Khoái Xuyên Chi Tra Công Chỉ Nam

Contents

Khoái Xuyên Chi Tra Công Chỉ Nam **3**

1. Chương 1: Thế Giới Thứ Nhất – Tra Công Tiện Thụ, Nồi Nào Úp Vung Nấy 4
2. Chương 2 7
3. Chương 3 11
4. Chương 4 15
5. Chương 5 18
6. Chương 6 22
7. Chương 7 26
8. Chương 8 30
9. Chương 9 33
10. Chương 10 36
11. Chương 11 41
12. Chương 12 45
13. Chương 13 48
14. Chương 14 53
15. Chương 15 57
16. Chương 16 61
17. Chương 17 65
18. Chương 18 72
19. Chương 19: Thế Giới Thứ Hai – Dáng Vẻ Kim Chủ Dính Chặt Lấy Người Nhìn Rất Khó Coi . 76
20. Chương 20 80
21. Chương 21 85
22. Chương 22 89
23. Chương 23 92
24. Chương 24 96
25. Chương 25 101
26. Chương 26 112
27. Chương 27 117
28. Chương 28 121
29. Chương 29 125
30. Chương 30 129
31. Chương 31 133
32. Chương 32: Thế Giới Thứ Ba – Quốc Sư Chìm Vào Thế Giới Bóng Tối 138
33. Chương 33 141
34. Chương 34 146
35. Chương 35 150
36. Chương 36 154
37. Chương 37 159
38. Chương 38 163
39. Chương 39 167
40. Chương 40 172
41. Chương 41 176

42. Chương 42 . . . 179
43. Chương 43 . . . 183
44. Chương 44 . . . 188
45. Chương 45 . . . 193
46. Chương 46: Phiên Ngoại Kê Thủy: Cô Yêu Ngươi . . . 198
47. Chương 47: Thế Giới Thứ Tư – Cha Không Muốn Đánh Ta . . . 204
48. Chương 48 . . . 210
49. Chương 49 . . . 217
50. Chương 50 . . . 225
51. Chương 51 . . . 232
52. Chương 52 . . . 238
53. Chương 53 . . . 244
54. Chương 54 . . . 249
55. Chương 55 . . . 257
56. Chương 56 . . . 263
57. Chương 57 . . . 269
58. Chương 58 . . . 275
59. Chương 59 . . . 282
60. Chương 60 . . . 288
61. Chương 61 . . . 294
62. Chương 62 . . . 299
63. Chương 63 . . . 309
64. Chương 64: Thế Giới Thứ Năm – Anh Có Bệnh Lại Đây Uống Thuốc Nào . . . 315
65. Chương 65 . . . 322
66. Chương 66 . . . 328
67. Chương 67 . . . 335
68. Chương 68 . . . 342
69. Chương 69 . . . 349
70. Chương 70 . . . 357
71. Chương 71 . . . 366
72. Chương 72 . . . 372
73. Chương 73 . . . 379
74. Chương 74 . . . 385
75. Chương 75 . . . 392
76. Chương 76 . . . 400
77. Chương 77 . . . 407
78. Chương 78 . . . 415
79. Chương 79: Phiên Ngoại Từ Trăn: Em Yêu Anh (phần Một) . . . 424
80. Chương 80: Phiên Ngoại Từ Trăn: Em Yêu Anh (phần Hai) . . . 433
81. Chương 81 . . . 442
82. Chương 82 . . . 448
83. Chương 83 . . . 454
84. Chương 84 . . . 460
85. Chương 85 . . . 466
86. Chương 86 . . . 473
87. Chương 87 . . . 478
88. Chương 88 . . . 483
89. Chương 89 . . . 489
90. Chương 90 . . . 496
91. Chương 91 . . . 501
92. Chương 92 . . . 506
93. Chương 93 . . . 512
94. Chương 94 . . . 517
95. Chương 95 . . . 524

96. Chương 96: Phiên Ngoại Nhân Ngư: Luân Hồi (phần Một) . . . 530
97. Chương 97: Phiên Ngoại Nhân Ngư: Luân Hồi (phần Hai) . . . 536
98. Chương 114: Thế Giới Thứ Tám – Ngươi Là Nương Tử Của Ta . . . 543
99. Chương 115 . . . 548
100. Chương 116 . . . 554
101. Chương 117 . . . 560
102. Chương 118 . . . 565
103. Chương 119 . . . 571
104. Chương 120 . . . 578
105. Chương 121 . . . 584
106. Chương 122 . . . 590
107. Chương 123 . . . 596
108. Chương 124 . . . 602
109. Chương 125 . . . 609
110. Chương 126 . . . 615
111. Chương 127 . . . 622
112. Chương 128 . . . 629
113. Chương 129 . . . 635
114. Chương 130: Thế Giới Thứ Chín – Cậu Là Tiểu M Bé Nhỏ Của Tôi . . . 642
115. Chương 131 . . . 647
116. Chương 132 . . . 653
117. Chương 133 . . . 660
118. Chương 134 . . . 676
119. Chương 135 . . . 683
120. Chương 136 . . . 689
121. Chương 137 . . . 695
122. Chương 138 . . . 702
123. Chương 139 . . . 709
124. Chương 140 . . . 715
125. Chương 141 . . . 721
126. Chương 142: Thế Giới Thứ Mười – Hoan Nghênh Đến Thế Giới Của Tôi . . . 731
127. Chương 143 . . . 742
128. Chương 144 . . . 748
129. Chương 145 . . . 754
130. Chương 146 . . . 761
131. Chương 147 . . . 766
132. Chương 148 . . . 773
133. Chương 149 . . . 779
134. Chương 150: Phiên Ngoại: Tố Chất Nghề Nghiệp Của Hệ Thống 1 . . . 785
135. Chương 151: Phiên Ngoại: Tố Chất Nghề Nghiệp Của Hệ Thống 2 . . . 787
136. Chương 152: Phiên Ngoại: Tố Chất Nghề Nghiệp Của Hệ Thống 3 . . . 790
137. Chương 153: Phiên Ngoại: Bàn Luận Về Việc Tiểu Đáng Thương Như Thế Nào Tiến Hóa Thành Hắc Liên Tâm . . . 797

Khoái Xuyên Chi Tra Công Chỉ Nam

Giới thiệu

Thể loại: niên hạ công, hệ thống, nhanh xuyên, sinh tử, 1 x 1, HESố chương: 153 chươngEditor :shinCâu chuyện kể về hà

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/khoai-xuyen-chi-tra-cong-chi-nam

1. Chương 1: Thế Giới Thứ Nhất – Tra Công Tiện Thụ, Nồi Nào Úp Vung Nấy

Đó là một nam nhân rất có mị lực, hắn ngồi trên ghế sa lông phòng khách, hai tay khoát hai bên, ánh đèn lờ mờ ám muội chiếu vào gò má, mặt hắn góc cạnh rõ ràng lập thể, cặp mắt hoa đào nhợt nhạt nhắm lại, sống mũi cao thước môi bạc lúc này hơi giương lên, dung mạo như vậy khiến người ta nhìn thấy liền không dời nổi mắt.

Ngồi đối diện hắn nam nhân đang ôm ấp đuề huề, nam nhân phát hiện người trong lồng ngực đang nhìn hắn chằm chằm, đẩy sang một bên mắng: "Này, cậu lại coi trọng hắn sao? Đừng quên các người là ông đây điểm mặt, ngày hôm nay muốn hầu hạ cũng là hầu hạ bản thiếu gia đây."

Hai người bên cạnh lập tức vuốt lông nam nhân.

Đối diện nam nhân nở nụ cười bất đắc dĩ, nụ cười kia mang theo điểm tà khí, nhưng càng khiến người ta trầm mê, tiếng nói của hắn trầm thấp từ tính, nghe gợi cảm đến cực điểm.

Hắn nói: "Tên chết tiệt, tôi không muốn cùng cậu cướp người, cậu gấp gáp gì chứ."

Lương Cảnh nói thầm một tiếng trời đất, đối với hắn nói: "Tốt có kỷ cương, cậu nếu đi làm MB*, thiếu gia là người thứ nhất bao trọn cậu."

*Money Boy: Trai Bao

Lục Lê lạnh lùng trả lời: "Biến." Toàn bộ thành phố A, chỉ có Lương Cảnh dám đùa với hắn kiểu này.

Mối quan hệ giữa Diệp Tu Minh cùng Lương Cảnh từ nhỏ cùng bận quần áo chung lẫn nhau, hai người này đối với tính tình lẫn nhau đều rõ ràng như lòng bàn tay.

Lương Cảnh có chút kỳ quái, Diệp Tu Minh ngày hôm nay gọi y ra đây chơi, chính mình chỉ ngồi một chỗ nhìn biểu hiện thật giống đang đợi cái gì đó, có chút không bình thường.

Lương Cảnh bưng ly rượu lên môi uống một hơi, dùng tay đẩy một cái lên người thiếu niên, nói: "Nhanh đi hầu hạ vị đại gia kia, cậu nhìn hắn hắn ta cũng không cho tiền đâu."

Vị thiếu niên kia vẻ mặt hưng phấn, nhìn Diệp Tu Minh con mắt bốc lên ánh sáng xanh lục, Lương Cảnh ở một bên khác đố kị thiếu nữ ngồi kế bên hắn.

Thiếu niên trang phục trang điểm lộng lẫy cẩn thận từng li từng tí ngồi vào bên cạnh Lục Lê, nhìn gò má Lục Lê âm thầm nuốt nước miếng, trái tim nhỏ đập rộn ràng. Suy nghĩ ôi mẹ ơi, con muốn cùng người này ngủ một đêm, cho dù con có chết cũng cam lòng.

Lục Lê nhíu mày, trong mắt loé ra một tia chống cự, có điều cuối cùng vẫn đưa tay ôm lấy eo thiếu niên, thả lỏng bắp thịt chính mình vừa nãy căng thẳng.

Thiếu niên từ bàn bên trong lấy ra một quả nho, nhìn kỹ sắc mặt Lục Lê ngậm tới trong miệng, sau đó chậm rãi để sát vào hắn.

Lục Lê theo bản năng muốn né tránh, lúc này một âm thanh điện tử không đúng lúc chen vào: "Chủ nhân, xin tận lực không OOC*."

*OOC: là từ viết tắt của Out Of Character, nghĩa là nhân vật không xử sự như tính cách vốn có của họ ở bên ngoài!

Hắn sửng sốt một chút, nhắm mắt đem trái nho từ trong miệng thiếu niên nhận lấy, toàn bộ quá trình tự nhiên trôi chảy, liền ngay cả khóe miệng nụ cười càng lúc càng lớn, không nhìn ra nửa điểm nội tâm kỳ thực hắn hết sức không tình nguyện.

Lương Cảnh đang cùng người thiếu nữ ve vãn, bỗng nhiên quay đầu hỏi: "Tốt lắm, nghe nói lão già nhà cậu muốn đem công ty giao cho cậu?"

Lục Lê trong miệng còn nhai quả nho, hàm hồ đáp một tiếng.

Diệp Tu Minh cùng Lương Cảnh gia đình đều là thế gia đại tộc, hai nhà quan hệ cực kỳ tốt, nói rõ một chút chính là ở toàn bộ thành phố A có thể một tay che trời. Chỉ là Lương Cảnh còn có mấy người anh em, riêng Diệp gia chỉ có mình Diệp Tu Minh là con một, tiếp nhận gia sản nhất định vào tay hắn.

Diệp lão gia tử hài lòng nhất chính là, coi như Diệp Tu Minh có người bạn hồ bằng cẩu hữu là Lương Cảnh, hắn học nghiệp vẫn thành công, công ty quản lý ngay ngắn rõ ràng, vốn là còn điểm bất mãn tâm tình rất nhanh tan thành mây khói, Diệp Tu Minh phong lưu bạc tình chung quanh hắn có rất nhiều ứng cử viên chờ hắn xem xét.

Lục Lê biểu thị: đúng vậy, lão già tính toán hết thẩy rồi.

Lương Cảnh nghe hắn đáp lại cả người đều ngồi phịch ở trên ghế sa lông, uể oải nói: "Vậy sau đó thời gian cậu ra ngoài chơi không phải càng thiếu, tôi sẽ rất nhàm chán đó."

Lục Lê dừng một chút, nói rằng: "Nhanh một chút tiếp nhận công ty thì có thời gian bồi cậu hơn."

Lương cảnh lúc này mới lên tinh thần, nói: "Cậu nói phải giữ lời, XXX." Sau đó khui một chai bia.

"…" Tôi nói người anh em, cậu liền như vậy cô quạnh? Lục Lê không giống như hắn uống nguyên một chai bia, bưng ly lên uống một ngụm.

Thiếu niên ngồi cạnh cầm quả nho thứ hai lên muốn đút cho hắn, cửa đột nhiên đụng mở, tiếng động vang lên thân thể ngã xuống đất, tiến vào là thiếu niên tuổi còn trẻ, trên cánh tay cậu mảnh thủy tinh cắt ra, máu tí tách rơi xuống đất.

Cậu thở nhẹ hổn hển, tóc đen ngổn ngang che khuất nửa bên mặt, ngã trên mặt đất đứng lên không nổi, lúc này có hai người đàn ông hùng hùng hổ hổ hướng về cậu đi tới, một tên tóm chặt tóc cậu, ép buộc thiếu niên ngẩng đầu lên.

"Mẹ bà nó, không phải chỉ là thằng điếm à, còn dám cắn tao. Đi, ngày hôm nay ông đây liền thao mày không xuống giường nổi, để mày biết ông lợi hại." Người đàn ông mắng xong, liền muốn kéo thiếu niên kia ra ngoài.

Lục Lê tựa trên ghế sa lông, đầu ngửa ra sau hưởng thụ, lưỡi biếng mở miệng nói: "Chậm đã."

Người nam nhân càn quấy hung hăng như uống nhiều rượu, ưỡn ngực nói: "Có chuyện gì?"

Lương Cảnh nhíu mày, ngồi ở trên ghế sa lông rất hứng thú nhìn Lục Lê, không có ý tứ muốn nhúng tay vào chuyện này.

Lục Lê đứng dậy đi tới trước mặt nam nhân, dáng người hắn rất cao, thời điểm đứng bên cạnh nam nhân nhìn xuống, nói: "Anh quấy rầy nơi thanh tịnh, liền như thế muốn đi?"

Nam nhân lớn đầu lưỡi nói: "Vậy giờ mày muốn thế nào?"

Lục Lê chỉ người đang nắm tóc thiếu niên, nói: "Nó lưu lại, còn anh cút."

Lời nói này có chút ngông cuồng không lễ phép, người đàn ông kia vừa định phát tác, đồng bọn đến cùng anh ta nhận ra Lục Lê, từng người lôi anh ta về, sau đó đối với Lục Lê khuôn mặt tươi cười nói: "Diệp thiếu gia thật không tiện, mẹ nó nơi này đèn quá tối, đều không nhận ra cậu. Quấy rối cậu cùng Lương thiếu gia, tôi lần sau dẫn anh ấy đến xin lỗi, người này liền giao cho hai người."

Dứt lời lôi kéo bằng hữu còn đang mắng người vội vàng rời đi, e sợ nếu ở lại Lục Lê sẽ trả thù hắn.

Lục Lê lúc này mới nhìn về thiếu niên không nói một câu đang cúi đầu, hỏi: "Cậu tên gì?"

Thiếu niên trầm mặc một hồi, mới nói: "Thư Nhiên."

Lục Lê thở phào một cái, nói thầm quả không sai. Nội dung vở kịch này hắn đã trải qua không biết bao nhiêu lần đến nỗi thuộc nằm lòng.

Hắn nói: "Ngẩng đầu lên."

Thiếu niên chậm rãi đem đầu nhấc lên, Lục Lê dùng tay vén tóc cậu sang một bên, không nhịn được co rúm về phía sau, thật giống làm đau vết thương nơi khóe miệng hắn.

Nhìn thấy dung mạo thiếu niên Lục Lê không nhịn được nuốt ngụm khí lạnh, chỉ là trên mặt hắn vẫn một dạng dáng vẻ ôn nhu.

Lương Cảnh nói: "Cậu coi trọng nó? Dáng dấp kia xác thực cũng không tệ."

Lục Lê cấp thiết ở trong đầu hỏi dò: "Mẹ nó chuyện gì đang xảy ra? Tại sao Thư Nhiên cùng Tô Cẩn Ngôn giống nhau như đúc?"

Thế giới này bởi vì hắn thất bại luân hồi rất nhiều lần, hắn không thể nào quên được hướng dẫn nhân vật Thư Nhiên.

Nguyên bản là một đóa sen trắng Thư Nhiên mềm mại nhu nhược, hiện tại lại cực kỳ giống người em trai hắn kiếp trước.

Hệ thống sinh không thể luyến nói: "Không biết, khả năng là số lần luân hồi quá nhiều, số liệu cũng tan vỡ rồi."

"..."

Thanh âm kia mang theo nhàn nhạt ưu thương uy hiếp nói: "Chủ nhân, nếu như cậu lại phá hoại nội dung vở kịch dẫn đến luân hồi, bản hệ thống lập tức đi thỉnh cầu tổng bộ tiến hành hủy diệt cậu."

Câu nói này bị hệ thống lăn qua lộn lại cường điệu, rõ ràng nghe tới rất có tính uy hiếp nhưng dùng không trúng thời điểm, Lục Lê học được bài học không nhìn lại quá khứ đã qua.

Có điều hắn biết nhân vật nếu như OOC sẽ ảnh hưởng nội dung vở kịch phát triển, vô hình trung lại khởi động luân hồi lần sau, Lục Lê tinh thần kiệt sức chọn cách thỏa hiệp.

Chính là hệ thống đồ vật này đem Lục Lê từ trong ngủ mê tỉnh lại, đem hắn kéo vào cái gì đam mỹ bên trong muốn hắn làm tra công, càng kỳ quái chính là, ban bố cho hắn cái nhiệm vụ muốn cho nguyên bản kết thúc BE đạt kết cục HE.

Trước Lục Lê còn không biết đam mỹ là gì, khi đó còn ngốc nghếch bảo hệ thống giải thích nửa ngày, cái gì công cùng thụ, 1 cùng 0, trái chanh không chỉ đại biểu cho hoa quả, lại như mặt trời không chỉ là mặt trời đơn giản, để Lục Lê từ đây mở ra cánh cửa thế giới mới.

Có điều Lục Lê thái độ là: "Tao không thích nam nhân."

Hệ thống phẳng phất vĩnh viễn bao hàm cuộn sóng tuyến thanh âm nói: "Không yêu, tui sẽ bắt chủ nhân phải yêu." Ý là nói muốn đem hắn bất tri bất giác bẻ cong.

Xu hướng tình dục Lục Lê: Ha ha.

Thời điểm hệ thống ý thức được Lục Lê thật sự không cong, nó cả người đều vỡ nát.

Lục Lê xuyên vào thế giới tra công tiện thụ văn, hắn đã đếm không hết chính mình ở thế giới này sững sờ bao nhiêu lần, thật giống bất luận hắn cố gắng thế nào, mỗi lần kết cục không phải BE hoặc không CP*, thì nhân vật nội dung trong vở kịch bị OOC.

*CP: Couple = cặp đôi

Hệ thống bị hắn vô số lần luân hồi đến luân hồi đi tan vỡ, vạn vạn không nghĩ tới chính mình trói buộc chủ nhân ngốc khuyết này, còn không trò chơi bắt đầu đã nhào ra đường phố.

Thế giới này nhân vật chính là Thư Nhiên, gia đình nghèo khó, Thư Nhiên lúc còn rất nhỏ, ba cậu vì đánh bạc ghi nợ lãi suất cao bị người chém chết ở nhà, lưu lại một khoản nợ để lại cho cô nhi quả phụ. Đến thời điểm cậu mười bảy tuổi, mẹ cậu liền mắc bệnh ung thư, Thư Nhiên bất đắc dĩ nghỉ học đi kiếm tiền, sau đó cậu ở trong quán rượu ngẫu nhiên gặp Diệp Tu Minh.

Tiếp theo là Thư Nhiên cùng Diệp Tu Minh một loạt yêu hận tình cừu, nói tóm lại chính là Diệp Tu Minh đang phụ trách tra, tra, tra, Thư Nhiên đang phụ trách bao dung, nhẫn nại, lý giải.

Thời điểm Lục Lê nhìn thấy vở kịch nội dung cẩu huyết suýt chút nữa không nhịn được muốn thổ huyết, nhưng rất khôn khéo, Lục Lê hiện tại chính là Diệp Tu Minh, cũng chính là tra công thế giới này, nhiệm vụ của hắn làm Thư Nhiên yêu hắn, để nội dung vở kịch HE.

Lục Lê lúc này thần sắc phức tạp nhìn Thư Nhiên một chút, thiếu niên gương mặt lạnh lùng, đứng ở đó không nói một lời.

(Hết chương 1)

2. Chương 2

Mẹ Thư Nhiên mắc bệnh ung thư, nhà cậu nghèo chỉ mỗi bốn bức tường, căn bản không bỏ ra nổi tiền chữa bệnh cho mẹ. Thư Nhiên từ bỏ việc học đi làm công kiếm tiền, mỗi ngày tiêu phí tiền như nước, tiền lương còn lại một ít không đủ chống đỡ.

Nếu bệnh viện không thông báo, nói nếu Thư Nhiên không giao tiền đầy đủ liền mau chóng làm thủ tục xuất viện, cậu sẽ không đi tới nơi này.

Thư Nhiên cùng đường mạt lộ chỉ muốn đem mình đi bán phương pháp chỉ có duy nhất một loại, vốn cậu cho rằng chuyện như vậy nhịn một chút liền qua, cũng không nghĩ đến những người này có khuynh hướng thích ngược đãi, bọn họ còn lấy ra rất nhiều đạo cụ kỳ quái, cậu chỉ muốn chạy trốn khỏi đây.

Thư Nhiên chỉ là học sinh mới bước chân vào xã hội, coi như sớm vì mình làm tốt chuẩn bị tâm lý, mà khi hai người nắm trong tay đồ vật đến gần cậu thì trong lòng cũng vẫn như cũ rất sợ hãi.

Vì lẽ đó cậu theo bản năng phản kháng, làm tức giận hai người kia, miễn cưỡng tránh thoát một chai bia đập tới, cậu lảo đảo lao ra phòng khách, tùy ý tìm gian phòng khác trốn vào.

Sau đó vừa vặn đụng tới Diệp Tu Minh cùng Lương Cảnh.

Dựa theo nội dung vở kịch, Diệp Tu Minh bởi vì coi trọng Thư Nhiên, sau đó mang cậu đi ra bên ngoài quán, đem Thư Nhiên ăn đến tận ngón chân, sau đó ném một tờ chi phiếu liền rời đi.

Trách nhiệm của Lục Lê là không để cho nhân vật tính cách tan vỡ, thế nhưng hắn cảm thấy nội dung vở kịch có thể không đi, thậm chí có thể phát sinh thay đổi, bởi vì nếu như hắn cứ tra như vậy, kết cục cuối cùng vẫn chỉ là BE.

Hắn cùng hệ thống thương lượng qua, nhìn hắn kề cận có chút tuyệt vọng hệ thống nói: "Tùy tiện, chỉ cần kết cục HE như thế nào cũng được."

Lục Lê nói: "Có phải chỉ cần qua cửa thế giới này tao liền có thể trở về?"

Trước hệ thống đã từng nói chuyện với Lục Lê, chỉ cần thuận lợi vượt qua hết thảy thế giới, hắn liền có thể trở về lại thế giới thực chính mình.

Hệ thống cười ha ha: "Cậu chủ đang nằm mơ sao?"

"..." Lục Lê thế mới biết hắn hiện tại chỉ trải qua thế giới thứ nhất.

Thư Nhiên đứng bên cạnh vẫn cúi đầu, Lục Lê nhìn dung mạo của hắn, sâu sắc chần chờ.

Đến cuối cùng nhịn không được hỏi hệ thống: "Người này có thể hay không chính là em trai ta? Hắn có phải cũng chết?"

Hệ thống nói: "Không phải, thế giới này chỉ có một mình cậu chủ, duy nhất chỉ có hệ thống là tui thôi."

Lục Lê lúc này mới an tâm, dùng tay giơ cằm Thư Nhiên lên, cẩn thận tỉ mỉ nhìn hắn.

Đại khái Lục Lê từ trong tay hai người kia đem cậu cứu lại, Thư Nhiên biểu hiện rất thuận theo, vẫn nhắm nửa con mắt, hô hấp nhẹ thiển, tay bởi vì căng thẳng mà nhẹ nhàng run rẩy.

Lục Lê nói: "Cậu đi theo tôi."

Nói xong, hắn liền xoay người lại đem áo khoách trên ghế sa lông cầm lên, thuận tiện đối với Lương Cảnh nói: "Tiểu tử, tôi đi trước, cậu lưu lại đây chơi bời thỏa thích nhé."

Lương Cảnh lườm hắn một cái nói: "Ôi Trời ơi, Diệp Tu Minh cậu được lắm, thấy sắc quên bạn…" Lương Cảnh vừa muốn đứng lên, nhưng bởi vì đầu choáng váng ngồi trở lại trên ghế sa lông.

Nguyên bản thiếu niên ngồi bên cạnh Lục Lê cũng thức thời trở lại bên người Lương Cảnh. Lục Lê đi lên căn dặn một hồi, đi tới cửa gọi điện thoại cho anh hai Lương gia, mới ôm lấy vai Thư Nhiên đi ra quán bar.

Lúc trước trong luân hồi cũ, Lục Lê căn bản không dám đi tiếp xúc Thư Nhiên, chỉ là lén lút dùng phương thức nặc danh cho Thư Nhiên chút tiền, như vậy thay đổi nguyên bản Diệp Tu Minh cùng Thư Nhiên gặp nhau, cuối cùng tự nhiên lại rơi vào một luân hồi mới.

Không biết phân đoạn nào sai, có một kết thúc đóa sen trắng Thư Nhiên đem Lục Lê đâm chết. Lục Lê mãi mãi sẽ không quên cảm giác con dao đâm vào thận.

Lục Lê lái xe, Thư Nhiên ngồi ở vị trí kế bên tài xế, mắt thấy thiếu niên dáng vẻ muốn nói lại thôi, hắn cười cợt nói: "Căng thẳng gì chứ? Cậu thành niên hay chưa?"

Thư Nhiên gật đầu nói: "Mới vừa thành niên." Liếc mắt eo hẹp nhìn hắn, "Anh muốn đưa tôi đi đâu?"

Lục Lê suy tư mấy giây, đối với Thư Nhiên nói: "Đi đến nhà tôi."

Nguyên bản kỳ thực xưa nay Diệp Tu Minh không dẫn người lạ về nhà, mỗi lần đều ở bên ngoài mang người giải quyết xong sau mới lái xe về nhà mình, liền mới bắt đầu cùng Thư Nhiên gặp mặt, cũng là mướn phòng khách sạn.

Có điều Lục Lê cảm thấy, sớm muộn Thư Nhiên đều sẽ vào ở, chỉ có điều làm chênh lệch về thời gian.

Xe đi qua một đoạn lộ trình, lái xe đến khu biệt thự nhà giàu, sau khi xác nhận thân phận cửa chạm trổ lớn tự động mở ra đem xe tiến vào.

Lục Lê chạy chậm đem xe lái đến trong nhà để xe, tắt máy xuống xe đối với Thư Nhiên đang ngồi cứng ngắc như một pho tượng nói: "Mau xuống xe."

Thư nhiên lúc này mới cởi đai an toàn, xuống xe.

Hai người tiến vào biệt thự, Thư Nhiên đi từng bước rập khuôn theo Lục Lê lên cầu thang. Lục Lê đi tới phòng ngủ, từ trong ngăn tủ móc ra hòm thuốc, lại trở về trong phòng khách.

"Lại đây." Lục Lê vẫy tay, Thư Nhiên tay chân luống cuống mới chậm rãi đi tới, ngồi vào bên cạnh Lục Lê.

Lục Lê đem tay áo thiếu niên cuốn lên, lộ ra cánh tay nhỏ gầy trắng nõn, mặt trên có vết thương nghiêm trọng máu tươi đã khô lại, thời điểm Lục Lê bôi cồn vào vết thương Thư Nhiên phản xạ giật mình vì đau.

Lục Lê cau mày nói: "Không biết bên trong có mảnh thủy tinh ghim vào hay không?"

Thư nhiên lắc đầu, âm thanh chậm chạp: "Chắc là không đâu…"

Lục Lê nói: "Vậy thì tốt." Khử hết độc sau lại thoa rượu thuốc, cuối cùng hắn quấn băng vải lên cánh tay cậu, toàn bộ quá trình Lục Lê làm hết sức quen thuộc, Thư Nhiên chỉ cảm giác mình mới nhìn nam nhân một lát, hắn cũng vì chính mình băng bó cẩn thận.

"Trong phòng tắm có đầy đủ dầu gội, sữa tắm thời điểm cậu tắm rửa có thể dùng —— hoặc là đêm nay cậu có thể không cần tắm rửa."

Thư Nhiên lắc đầu một cái nói: "Không cần, tôi sẽ tắm rửa."

Nhìn ánh mắt kiên định nghĩa khí Lục Lê bất đắc dĩ, hắn không thể làm gì khác hơn là trở lại phòng ngủ, mở ra ngăn tủ tìm một bộ đồ ngủ.

Hắn đem áo ngủ ném cho Thư Nhiên, nói "Cậu mặc bộ này, tôi vào trước tắm rửa." Sau đó đi vào phòng tắm.

Thư Nhiên quỳ củ ngồi trên ghế sa lông, ti vi phía trước chiếu tiết mục giải trí, cậu tiếp nhận bộ đồ ngủ, đưa sát vào ngửi một cái, cảm thấy trên y phục mang theo mùi vị Lục Lê.

Cậu không biết khi đi vào phòng tắm Lục Lê so với cậu càng thấp thỏm, một bên hướng về tắm rửa tìm đối sách, theo lý thuyết Diệp Tu Minh nam nữ đều ăn sạch, chắc chắn không từ bỏ con mồi dâng đến miệng. Lục Lê thở dài, nghĩ nếu như bên ngoài là cô gái thì tốt rồi, hắn cũng không như vậy xoắn xuýt làm sao mới có thể không phá vỡ vở kịch.

Chờ Lục Lê từ trong phòng tắm đi ra, hắn thấy Thư Nhiên rõ ràng trong nháy mắt cơ thể căng thẳng.

"Mau đi tắm." Lục Lê dùng khăn mặt xoa tóc từ phòng tắm đi ra, hạ thân hắn chỉ mặc quần lót, lộ ra nửa thân trên, nước từ trên người uốn lượn xuống chưa kịp lau, Diệp Tu Minh vóc người rất tốt, da dẻ tuy rằng hơi trắng, không đến nỗi như gà chết.

Từ bên cạnh Thư Nhiên cúi đầu nhìn qua hắn, cầm đồ ngủ đi vào phòng tắm.

Lục Lê tiện tay cầm điều khiển ti vi dò kênh, ở mỗi thế giới trước truy tìm bộ kịch trinh thám.

Vừa xem liền hoàn toàn chìm đắm trong kịch tình đặc sắc tuyệt luân, hắn cảm giác mình phảng phất thành thám tử điều tra, khổ sở tìm manh mối liên quan đến hung thủ, bất hạnh chính mình trở thành cái đinh trong mắt.

Khi thấy vị thám tử dùng cơ trí đem người hắn theo dõi dẫn tới góc tối, thời điểm muốn vạch trần đến cùng ai đang theo dõi hắn, vào lúc này phim liền im bặt, sau đó vang lên tiếng nhạc kết thúc phim.

"…" Rất muốn đi thăm dò đạo diễn có phải dạo này khó ở?

Xem kịch xong Lục Lê hất mái tóc lên, tiện tay tắt ti vi, sau đó hướng về sô pha ngửa mặt lên, quay đầu lại phát hiện Thư Nhiên mặc áo ngủ đang ngồi bên cạnh hắn.

Lục Lê: "Thằng nhóc này đi ra từ lúc nào?"

Hệ thống nói: "… Thời điểm cậu còn đang xem ti vi."

Lục Lê hỏi: "Vậy sao mày không nhắc tao?"

Hệ thống: "Dù sao cậu cũng đều thất bại, tui mặc kệ luôn." Sau đó nó cười một tiếng ha ha đầy thiếu đánh.

Thư Nhiên mái tóc sát gần như XXX, chú ý tới tầm mắt cậu nhìn về hắn, hít sâu một hơi, thật giống như chuẩn bị tâm lý, sau đó chậm rãi mở ra cúc áo áo ngủ chính mình.

Trên mặt cậu nổi lên sắc trắng hồng, tay mở ra cúc áo khẽ run, nhưng cậu vẫn kiên định đem cúc áo mở ra, thiếu niên lồng ngực nhẹ nhàng phập phồng, hô hấp đều rối loạn.

Lục Lê nhìn gương mặt quen thuộc kia trong ký ức, nguyên bản không nhấc lên được một tia hứng thú.

Thực sự là kỳ hoa thế giới, nam nhân hiện nay đều mang mình đi bán. Lục Lê hận nghiến răng nghiến lợi, trên mặt còn phải làm ra một bộ dáng vẻ hứng thú dạt dào như sắc lang nhòm ngó con mồi.

Thư Nhiên bỗng dừng động tác lại, ngẩng đầu lên hỏi: "Không biết tiên sinh tên là gì?"

Lục Lê nói: "Diệp Tu Minh."

Thư Nhiên cúi đầu ừ một tiếng, lúng túng kêu lên: "Diệp tiên sinh." Chần chờ một chút, sau đó nói, "Mẹ tôi bệnh ung thư, tôi rất cần tiền…"

Lục Lê tiến lên dùng tay sờ xoạng đỉnh đầu cậu, mái tóc mềm mại xuyên qua lòng bàn tay hắn, ôn nhu nói: "Tôi biết."

Thư Nhiên lúc này mới đem tay đặt lên đồ ngủ, cắn môi đem quần áo cởi ra, da thịt mới vừa tắm xong còn lưu lại vệt đỏ hồng nhạt, mặt cậu đỏ chót, chưa từng làm chuyện như vậy cậu muốn mở miệng hỏi dò, lại không nghĩ đến di động Diệp Tu Minh vào lúc này vang lên.

"Mẹ nó." Lục Lê liếc nhìn di động, trên mặt mang theo sự mất hứng, hắn cầm điện thoại di động ra ban công.

Thư Nhiên tay chân luống cuống để xuống, chờ Lục Lê trở về.

Vừa nãy Lục Lê cài đặt chuông báo, như vậy hắn mới có thể tìm cơ hội, hắn ở bên ngoài làm bộ nhận điện thoại rất lâu, vừa nói chuyện vừa chú ý trong phòng Thư Nhiên xem tình huống.

Rốt cục đợi được Thư Nhiên thực sự quá mệt mỏi, không nhịn được tựa ở trên ghế sa lông ngủ thiếp đi, Lục Lê mới đem điện thoại di động để xuống, ở bên ngoài rút một điếu thuốc, hút điếu thuốc xong mới vào bên trong.

Nhìn thiếu niên ngủ say, Lục Lê nhìn mặt cậu đến xuất thần, thở dài đem thiếu niên cẩn thận từng li từng tí một ôm lên, đem cậu ôm vào phòng sát vách phòng khách.

Hắn đem Thư Nhiên đặt lên giường, vì cậu đắp chăn, thiếu niên đem thân thể vô ý thức cuộn mình, Lục Lê nhịn không được đưa tay ra xoa đầu cậu.

Lục Lê từ trong bóp tiền móc ra một tấm thẻ, suy nghĩ một chút lấy ra trang giấy đem mật mã viết vào, sau đó đặt ở tủ đầu giường, mới ra phòng khách.

Mẹ Thư Nhiên bệnh ung thư, tuy rằng cuối cùng bất kể như thế nào tế bào ung thư đều phát triển lan tràn đến toàn thân, thế nhưng bởi vì Thư Nhiên không đủ tiền không cách nào cho mẹ đi trị liệu, cậu cho rằng chính mình sai dẫn mới dẫn đến mẹ tử vong, thật là một câu chuyện đáng tiếc.

Lục Lê nằm trên giường trằn trọc trở mình, hắn ngủ không được rút điếu thuốc ra, trong phòng tối tăm lóe lên điểm sáng, một mảnh sương mù lượn lờ bên trong, Lục Lê tựa hồ nhìn thấy Tô Cẩn Ngôn, liên quan đến ký ức kiếp trước hiện lên.

Lục Lê chết rồi.

Thời điểm hắn nhìn thấy Tô Cẩn Ngôn xe phía sau chạy về hướng hắn, thân thể theo bản năng đem hắn đẩy qua một bên, chính mình lại bị xe va bay ra ngoài, máu tươi chảy đầy đất.

Tô Cẩn Ngôn nhất thời không phản ứng được, tiếp theo rít gào xông lên gọi tên của hắn, nước mắt rơi xuống.

Lục Lê đưa tay lên lau nước mắt Tô Cẩn Ngôn, nhưng không có khí lực để nâng tay, toàn thân bị nghiền ép đau xé rách, hắn muốn nói chuyện, từ trong miệng tràn ra hỗn hợp máu và nước bọt.

Người vây xem đều hỗ trợ gọi 120.

"Em yêu anh, em yêu anh…" Tô Cẩn Ngôn tan vỡ ôm lấy hắn, bi ai lặp lại từng lần một, "Lục Lê, em thật sự yêu anh, con mẹ nó anh có biết điều đó không…"

Ý thức Lục Lê bắt đầu từ từ biến mất, hắn nghe được lời Tô Cẩn Ngôn nói với mình, cảm giác chấn kinh rồi —— bởi vì ngay ở sự cố phát sinh trước mấy phút, người nam nhân hắn bảo hộ mười mấy năm nay lại hướng về hắn thổ lộ.

Đáng tiếc chính là Lục Lê không thích Tô Cẩn Ngôn, càng không yêu Tô Cẩn Ngôn.

Bởi vì hắn không thích nam nhân.

Linh hồn Lục Lê trong suốt đã thoát ly thân thể chính mình, hắn nhìn Tô Cẩn Ngôn khóc toàn thân run rẩy, hoàn toàn mất đi dáng vẻ bình tĩnh tự tin, thở dài sâu sắc.

Đây là lần cuối cùng hắn bảo vệ Tô Cẩn Ngôn.

Lục Lê không hối hận, đến lúc này trong lòng hắn nghĩ tới cũng chỉ là không muốn để cho Tô Cẩn Ngôn vì hắn chết mà thương tâm.

Lục Lê nhắm mắt lại, cố gắng đem hồi ức trước đây từ trong đầu bỏ đi, cho dù trôi qua đã lâu, lúc thức dậy hồi tưởng lại vẫn như cũ cực kỳ rõ ràng.

(Hết chương 2)

3. Chương 3

Sáng sớm Lục Lê tỉnh dậy, vốn muốn gọi cho thư ký muốn cô đưa hai phần bữa sáng mang lại đây, suy nghĩ một chút, hắn liền nhấc máy gọi điện.

Thư ký này là do Diệp lão gia tự mình chọn cho Diệp Tu Minh, trên thực tế là lão gia sắp xếp cơ sở ngầm ở bên cạnh hắn, nếu không phải Lục Lê làm lại mấy lần, ngoại trừ phát hiện cô ta có ham muốn bát quái ở bên ngoài, bản tính cô ấy cũng không xấu, nếu không đã sớm đem cô ta ném ra ngoài.

Lục Lê vừa đến thế giới này liền đem cô thư ký nhỏ thu mua vào, có điều hắn không quá yên tâm, nghĩ sau đó tìm một cơ hội đem cô ta đổi đi.

Diệp Tu Minh mặc dù là tra công, nhưng tính cách là ôn nhu tra công, cũng khó trách sau đó Thư Nhiên đối với hắn một mực khăng khăng yêu.

Kỳ thực nói đến cuộc sống riêng Diệp Tu Minh cũng không hỗn loạn, hắn nhìn người bằng mắt, nhưng được hắn coi trọng lại không có mấy người. Hơn nữa hắn còn khá là hưởng thụ du hí lạc thú nhân gian, mỗi lần phong lưu qua đi đều sẽ lưu lại ít chi phiếu, hắn coi trọng người thức thời, sẽ không ai tới dây dưa với hắn. Diệp Tu Minh mãi đến tận hiện tại tình nhân cố định đều không có, liền ngay cả sau khi cưới vợ cũng là Diệp lão gia chọn cho hắn.

Diệp Tu Minh cùng Thư Nhiên thời điểm gặp nhau, Diệp lão gia cho rằng hắn giống như trước chỉ là vui đùa một chút, không để ở trong lòng. Chờ đến lúc sau phát hiện thời điểm không đúng, ông ta cũng không làm chuyện gì dư thừa như ngăn cản, càng không tìm Thư Nhiên gây phiền phức, chỉ là đem Diệp Tu Minh gọi về nhà, hai cha con cùng nhau nói chuyện.

Nội dung nói chuyện cụ thế đại khái là Diệp Tu Minh muốn ở cùng nhau với Thư Nhiên, sau đó tìm một cô gái mang thai hộ.

Diệp lão gia kiên quyết phản đối: "Tụi bây trẻ người non dạ thì biết cái gì, đứa bé khi được sinh ra sao lại không có mẹ bên cạnh? Mày đi nói với nó, mày kết hôn nó cũng có thể kết hôn, chờ đến khi sinh được con ra sau đó tụi mày lại đến với nhau."

Lục Lê lần thứ hai biểu thị: Diệp lão gia phi thường có thể làm chuyện này.

Kỳ hoa đường não Lục Lê đều không thể kiên nhẫn, chớ nói chi là Diệp Tu Minh có yêu Thư Nhiên hay không. Có thể Diệp Tu Minh đầu óc kia tuy có chút hồ đồ chơi bời nhưng dĩ nhiên cuối cùng đáp ứng rồi, còn đối với Thư Nhiên nói nếu như không đồng ý hắn kết hôn hai người liền chia tay.

Lúc trước trong vòng luân hồi Thư Nhiên căn bản không yêu hắn, tiếp thu hắn chẳng qua xem hắn như ân nhân, gần một bước phát triển hai người kề vai sát cánh thành anh em tốt. Cho nên nói, chuyện kết hôn Diệp Tu Minh thuận lý thành chương, chỉ có điều Lục Lê phát hiện vở kịch này là cái hố sâu, hắn mỗi lần đều chết ở yến hội kết hôn.

Là do trúng độc mà chết.

Lục Lê hướng về hệ thống kháng nghị: "Mày bình thường không muốn tao chịch nam nhân, còn nhất định phải làm cho tao chết ở trên bàn rượu là sao? Vậy sau này tao có bóng tối trong lòng thì sao?"

Hệ thống ha ha cười lạnh, nói: "Lần tới tui nhất định chú ý, kỳ thực để cậu chết lúc thượng mã phong* cũng không tệ."

*Thượng mã phong: hay còn gọi là Phạm phòng, (có một số nơi người ta gọi là "trúng phong, trúng phòng") là một hiện tượng có thể gây đột tử hoặc để lại di chứng ở con người khi sinh hoạt tình dục ở một số điều kiện nhất định. Đông y gọi là chứng tẩu dương, nếu chứng tẩu dương xuất hiện khi đang giao hợp gọi là thượng mã phong, nếu xuất hiện sau khi đã giao hợp xong gọi là hạ mã phong. (Nguồn: Wikipedia.)

Lục Lê: "… Tao sai rồi."

Hệ thống cay gà thực sự không đáng dùng dư lực bẻ cong hắn.

Nhìn một chút bên ngoài sắc trời từ từ sáng lên, Lục Lê đem hết thảy tâm tư đều ép xuống, vươn mình xuống giường, rửa mặt qua loa đi bắt đầu làm bữa sáng.

Bản thân Lục Lê trù nghệ không tệ, bởi vì không có thời gian, liền đơn giản vội vã làm chút, chờ hắn uống xong một bát cháo, tiếng di động liền vang lên.

Lục Lê cầm lấy nhìn, hiện lên biểu tượng tài xế gọi.

Lục Lê nhét trong miệng một miếng lau tương hoa quả bao một bên đáp lời, ngày hôm nay trong công ty có mấy cái hợp đồng lớn cần phải xử lý, trời chưa sáng liền rời giường đi tới công ty chuẩn bị.

Hắn cầm lấy túi công văn muốn ra ngoài, lại quay đầu nhìn một chút cửa phòng khách, do dự muốn nói với Thư Nhiên không cần để lại bữa sáng cho hắn, cuối cùng từ bỏ ý nghĩa này đi ra cửa.

Đợi được Lục Lê hấp tấp chạy tới công ty, xử lý xong hết thảy sự việc, hắn ngẩng đầu lên xoa xoa cái cổ đau nhức, hướng mắt nhìn lên đồng hồ phía trên, kim chỉ nam chỉ hai giờ chiều.

Lục Lê tối hôm qua bởi vì hút thuốc quá nhiều, cổ họng không thoải mái, hắn ho khan vài tiếng, bưng lên trong tay ly cà phê uống một hớp, sau đó thư thư phục phục tựa người trên ghế đệm mềm mại, đang chuẩn bị cầm điện thoại di động xem hai tập kịch trinh thám, tiếng di động vang lên.

Mặt trên điện thoại hiện lên hai chữ "Tiểu Tử" Lục Lê liền đau đầu, Lương Cảnh đồng đội heo này tuyệt đối uy hiếp muốn hắn ra ngoài phóng túng, phóng túng thì thôi, còn nói là muốn đem lại một chút tuổi trẻ đời trai cho hắn.

Mỹ danh viết nói Diệp Tu Minh rất tốt với bạn bè. Nội tâm Lục Lê quả thật như bị chó gặm.

Có điều cũng may hắn hiện tại đã có lý do từ chối Lương Cảnh.

Hắn nhận nghe điện thoại, lạnh nhạt hỏi: "Có chuyện gì?"

Đối diện Lương Cảnh kinh ngạc kêu lên: "Diệp Tu Minh, xem ra tối qua được một đêm tiêu hồn thực cốt nha, khàn cả cổ họng. Hai người ai đè ai thế?"

Lục Lê mắng một câu: "Ngu ngốc." Không nhiều lời giải thích, chỉ nói, "Không có chuyện gì thì cúp máy, tôi còn công việc bận rộn lắm."

Lương Cảnh vội hỏi: "Đừng, đừng cúp, nghe nói thành Đông lại mở ra một quán bar, cậu đi hay không?"

Diệp Tu Minh luôn luôn đối với loại bằng hữu mời luôn đáp ứng, lại không nghĩ rằng lần này lại từ chối hắn nói: "Nhà tôi có chút chuyện, chúng ta lần sau đi."

Lương Cảnh mắng hắn một câu: "Tiểu tử cậu được lắm, ngày hôm qua mang theo cái MB kia liền chạy, chạy thì thôi còn gọi điện thoại cho anh hai tôi tới, cậu có biết tôi bị anh ấy giáo huấn thảm đến thế nào không, suýt chút nữa nửa tháng sau đừng hòng đi ra ngoài!"

Hiện tại Lương gia là anh hai Lương Cảnh nắm quyền, trước đây Lương Cảnh sợ nhất chính là lão gia, hiện tại sợ nhất chính là anh hai.

Lục Lê tối hôm qua gọi điện cho anh hai Lương Cảnh, anh hai Lương gia đối với chuyện như vậy ghét cay ghét đắng, khẳng định tối hôm qua Lương Cảnh bị giáo huấn một trận.

Nghĩ đến tình cảnh Lương Cảnh cúi đầu nhận sai Lục Lê liền muốn cười, có điều hắn nhịn cười đối với lương cảnh nói: "Không phải bởi vì tôi lo lắng cho cậu sao, hơn nửa đêm cậu không trở về, lỡ anh hai cậu gọi điện hỏi thăm tôi rồi sao."

Lương Cảnh mới không tin hắn, lược lại nói: "Diệp Tu Minh, hôm nay nếu cậu không theo tôi ra ngoài, ông đây cùng cậu tuyệt giao!" Nói xong liền cúp điện thoại.

"..." Lục Lê cảm thấy Lương Cảnh thật sự đem tinh túy 'Giả bộ uy hiếp xong liền bỏ chạy' thể hiện ra ngoài.

Hiểu rõ sâu sắc Lương Cảnh hờn dỗi Lục Lê quyết định không đi để ý đến cậu ta, liền để cậu ta đứng ở chỗ đó tức điên lên là được rồi.

Lục Lê tiếp theo mở di động ra, tối hôm qua trình chiếu kịch trinh thám, kỳ thực hắn đã xem kịch này một lần, có điều người ta thường nói xem kịch ba lần mới có thể nghiên cứu ra tinh túy trong đó, Lục Lê muốn lợi dụng thời gian nhàn rỗi xem đi xem lại ba lần.

Thời gian bất tri bất giác trôi đến tận sáu giờ tối, đã đến giờ tan sở, bên ngoài phòng làm việc mọi người đều lo lắng chờ đợi chạm đất đi ra khỏi văn phòng, chờ đến chờ đi, vẫn như cũ chưa thấy bóng dáng Lục Lê.

Cô thư ký Lục Lê không chịu nổi ánh mắt mọi người nhìn sang, không thể làm gì khác hơn là đi tới trước phòng làm việc gõ cửa.

Bên trong phòng làm việc Lục Lê nghe được tiếng gõ cửa lập tức đem điện thoại di động đóng lại, ngẩng đầu nhìn bên ngoài một chút, mới phát hiện đã đến giờ tan sở.

"Mời vào." Lục Lê đem điện thoại di động nhét vào trong ngăn kéo, làm bộ thu dọn văn kiện, cũng không ngẩng đầu lên nói.

An Đình đi vào, đang nghĩ cách làm sao cùng Lục Lê nói chuyện, liền mở miệng nói: "Diệp tổng…"

Lục Lê đánh gãy lời cô, "Không có chuyện gì có thể nghỉ làm rồi."

An Đình "Ồ" một tiếng, đóng cửa lại đi ra ngoài.

Lục Lê cảm giác mình không trở về vậy không thể gieo vạ người khác, hắn ra công ty, lái xe du đãng trên đường cái, lại tùy tiện tìm một quán ăn ăn cơm, bất tri bất giác khi bóng tối bao trùm, đèn rực rỡ sáng lên.

Hệ thống rốt cục không nhịn được nói: "Cậu không về nhà sao?"

Lục Lê trả lời: "Đương nhiên phải về nhà, mày không cảm thấy bây giờ đi về quá sớm sao?"

Hệ thống: "Đã chín giờ tối …" Sau đó bao hàm vẻ mong đợi hỏi: "Cậu có nhớ Thư Nhiên không?"

Lục Lê có chút chột dạ, hắn qua loa nói: "Có nhớ chứ."

Hệ thống: "… Ha ha." Nó cuối cùng coi như biết vì sao nhiệm vụ gì cũng đều thất bại, hóa ra là do cậu chủ nó không thèm quan tâm.

Lục Lê lại lái xe đi dạo một hồi ở thành phố A, thời điểm hệ thống bất mãn hắn chửi ầm lên, hắn mới đem xe quay lại về nhà mình.

Lục Lê xác thực đang cố ý kéo dài thời gian,

Hắn không biết về nhà làm sao đối mặt với Thư Nhiên, huống chi gương mặt Thư Nhiên cực kỳ giống người thân thuộc của hắn.

Thế nhưng đợi được Lục Lê đứng trước cửa nhà mình, hắn ngẩng đầu lên nhìn thấy đèn đuốc sáng choang, trong lúc nhất thời hết thảy tư vị đều dâng lên, mặt hắn có chút vặn vẹo.

Hắn dùng chìa khoá mở cửa, thiếu niên nghiêng người ngủ trên ghế sa lông nghe được âm thanh đột nhiên tỉnh lại, mở to hai mắt buồn ngủ, đối với hắn lộ ra mỉm cười: "Anh trở về rồi."

"Ừ." Lục Lê bình tĩnh đặt chìa khóa lên nóc tủ, thời điểm chuẩn bị lấy dép mang đi, thiếu niên kia hướng về hắn chạy tới.

Cậu quỳ gối xuống trước mặt Lục Lê, duỗi tay ra lấy giầy nam nhân, lấy đôi dép cho hắn mang vào.

Sau đó dùng con mắt sáng lấp lánh nhìn hắn, thật giống như muốn Lục Lê khen ngợi nó.

Lục Lê cười

Dùng tay xoa bóp một cái lên đỉnh đầu nó, ngữ khí ngậm lấy cưng chìu nói: "Ngoan lắm."

Nghĩ thầm thằng nhóc này sao không cầm tiền rời đi?

Có điều hắn lại nghĩ, tối hôm qua cho Thư Nhiên thẻ tín dụng vàng vô hạn, mà hắn cùng Thư Nhiên chưa thật sự lên giường, lấy tính cách thiếu niên, không công không nhận lộc, căn bản hắn sẽ không cầm tiền rời đi.

Lục Lê cảm giác mình gặp phải việc này thật ngu ngốc, né tránh nửa ngày đều không được, thẳng thắn sau đó liền không né.

Hắn đem bao văn kiện ném tới trên ghế salông, dùng tay cởi lỏng cà vạt ra, ngồi vào trên ghế salông, một bộ dáng vẻ tăng ca đến uể oải.

Thiếu niên đem ly nước ấm đưa đến trước mặt hắn, Lục Lê thuận lợi nhận lấy, dùng tầm mắt ám muội nguy hiểm từ trên nhìn xuống dưới người thiếu niên.

Thư Nhiên nhận ra được tầm mắt hắn nhìn tới, cảm giác như cởi hết quần áo ra cho nam nhân nhìn, thân thể bất chợt co rúm lại, dùng thanh âm yếu ớt nói: "Diệp… Diệp tiên sinh…"

"Làm sao?" Lục Lê dùng thanh âm ôn nhu hỏi, tiếng nói của hắn trầm thấp, nhiễm phải một chút khàn khàn, khiến người ta nghe xong đều chết chìm trong âm thanh ấy.

"Tôi thấy ngài cho tôi thẻ tín dụng, thật sự, thật sự rất cảm ơn ngài." Thư Nhiên trong thanh âm mang theo chút nghẹn ngào.

Thời điểm sáng sớm rời giường cậu còn nơm nớp lo sợ Lục Lê, sợ yêu cầu tiếp tục chuyện tối ngày hôm qua, dũng khí đêm đó không còn sót lại chút gì, nhưng khi cậu rời giường lại phát hiện trên tủ đầu giường có tấm thẻ tín dụng, mật mã viết trên tờ giấy.

Thư Nhiên đẩy cửa đi ra ngoài muốn tìm Lục Lê, không tìm được nam nhân tối hôm qua, lại phát hiện phần ăn sáng còn hơi ấm trên bàn.

Chờ cậu ăn xong bữa sáng, thời điểm Lục Lê rời đi có để chìa khóa trên đầu tủ, cậu do dự một chút lấy chìa khóa mang theo người.

Hắn vội vội vàng vàng chạy tới bệnh viện, đem toàn bộ hi vọng đều ký thác đến tấm thẻ tín dụng vàng, hắn rốt cục có thể trả tiền trị bệnh cho mẹ, cũng được báo trong tay cậu là tấm thẻ vô hạn, Thư Nhiên hô hấp phập phồng thở một hơi, mấy ngày liên tiếp tâm tình sốt sắng rốt cục thả lỏng.

Chăm sóc tốt cho mẹ yên ổn, Thư Nhiên trở về lại biệt thự, chờ nam nhân trở về. Cậu muốn chính miệng hướng về hắn nói lời cám ơn, sau đó bất luận nam nhân lấy ra yêu cầu gì, cậu cái gì cũng đều chấp thuận.

Dù sao cậu cùng Diệp Tu Minh không có bất kỳ quan hệ gì, đối phương trợ giúp cậu như thế, tất nhiên là có dụng ý khác. Thư Nhiên không phải đứa trẻ không hiểu biết vấn đề, tự nhiên biết Diệp Tu Minh coi trọng cậu, thế nhưng cậu không nghĩ tới, Diệp Tu Minh mãi đến tận đêm khuya mới về nhà.

Lục Lê nhìn thiếu niên viền mắt hồng dáng vẻ tràn ngập cảm kích, hắn nói: "Vì để mẹ cậu được chữa bệnh, ngày hôm nay cậu vẫn luôn chờ ở nơi này sao?"

Thư nhiên gật đầu: "Tôi một mực chờ đợi ngài trở về."

Lục Lê biết Thư Nhiên bởi vì nguyên nhân gia cảnh bị ép đuổi học, nhưng lại hỏi: "Chờ tôi trở lại? Ngày hôm qua có phải cậu có nói với tôi cậu mới thành niên, không đi học sao?"

Nghe được lời hắn nói Thư Nhiên sửng sốt một chút, không nghĩ tới Lục Lê sẽ hỏi như vậy: "Bởi vì mẹ bệnh nặng, hơn nữa tôi đóng không nổi học phí nên nghỉ học." Nói xong cậu liền cúi đầu, một mặt cô đơn.

Lục Lê nói: "Ngày mai cậu đi học lại, tôi giúp cậu làm thủ tục nhập học."

Thư Nhiên nhìn nam nhân đối xử tốt với mình, hầu như muốn rơi lệ, hắn hỏi: "Tại sao anh lại đối xử với em tốt như vậy?"

Đương nhiên là muốn nhanh lên một chút hoàn thành nhiệm vụ. Lục Lê trong lòng nghĩ như thế, trong miệng lại nói: "Từ lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu liền rất yêu thích, xem ra cậu đã quyết định theo tôi, không được đổi ý."

Câu nói này Lục Lê nói đặc biệt khó chịu, đặc biệt là nhìn gương mặt người em trai kiếp trước, sau khi hắn nói xong, Thư Nhiên mặt đỏ lên, hỏi hắn: "Diệp tiên sinh, anh có muốn hay không…"

Lục Lê vô ý thức ngáp một cái, làm ra dáng vẻ uể oải, đối với hắn nói: "Cậu tạm thời liền ở tại nơi này đi. Đi ngủ sớm một chút, ngày mai tôi để trợ thủ mang cậu đến trường học."

Nhà Thư Nhiên bởi vì mẹ cậu bệnh đã đem bán, Lục Lê biết cậu hiện tại không nhà để về, liền tạm thời để Thư Nhiên ở tại nơi này, hắn mỗi ngày đi sớm về trễ, hai người khẳng định không đụng mặt nhau.

Lục Lê nói xong, vỗ vai cậu, đứng dậy trở về phòng của mình.

4. Chương 4

Ngày thứ hai Lục Lê rời giường liền cho trợ lý gọi điện thoại, muốn hắn làm tốt thủ tục nhập học cho Thư Nhiên.

Vị trí trường học Thư Nhiên hóa ra là một khu nhà phổ thông cao trung, trừ trị an kém, hoàn cảnh bên ngoài không tốt, toàn thể bầu không khí trường học cổ quái, bởi vì tính khí Thư Nhiên khá trầm lặng, ở trường học không bị những học sinh khác bắt nạt. Có điều ưu điểm duy nhất chính là, trường học này thu phí so với những trường học khác tiện nghi nhiều lắm.

Có điều làm cho Lục Lê khâm phục nhất chính là, trong hoàn cảnh như vậy, Thư Nhiên vẫn rất khắc khổ học tập, hầu như điểm thành tích đạt được tuyệt đối, như vậy điểm không cần nói ở trong một trường tam lưu như vậy, trọng điểm cao trung cậu không xếp hạng hai thì chỉ xếp hạng nhất.

Theo lý thuyết trường học này nên đem Thư Nhiên làm thần cúng tế, nhưng ai biết khi đuổi học Thư Nhiên các giáo viên khác biểu thị không quan tâm, hàng năm học bổng cùng tiền trợ cấp đều không tới phiên cậu, nếu như nói không phải có người ở trong bóng tối giở trò Lục Lê mới không tin.

Bắt được những tin tức này Lục Lê lập tức ở trong trí nhớ tìm kiếm manh mối, sau đó hắn phát hiện mình xác thực đã quên chuyện này, khi đó hắn cũng hay biết vụ này, thế nhưng không có triệt để đi thăm dò người đứng sau lưng. Cái kia rốt cuộc mẹ nó là ai đã hãm hại Thư Nhiên?

Hơn nữa kỳ quái nhất chính là, tuy rằng hắn không có cùng Thư Nhiên quan hệ với nhau, nhưng Lục Lê cảm thấy hắn đối với Thư Nhiên quan tâm độ đặc biệt cao, có thể trước vô số lần làm lại thế giới hắn đều không có thu được tin tức liên quan đến 'Kẻ thù Thư Nhiên', mà tất cả các tin tức liên quan đến Thư Nhiên đều là tin tức tốt, thuận buồm xuôi gió xuôi dòng, đến cuối cùng thành lập một công ty chính mình.

Lục Lê suy nghĩ hồi lâu không nghĩ ra nguyên cớ, cuối cùng quyết định đem việc này trước tiên gác lại một bên, hiện tại Thư Nhiên ở bên cạnh hắn, hắn chắc chắn sẽ không để Thư Nhiên chịu oan ức.

Hắn là vì Thư Nhiên tìm một người thầy giỏi dạy học cao trung, tuy rằng Thư Nhiên tính cách Bạch Liên Hoa, một mặt lại học giỏi ngộ tính cao, nếu như không cùng Diệp Tu Minh dây dưa không ngớt, tương lai nhân sinh cậu khả năng sẽ tốt đẹp hơn.

Lại nói, nếu như hắn dừng chân có thể không cần cùng Thư Nhiên mỗi ngày gặp mặt… Thuận tiện tôi luyện ý chí thiếu niên, đừng cả ngày không có việc gì đã nghĩ đến cởi quần áo.

Lục Lê âm thầm bàn tính, đưa Thư Nhiên đi học trung học, sau đó lên đại học đem cậu ấy đưa đi càng xa càng tốt.

Lục Lê vươn mình xuống giường, chờ hắn rời giường rửa mặt xong, cầm điện thoại di động lên nhìn đồng hồ đeo tay một cái, mới phát hiện ngày hôm nay là thứ bảy, nói cách khác ngày hôm nay hắn không cần đi làm.

Vốn Lục Lê rất vui khi đến ngày nghỉ, thời điểm khi biết tin tức này nội tâm kỳ thực từ chối, hắn ở trong phòng xoắn xuýt nửa ngày, ngửi thấy mùi đồ ăn từ bên ngoài bay vào trong phòng, Lục Lê thu dọn áo sơ mi của chính mình, xác định cẩn thận tỉ mỉ sau mới đẩy cửa đi ra ngoài.

Thư Nhiên đeo tạp dề đứng trong bếp, dùng sạn chiên trứng, sáng sớm vẻ mặt cậu quang mang nhu hòa, Lục Lê nhìn hắn, trong lúc hoảng hốt vừa giống như trở lại từ kiếp trước.

Thư Nhiên đem trứng chiên đặt trong dĩa, vừa quay đầu lại nhìn thấy Lục Lê sợ hết hồn, kinh hãi qua đi lại lộ ra một cái mỉm cười: "Diệp tiên sinh, ngài tỉnh rồi."

Lục Lê mỉm cười, hắn nói: "Không cần cùng tôi khách khí như thế."

Thư Nhiên bưng hai dĩa đi đến bàn ăn, sau đó đứng ở một bên, tuy rằng không phải lần đầu tiên cùng Lục Lê ở gần nhau, nhưng cậu vẫn lau hai tay trên tạp dề, tầm mắt cũng không biết nhìn về phía nào.

Lục Lê nhìn cậu dáng dấp sốt sắng, không khỏi cảm thấy buồn cười, hắn trước tiên ngồi xuống, đối với Thư Nhiên nói: "Cậu xác định không ngồi xuống sao? Tôi một người ăn sáng rất vô vị đó."

Thư Nhiên trên mặt lúc này mang theo vẻ ngại ngùng cười, ngồi xuống.

"…" Lục Lê thấy cậu như cô gái mới lớn liền không còn gì để nói, cho dù đồ ăn có ngon cỡ nào đi nữa hắn cũng không dậy nổi hứng thú muốn ăn. Hắn ghim lạp xưởng bỏ vào trong miệng, cho dù không ngon cũng ráng nuốt xuống.

Sau khi ăn, Lục Lê khích lệ nói: "Ăn thật ngon." Câu nói này hắn không có làm bộ, Thư Nhiên làm bữa sáng thật là khá, Lục Lê hiếm thấy yêu thích một người tinh tế như vậy.

Thư Nhiên nghe được lời nói của hắn cúi đầu, vành tai đều nhiễm phải màu đỏ nhàn nhạt.

"…" Nếu như có thể, hắn thật sự không muốn cùng Thư Nhiên đơn độc cùng nhau.

Chờ dùng hết bữa sáng, Thư Nhiên thu thập xong bàn ăn, nhìn thấy Lục Lê tựa ở trên ghế salông nhìn báo chí, hắn đi tới, do dự một chút liền ngồi vào bên người nam nhân, nói: "Diệp tiên sinh, em muốn đi bệnh viện nhìn mẹ em một chút."

Lục Lê đang xem báo chí tin tức, nghe vậy nói: "Được, tôi để tài xế đưa cậu tới đó."

Thư Nhiên vội vàng đè lại tay hắn muốn gọi điện thoại, nói: "Không cần, em tự bắt xe đến đó là được."

Lục Lê nói: "Vậy cậu ra ngoài chú ý an toàn."

Thư nhiên "Ừ" một tiếng, liếc nhìn Lục Lê, từ trong túi móc ra tấm thẻ tín dụng kia đưa cho hắn, nói: "Diệp tiên sinh, tấm thẻ này em không thể nhận, thực sự quá quý trọng…"

Lục Lê thô bạo lại không mất ôn nhu nói: "Chỉ là một tấm thẻ mà thôi, cậu muốn mua gì liền đi mua cái đó." Sau đó bổ sung một câu, "Sau đó tôi sẽ để cậu bồi thường lại."

Nói xong ngón tay hắn thon dài chạm lên chóp mũi thiếu niên, Thư Nhiên nhìn Lục Lê, đôi mắt trắng đen rõ ràng mang theo chút ướt át.

Lục Lê dám cam đoan, tiểu tử Thư Nhiên này trong đầu khẳng định lại nghĩ tới cái gì không hài hòa rồi.

Lục Lê mau nói sang chuyện khác: "Cậu yên tâm, tôi vì mẹ cậu mời người đến chăm sóc. Cậu lúc nào muốn đi cũng được, không cần nói cho tôi biết."

Lục Lê nghĩ muốn nói cho cậu, hai người bọn họ không phải mối quan hệ bao dưỡng cùng bị bao dưỡng, mà là quan hệ cứu trợ cùng bị cứu trợ, thế nhưng nói xong hắn liền cảm thấy Thư Nhiên càng không đúng, một bộ rưng rưng dáng vẻ muốn khóc, đối với Lục Lê nói: "Em đi xem mẹ em có sao không, sẽ về sớm một chút."

"… Đi thôi." Lục Lê cảm thấy, trong này thật giống có hiểu lầm gì đó.

Rốt cục đưa Thư Nhiên đi, Lục Lê thở phào một cái, hắn vốn nghĩ muốn mở ra di động xem hai tập kịch, sau đó lại nghĩ đến câu nói kia của Thư Nhiên, liền tiện tay nắm áo khoác, đem chìa khóa xe rời khỏi nhà.

Sau đó, hắn ở phòng cà phê tìm một góc tối yên tĩnh, hứng thú bừng bừng xem bộ kịch trinh thám.

Hệ thống uể oải nói: "Cậu chủ, trong đầu cậu có phải là có X?"

Lục Lê nói: "Mày nói cái gì? Gió lớn quá tao không nghe rõ."

"…" Thật muốn đánh chết hắn. Vì để tránh lần thứ hai luân hồi, hệ thống nhắc nhở, "Coi như cậu để mẹ Thư Nhiên sống sót, kết thúc cũng sẽ không là HE."

Kết thúc HE chính là Diệp Tu Minh cùng Thư Nhiên hai người bên nhau, tuy rằng những người khác cùng kết thúc có quan hệ nhất định, chỉ cần hai nhân vật chính cuối cùng không cùng nhau, liền không thể tính là HE (Happy Ending).

Lục Lê thở dài, nói: "Tao biết."

Kỳ thực Lục Lê vừa bắt đầu đến thế giới này thời điểm cũng không biết ý này, mà chỉ là cho rằng đem Thư Nhiên ngăn cản diệt trừ tất cả các thế lực bóng tối là tốt rồi —— trên thực tế hắn cũng như thế làm rất nhiều thứ. Bất luận lần nào hắn đều tận tâm tận lực chăm sóc Thư Nhiên, coi cậu là nhân vật trọng yếu đến hướng dẫn chính mình qua cửa, hắn hướng dẫn đủ đường Thư Nhiên đều không yêu hắn.

Lục Lê cảm thấy, khả năng này Thư Nhiên cùng hắn không có quan hệ yêu đương, ý thức được điểm này Lục Lê càng không thể cưỡng cầu Thư Nhiên yêu hắn.

Thế nhưng nếu như vẫn như vậy, tất cả cũng đều như một cái bẫy chết người, trò chơi sau khi kết thúc tất cả lại muốn bắt đầu lại từ đầu.

Lục Lê tâm tình trầm trọng quyết định an ủi mình, hắn vốn định liền xem hai tập, hiện tại quyết định xem bốn tập.

Hắn cảm thấy hành vi hiện tại phi thường phù hợp, tuy rằng Diệp Tu Minh không cùng Thư Nhiên bên nhau, thế nhưng hiện tại liền để Thư Nhiên cho rằng hắn đều ra ngoài ăn chơi cặp kè đi, sau đó thấy rõ người này đến cùng là có bao nhiêu tra.

Đợi được Lục Lê uống một ly lại một ly cà phê, từ buổi sáng đến tận buổi chiều, hắn rốt cục lưu luyến đem điện thoại di động cất đi, vừa hồi tưởng nội dung vở kịch vừa lái xe về nhà.

Bởi vì thời gian dài nhìn di động, Lục Lê cảm giác con mắt đều đau lên, hắn vuốt mắt mở cửa, từ ngoài cửa ngửi đến mùi thơm của thức ăn.

Thư Nhiên trong phòng bếp nhô đầu ra, kêu lên: "Diệp tiên sinh." Xem ra tâm tình rất tốt.

Lục Lê đổi dép xong, đáp một tiếng. Thư Nhiên hướng về hắn đi tới, hỏi: "Ngày hôm nay là ngày nghỉ, còn muốn tăng ca sao?"

Lục Lê vừa định trả lời mình đi ăn chơi, cúi đầu nhìn thấy một thân quần áo chính mình, mới nhớ tới sáng sớm bởi vì nguyên nhân phiền phức liền không đổi lại, liền nói: "Ờ."

Thư Nhiên vì hắn cởi áo khoác, treo ở bên cạnh giá áo, lại trở về bên cạnh hắn vì hắn xoa bóp vai.

Không thể không nói, lực đạo này không lớn không nhỏ, vừa nhìn chính là có luyện tập qua. Thư Nhiên nói: "Em ở nhà thường xoa bóp cho mẹ luyện tập mãi thành quen tay."

Xoa bóp vai xong, Lục Lê tinh thần quả thực thoải mái.

Thư Nhiên nói: "Em tùy tiện làm chút cơm nước, không biết có hợp khẩu vị tiên sinh hay không?"

Lục Lê cầm đũa nếm một chút, không chút do dự tán dương: "Rất tốt."

Thư Nhiên thần sắc có chút sốt sắng mới coi như hoà hoãn lại, yên tĩnh ngồi ở đó bới cơm.

Đến tối thời điểm đi ngủ, hai người ngồi trên ghế salông nhìn tiết mục nghệ thuật, bầu không khí đúng là rất hài hòa. Lục Lê nhớ tới vụ trường học, hắn đối với Thư Nhiên nói: "Tôi chọn cho cậu một trường học, ngày mai cậu hãy đi đến đó. Khu phố quản lý rất nghiêm ngặt, tỉ lệ lên lớp rất cao."

Thư Nhiên rất tín nhiệm Lục Lê, cậu mỉm cười gật đầu, chợt nhớ tới cái gì, còn nói: "Vậy em muốn ở trọ trong trường thì sao?"

Lục Lê sửng sốt một chút, không nghĩ tới cậu ấy sẽ hỏi như vậy, suy nghĩ một chút mới nói: "Tôi vốn không muốn cậu trọ ở trường, nhưng là vì..." Vì tương lai học tập cùng xu hướng tình dục, vẫn là trọ ở trường tốt hơn.

Ai biết Lục Lê còn chưa nói hết, Thư Nhiên liền đánh gãy lời hắn, cậu nói: "Không sao đâu, Diệp tiên sinh, coi như em có học ngoại trú cũng không ảnh hưởng kết quả học tập. Như vậy sau khi tan học em có thể trở về làm cơm cho Diệp tiên sinh."

Lục Lê vốn muốn cự tuyệt Thư Nhiên, lời đến miệng hắn liền nuốt xuống, ngược lại cười nói: "Nếu như có thể mỗi ngày đều nhìn thấy cậu thì quá tốt rồi."

Trở về phòng Lục Lê rút điếu thuốc, bên trong nhựa thủy tinh tàn thuốc chồng chất lên như cái núi nhỏ, trong phòng ngủ sương khói tràn ngập, đem cả người hắn bao phủ ở bên trong.

Chờ hút điếu thuốc cuối cùng trong gói, Lục Lê một bên ho khan một bên đứng lên mở cửa sổ ra, nhìn bên ngoài bóng đêm sền sệt.

Hệ thống kêu một tiếng: "Cay gà." Thấy Lục Lê không phản ứng, nó lại hô thêm vài tiếng, cuối cùng bất đắc dĩ đổi giọng: "Chủ nhân."

Lục Lê trả lời ngay: "Tìm tao có việc? Mày có thể hay không trong lúc tao đang trầm tư đừng quấy rầy tao?"

"…" Xin lỗi vì quấy rầy ngài. Hệ thống quỷ dị trầm mặc một chút, dĩ nhiên không giống như ngày thường mở miệng phản bác, mà là nói, "Kết cục HE tăng."

Lục Lê sững sờ, trải qua nhiều luân hồi như vậy, hắn dĩ nhiên đem độ HE tồn tại quên đến không còn một mống, lúc này nghe được loại tin tức này, không cảm thấy kinh dị nói: "Đồ chơi kia còn có thể tăng?"

Không trách Lục Lê cảm thấy kỳ quái, hắn lần đầu tiên nghe được kết thúc độ HE vẫn là mới vừa đi tới thế giới này, hệ thống lúc đó chỉ đề cập với hắn một lần, sau đó liền chưa từng nói tới nữa.

Lục Lê hỏi: "Tăng nhiều hay ít?"

Hệ thống nói: "Hai điểm." Tiếp theo nói bổ sung, "Thang điểm một trăm."

Lục Lê: "…" Mẹ chứng chậm phát triển.

Hệ thống ngữ khí ngậm lấy hưng phấn, nói: "Nó rốt cục tăng, tui trước cũng cho rằng là kho số liệu xuất hiện BUG, không nghĩ tới thì ra bởi vì cậu quá gà mà thôi."

"…" Lục Lê cảm thấy hắn không thế nào cao hứng.

Hệ thống đề nghị: "Cậu không nên chống cự, cùng làm với cậu ta đi."

Tuy rằng chỉ tăng hai điểm, nhưng ở hệ thống xem ra, theo Lục Lê luân hồi lâu như vậy độ HE đều không có phản ứng, lần này thế giới này vừa mới bắt đầu liền tăng hai điểm, chuyện này quả thật chính là bước nhảy vọt.

Mãi đến tận sáng ngày thứ hai thời điểm Lục Lê rời giường nó vẫn còn nói lẩm bẩm lặp lại, Lục Lê phiền phức vô cùng, uy hiếp nói: "Ồn ào nữa tao liền đem Thư Nhiên đưa đi."

Sau đó hệ thống im lặng Lục Lê liền được yên tĩnh.

5. Chương 5

Sáng sớm cách ngày cửa biệt thự vang lên tiếng gõ, Thư Nhiên đang làm cơm ở nhà bếp đi ra mở cửa, cửa mở ra, nhìn thấy một người nam nhân bận âu phục, xách trên tay bao lớn bao nhỏ.

Trợ lý nhìn thấy Thư Nhiên đến mở cửa trên mặt không lộ ra vẻ kinh ngạc, trái lại đối với cậu cười cợt, hỏi: "Diệp tổng có ở đây không?"

Lục Lê còn ở trong phòng ngủ rửa mặt, Thư Nhiên đang muốn đi gọi hắn, trợ lý gọi thiếu niên lại, nói: "Không cần gọi Diệp tổng, đây là đồ vật tôi chuẩn bị cho hắn, cậu đem những thứ này đưa cho hắn là được."

Thư Nhiên muốn đề cập tới mấy món đồ trên tay anh ta, đang muốn nói cái gì, trợ lý có tố chất nghề nghiệp nói: "Vậy tôi trước hết xin cáo từ." Nói xong liền xoay người rời đi, không chút nào dây dưa dài dòng.

Lục Lê nghe bên ngoài đi ra tiếng vang, nhìn thấy Thư Nhiên đem túi đồ trong tay đưa ra bỏ lên trên bàn.

Nhìn thấy túi ni lông trong suốt bên trong bày đồ vật, Lục Lê mới nhớ tới đây là hắn chuẩn bị quần áo cho Thư Nhiên, còn có một chút đồ vật thượng vàng hạ cám, như văn phòng phẩm cùng nhật dụng phẩm. Hắn tiện tay đem cái áo sơ mi từ trong túi đóng gói lấy ra, đặt ở trên người thiếu niên ước lượng một hồi, xem ra nhỏ bé vừa vặn, hơn nữa những y phục này phong cách cùng tuổi tác cậu nhìn rất tương xứng.

Trên người Thư Nhiên còn bận quần áo ở trong quán bar, mặt trên tay áo dính vết thương, cánh tay cậu bị thương hiện tại đã tốt lắm rồi, may mắn vết thương không sâu sẽ không lưu lại vết sẹo.

Lục Lê ngày hôm qua còn tưởng rằng Thư Nhiên muốn trọ ở trường, vì lẽ đó để trợ lý vì cậu chuẩn bị không ít đồ vật, hắn đem áo sơ mi thả xuống, đối với Thư Nhiên nói: "Những món đồ này đều cho cậu sử dụng, cậu nhìn xem có thích hay không?"

Thư Nhiên nhìn một chút trên y phục, số tiền trên áo không hề rẻ làm cậu muốn líu lưỡi, sau đó cậu vung tay, túng quẫn nói: "Diệp, Diệp tiên sinh, những thứ này em…"

Lục Lê đi lên phía trước, cảm giác mình ngày hôm nay trạng thái tinh thần rất tốt, hiện tại bề ngoài khẳng định tà mị cực kỳ. Hắn đè thấp tuyến thanh âm kiếm ý nói: "Lại không cần? Tôi nói rồi, tôi sẽ lấy hết mọi thù lao từ cậu." Nhưng cầu cậu tốt nhất đừng đem thân thể ra là được.

"Được…" Thư Nhiên chậm chập đáp một tiếng, lúc này mới ngậm miệng, con mắt sáng lấp lánh đi lật xem đồ trong túi.

Lục Lê ngồi trên ghế salông xem báo, chỉ bất quá hôm nay nhìn chính là tiêu đề giải trí.

Tối hôm qua hút thuốc lá không ít, để thanh âm hắn ngày hôm nay trở nên càng thêm trầm thấp khàn khàn, bên trong cổ họng mơ hồ đau đớn, để hắn thỉnh thoảng ho khan vài tiếng.

"Diệp tiên sinh." Hắn ngẩng đầu lên, thiếu niên đưa cho hắn một ly nước, Lục Lê nhận lấy uống một hớp, nếm trải mùi vị ngọt ngào, hẳn là nước mật ong.

Lục Lê nói: "Cậu nhanh đi sắp xếp, cơm nước xong tôi đưa cậu đến trường học." Hắn kỳ thực muốn tài xế đưa Thư Nhiên đi, nghĩ lại, đây là lần thứ nhất Thư Nhiên đến trường học, huống hồ hắn ngày hôm nay không đi làm, vẫn là chính mình đi đưa thì tốt hơn.

Thư Nhiên nghe hắn nói xong con mắt càng sáng hơn, cậu hỏi: "Diệp tiên sinh ngày hôm nay không tăng ca sao?"

Lục Lê gật đầu, nói: "Hôm nay không tăng ca. Tôi đưa cậu đến trường học, lúc trở về để tài xế đi đón cậu."

Thư Nhiên nguyên bản cao hứng không biết nhớ ra cái gì đó, cậu cúi đầu, biểu hiện có chút mất mát, nhỏ giọng nói: "Diệp tiên sinh, anh không cần đối với em tốt như vậy…" Càng đối xử tốt với cậu, Thư Nhiên càng cảm thấy thua thiệt. Cậu thật sự không biết làm sao để báo đáp.

Lục Lê nghĩ cũng đúng, nếu như đột nhiên có người đối với hắn tốt như vậy hắn khẳng định cũng cảm thấy đối phương có mục đích khác. Nhưng Lục Lê cảm thấy hắn biểu hiện ra chính mình đối với Thư Nhiên rất thú vị, thằng nhóc này thẳng thắn lẽ nào không cảm giác được?

Hắn lần thứ hai ám chỉ, đem tư tưởng xấu xa "trâu già gặm cỏ non" phát huy đến cực hạn, hắn nói: "Tôi hi vọng sau đó cậu có thể sử dụng cách thức khác đến trả lại tất cả mọi thứ cho tôi."

Lục Lê nói xong chính mình cảm thấy muốn ói, ám chỉ này quả thực phải cho một trăm điểm.

Không biết Thư Nhiên nghe không hiểu, ngược lại Lục Lê cảm thấy thiếu niên nghe xong không có bài xích, trái lại gật đầu, trong mắt toả ra nóng bỏng: "Em hiểu rồi."

"…" Lục Lê mỉm cười xoa đỉnh đầu cậu, trong lòng chờ đợi Thư Nhiên nghe không hiểu, hi vọng Thư Nhiên vĩnh viễn là dáng vẻ bạch liên hoa, đừng nên nỗ lực tìm hiểu thế giới dơ bẩn này.

Hệ thống lúc này nếu như biết ý nghĩ của hắn, e sợ cũng bị Lục Lê làm nhiễu số liệu.

Lục Lê lái xe đem Thư Nhiên đưa đến trường học, quay đầu lại liếc mắt nhìn Thư Nhiên rực rỡ hẳn lên, cậu mặc quần đen cùng áo sơ mi trắng, như thiếu niên bên trong bức tranh đi ra, cười lên đặc biệt ôn nhu, thời điểm không cười giống như vương tử u buồn, trên người mang theo sự phong độ của học sinh.

Cậu thấy Lục Lê nhìn sang, liền hướng về hắn nở nụ cười, môi mỏng cong lên độ cong đẹp đẽ.

Lục Lê bỗng nhiên cảm giác nhà có đứa con trai đã trưởng thành.

Hắn đối với Thư Nhiên không yên lòng dặn dò: "Nghe lời giáo viên, cố gắng học tập. Cậu tuổi còn nhỏ, đừng chú ý đến chuyện yêu đương, còn có…"

Thư Nhiên yên tĩnh nghe hắn nói, con mắt lưu ly thật lòng nhìn chằm chằm Lục Lê.

Lục Lê cảm thấy nói cho cậu nghe gần đủ rồi, lo sợ tính cách Thư Nhiên, hắn nói: "Nếu như có người bắt nạt cậu ngay lập tức nói cho anh đây, chính mình không cần nhẫn nhịn."

Thư nhiên gật gù, khóe miệng cong lên càng lúc càng lớn, hắn đối với Lục Lê nói: "Diệp tiên sinh, nếu như lúc em không có mặt bên cạnh mẹ, bà có tình trạng gì, anh nhất định phải nói cho em biết."

Lục Lê đáp: "Được."

Thư nhiên vác túi xách lên, mở cửa xe, chạy ra quay đầu lại nhìn Lục Lê một chút.

Lục Lê vẫy tay về hướng cậu, cậu mới hướng về bên trong trường học đi đến.

Đem Thư Nhiên đưa đến trường học, Lục Lê vốn muốn lái xe về nhà, sau đó hắn muốn đi thể hiện Diệp Tu Minh tra, vì lẽ đó cho mình một lần cơ hội ăn chơi trác táng.

Lục Lê ngồi ở trong xe gọi điện thoại cho tiểu pháo vương Lương Cảnh, gọi một lần không nhấc máy, đến thời điểm lần thứ ba, người đối diện mới nhận điện thoại, thiếu kiên nhẫn nói: "Ai vậy?! Tìm tiểu gia đây có chuyện gì?"

Nghe thanh âm hắn khàn khàn mang theo nồng đậm buồn ngủ, tiểu tử Lương Cảnh này tối hôm qua khẳng định lại không tiết tháo ngủ muộn, Lục Lê đối với hắn nói: "Mối thù, đi chơi hay không?"

Lương Cảnh nói: "Diệp Tu Minh, con mẹ nó cậu bây giờ mới nhớ đến ông đây. Còn chơi cái rắm, cậu hôm qua biến đi đâu?."

Lục Lê không để ý cậu ta tra hỏi, tự mình tự nói: "Lần trước cậu nói thành Đông kia có quán rượu, cậu đi không?"

Lương Cảnh kêu lên: "Cậu cho rằng ông đây là người hay cẩu? Vẫy tay thì đến xua tay thì đi?"

"Bữa nay tôi mời."

Lương cảnh vừa nghe tinh thần chấn hưng, nói rằng: "Được, Diệp Tu Minh đây chính là cậu nói! Nhìn ông đây không uống chết ngươi."

"…" Anh em, xem ra cậu rất có tiềm chất làm chó Nhật.

Chờ Lục Lê nhìn thấy Lương Cảnh khui một chai rượu thượng hạng, sau đó nốc ừng ực giống như sợ lãng phí, hắn khẳng định chính mình không xót tiền, mà là trong lòng đau bao tử dùm cậu ấy.

Thời điểm Lương Cảnh muốn trút chai rượu thứ hai xuống, Lục Lê ngăn cản cậu ta, cau mày nói: "Cậu ngày hôm nay điên rồi sao?"

Uống một chai XO Lương Cảnh mặt không đỏ thở không gấp, chính là nói chuyện lớn tiếng, hắn đẩy Lục Lê một cái, nói: "Cậu, con mẹ nó cậu thì biết cái gì, ông đây chính là đang sung sướng, đừng tưởng rằng nói hai câu liền có thể quản được ông, tôi là loại người có thể dễ dàng trói buộc lại sao?"

Lục Lê cảm thấy, câu nói như thế này người bình thường không phải thường nói với người trong mộng sao?

Xem ra Lương Cảnh rất có tiềm lực tra.

Lục Lê thấy cậu ta viền mắt sưng đỏ, thăm dò hỏi: "Cậu cùng anh hai cãi nhau?"

"Ồn ào, ồn ào cái rắm! Anh ta có thể quản được tôi sao? Cả ngày lề mề, ông đây vô học đấy, con mẹ nó còn cần anh ta chăm sóc??" Lương Cảnh đem hắn đẩy qua một bên, lại bắt đầu cầm chai rượu thứ hai trút xuống.

Lục Lê cảm thấy ngày hôm nay gọi Lương Cảnh ra là cái quyết định sai lầm, ngay lúc hắn cân nhắc có hay không gọi điện thoại cho anh hai Lương gia, Lương Cảnh đã hướng về hắn đánh tới, gào khóc.

Lục Lê thấy cậu ta khóc nước mắt nước mũi dáng vẻ ủy khuất, hỏi: "Làm sao? Có việc nói anh đây giải quyết cho."

Lương Cảnh viền mắt hồng nhìn hắn một hồi, cuối cùng cắn răng chậm rãi lắc đầu, đem nửa chai rượu uống vào.

Lục Lê cảm thấy Lương Cảnh ngày hôm nay quá không bình thường, lẽ nào là Lương gia công ty hiện tại liền xảy ra vấn đề? Lúc trước vô số lần trong luân hồi, hắn cũng vô số lần chứng kiến Lương gia sụp đổ —— hắn cố gắng thế nào đều không có cách nào để Thư Nhiên yêu hắn, hắn đồng dạng không có cách nào ngăn cản Lương gia trong thời gian nhanh chóng suy tàn.

Hơn nữa hố cha nhất chính là, hắn dĩ nhiên không tra ra được người trong bóng đêm đứng sau hậu trường là ai?

Lương Cảnh uống rượu muộn, Lục Lê liền ở bên cạnh bồi cậu ta.

Lục Lê rất vui mừng ngày hôm nay Lương Cảnh trạng thái không tốt, như vậy hắn có thể không cần đối mặt những yêu diễm đê tiện, à không đúng, là đám con trai giả bộ thanh thuần.

Mãi cho đến Lương Cảnh say thành một đống bùn xụi lơ, Lục Lê quyết định kêu anh hai cậu ta đến đem cậu ta thu thập trở về, ai biết Lương Cảnh đoạt lấy điện thoại hắn, sau đó Lục Lê liền nhìn thấy điện thoại di động của chính mình một đường pa-ra-bôn bay ra ngoài.

"..." Nhóc con, cậu biết không may là tôi đây dễ tính, biến thành người khác đã sớm đem cậu đánh đến kêu cha gọi mẹ.

Lương Cảnh vẫn la hét không chịu về nhà, Lục Lê không có cách nào, đành phải đem cậu ta kéo đến nhà mình.

Lục Lê đỡ Lương Cảnh loạng chòa loạng choạng đi một đường, rốt cục đến cửa nhà, thời điểm hắn móc trong túi lấy chìa khóa, cửa từ bên trong mở ra, ánh đèn ấm áp màu cam đập vào mi mắt, Thư Nhiên cười nghênh tiếp hắn trở về.

Trong mắt hắn hiện ra hơi nước, hiển nhiên đang đợi Lục Lê trở lại, tựa ở trên ghế salông ngủ.

Chỉ là Thư Nhiên nhìn thấy Lục Lê đỡ người kia thì nụ cười trong nháy mắt cứng đờ, cậu hỏi: "Vị này là...?"

"Đây là Lương Cảnh, người anh em tốt của anh." Nhìn Thư Nhiên muốn tới đây giúp hắn dìu, Lục Lê xua tay cho biết không cần. Đùa à, muốn cho Thư Nhiên thân thể nhỏ bé bị Lương Cảnh đè ép, hai người bọn họ lập tức không phải ngã xuống ư.

Bị từ chối Thư Nhiên trong mắt xẹt qua một tia bi thương, cậu cắn môi dưới, đứng tại chỗ nhìn Lục Lê đem Lương Cảnh dìu tới ghế salông.

"Thư nhiên, đi lấy khăn mặt."

Đợi nửa ngày không thấy phản ứng, Lục Lê quay đầu lại, thấy Thư Nhiên còn đứng tại chỗ, lại kêu một tiếng: "Thư Nhiên?"

Thiếu niên lúc này mới phản ứng lại, có điểm bất đắc dĩ hướng phòng tắm đi tới.

Lục Lê lúc này mới phản ứng, hắn có nên say rượu giả điên? Để Thư Nhiên biết hắn cùng Lương Cảnh ăn chơi trác táng? Có điều hiện tại giả bộ có phải là hơi trễ?

Cảm giác giả bộ có điểm phí sức Lục Lê vẫn quyết định chọn tỉnh táo.

Lục Lê tiếp nhận khăn mặt đưa tới đắp lên trán Lương Cảnh, có chút lo lắng cái tên Lương Cảnh này có hay không nôn lên người hắn, dù sao đây là bộ quần áo hắn mới mua.

"Diệp tiên sinh."

Nghe được Thư Nhiên kêu tên hắn, Lục Lê ngẩng đầu lên, trong tay tiếp nhận bát nước nóng, lại nghe Thư Nhiên nói: "Canh giải rượu."

Cậu cầm hai bát lại đây, một bát cho Lục Lê, cầm một bát khác đối với Lục Lê nói: "Để em tới chăm sóc Lương tiên sinh."

Lục Lê nhìn một chút đồng hồ treo tường, nhìn thấy thời gian biểu hiện chính là mười giờ tối, nghĩ đến Thư Nhiên ngày mai còn đến trường, đối với cậu nói: "Anh tới chăm sóc cậu ta, cậu ngày mai còn đi học, nhanh đi ngủ đi."

Lục Lê muốn từ trong tay Thư Nhiên cầm bát lấy tới, cậu lóe lên một cái, cố chấp nói: "Diệp tiên sinh, để em chăm sóc đi."

Lục Lê vốn muốn cự tuyệt, nhìn thấy dáng vẻ Thư Nhiên mím môi kiên quyết như vậy, nghĩ là theo ý cậu ta thôi.

Hắn vỗ mặt Lương Cảnh, sau đó đem canh giải rượu uống một chút, thấy người tỉnh táo mới gánh người uống say đi phòng khách.

Lục Lê nghĩ đúng lắm, may nhà hắn rất lớn, sức lực hắn cũng tốt.

Lục Lê nghiến răng nghiến lợi đối với Lương Cảnh nói: "Thiệt con mẹ nó thực sự là nợ cậu mà."

Thư Nhiên vẫn ở bên cạnh nhìn, chờ Lục Lê đem Lương Cảnh dìu tới phòng khách sắp xếp cẩn thận, cậu mới tiến lên, đem Lục Lê kéo đến phòng ngủ trên giường vì hắn xoa bóp.

Chỉ pháp thành thạo cùng sức mạnh vừa phải Lục Lê liền như thế ngủ thiếp đi, may là hắn còn bảo lưu chút ý thức, thần trí mơ hồ một hồi, mới nói: "Nhanh đi ngủ, ngày mai anh đưa cậu đến trường học."

Thư Nhiên đáp một tiếng, một buổi tối trầm mặc cậu lúc này mới có chút cao hứng, đợi được thời điểm Lục Lê ngủ thật sự, Thư Nhiên mới dừng xoa bóp, ngồi xổm ở bên giường nhìn gò má hắn ngủ say một hồi lâu, đóng đèn bàn lại rồi ra cửa.

(Hết chương 5)

6. Chương 6

Lục Lê nhìn bầu trời tờ mờ sáng, mây đen u ám che kín ánh mặt trời, hết thẩy hiện ra không khí nặng nề. Hắn đem điếu thuốc trong tay hút lên, từ trong miệng phun ra một vòng khói.

Lục Lê nói: "Hệ thống, có phải mày gạt tao chuyện gì không?" Hắn tuy rằng có lúc khá là trì độn, nhưng rất nhiều chuyện trực giác nhạy cảm hơn người bình thường.

Không đúng, phi thường không đúng. Mặc kệ là chuyện Thư Nhiên hay chuyện Lương gia, hắn phái người đi tìm hiểu tin tức đều không có manh mối gì, theo lý thuyết thân phận của hắn ở thành phố A đủ để muốn có tin tức gì tất sẽ có tin đó, hiện tại có thể…

Hệ thống đúng quy trình nói: "Cậu chủ, bản hệ thống không lừa gạt cậu."

Lục Lê càng thêm nghi hoặc hỏi ngược lại: "Vì sao Lương gia sụp đổ, ai là người đứng đằng sau?"

Hệ thống giả chết trầm mặc một hồi, mới nói: "…Tui cũng không biết."

Lục Lê rút một hơi thuốc lá, mắng: "Mày cái này không biết, cái kia không biết. Tao mang theo mày được ích lợi gì? Mày có nên nghĩ thông suốt tự đóng lại chính mình?"

Hệ thống kiềm chế cơn tức giận, nó làm sao không nghĩ, quả thực nếu chết rồi, cậu chủ gà của nó có thể qua thế giới này sao, nó nói: "Cậu có thể để Thư Nhiên yêu sao? Có thể làm cho độ HE đạt đỉnh sao? Có thể nhanh lên một chút kết thúc cái vòng luân hồi này sao?"

Hệ thống nói chuyện thô tục sẽ bị che đậy, hắn liền như thế não tàn cùng hệ thống mắng nhau nửa ngày, cuối cùng mệt bở hơi tai nói: "Con ngoan, ba thật không trông cậy nổi vào con." Giọng nói kia mang theo nồng đậm thất vọng.

"…" Cháu ngoan, ông đây cũng không trông cậy nổi cháu.

Lục Lê lấy ra một điếu thuốc không dám bật lửa, bởi vì cổ họng thực sự quá đau, giọng muốn khàn đi. Hắn ngửi thấy được mùi thơm đồ ăn, ho nhẹ đi ra phòng ngủ, quả nhiên thấy Thư Nhiên đeo tạp dề, như ngày hôm qua làm cơm cho hắn.

Cái dáng dấp kia thật giống mẫu hình vợ hiền tề gia nội trợ, nếu như Thư Nhiên là con gái, Diệp Tu Minh khẳng định đã sớm đem cậu cưới về.

Đáng tiếc Thư Nhiên là nam.

Lục Lê chợt thở dài, Thư Nhiên lúc này mới nhận ra được phía sau có người, hắn quay đầu, ánh mặt trời nhảy nhót chiếu xuống mái tóc đen tuyền, hình dáng cậu nhu hòa. Cậu nhìn thấy nam nhân bất chợt lộ ra nụ cười, nụ cười kia ấm áp ôn nhu, quả thực có thể đem tâm tình cứng rắn hòa tan.

Đáng tiếc Lục Lê khẩn cấp đi tìm ly nước, liếc mắt mỉm cười nhìn cậu qua loa. Hắn đem tầm mắt phóng tới tủ âm tường treo lủng lẳng phía trên, Thư Nhiên đứng ở dưới làm cơm hắn suy nghĩ một chút, quyết định dựa vào thiếu niên gần một tí, sau đó chính mình đi lấy cái ly.

Thư Nhiên nhận ra được lồng ngực nam nhân rắn chắc chống đỡ trên lưng mình, nghe thấy được mùi thuốc lá nồng nặc. Toàn thân cậu cứng ngắc, khóe miệng mỉm cười ngưng trệ, lông mày đẹp đẽ nhăn lại, cậu không làm động tác dư thừa, chờ đợi không chút biến sắc, trên tay thông thạo động tác chiên xào.

Lục Lê mở ra mặt trên tủ bát, đem một ly thủy tinh lấy ra. Ngày hôm qua Thư Nhiên đem hết thảy chén cùng bộ đồ ăn đều rửa sạch sẽ cất vào bên trong, sắp xếp chỉnh tề, không trách Lục Lê tìm ở nơi khác đều không thấy.

Hắn không chú ý tới tư thế hiện tại của chính mình có bao nhiêu ám muội, ở phía xa nhìn lại, như đem đầu thiếu niên ôm vào trong lồng ngực hắn, thân mật triền miên phảng phất bên người.

Chí ít Lương Cảnh nhìn thấy là như thế.

Lương Cảnh huýt sáo, cười trêu nói: "Sáng sớm làm mù mắt chó FA nha!"

Lục Lê không rảnh phản ứng với cậu ta, lấy được cái ly sau đó liền nhanh đi ra nhà bếp, dĩ nhiên không chú ý tới Thư Nhiên đột nhiên thanh tỉnh lại. Hắn tới trên bàn rót ly nước trà lạnh, uống một ngụm hết sạch.

Uống xong cảm thán, nước lạnh xuyên tim, tâm tê tái.

Tâm tình trở nên tốt hơn Lục Lê liếc xéo Lương Cảnh, đối với hắn nói: "Ngày hôm nay tôi còn phải đi làm, không rảnh đùa giỡn với cậu, cậu muốn làm gì liền làm đi." Nói xong hắn không cảm giác ngạc nhiên gì, giọng nói khàn khàn quả thực hết thuốc chữa, xem ra đoạn thời gian sau không thể hút thuốc nữa.

Lương Cảnh cho rằng tối hôm qua Lục Lê trải qua đêm xuân nồng nhiệt, hướng về hắn nháy mắt bỡn cợt mấy cái: "Tôi nói làm sao cậu không theo tôi ra ngoài, hóa ra cùng con thỏ nhỏ chơi đùa… Cổ họng cậu tắc tiếng mấy ngày rồi? Thời điểm hai người lên giường không phải chỉ lôi kéo cổ họng thôi chứ?"

Lục Lê đã quen thuộc cách nói chuyện từ cậu ta, hơi nhíu mày nhưng không phản bác.

Lương Cảnh thấy hắn không phản bác lời mình, biểu hiện càng thêm kinh ngạc, hắn dính sát vào người Lục Lê, đối với hắn nói: "Không phải chứ? Cậu thật coi trọng MB này? Cuối cùng có người có thể đem Diệp Tu Minh cậu buộc lại?"

"…" Người anh em, lẽ nào cậu không ngửi thấy được trên người tôi nặng mùi khói thuốc à. Được rồi, trên thực tế Lương Cảnh đúng là ngửi thấy được, nhưng đầu cậu ta suy nghĩ đầy đen tối không hề nghĩ đến là hắn hút thuốc, vui sướng như đang phê cần.

Lục Lê nói: "Đầu tiên tôi cùng cậu không giống nhau tôi không phải cẩu, không ai có thể buộc lại tôi. Thứ hai, tôi với cậu ấy chỉ là hứng khởi nhất thời, vui đùa một chút mà thôi, cậu hiểu chưa?"

Rất tốt, lời hắn nói lúc này Thư Nhiên vừa vặn bưng dĩa từ phòng bếp đi ra. Lục Lê khẳng định cậu ấy có thể nghe được, bởi vì hắn nhìn thấy dĩa trên tay thiếu niên run lên, suýt chút nữa rơi xuống đất.

Lương Cảnh hiểu rõ nở nụ cười, cậu vỗ vai Lục Lê, dáng vẻ cười trên sự đau khổ của người khác: "Được được được, cho cậu 100 điểm."

Lục Lê tóm lấy tay cậu ta hất văng ra khỏi vai mình, không hướng về thiếu niên viền mắt đỏ chót giải thích, đối với Lương Cảnh nói: "Anh hai cậu tối hôm qua gọi điện thoại cho tôi, tôi nói cậu ngủ ở nhà tôi. Cậu cơm nước xong lập tức đi về nhà liền cho tôi."

Lương Cảnh mặt lập tức liền xụ xuống, một đêm say rượu khí sắc cậu tiều tụy rất nhiều, lúc này nghe được thời điểm anh hai cậu nhưng không giống như thường ngày kêu rên, trong mắt tựa hồ né qua một tia mờ mịt.

Lục Lê cảm thấy trạng thái tinh thần cậu ta hiện tại có vấn đề, nhưng Lương Cảnh mạnh miệng cái gì cũng không nói.

Thư Nhiên cúi đầu yên tĩnh ăn cơm, như U Linh không cảm giác tồn tại. Lục Lê cách cậu tương đối gần, hắn ngẩng đầu xem xét thiếu niên cúi đầu, phát hiện cậu cắn môi, nước mắt thi nhau chảy xuống.

"…" Lục Lê giờ phút này tâm tình phức tạp.

Nếu như Lương Cảnh hướng về hắn khóc, hắn còn có thể đi tới cho cậu ta một đấm làm hắn tỉnh táo lại, còn Thư Nhiên như một cô gái nhỏ ngồi khóc như vậy, hắn liền cảm thấy toàn thân nổi da gà.

Lương Cảnh ba thanh hai cái cơm nước xong, sau đó đem dĩa đẩy một cái, lau miệng, nói: "Tôi không theo anh ta quay về đâu, cậu cho tôi ở nhờ nhà đi, sau này có nơi vui chơi nào mới mở tôi sẽ bao cậu sau."

Nói xong, Lục Lê chưa kịp phản ứng, cậu ta liền hai ba bước chạy thẳng về phòng.

Sau đó, cạch một tiếng đem cửa khóa lại.

Lục Lê cạn lời.

Thư Nhiên một bên vừa ăn cơm vừa chan nước mắt, Lục Lê cảm giác mình nên an ủi cậu ấy hai câu, nhưng hắn thực sự không biết nên nói cái gì, cuối cùng đơn giản liền ngậm miệng lại.

Bầu không khí lặng im này kéo dài đến lúc Lục Lê lái xe đem thiếu niên đưa tới trường học, lúc này thiếu niên ngưng khóc, chỉ là viền mắt thoáng hiện ra sắc hồng, hắn mím đôi môi mỏng, không nói một lời, hiển nhiên dáng vẻ đang tức giận.

Lục Lê quyết định nhắc nhở thiếu niên thân phận của cậu, bọn họ căn bản không phải quan hệ bao dưỡng cùng bị bao dưỡng, mà là quan hệ giúp đỡ cùng bị giúp đỡ. Vì lẽ đó cậu không cần phải vì mình mà thương tâm, hắn đối với Thư Nhiên nói: "Thư Nhiên, anh phải nói rõ ràng chuyện này cho cậu hiểu, anh làm gì, muốn cùng ai với nhau, đều không đến lượt cậu phải đi quản.

Nhiệm vụ hiện tại chủ yếu chính là học tập, không nên để chuyện dư thừa chiếm cứ trái tim cậu. Thiếu niên, phải phấn đấu!

Thư Nhiên nước mắt lưng tròng, nhẫn nhịn nước mắt sắp chảy xuống, sắc mặt tái nhợt đối với Lục Lê nói: "Diệp tiên sinh, em biết rõ thân phận chính mình…"

Lục Lê rất hài lòng gật gù.

Ai biết một giây sau cậu còn nói: "Em sẽ bảo vệ tốt bản thân ở lại bên người Diệp tiên sinh, tuyệt đối sẽ không quản những việc không liên quan đến mình"

Chờ, chờ chút! Câu nói này làm sao khó chịu như thế?

Lục Lê duỗi tay Nhĩ Khang*, đáng tiếc Thư Nhiên xuống xe hồn lìa khỏi xác, đi không quay đầu lại.

Nhìn thiếu niên thân ảnh đơn bạc, Lục Lê mới nhớ tới thiếp lập của mình là tra công, cẩn thận nghĩ một hồi đối thoại vừa nãy không chỗ nào không đúng, liền đạp chân ga, xe đi hướng về công ty.

Lục Lê thừa dịp dùng thang máy chuyên dụng đi đến tầng cao nhất, dọc theo đường đi thu hoạch không ít "Diệp tổng, chào buổi sáng" cùng các mỹ nữ văn phòng quăng mị nhãn, đã thành thói quen sinh hoạt như vậy Lục Lê không đến nỗi như vừa bắt đầu còn có thể lúc không có người lộ ra nụ cười hèn mọn, còn làm tâm tình hắn khoan khoái.

Lục Lê vừa bắt đầu đến thế giới này thời điểm còn kỳ vọng mình có thể ôm ấp em gái, thời điểm nhàn rỗi nói chuyện yêu đương, một đoạn oanh oanh liệt liệt tình yêu văn phòng.

Từ khi hệ thống cường điệu không thể OOC muốn đem tinh thần tập trung đến thế giới hướng dẫn, Lục Lê liền cảm thấy thế giới ác ý sâu sắc.

Thư ký An Đình vừa thấy Lục Lê liền tiến lên đón, đem một xấp tài liệu đưa cho hắn, một bên đem cuốn sổ móc ra một bên hướng về hắn nói rõ lịch trình làm việc một ngày.

Lục Lê vừa nghe vừa nghĩ, nếu như không biết còn tưởng hắn là ngôi sao nổi tiếng, lịch trình hàng ngày nhiều không thở nổi, có lúc ngày thứ bảy còn phải tăng ca không được nghỉ ngơi.

Có điều Diệp Tu Minh tuy rằng phong lưu đàn đúm, thế nhưng công và tư hắn phân biệt rõ ràng, ở nơi nào liền làm chuyện đó. Vì vậy thời điểm ở công ty, Lục Lê luôn là một bộ dáng dấp nghiêm cẩn nghiêm túc, hắn như vậy nếu để cho Lương Cảnh nhìn thấy nhất định sẽ trắng trợn cười nhạo một trận.

Chờ Lục Lê từ công ty đi ra đã hơn sáu giờ chiều, hắn khó chịu một hồi, còn không biết về nhà làm sao đối mặt Thư Nhiên, ngược lại nghĩ đến cái tên Lương Cảnh ở lại nhà hắn không đi, tuy rằng cậu ta là đồng đội heo, nhưng có tên kia ở nên không đến nỗi quá lúng túng.

Lục Lê lái xe về nhà người đầy uể oải, di chứng ngồi trong văn phòng quá nhiều, Đến cửa nhà, hắn nhìn bên trong ánh đèn ấm áp soi sáng ra ngoài, gõ cửa.

Cửa từ bên trong mở ra, Thư Nhiên mặc trên người vệ y rộng rãi, tạp dề vây quanh, thấy hắn trở về không giống ngày thường tràn đầy ý cười, chỉ câu nệ nói: "Diệp tiên sinh."

Lục Lê thuận miệng đáp một tiếng, đem túi công văn vất trên ghế salông, cả người đều co quắp phía trên. Có điều hắn cấp tốc điều chỉnh tình trạng chính mình, để động tác đơn giản bên trong như vậy tràn ngập thành thục cùng tao nhã.

Tầm mắt hắn nhìn chung quanh một vòng, không nhìn thấy Lương Cảnh, hỏi: "Lương Cảnh đâu? Cậu ta đi rồi?"

Thư Nhiên gật đầu, trầm mặc quỳ gối bên sô pha, vì hắn xoa bóp cẳng chân.

Phỏng chừng anh hai Lương gia tự mình tới bắt người, hắn lần đầu tiên nhìn thấy chứng cưng chiều em trai, người em làm gì đều bao dung sủng nịch, Lương Cảnh làm ra chuyện gì anh ta ở phía sau đi theo chùi mông cậu ta.

Lục Lê nghiêng người dựa vào ghế salông, thị giác như vậy có thể nhìn thấy gò má cùng đoạn cổ nhỏ thiếu niên trắng nõn, sợi tóc màu đen đem cả người cậu nhìn nhu thuận cực kỳ, ngón tay thon dài như ngọc chỉ ở trên đùi hắn nhào nặn, đem hắn một ngày uể oải đều tan biến đi.

Lục Lê phát hiện mình càng ngày càng quen thuộc Thư Nhiên chăm sóc, tập tính này dần biến thành tự nhiên, hắn đối với thiếu niên không còn chống cự như trước.

Thư Nhiên nhìn hắn muốn nói lại thôi, cuối cùng từ trong miệng bỏ ra một câu, hắn nói: "Diệp tiên sinh, anh vẫn chăm sóc em… Có được hay không."

Lục Lê trả lời đương nhiên: "Được." Anh đây có tiền, chăm sóc một mình cậu không tính là gì.

Thư Nhiên được hứa hẹn thở phào nhẹ nhõm, khóe miệng liền uốn cong lên.

7. Chương 7

Tháng ngày như nước chảy mây trôi, đảo mắt liền qua một năm, từ lần đó Lục Lê hiếm thấy Lương Cảnh, cũng rất ít khi nhận được lời mời đi chơi từ Lương Cảnh, xem ra thằng nhóc này thu lại tính tình, nếu không liền bị anh hai cậu ta quản lý gắt gao.

Nói đến Lương Cảnh còn không phải cùng anh hai Lương gia cùng mẹ sinh ra, Lương lão gia lúc còn trẻ so với Lương Cảnh phong lưu trác táng hơn nhiều, đi khắp nơi ăn nằm với đàn bà phụ nữ, hiện tại tạo thành Lương gia ba trai một gái, chỉ có anh hai Lương gia, cũng chính là Lương Tư Thần do vợ hợp pháp sinh ra.

Lương Tư Thần là người rất có thủ đoạn, bằng không sẽ không lên làm chủ nhân Lương gia, để hết thảy các nguyên lão ban đầu xem thường tự nguyện cúi đầu xưng thần, làm cho cả đám người phía dưới nghe lời răm rắp.

Chính là một người cứng rắn lên làm chủ nhân như thế, đến cuối cùng Lương gia vẫn thua thất bại thảm hại. Một năm qua Lục Lê nghĩ tất cả các biện pháp để tìm được ai ở trong bóng tối phá hủy Lương gia, nhưng không có một chút manh mối nào. Thế nhưng hắn bất ngờ biết được ai là người đứng sau lưng gây chút phiền phức cho Thư Nhiên.

Kết quả kia khiến Lục Lê khiếp sợ, bởi vì tin tức được xác nhận tất cả đều chỉ về hướng Lương lão phu nhân.

Lục Lê thực sự không hiểu Thư Nhiên tại sao lại cùng Lương gia dính líu quan hệ, hắn hỏi hệ thống, hệ thống trù trừ một chút, không có trả lời vấn đề chính diện của hắn, trái lại đối với Lục Lê nói: "Cậu chủ, tui phát hiện kho số liệu có vấn đề, vì lẽ đó phải về tổng bộ sửa chữa một chuyến."

Lục Lê nói: "Không phải mày vẫn luôn có vấn đề sao? Nếu như mày có đầu óc, gặp sự cố chính là đầu óc của mày."

Hệ thống lần này không có phản bác, chỉ là buồn bã ỉu xìu nói: "Tui cho cậu biết liên quan đến thế giới này tui không biết hoàn toàn, bản thân tui chỉ hiểu biết có bấy nhiêu thôi —— nhưng thế giới này tin tức không chỉ có những chuyện này.

Lục Lê trầm mặc, nói: "Nói cách khác hiện tại tao với thế giới này nắm giữ không toàn diện? Hay là thế giới này từ đầu tới cuối có BUG? Không trách liên quan đến cố sự Lương gia hắn làm sao đều không thể tra ra được."

Hệ thống nói: "Đúng vậy. Vì lẽ đó tui muốn mau mau hồi tổng bộ, thỉnh cầu chữa trị thế giới này, nâng cấp hệ thống, chờ lúc tui trở lại lần nữa liền có thể đến giúp cậu."

Lục Lê lệ rơi đầy mặt, hóa ra hệ thống là vì giúp hắn mới một lần nữa đi chữa trị đầu óc, hắn cảm thấy thật cảm động.

Hắn hỏi: "Mày đi bao lâu?"

Hệ thống nói: "Rất nhanh."

Lục Lê: "Rất nhanh là nhanh bao lâu?"

Hệ thống: "Chờ thế giới này độ HE đến 80 đi."

Lục Lê: "..." Xiết chặt tay lại.

Qua hơn một năm độ HE tốc độ chậm như rùa bò chỉ đến 10, đạt đến 80 thật sự xa vời vợi, xem ra hệ thống cay gà không dự định trở về.

Hệ thống căn dặn lại mấy lần muốn Lục Lê duy trì thiết lập, tận lực đi đúng nội dung vở kịch, không cần đem chuyện dư thừa từ bên ngoài mang về, bằng không thế giới này sẽ sụp đổ vân...vân... Đợi tới khi Lục Lê thiếu kiên nhẫn, một trận âm hưởng vang lên, cuối cùng biến thành hoàn toàn yên tĩnh.

Lục Lê nắn vuốt hai ngón tay, nhịn không được từ trong hộp thuốc lá rút ra một điếu thuốc, châm lửa.

Hắn cảm khái, nhân sinh thực sự cô quạnh biết bao.

Giữa lúc thời điểm hắn hút một hơi thuốc, cửa phòng đột nhiên vang lên, sau cửa truyền tới âm thanh: "Diệp tiên sinh."

Lục Lê nghe được là thanh âm thiếu niên, hắn cầm điếu thuốc dụi vào gạt tàn hủy thi diệt tích, nói rằng: "Vào đi."

Thư Nhiên đẩy cửa đi vào, trong tay cậu cầm một ly sữa bò nóng.

Lục Lê nhìn thấy sữa bò liền cảm thấy đau đầu, tuy rằng Thư Nhiên không có nói rõ muốn hắn cai thuốc, một năm qua cậu mỗi ngày đều nấu một ly sữa bò bắt đầu đưa đến phòng ngủ Lục Lê, còn nhất định phải nhìn hắn uống xong mới đi. Này rõ ràng là vì giám sát Lục Lê hạn chế hút thuốc, nên uống nhiều sữa.

Thư Nhiên ngửi được trong phòng ám khói, không phản ứng gì, chỉ đem ly sữa bò đưa tới bên cạnh hắn, hô: "Diệp tiên sinh."

Lục Lê cau mày, trong lòng rất không cao hứng, chỉ là Thư Nhiên làm như vậy là vì quan tâm thân thể của hắn, để hắn tạm thời không tìm ra lý do từ chối. Liền không thể làm gì khác hơn là tiếp nhận ly sữa bò, nín cơn tức giận uống sữa như uống thuốc một hơi cạn sạch ly.

Rất ngọt ngào, may mắn có để đường vào trong.

Thấy Lục Lê đã uống, Thư Nhiên mới nói: "Diệp tiên sinh, thành tích thi vào trường đại học đã có rồi."

Lục Lê tinh thần lập tức chấn hưng lên, dựa theo kết quả học tập của Thư Nhiên thi vào trường nào mà chẳng được, đến thời điểm Thư Nhiên rời đi thành phố A, hai người bọn họ rốt cục không cần lại sớm chiều ở chung.

Tuy rằng hơn một năm nay Thư Nhiên chăm sóc tỉ mỉ chu đáo, nhưng Lục Lê dù sao cũng cảm thấy khó chịu, loại tâm trạng này không phải do sinh lý, mà tồn tại trong lòng.

Nhưng ai biết Thư Nhiên nụ cười thu lại, cúi đầu có chút cô đơn đối với hắn nói: "Diệp tiên sinh, điểm thi cùng nguyện vọng em muốn khoảng cách quá cao, chỉ có thể báo danh trường học tốt nhất ngay tại thành phố A." Nói xong cậu sợ Lục Lê ghét bỏ mình, cẩn thận từng li từng tí một xem xét nét mặt hắn một chút.

Câu nói này như đòn đánh cảnh cáo, tay hắn run cầm cập một hồi, mới miễn cưỡng nói: "... Không có gì, coi như nếu điểm cậu đạt hơn chỉ số mà trường học thành phố A đưa ra, anh đây cũng muốn cậu ở lại."

Hắn dùng ngữ khí ôn nhu nói đặc biệt chuyên chế, nếu như là ước mơ thanh niên khác nghe nói như vậy hắn sẽ liền phản kháng, nhưng mà Thư Nhiên không có, không chỉ không có còn rất thuận theo gật gù, đối với hắn nói, "Diệp tiên sinh, cho dù có xảy ra chuyện gì em cũng đều không rời khỏi, liền ở bên cạnh anh."

Lục Lê mỉm cười xoa đỉnh đầu cậu, trong mắt loé ra một tia thỏa mãn, rất đồng ý lời cậu giải thích.

Thật không biết thằng nhóc này cố ý phá điểm thi hay không, hắn làm sao lại không nhớ mỗi lần mô phỏng dự thi Thư Nhiên điểm đều tiếp cận cao nhất? Vì thế hắn còn mấy lần thu được thông tin chủ nhiệm lớp Thư Nhiên nói ra.

Lục Lê thở dài, quyết định không nghĩ nữa.

Là một tra công, Lục Lê cảm thấy không chỉ thể hiện ngôn ngữ phương diện, đương nhiên còn phải đi trải nghiệm. Hắn ngồi trên ghế sa lông nhìn tiêu đề giải trí, suy nghĩ nên đi ra ngoài Kim Ốc Tàng Kiều*, hay là trực tiếp dẫn người trở về ân ái thân mật ngay trước mặt Thư Nhiên, cái nào sẽ tốt hơn?

*Kim Ốc Tàng Kiều: dùng để chỉ ngôi nhà đẹp, sang trọng bên trong cất giấu giai nhân hoặc người tình.

Xuất phát từ truyện cổ, ngày xưa có một hoàng đế gọi là Hán Vũ Đế, hoàng hậu đầu tiên của ngài tên là Trần A Kiều. Bọn họ là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, Hán Vũ Đế đã hứa hẹn với chị họ của ngài rằng: nếu có một ngày ta cưới A Kiều làm vợ thì ta sẽ cho xây một tòa lầu cao bằng vàng thật to để nàng ở.

Nhưng về sau vận mệnh của Trần hoàng hậu rất bi thảm, sau khi phu quân của nàng lên ngôi Hoàng Đế liền phế nàng lập Vệ Tử Phu lên làm Hoàng Hậu. Nàng bị đẩy đến Trường Môn Cung (lãnh cung Trường Môn) chờ đợi hắn trong đau khổ suốt hơn hai mươi năm trời, đến tận khi nàng chết, Hán Vũ Đế cũng không một lần đến thăm.

Vì vậy, kim ốc tàng kiều dù là hình ảnh lộng lẫy nhưng lại mang ý nghĩa bi thương, cô độc. (Nguồn: Yahoo! Hỏi & Đáp)

Cuối cùng Lục Lê quyết định lựa chọn cái trước, bởi vì cái sau thật sự quá cặn bã, chờ hắn tra đúng thời điểm sẽ dừng lại.

Thư Nhiên đang thu dọn đồ đạc, cậu phải đi bệnh viện nhìn mẹ của mình. Lục Lê biết một năm sau mẹ Thư Nhiên sẽ vì tế bào ung thư khuếch tán mà tử vong, loại ung thư này trong lịch sử y học là thiên địch, coi như cho dù có dùng thuốc tốt nhất chữa trị đều không qua khỏi.

Nhớ tới mỗi một lần tình cảnh Thư Nhiên tan vỡ òa khóc ôm lấy hắn, Lục Lê cảm giác tâm mình có chút xíu rung động đồng cảm.

Ánh mắt hắn nhìn theo bóng người Thư Nhiên, mãi đến tận khi Thư Nhiên phát hiện có người đang nhìn mình, đi tới trước người hắn ngồi xổm xuống, hỏi: "Diệp tiên sinh, có chuyện gì không?"

Hai người đứng rất gần nhau, Lục Lê ngửi thấy mùi sữa trên người Thư Nhiên. Hắn đang suy nghĩ não tàn dáng vẻ Thư Nhiên khóc lớn, dáng dấp kia cùng Tô Cẩn Ngôn kiếp trước ôm hắn như đè lên nhau, khi thấy thanh niên phóng to ở trước mặt hắn thì hắn nhất thời không kịp phản ứng, theo bản năng trả lời: "Không có gì."

Thư Nhiên đứng lên, mỉm cười: "Diệp tiên sinh nhìn em, thật giống đang suy nghĩ tới điều gì?"

Lục Lê vốn định đùa giỡn cậu hai câu, lại nghĩ tới hơn một năm nay câu nào nên nói câu nào không nên nói đều đã nói hết, Thư Nhiên từng ám chỉ hắn, Lục Lê cũng chỉ ngoài miệng nói một chút cho vui mà thôi, đến chuyện thật lại tìm các loại lí do từ chối, phỏng chừng hiện tại Thư Nhiên đã xem hắn không cứng lên nổi, trên thực tế Lục Lê chính mình kiềm nén muốn sắp nổ tung cả người.

Lục Lê nói: "Anh không có nhìn cậu."

Thư Nhiên không nói nữa, xoay người thu dọn đồ đạc, đợi đến khi Thư Nhiên muốn ra ngoài, Lục Lê mở miệng nói: "Để anh đưa cậu đi."

Thư nhiên gật đầu, hưởng thụ Lục Lê chăm sóc cậu như thế, cậu cũng không chống cự lại ý tốt của nam nhân.

Lần trước mẹ Thư Nhiên đột nhiên bệnh trở nặng, Lục Lê liền đem mẹ cậu đưa đến bệnh viện tốt nhất trong thành phố, thiết bị cao cấp, hành trình chăm sóc toàn bộ đều có điều dưỡng lo, có bất cứ chuyện gì gọi một cú điện thoại Lục Lê liền đến ngay. Chỉ là lúc đó Thư Nhiên đang trong giai đoạn mô phỏng thi đại học, Lục Lê sợ ảnh hưởng việc học tập của cậu, đợi đến thời điểm nghỉ mới nói bệnh tình mẹ cậu nguy kịch, sau đó đơn giản nói mẹ Thư Nhiên tình huống hiện tại đã ổn định lại.

Trong ngày nghỉ Thư Nhiên đi đến bệnh viện nhìn mẹ cậu, kết quả trở về viền mắt đỏ chót, đối với Lục Lê săn sóc cùng chăm sóc tỉ mỉ chu đáo hơn. Cậu tuy rằng không có nói với Diệp Tu Minh, thế nhưng nội tâm vô cùng cảm kích.

Lục Lê đem Thư Nhiên đưa tới cửa bệnh viện, đối với cậu nói: "Đi thôi, cùng dì cố gắng nói chuyện tâm sự tâm tình với nhau."

Thư Nhiên mím môi ừ một tiếng, cậu ngồi ở vị trí kế bên ghế tài xế, liền tiến lại gần Lục Lê, làn môi mỏng trao nụ hôn lên gò má hắn, còn phát sinh "chụt" một tiếng.

Lục Lê hai tay trong nháy mắt đột nhiên nắm chặt tay lái, trên mặt còn mang theo ý cười ôn hòa, hành vi thanh niên chủ động làm hắn rất hứng thú.

Thư Nhiên mở cửa xe, đi ra ngoài.

Lúc này Lục Lê mặt xoắn xuýt giơ tay lên xoa mặt, tay chạm vào vùng mới vừa lau nơi nụ hôn ấn vào.

Một chuyện mà hắn khổ não nhất chính là Thư nhiên ra ám hiệu đối với Diệp Tu Minh, thỉnh thoảng liền bắt đầu đối với hắn làm chút động tác thân mật, tỷ như có lúc hứng khởi sẽ nhẹ nhàng hôn hắn một cái.

Lục Lê sau khi được hôn sẽ cho là mình bị trêu chọc, ngược lại đem cái ẩn tình hôn chuyển hoán thành ý đồ khác.

Lục Lê không cảm thấy buồn nôn, thế nhưng không thể ngăn cản nội tâm bài xích, muốn hắn làm ra dáng vẻ hưởng thụ không hề dễ dàng, nếu như để hắn chủ động lại khẳng định Lục Lê không làm được.

Lục Lê đấm một cái vào tay lái, trái tim kìm nén không thể hô hấp, hắn dùng tay lau mặt, đem xe hướng về phía quán bar.

Vừa đến quán bar, phần lớn ánh mắt mọi người đều bị nam nhân thu hút tới, thật giống trên người hắn có ma lực khiến người khác khó có thể chống cự. Nam nhân ngồi một mình ở bên quầy bar, ánh đèn rực rỡ chiếu lên gò má hắn tôn lên nét hoàn mỹ, hắn mặt không hề cảm xúc nắm ly thủy tinh, dáng vẻ trầm tư khiến mọi người không đành lòng đi quấy rầy hắn.

Lục Lê ngồi non nửa ngày, kỳ thực hắn đang tìm kiếm khắp nơi ứng cử viên phù hợp.

Có điều hắn chưa kịp đi quyến rũ người khác, liền thấy một nữ nhân trang điểm ăn mặc hở hang gợi cảm hướng về hắn đi tới, môi đỏ au mỉm cười quyến rũ, cô nàng đối với Lục Lê nói: "Anh chàng đẹp trai, em thấy anh ngồi ở đây đã lâu, không đợi người nữa sao?"

Lục Lê ung dung xoay chuyển ly, thong thả nói: "Rất không khéo, người ấy đến rồi."

Nụ cười nữ nhân cứng một hồi, cô không đem nghi hoặc trong lòng hỏi ra, liền nghe Lục Lê nói: "Người kia chính là cưng."

Nữ nhân nghe vậy lấy tay đặt trên vai Lục Lê, một đôi mắt nhìn chằm chằm Lục Lê, ánh mắt nóng bỏng như muốn đem hắn thiêu đốt, thậm chí Lục Lê còn có thể nghe được tiếng âm thanh cô ta nuốt nước miếng …

Cô nàng dùng bộ ngực đầy đặn sượt lên cánh tay Lục Lê, duỗi ra đầu lưỡi béo mập, tràn ngập tình sắc ám chỉ nói: "Anh chàng đẹp trai, anh có muốn…"

Lục Lê đang suy nghĩ có muốn hay không đi xoạc cô ta, theo lý thuyết hắn tra như thế phong lưu bạc tình hoàn toàn có thể quá trớn, không có bất kỳ áp lực.

Hắn đem nữ nhân nhỏ nhắn kéo vào trong lồng ngực, cúi đầu đối diện hai mắt khiêu khích nữ nhân. Chỉ là đến khi Lục Lê nhìn thấy nữ nhân dưới lớp trang điểm che chắn khuôn mặt quen thuộc thì cả người hắn đều không tốt.

Lục Lê nhắm mắt lại, phát hiện chưa từng xuất hiện ảo giác, hắn sắc mặt tái nhợt đẩy ra nữ nhân mềm mại không xương, không quay đầu lại lao ra khỏi quán bar.

Nội dung vở kịch thực sự như thần! Nữ nhân này không phải là Diệp lão gia vì hắn chọn làm vợ sao? Hóa ra không phải là đại tiểu thư dịu dàng hào phóng đẹp đẽ sao? Bản chất thật là gái điếm trà trộn vào quán bar?!

Lại nghĩ tới chính mình mỗi lần cùng vợ tương lai đều chết trong buổi tiệc rượu xa hoa, Lục Lê càng thêm phiền muộn.

Loại phiền muộn này kéo dài đến khi hắn về nhà xem hai tập phim truyền hình đều không giảm bớt.

Đến khi Thư Nhiên trở về hắn vẫn rất phiền muộn, một bộ mặt người lạ tránh lại gần.

Thư Nhiên đeo túi xách quay người đóng cửa lại, cậu nhìn thấy Lục Lê ngồi trên ghế sa lông ôm laptop, lông mày nhăn lại, đang muốn tiến lên chào hỏi, trong lúc lơ đãng nhìn thấy trên cổ áo sơ mi trắng có dấu môi đỏ chót in lên.

Thư Nhiên ánh mắt tối sầm, nắm chặt nắm đấm, con mắt giống như rắn độc nhìn chằm chằm Lục Lê. Đợi đến khi nam nhân hướng về phía sau nhìn sang thì cậu khôi phục lại dáng vẻ nụ cười ôn nhu.

(Hết chương 7)

8. Chương 8

Lúc trước trong luân hồi, Lục Lê xác định hắn chưa bao giờ trải qua cảm giác trái tim kiềm nén như lúc này.

Bởi vì trước đó hắn chưa bao giờ cùng Thư Nhiên trải qua quá trình thân mật với nhau, nhiều lắm ở trên thương trường viện trợ. Lục Lê thậm chí cảm thấy, hắn đem Thư Nhiên mang về nhà là quyết định cực kỳ sai lầm, hiện tại hai người bọn họ không chỉ sớm chiều ở chung, trong lúc hoạn nạn còn tương trợ lẫn nhau.

Chỉ có điều đại đa số thời điểm Thư Nhiên đến động thủ còn hắn thì động cước, Lục Lê cảm giác mình thân là một người đàn ông, không đúng, thân là một tra công uy nghiêm bị khiêu khích sâu sắc —— nhưng hắn lại không thể cùng Thư Nhiên nói, tôi biết cậu trẻ tuổi nóng tính dục vọng cao, thế nhưng cậu có thể hay không đừng trêu đùa lưu manh với tôi?

Lục Lê liền quyết định uyển chuyển hướng Thư Nhiên đề nghị, cậu có thể đi ra bên ngoài tìm người phát tiết dục vọng, Lục Lê vì lẽ đó dùng cơm tối trong sự trống rỗng, nhìn về hướng Thư Nhiên đang gọt táo cho hắn nói: "Thư Nhiên, cậu có bạn gái không?"

Thư Nhiên một bên thông thạo gọt táo một bên trả lời: "Không có nha, làm sao vậy?"

Lục Lê chưa từ bỏ ý định, hỏi tiếp: "Vậy cậu có bạn trai không?"

Lục Lê biết thằng nhóc này ở trong trường học rất được nữ sinh hoan nghênh, sau một tuần lễ Thư Nhiên đến trường liền nhận được mười mấy phong thư tình, lúc đó Lục Lê nhìn thấy thời điểm Thư Nhiên đưa cho hắn thư tình mặt đều tái đi.

Bởi vì ở một tờ giấy viết thư hồng nhạt bên trong phát hiện một tấm thư tình màu xanh lam, thiếu niên ở trong thư miêu tả chính mình làm sao yêu thích Thư Nhiên. Hắn tức đến nổ phổi đem hết thảy thư tình xé đi, sau đó tìm người đi cảnh cáo nam sinh một hồi hướng về phía Thư Nhiên tỏ tình.

Nếu như muốn miêu tả lúc đó tâm tình của hắn như thế nào, đại khái chính là nhìn thấy con trai của chính mình sắp sửa bị bẻ cong, Chờ sau khi hắn đem thư tình đưa đi tiêu hủy nghĩa chính ngôn từ đối với Thư Nhiên nói: "Cậu còn nhỏ như vậy không nên suy nghĩ bậy bạ, trước tiên phải lấy việc học làm trọng."

Thư nhiên ngoan ngoãn hướng về hắn gật đầu.

Hơn nữa mỗi lần thu được thư tình đều sẽ giao cho Lục Lê, Lục Lê xé thư tình tay đều muốn mềm nhũn, cuối cùng cấp tốc nghĩ đến một phương thức đơn giản, chính là châm lửa đốt trụi hết tất cả.

Hơn nữa tất cả đều làm ngay trước mặt Thư Nhiên.

Thư Nhiên không chỉ không phản ứng, có lúc thấy hắn xé quá mệt mỏi còn chủ động đi giúp hắn.

Lục Lê cảm thấy tính cách Thư Nhiên thực sự là quá dịu ngoan, ở đại đa số sự tình cậu đối với Lục Lê muốn gì làm đó, coi như hắn có lúc đối với Thư Nhiên nổi nóng, đến cuối cùng đều là Thư Nhiên hướng về hắn nói lời ôn nhu.

Thư Nhiên loại tính cách nguội lạnh này xác thực rất được nhiều người yêu thích, may là đụng tới hắn không thích gần nam sắc, nếu như là người khác, sợ đã sớm đem hắn ăn kiền mạt tịnh cúc hoa khó lòng giữ nổi.

Có một lời nói hay vạn lời nói đều giống nhau như vậy, nếu như Thư Nhiên là nữ nhân Diệp Tu Minh đã sớm cưới hắn, đáng tiếc chính là phía dưới cậu có món đồ chơi rất dài.

Thấy Thư Nhiên không có bạn bè trai gái, Lục Lê muốn ám chỉ cậu đến trường đại học tìm bằng hữu, cũng không biết nên nói như thế nào, chỉ có thể châm chước nói: "Nếu cậu muốn giao du bằng hữu… Nhất định phải nói cho anh biết."

Thư Nhiên đem một quả táo gọt xong, lại bắt đầu cắt thành khối nhỏ để trong bát pha lê, nghe được câu chuyện của hắn không đáp một tiếng, sau đó nói: "Ừm, em hiểu rồi."

Nghe ngữ khí Thư Nhiên không giống như qua loa, trái lại đối với hắn nghiêm túc hứa hẹn, Lục Lê trong lòng sâu sắc buồn rầu.

Thư Nhiên dùng cây tăm ghim lên một miếng táo hướng về Lục Lê đưa tới, Lục Lê tự nhiên há miệng ăn, hắn được hầu hạ đều thành thói quen. Trên ti vi trình chiếu tiết mục nghệ thuật tấu hài, Lục Lê nhìn tiết mục đầy thú vị, Thư Nhiên nhìn chằm chằm Lục Lê tràn đầy thú vị.

Lục Lê nghiêng mặt sang bên đến khi thấy Thư Nhiên vẫn đang nhìn hắn, hắn dùng tay xoa sợi tóc mềm mại Thư Nhiên, nói rằng: "Nhìn anh làm gì?"

Trên mặt Thư Nhiên trắng nõn đỏ ửng lên, bèn cúi đầu, dùng âm thanh lẩm bẩm nói: "Em yêu anh…"

"…" Đột nhiên xuất hiện thông báo cảnh cáo nội tâm Lục Lê kỳ thực từ chối, hắn sợ hãi đến mức tay chân đều run rẩy lên, nhưng trên mặt mang theo nét mừng rỡ như điên, ý cười trên khóe miệng càng ngày càng lớn, nhìn về phía Thư Nhiên ánh mắt kinh hỉ cuồng nhiệt, hận không thể đem cậu nuốt vào trong bụng.

Xem ra ở trước mặt Thư Nhiên, Lục Lê tận lực khống chế vẻ mặt của chính mình, để hắn biểu hiện vui sướng rõ ràng như vậy.

"Em thật sự, thật sự…" Âm thanh Lục Lê khuếch đại lên, phản ứng của hắn khiếp sợ sau lại biến thành mừng như điên.

Thực sự không nghĩ tới Thư Nhiên sẽ hướng về hắn tỏ tình, nếu là như vậy, độ HE ở thế giới này sẽ tăng cao không ít.

Thư Nhiên bộ dáng cô dâu nhỏ gật đầu, tròng mắt lưu ly nhìn về hắn, khóe miệng hơi cong lên. Lục Lê trước đây thấy bộ dáng cậu thế này đều không hợp mắt, giờ khắc này đã quên cảm giác thị giác khó chịu, hiện tại cảm thấy cậu cực kỳ hợp mắt, cực kỳ đẹp đẽ.

Có điều chờ Lục Lê bình tĩnh trở lại quả thực nghĩ muốn tự đâm hai con mắt mình, nếu như hắn hiện tại đáp ứng lời tỏ tình Thư Nhiên, có phải là còn muốn dựa vào bầu không khí ám muội này làm một chút chuyện thuận lý thành chương? Lẽ nào là bởi vì Thư Nhiên cậu chậm chạp không tìm được người đến giải quyết dục vọng mới dự định tỏ tình với hắn?

Vì để tránh cho chuyện về sau phát sinh, hắn đầu tiên điều chỉnh vẻ mặt của chính mình, mang tới dáng vẻ ôn nhu. Diệp Tu Minh là người ôn nhu lại tàn nhẫn, bình thường hắn nói chuyện ôn nhu nhưng thời điểm khác lời nói ra lại rất tàn nhẫn.

Tỷ như hiện tại, Lục Lê đối với Thư Nhiên nói: "Bé yêu, anh nói cho cưng biết, anh tuy rằng cũng yêu thích cưng, nhưng cưng chung quy là đàn ông, chúng ta bên nhau không thể lâu dài, sau đó anh vẫn phải cưới vợ sinh con." Hắn một bên dùng ngón tay vuốt nhẹ gò mà Thư Nhiên, một bên phun ra lời nói làm người ta đau đớn nát con tim.

Như vậy lời tỏ tình từ Thư Nhiên liền bị đả kích trí mạng.

Thư Nhiên nghĩ lại ký ức trước, sắc mặt cậu trong nhát mắt trắng bệch, tầm mắt nguyên bản nhìn chằm chằm Lục Lê bây giờ trở nên đong đưa không ngừng, môi giật giật, muốn nói cái gì đó với nam nhân, cuối cùng dùng thanh âm yếu ớt nói: "… Em biết rồi."

Lục Lê mắt thấy cặp con ngươi kia sáng ngời liền dần ảm đạm đi, cuối cùng biến thành hoàn toàn tĩnh mịch.

Có điều tuy rằng Lục Lê nói kiên quyết tuyệt tình như vậy từ ngoài vào trong đều hiện ra dáng vẻ một kẻ cặn bã, nhưng là hắn biết, Thư Nhiên chính là loại trung trinh tiện thụ 'Mặc kệ anh đối xử với em ra sao, em vẫn mãi yêu anh'.

An ủi chính mình, Lục Lê quả nhiên không còn khó chịu như vậy.

Đêm đó Lục Lê ngồi ở trên giường nhìn vào laptop, cửa lại nhẹ nhàng vang lên. Nghe được tiếng vang Lục Lê sững sờ, hắn còn tưởng rằng vừa tan rã trong không vui, đêm nay Thư Nhiên sẽ không trở lại theo thường lệ đưa sữa bò cho hắn.

Hắn mới không thừa nhận bởi vì nghĩ đến đêm nay có thể không uống sữa bò nên rất cao hứng.

Thư Nhiên bận áo ngủ đưa ly sữa bò nóng tới, cậu đưa ly thủy tinh ấn vào trong tay Lục Lê, chính mình thì lại quỳ gối bên giường của hắn, ngón tay trắng nõn thon dài chạm vào chân Lục Lê, im lặng không lên tiếng vì hắn xoa bóp.

Lục Lê cảm nhận được sự lạnh lẽo từ tay cậu truyền đến, thân thể không kìm lòng được run cầm cập. Hắn ngơ ngác nhìn Thư Nhiên, dưới ánh đèn màu vàng ấm áp thanh niên càng trở nên đẹp đẽ, hắn cúi thấp mắt xuống, lông mi thật dài cuộn lại ánh lên một bóng ma, nếu như nhất định phải dùng tính từ gì để chỉ sắc đẹp, Lục Lê từ ngữ thiếu thốn chỉ có thể dùng hai chữ để hình dùng: Chán ghét.

Lục Lê cầm trong tay ly sữa bò uống vào một chút.

Cảm tưởng: Vẫn rất ngọt, không phải khẩu vị hắn yêu thích.

Áo ngủ Thư Nhiên nghiêm cẩn quần thì không giống như vậy, Lục Lê lúc ngủ thường hay mặc áo ngủ. Thư Nhiên đem áo ngủ hắn vén lên một chút, thuận tiện cho việc xoa bóp nam nhân. Bởi vì định kỳ đi tập thể hình, vóc người Lục Lê duy trì rất tốt, tay Thư Nhiên theo bắp đùi rắn chắc đi tới bụng dưới bằng phẳng, nhẹ nhàng nhào nặn, cậu đối với thân thể của nam nhân rõ như lòng bàn tay, biết phải làm sao xoa bóp tiêu trừ vẻ mệt mỏi uể oải, toàn thân thư giãn.

Lục Lê đem laptop bỏ qua một bên, nằm ở trên giường thả lỏng thân thể, chìm đắm trong đó sự thư giãn không thể kiềm chế.

Thư Nhiên thủ pháp xoa bóp càng ngày càng tốt …

Đây là ý nghĩ cuối cùng trong đầu, ý thức dần trở nên mơ hồ, hắn tựa hồ nghe được tiếng bước chân Thư Nhiên rời đi, "Cạch" tiếng đóng cửa vang lên giòn giã.

Buổi tối Lục Lê mơ một giấc mơ.

Trong mộng có người đè trên người hắn, dùng tay bóp chặt cổ hắn, Lục Lê cảm giác mình như bay đến trên bờ biển, thời điểm vì thiếu dưỡng khí nghẹt thở hắn ra sức giãy dụa, đến tận thời khắc cuối cùng đôi tay kia mới buông hắn ra.

Lục Lê liều mạng hô hấp không khí, toàn thân mồ hôi ướt đẫm, cả người đều co giật lên, hắn muốn mở mắt ra, nhưng hai mắt như nhựa cao su dính lấy không thể mở ra được.

Bàn tay lạnh lẽo từ người kia đem nước mắt lau đi, tiếp theo nụ hôn lạnh lẽo in trên gò má hắn, trằn trọc chốc lát mới tìm được môi hắn, hàm răng sắc nhọn cọ xát một hồi, mới dùng đầu lưỡi mở hàm răng hắn ra, bắt đầu dùng sức liếm láp trong khoang miệng.

Mãi đến tận đầu lưỡi Lục Lê tê dại, người kia mới buông hắn ra, dùng một tay mềm mại hạn chế hai tay hắn phản kháng, dùng dây đem hai tay của hắn trói lên ràng buộc trên đỉnh đầu.

Liên tiếp hôn môi từ cằm xuống phía dưới, đợi tới khi Lục Lê cảm giác được từ lúc nào dục vọng của mình lại đứng thẳng, bỗng nhiên một nơi mềm mại ẩm ướt bao vây, thân thể hắn kịch liệt run rẩy lên, trong miệng phát sinh tiếng rên rỉ trong vô thức.

Bên tai không ngừng truyền đến âm thanh ướt át dâm mỹ, kích thích lỗ tai hắn, không kìm lòng được nghĩ muốn kẹp chặt hai chân, lại bị hai tay gắt gao đè lại, đầu lưỡi mềm mại ẩm ướt hầu hạ địa phương nóng rực kia của hắn.

Lục Lê cảm giác tinh lực từng trận dâng lên, rốt cục ở trong miệng người kia phóng thích ra ngoài.

Người kia phát sinh một tiếng cười khẽ, nghiêng người lần thứ hai hôn lên môi Lục Lê, cạy ra hàm răng hắn đóng chặt, trao đổi nhau một nụ hôn.

Trong miệng Lục Lê cảm nhận được mùi tinh dịch, mùi vị đó buồn nôn khiến dịch dạ dày hắn dâng lên từng trận, có cảm giác muốn nôn một trận, qua một lúc lâu khí tức mới bình ổn lại.

Sáng sớm cách ngày Lục Lê tỉnh lại, nhớ tới tối hôm qua mộng cảnh chân thực, hắn mau vén chăn lên nhìn một chút.

Kết quả trên giường rất sạch sẽ, không có bất kỳ dấu hiệu gì để giải thích tối hôm qua hắn nằm mộng xuân.

Vậy hắn lẽ nào phán đoán sai?

Cứ coi như phán đoán đúng, cũng phải nghĩ tới vóc người nóng bỏng, nữ nhân buông thả nhiệt tình, nhưng hắn làm sao cảm thấy người trong mộng không giống nữ nhân… Lục Lê lúc lắc đầu, đem hình ảnh tàn khốc xóa bỏ đi.

Để chứng minh mình là một nam nhân bình thường, hắn nên mở phim Sex lên coi một chút, nhìn xem còn có thể hay không cứng lên.

(Hết chương 8)

9. Chương 9

Cuối cùng Thư Nhiên lựa chọn trường học cao đẳng tại thành phố A, ngành học hệ tài chính.

Trường đại học thành phố A tuy rằng xếp hạng hơi thấp, nhưng hệ tài chính rất chuyên nghiệp có tiếng lừng lẫy ở quốc nội, hơn nữa quan trọng nhất chính là, nó cách nhà Lục Lê khoảng mấy chục mét lộ trình.

Lục Lê vốn có chút phản đối Thư Nhiên học hệ tài chính, dù sao cân nhắc đến tính khí Thư Nhiên, cậu xác thực không thích hợp loại công tác này.

Lục Lê sau đó lại nghĩ đến lúc trước Thư Nhiên cũng học khoa tài chính, sau khi tốt nghiệp không lâu cậu thành lập ra công ty của riêng mình, chuyện làm ăn còn rất tốt.

Mãi cho đến tận tiệc ra mắt vị hôn thê Lục Lê uống rượu trúng độc mà chết, hắn nhớ tới khi đó công ty Thư Nhiên phạm vi thế lực còn đang từng bước mở rộng, bắt đầu thu mua công ty nhỏ. Tiến cử công ty nước ngoài tích trữ một ít sức mạnh. Có điều đến tận giờ phút cuối cùng công ty mở rộng đến mức độ nào, Lục Lê cũng không tận mắt nhìn thấy.

Có điều dấu hiệu từ trước cho thấy, xem ra Thư Nhiên là một người làm ăn rất tốt.

Coi như không vì độ HE, Lục Lê nghĩ muốn tận lực đi trợ giúp Thư Nhiên. Lại như vô số lần trước luân hồi như thế, hắn tuy rằng không thể bất cứ lúc nào ở bên cạnh Thư Nhiên, thế nhưng sẽ ở sau lưng cậu thầm lặng chống đỡ.

Lại nói đến, tuy rằng Thư Nhiên đã lên đại học, nhưng vẫn duy trì dáng dấp lúc trước, mỗi ngày sau khi tan học đều về nhà Lục Lê nấu cơm, chuẩn bị kỹ càng tất cả.

Từ khi đem Thư Nhiên mang vào nhà mình tới nay, số lần Lục Lê ra ngoài ăn chơi cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Cũng không phải bởi vì Lục Lê quên nhiệm vụ của chính mình, mà là hắn đã thành thói quen mỗi ngày sau khi tan sở, về nhà liền nhìn thấy thanh niên mỉm cười nghênh tiếp hắn, sẽ tiếp nhận áo khoác hắn, dùng ngón tay linh hoạt kìm vai hắn tiêu bớt mệt mỏi, sau đó hai người cùng nhau ngồi cùng bàn ăn một bữa cơm nhà.

Cái này so ra trong quán bar ăn chơi trác táng tốt hơn rất nhiều.

Thói quen quen thuộc là một chuyện rất đáng sợ, đáng sợ đến nỗi Lục Lê dần dần quên đi tâm tình phản cảm lúc trước, bắt đầu nỗ lực tiếp thu sự tồn tại từ Thư Nhiên.

Ngày hôm nay đi làm Lục Lê đi ngang qua một tiệm bánh ngọt, trên cửa sổ thủy tinh to lớn dùng giấy năm màu dán lên dòng chữ "Hôm nay bánh sinh nhật bán giá đặc biệt" lúc đó hắn ngồi trên xe buồn chán chờ đợi đèn đỏ, hơi nghiêng đầu liền nhìn thấy tấm tranh chữ to lớn kia, chợt nhớ tới ngày hôm nay là sinh nhật Thư Nhiên.

Thời điểm sinh nhật Thư Nhiên lần trước hắn ngồi trốn bên trong quán bar vượt qua cả ngày, lúc đó hệ thống cay gà vẫn ở bên tai hắn cường điệu 'Nhanh lên, nhanh lên' còn vẫn lặp lại nói một ngày sinh nhật

như vậy, hắn nhất định phải quên hôm nay là ngày gì, chăm chú ở bên ngoài ăn chơi, lúc này mới có thể thể hiện đầy đủ hắn tra ra sao, thúc đẩy nội dung vở kịch.

Lục Lê biểu thị: Ha ha.

Vì lẽ đó Lục Lê đã rất lâu không đi tới quán bar, ngày đó sau khi tan tầm liền lái xe đến KTV* gần nhà, sau đó chọn một căn phòng, bên trong có màn hình lớn ca hát cả một buổi tối.

*KTV: Karaoke

Đợi đến khi Lục Lê về đến nhà, nhìn thấy trong nhà ánh đèn màu cam còn sáng, không biết làm sao liền thở phào một cái, hắn dùng chìa khoá mở cửa, nhìn thấy một người nằm nghiêng người trên ghế sô pha, Thư Nhiên hai tay ôm gối ngủ say, cả người lười biếng như con mèo cô độc.

Lục Lê đi tới, ngồi ở sô pha bên cạnh nhìn Thư Nhiên ngủ say, bình thường thanh niên rất ít thức đêm con mắt là một mảnh màu xanh, xem ra đợi chờ hắn rất lâu, thực sự không chịu được nữa mới ở trên ghế sa lông ngủ thiếp đi.

Thư Nhiên dĩ vãng lúc nào ở nhà cũng chờ Lục Lê trở về, Lục Lê cường điệu mấy lần bảo cậu không cần chờ, tuy nhiên Thư Nhiên vẫn cố ý chờ hắn trở về cho dù có muộn ra sao.

Lúc đó Thư Nhiên đang rất nỗ lực giai đoạn ôn tập cho kì thi, Lục Lê không muốn cho cậu phân tâm, mỗi ngày sau khi tan sở đều sẽ về nhà rất sớm.

Lục Lê vốn định đem thanh niên ôm vào đem tới phòng cậu, Thư Nhiên liền tỉnh lại, đôi mắt khẽ run, cậu đưa tay dụi mắt, mở to cặp mắt buồn ngủ mông lung, âm thanh khàn khàn có chút buồn ngủ, đối với hắn nói: “Anh trở về rồi.”

Liền giống như trước rất nhiều lần thăm hỏi như thế, lẳng lặng chờ đợi, sau đó sẽ nói ra một câu khiến người ta đau lòng.

Lục Lê âm thanh nhu hòa trả lời: “Anh đã trở về.”

Thư Nhiên ngửi thấy được nhàn nhạt mùi nước hoa cùng mùi rượu vốn không thuộc về nam nhân, chậm rãi nhếch lên khóe miệng, nguyên bản con mắt mang theo ý cười liền lập tức ám trầm xuống, thế nhưng cậu không lộ ra dáng vẻ gì đối với nam nhân nói: “Anh mau tắm rửa đi.”

“Ừ.” Lục Lê ngửi thấy được mùi vị trên người mình cảm giác rất khó chịu.

Thời điểm hắn ở KTV đụng tới một người đi nhầm phòng, thực tế đó là một thiếu niên muốn tiếp hắn, mùi nước hoa nồng nặc quả thực làm cho hắn muốn nôn, đương nhiên Lục Lê đem thiếu niên kia nghĩa chính ngôn từ mà từ chối, quản lý khách sạn đi lại đây đem thiếu niên kia thuyết giáo một phen, sau đó hướng về Lục Lê tươi cười nịnh hót, đem một chai rượu đỏ mang vào.

Hắn thực sự không thể hiểu nổi tại sao trên thế giới sẽ có loại thiếu niên tâm thái này, có tay có chân không đi làm công việc chính đáng, mà lại tranh đi công việc buôn bán thể xác như những cô gái bán hoa.

Đến xem bên ngoài nhìn người xa lạ còn không bằng về nhà ngắm Thư Nhiên, ít nhất sẽ không bị đau mắt.

Lục Lê đem chai rượu đỏ đổ ra ly, uống vào mấy ngụm không còn hứng thú rời khỏi KTV.

Thời điểm Lục Lê cầm áo ngủ đi vào phòng tắm, nhớ tới trong túi áo còn chuẩn bị quà sinh nhật tặng Thư Nhiên, kỳ thực mấy ngày trước hắn đã chuẩn bị kỹ càng, hiện tại tình huống này không biết có nên đem lễ vật tặng cho Thư Nhiên?

Sau đó suy nghĩ một chút, lại cảm thấy thôi kệ vậy, vẫn là ngày mai đem tặng, nếu ngày hôm nay tặng quà sẽ cho lời nói của hắn quá mức giấu đầu lòi đuôi.

Kết quả sáng sớm cách ngày, thời điểm Lục Lê tìm kiếm túi áo mình làm thế nào cũng không tìm ra được cái nút cài áo tinh xảo, hắn bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là trước khi tan tầm một lần nữa đi cửa hàng mua một món đồ, về đến nhà đưa cho Thư Nhiên.

Hắn còn nhớ mỗi lần tặng cho Thư Nhiên một món quà đôi mắt cậu phảng phất tỏa sáng như sao, nụ cười tràn ra trong đáy mắt khiến Lục Lê thất thần, sau đó thanh niên không thấy hắn có phản ứng, bờ môi nhẹ nhàng lạnh lẽo in lên gò má hắn.

Như chuồn chuồn lướt nước, liền lập tức tách ra.

Không phải tim đập thình thịch, cũng không phải vạn phần căm ghét, Lục Lê không biết tâm tình ngay lúc đó hình dung như thế nào, nhưng hắn biết loại tâm tình này không hoàn toàn chán ghét lắm.

Tuy rằng nội tâm có chút mâu thuẫn, giờ suy nghĩ lại, không bằng đem Thư Nhiên xem là con trai của hắn, như vậy Lục Lê an ủi chính mình trong lòng cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Tâm tư Lục Lê từ trong hồi ức đi ra, hắn bắt đầu vui mừng hệ thống đã đi duy tu đầu óc, bằng không lại cần nhằn với hắn 'Cậu đừng làm vỡ thiết lập', mạnh mẽ muốn hắn quên đi sinh nhật Thư Nhiên, mạnh mẽ muốn hắn ra ngoài ăn chơi trác táng.

Lục Lê vòng xe, đem xe dừng ở cửa hàng đồ ngọt, sau khi xuống xe đẩy mở cửa tiệm, phía trên cửa hàng trang trí chuông gió phát sinh tiếng vang lanh lảnh.

Nhân viên cửa hàng là một cô gái trẻ, cô vui vẻ cười nói: "Chào mừng quý khách, xin hỏi ngài cần mua gì không ạ?"

Lục Lê nhìn một chút tủ kính thủy tinh bên trong có rất nhiều bánh sinh nhật tạo hình khác nhau, chọn cái khá hợp mắt, nói: "Dựa theo dáng vẻ mẫu này định làm một chiếc bánh kem sinh nhật, đừng làm lớn quá, hai người ăn là được rồi."

Nhân viên cửa hàng điền thông tin vào hóa đơn, bảo hắn buổi chiều đến lấy bánh.

Cô gái trẻ tuổi nhìn Lục Lê, vẻ mặt mê trai: "Ngài là muốn mua cho bạn gái sao? Tiệm chúng em còn có hoa hồng để tặng, nếu ngài không bận việc gì có muốn đến nhìn một chút? Nếu ngài đặt, tiệm chúng em sẽ giảm 50%."

"..." Lục Lê cạn lời, hắn nói, "Không cần."

Cô gái kiên nhẫn, "Nếu ngài đã mua bánh kem, không bằng mua thêm hoa hồng tặng đi, phối thêm ánh nến buổi tối cũng rất lãng mạn nha. Tiên sinh, không biết bạn gái ngài đẹp lộng lẫy như thế nào mới có thể xứng đáng với tình yêu của ngài?

Lục Lê cười khan mấy tiếng, vẫn là từ chối ý tốt cô gái.

Kỳ thực Lục Lê cũng không biết nên tặng quà gì, trước đây khi hắn có bạn gái, thời điểm tặng quà đều là Tô Cẩn Ngôn giúp hắn quyết định.

Vừa nghĩ tới Tô Cẩn Ngôn, Lục Lê trong lòng dâng lên một trận chua xót.

Cuối cùng món quà Lục Lê mua sẽ do thư ký An Đình lựa cho hắn, cô thư ký ánh mắt không tệ, nút cài áo kia bề ngoài nạm kim cương thực sự là xa xỉ lại lãng phí, có điều Lục Lê quẹt thẻ không cảm thấy đau lòng, ai bảo hắn hiện tại là người không bao giờ thiếu tiền.

Lục Lê yên lặng nghĩ, mình thật là một nhà tư bản tội ác nha.

Lục Lê một tay cầm theo bánh sinh nhật một tay cầm túi công văn, hắn đứng trước cửa nhà, không thể gõ cửa, cửa liền từ bên trong mở ra.

Nghênh tiếp hắn là Thư Nhiên con mắt óng ánh cùng vẻ mặt hơi kinh ngạc.

"Em nghe tiếng động liền đến... Diệp tiên sinh." Thư nhiên hiển nhiên không nghĩ tới Lục Lê sẽ trở về, trong giọng nói mang theo hưng phấn. Cậu tiến lên tiếp nhận bánh trong tay Lục Lê, đem tới trên bàn cơm nước đã dọn xong.

Lục Lê ngồi vào trên ghế salông, đem món quà chuẩn bị kỹ càng lấy ra, đối với Thư Nhiên nói: "Tặng cho em, chúc em sinh nhật vui vẻ."

Thư Nhiên tiếp nhận hộp gấm màu xanh lam, âm thanh run rẩy nói: "Cảm, cảm ơn anh, Diệp tiên sinh."

Viền mắt cậu liền đỏ, sương mù trong đáy mắt ngưng tụ, Lục Lê sợ nhất chính là thấy Thư Nhiên khóc, hắn vội vàng nói: "Tặng quà cho em, em khóc cái gì?"

Nước mắt theo lông mi nhỏ xuống, nghe được hắn nói, Thư Nhiên dùng tay áo lau mặt, hướng về hắn lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Cậu nói: "Em có khóc đâu."

Lục Lê không vạch trần hắn, ngồi vào cạnh bàn ăn, nhìn thấy thức ăn trên bàn vẫn như mọi ngày bốn món mặn một món canh, đều nóng hổi và rất thơm, Lục Lê cầm đũa gắp thức ăn, cười nói: "Em quên hôm nay là sinh nhật mình sao? Sao không làm mấy món ăn phong phú một chút."

Thư Nhiên cúi đầu cười: "Em chỉ làm đủ cho hai người ăn, ăn không hết sẽ lãng phí."

Lục Lê nghĩ đến trước đây hắn cùng Lương Cảnh hai người kêu mười bảy mười tám món ăn, đến cuối cùng chỉ động đũa được vài món, nghĩ thầm cũng quá xa xỉ lãng phí.

Lục Lê giơ ly cổ cao bên trong có rượu đỏ lên, hắn đối với Thư Nhiên nói: "Thư nhiên, cố gắng học tập."

Thư Nhiên đứng dậy đem ly thủy tinh nhấc lên, cậu nhấp môi, một tiếng "Dạ" kiên định.

Lục Lê không nghĩ tới mấy ngày sau hôm sinh nhật Thư Nhiên, trong bệnh viện liền truyền đến tin tức mẹ Thư Nhiên đang nguy kịch.

Hắn lái xe mang theo Thư Nhiên trên đường đi đến bệnh viện, Thư Nhiên không nói một lời ngồi ở vị trí kế bên tài xế, con mắt nhìn chằm chằm cửa sổ đèn nê ông đỏ bên ngoài, hai tay bất chợt nắm chặt.

Lục Lê an ủi hắn: "Sẽ không có chuyện gì."

Trên thực tế hắn biết mẹ Thư Nhiên khẳng định không chống nổi đêm nay.

Thư Nhiên đem lưng tựa vào ghế ngồi, ngẩng đầu lên, trong thanh âm còn mang theo giọng mũi, hắn nói: "Diệp tiên sinh, em sợ lắm."

Lục Lê không cần nhìn đều biết Thư Nhiên đang cố kìm nén nước mắt, hắn hồi đáp: "Đừng sợ, còn có anh đây."

Thư Nhiên nhẹ giọng đáp lại một hồi, dùng tay lén lút nắm lấy một mảnh góc áo khoác Lục Lê.

Phía trên phòng giải phẫu đèn đỏ tắt, bác sĩ mặc áo blouse trắng một bên đi ra một bên lấy khẩu trang xuống, một mặt thở dài nói: "Bệnh nhân đã..." Kết quả không cần nói cũng biết.

Thời điểm mẹ Thư Nhiên nhập viện đã là ung thư thời kỳ cuối, có thể kéo dài thời gian hơn một năm đã rất hiếm có rồi, coi như cho dù y thuật có tốt đi chăng nữa cũng không ngăn cản được con ma bệnh tật vô tình tập kích.

Thư Nhiên nắm chặt khớp xương bàn tay đến trắng bệch, Lục Lê đem cậu kéo vào trong lồng ngực, Thư Nhiên kéo vạt áo tay gắt gao vòng lấy eo hắn, trên áo sơ mi thấm ướt nước mắt.

Hắn nghe được âm thanh Thư Nhiên run rẩy đứt quãng nói: "Diệp tiên sinh, em chỉ còn có anh..."

10. Chương 10

Lễ tang mẹ Thư Nhiên một tay Lục Lê xử lý, ngày đó khí trời rất âm u, trên trời mưa bay tí tách, đợi mưa gần tạnh, một đợt tuyết nhỏ rơi xuống.

Tuyết vẫn rơi, đến cuối cùng diễn biến thành trận tuyết lớn như lông ngỗng

Tới tham gia lễ tang nhân số cũng không nhiều, thậm chí có thể nói là rất ít người, trong nhà Thư Nhiên không ai thân thích, qua loa cử hành xong nghi thức, liền đưa đến nhà tang lễ hạ huyệt.

Lễ tang kết thúc trong vài ngày biểu hiện Thư Nhiên vẫn như thường ngày, Lục Lê mẫn cảm nhận ra được tinh thần cậu đang trầm lắng xuống.

Lục Lê đang tính mấy ngày nay có nên hay không nghỉ phép mang Thư Nhiên ra ngoài chơi, thuận tiện giải sầu, nhưng trong nhà có người truyền lời lại đây, nói Diệp lão gia muốn hắn về nhà lớn một chuyến.

Lục Lê lúc này mới nhớ tới nên đi theo nội dung vở kịch, có điều hắn vừa nghĩ tới Diệp lão gia liền rất nhức đầu, nội dung lần nói chuyện này không cần nghĩ cũng biết, khẳng định là Diệp lão gia phát hiện chính con trai mình bén rễ sinh tình, cần phải có biện pháp ngăn chặn.

Cái biện pháp chính là thông qua nói chuyện, để con trai mình biết được từ một giọt nước không thể từ bỏ biển rộng, một thân cây không thể vứt bỏ cả khu rừng.

Bàn luận Diệp lão gia tự thân dạy dỗ tra công làm người

Lục Lê trở lại nhà chính, thời điểm nhìn thấy Diệp lão gia, lão nhân gia đang ngồi trên xích đu đung đưa cầm trên tay tẩu thuốc bốc khói nghi ngút, nhìn thấy Lục Lê đến, lão dập tắt tẩu thuốc trên tay, đem khói bụi phủi đi.

Diệp lão gia đi thẳng vào vấn đề nói: "Con trai, gần đây ba nghe nói ở nhà con đang chứa người?"

Lục Lê gật đầu, xem chuyện này là đương nhiên: "Dạ đúng vậy." Dưới cái nhìn của hắn đây là nhà của mình hoàn toàn không cần hướng về người trong nhà lớn báo cáo.

Diệp lão gia rất rõ ràng tính cách con trai mình, lão nói: "Thế anh thật lòng yêu thích hay vẫn là vui đùa một chút?"

Lục Lê không chần chờ, kiên định nói: "Con đương nhiên thật lòng yêu thích em ấy, nếu không phải làm sao con đem em ấy về nhà?"

Diệp lão gia không nhanh không chậm nói: "Nhưng tôi nghe nói, người mà anh yêu thích người đó là đàn ông?"

Lục Lê từ trên ghế sa lông đứng lên, đối với Diệp lão gia nở nụ cười, nụ cười kia mang theo không ít tự tin: "Diệp Tu Minh con coi trọng người ta, mặc kệ người ấy là nam hay nữ, cuối cùng đều phải trở thành người của con."

"Được." Diệp lão gia hít một hơi thuốc tán thưởng nói, lão yêu thích con trai luôn giữ chữ tín, lão nói: "Có điều, con thế nào cũng phải vì gia tộc Diệp gia lưu lại đời sau. Như vậy đi, ba vì con tuyển người con gái thích hợp, con cùng cô gái ấy kết hôn, chờ đứa con được sinh ra, muốn làm gì thì làm ba mặc kệ con."

Lục Lê nghĩ đến lần trước ở trong quán bar đụng tới 'Vị hôn thê', liền cảm thấy một trận quẫn bách, xem ra Diệp lão gia nhiều năm nhìn người ánh mắt cũng có lúc nhìn nhầm.

Thấy Lục Lê chần chờ, Diệp lão gia cho rằng hắn đang suy nghĩ về chuyện tình nhân, tiếp theo đối với hắn nói: "Anh yêu thích người kia, cũng nên tìm cho cậu ta một cô gái kết hôn, cho nhà cậu ấy lưu lại đời sau, sau đó hai người lại bên nhau."

Lục Lê suy tư một chút, hắn đem lời Diệp lão gia nghe vào tai, có chút giãy dụa: "Nhưng mà làm như vậy…"

Diệp lão gia vung tay lên, há mồm liền nói: "Chờ anh đem cậu ta chơi chán, lão già tôi đây lại đưa người càng tốt đẹp đưa đến cho anh."

Nội dung vở kịch bên trong Diệp Tu Minh cùng lão già hắn rất ăn khớp với nhau, Lục Lê chỉ có thể đem lời thoại nuốt xuống, hít sâu một hơi.

"… Được rồi." Nên phối hợp cùng ông diễn kịch vậy.

Lục Lê: Đối với cái nhìn quan hệ tình ái cùng quan hệ hôn nhân, tôi chỉ khâm phục Diệp lão gia.

Chờ Lục Lê từ nhà lớn về đến nhà mình, Thư Nhiên đem nhà quét dọn sạch sẽ, đem giầy cởi ra ngồi xếp bằng trên ghế sa lông, đang xem ti vi trình chiếu hài kịch điện ảnh, nhìn dáng cậu ngồi nghiêm chỉnh còn tưởng rằng cậu đang nghiền ngẫm triết lý nhân sinh.

Nghe được tiếng Lục Lê mở cửa, thanh niên nghiêng đầu đi liếc mắt nhìn, sau đó xỏ dép vào, tiến lên nghênh tiếp hắn.

Lục Lê đem dép Thư Nhiên đưa mang vào, thuận lợi sờ vào mái tóc mềm mại, đem áo khoác dính tuyết cởi ra đưa cho cậu.

Nhiệt độ trong phòng ấm áp cơ hồ để cơ thể hắn từ đông cứng dần trở nên ấm áp.

Thư Nhiên đem tay mình bao lại tay hắn, nỗ lực đem nhiệt độ chính mình lan truyền qua cho hắn.

Lục Lê nhìn thanh niên chuyên tâm cúi đầu làm ấm tay hắn, trán cậu ở dưới ánh đèn đặt xuống bóng ma, tóc màu đen rối che kín hơn nửa khuôn mặt, chỉ có thể nhìn thấy dưới đáy mắt kia hai tay thon dài như ngọc.

Lục Lê bỗng nhiên nghĩ, cùng Thư Nhiên cùng nhau cũng không tệ, liền đơn giản như vậy sinh sống, mặc kệ là hắn chăm sóc Thư Nhiên, hay là Thư Nhiên chăm sóc hắn.

Có điều tuy rằng gánh vác nhiệm vụ muốn cho nội dung vở kịch hoàn toàn HE, đáy lòng Lục Lê liền cảm thấy hắn cùng Thư Nhiên cuối cùng nhất định sẽ không đến được với nhau.

Không biết có phải là dự cảm, hay gọi giác quan thứ sáu.

Đảo mắt liền đến gần tết, hàng năm Lục Lê đều về nhà lớn cùng Diệp lão gia và lão phu nhân, năm nay hắn có chút chần chờ, năm rồi Thư Nhiên đều đi bệnh viện thăm mẹ cậu, năm nay nếu như hắn rời đi, Thư Nhiên cô đơn một mình đón giao thừa sang năm mới.

Thư Nhiên nhìn ra hắn lo lắng, cậu tiến lên bẻ cổ áo Lục Lê, cười nói: "Bên ngoài tuyết rơi lớn lắm, anh đi đường nhớ cẩn thận."

Lục Lê nói: "Vậy còn em…"

Thư Nhiên buông mắt xuống, nhẹ giọng nói: "Em ở nhà chờ anh trở về."

Lục Lê trong lòng ấm áp, hắn nói: "Em nhớ chờ anh trở lại."

Diệp gia tuy rằng chỉ có hắn là con một, nhưng bà con tương đối nhiều, thời điểm hắn trở lại nhà lớn các thân thích mỗi người đối với hắn hỏi han ân cần, quan tâm đầy đủ.

Lục Lê khước từ các thân thích vì hắn giới thiệu vợ tốt, ăn qua cơm tất niên sau liền đứng trên ban công, nhìn về phía bên ngoài cửa sổ thủy tinh, trong trời đêm tỏa ra pháo hoa rực rỡ, bên tai vang vọng tiếng pháo đinh tai nhức óc.

Bất tri bất giác hắn đi tới thế giới này đã sắp hai năm, hắn ý thức mình vẫn ở cái thế giới này vòng vòng đi dạo, không biết khi nào có thể đi ra ngoài.

Lục Lê theo thói quen mò vào trong túi lấy điếu thuốc, tay luồn vào nhưng không có, chính mình mới ý thức được ở thời điểm bất tri bất giác từ bỏ thuốc lá.

Ngay lúc hắn muốn đem tay từ trong túi rút ra, chuông điện thoại di động của hắn trùng hợp vang lên.

Lục Lê đem cánh tay tựa trên lan can, nhận điện thoại nói rằng: "Này, sao anh lại gọi điện cho em, Lương Cảnh đâu?"

Anh hai Lương gia nói chuyện trầm ổn như cũ: "Lương Cảnh muốn tôi nhắn cho cậu, chúc cậu tân niên vui sướng. Còn có, đem câu chúc phúc này gửi đến bác trai bác gái, nói cho bọn họ biết qua mấy ngày nữa chúng tôi qua nhà lớn chúc tết."

Lục Lê gật đầu, nói: "Được rồi, em cũng có lời muốn nói. Chúc bác trai bác gái bên kia tân niên vui sướng."

Lương Tư Thần đáp ứng, đầu điện thoại bên kia trầm mặc một chút, thật giống như đang do dự làm sao đem lời thoại nói ra như thế nào mới tốt.

Lục Lê nắm điện thoại đợi nửa ngày, hắn đứng trên ban công cảm giác được từng cơn lạnh giá, hắn nói: "Nếu không có chuyện gì em cúp máy đây, qua năm mới nếu Lương Cảnh đi ra ngoài em sẽ mời nó ăn bữa cơm."

Lúc này anh hai Lương gia lại đột ngột nói: "Rất tốt, lần trước cậu từ quán bar mang thằng nhóc trở về, tên nó là Thư Nhiên đi."

Lục Lê hơi nghi hoặc một chút khi Lương Tư Thần nhắc tới Thư Nhiên, vẫn là trả lời: "Dạ vâng, anh hỏi cậu ta để làm gì?"

Sẽ không phải là lần trước chính mình trực tiếp đi đến biệt thự đón Lương Cảnh rồi nhìn thấy cậu ấy đi? Có khi nhìn thấy cậu ta thật nhưng vì sao thời gian dài như vậy mới gọi điện thoại hỏi hắn?

Lương Tư Thần đầu kia thật giống đang suy nghĩ, tiếp theo hắn dùng ngữ khí nói chầm chậm nhưng kiên định: "Cậu đem đứa bé kia giao cho tôi chăm sóc đi."

Đem Thư Nhiên giao cho anh ta?

Thư Nhiên khi nào cùng Lương gia… Không đúng, Lục Lê lần trước cũng đi thăm dò xem ai ở sau lưng làm khó dễ Thư Nhiên, kết quả chính là Lương lão phu nhân. Như vậy lần này Lương Tư Thần nói muốn chăm sóc Thư Nhiên, lẽ nào cũng là mệnh lệnh từ bà ta?

Chờ anh ta nói xong câu đó, Lục Lê lại bắt đầu do dự, có điều hắn vẫn theo bản năng mở miệng nói: "Anh muốn chăm sóc Thư Nhiên? Nhưng cậu ấy hiện tại là người của em, muốn chăm sóc thì phải là chính em chăm sóc."

Lương Tư Thần mở miệng, giọng nói kia có chút chua xót: "Được rồi, theo lý thuyết Thư Nhiên… Nó hẳn là em trai tôi, trước cậu không biết thân phận của nó, tôi không trách cậu. Hiện tại bây giờ cậu đã biết, nên để Thư Nhiên trở về Lương gia."

Trời đất, Thư Nhiên là em trai Lương Tư Thần?

Đột nhiên nội dung vở kịch xuất hiện đập cho cả người Lục Lê một phát đau đớn, hắn không dám tin nói: "Cái gì là em trai anh? Làm sao em lại không biết anh còn có đứa em trai thất lạc?"

Lương Tư Thần nói: "Kỳ thực mẹ tôi vẫn luôn biết sự tồn tại của nó, nhưng lại chậm chạp chưa hề muốn đem nó trở về."

Lục Lê ở trong đầu não bổ kịch tình cẩu huyết gia đình luân lý, tạm thời không đề cập tới Lương lão phu nhân trong bóng tối làm ra sự tình gì, hắn nói: "Vậy anh đã cùng Thư Nhiên tiếp xúc qua chưa? Đã hỏi ý kiến cậu ta chưa?

Điện thoại bên kia trầm mặc một chút, mới nói:"Tôi cùng Thư Nhiên đã từng nói chuyện qua điện thoại, muốn hẹn cậu ta ra gặp mặt, có điều cậu ta từ chối, sau đó còn nói với tôi không muốn liên lạc lại nữa, tôi muốn cậu ta khẳng định là bởi vì cậu nên mới từ chối tôi."

Nghe nói như thế, Lục Lê ung dung nở nụ cười: "Tôi không cầm súng buộc cậu ta đừng trở về nhà anh, đây là ý nghĩ của chính cậu ta. Anh yên tâm, điều kiện sống bên tôi không kém gì bên nhà anh, anh cứ an tâm giao cậu ta cho tôi chăm sóc."

Lương Tư Thần có chút sốt ruột nói: "Nhưng tôi không thể để cho em trai mình lưu lạc ở bên ngoài, còn tưởng là cậu…, hơn nữa ba tôi cũng kiên trì muốn cậu ta trở về nhận tổ quy tông."

Lục Lê biết anh ta muốn nói gì, nếu như hắn là anh trai, khi biết đứa em trai làm tình nhân của người khác, hắn sẽ nổi trận lôi đình, huống hồ bao dưỡng em trai hắn còn là một người đàn ông.

Thế nhưng Lục Lê chỉ có thể đối với hắn nói: "Xin lỗi, chúng ta vẫn là nên tôn trọng ý kiến Thư Nhiên đi."

Lương Tư Thần bình tĩnh lại, hắn "nhất châm kiến huyết"* vạch ra: "Rất tốt, Diệp gia ba đời chỉ có cậu là đứa con trai duy nhất, tuy rằng lão gia luôn thương cậu nuông chiều cậu, thế nhưng cậu cho rằng ông ta sẽ cho cậu và nó ở bên nhau hay sao?"

* – Nhất châm kiến huyết: châm một mũi là thấy máu. Một câu ngắn mà chỉ được chỗ trọng yếu. (Nguồn: Phước Quế Thư Quán.)

Lục Lê nghĩ, nếu như anh hai Lương gia biết Diệp lão gia cùng hắn nói chuyện đàm luận, Lương Tư Thần có thể hay không nổi điên.

Lục Lê cau mày, không nhịn được nói: "Cứ cho là vậy đi, đó cũng chỉ là chuyện giữa tôi cùng Thư Nhiên. Lại nói Lương lão phu nhân nếu đã sớm biết đến Thư Nhiên, thì tại sao các người không sớm một chút đem cậu ta đón về?"

Chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, Lương Tư Thần tự nhiên không thể nói nhiều.

Thấy Lục Lê vẫn không hé miệng, anh ta không thể làm gì khác hơn là thở dài, ngắt điện thoại.

Một thời gian sau mãi cho đến khi điện thoại treo, Lục Lê mới giật giật đầu ngón tay đông cứng, xoay người trở về bên trong nhà.

Đến buổi tối, Lục Lê thực sự nhịn không được lén lút từ trên bàn ăn thuận lợi lôi ra một hộp thuốc lá, trong nháy mắt hộp thuốc lá kia bị tiêu diệt hơn một nửa, toàn bộ phòng ngủ sương mù lượn lờ, Lục Lê ho khan vài tiếng, mở cửa sổ ra tán lưu không khí.

Gió lạnh lẽo thổi vào, Lục Lê rùng mình một cái.

Nhìn bóng đêm dày đặc, trong màn đêm bay xuống hoa tuyết nhỏ vụn, nhìn ra bên ngoài trên đường phố đều bị che kín một tầng tuyết thật dầy.

Lục Lê nhen lửa đốt một điếu thuốc, đợi tới khi điếu thuốc đốt gần hết, ngón tay của hắn bị tổn thương, hắn mới đem điếu thuốc dụi vào trong gạt tàn thuốc.

Khi điếu thuốc lá tắt, Lục Lê rời giường nắm áo khoác, xoay người ra khỏi cửa.

Hắn lái xe gian nan chạy ở bên trong một mảnh Băng Thiên Tuyết Địa, tuyết không ngừng bay xuống dừng trên cửa sổ xe, hình thành một mảnh băng sương. Trời rạng sáng trên đường phố lặng lẽ, chỉ có đèn đường đứng lặng ở hai bên.

Lục Lê đứng trước cửa biệt thự, cả người lạnh run rẩy lên, ngẩng đầu nhìn đến bên trong cửa sổ có ánh đèn mờ nhạt soi sáng ra bên ngoài.

Hắn dùng chìa khoá cẩn thận đem cửa mở ra, nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, trong phòng khách trên màn hình ti vi còn truyền phát tiết mục nửa đêm, hắn nhìn về hướng trên ghế salông, quả nhiên thấy Thư Nhiên thân thể cuộn mình ngủ say.

Lục Lê chưa kịp đến gần, thanh niên nằm ngủ trên ghế sô pha liền tỉnh lại, mở mắt nhìn thấy vẻ mặt Lục Lê mệt mỏi, kinh ngạc nói: "Sao anh lại trở về?"

Lục Lê đem áo khoác cởi ra, trên vai áo dính đầy hoa tuyết, đối với Thư Nhiên lộ ra khuôn mặt tươi cười: "Ngủ không được, nên về thăm em sớm một chút."

Thư Nhiên vươn mình ngồi dậy, viền mắt có chút ửng hồng, không để ý Lục Lê một thân lạnh lẽo, duỗi ra hai tay đem nam nhân ôm vào trong lồng ngực.

Lục Lê giật người, không tránh ra: "Em trước tiên thả anh ra, trên người anh rất lạnh. Đừng đứng gần anh quá, sẽ dễ cảm mạo."

Thư nhiên lắc đầu, ở bên tai Lục Lê nói: "Em muốn ôm anh."

Lục Lê yên lặng ở trong lòng nghĩ, thanh âm này thực sự mẹ nó quá êm tai, so với tiếng nói của hắn càng dễ dàng khiến người ta rụng trứng.

Đợi một hồi, Thư Nhiên rốt cục buông hắn ra, có vẻ thật không tiện cúi đầu, trên thực tế Lục Lê nhìn khóe miệng cậu nhếch lên đến tận mang tai.

Thư Nhiên đi vào nhà bếp nấu cho hắn ly sữa bò, Lục Lê đem ly thủy tinh ấm áp ấp vào lòng bàn tay, cân nhắc đợi lát nữa tìm cái lý do gì để có thể không cần uống sữa nữa.

Bất quá nghĩ đến chính mình sắp muốn nói, tìm lý do gì đều là dư thừa.

Thư Nhiên ngồi ở bên cạnh hắn, hỏi hắn: "Diệp tiên sinh, trong nhà của anh rất náo nhiệt sao?"

Lục Lê thở dài, "Mặc kệ náo nhiệt hay không náo nhiệt, tóm lại cũng phải đi về." Tiếp theo đó, hắn chuyển đề tài, hỏi: "Thư Nhiên, em biết Lương Tư Thần sao?"

Lục Lê vốn cho rằng cậu sẽ làm bộ không quen biết, lại không nghĩ rằng Thư Nhiên gật gật đầu, đối với hắn nói: "Em biết anh ta."

Lục Lê chưa kịp hỏi lại, Thư Nhiên liền nhăn lại lông mày đẹp đẽ, hỏi ngược lại: "Anh ta tìm đến anh?"

Lục Lê trả lời: "Anh ấy cùng anh nói một chút chuyện liên quan đến Lương gia, một chút liên quan đến em."

Thư Nhiên thật lòng nhìn hắn, bỗng nhiên nhỏ giọng, vô cùng đáng thương nói: "Diệp tiên sinh, anh đã hứa hẹn sẽ chăm sóc em."

Lục Lê cảm thấy câu nói này sao lại quen tai đến như vậy, hơn nữa… Hắn hứa hẹn qua? Lục Lê chợt nhớ tới tình cảnh một năm trước, hắn tựa hồ thật sự đối với Thư Nhiên hứa hẹn qua.

Xem ra Lương Tư Thần tiếp xúc cùng Thư Nhiên so với tưởng tượng mình muốn sớm hơn.

Lục Lê nói: "Lương lão gia là ba em, Lương Tư Thần là anh hai em, có Lương gia làm hậu thuẫn, anh nghĩ anh không cần phải chăm sóc em nữa."

Thấy Thư Nhiên không trả lời, hắn nói tiếp: "Thư Nhiên, anh lúc trước không biết thân phận của em, hiện tại biết rồi, liền càng không thể đem em giữ lại ở bên người. Anh đem em mang về nhà, ban đầu vốn là muốn đem quan hệ của chúng ta càng phát triển thêm một bước… Có điều bây giờ nhìn lại, cũng nên kết thúc rồi."

"Vốn chúng ta chính là không quen biết, anh giúp em coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ, mà em mỗi ngày đều chăm sóc anh, coi như chúng ta huề nhau anh sẽ đưa thêm cho em tiền sinh hoạt phí.

Lục Lê không muốn nói lời tuyệt tình như vậy, có một số chuyện phải làm rõ, phải tuyệt tình thì mới được.

Tuy rằng hắn không muốn đem quan hệ của hai người trở thành cứng nhắc, nhưng nội dung vở kịch buộc hắn nhất định phải đi như thế, thời điểm Lục Lê nói ra lời này trong lòng mình cũng rất khó chịu.

Nước mắt Thư Nhiên không có dấu hiệu chảy xuống, đôi pha lê châu dường như từ trên mặt cậu trượt xuống, đôi con người nhìn chằm chằm nam nhân, âm thanh cậu run rẩy hỏi: "Anh, anh trở về chính là vì cùng em nói những chuyện này?"

Lục Lê đưa tay lên sờ đầu cậu, đem ngữ khí nhu hòa hạ xuống: "Không phải, thật sự anh rất muốn thấy em trở về nhà."

"Còn có, Thư Nhiên, anh muốn kết hôn."

11. Chương 11

Khi hắn nói xong câu đó thì trong phòng rơi vào một trận yên tĩnh quái dị, coi như trên ti vi có ồn ào đi chăng nữa, cũng không thể nào áp chế được bầu không khí đóng băng.

Lục Lê luôn cảm giác Thư Nhiên xuyên thấu qua nước mắt mông lung mạnh mẽ theo dõi hắn, để hắn sản sinh một luồng ảo giác âm lãnh.

Thư Nhiên buông mắt xuống, nước mắt nhỏ xuống trên mu bàn tay cậu, tóc đen che kín hơn nửa vẻ mặt khiến khuôn mặt mơ hồ. Môi hầu như mân thành một đường thẳng, cậu nói: "Coi như anh có kết hôn đi chăng nữa, em vẫn mãi yêu anh."

Lục Lê sớm biết cậu ta sẽ nói như vậy, phát sinh một tiếng thở dài: "Nếu như em không muốn trở về Lương gia, Thư Nhiên, anh có thể đưa em đi xuất ngoại."

Thư Nhiên hầu như dùng âm thanh trầm thấp hỏi: "Em không thể ở bên cạnh anh sao?" Hai tay nắm chặt, móng tay đâm vào da thịt chảy máu, cậu phẫn nộ đau đớn muốn thiêu đốt lửa giận phút chốc tỉnh táo lại.

Lục Lê lúc này đem tầm mắt đặt ở ngoài cửa sổ bóng đêm lan tràn vô biên, hắn lạnh lùng trả lời: "Trước anh đã nói với cậu, chúng ta chỉ có thể vui đùa một chút mà thôi. Hiện tại là thời điểm nên kiềm chế, đem trọng tâm đặt ở sự nghiệp và gia đình.

Lời này Lục Lê đem chính hắn tra không còn gì để nói, điển hình của sự X vô tình bạc bẽo.

Hạng người cặn bã, tiền đề là không nhìn vẻ mặt hắn hiện tại kỳ thực lông mày nheo lại xoắn xuýt.

Lục Lê không biết độ HE ở thế giới này là ít hay nhiều, cũng không thể xác định Thư Nhiên đối với tình cảm của hắn tăng lên tới trình độ nào, có điều theo biểu hiện hiện nay tới nói, đại khái Thư Nhiên đã yêu hắn.

Có điều như thế nào đi chăng nữa hắn cũng phải đi theo nội dung vở kịch làm cách nào thật tra, Thư Nhiên một bộ dáng vẻ khẳng định 'Em yêu anh đến thiên hoang địa lão* biển cạn đá mòn'.

*Thiên hoang địa lão Trời đất già đi, hoang tàn

Thư nhiên trầm mặc vài giây, sau đó mở miệng: "Em không trở về Lương gia, cũng không muốn xuất ngoại. Diệp tiên sinh, em nghĩ mình sẽ bên cạnh anh, em sẽ không quấy nhiễu cuộc sống riêng của anh…"

Nhiều lần thỉnh cầu cầu khẩn, nhưng đổi lại chỉ nhận được lời từ chối vô tình.

Lục Lê đưa tay ôn nhu vuốt nhẹ gò má Thư Nhiên, nói ra lời cực kỳ tàn nhẫn: "Thư Nhiên, Diệp Tu Minh tôi đây chưa bao giờ lại chán ghét hạng người như cậu."

Nói xong, cũng mặc kệ Thư Nhiên phản ứng, đi thẳng lên lầu vào phòng ngủ.

Trước khi đi tầm mắt liếc về ly sữa bò hắn đặt trên bàn, trong lòng thở phào nhẹ nhõm —— cái ly sữa bò kia hắn chỉ uống một hớp, xem ra hôm nay rốt cục có lý do có thể không cần uống sữa nữa.

"Đùng" Tiếng pháo hoa ngoài cửa sổ trên không trung nổ tung, dư vị thật lâu chưa tán. Bên ngoài tuyết từ từ nhỏ đi, thành những vụn hoa tuyết bay lả tả, bầu trời rạng sáng vẫn ám trầm, mây đen rợp trời.

Lục Lê không biết hắn ở buổi tối giao thừa biến mất như thế, ngày mai người trong nhà sẽ có phản ứng gì, Diệp lão gia sẽ như thế nào, lão phu nhân tức giận ra sao.

Một buổi tối thần kinh căng thẳng rốt cục khi Lục Lê nằm trên giường liền thả lỏng.

Chuyện của ngày mai để ngày mai hẵng tính. Lục Lê nghĩ như vậy, đem tất cả mọi chuyện đều quăng ở sau đầu, mờ mịt ngủ thiếp đi.

Ở bên trong ý thức mơ hồ Lục Lê nghe được tiếng cửa mở nhẹ vang lên, có người kiềm chế tiếng thở dốc tới gần hắn, sau đó hướng về môi hắn hôn lên.

Viên thuốc đắng nghét theo cuống lưỡi tiến vào bên trong cổ họng, Lục Lê phản xạ tính nôn mấy lần. Hắn muốn cật lực mở mắt ra, cũng như lần trước làm sao cũng không mở ra được, nhưng hắn nhận ra được người kia đang nhìn hắn, tầm mắt lộ ra từng tia nóng bỏng.

Hắn nhất thời không nhận rõ đến cùng là mộng hay là hiện thực.

Người kia xâm nhập vào hai chân hắn, dây lưng trói hai tay lại ràng buộc trên đỉnh đầu, Lục Lê muốn giãy dụa động tác đều bị hóa giải dễ dàng, bên tai hắn nghe được người phía trên cực lực kiềm chế thở dốc, ngón tay lạnh lẽo đặt vào cổ hắn, nhiệt độ lạnh lẽo này làm Lục Lê phải co rúm lại.

Ngón tay lưu luyến ở nơi yết hầu hắn, yêu thương xoa xoa, dường như muốn cho người dưới thân buông lỏng. Tiếp theo đó, thời gian thư giãn qua đi, đột nhiên hai tay khép lại, bóp lấy cổ nam nhân.

Nghẹt thở mãnh liệt làm Lục Lê giãy dụa cực lực, bất đắc dĩ trên cổ tay ràng buộc cứng rắn không thể phá vỡ, hai chân bị gắt gao áp chế lại.

Lục Lê mặt đỏ lên, lông mày nhăn lại, nguyên bản yên tĩnh đều bị nhiễu loạn run rẩy, nước mắt sinh lý từ bên trong hai mắt nhắm chặt chảy ra.

Ràng buộc trên cổ bỗng dưng buông ra, Lục Lê tận lực ngẩng cổ hô hấp, cả người run rẩy suy nghĩ muốn chạy trốn.

Hai tay người kia ấn tới trên bả vai của hắn, ngăn cản động tác của hắn. Nụ hôn nóng rực rơi vào khóe mắt Lục Lê, đem nước mắt ẩm ướt hôn tới từng cái, nụ hôn dần dần xuống dưới, rơi xuống hầu kết nam nhân, răng nanh sắc nhọn nhẹ nhàng day niết, thỉnh thoảng duỗi ra đầu lưỡi liếm láp mấy lần.

Nguyên bản đè lại bả vai hắn dần dần lỏng tay ra, một tay vén lên áo ngủ vướng bận, dời về phía dưới thân nam nhân, tay trên dưới sờ soạng da thịt bên trong.

Người kia vốn có chút ồ ồ thở dốc hiện tại triệt để bình tĩnh lại, tầm mắt xâm lược tràn ngập nguy hiểm nhìn nam nhân.

Một lát sau, người kia khe khẽ thở dài, cúi người hôn lên môi nam nhân.

Công thành đoạt đất khoang miệng mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt, gắn bó tương giao, nam nhân không kịp khép lại khóe miệng chảy xuống một tia nước bọt, lông mày cau lên, đặt lên lồng ngực rắn chắc một tầng mồ hôi mỏng, lúc này kịch liệt chập chùng.

Mãi đến tận Lục Lê tỉnh lại, còn cảm thấy tối hôm qua hết thảy chuyện xảy ra đều như chân thật.

Thời điểm hắn đem bàn tay hướng về cần cổ, có thể tưởng tượng ra bị ấn tới thống khổ nghẹt thở.

Trong chốc lát ngay lúc hắn còn sững sờ, cửa nhẹ nhàng vang lên, cửa sau truyền đến thanh âm Thư Nhiên êm ái: "Diệp tiên sinh, cơm trưa đã chuẩn bị sẵn sàng."

Lục Lê nhìn về hướng đồng hồ treo tường, tối hôm qua rạng sáng mới ngủ, không trách ngày hôm nay 12 giờ mới tỉnh lại.

Hắn giật xương vai đau đớn, vươn mình xuống giường, thời điểm rửa mặt muốn lấy trạng thái gì đối mặt với Thư Nhiên.

Nhìn biểu hiện Thư Nhiên, thật giống như đã đem chuyện tối hôm qua đều quên, hắn càng muốn biểu hiện ra dáng vẻ lạnh nhạt, tốt nhất tìm mọi cách soi mói, để Thư Nhiên biết hắn đã cảm thấy mất hứng, có người mới quên người cũ, mới có thể làm cho cậu biết khó mà lui.

Chủ ý đã quyết định Lục Lê đẩy ra cửa phòng ngủ đi ra ngoài, tận lực để vẻ mặt có vẻ tự nhiên một chút.

Thư Nhiên đem mâm bưng đến trên bàn ăn, thấy hắn đi ra, lại cung kính kêu một tiếng: "Diệp tiên sinh."

Lục Lê nghe ra trong lời nói của cậu cẩn thận cùng xa cách, hắn ho nhẹ mội tiếng, muốn mở ra tiêu đề để bọn họ tiếp tục đề tài tối hôm qua.

Chỉ là hắn suy nghĩ hồi lâu cũng không biết nói cái gì, Thư Nhiên trầm mặc ngồi đối diện hắn, cúi đầu ăn cơm.

Trầm mặc vẫn kéo dài đến qua bữa sáng, Lục Lê hai tay hoàn ngực, tựa lưng phía sau lưng ghế sô pha mềm mại, hai ngón tay bất chợt cọ xát mấy lần, còn đang do dự làm như thế nào để phá vỡ sự trầm mặc này.

Ngay khi hắn suy tư trống rỗng, Thư Nhiên lấy xuống tạp dề đứng ở trước mặt hắn, hai mắt mang theo kiên quyết nhìn hắn, ngón tay thon dài bắt đầu cởi nút áo sơ mi xuống.

Một viên, hai viên, ba viên…

Mãi đến tận lộ ra lồng ngực săn chắc đơn bạc, tay Thư Nhiên mới dừng lại, nhìn người nam nhân trước mặt lạnh lùng, trên mặt nổi lên đỏ ửng, cắn răng, áp sát tới nhẹ nhàng hôn môi nam nhân.

Lục Lê không có đáp lại, tư thái lạnh nhạt để Thư Nhiên ngượng ngùng buông mắt xuống, né qua một tia vẻ mặt khuất nhục, hai tay cậu nâng mặt Lục Lê lên, thúc đẩy đầu hắn nhẽ nhếch lên, duỗi ra đầu lưỡi khẽ liếm hàm răng trắng sáng của hắn.

Lục Lê toàn thân bắp thịt đều cứng ngắc, ở bề ngoài không chút biến sắc không làm ra phản ứng gì, trên thực tế trong đầu hắn trống rỗng, trạng thái tạm thời ngưng hoạt động.

Ngay lúc hắn muốn đem Thư Nhiên đẩy ra, thanh niên một bước rời đi, hô hấp nhẹ thiển, ở dưới con mắt nam nhân đem áo sơ mi cởi ra.

Cậu khẽ gọi: "Diệp tiên sinh…"

Lục Lê thần sắc phức tạp liếc mắt nhìn cậu, vẫn là nhịn không được đè lại hay tay đang thoát y phục, khóe miệng cười khinh bỉ, hắn nói: "Thư Nhiên, biết tôi tại sao không động vào người cậu không?"

Lục Lê đem áo sơ mi từ dưới đất lên, vì cậu mặc vào, nhìn con ngươi tâm tình yếu đuối, tràn ngập ác ý lại tàn nhẫn nói: "Tôi đối với cậu không sản sinh một chút hứng thú nào."

"Nhìn cậu tôi chỉ muốn ói."

Nghe được hô hấp thanh niên đột nhiên tăng cao, Lục Lê nhận ra được lời của mình có chút ác liệt, hắn thu lại tâm tình trong đáy mắt, đối với Thư Nhiên nói: "Tối hôm qua tôi nói những lời kia, chính cậu tự mình suy nghĩ, ngày hôm nay cho tôi một câu trả lời chắc chắn."

Câu nói này ôn nhu bên trong lại không thể cưỡng chế làm trái ý, hắn từ nhỏ là công tử ca ngàn vạn sủng ái, số người phản kháng hắn cực kỳ ít ỏi.

Đem cúc áo cởi xuống từng cái gắn lại, Lục Lê vỗ bờ vai của cậu.

Sắc mặt Thư Nhiên lúc này bình tĩnh đến đáng sợ, cậu giật môi, nói: "Em cân nhắc xong rồi."

Lục Lê không nghĩ tới nhanh như vậy cậu ta liền đưa ra quyết định, sửng sốt một chút, liền nghe âm thanh Thư Nhiên mang theo bi thương cùng tuyệt vọng nói: "Anh mang em đi xuất ngoại."

Lục Lê cảm thấy sự lựa chọn của cậu hợp tình hợp lý, tính cách Thư Nhiên cho dù hắn có đánh thì cậu cũng không đánh lại, Thư Nhiên lựa chọn tạm thời rời đi là nhượng bộ lớn nhất rồi.

Lục Lê đưa tay ra đem tóc Thư Nhiên chải về phía sau, âm thanh hết sức mềm mại: "Ngoan."

Con mắt âm u trắng đen rõ ràng trừng hắn một cái, Thư Nhiên môi mím chặt hình thành một đường thẳng tắp.

Từ ngày đó hình thức hai người ở chung vẫn như thường, Thư Nhiên vẫn tận tâm chân thành hầu hạ hắn, chỉ là trầm mặc chiếm hơn lời nói, đơn giản hàn huyên qua đi liền yên tĩnh quỷ dị.

Duy nhất không như bình thường chính là tần suất Lục Lê nằm mơ, hơn nữa mộng kia đại đa phần là mộng xuân, hắn không khỏi cảm giác chính mình bị kiềm nén gần chết.

Sáng sớm cách ngày giao thừa người hầu phát hiện không thấy Lục Lê, Diệp lão gia tìm người truyền lời cho hắn, lời ít mà ý nhiều nói Diệp lão gia phẫn nộ và lão phu nhân thất vọng về hắn, thế nhưng không cứng nhắc cưỡng chế Lục Lê trở về nhà chính.

Có thể là Diệp lão gia khuyên lão phu nhân đừng quá mức bi thương, con nó lớn rồi, tết đến nhớ người tình cũng không có gì đáng trách. Lục Lê dám khẳng định hắn suy đoán cùng thực tế tám chín phần mười sẽ là như vậy.

Bất tri bất giác toàn bộ trời đông giá rét lặng yên không một tiếng động qua đi, băng tuyết hòa tan, khí trời âm trầm.

Lục Lê vì Thư Nhiên làm tốt thủ tục xuất ngoại, ở bên kia vì cậu an bài xong tất cả.

Đương nhiên, Thư Nhiên xuất ngoại hắn cũng đã nói cho Lương gia, Lương gia biết là không thể làm gì khác hơn nên vẫn không muốn quản, dĩ nhiên không có ngăn cản.

Điều này làm cho Lục Lê càng thêm khẳng định ý nghĩ không muốn đem Thư Nhiên đuổi về Lương gia, Lương lão phu nhân tâm tư không ai có thể đoán được, đừng nói đem Thư Nhiên thỏ trắng đưa tới Lương gia.

Ngày đó Lục Lê không đi đưa Thư Nhiên rời đi, mà là muốn trợ lý lái xe đem cậu đưa đến sân bay, trong điện thoại dặn dò trợ lý, thời điểm Thư Nhiên hỏi hắn ở đâu liền nói hắn ở bên cạnh vị hôn thê.

Lục Lê đi tới quán bar quen thuộc, trong tai tràn ngập âm thanh chát chúa từ nhạc Rock and Roll.

Rầu rĩ uống hai ly rượu, ngay lúc Lục Lê nghĩ muốn rời đi, đột nhiên có một cửa phòng bị va chạm mãnh liệt mở ra, có người đàn ông vấp té ngã trên mặt đất, cuộn mình phát sinh tiếng thống khổ rên rỉ, tiếp theo một đạo thanh âm quen thuộc truyền đến: "Mẹ mày dám nghĩ đến việc giành gái với tao, chán sống rồi hả!"

Lục Lê ngẩng đầu nhìn lên, uống đến nỗi hai mắt đỏ lên, vênh váo tự đắc dùng lỗ mũi nhìn người, bạn gái bên cạnh liều mạng kéo lại, không phải thằng nhóc Lương Cảnh kia à.

Nữ nhân bên cạnh không phải vị hôn thê tương lai của hắn đây ư?

12. Chương 12

Tâm trạng Lục Lê nghĩ, hai người này làm sao lại đi cùng nhau?

Thấy Lương Cảnh còn vung vẩy nắm đấm muốn đánh người đàn ông nằm trên đất, Lục Lê tiến lên kéo tay hắn, còn chưa mở miệng, Lương Cảnh há mồm quát: "Con mẹ mày, mày là thằng nào dám ngăn cản ông?"

Lục Lê rõ ràng biết tính khí Lương Cảnh chó điên, hắn nói: "Mối thù, mấy ngày không gặp cậu liền quên tôi rồi?"

Lương Cảnh hai mắt không có tiêu cự đột nhiên ngưng tụ lại, nhìn chăm chú Lục Lê một lát, mới cúi đầu ủ rũ thả xuống nắm đấm, chậm chập kêu một tiếng: "Diệp Tu Minh."

Nam nhân trên đất nhân cơ hội này đã sớm chạy thoát.

Lục Lê nắm bờ vai hắn, cau mày nói: "Chúng ta đi vào rồi nói." Thời điểm quay đầu lại, đối diện nữ nhân nhìn hắn ánh mắt tràn ngập tìm tòi nghiên cứu.

Nữ nhân nhìn thấy ánh mắt hắn đều sáng lên, cả người xem ra rất kích động, cô ta lắp ba lắp bắp tự giới thiệu mình: "Chào, chào anh, em tên là Phương Thanh Nhã."

Cái tên đoan trang như thế, cùng cô ta trên mặt đầy lớp trang điểm cùng hóa trang bại lộ cực kỳ không phù hợp.

Lục Lê hướng về cô nở nụ cười, nữ nhân lộ ra hận không thể dùng vẻ mặt hưng phấn lên tận trời cao. Cô đưa tay ra đè lại trái tim nhỏ đập kịch liệt, làm cho mình bình tĩnh lại một chút.

Đi vào trong phòng khách, Lương Cảnh đem mình ngã xuống ghế salông, nắm tay Lục Lê kéo xuống bên cạnh.

Lục Lê ngửi thấy được trên người cậu nồng nặc mùi rượu, nhìn thấy trên bàn xiêu xiêu vẹo vẹo một đống lớn chai rượu, biết thằng nhỏ này lại lừa anh nó đi ra ngoài uống rượu, uống thì không ai nói đi còn muốn mượn rượu làm càn.

Lương Cảnh hướng Phương Thanh Nhã phất tay, ra hiệu cô ta đi ra ngoài.

Vừa nãy Lương Cảnh giúp cô xử lý tên nam nhân xấu xí quấy rầy cô ta, thấy hai người có việc muốn nói, Phương Thanh Nhã thức thời nói: "Cảm ơn Lương tiên sinh, vậy em liền không quấy rầy hai vị nữa." Nói xong lưu luyến đưa ánh mắt nhìn về phía Lục Lê, mới đẩy cửa đi ra ngoài.

Nhìn Lương Cảnh cùng người phụ nữ kia dáng vẻ nhận thức, Lục Lê hỏi: "Cậu biết cô ta?"

"Ừ." Lương Cảnh nhắm mắt lại, đem lời nói của hắn không nghe lọt tai, từ trong lỗ mũi phát sinh một tiếng.

Lục Lê thấy cậu dáng vẻ sống dở chết dở, đẩy một cái: "Cô ta là ai?"

Lương Cảnh nhíu mày lại, thiếu kiên nhẫn nói: "Con gái của một lão già, cùng lão bất tử khi còn trẻ từng có giao tình." Trong miệng cậu gọi lão bất tử, ý nói chính là Lương lão gia.

Lục Lê đăm chiêu gật gù, quay đầu lại còn muốn hỏi chút, nhưng khi quay đầu nhìn thấy Lương Cảnh im lặng không lên tiếng con ngươi bên trong một mảnh đỏ chót, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Lục Lê biết Lương Cảnh luôn luôn sĩ diện, xưa nay không ở trước mặt hắn yếu đuối như thế. Nhớ tới mấy lần trước gặp mặt thì cậu cũng là tâm trạng này, Lục Lê sốt sắng hỏi: "Làm sao? Xảy ra chuyện gì?"

Lẽ nào có tình huống hắn không biết, mặt ngoài Lương gia bình tĩnh trên thực tế phát sinh biến hóa long trời lở đất?

Không thể nào, theo lý thuyết thời gian còn chưa tới.

Lương Cảnh vung quyền đánh lên bả vai hắn, nước mắt lăn dài, hắn nói: "Diệp Tu Minh, con mẹ nó… con mẹ nó tôi căn bản không phải người nhà họ Lương!"

"Mẹ nó người nhà họ Lương đều không phải con người, đều đem ông đây là bia đỡ đạn, tôi *** cả nhà nó…" Nói xong nắm đấm phẫn hận cứng rắn như sắt đấm một cái lại một cái đánh tới trên người Lục Lê.

Lục Lê đau đến nhe răng trợn mắt, một quyền vung đến trên mặt cậu ta, quát: "Cậu bình tĩnh lại cho tôi!"

Bị hắn đánh đầu nghiêng qua một bên Lương Cảnh mới tỉnh táo lại, cậu thở hổn hển, đem chai rượu trên bàn đẩy ngã rơi xuống đất, mấy chai rượu trên đất lộn mấy vòng, không bể một chai nào.

Lục Lê cảm giác được sự tình có chỗ nào đó không đúng, hắn hỏi: "Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?"

Lương Cảnh ương bướng không chịu nói.

Cậu lại cầm lấy chai rượu còn nguyên, dùng răng cắn mở nắp chai, hướng chai rượu về trong miệng mà cạy.

Lục Lê cảm thấy trúng độc cồn không phải là hắn, mà là Lương Cảnh uống rượu cùng không muốn sống.

Chờ Lương Cảnh cuối cùng đem mình uống say, nằm trên ghế sa lông mơ mơ màng màng, lời nói điên cuồng. Lục Lê suy nghĩ một chút, vẫn là bấm điện thoại gọi cho anh hai Lương gia.

Lương Tư Thần rất nhanh chạy tới, anh ta đỡ Lương Cảnh lên, đem nam nhân một mét tám khiêng trên vai khá dễ dàng, trước khi đi đối với Lục Lê nói: "Phiền phức cậu rồi." Liền xoay người rời đi.

Lục Lê vốn muốn hỏi một chút chuyện liên quan đến Lương gia, nhìn thấy tinh thần trạng thái Lương Tư Thần không tốt lắm, đơn giản không hỏi ra.

Ít nhất hiện tại hắn biết hai điểm manh mối then chốt, thứ nhất kỳ thực Thư Nhiên là người nhà họ Lương, thứ hai Lương Cảnh không phải người nhà họ Lương.

Kỳ thực hắn sở dĩ muốn giúp Lương gia, không phải hắn quản việc không đâu, bởi vì hắn biết, Diệp Tu Minh sau đó sẽ gặp phải một vụ tai nạn xe cộ, mà đã từng vô số lần Lương Cảnh kéo hắn trở về từ Thần Chết.

Lục Lê dùng tay che mặt, huyệt thái dương bắt đầu đau nhức.

Cái nội dung vở kịch lung ta lung tung sẽ đi về đâu?

Lục Lê ngồi ở trong phòng khách thời gian gần đủ, mới lái xe trở về nhà, thời điểm ra quán bar tầm mắt liếc nhìn chung quanh, không phát hiện Phương Thanh Nhã trang điểm sặc sỡ quần áo cực ngắn.

Lục Lê đứng trước cửa nhà mình, từ trong cửa sổ nhìn vào phía bên trong một mảnh tối thui, không có ánh đèn ấm áp ngày xưa. Hắn dùng chìa khoá mở cửa, trong phòng trống rỗng, tựa hồ nói chuyện cũng có thể nghe được tiếng vang.

Lục Lê không mở đèn, thân thể rơi vào bên trong sô pha, hắn từ bên trong ngăn kéo lấy ra một gói thuốc lá, rút ra một điếu, châm lửa.

Sau đó nghĩ sẽ không có người muốn hắn trước khi ngủ uống một ly sữa bò, cũng sẽ không có người dùng hành động tới nhắc nhở hắn không nên hút thuốc lá, trong lòng một điểm ung dung.

Lục Lê xoa thái dương đau nhức, hút một hơi thuốc lá, chậm rãi thả khói ra ngoài.

Vẻn vẹn hai mươi mốt ngày liền có thể nuôi thành thói quen, xem ra hắn cần phải từ từ thích ứng, thích ứng Thư Nhiên không còn sinh hoạt ở đây.

Có điều hiện tại việc cấp bách, chính là mau nhanh tra một chút đến cùng ai là người đứng trong bóng tối muốn vô thanh vô thức hủy diệt Lương gia.

Khói thuốc không ngừng hướng lên trên phiêu đãng, kéo dài tới chỗ cao mới tiêu tan trong không khí.

Kim chỉ nam chỉ về mười giờ.

Xuân đi đông đến, nhiệt độ chợt giảm xuống, bầu trời rơi xuống hoa tuyết. Ở tầng chóp khu nhà cao tầng trong phòng làm việc, nam nhân đứng ở cửa sổ thủy tinh to lớn nhìn bên ngoài cửa sổ, một mảnh mờ mịt, phảng phất hết thảy đều bị sương mù bao phủ, nhưng có thể nhìn thấy phía dưới từng điểm óng ánh.

"Diệp tổng." Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, Lục Lê đem hết thảy tâm tư thu hồi lại.

Thư ký mới nhậm chức đẩy cửa đi vào, nữ nhân mái tóc già dặn, trên mũi đeo gọng kính đen tinh tế, cả người đều toả ra nghiêm cẩn nghiêm túc, khí thế người sống chớ đến gần.

Nữ nhân đem một tờ văn kiện đặt xuống trên bàn Lục Lê, hướng về hắn báo cáo công việc ngày hôm nay.

Lục Lê ngồi vào trên ghế, nửa người trên nghiêng về phía trước mặt bàn màu đen, ngón tay thỉnh thoảng ở phía trên gõ nhịp mấy lần.

Hứa Tĩnh thấy ông chủ mình dáng vẻ hồn bay lên mây, cô dùng văn kiện gõ bàn một cái, ho nhẹ vài tiếng, đem sự chú ý từ nam nhân dời về đây.

Lục Lê nói: "Cô cứ nói tiếp, tôi đang nghe."

Hứa Tĩnh bất đắc dĩ liếc mắt nhìn hắn, tiếp tục báo cáo kế hoạch công tác ngày hôm nay.

Không phải cô mạnh miệng, cô là một trong số ít người chống đỡ được mị lực từ ông chủ mình, bằng không nhiều lần thay đổi thư ký Diệp Tu Minh cũng không thể để cô làm việc quá ba tháng.

Bỏ qua một bên nam nhân dung mạo hoàn mỹ gần như không nói chuyện, Hứa Tĩnh dường như thấy trên người hắn có một luồng khí tức thần bí, trải qua lắng đọng khí tức phảng phất ma lực thần kỳ, làm cho tất cả mọi người đều không dời nổi mắt.

Tất cả mọi người đều có chung thảo luận 'Muốn cởi hết quần áo Diệp tổng, nhìn hắn rút đi một thân nho nhã sau đó còn có thể lộ ra vẻ mặt gì' loại hình đề tài này khiến người ta căng tràn nhiệt huyết, Hứa Tĩnh có chút bất đắc dĩ, trong lòng cảm thấy Diệp tổng ra ngoài phải cẩn thận hơn.

Khó mà nói những nữ nhân cực đoan lòng lang dạ sói sẽ làm hành động gì.

Chờ báo cáo xong công việc, Lục Lê phất tay, nói: "Biết rồi, cô trước tiên đi làm đi."

Hứa Tĩnh gật đầu, thời điểm muốn ra ngoài, nhưng lại nghe hắn nói: "Chờ đã, cô mới vừa nói Lương gia mời tôi đi tham gia tiệc tối?"

Sau khi được nghe trả lời chắc chắn, biểu hiện Lục Lê trong nháy mắt xoắn xuýt lại, thế nhưng hắn lập tức điều chỉnh vẻ mặt, phất tay nói: "Tôi biết rồi, cô đi ra ngoài đi."

Đợi khi cửa được đóng lại, Lục Lê mới tùy ý thả mình về phía sau nằm vật xuống trên ghế. Hắn đưa tay đem điện thoại trên bàn cầm lên, bấm một dãy số.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng nữ nhân vui tai, cô ta hưng phấn hỏi: "Alô, Diệp Tu Minh? Tìm em có chuyện gì?"

Bên kia truyền đến tiếng nhạc xập xình, khi nhận được điện thoại cô bắt đầu đi ra chỗ vắng vẻ.

Lục Lê nói: "Phương Thanh Nhã, đêm nay Lương gia có tiệc tối, cô theo tôi cùng đi."

Phương Thanh Nhã nói: "Được rồi, không thành vấn đề."

"..." Lục Lê cúp điện thoại, nghĩ thầm Phương Thanh Nhã thực sự là thế gia đại tộc, đối với chuyện gì đều đặc biệt có chủ ý.

Thời gian ba năm đặc biệt dài lâu, thậm chí mấy lần làm cho Lục Lê đều sinh lòng từ bỏ, từ khi đi tới thế giới này người bạn đi theo bên người là hệ thống vừa đi là không còn thấy hình bóng, Thư Nhiên sau khi rời đi hắn cũng bắt đầu mất ngủ, mãi đến tận cuối cùng tìm được thầy thuốc tâm lý loại bệnh trạng này mới thoáng giảm bớt.

May mà thế giới này ngoại trừ thêm ra vài chuyện không thể ngờ tới, hết thảy đều theo quỹ đạo.

Tiệc tối tại Lương gia, kỳ thực chính là sinh nhật Lương lão phu nhân, nhập tiệc vào tám giờ tối, hầu như hết thảy danh vọng phú thương ở thành phố A đều tới tham gia.

Phương Thanh Nhã nhìn thấy Lục Lê một thân âu phục màu đen, nước miếng đều muốn chảy xuống, trong mắt lóe lên tia sáng màu xanh lục.

Cô ta bận lễ phục lộ vai, đứng bên cạnh Diệp Tu Minh, dùng tay nắm lấy tay nam nhân, là một người con gái nhỏ nhắn, hiền thục ôn nhu. Mọi người xung quanh nhìn thấy bọn họ đều nói trai tài gái sắc, Phương Thanh Nhã được tán thưởng cúi đầu e thẹn.

Trên thực tế Lục Lê đều bị cô ta làm phiền chết rồi.

"Trời đất, Diệp Tu Minh anh thật đúng là cực phẩm. Anh nói tại sao anh lại dùng tiền đi chơi gái? Thà để tiền bao chị đây chị đồng ý hai tay hai chân." Nữ · sắc lang · Phương Thanh Nhã kéo cánh tay của hắn, lén lút bóp nắn eo hắn, bị Lục Lê trưng ra nụ cười nguy hiểm ngăn lại.

Cô nàng ngượng ngùng thu tay về, cười gượng mấy lần, ép buộc chính mình đem tầm mắt từ trên mặt hắn dời đi.

Có người mới nhìn là kinh diễm, nhìn lâu cũng là bình thản không có gì lạ. Có người là mới nhìn bình thản không có gì lạ, nhìn lâu liền có thể thưởng thức ra mị lực. Có thể Diệp Tu Minh thuộc về mới nhìn kinh diễm, nhìn lâu cũng kinh diễm, nhìn trăm lần cũng không chán. Coi như Phương Thanh Nhã ở bên cạnh hắn đợi ba năm, vẫn là thường bị hắn mê hoặc.

Lương lão phu nhân sắc mặt hồng hào, hơn năm mươi tuổi trên mặt bà không gặp sự ăn mòn của năm tháng, da dẻ bóng loáng cẩn thận. Trên người bà bận đồ bì thảo, trên cổ, trên cổ tay cùng trên ngón tay đều là trang sức đẹp đẽ, ung dung hoa quý.

Lục Lê nhìn ra bà đúng kiểu nhà giàu mới nổi.

Lục Lê vốn muốn cùng Lương Cảnh nói chuyện, Phương Thanh Nhã kéo Lục Lê đi tới góc tối, kéo hắn ngồi vào trên ghế salông, vội vã cuống cuồng xem xét bốn phía một vòng, sau đó đối với Lục Lê nói: "Diệp Tu Minh, em đi phòng vệ sinh một tí."

"…Cô đi đi." Cô đi thì cứ đi, mắc gì kéo tôi đến nơi này làm gì?

Phương Thanh Nhã nói: "Em kéo anh đến nơi này là sợ có người mơ ước vẻ đẹp của anh nha."

"…" Xin hỏi nhìn tôi giống bộ dạng ngu ngốc lắm à?

Phương Thanh Nhã vội vàng rời đi, Lục Lê ngồi trên ghế salông, người phục vụ nam đi tới cầm một ly rượu đỏ mời hắn, rượu đỏ trong ly thủy tinh theo ngón tay cậu lay động.

Lục Lê buông xuống mắt nghĩ bằng màu sắc phân biệt ra rượu đỏ này bao nhiêu năm, ánh sáng phía trên bị bóng người che lại, hắn ngẩng đầu lên, nhìn thấy bóng người phản quang.

"Diệp tiên sinh." Người kia nói, tiếng nói khinh nhu như một dòng suối nhỏ chảy, dư vị dài lâu.

Lục Lê nheo mắt lại nhìn bởi vì khuất sáng mà mơ hồ không nhìn rõ được khuôn mặt, nghe được thanh âm quen thuộc, hắn giơ lên ly rượu trong tay, nhếch miệng lên nở nụ cười mười phân vẹn mười, hắn nói: "Đã lâu không gặp,Thư Nhiên."

13. Chương 13

Ba năm không gặp, Lục Lê phát hiện Thư Nhiên có biến hóa rất lớn.

Tây phục màu đen phác họa thân hình thon dài, bộ dáng vẫn nhu hòa như thế, con ngươi nồng nặc đen thui hiện ra sắc thái, lúc trước thấy cậu có vẻ mặt co rúm dường như biến mất không còn tăm hơi, trong ấn tượng khuôn mặt hiện tại tựa như cười mà như không phải cười.

Lục Lê trấn định hỏi: "Cậu khi nào trở về?" Ở bên kia hắn có sắp xếp nhân thủ đi theo Thư Nhiên, nếu như Thư Nhiên có động tác gì hắn đều biết, có thể hắn hoàn toàn không dự liệu được Thư Nhiên đột nhiên trở về nước.

"Ngày hôm nay mới vừa xuống sân bay, nghe nói anh có mặt ở tiệc tối này liền chạy tới." Thư Nhiên ngồi đối kiện hắn, cầm lấy một ly rượu đỏ đối diện, âu phục cao cấp cài khuyên áo dưới ánh đèn lưu chuyển phát ra ánh sáng hào quang.

Ánh mắt Lục Lê bỗng dưng nhu hòa xuống, hắn nhận ra cái khuyên cài áo kia, là quà sinh nhật hắn đưa cho Thư Nhiên.

Lục Lê hỏi: "Cậu tốt nghiệp rồi sao?"

Thư Nhiên trả lời: "Ừ."

Hai người trò chuyện việc nhà, cứ như hai người bạn cũ lâu năm gặp lại, trên mặt Thư Nhiên vẫn mang theo ý cười ôn hòa, hoàn toàn không giống như lúc trước vẻ mặt tuyệt vọng cùng bi phẫn.

Lục Lê hỏi hắn: "Sau này về nước cậu dự định làm gì?"

Thư Nhiên xoay chuyển trong tay ly thủy tinh một hồi, cậu nói: "Tạm thời cứ để từ từ rồi tính."

Câu nói này quá chung chung, Lục Lê không tìm được manh mối, nhưng hắn vẫn phong độ nói: "Nếu như cậu đồng ý, có thể đến công ty của tôi làm việc."

Ai biết Thư Nhiên lại lắc đầu, khách khí xa cách nói: "Không cần, cảm ơn hảo ý của Diệp tiên sinh."

Lục Lê vừa muốn nói chút gì đó, liền nghe giọng nữ vui tươi kêu lên: "Diệp tiên sinh!"

Phương Thanh Nhã một thân ung dung từ toilet đi ra, thấy có người cùng ngồi nói chuyện với Lục Lê lập tức cảnh giác, cô ta chạy tới, ngồi vào bên cạnh Lục Lê, dùng tay kéo lại cánh tay hắn, hướng về Thư Nhiên rụt rè cười cợt.

Thư Nhiên không để ý cô ta, sắc mặt thâm trầm nhìn tay cô ta kéo tay người đàn ông.

Phương Thanh Nhã lúng túng thu tầm mắt lại, dùng âm thanh mật ngọt làm cho người khác chán ghét hỏi: "Vị này chính là?"

Lục Lê sủng nịch sờ lên tóc cô, "Bằng hữu trước đây của anh, cậu ta tên là Thư Nhiên." Rồi hướng về Thư Nhiên nói, "Thư Nhiên, đây là vợ của tôi, Phương Thanh Nhã."

Phương Thanh Nhã nghe được Lục Lê giới thiệu chính mình như thế, hai mắt trợn to, sau đó nhanh trí đem đầu tựa trên lồng ngực Lục Lê, dáng vẻ như chim nhỏ nép vào người mình yêu.

Thư Nhiên dùng sức bấm ly thủy tinh hiện ra vết nứt, ly thủy tinh vỡ nát đâm vào lòng bàn tay cậu, phát sinh từng trận đau nhói. Cậu dường như chưa phát hiện, ngoắc ngoắc khóe môi, nở nụ cười qua loa.

Cậu dùng ngữ điệu nhẹ nhàng nói: "Cô Phương, thật vui được biết đến cô."

Lục Lê bị nữ nhân bên cạnh chạm được trong lòng liền cảm thấy không thoải mái, liếc về hướng Phương Thanh Nhã cố ý làm ra dáng vẻ này, mới đưa ánh mắt chuyển tới trên người Thư Nhiên.

Thư Nhiên đem ly thủy tinh đẩy lên trên đất, phát sinh lanh lảnh tiếng nứt gãy.

Còn tay đang chảy máu giấu ở một cánh tay khác.

Nghe tiếng động một nam phục vụ khác bận rộn đi tới dọn dẹp chỗ ly thủy tinh bể vương vãi.

Thư nhiên nói: "Thật không tiện, không cẩn thận trượt tay."

Lục Lê đứng lên, thuận tiện đem Phương Thanh Nhã kéo lên, đối với cậu nói: "Chúng tôi còn chưa hướng về Lương lão phu nhân chúc mừng, trước tiên xin lỗi không tiếp chuyện với cậu được."

Phương Thanh Nhã trốn ở phía sau Lục Lê, con mắt xoay tròn nhìn Thư Nhiên, thấy được ánh mắt cảnh cáo từ Lục Lê mới dời tầm mắt đi.

Phương Thanh Nhã bị lôi đi không nhịn được quay đầu lại liếc nhìn, Thư Nhiên ngồi ở trên ghế salông phảng phất tao nhã như quý công tử, lại như từ bên trong bức vẽ đi ra.

Phương Thanh Nhã sở dĩ không dám đắc tội Lục Lê, là bởi vì trong nhà Phương Thanh Nhã biết cô đi bar đêm, còn kết giao không ít bạn bè nam thanh nữ tú, người nhà hết thảy phẫn nộ giận dữ với cô.

Trùng hợp Lục Lê đưa ra tờ giấy hợp đồng, mong muốn Phương Thanh Nhã giả làm vợ hắn, sau năm năm sẽ kết thúc, từ đây cho đến khi hết hiệu lực hợp đồng tiền hắn sẽ đều chi trả.

Lục đó Diệp lão gia trong tiệc yến hội vừa vặn nhìn trúng cô, còn đem cô giới thiệu cho Diệp Tu Minh.

Lúc này Phương Thanh Nhã đối với Diệp Tu Minh như nhìn thấy ân nhân, thoải mái kí kết hợp đồng.

Tuy rằng cô mê trai, thế nhưng đối với Diệp Tu Minh chỉ là thuần túy thưởng thức. Không gì khác hơn, chính là ở thời điểm cô ta dụ dỗ Diệp Tu Minh một hồi, lại bị cán bộ kỳ cựu như hắn quát lớn làm cho khiếp sợ. Từ đó về sau Phương Thanh Nhã nghĩ lại, phát sinh chuyện như vậy chỉ có ba loại khả năng, một là Diệp Tu Minh không cứng lên được, hai là chính hắn không có tình thú.

Còn loại thứ ba, trong lòng hắn có người yêu.

Trước cô vẫn cho là loại thứ nhất, có điều bây giờ nhìn lại, khả năng là loại thứ hai đi.

Nếu như Lục Lê biết Phương Thanh Nhã đang suy nghĩ gì, phỏng chừng sẽ trực tiếp nói cho cô ta biết, hắn đối với Phương Thanh Nhã căn bản không có hứng thú.

Hắn đối với nam nhân không có hứng thú, Lục Lê đối với tính cách Phương Thanh Nhã hoàn toàn không cần nói.

Nghĩ tới mỗi lần đều chết tại tiệc kết hôn, Lục Lê muốn cùng nàng giữ một khoảng cách còn không kịp. Nếu không phải thể hiện hình tượng tra công, đồng thời nữ nhân định mệnh chỉ có thể là cô, Lục Lê không muốn dính líu quan hệ với cô ta.

Đáng tiếc Phương Thanh Nhã không biết trong lòng hắn muốn điều gì, vì lẽ đó vẫn đang hồi tưởng hình ảnh vừa nãy.

Phương Thanh Nhã nhạy cảm nhận ra được, hai người này không giống như bạn tốt, cứ như đang nhìn đến người mình yêu, ánh mắt nhìn đối phương hận không thể đem Lục Lê nuốt vào bên trong bụng, Phương Thanh Nhã cảm thấy linh hồn bên trong cháy hừng hực.

Lục Lê bị cô ta hỏi dò vô cùng phiền phức, dáng vẻ bề ngoài vẫn là ôn hòa có lễ, không thể nhịn được nữa sau tìm tới địa phương không ai lui tới nói với cô.

"Nếu như cô quản việc riêng tư của tôi, tôi không ngại ngưng hẳn hợp đồng giữa chúng ta."

Phương Thanh Nhã lên án hắn: "Vậy anh phải bồi thường gấp đôi phí vi phạm hợp đồng giữa chúng ta."

Lục Lê nở nụ cười, phảng phất đang cười cô ta không tự lượng sức mình, ngón tay ôn nhu chạm lên cổ đeo trang sức bằng bạc: "Thành phố A do tôi quyết định, hợp đồng do tôi quyết định, cô, cũng là do tôi quyết định!"

Tôi có một trăm loại phương pháp để cô không thể sống ở đây được nữa.

Phương Thanh Nhã giậm chân một cái, âm thanh tức giận nói: "Đáng ghét mà, người ta nói đùa thôi!"

"... Cô thức thời là tốt." Lục Lê nhìn cả người nổi da gà.

Khi cả hai còn đang nói chuyện, Lương Cảnh bưng ly rượu hướng về Lục Lê đi tới, nhìn về phía Phương Thanh Nhã phất tay, sau đó nắm ở trên vai Lục Lê, đem hắn nài ép lôi kéo đi ra bên ngoài ban công.

Lương Cảnh nâng ly rượu uống một hơi cạn sạch, đối với hắn nói: "Bồi anh đây uống rượu."

Lục Lê liếc mắt nhìn cậu, nói: "Thư nhiên về nước rồi."

Lương cảnh: "Tôi biết, cũng nhìn thấy cậu ta tới tham gia tiệc tối."

Lục Lê muốn biết chuyện bát quái trong nhà Lương gia, không nhịn được hỏi: "Lương gia các người không quan tâm đến cậu ta?"

Lương Cảnh nghiêng đầu, tựa hồ cười cợt: "Đều là ý tứ từ lão phu nhân."

Lục Lê nhíu mày, hỏi: "Lão gia không biết việc này?"

Lương Cảnh cười nhạo: "Lão bất tử đang cùng một cô gái nhu mềm cầy cấy hừng hực, nào quản những chuyện này."

"..." Người một nhà này, xem như hắn phục rồi.

Thẳng đến khi tiệc tối kết thúc, Lục Lê không nhìn thấy Thư Nhiên.

Theo tân khách ra về, Phương Thanh Nhã lôi Lục Lê rời khỏi nhà lớn Lương gia, trước khi đi Lục Lê nhìn bốn phía nhiều lần, không phát hiện khuôn mặt quen thuộc.

Hắn thở dài không phát ra tiếng động, cảm giác mình tựa hồ như run lên.

Lục Lê lái xe đem Phương Thanh Nhã đưa về nhà, nhà Phương Thanh Nhã ở bên trong nội thành, nhà Lục Lê ở biệt thự, phương hướng mỗi nhà là một nam cùng một bắc không giống nhau.

Đợi được Lục Lê đem xe phóng tới gara, sắc trời đã ám trầm xuống, tuyết rơi xuống cả một ngày cuối cùng cũng ngừng lại, trên mặt đất dày đặc một tầng tuyết đọng.

Đường phố xung quanh biệt thự Lục Lê được quét tuyết sạch trơn, mảnh đất này là khu nhà giàu, đặc biệt người giúp việc cũng tận tâm tận lực, hiện tại chỉ còn dư lại lớp tuyết mỏng manh bao trùm.

Thời điểm hô hấp Lục Lê mang một trận nhiệt khí, trong không khí lạnh lẽo tung bay, hắn cầm chìa khóa đi tới trước cửa mở cửa.

Nhưng hắn chưa kịp móc chìa khóa ra, đột nhiên một cánh tay xuất hiện giữ chặt đầu của hắn, một cái tay khác cầm khăn mặt đặt tại mũi miệng hắn, trong nháy mắt Lục Lê ngửi được nồng nặc mùi vị liền giãy dụa, hắn tự nhận mình khí lực rất lớn, không nghĩ tới kịch liệt giãy dụa nhưng hoàn toàn không lay động được người đang trói hắn.

Lục Lê hít vào càng nhiều, ý thức hắn càng ngày càng mơ hồ, phạm vi giãy dụa cũng từ từ nhỏ đi.

Cực lực muốn duy trì tỉnh táo, mở to hai mắt vô lực cảm thấy cực kì khó khăn, cuối cùng mắt hắn nhắm lại ngất đi.

Thân thể mềm mại từ từ ngã xuống nằm ở trong lồng ngực người phía sau.

Lúc tỉnh lại Lục Lê muốn chính mình cật lực bình tĩnh.

Bên trong mở ra điều hòa, nhiệt độ rất thích hợp. Dưới thân là nệm mềm mại, trên mắt phủ miếng vải đen, một tia sáng đều không xuyên thấu qua được, càng kỳ quái chính là, toàn thân hắn trần trụi, chỉ mặc trên người một cái quần lót, tứ chi bị trói khuất nhục ràng buộc trên bốn trụ giường.

Hắn giật người, thân thể một chút khí lực cũng không có, xích sắt cùng còng tay va chạm phát ra tiếng vang, còng tay và xích chân có lớp một miếng vải lót mềm mại, thật giống vì phòng ngừa hắn dùng sức sẽ làm trầy xước da.

Lục Lê thở dài một hơi, hắn nhất định phải biết người bắt cóc hắn mục đích muốn làm gì?

Là kẻ thù? Hay bọn bắt cóc?

Đầu ngón tay lạnh lẽo không hề báo trước chạm vào hắn. Lục Lê bị nhiệt độ này run lên bần bật, mới ý thức được trong căn phòng này ngoại trừ hắn còn có người khác.

Hắn cắn chặt răng, không hề biết trong giọng nói của hắn có chút sợ hãi: "Mày là ai?"

Đối phương không có trả lời, ngón tay lạnh lẽo bị nhiệt độ trên người hắn cảm hóa, có một chút ấm áp, ôn nhu lại lưu luyến đi tới gò má Lục Lê, da mặt nhẵn nhụi như tơ lụa tốt nhất, chạm vào liền không nỡ buông ra.

Lục Lê bỏ đầu qua một bên, chống cự người đó chạm vào mình.

Cái tay kia mang theo một chút tinh tế, Lục Lê không có chút quen thuộc, nhưng hắn lại hết sức khẳng định tay chủ nhân là người đàn ông.

Một người đàn ông, lại phí hết sức mang hắn tới nơi này, còn đem hắn trói lại ở đây…

Lục Lê sởn cả tóc gáy nghĩ đến một khả năng duy nhất, hắn ôm một tia may mắn hỏi: "Anh muốn bắt cóc tôi là muốn tống tiền? Anh muốn bao nhiêu tiền, tôi đều thỏa mãn anh."

Nam nhân cơ bản không nhìn hắn, bám vào trên gương mặt hắn tay bắt đầu chậm rãi hướng phía dưới, không hề có một tiếng động nói ra đáp án mà hắn muốn.

Trong lòng Lục Lê dâng lên một trận tuyệt vọng, thân thể hắn không thể ngăn lại cơn run rẩy.

Hắn ở trong đầu khàn cả giọng hô hệ thống biến mất không còn tung tích.

Chỉ là không có đáp lại.

Chuyện tiếp theo không thể miêu tả.

Không biết qua bao lâu, Lục Lê mở mắt ra, lắc lắc đại não mờ mịt, dưới thân là giường lớn mềm mại. Hắn ngồi dậy, tầm mắt đảo qua bốn phía nhìn bài trí quen thuộc.

Đây là nhà hắn, phòng ngủ hắn, giường hắn.

Hắn hơi động đậy, cảm giác được hạ thân có điểm nào đó đau đớn, tựa hồ đã được xử lý qua, có chút hơi lạnh.

Hồi tưởng lại những sự việc xảy ra trong kí ức, sắc mặt Lục Lê trở nên cực kỳ khó coi, hắn nắm chặt hai tay, trên người không chống đỡ nổi tựa ở trên tường.

Hắn nghe được tiếng vang xích sắt lanh lảnh.

Chăn mỏng che bên dưới thân thể trần trụi, Lục Lê đem chăn xốc lên, nhìn thấy hai chân tinh tế bị dây xích trói chặt, dây xích màu bạc đủ dài để hắn đi lại trong phòng, chỉ cần nhẹ nhàng di động sẽ phát sinh âm thanh rất dễ nghe.

Con mẹ nó chứ hắn dĩ nhiên gặp phải biến thái.

Lục Lê cắn răng, đau lòng không thở nổi, hắn dĩ nhiên không nghĩ tới Thư Nhiên sẽ làm được đến mức độ này.

Nhớ tới chuyện đêm đó, trong lòng hắn vẫn còn sợ hãi.

Lúc này cửa nhẹ nhàng đẩy ra, Lục Lê phản xạ ngẩng đầu lên, nam nhân mặc áo sơ mi trắng bưng bát cháo đi tới hướng về hắn.

Lục Lê tay cầm đồng hồ đặt ở đầu giường quăng về phía cậu, giọng khàn khàn tức giận, "Cút đi!"

Lục Lê con ngươi đỏ chót, hận không thể ăn tươi nuốt sống cậu.

Thư Nhiên né qua, sắc mặt hờ hững hướng hắn đi tới, ở một bên giường ngồi xuống, dùng muỗng khuấy cháo trong bát, hướng về bên trong thở dài.

Tiếng nói của cậy vẫn đặc biệt êm tai: "Anh ngủ hai ngày nay." Trong giọng nói bao hàm thương tiếc, phảng phất kẻ cầm đầu không phải là cậu.

"Con mẹ nó cậu mau biến ngay cho tôi." Lục Lê phẫn nộ quát.

Lục Lê nghĩ muốn hất bát cháo đi, Thư Nhiên cầm bát cháo đặt ở đầu giường, hai tay đè lại tay hắn, đem hắn đặt ở trên tường.

Khóe môi cong lên ý cười ôn hòa, Lục Lê cảm thấy vô cùng nguy hiểm, hắn nhìn Thư Nhiên, phảng phất như đang nhìn một người xa lạ.

"Diệp Tu Minh, anh trốn không thoát khỏi tôi đâu."

14. Chương 14

Lục Lê cực lực nhẫn nhịn muốn đánh cậu một trận, cắn răng hỏi: "Có ý gì?"

Thư Nhiên buông hắn ra, trầm mặc liếc mắt nhìn hắn, bỗng nhiên nở nụ cười. Dùng ngữ khí khẳng định chắc chắn nói: "Anh chưa kết hôn, Phương Thanh Nhã không phải vợ anh."

Lục Lê hỏi ngược lại: "Cô ấy có phải là vợ tôi hay không, liên quan gì đến cậu?"

Thư Nhiên sung sướng nói: "Vốn tôi dự định làm cô ta biến mất, bây giờ tựa hồ không cần thiết nữa rồi."

Lục Lê khiếp vía hãi hùng nhìn cậu, không chỉ là bởi vì hắn, mà là cậu nói câu này với vẻ mặt hết sức nghiêm túc.

Thế nhưng Lục Lê biểu hiện kiêu căng, cười nhạo một tiếng nói: "Tôi không cùng cô ta kết hôn, chẳng lẽ cùng cậu kết hôn? Cậu có thể sinh con cho tôi? Cậu lập tức đem chìa khóa mở còng chân ra cho tôi, tôi sẽ tha thứ những việc cậu làm với tôi."

Thư Nhiên lập tức không cười nổi, mặt cậu không hề cảm xúc nhìn Lục Lê, dữ tợn nói: "Diệp Tu Minh, xem ra anh còn không biết được tình cảnh chính mình."

Cậu đứng lên, đi ra khỏi phòng ngủ, không lâu lắm lại trở về, trong tay còn cầm một phần văn kiện.

Thư Nhiên đem văn kiện đưa cho hắn, Lục Lê nửa tin nửa ngờ tiếp nhận.

Giấy trắng mực đen phía trên viết chính là cổ phần chuyển nhượng, Lục Lê lật đến trang cuối cùng, nhìn thấy bút tích Diệp lão gia, mà ngày ký tên là ngày hắn mê man trên giường hai ngày nay.

Thư Nhiên thấy nam nhân cầm trên tay văn kiện run rẩy, an ủi hắn, môi ở bên tai nhẹ nhàng sượt, cậu nói: "Không chỉ Diệp gia, hiện tại Lương gia cũng bị tôi nắm ở trong tay."

Lục Lê lại đưa một phần văn kiện khác, quả nhiên thấy phần chữ kí có tên Lương Tư Thần. Hắn quả thực muốn đem văn kiện trong tay ném tới trên mặt Thư Nhiên, có điều hắn vẫn là nhịn xuống, mặt tức giận đến đỏ chót, vì tình tiết nội dung vở kịch như ngựa hoang thoát X làm hắn khiếp sợ.

Truy tìm lâu như vậy hung thủ đứng trong bóng tối, lại không nghĩ tới do chính một tay hắn bồi dưỡng ra được.

Hắn dĩ nhiên cũng không phát hiện, thằng nhỏ này vẫn luôn giả heo ăn thịt hổ*, so với kỹ xảo của hắn còn tinh xảo hơn.

*Giả heo ăn thịt hổ: Giả làm "con mồi" để dụ con mồi của mình đến "ăn", ngờ đâu mình không phải là "con mồi" mà chính kẻ đi săn. Trong kinh doanh ta có thể hiểu như trên! Với tư thế là một kẻ yếu làm ra vẻ như ta có đủ khả năng hạ gục kẻ bề trên. Để khiến họ rối loạn và lúc đó tình hình có lợi cho ta.

Thư Nhiên hôn một cái lên trên làn môi trắng bệch của hắn, nói: "Anh ngoan ngoãn một tí, bằng không tôi không đảm bảo chính mình sẽ làm gì anh đâu."

Lục Lê cả người rét lạnh, tạm thời không tranh luận văn kiện là thật hay giả, việc đầu tiên hắn muốn làm chính là trước tiên cần phải đi nhìn tình huống bên ngoài.

Lục Lê vung một đấm về hướng cậu: "Con mẹ nó cậu vẫn luôn lợi dụng tôi? Cậu có phải xem tôi là kẻ ngu ngốc? Cho rằng như vậy có thể nhốt lại tôi?"

Thư Nhiên ung dung nắm chặt nắm đấm hắn vung tới, năm ngón tay chen vào trong khe hở, cùng mười ngón tay nắm lấy quấn quít bên nhau.

Thư Nhiên thở dài, nói: "Không vội, qua một thời gian ngắn tôi sẽ dẫn anh đi ra ngoài."

Lục Lê trợn to hai mắt, cháu trai này hiện tại trắng trợn muốn giam cầm hắn? Hơn nữa địa điểm là nhà hắn?

Lục Lê nói: “Má nó hiện tại cậu muốn đem tôi nhốt lại đây? Giam cầm phi pháp là phạm pháp cậu có biết không?”

Hắn ra sức giật tay, phát hiện hắn càng dùng sức cậu ta càng nắm chặt tay, Lục Lê đau xót ở môi, đơn giản không cùng Thư Nhiên tính toán.

Cả hai giằng co một thời gian, Thư Nhiên buông tay hắn ra, từ bên cạnh trong ngăn kéo móc ra một băng video màu đen, hướng về Lục Lê lộ ra nụ cười ý vị thâm trường.

Lục Lê ý thức được đó là vật gì liền nhìn chòng chọc vào hắn, môi cơ hồ cắn chảy ra máu.

Thư Nhiên quơ quơ băng video trong tay, nói: “Xem ra Diệp tiên sinh đã biết bên trong là cái gì.”

Nhìn sắc mặt nam nhân nhất thời trở nên trắng bệch, muốn cho hắn triệt để hết hi vọng Thư Nhiên ấn xuống mở ra đoạn video ấy.

Bên trong video lập tức truyền tới từng tiếng ám muội rên rỉ, Lục Lê vừa nhìn thấy rõ ràng hình ảnh video liền nghiêng đầu, âm thanh quanh quẩn ở bên tai làm hắn không ngừng muốn tìm chỗ trốn.

Hắn nhào tới, cướp được băng video màu đen kia sau đó mạnh mẽ hướng về trên tường ném tới.

Âm thanh làm mọi người mặt đỏ tới mang tai đều biến mất không còn tăm hơi, bên trong yên tĩnh chỉ có thể nghe được tiếng thở dốc phẫn nộ từ Lục Lê.

Ngón tay Thư Nhiên ung dung thong thả mơn trớn mồ hôi ẩm ướt trên tóc hắn, cậu nói: “Diệp tiên sinh, anh sẽ không cho rằng tôi ngu đến mức không lưu lại bản sao chứ?”

Lục Lê cảm giác mình mới là đứa ngu ngốc, bị người khác đùa giỡn ở trên tay còn không biết.

Thư Nhiên ngồi vào bên giường, thấy hắn tiến sát vào bên trong giường, Lục Lê biết đánh không lại cậu nên dùng chăn bọc cả người, căng thẳng rụt lại về phía sau.

Thư Nhiên cứng rắn đưa tay đem chăn kéo xuống, giơ lên cánh tay vây quanh hắn, tay ở trên lưng trần hắn sờ soạng, trong nháy mắt đầu ngón tay xẹt qua tấm lưng cương trực.

Hai người ngồi rất gần nhau, cúc áo trên áo sơ mi Thư Nhiên làm ngực hắn đau đớn, Lục Lê dùng hai tay khước từ lồng ngực hắn.

Vẫn không nhúc nhích.

Lục Lê không biết là chính mình sức lực nhỏ đi, hay là khí lực Thư Nhiên không bình thường.

Khí tức ấm áp phun lên cổ, bên tai nghe được âm thanh nam nhân làm nũng: “Anh ngủ hai ngày qua biết bao nhiêu sự vụ đều một tay em xử lý, hai đêm nay không ngủ được ngon giấc.”

Lục Lê tát một cái lên mặt cậu, khoảnh khắc trên mặt trắng nõn liền lưu lại rõ ràng năm dấu ngón tay.

Hắn ách họng nói: “Cậu cút ngay cho tôi.”

Thư Nhiên không sinh khí, hắn bĩu môi, dùng vẻ mặt vô cùng đáng thương nhìn hắn: “Anh đánh người ta đau quá hà.”

Thằng nhóc này diễn kịch quá giỏi, nếu như không phải thời điểm nhân vật đều không đúng, Lục Lê sẽ vì cậu vỗ tay ăn mừng.

Lục Lê lắc người muốn né tránh cậu đụng vào, lớn tiếng nói: “Đừng đụng vào tôi!”

Sắc mặt Thư Nhiên lập tức âm trầm xuống, đem Lục Lê đè ngã trên giường, nhìn đến trong mắt nam nhân né qua một tia sợ hãi thì sắc mặt mới hòa hoãn lại, đối với hắn nói: “Anh nên ngoan một tí, ngày hôm nay tôi sẽ không làm gì anh.”

Sợ biến thái nói là làm, Lục Lê chỉ có thể chịu nhục dừng lại giãy dụa.

Nhìn hắn vẻ mặt buông lỏng, tựa hồ đã thỏa hiệp, Thư Nhiên lúc này mới buông hắn ra, đem bát cháo đặt trên tủ đầu giường cầm lên.

Lục Lê đã hai ngày không ăn gì, vừa nãy bởi vì tức giận không có cảm giác đến đói bụng, hiện tại ngửi thấy được hương vị mềm nhu, mới phát hiện trong dạ dày trống rỗng.

Thế nhưng thời điểm Thư Nhiên đưa muỗng tới cho hắn, Lục Lê rất có cốt khí lựa chọn không nhìn.

Thư Nhiên không đem bàn tay trở lại, con mắt nhìn chằm chằm Lục Lê, uy hiếp nói: "Diệp tiên sinh, anh sẽ không muốn biết kết cục tức giận của tôi sẽ thế nào đâu."

Lục Lê bị cậu nói lời hung ác đáng sợ đến mức run một cái, ngẫm lại mình không được đối nghịch cùng cậu ta, đành phải biểu hiện dáng vẻ hạ mình xuống, há mồm nuốt xuống một muỗng cháo.

Đã có người đồng ý hầu hạ hắn, hắn cũng không khách khí, nuốt mấy lần liền đem một bát cháo uống thấy đáy.

Bỏ qua một bên cái khác không nói, tài nghệ nấu nướng Thư Nhiên thực sự là số một, cháo gạo trắng cũng có thể nấu ra dư vị vô cùng dễ ăn.

Thư Nhiên cầm bát bỏ lên trên bàn, hỏi hắn: "Còn muốn không?"

Lục Lê ở trên giường quay lưng nằm xuống, không phản ứng.

Thư Nhiên đi tới bên kia giường, cũng theo hắn nằm xuống. Đưa tay ôm lấy eo Lục Lê, đem đầu kề sát ở trên bả vai của hắn, nép vào trong ngực nam nhân, nhắm hai mắt lại, trong miệng còn liên tục lầm bầm "Thật mệt mỏi quá".

Lục Lê nhìn cậu ta giả vờ giả vịt liền vô cùng tức giận, ngay trong lúc hắn cân nhắc có muốn hay không bóp cổ Thư Nhiên cho đến chết, trong đầu lại đột nhiên vang lên một thanh âm quen thuộc.

Hệ thống nhăn nhó mở miệng nói: "Cậu chủ…"

Nghe được thanh âm này Lục Lê sững sờ, lập tức phản ứng lại sau đó chửi ầm lên.

Lục Lê không thể nhịn được nữa nói: "Tao muốn rời khỏi thế giới này!"

Hệ thống do dự một chút, mới nói: "Cậu chủ, bản hệ thống kiến nghị cậu nên suy nghĩ thêm một chút."

Lục Lê từ chối: "Không cân nhắc, không bàn nữa, cái gì cũng không cần nói. Mày không cho tao rời đi tao lập tức liền tự sát."

Hắn hiện tại vừa nghĩ tới trong dạ dày liền bắt đầu quặn lên, hận không thể đem đồ ăn trong dạ dày đều phun ra.

Hệ thống chậm chạp nói: "Nhưng là thế giới này độ HE đã đến 80 …" Nói thật, sau khi nó trở lại nhìn thấy thanh HE gần một trăm độ liền hưng phấn đến mức chết máy.

"…"

Thấy Lục Lê trầm mặc, hệ thống thừa thắng xông lên: "Hơn nữa, nếu như lại luân hồi bắt đầu lại từ đầu, tui cũng không thể bảo đảm sẽ không lại xuất hiện tình huống như thế."

Lục Lê hít sâu một cái, hắn nói: "Cái BUG kia chữa trị xong chưa?"

Hệ thống đàng hoàng trịnh trọng nói hưu nói vượn: "Thế giới này BUG đã nhiều đến không có cách nào chữa trị, chờ thế giới sau, bản hệ thống nhất định sẽ chịu trách nhiệm tận cùng."

Lục Lê sớm biết hệ thống không dựa dẫm được, lại hỏi: "Vậy mày đều nhìn thấy cậu ta đối với tao…?"

Hệ thống nói: "Không có, việc riêng tư của cậu chủ được hệ thống bảo vệ, huống hồ tui cũng vừa mới trở về."

Thấy Lục Lê còn trầm mặc, nó khích lệ nói, "Thật không nghĩ tới cậu còn có thể ra dáng cậu chủ đến thế! Cố lên để độ HE đến một trăm đi!"

Lục Lê lạnh lùng: ".."

Chờ sau khi hệ thống nói xong, Lục Lê mới phát hiện Thư Nhiên đã dựa vào hắn ngủ, hô hấp thở sâu, lông mi hơi run rẩy.

Lục Lê nhìn thấy cậu mặt liền một trận bực bội, hắn mở tầm mắt ra, trong lúc lơ đãng nhìn thấy trên cửa có gác áo khoác phía trên.

Đó là quần áo Thư Nhiên, không biết bên trong có di động hay không.

Hắn lại cúi đầu liếc nhìn nam nhân đang ngủ say, nín hơi đưa cánh tay nhẹ nhàng rút ra, trên chân giật giật, lập tức truyền đến tiếng xích sắt vang lanh lảnh.

Lục Lê không yên lòng nhìn về phía sau xem xét một chút, liền thấy Thư Nhiên đã mở mắt ra, trong mắt là một mảnh thanh minh, cậu hỏi: "Anh muốn đi đâu?"

Duỗi cánh tay ra, đem Lục Lê ôm vào trong lồng ngực, môi trượt ở trên cổ hắn.

Lục Lê mẫn cảm né tránh, nín nửa ngày, mới nói: "… Đi WC."

Thư Nhiên nở nụ cười, thả hắn ra, thuận lợi sờ soạng trên mông hắn: "Anh đi đi."

Lục Lê bị hắn mò cả người không dễ chịu, kéo dây xích đi tới trước tủ quần áo mở ra, bên trong nguyên bản treo đầy quần áo, lúc này lại trống rỗng một mảnh, không cần nghĩ cũng biết là ai làm.

Hắn quay đầu đối với Thư Nhiên nói: "Mau lấy cho tôi quần áo." Hắn hiện tại toàn thân trần trụi, ngay cả trên người đều không có một cái quần lót.

Thư Nhiên ánh mắt nóng rực nhìn trên dưới cả người hắn, vốn Lục Lê không ngại lộ ra thân thể liền ngay lập tức thay đổi sắc mặt.

Hắn đã quên người trước mắt có dục vọng biến thái với mình.

Lục Lê lúng túng dùng tay che đi bộ vị trọng yếu của mình, lại cảm thấy quá mức giấu đầu hở đuôi. Hắn đi tới giá áo trước, đem áo khoác Thư Nhiên khoác lên trên người.

Thư Nhiên miễn cưỡng nằm nửa người trên, đem tầm mắt rơi xuống trên bắp chân bóng loáng của hắn, cậu nói: "Tôi cảm thấy dáng vẻ anh không mặc quần áo rất gợi cảm."

Lục Lê lần đầu bị người nói thành "Gợi cảm", hắn trợn to mắt, cảm thấy rất khó mà tin nổi.

Lục Lê châm biếm nói: "Trình độ không biết xấu hổ của cậu cũng tăng lên rồi đấy."

Nói xong liền đi vào toilet.

Lục Lê ở toilet sau khi giải quyết xong, liền tìm kiếm trong túi áo, ở bên trong ngoại trừ phát hiện một hộp thuốc lá cùng một cái bật lửa những thứ còn lại đều không có.

Hắn hơi nghi hoặc một chút, trong ký ức Thư Nhiên rất ghét mùi vị thuốc lá, theo lý thuyết cậu ta không nên mang bên người thuốc lá mới đúng.

Lục Lê vốn muốn đem thuốc lá nhét vào trong túi, không cưỡng lại được sự mê hoặc, rút ra một điếu thuốc nhóm lửa.

Sương mù lượn lờ bay lên, để tâm tình Lục Lê trở nên không phiền muộn như vậy.

Thời điểm hắn tựa ở bồn rửa tay hút thuốc, cửa lại đột nhiên mở ra. Nghe được cửa phòng mở, tay Lục Lê run lên, tàn thuốc cũng rơi xuống đất.

Thư Nhiên đi vào, hai tay đặt trên hông hắn, tâm tình tựa hồ rất sung sướng: "Diệp tiên sinh, biết tại sao tôi để ở trong túi áo gói thuốc lá không?"

Lục Lê ngẩng đầu lên, nhìn thấy trong gương khúc xạ ra hình ảnh Thư Nhiên, chậm rãi lắc đầu.

Không biết tại sao thằng nhóc này cao hứng như thế.

Thư Nhiên nói: "Bởi vì, như vậy tôi có thể có lý do trừng phạt anh."

Lục Lê bị ôm lấy phát sinh một tiếng thét kinh hãi, đẩy tới bồn rửa tay, Thư Nhiên chen vào mở ra hai chân hắn, không biết từ đâu tìm ra được sợi dây thừng trói lại trên cổ tay hắn.

Thời điểm Lục Lê bị tiến vào, hắn chỉ muốn mắng to: Mẹ nó, đều là động tác võ thuật.

15. Chương 15

Nói đến rất buồn cười, Lục Lê ngay ở trong nhà hắn bị giam cầm công khai.

Đáng tiếc Lục Lê cười không nổi.

Ban ngày Thư Nhiên liền ra ngoài không biết đi làm cái gì, chỉ là mỗi ngày cậu đều vì Lục Lê tự mình làm cơm, buổi trưa cũng là vội vội vàng vàng chạy về làm xong cơm trưa lại đi ra ngoài.

Trước khi đi còn uy hiếp Lục Lê đừng nghĩ đến việc trốn thoát.

Phát hiện cửa lớn bị thay đổi mật mã, trong phòng đếm không hết biết bao nhiêu camera bên trong, Lục Lê liền sâu sắc khâm phục trình độ biến thái từ Thư Nhiên.

Thư Nhiên mỗi ngày đều rất bận, bận rộn đến nỗi nửa đêm Lục Lê nghe được hắn ở trong thư phòng mở video hội nghị.

Hắn là đang bận công tác chuyển giao tiếp quản.

Nếu như Lục Lê là Diệp Tu Minh chân chính, tâm huyết của hắn chắp tay dâng lên tặng cho người khác, đã sớm cùng Thư Nhiên cá chết lưới rách thề không bỏ qua, đáng tiếc hắn không phải nguyên chủ, cho nên đối với công ty đổi chủ thành Thư Nhiên cũng không có nhiều bi thương đến như vậy.

Có điều Lục Lê không muốn phản ứng với cậu ta, vì lẽ đó mỗi lần nhìn thấy Thư Nhiên đều là một bộ dáng vẻ nghiến răng nghiến lợi.

Chỉ là hắn lại không biết tại sao Thư Nhiên có thể có bản lĩnh lớn đến như vậy, có thể chiếm đoạt được Lương gia cùng Diệp gia hai gia tộc lớn, đồng thời dưới mí mắt hai nhà đem hắn nhốt lại.

Vừa bắt đầu hắn cảm thấy đây là gan to bằng trời, theo thời gian trôi đi, hắn mới phát hiện là Thư Nhiên tâm cơ quá nặng, đem sự tình đều làm kín kẽ không một lỗ hổng.

Càng làm cho hắn buồn bực chính là, hệ thống cay gà có nâng cấp đi chăng nữa cũng không giúp ích được gì, mỗi lần thằng nhóc Thư Nhiên kia xoạc hắn xong đều an ủi hắn cố gắng nhịn, nhịn thêm một lúc nữa.

Lục Lê mơ hồ cảm giác được hệ thống cay gà kỳ thực rất cao hứng, còn làm bộ là người từng trải đến an ủi hắn.

Hệ thống cũng chứng thực quả thật Thư Nhiên có bảh lãnh thông thiên, cậu một tay nắm vững công ty chỉ trong vòng một năm ngắn ngủi liền lan tràn đến toàn bộ thành phố A, sau đó liền lên kế hoạch bí mật ngày hôm nay có kế hoạch thu mua.

Lần thu mua kế hoạch này gây nên một làn sóng lớn trên cả toàn thành phố, Diệp gia Lương gia hai đại gia tộc một tay che trời đều bị thôn tính, có thể tưởng tượng được công ty lớn này có bao nhiêu thực lực.

Biệt thự trong nhà các công cụ truyền tin đều không có, điện thoại bàn gọi ra ngoài chỉ nghe được những tiếng đô đô vang vọng. Hết thảy cửa sổ đều bị niêm phong gắt gao, trước và trong thư phòng còn có một mật đạo hướng ra phía ngoài, thế nhưng thời điểm Lục Lê mở ra, nhìn thấy chính là một mảnh tường xi măng dầy, làm hắn có chút tuyệt vọng.

Thế nhưng may mà Thư Nhiên không cắt sóng ti vi, bằng không Lục Lê sẽ chết ngạt bên trong biệt thự.

Chỉ là trên ti vi vĩnh viễn chỉ có một đài, truyền phát tin chỉ có một kịch truyền hình.

Chính là kịch trinh thám hắn không xem lại lần thứ ba.

Lục Lê đối với bộ kịch mới mẻ này không thấy qua lần nào, vừa bắt đầu còn thấy tư vị.

Nhưng thời gian lâu dài sau đó, Lục Lê đem lời kịch đều thuộc làu, nhìn đến nó đều muốn ói ra.

Buổi tối Thư Nhiên sau khi vào cửa, liền nhìn thấy Lục Lê nghiêng người nằm trên ghế sa lông. Hắn cuộn thân thể mình, trên người đắp chăn mỏng, nhưng phần lớn vẫn lộ ra da thịt bên ngoài, sợi tóc mềm mại phủ trên gương mặt, xem ra ngủ rất say.

Thư Nhiên không muốn đánh thức hắn, rón rén đi tới, nửa quỳ ở sô pha trước nhìn nam nhân dung nhan ngủ say.

Nghĩ đến cậu đã từng hi vọng chờ đợi hắn, mà hiện tại người đàn ông này như một bé ngoan chờ đợi cậu, lại như đem nguyên bản một ngôi sao xa không với tới đem đến trước mắt, để Thư Nhiên dâng lên một luồng nhiệt thỏa mãn khó có thể dùng lời miêu tả.

Lục Lê ngủ hô hấp nhẹ thiển, màu da dưới ánh đèn nhu hòa, Thư Nhiên không nhịn được đi tới hôn lên môi hắn, ung dung mở hàm răng, mút vào nước bọt giống như mật đường.

Lục Lê cảm thấy một trận khó thở, mở mắt ra, thấy Thư Nhiên phóng to trước mặt.

Lục Lê theo bản năng tát lên mặt cậu, vang lên tiếng "chát" lanh lảnh.

Thư Nhiên không tránh né, trái lại tiến lên dùng tay nâng mặt Lục Lê, đem hắn đặt ở trên ghế sa lông, đầu lưỡi càng đi vào sâu hơn, hầu như chạm đến yết hầu Lục Lê cảm giác một trận buồn nôn, bị đặt ở dưới thân không thể cử động.

Đợi đến khi cậu hôn xong, mới thả Lục Lê ra, ngón tay vuốt vẹ lên viền môi đỏ chót.

Lục Lê mạnh mẽ thở hổn hển, viền mắt đỏ chót, một cú đấm tới.

Thư Nhiên ngăn trở cú đấm hắn vung tới, đem nắm tay kia giương ra, há mồm ngậm ngón tay cái thon dài.

Lục Lê lui về phía sau tránh né, phát hiện vẫn là đánh không lại cậu ta, hắn gần như liền tuyệt vọng. Đầu ngón tay truyền đến ấm áp làm thân thể hắn rung lên, tựa hồ có một luồng điện lưu lẻn đến xương cụt, để hắn liền thức tỉnh phản ứng.

Lục Lê mặt đỏ tới mang tai hướng về cậu quát: "Buông tôi ra!"

Thư Nhiên nắm chặt tay hắn, để ngón tay của hắn mỗi một cái đều dính lên chất lỏng trong suốt.

Buông xuống con ngươi, dáng vóc cậu tiều tụy thật giống như làm chuyện thần thánh trang nghiêm, ai cũng không nghĩ tới cậu lúc này lại lè lưỡi ra, đi lấy lòng liếm tay một người.

Đợi được Thư Nhiên buông tay hắn ra, Lục Lê khóe mắt ửng hồng, hắn biết dục vọng của chính mình bắt đầu thức tỉnh.

Cảm giác này làm hắn rất khuất nhục, đối với bị một người đàn ông khác khiêu khích rồi phản ứng, so với để hắn cởi hết quần áo còn đỡ khuất nhục hơn.

Chăn mỏng dưới thân thể lộ ra, để Thư Nhiên rất dễ dàng trêu chọc tình dục hắn.

Đợi đến thời điểm tiến vào, Lục Lê đã kinh biến đến mức thở gấp đứt quãng từng cơn, cật lực để mình thả lỏng.

Hắn dùng móng tay ngắt lấy vai Thư Nhiên cho hả giận, bị tàn nhẫn chống đối mới phát sinh tiếng khóc nức nở giống như rên rỉ.

Đến cuối cùng nghiễm nhiên đã biến thành tiếng nứt vỡ hô to: "Không được rồi… Cầu cậu buông tha cho tôi…"

Tiếng nói nam nhân khàn khàn mang theo mị lực cực kỳ, trong cơ thể đồ vật cậu lại trướng lớn lên mấy lần, Thư Nhiên cúi đầu hôn một cái lên khóe mắt chảy ra nước mắt, nhưng động tác dưới thân lại không ngừng nghỉ.

Sau đó, Thư Nhiên mang Lục Lê mất đi y thức ôm vào phòng tắm, thay hắn thanh lý hạ thân, thân thể Lục Lê phản xa run cầm cập một hồi, Thư Nhiên khẽ hôn vành tai hắn ửng hồng, chậm rãi đem đồ vật bên trong lấy ra.

Đợi đến khi bị ôm trở về phòng ngủ, thân thể vừa tiếp xúc giường lớn mềm mại, Lục Lê mới triệt để ngủ thiếp đi.

Cách ngày Lục Lê tỉnh lại, còn tưởng rằng Thư Nhiên thường ngày lại đi ra ngoài, lại không nghĩ rằng mở mắt ra liền nhìn thấy Thư Nhiên đang chăm chú nhìn hắn.

Lục Lê nghiêm mặt đem cậu đẩy xa một chút, xem xét cậu một chút, bao bọc chăn xuống giường đề phòng con sói háo sắc.

Thư Nhiên đã đem y phục mặc chỉnh tề, quần áo bằng phẳng ngay cả một tia nhăn nheo đều không thấy, quần tây đen áo sơ mi trắng, nhìn cậu xem ra không giống một nam nhân trưởng thành, mà là học sinh trong lốt trẻ con, có điều thật là đáng ghét vì bộ đồ rất thích hợp cậu.

Thư Nhiên nói: "Bữa sáng làm xong rồi, ra ăn nhanh lên một chút."

Lục Lê cách một cánh cửa ngửi thấy được hương vị nồng nặc, nhưng hắn vẫn không nhìn thẳng nhóc này, liền trầm mặc tiến vào phòng tắm.

Lục Lê rửa mặt xong sau đó đi ra ngoài, ngồi vào bên cạnh bàn ăn.

Thư Nhiên không cho hắn mặc y phục, Lục Lê không thể làm gì khác hơn là đi đến đâu đều bao bọc chăn kín mít.

Có điều coi như là như vậy, nam nhân trong lúc vung tay nhấc chân vẫn có thời gian tạo ra tư thế tao nhã cùng thưởng thức, Thư Nhiên ngồi đối diện hắn, ánh mắt nóng rực tựa hồ muốn thiêu đốt hắn.

Biết rõ tính cách Thư Nhiên Lục Lê mau chóng cúi đầu ăn cơm, biểu hiện mình rất tự nhiên, chỉ là hai tay run rẩy bại lộ tâm tình hắn lúc này.

Thư Nhiên đem dĩa ăn ngậm lên miệng, nhìn Lục Lê cúi đầu, cậu nói: "Diệp tiên sinh, tôi mang anh đi ra ngoài."

Nam nhân lập tức liền đem đầu nhấc lên, trong mắt hiện lên vui mừng cùng nghi hoặc, Thư Nhiên nói tiếp: "Nhưng là, tôi hi vọng anh thành thật một chút, chuyện gì nên nói hãy nói còn không nên nói thì đừng nói."

Cậu cho rằng nam nhân sẽ nhanh chóng đáp ứng, lại không nghĩ rằng Lục Lê nhếch môi lên, trở nên trầm mặc.

Thư Nhiên liên tục nhìn chằm chằm vào hắn, đang đợi nam nhân thỏa hiệp.

Một lát sau, Lục Lê chậm rãi gật đầu.

Chờ ăn xong bữa sáng, Thư Nhiên không biết từ đâu lấy ra một bộ Tây phục, cậu đem quần áo ước lượng trên thân nam nhân, cười nói: "Đây là bộ đặc biệt may riêng cho anh, xem ra nhỏ bé vừa vặn."

Thư Nhiên tự tay vì Lục Lê thay đổi trang phục, thắt chiếc cà vạt đẹp đẽ lên cổ, vẻ mặt tràn đầy hứng thú trào dâng như đứa nhỏ đang đóng gói một món quà.

Chờ Lục Lê bận đồ xong, Thư Nhiên vỗ đầu một cái, thật giống như nhớ ra cái gì đó, đối với Lục Lê nói: "Diệp tiên sinh, tôi hình như đã quên một món đồ vật..."

Sau đó cậu liền từ trong túi móc ra đồ vật ấy, là một cái hộp rất lớn, mà khi hộp mở ra, Lục Lê cả người chấn động không ổn.

Liền biết thằng nhóc này không tốt lành gì.

Lục Lê nhìn đến món đồ ấy, đột nhiên lui về phía sau một bước, Thư Nhiên đã sớm dự liệu được phản ứng của hắn, đem hắn lôi trở về.

Lục Lê khàn giọng cổ họng quát: "Biến ngay!"

Thư Nhiên cầm lấy bộ còng tay, đem hai tay hắn buộc lên, đè lại hai chân đạp đá liên tục, sau đó đem quần dài cùng quần lót Lục Lê mới vừa mặc lột ra.

Ở lối vào nhạt màu xoa gel bôi trơn, cầm trong tay dụng cụ màu đen chậm rãi đẩy mạnh vào.

Đồ chơi kia khéo léo tinh xảo, ảnh hưởng từ gel bôi trơn rất nhanh liền nuốt vào bên trong.

Thư Nhiên lúc này mới vì Lục Lê mặc quần vào, đem nam nhân chân run rẩy dìu lên.

Vừa ra khỏi cửa, Lục Lê dùng tay che mặt lại, không chỉ bởi vì thân thể bị nhét vào đồ vật, còn có thân là một người đàn ông, hắn lại được ôm theo kiểu công chúa.

Hệ thống không nhịn được tán dương: "Bạn trai thật có sức nha."

Lục Lê không để ý đến nó.

Lục Lê đem toàn thân như nhũn ra ngồi trên ghế phụ, Thư Nhiên nhéo mũi hắn, đóng lại cửa xe, ngồi kế bên chỗ điều khiển xe.

Cảm nhận được trong cơ thể đồ vật khẽ chấn động, một thân Lục Lê vã mồ hôi, hắn đem bàn tay tiến vào, lại không nghĩ rằng đem vật kia đẩy vào càng sâu hơn.

Phát hiện động tác của hắn Thư Nhiên cầm trong tay điều khiển từ xa nâng lên mức độ cao hơn.

"A ——" Lục Lê dựa vào ghế dựa ngẩng đầu lên, phát hiện mình kêu thất thanh liền sau đó cắn mạnh môi ngăn lại tiếng nức nở.

Con mắt ướt át nhìn về phía điều khiển Thư Nhiên cầm trên tay.

Thư nhiên nhìn hắn, ngoài miệng mang theo nụ cười ác liệt, cậu nói: "Anh nên ngoan một chút nha."

Lục Lê liều mạng gật đầu.

Thư Nhiên lúc này mới đem điều khiển từ xa vặn đến mức thấp nhất.

Một đường đi thông suốt, Lục Lê liên tục nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, thời điểm phát hiện con đường này càng chạy càng quen thuộc, hắn bỗng dưng ngồi ngay ngắn người lại.

Đây là con đường đến công ty hắn.

Đúng như dự đoán, cuối cùng xe dừng tại cửa công ty Diệp gia. Lục Lê xuống xe, nhìn thấy kiến trúc kia mặt trên không còn tên gọi cũ, mà là thay đổi một cái tên mới.

Thư Nhiên nửa dìu nửa ôm Lục Lê đi, xem ra người ở bên ngoài còn tưởng đây là tư thế thân mật giữa hai người.

Cô gái mở cửa tiếp đón nhìn thấy Thư Nhiên mắt liền sáng lên, đứng lên cung kính chào một tiếng: "Chào buổi sáng, chủ tịch."

Kỳ thực thời gian đã không còn sớm, đều sắp đến mười giờ.

Thư Nhiên gật đầu, đem Lục Lê ôm vào trong lồng ngực, ngăn cản ánh mắt hiếu kỳ từ cô gái.

Lục Lê cúi đầu, hắn sợ bị người khác nhận ra, nhận ra được trạng thái dị thường từ hắn.

Đi thang máy tới văn phòng tầng cao nhất, Thư Nhiên buông lỏng tay, Lục Lê run chân liền ngã vào trên ghế sa lông, sắc mặt đỏ chót như bị sốt cao, thân thể phát sinh từng trận run rẩy.

Chờ Thư Nhiên đưa tay chạm vào hắn, Lục Lê đánh vào tay cậu, dùng cánh tay bao lại thân thể chính mình, đáng thương run rẩy lên.

Thư nhiên gọi hắn: "Diệp tiên sinh."

Không nghe tiếng đáp lại, Thư Nhiên tự mình tự nói tiếp: "Xem ra Diệp tiên sinh không muốn đi thấy bằng hữu mình rồi, mấy ngày nay có một người vẫn gọi điện thoại cho tôi, người kia hình như tên gọi là Lương Cảnh đi…"

Thoả mãn nhìn thấy nam nhân ngẩng đầu lên, Thư Nhiên đem mái tóc hắn ẩm ướt mồ hôi vén qua sau tai.

Cậu nói: "Muốn gặp anh ta, trước tiên phải làm cho tôi cao hứng mới được"

Mẹ nó đồ vô lại.

Lục Lê hận không thể xé nát người trước mắt này ra, hắn thở phào, dùng thanh tuyến âm thanh hỏi: "Làm sao để cậu cao hứng?"

16. Chương 16

Hứa Tĩnh từ phòng nghỉ ngơi trở về, liền nghe nói chủ tịch mới nhậm chức dẫn theo một người nhìn rất quen mắt tới công ty, người kia thật giống như Diệp tổng.

Hứa Tĩnh nghe nói liền sững sờ, lúc này đã nghĩ đi đến văn phòng chủ tịch để xem đến tột cùng có phải là người quen thuộc kia không?

Mấy ngày nay công ty trải qua trận đại biến chưa từng có, xí nghiệp khổng lồ như thế một đêm liền đổi chủ, rất nhiều người đều nơm nớp lo sợ, chỉ lo chiến dịch thay máu đều đem bọn họ sa thải.

Diệp Tu Minh chủ tịch hội đồng quản trị cùng những người kia đều lặng yên không một tiếng động đem cổ phần giao ra, nghe nói tình hình Lương gia cũng gần như thế, phát sinh chuyện thực tại như vậy khiến người ta cảm thấy khó mà tin nổi.

Hứa Tĩnh nâng ly cà phê nóng trên tay, kính mắt che kín một mảnh sương mù, chờ đồng sự bên cạnh dùng cánh tay chọc chọc cô mới phục hồi tinh thần lại.

"Chị Tĩnh, chủ tịch văn phòng gọi điện thoại lại đây muốn chị qua đấy."

Thấy Hứa Tĩnh vẫn không có động tĩnh, cô gái liền nói: "Chị Tĩnh, nếu chị không đi em sẽ đi thế chị, em thực sự muốn đi đến gần nhìn vị chủ tịch trẻ tuổi kia." Vừa nghĩ tới chủ tịch sáng sớm hôm nay hướng về cô mỉm cười gật đầu, lộ ra vẻ mặt mê trai say sưa như thế.

Hứa Tĩnh đem ly cà phê đặt xuống bàn, vội hỏi: "Chị đi chị đi."

Cô gái trẻ ngoác miệng ra, có chút thất vọng.

Hứa Tĩnh đi tới cửa phòng làm việc tại tầng cao nhất, cô chuẩn bị tâm lý một hồi, sau đó nói vào bên trong cửa.

"Chủ tịch."

Khi chiếm được sự cho phép, cô mới đẩy cửa đi vào.

Chủ tịch trẻ tuổi đang ngồi ở trên ghế cúi đầu nhìn văn kiện, Hứa Tĩnh tiến lên trước hỏi: "Xin hỏi ngài tìm tôi có chuyện gì?"

Thư Nhiên ngẩng đầu lên, cầm trên tay một phần văn kiện đưa cho cô.

Hứa Tĩnh thấy anh ta nhíu mày, còn tưởng rằng chủ tịch bởi vì nội dung văn kiện nên không cao hứng, cô mau tiếp nhận văn kiện, cẩn thận đối chiếu một hồi, phát hiện không có sơ hở sai sót.

Cô nghe được Thư Nhiên phát sinh tiếng rên rỉ, chần chờ nói: "Chủ tịch, chuyện này…"

Thư Nhiên lúc này mới thu lại vẻ mặt cười cợt, cậu nói: "Tôi biết, phần kế hoạch này làm rất hoàn mỹ, cô có thể giao nó cho người phía dưới, để bọn họ làm đi."

Hứa Tĩnh mới thở phào nhẹ nhõm, cô sợ nhất công tác nghiêm cẩn sẽ xảy ra vấn đề.

Chỉ là cô không có cầm văn kiện đi liền, mà là hỏi Thư Nhiên: "Cái kia, xin hỏi chủ tịch, người đi cùng ngài tiến vào người đó là ai ạ?"

Thư Nhiên đem hai tay nắm vào, nhíu mày hỏi: "Cô cùng hắn có mối quan hệ gì?"

Hứa Tĩnh nhìn mặt anh ta, giác quan thứ sáu nói cho cô biết, nếu như cô nói sai nghề nghiệp tới đó liền kết thúc.

Có điều xem ra Thư Nhiên hỏi như vậy, khẳng định người kia là người cô quen.

Cô cũng không biết tại sao mình lại giải thích: "Tôi cùng với Diệp tổng… À không, tôi cùng Diệp tiên sinh chính là mối quan hệ cấp trên và cấp dưới."

Vẻ mặt Thư Nhiên hòa hoãn lại, tùy tiện hỏi cô mấy vấn đề mới cho cô rời đi, thế nhưng cuối cùng không nói cho cô tin tức liên quan đến Diệp Tu Minh.

Hứa Tĩnh trước khi đóng cửa ngó nhìn chung quanh, phát hiện bên trong chỉ có một mình anh ta, lòng vẫn còn sợ hãi đóng cửa phòng làm việc lại, nghĩ thầm vị chủ tịch này xem ra không phải dạng người tốt ở chung.

Sau khi cửa đóng lại, ở dưới gầm bàn phát sinh tiếng thở dốc kiềm chế, tiếp theo lại truyền tới âm thanh phun ra nuốt vào đầy dâm dục.

Thư Nhiên nhắm mắt lại, hô hấp cũng từ từ tăng lên, mãi đến tận nghe được người dưới bàn không khống chế được tính phản xạ nôn ra, cậu mới kéo ghế ra, đưa tay đem người phía dưới ôm lên trên bàn làm việc.

Sắc mặc Lục Lê trắng xám, trong dạ dày một trận co giật, môi đỏ ngậm vệt nước sáng lộng lẫy.

Hai tay của hắn bị cà vạt trói buộc ở phía sau, trên người cúc áo trên áo sơ mi cởi ra, quần tây không cánh mà bay.

Bị đặt trên mặt bàn đá cẩm thạch màu đen, xúc cảm lạnh lẽo khiến Lục Lê không khỏi duỗi ra hai đôi chân dài vòng lấy eo Thư Nhiên, đầu áp sát vào bên gáy nam nhân.

Động tác của hắn vô ý thức lấy lòng Thư Nhiên, cậu đem áo khoác lót lên mặt bàn, mới đem Lục Lê buông xuống.

Thư Nhiên vuốt môi hắn, phủ trên mặt vệt nước, tiếc nuối nói: "Vừa nãy anh dùng răng cắn tôi mấy lần."

Con mắt Lục Lê đều mê ly, hắn cắn răng, từ trong hàm răng mang theo thở dốc nói ra một câu: "Cậu… mau lấy nó ra…"

Dục vọng bị quần lót siết chặt điểm hưng phấn được run đến điểm cao khiến nó nhô lên, Lục Lê muốn khép lại hai chân, nhân cơ hội Thư Nhiên liền chen vào, đồ vật nóng rực cách vải vóc ma sát.

Cậu đưa tay đem quần lót ướt đẫm của nam nhân kéo ra, sau đó dùng hai ngón tay từ trong thân thể hắn chậm rãi móc ra đồ vật còn đang run chấn trong người nam nhân.

Sau khi triệt để lấy ra, Lục Lê phát sinh hơi thở kinh hoàng.

Đem món đồ vật nhiễm đầy dịch nước ném vào thùng rác, Thư Nhiên chậm rãi tiến vào bên trong thân thể nam nhân đẹp đẽ.

Không biết qua bao lâu, Lục Lê bị va chạm ý thức đều mơ hồ lên, Thư Nhiên đem hắn ôm lên, phía sau lưng kề sát cửa sổ lạnh lẽo, Lục Lê liền kẹp chặt hai chân, ưỡn thẳng lưng.

Trên trán Thư Nhiên chảy đầy mồ hôi, cậu đem Lục Lê ôm lên, vỗ mông của hắn, nói: "Thả lỏng một chút."

Lục Lê lúc này mới thanh tĩnh lại, nước mắt không ngừng chảy, trong miệng liên tục nói xin tha.

Thằng nhóc này mỗi lần làm cũng phải làm cho hắn tan vỡ kêu ngừng mới bằng lòng dừng lại.

Đợi được Lục Lê từ ý thức ảm đạm bên trong tỉnh lại, nhìn trang trí xung quanh, hắn mới phát hiện mình ở trong phòng nghỉ ngơi.

Phòng nghỉ ngơi cùng văn phòng chỉ cách nhau một bức tường, cửa thiết kế cực kỳ bí ẩn.

Lục Lê hỏi: "Cậu ta đâu?"

Hệ thống biểu hiện nghi hoặc: "Cậu ta là ai nha?"

Lục Lê kiềm chế cơn phẫn nộ, hắn nói: "Tên biến thái kia."

Hệ thống bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Người yêu của cậu vào thời điểm cậu ngủ ở sát vách xử lý sự vụ, hiện tại đang vì cậu đi đun ly sữa bò."

"..." Tao giết chết mày.

Lục Lê giật người, phần eo đau nhức khiến hắn nhe răng trợn mắt, lúc này cửa được mở ra.

Thư Nhiên quả nhiên bưng một ly sữa bò đi vào, cậu đi tới bên cạnh Lục Lê, nửa quỳ một bên giường, đem ly sữa bò kia đưa cho Lục Lê.

Lục Lê vốn không muốn lấy, nhưng yết hầu rất khát, lại như ngày đó hắn liên tục không ngừng lấy ba gói thuốc hút như thế. Không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ đem ly sữa bò kia nhận lấy, uống một hớp lớn.

Cảm tưởng: Lần này dĩ nhiên không có ngọt như trước đây.

Thấy Lục Lê cau mày, Thư Nhiên lấy tay chạm lên hông của hắn, muốn xoa bóp cho hắn.

Lục Lê bị tên động dục biến thái dằn vặt đến điên rồi, thời điểm Thư Nhiên đụng tới, hắn run cầm cập hướng về phía sau lùi lại mấy lần.

Hắn cảm thấy run cầm cập như vậy, sớm muộn gì hắn sẽ mắc bệnh Parkinson.

Thư Nhiên nhìn hắn, cười ôn nhu: "Đi, tôi mang anh ra ngoài ăn cơm."

Lục Lê hiện tại vừa nhìn thấy cậu cười liền cảm thấy thằng nhóc này khẳng định lại muốn làm điều gì xấu, hắn trong lòng run sợ nhìn Thư Nhiên một chút, trong mắt tràn đầy nghi ngờ.

Thư Nhiên tiếc hận nói: "Sao thế, anh không muốn đi ăn nữa à? Vậy chúng ta..."

Hai chữ 'Về nhà' còn chưa kịp thốt ra, Lục Lê cấp thiết đánh gãy lời hắn: "Tôi muốn ra ngoài ăn cơm."

Phảng phất dự liệu được Lục Lê sẽ nói như vậy, Thư Nhiên không do dự, chỉ đơn giản gật đầu.

Cậu lại lấy ra một hộp nhỏ không biết từ đâu đến, Lục Lê lại sợ đồ vật hố cha kia, hắn tiến lên đè lại tay Thư Nhiên muốn mở hộp ra.

Trong mắt mang theo khẩn cầu nhìn về phía cậu.

Thư Nhiên biết tâm tư Lục Lê, an ủi: "Yên tâm, không phải thứ đó."

Sau đó đem ngón tay Lục Lê ở phía trên đẩy ra.

Lục Lê ở trong lòng nghĩ, không phải thứ đó, cũng khẳng định không phải là thứ tốt ——

Lại không nghĩ rằng sau khi mở hộp ra, bên trong là một cái đồng hồ tinh xảo, bề ngoài nạm kim cương, xem ra có giá trị không nhỏ.

Lục Lê càng nhìn càng cảm thấy quen thuộc, tầm mắt hướng về phương hướng Thư Nhiên thoáng nhìn qua, mới phát hiện đồng hồ này cùng cái trên cổ tay Thư Nhiên bề ngoài giống nhau như đúc.

Lục Lê nhớ tới đây là quà tặng sinh nhật Thư Nhiên.

Thực sự là năm ngoái tôi đã mua tặng cho cậu ấy cái đồng hồ này.

Thư Nhiên đem đồng hồ lấy ra, vì Lục Lê đeo vào, thuận tiện cảnh cáo hắn: "Không được lấy xuống."

Lục Lê cảm thấy đồng hồ này nên xếp vào món đồ vật định vị trên người.

Trời bên ngoài tối đen kịt lại, tan sở cũng qua hơn một giờ, bên ngoài tắt đèn tối thui, toàn bộ công ty đều vắng vẻ, mọi người đi về hết.

Thư Nhiên dẫn hắn tới nhà hàng Nhật, bên trong tràn ngập ấm áp, hai người tiến vào một gian phòng, cởi áo khoác cùng giầy ngồi ở trên chiếu tatami, chờ món ăn lên.

Lục Lê nghiêm mặt cùng Thư Nhiên mắt to trừng mắt nhỏ, Thư Nhiên say sưa nhìn hắn ngon lành, tựa hồ nhìn hắn đều có thể ăn nhiều thêm hai chén cơm.

Đến cuối cùng vẫn là Lục Lê thua, hắn dời đi tầm mắt đầu tiên.

Món ăn chưa kịp lên, Lục Lê liền nghe đến căn phòng cách vách một trận chấn động mãnh liệt, tiếp theo truyền đến tiếng gào thét mơ hồ.

Lục Lê cảm thấy thanh âm kia rất quen thuộc.

Mãi đến tận âm thanh kia không còn ở sát vách, mà là vọng tới trên hành lang, Lục Lê mới rốt cục nhận ra đây là âm thanh người nào.

Âm thanh trầm bổng du dương, hung hăng vênh váo gào thét, chính là âm thanh Lương Cảnh.

Lục Lê đứng lên nghĩ muốn lao ra ngoài, Thư Nhiên chậm rãi mở miệng nói: "Diệp Tu Minh, ngồi xuống."

Lục Lê cứng ngắc quay người sang, hắn hỏi: "Lương Cảnh tại sao lại ở đây?"

Thư Nhiên phủi môi, hồi đáp: "Lương gia tan rã, Lương Tư Thần bị bệnh, trong nhà không kế sinh nhai, Lương Cảnh liền đi ra ngoài làm công." Cậu thổi nhẹ vào ly trà, nói tiếp: "Có điều xem ra tính khí anh ta vẫn nóng nảy vĩnh viễn không thay đổi được."

Lục Lê miễn cưỡng tiếp nhận lượng tin tức to lớn, hắn thần sắc phức tạp hỏi: "Tất cả là cậu làm ra?"

Thư Nhiên mím môi nở nụ cười, nhưng không trả lời.

Lục Lê hít một hơi thật sâu, ngữ khí mềm nhũn, hắn nói: "Tôi muốn thấy cậu ta."

Thư Nhiên bộ mặt dáng vẻ 'Anh có thể đi thử xem': "Nếu anh đi gặp anh ta, tôi sẽ để anh ta vĩnh viễn không tìm được việc làm."

"Cậu!" Lục Lê khí tức trên ngực phập phồng, ở trong phòng nghe được thanh âm kia dần dần đi xa.

Món ăn tinh xảo được mang lên, nhưng Lục Lê ăn vào không ngon, hắn ăn hai cái liền đem mâm đẩy ra xa.

Thư Nhiên gõ chiếc đũa, cũng không giục hắn, bắt đầu tán gẫu đề tài một chút.

"Đối với chúng tôi loại người sinh ra từ khu đèn đỏ mà nói, ở trong mắt bọn họ là món đồ chơi thấp hèn." Cậu nhớ lại chuyện về mẹ mình, "Thời điểm mẹ gả cho ba, tôi đã có thể hiểu biết tất cả, tôi không trách ba đối với chúng tôi không tốt. Chỉ là Lương lão gia, Lương lão thái thái, Lương gia…"

Thời điểm Thư Nhiên nói về Lương gia mang theo sự thù hận, hắn hừ lạnh một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Trong này khẳng định có đoạn gút mắc.

Lục Lê là người ngoài không tiện nhúng tay đừng nói đến chuyện đó là nhà người ta.

Nhưng hắn lại mãnh liệt muốn biết bên trong đến cùng phát sinh ra chuyện gì?

Thư Nhiên thấy trong mắt hắn không che giấu nổi sự hiếu kỳ, lại dùng chiếc đũa gõ xuống bát sứ, đem sự chú ý của hắn chuyển đến đồ ăn ngay trước mặt.

Khi về đến nhà, Lục Lê tắm xong từ trong phòng tắm đi ra, Thư Nhiên ngồi ở trên giường hướng về hắn ngoắc tay, cái này cũng chưa tính, còn híp mắt cười với hắn.

Lục Lê nhìn thấy trong tay cậu cầm dây xích, do dự mở miệng: "Cậu đừng…"

Thư nhiên lắc đầu, kiên quyết nói: "Chính anh đến, hay anh muốn tôi tự đến?"

Trên mắt cá chân có ổ khóa hình chữ nhật khóa lại, tuy rằng đồ chơi này rất nhẹ cũng rất nhỏ, thời gian dài cũng không cảm giác được, nhưng Lục Lê cảm thấy hắn dường như giống chó bị xích ở cổ.

Hắn sẽ nghĩ biện pháp rời đi.

17. Chương 17

Thư Nhiên dằn vặt Lục Lê đến tận nửa đêm, mới ôm eo hắn ngủ.

Ý thức Lục Lê vốn ảm đạm, nhưng thời điểm hắn vừa muốn ngủ, trong đầu vang lên tiếng "Keng" một tiếng, là hệ thống thế giới này truyền tin tức cho hắn.

Ngay lập tức Lục Lê liền tỉnh táo lại, yên lặng tiêu hóa tin tức truyền cho hắn, hắn lúc này mới hoàn toàn hiểu rõ hết thảy đầu đuôi sự kiện câu chuyện này.

Mẹ của Thư Nhiên, kỳ thực chính là em gái ruột của Lương lão phu nhân, năm đó Lương lão gia tính nết phong lưu, ép buộc em dâu cùng với ông ta làm ra chuyện bại hoại.

Lương lão phu nhân phát hiện em gái cùng chồng dan díu tức giận không nhịn nổi, không trị được chồng mình, liền đem em gái đuổi ra khỏi nhà, chuyện này náo động một thời mọi người đều biết, đến nỗi Lương lão gia không còn mặt mũi để đi ra ngoài.

Mà thời điểm mẹ Thư Nhiên đuổi ra khỏi nhà, mới phát hiện mình đã châu thai ám kết.

Tuy rằng bà đối với Lương lão gia hận thấu xương tủy, thế nhưng thiên tính làm mẹ làm cho bà không nhẫn tâm đi phá thai, trong người không có đồng nào làm công việc nặng nhọc mấy tháng mới miễn cưỡng có đủ viện phí đi đến bệnh viện.

Ai biết sau khi sinh con ra, Lương gia liền phái người đến nói với bà phải giao con ra.

Bảo là muốn, chẳng bằng nói là cướp.

Mẹ Thư Nhiên mới vừa sinh con xong, thân thể suy yếu, không ngờ tới người nhà họ Lương dĩ nhiên to gan như vậy, công khai đến bệnh viện cướp đứa bé.

Đứa bé sau khi bị đưa đi, mẹ Thư Nhiên bệnh nặng ào ào đến như núi sập, không qua mấy ngày liền mang theo niềm tiếc thương nhung nhớ đứa bé cùng với cơn oán hận người nhà họ Lương mà mất đi.

Thế nhưng ai cũng không nghĩ tới bởi vì bệnh viện bất cẩn, cùng sinh ra trong bệnh viện đó có một đứa nhỏ bị đặt sai họ tên, Lương gia cướp đi đứa bé kia kỳ thực căn bản không phải cốt nhục nhà họ Lương.

Thời điểm giám định DNA cho đứa bé được ôm trở về, là Lương lão phu nhân tìm người đi làm, vì lẽ đó tin tức này bà ngay lập tức liền biết.

Nhưng bà phong tỏa tất cả các tin tức, hơn nữa không đem chuyện này nói cho chồng biết.

Muốn đem con đoạt tới là chủ ý của lão gia, lão gia địa vị ở trong nhà hết sức quan trọng, Lương lão phu nhân đành phải nuốt giận vào bụng trong bóng tối gây phiền phức cho Thư Nhiên.

Bà đã sớm đối với chồng phong lưu thành tính ghét cay ghét đắng, thế nhưng bà càng không thể chịu được chính em gái ruột mình cũng phản bội bà.

Đem Thư Nhiên ôm đi chính là một cô gái điếm, trong lúc vô tình trong người có thai với kẻ bạc tình, nói lời thề son sắt rằng khi đứa bé được sinh ra nam nhân sẽ ly hôn cưới cô về làm vợ nhưng cuối cùng không còn xuất hiện nữa.

Nữ nhân nản lòng thoái chí mang theo Thư Nhiên trà trộn vào khu đèn đỏ, tình cảnh âm u gì đều gặp, sự tình bỉ ổi gì đều trải qua. Lương lão phu nhân tìm người thời khắc giám thị bọn họ, vẫn để Thư Nhiên sinh hoạt qua trong sự bất an.

Lục Lê hiểu rõ tình tiết bộ phim gia đình nhà giàu cẩu huyết hay nói trong sách, trong lòng đối với Thư Nhiên có một tí đồng tình.

Không trách lúc đó hắn tra trường học Thư Nhiên, cuối cùng mọi đầu mối đều chỉ về Lương lão phu nhân, hóa ra còn có chuyện như vậy.

Sau khi hắn mang Thư Nhiên đem về nhà, Lương gia cũng nhiều lần phái người muốn đem Thư Nhiên mang đi.

Chỉ là mỗi lần Thư Nhiên đều có thể nghĩ biện pháp tránh được, hơn nữa còn không cho Lục Lê biết.

Có điều Lục Lê vẫn cảm thấy Thư Nhiên chính là bạch nhãn lang, khi đó còn nhìn thấy cậu ta ngoan ngoãn, ôn nhu gì chứ, mẹ nó tất cả chỉ là sự dối trá.

Thương thay cho kẻ đáng thương, trong lòng Lục Lê đau hết cả ruột, hắn lúc trước không nên đem sự ấm áp tùy tiện đưa cho Thư Nhiên, chính mình hiện tại cũng bị cậu ta xem là gái điếm.

Tiếp thu nội dung vở kịch hoàn chỉnh từ thế giới này, trong đầu Lục Lê càng thêm ảm đạm, không bao lâu liền ngủ thiếp đi.

Từ sau lần đó bị Thư Nhiên mang đi ra bên ngoài, Lục Lê liền khôi phục trạng thái như cũ, vẫn bị xiềng xích trói buộc, bị tước đoạt quyền lợi mặc quần áo, mỗi ngày duy nhất đáng giá chờ đợi chính là chờ Thư Nhiên trở về nhà.

Hệ thống sầu khổ nói độ HE gặp phải cổ chai, gần đây một điểm đều không nâng, chầm chậm lên cao tới 90 sau đó liền bất động ngưng trệ.

Lục Lê biểu thị: Cả người hắn như con cá biển ngoài khơi.

Lục Lê tắt ti vi, hắn đối với toàn bộ biệt thự đều rõ như lòng bàn tay, vốn cho là chính mình có đầy đủ năng lực chạy đi, nhưng cẩn thận đi thăm dò các lối thoát hiểm đều bị chặn lại hết, hắn buồn phiền muốn chết rồi.

Hệ thống nhìn hắn có ý đồ trốn thoát, khuyên nhủ: "Cậu chủ, cửa sổ đóng chặt hết rồi, hiện tại mọi cử động của cậu đều bị giám thị, cậu không nên uổng phí khí lực."

Lục Lê vô lực nhổ nước bọt vào hệ thống, hắn nói: "Vậy tao ngay ở trong này bị giam cả đời?"

Hệ thống nói: "Tui cảm thấy thời gian sẽ không quá dài, chỉ còn 10 điểm tiến độ HE chúng ta liền có thể rời đi thế giới này."

Lục Lê: "Nói như vậy mày còn muốn tao tiếp tục giao dịch bán thân thể dơ bẩn này à?"

Hệ thống nói: "Cậu chủ, HE độ không tăng khả năng cùng cậu không đi theo nội dung vở kịch."

Lục Lê muốn biểu hiện đầy đủ đặc tính thế giới tra công này, cái thứ nhất là vô tình rút X, thứ hai là kiêu căng tuyên bố muốn kết hôn, trước hai cái đều không khác mấy hoàn thành đạt tiêu chuẩn, liền còn lại người thứ ba còn chưa tới thời gian, hắn muốn cùng Thư Nhiên nói muốn cậu ta lấy tủy chữa bệnh bạch cầu cho Phương Thanh Nhã.

Lục Lê phẫn nộ: "Vừa mới bắt đầu không phải tao rất khỏe mạnh sao, là ai đem tao kéo đến đường vòng? Làm sao tụi bây không đem Thư Nhiên đi diệt BUG?"

Hệ thống trầm mặc một hồi, tách ra đề tài nói: "Cậu chủ cố lên!" Cuối cùng mang theo cuộn sóng tuyến dài lách tách vang lên.

Lục Lê: "..."

Lục Lê từ bỏ đối thoại với hệ thống, nhìn thấy trong phòng có máy vi tính, hắn ngồi vào ghế đối diện, mở ra máy vi tính.

Hình ảnh hiện ra một đoạn mật khẩu, Lục Lê suy nghĩ một chút, ở bên trong điền lên ngày tháng sinh nhật Thư Nhiên.

Mật khẩu sai.

Lục Lê do dự một chút, lại đem sinh nhật mình điền vào.

Mật khẩu chính xác, giải được hình ảnh thành công chuyển tới trên màn ảnh máy vi tính.

Ở trên màn ảnh máy vi tính Lục Lê nhìn thấy mặt của mình, đó là một tấm hình chụp lúc ngủ trưa, ánh mặt trời chiếu rọi vào gò má nhu hòa của hắn, cả người xem ra lười biếng.

Lục Lê mím môi, bắt đầu tìm kiếm manh mối trong máy vi tính.

Hầu như mỗi ngày Thư Nhiên đều trở về mở máy vi tính xử lý sự vụ, trong máy vi tính dấu vết gì đều không có, Lục Lê phát hiện, trong máy vi tính ngoại trừ thư mục hệ thống còn lại các dấu vết đều sạch sẽ.

Ngoại trừ hắn phát hiện một tệp thư mục có tên là 'Cơ mật'.

Lục Lê cảm thấy thư mục này khẳng định là lừa đảo, hắn mở ra thư mục, nhìn thấy bên trong số lượng ảnh chụp khổng lồ, triệt để chấn kinh rồi.

Trong hình nhân vật chính đều là hắn, chính diện có, mặt nghiêng có, chụp công khai, chụp lén lút không thiếu tấm nào cả.

Lục Lê bỗng dưng toàn thân rét run, cảm giác trong cuộc sống mọi cử động đều bị người giám thị.

Hắn đem toàn bộ hết thảy bức ảnh đều kéo vào thùng rác, dùng thời gian thật dài mới đem toàn bộ các bức ảnh xóa toàn bộ.

Máy vi tính không có kết nối mạng, không có cách nào liên hệ với bên ngoài, Lục Lê không thể làm gì khác hơn là đóng máy vi tính lại.

Buổi tối, Thư Nhiên nằm ở trên giường ôm lấy nam nhân, ở ngay tấm lưng hắn trần trụi ấn xuống nụ hôn tinh tế, hô hấp Lục Lê trở nên hơi gấp gáp, bên tai ửng hồng.

Thư Nhiên bỗng nhiên dừng động tác lại, ngay tại lỗ tai mẫn cảm của hắn dán môi lên, nói rằng: "Diệp tiên sinh, anh không muốn chờ ở nhà?"

Lục Lê nghĩ, này không phải phí lời sao. Thế nhưng hắn không lên tiếng.

Thư Nhiên như rắn quấn lấy hắn, đối với hắn nói: "Tôi có thể để anh đi ra ngoài."

Ở bên ngoài làm có phải kích thích hơn không, đúng là tên biến thái chết tiệt.

Thấy hắn không phản ứng, Thư Nhiên tự mình nói: "Thế nhưng tôi lại sợ Diệp tiên sinh sau khi đi ra ngoài, sẽ không cần tôi nữa."

Ngữ khí cậu ta đáng thương lên án Lục Lê, phảng phất Lục Lê mới là người gắt gao chèn ép cậu ta.

Nếu như nói trước đây Lục Lê sẽ bị cậu ta lừa gạt, hiện tại không sợ một chút nào.

Lục Lê đẩy cậu ta một cái, buồn bực nói: "Cậu mau cút ngay cho tôi." Vốn hắn đang ngủ ngon, lại bị tên biến thái này làm cho tỉnh lại.

Hắn nhắm hai mắt lại, chuẩn bị ngủ.

Thư Nhiên không chịu từ bỏ, cậu nói: "Anh có thể đi ra ngoài, thế nhưng phải đáp ứng với tôi một điều kiện."

Lục Lê lúc này mới trở mình, nhìn thẳng vào cậu: "Cậu nói đi."

"Tôi muốn anh giải trừ hôn ước với Phương Thanh Nhã." Nói ra câu nói này, Lục Lê dường như nghe được tiếng nghiến răng nghiến lợi từ Thư Nhiên.

Ngữ khí Thư Nhiên còn mang theo nồng đậm đố kỵ, ôm lấy eo Lục Lê, "Diệp tiên sinh với tôi chưa cử hành qua hôn lễ..."

Còn phải cùng thằng nhóc như cậu cử hành hôn lễ, sao mà dễ dàng thế. Lúc đó Lục Lê cùng Phương Thanh Nhã ký xong hợp đồng liền cử hành một lễ đính hôn nho nhỏ, Lục Lê không muốn làm quá lộ liễu, vì lẽ đó không mời quá nhiều người, Lương lão gia có chút bất mãn với bữa tiệc này.

Thư Nhiên khẳng định biết hắn cùng Phương Thanh Nhã ký hiệp ước, bằng không với tính cách của cậu đã sớm đem Phương Thanh Nhã đưa đi diệt khẩu.

Lục Lê không thèm để ý giải trừ hôn ước, thế nhưng hắn muốn làm khó Thư Nhiên, cho nên ác thanh ác khí nói: "Tôi cùng cô ta giải trừ hôn ước, cậu đi đâu tìm cho tôi cô vợ mới đây? Tôi cùng với cậu có thể sinh con cho nhau à?"

Nói xong hắn nhìn thấy Thư Nhiên mặt phẫn nộ đến cực điểm, cảm giác phi thường thoải mái, từ trong ra ngoài đều thoải mái.

Thư Nhiên lấy tay sờ lên đùi hắn, mặt không hề cảm xúc nhìn chăm chú hắn, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười âm trầm.

Cậu đối với Lục Lê nói: "Tôi cùng anh sinh con? Được, tôi cho anh sinh." Ở trên bụng Lục Lê nhào nặn mấy lần, "Xem ra tôi phải nỗ lực mới được, cái bụng của anh dường như không chịu thua kém đâu."

Nói xong, cậu hướng về Lục Lê hôn xuống.

Cách ngày sau khi rời giường Lục Lê cảm thấy nửa người dưới đã không phải là của mình, cổ họng khàn khàn không phát ra tiếng nổi, có chút hối hận ngày hôm qua tự tìm đường chết.

Thư Nhiên đẩy cửa đi vào, liền nhìn thấy Lục Lê khập khễnh hướng về phòng tắm đi đến.

Lục Lê căng thẳng khi thấy hắn đi vào liền che đi bộ vị trọng yếu, không quay đầu lại tiến vào phòng tắm.

Ngày hôm nay là thứ bảy? Không đúng, ngày hôm nay rõ ràng là thứ sáu, vậy cậu ấy làm sao lại không đi làm?

Lục Lê hỏi hệ thống: "Cậu ta tại sao không đi làm? Công ty kinh doanh bị cậu ấy làm cho phá sản?"

Hệ thống nói: "Không có, cậu ta xin nghỉ."

Lục Lê: "Với ai?"

Hệ thống nói: "Với chính hắn."

"..." Lục Lê không nói gì đi rửa mặt, từ trong phòng tắm đi ra, thấy Thư Nhiên ngồi ở bên giường, bên cạnh để một hộp quà xa hoa.

Thư Nhiên thấy hắn đi ra, từ trong hộp lấy ra một bộ tây phục màu đen.

Cậu cầm quần áo ở trên người Lục Lê ước lượng: "Dựa theo bản gốc lần trước làm ra... Có cảm giác bộ đồ rộng ra? Anh gầy đi sao?"

Nói xong, cậu nhéo vào eo Lục Lê.

Lục Lê vỗ xuống móng vuốt đang đặt lên eo hắn.

Lục Lê ăn được uống được, không thể nào gầy được, có khả năng do miệt mài quá độ mới gầy đi từ từ.

Thư Nhiên dùng chìa khóa mở ra dây xích ở bên mắt cá chân Lục Lê, như mặc đồ cho búp bê vì hắn bận quần áo tử tế, tiếp theo lại thắt cà vạt đẹp đẽ. Ánh mắt Lục Lê vẫn nhìn chằm chằm vào cái hộp đang đặt trên giường, chỉ lo cậu lấy ra thêm đồ vật dằn vặt chính mình.

May mà mặc xong quần áo, Thư Nhiên liền nắm tay hắn đi ra ngoài.

Lục Lê không nghĩ tới Thư Nhiên dẫn hắn đến địa phương này, dĩ nhiên là một rạp chiếu phim. Bởi vì ngày hôm nay không phải là ngày nghỉ, đến cũng không có nhiều người, chỉ có mấy đôi tình nhận tụm năm tụm ba.

Hai nam nhân đến đây xem phim, nhìn thấy những người khác dồn dập hướng về bọn họ liếc mắt nhìn, Lục Lê trong lòng một trận khó chịu.

Trái lại Thư Nhiên vô cùng phấn khởi mua vé xem phim, cứ như con nít đi mua bỏng ngô còn lộ ra vẻ vui mừng, chăm chú lôi kéo tay Lục Lê tiến vào bên trong.

Là một bộ phim về đề tài trinh thám hồi hộp, rất hợp với khẩu vị Lục Lê, tình tiết đặc sắc, nội dung chặt chẽ, Lục Lê tập trung tinh thần nhìn, hoàn toàn chìm đắm vào liên kết nội dung bên trong phim, đem Thư Nhiên động tay động chân đều bỏ qua một bên.

Chỗ ngồi bọn họ nằm ở dãy ghế cuối, Thư Nhiên nắm vai Lục Lê, đem đầu hắn tựa ở trước ngực mình, hướng về đôi tình nhân phía trước đang tình nồng mật ý mà mô phỏng theo.

Lục Lê xem phim chăm chú, Thư Nhiên xuất kỳ bất ý tiến đến bên tai hắn hỏi: "Diệp tiên sinh, anh có yêu tôi không?"

Lục Lê trong miệng ngậm lấy một khối bỏng ngô, mơ hồ nói: "Cút con mẹ mày đi."

Thư Nhiên không buông tha: "Anh yêu tôi sao?"

Lục Lê phiền phức vô cùng: "Tôi yêu mẹ cậu hơn."

Thư Nhiên 'Hừ' một tiếng, yên tĩnh một hồi, đầu che lại phía trước tầm mắt Lục Lê đối với hắn nói: "Anh nếu yêu mẹ tôi nhiều đến như thế, vậy tôi gọi anh là ba ba nha!"

Lục Lê đang theo dõi đến đoạn đặc sắc, một cái tát đánh trên mặt cậu, thuận miệng liền nói: "Ai da, con trai ngoan."

Thư Nhiên được voi đòi tiên dùng đầu sượt lên ngực hắn, "Ba ba, con muốn ăn kem."

"…" Con trai ngoan. Ba ba mua cho con viên kẹo đồng con có muốn hay không?

Lục Lê hít sâu một cái, đem bỏng ngô trong tay đổ lên đầu cậu, xoay người liền muốn đi.

Thư Nhiên đưa tay đem hắn lôi trở về, Lục Lê không đứng vững lảo đảo ngồi trên người cậu.

"Anh đi đâu?"

Ánh sáng rạp chiếu phim rất tối, không thấy rõ vẻ mặt đối phương, thế nhưng từ trong giọng nói của cậu Lục Lê nghe ra mùi vị nguy hiểm.

Thông thường cậu ta nói chuyện như vậy liền biểu đạt Lục Lê phải chịu tai ương.

Thư Nhiên để hắn ngồi ở trên đùi của chính mình, nam nhân cao một mét tám ngồi trên người dĩ nhiên cũng không hề mệt, tay cậu xoa bên eo Lục Lê, gây nên một trận run rẩy.

Thư nhiên cách hắn rất gần, tiến đến bên tai hắn hỏi: "Có yêu tôi không?"

Cánh tay trên eo đem hắn cố định gắt gao, hắn có chút thở không nổi, thế nhưng Lục Lê tuyệt đối không thỏa hiệp: "Không!"

Thư Nhiên thở dài, buông hắn ra. Vì Lục Lê chỉnh trang lại quần áo bị làm nhăn nhó, lại hôn lên môi hắn, mới nói: "Trước buông tha cho anh, đợi lát nữa chúng ta đi nhìn một người."

Giọng nói bên trong đầy tiếc nuối khiến Lục Lê sâu sắc chấn kinh.

Vì lẽ đó nếu như không có sự sắp xếp, hắn còn muốn ở rạp phim đến nhìn một người? Người này từ đâu mà tới lớn mặt như vậy?

Bộ phim đã qua một nửa, Lục Lê không còn tư vị xem nội dung về sau, thời điểm ra rạp chiếu phim đã là mười một giờ trưa.

Thư Nhiên lái xe mang Lục Lê đi tới một tiệm cơm Tây, hoàn cảnh tao nhã, trong phòng ăn có thể nghe được âm thanh đàn violon du dương, mỗi bàn ăn đều có bình phong ngăn cách, nhìn giống như những gian phòng nhỏ.

Thư Nhiên nắm tay hắn vào cửa, dưới sự hướng dẫn của nhân viên trực tiếp đi tới một bên bàn, nữ nhân vẫn nhìn ngoài cửa sổ nghe được tiếng động quay đầu lại, nhìn thấy Lục Lê mắt liền sáng lên, cô nói: "Rốt cục anh cũng xuất hiện rồi Diệp Tu Minh!"

Lục Lê ngồi đối diện cô, Thư Nhiên ngồi sát bên cạnh hắn, lẳng lặng nghe bọn họ nói chuyện.

Lục Lê hơi nghi hoặc một chút, muốn tìm cũng là người nhà họ Diệp tìm hắn, Phương Thanh Nhã tìm hắn làm gì. Hắn hỏi: "Cô tìm tôi?"

Phương Thanh Nhã gật đầu, đem cà phê uống một hơi cạn sạch, cô nói: "Anh đi đâu mất tích đến giờ này mới xuất hiện? Trong nhà anh người nhà vẫn đang tìm kiếm anh, đều đem điện thoại di động của tôi gọi muốn nổ máy."

Lục Lê xem xét Thư Nhiên một chút, nói: "Tôi không mất tích, là đi xuất ngoại, ngày hôm nay mới vừa xuống sân bay."

Thư Nhiên hướng về hắn híp mắt, nở nụ cười.

Phương Thanh Nhã thở dài: "Ai nha, anh xuất ngoại thật là đúng lúc, thành phố A đều biến đổi … Đúng rồi, anh hẹn tôi ra đây để làm gì?"

Lục Lê nói: "Tôi muốn cùng cô giải trừ hôn ước."

Phương Thanh Nhã vung tay lên nói: "Không thành vấn đề, anh vi phạm hợp đồng thì chịu gấp đôi phí bồi thường, còn cái khác tôi không có ý kiến."

Lục Lê: "… Được rồi." Thật là một nữ tử phóng khoáng.

Dựa theo nội dung nguyên tác vở kịch Phương Thanh Nhã sau này còn bị bệnh bạch cầu, khi đó không tìm được người hiến tủy thành công, Diệp Tu Minh vì vợ không thể làm gì khác hơn là yêu cầu Thư Nhiên tình nguyện làm người hiến tủy.

Lục Lê không nhịn được căn dặn cô: "Cô đừng đi ra ngoài uống nhiều rượu, chú ý thân thể chính mình."

Phương Thanh Nhã không thèm để ý thuận miệng đáp một tiếng, tầm mắt xoay một cái mới nhìn thấy người ngồi bên cạnh Lục Lê, cô nuốt ngụm khí lạnh, ngón tay run rẩy chỉ vào cậu: "Trời, trời ơi, cậu không phải là người đã đem Diệp gia cùng Lương gia thâu tóm sao?"

Tin tức thu mua vừa truyền ra, toàn bộ thành phố A đều khiếp sợ, chỉ là phía sau hậu trường người ta lại không chịu phỏng vấn, vì lẽ đó người biết đến sự việc bên trong tương đối ít.

Có điều Phương Thanh Nhã do cận kề Diệp gia tương đối gần, đối với người phía sau hậu trường này cũng là có nghe thấy.

Phương Thanh Nhã sùng bái nhìn Thư Nhiên như thần tượng, Thư Nhiên cười nói với cô: "Chị cứ tùy tiện kêu món, hôm nay tôi mời khách."

Phương Thanh Nhã hứng thú bừng bừng cầm lấy thực đơn gọi món ăn, sau khi gọi món xong còn hướng về Lục Lê nháy mắt: "Anh cùng vị tiên sinh này…"

Lục Lê lúc này lắc đầu, dị thường kiên quyết.

"Anh đừng có giả bộ, chị đây biết hết. Có cái gì có thể qua mắt được chị đây? Thời điểm hai người lần thứ nhất gặp mặt tôi liền cảm thấy không đúng, hiện tại mối quan hệ tốt hơn?" Phương Thanh Nhã nở nụ cười như hiểu rõ lắm.

Thư Nhiên cúi đầu, thật không tiện mím môi nở nụ cười.

Buổi tối màn đêm thăm thẳm, Thư Nhiên ôm Lục Lê, ghé vào lỗ tai hắn không ngừng kêu "Ba ba".

Lục Lê bị gọi mặt đỏ tới mang tai, vừa bắt đầu còn có dư lực đi phản bác, sau đó chỉ có thể kiềm chế hô hấp, vô lực bị cậu ta xâm phạm.

Cái tên biến thái này chơi đóng vai nhân vật chơi riết thành nghiện rồi.

Thư Nhiên bỗng nhiên dừng động tác lại, hai tay ở trên bụng Lục Lê bằng phẳng đè xuống mấy lần, trong giọng nói còn mang theo hiếu kỳ: "Ba ba, chừng nào người mới có thể sinh con trai cho con nha?"

Lục Lê quả thực muốn phun một ngụm máu dìm chết cậu ta, cảm thấy cậu ta ác ý trả thù chính mình, lần trước đã nói hắn không giống như nữ nhân có thể tự sinh con.

Lục Lê muốn khép lại hai chân, lại không nghĩ rằng hai chân càng kẹp chặt eo Thư Nhiên, vốn là động tác chống cự xem ra càng chủ động hơn.

Thư Nhiên cúi đầu hôn môi hắn.

Thời điểm làm được một nửa thần trí Lục Lê đã không còn rõ ràng, cổ họng tắc nghẹn lắc đầu xin tha, mồ hôi lạnh lẽo từ trong tóc đen tuôn ra, trên mặt mang theo tình dục thiêu đốt.

Thư nhiên lại không chịu buông tha hắn, còn hỏi hắn chừng nào sinh con cho cậu.

Lục Lê nước mắt đều rơi xuống, hắn khóc lóc nói: "Sinh, tôi sẽ sinh con mà, cậu tha cho tôi đi…"

Thư Nhiên lúc này mới thoả mãn, khom người nâng hắn dậy lau mồ hôi trên mặt hôn môi thật lâu.

Cách ngày Lục Lê mở mắt ra, tầm mắt nhìn sang đồng hồ, mặt trên kim chỉ nam biểu hiện đến mười giờ, từ ngoài cửa sổ xuyên thấu qua ánh mặt trời ấm áp lại ôn hòa.

Lục Lê giật giật thân thể, mấy ngày nay sau khi làm xong trước khi đi ngủ Thư Nhiên đều sẽ vì hắn mà xoa bóp, hết thảy đau nhức cùng uể oải giống như biến mất rồi.

Lục Lê ngửi thấy được mùi vị cơm nước quen thuộc, hắn do dự một chút, vén chăn lên.

Hắn nhớ tới tối hôm qua không còn mang dây xích màu bạc nữa.

Hơn nữa bên giường còn bày ra một bộ quần áo chỉnh tề.

Lúc này cửa nhẹ nhàng đẩy ra, Thư Nhiên ló đầu đi vào, nhìn thấy Lục Lê tỉnh rồi, cậu híp mắt hướng về phía Lục Lê, cười cợt.

Thư Nhiên rất hưởng thụ quá trình chăm sóc Lục Lê, bởi vì cậu có ảo giác người này sẽ toàn tâm toàn ý đối với chính mình. Cậu tiện tay cầm quần áo gấp kỹ càng, cẩn thận cho Lục Lê mặc vào.

Lục Lê được hầu hạ thành thói quen, vừa bắt đầu khó chịu đến hiện tại liền tan thành mây khói.

Chính là trong lòng có chút thấp thỏm, không biết Thư Nhiên đang có ý đồ gì đối với mình.

Thư Nhiên nhìn thấy vẻ mặt của hắn, dùng tay bóp mũi Lục Lê, cười nói: "Không phải đã nói rồi sao, chỉ cần anh giải trừ hôn ước, tôi liền để anh đi ra ngoài?"

Ha ha, nhưng là hắn sợ trong đó có trá.

Thư Nhiên lại không yên lòng cảnh cáo nói: "Chỉ cần anh dám chạy, tôi liền đem anh về đánh gãy chân anh."

"…" Lục Lê từ đầu tới cuối duy trì trầm mặc.

Ăn sáng xong, Thư Nhiên lái xe mang theo Lục Lê đến công ty.

Nói thật, trải qua lần văn phòng PLAY kia, Lục Lê đối với công ty sản sinh ra bóng tối. Xuống xe, bất đắc dĩ đi theo Thư Nhiên vào thang máy.

Một đường cúi đầu đến tầng văn phòng cao nhất, toàn bộ hành trình hắn đều tràn ngập đề phòng nhìn Thư Nhiên.

Không nghĩ tới Thư Nhiên chỉ muốn hắn ngồi ở trên ghế salông, chính mình thì lại tự mình đi xử lý sự vụ.

Lục Lê nhàn đến phát chán, liền đi đến trước tủ sách chọn sách để đọc, nhìn một chút vào mỗi quyển sách.

Tình huống như vậy kéo dài hơn nửa tháng, mỗi lần Lục Lê sau khi xem sách xong ở giá sách này, bất tri bất giác đổi sang giá sách khác.

Chỉ có điều Lục Lê còn không sốt ruột, hệ thống đã sốt ruột lên.

Hệ thống nói: "Cậu chủ, Phương Thanh Nhã nhập viện, kết quả chẩn đoán là bệnh bạch cầu."

Sách trên tay Lục Lê lập tức rơi xuống đất, hắn ngẩng đầu lên nhìn về phía Thư Nhiên, bởi vì vài giây trước hắn cùng hệ thống nói lời tương tự như vậy.

Thư Nhiên thấy hắn sốt sắng như vậy, nhíu mày nói: "Anh lo lắng cho chị ta?"

Lục Lê hít sâu, hắn nói: "Tìm được người hiến tủy chưa?"

Thư Nhiên lắc đầu một cái, nói: "Tôi không biết."

Nhìn nam nhân trong mắt lóe qua một tia thống khổ, Thư Nhiên giơ lên cằm của hắn, nghi ngờ hỏi: "Quan hệ của các người không phải là duy trì kí hợp đồng? Vẫn là nên nói, anh thật sự thích chị ta?" Một câu nói ép giọng xuống cực trầm, mười phần ý vị nguy hiểm.

Lục Lê hiện tại không muốn trêu chọc cậu ta, nhưng vẫn phải nhắm mắt nói: "Cô ấy đã từng là vợ chưa cưới của tôi, tôi quan tâm đến cô ấy cũng là lẽ đương nhiên. Cậu mau nói, tình huống bây giờ thế nào rồi?"

Vẻ mặt Thư Nhiên xem ra không quá tin tưởng, có điều vẫn hồi đáp lại: "Nghe người nhà chị ta nói, đang tìm kiếm tủy sống phù hợp."

Lục Lê vẻ mặt có chút hoang mang, lại như ông chồng bị trộm mất bà vợ, hắn nói: "Cái kia… Cái kia nếu như không tìm được người hiến tủy thì làm sao bây giờ?"

Thư nhiên nhìn hắn càng quan tâm, trong lòng liền càng không thoải mái, cậu nhàn nhạt nói: "Sẽ vì ốm đau dằn vặt mà chết."

Lục Lê đúng là cảm thấy bệnh của Phương Thanh Nhã không cần có Thư Nhiên cũng có thể chữa trị, lúc đó Diệp Tu Minh muốn Thư Nhiên làm giải phẫu cấy ghép vào ngày thứ hai, bên nước ngoài liền truyền đến tin tức có một người quyên tặng tủy sống phù hợp.

Hơn nữa lấy bối cảnh Phương gia, muốn trị bệnh cho cô cho dù trả giá tiền tài vật chất thì cũng không hề gì.

Có điều Lục Lê vẫn mang một mặt bi thống nói: "Tôi muốn đến xem cô ấy."

Thư Nhiên lập tức từ chối: "Anh đừng có mơ."

Lục Lê bất đắc dĩ nói: "Vậy làm thế nào cậu mới cho tôi đi?"

Vẻ mặt Thư Nhiên rất vô tội, cậu nói: "Tôi muốn anh đi cùng với tôi."

Lục Lê cắn răng, hắn thực sự không hiểu tư duy biến thái này. Hắn cau mày nói: "Tôi đã cùng với cậu bên nhau, cậu còn muốn thế nào?"

Thư Nhiên nửa quỳ trước sô pha, vòng hai tay ra ôm hắn, nói rằng: "Diệp tiên sinh, tôi thật sự, thật sự rất yêu anh…"

18. Chương 18

Hệ thống đối với Lục Lê nói, độ HE lại bắt đầu xúc động lòng người tốc độ chầm chậm tăng lên.

Phương Thanh Nhã bên kia đã tìm được người hiến tủy thành công, giải phẫu rất thuận lợi.

Lục Lê cảm giác mình rốt cục nhanh chóng thoát ly khổ hải, thái độ Thư Nhiên có chút vi diệu, trước đây khi trở về nhà mặt cậu không hề có cảm xúc hoặc nghiến răng nghiến lợi, ít nhất bây giờ tâm tình tốt một chút còn bố thí cho hắn một cái mỉm cười.

Rõ ràng Thư Nhiên cảm giác được thái độ Lục Lê mềm nhũn, càng ngày càng dính hắn gắt gao.

Lục Lê cả ngày đều cảm thấy Thư Nhiên có gì đó không đúng, cái tên biến thái kia đều liên tục nhìn chằm chằm vào hắn, bị hắn phát hiện lại làm bộ lơ đãng dời đi tầm mắt.

Lục Lê không phản ứng những điều mờ ám này, hết sức chuyên chú ăn phần bò bít tết trước mắt.

Thư Nhiên buông mắt xuống, trong mắt thu lại sự thất vọng.

Ngày hôm nay là thứ bảy, Lục Lê không cần theo cậu ta đi đến công ty, hắn tháo giầy ngồi xếp bằng trên ghế salông, mở ti vi, xem một bộ phim trinh thám đã từ lâu chưa theo dõi lại.

Thư Nhiên thu dọn xong bát đũa liền tiến vào phòng, Lục Lê nghe được bên trong truyền đến tiếng nói mơ hồ, trong giọng nói còn lẫn lộn tiếng Anh, phỏng chừng là Thư Nhiên mở video họp hội nghị.

Hắn buồn bực ngán ngẩm tựa ở trên ghế salông, từ từ nằm xuống, lại không nghĩ rằng nằm cấn lên món đồ vật.

Lục Lê ngồi ngay ngắn người lại, sờ lên món đồ vật nhô lên ở phía dưới ghế, từ dưới sô pha lấy ra một hộp nhung tinh xảo.

Cảm giác cái hộp có chút cổ xưa, hắn mở hộp ra nhìn, phát hiện là ghim cài áo nạm kim cương tinh xảo, dưới ánh mặt trời còn sáng lên lấp lóe.

Lục Lê càng xem càng cảm thấy quen thuộc, suy nghĩ hồi lâu mới nhớ tới, đây không phải ghim cài áo lúc trước hắn đưa cho Thư Nhiên sao?

Sinh nhật ngày đó hắn vốn muốn lấy ra đưa cho cậu, lại không nghĩ rằng làm sao cũng không tìm ra được hộp quà, ngày hôm sau phải mua cái mới cho cậu ta.

Cái ghim cài áo kia Thư Nhiên vẫn mang theo, như vậy đồ chơi này làm sao lại xuất hiện ở đây?

Nhớ tới biểu hiện Thư Nhiên ngày hôm nay, Lục Lê đứng lên, nhìn một chút lịch treo trên tường.

Quả nhiên, ngày hôm nay là sinh nhật Thư Nhiên.

Không trách thằng nhóc này vẫn luôn dùng ánh mắt chờ mong nhìn hắn.

Lục Lê nhớ tới sinh nhật hắn ngày ấy, Thư Nhiên làm thế nào chúc mừng sinh nhật hắn, vừa nghĩ tới thận Lục Lê liền không gánh chịu nổi muốn đình công.

Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, Lục Lê hỏi: "Cái hộp này biến mất mấy năm trời tại sao lại xuất hiện ở đây?" Sẽ không phải là Thư Nhiên năm đó lấy đi, hiện tại cố ý lấy ra là nhắc nhở hắn đi.

Hệ thống nói: "Thư Nhiên để ở đó đấy."

"..." Quả nhiên.

Lục Lê tiện tay đem hộp hướng về trên bàn ném một cái, tiếp tục xem ti vi.

Chờ Thư Nhiên từ trong thư phòng đi ra, nhìn thấy trên bàn có hộp nhung gấm, cậu cầm tới, làm bộ dáng vẻ rất kinh ngạc.

Lục Lê muốn vì kỹ xảo diễn xuất của cậu mà chấm 100 điểm.

Thư Nhiên đem hộp để xuống, ôm eo hắn cười nói: "Diệp tiên sinh, anh chuẩn bị quà cho tôi sao?"

Lục Lê không nhịn được vạch trần cậu: "... Cậu có bệnh, nên uống thuốc đi."

Thư Nhiên nắm chặt cánh tay, như một con mèo ở trên ngực hắn sượt qua sượt lại: "Anh là viên thuốc tốt nhất của em, em muốn ăn anh."

"Ụa." Lục Lê làm ra vẻ mặt buồn nôn, "Cậu cút ngay lập tức."

Thư Nhiên trong mắt xẹt qua một tia bi thương, cố chấp ôm hắn không buông tay, dường như làm nũng nói: "Ngày hôm nay là sinh nhật em, Diệp tiên sinh có chuẩn bị quà gì cho em hông?"

Lục Lê ra ngoài đều không ra được, còn chuẩn bị quà gì cho cậu ta chứ!

Lục Lê quay đầu không nhìn cậu: "Không có."

Thư Nhiên không tha thứ nói: "Em muốn trừng phạt anh, chúng ta đi ra ngoài hẹn hò có được hay không?"

"..." Lục Lê liếc cậu một cái, đừng xem thường Thư Nhiên đang trưng cầu ý kiến, đến cuối cùng hắn một điểm lựa chọn đều không có.

Thư Nhiên nói muốn dẫn Lục Lê đi hẹn hò, đúng là đến nơi hẹn hò Thánh Địa —— công viên.

Thư Nhiên lôi kéo tay hắn, hai người ngồi ở công viên trên ghế dài, người chung quanh rất ít ỏi, lúc này rét đậm đã qua, mặt hồ kết băng bắt đầu tan chảy, tuyết dày đặc đọng lại cũng hóa thành nước.

Thư Nhiên đem hai tay Lục Lê lạnh đến đỏ chót nắm vào, hướng về trong tay hắn hà hơi thở.

"Làm sao lại sợ lạnh như vậy?"

Lục Lê xác thực rất sợ lạnh, cho dù mặc áo khoác dầy cũng có thể cảm giác được khí lạnh xuyên thấu qua quần áo len lỏi vào bên trong.

Khí trời còn mang theo sương mù, khí lạnh từng hồi hướng về bên trong quần áo, Lục Lê lạnh đến run rẩy, nhưng hắn vẫn làm ra dáng vẻ không có chuyện gì.

Thư Nhiên thấy hắn giả bộ không để ý, đưa tay nắm lên vai Lục Lê, để hắn tựa ở trên người mình.

Lục Lê thời điểm tới gần cậu cũng không làm động tác dư thừa gì, hắn chỉ đơn thuần cảm thấy thật sự rất lạnh, nhìn xung quanh có mấy đôi tình nhân sưởi ấm lẫn nhau, nghĩ thầm không có chút lãng mạn nào.

Thư Nhiên phát hiện ngày hôm nay nam nhân thật biết điều, không nhịn được hôn lên vành tai Lục Lê ửng hồng.

Tiếng nói cậu ấm áp, như dòng suối nhỏ chảy chậm rãi, Thư Nhiên hỏi hắn: "Diệp Tu Minh, anh có yêu em không?"

Thư Nhiên mỗi ngày đều hỏi hắn vấn đề này, Lục Lê mỗi lần đều từ chối cậu, thời điểm thiếu kiên nhẫn thậm chí không thèm phản ứng với cậu ta.

Lục Lê vừa định muốn lắc đầu, cũng không biết làm sao dừng lại động tác, hắn nhìn về phía con mắt Thư Nhiên, sau đó gật đầu rất nhẹ một cái, nếu như không nhìn kỹ, căn bản không thể phát hiện động tác tinh tế này.

Thư Nhiên viền mắt phút chốc lập tức trở nên đỏ chót, phối hợp chóp mũi ửng đỏ có vẻ hơi khôi hài.

Cậu xem ra rất kích động, tay ở trên vai Lục Lê giật giật, thật muốn để người trong ngực tới gần mình, nhưng cẩn thận từng li từng tí một không làm động tác gì lớn.

Lục Lê không xác định liệu thằng nhỏ này có phải là giả bộ, căn cứ thời gian dài quan sát mà nói, hành động Thư Nhiên thực sự quá gian xảo. Chỉ cần cậu muốn, Lục Lê tuyệt đối không thể nhìn ra bất kỳ kẽ hở gì.

Thư Nhiên nhìn thấy nam nhân khóe miệng giương lên nụ cười yếu ớt, trái tim hầu như muốn nhảy khỏi lồng ngực, cậu cúi đầu, rất dễ dàng ngậm lấy môi nam nhân.

Mềm mại, như mật ngọt làm cho cậu say mê.

Lục Lê không có giãy dụa, trái lại có chút chủ động đưa tay vòng lấy cổ Thư Nhiên.

Lục Lê cảm giác được trên mặt nóng lên, sau đó bị gió thổi trở nên lạnh lẽo, nước mắt theo gò má của hắn chảy xuống.

Lục Lê sững sờ, đang muốn giương mắt nhìn lại thì bị một cái tay che lại hai mắt, môi bị trằn trọc mút đến mất cảm giác, tiếp theo đầu lưỡi ấm áp tiến vào trong cổ họng.

Hôn môi triền miên qua đi, lần thứ hai Thư Nhiên đem hắn kéo vào trong lồng ngực, xoa xoa vuốt ve sợi tóc mềm mại xem tóc hắn như trân bảo, cao hứng đến nỗi miệng nhếch lên.

Thư Nhiên hiển nhiên không nghĩ tới Lục Lê sẽ nói ra lời chắc chắn để thỏa mãn cậu đến thế này, vẻ mặt đó nhìn còn mang vẻ uy hiếp.

Lục Lê cảm thấy buồn cười, dùng ngón tay đâm một hồi lên mặt cậu, nói rằng: "Đi mau, chỗ này lạnh quá."

Thư Nhiên nắm tay hắn trong tay, đem nhiệt độ cực nóng lan truyền qua cho hắn, lôi kéo Lục Lê rời đi.

Thời điểm ngồi trên xe, Thư Nhiên có chút không thể tin tưởng, cậu hỏi: "Anh gạt em sao?" Trong giọng nói thật giống như đang chờ mong điều gì đó.

"Ừ." Lục Lê mới vừa ngồi vào ghế phụ, thuận miệng liền trả lời một câu.

Thư Nhiên thất vọng thu tầm mắt lại: "Ơ."

Lúc này, trong đầu Lục Lê truyền đến thanh âm hệ thống điện tử: "Cậu chủ, độ HE đạt đến một trăm."

Lục Lê sững sờ, không nghĩ tới thằng nhóc này tốt đến như vậy, hắn đáp ứng một hồi liền tăng lên vài điểm.

Lục Lê nói: "Vậy bây giờ sao còn chưa tiến vào thế giới mới?"

Nghe được ngữ khí Lục Lê không thể chờ đợi được nữa, hệ thống không nói gì, có điều vẫn là trả lời: "Bên trong số liệu còn đang tải, lập tức liền đưa cậu rời đi thế giới này."

Lục Lê quay đầu lại xem xét Thư Nhiên một chút, nghĩ rốt cuộc không muốn cùng thằng nhóc này nói lời chào.

Sau đó lại nghĩ đến bọn họ biển trời mênh mông, không gặp lại nữa, trong nháy mắt Lục Lê toàn thân liền khoan khoái.

Thư Nhiên thấy Lục Lê nhìn cậu, cười với cậu, hỏi: "Nhìn em làm gì? Thích em sao?"

"..." Lục Lê quay đầu qua không nhìn cậu, ông đây thật thích cậu nha, cảm ơn Trung Quốc vĩ đại bác đại văn tự tinh thâm.

Thư Nhiên vẻ mặt mừng rỡ, cậu nói: "Em có đặt trước bánh sinh nhật, ăn ở nhà hay đi ra ngoài ăn?"

Lục Lê qua loa nói: "Sao cũng được."

Thư Nhiên gật đầu, nói tiếp: "Vậy chúng ta ăn ở nhà đi, trong tủ lạnh còn mẻ thịt và rau dưa, muốn ăn lẩu không?"

Lục Lê nói: "Được."

Thư Nhiên không tiếp tục nói nữa, chuyên tâm lái xe.

Lục Lê đưa tay phác họa trên cửa sổ xe, ở phía trên vẽ một con lợn, viết đến tên Thư Nhiên.

Chơi một hồi, hắn lại cảm giác mình quá ngây thơ, nhẹ ấn ngón tay, hỏi Thư Nhiên: "Cậu từ khi nào bắt đầu yêu tôi?"

Tựa hồ không nghĩ tới hắn sẽ hỏi vấn đề thế này, Thư Nhiên hơi run rẩy, sau đó thật lòng suy nghĩ.

"Hẳn là, thời điểm lần thứ nhất nhìn thấy anh..."

Lục Lê mới không tin, thằng nhóc này tâm cơ như vậy, động tác võ thuật giỏi như thế, làm sao có khả năng đối với hắn nhất kiến chung tình.

Hắn lần đầu tiên thấy Thư Nhiên còn tưởng rằng là một đóa hoa sen trắng thanh thuần, không nghĩ tới bên trong trái tim lại là đóa hoa ăn thịt người.

Lục Lê tràn ngập ác ý nói: "Lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu cảm thấy cậu không phải người tốt lành gì."

Nghe được lời nói của hắn, Thư Nhiên nở nụ cười, cậu nói: "Anh gạt em nha."

Lục Lê phẫn nộ ngậm miệng lại.

Bầu không khí trầm mặc trong chốc lát, Thư Nhiên đối với Lục Lê nói: "Diệp tiên sinh, em muốn nghỉ công việc này."

Lục Lê có chút không dám tin tưởng, Thư Nhiên tìm đủ mọi cách lâu như thế để thực hiện được kế hoạch này, cậu ta đồng ý bỏ qua tất cả sao?

Đem lời muốn bật thốt ra 'Cậu điên rồi' ngậm ngùi nuốt xuống, âm thanh Lục Lê tới rất bình tĩnh: "Tại sao?"

Thư Nhiên nở nụ cười, cậu nói: "Em còn tưởng rằng anh sẽ nói quá tốt rồi." Cậu ngữ khí nghiêm túc nói: "Em muốn cùng Diệp tiên sinh ở bên nhau, ra nước ngoài kết hôn, nếu anh thích có đứa nhỏ, chúng ta có thể nhận nuôi nhiều đứa trẻ đáng yêu."

Nhất thời Lục Lê không biết làm sao đáp lại, viền mắt có chút chua xót, hắn quay đầu qua: "Cậu lo lái xe đi."

Thật không biết tại sao Thư Nhiên một mực coi trọng hắn, nếu như cậu có thể tìm được một nửa kia của chính mình, khả năng sinh hoạt sau đó sẽ càng thuận buồm xuôi gió.

Lúc này, một chiếc xe đi ngược chiều tốc độ như điên đột nhiên hướng về phía bọn họ vọt tới, Lục Lê nhìn thấy bảng số xe quen thuộc, không nhịn được ở trong lòng hô to một tiếng đúng là hố cha mà.

Chính là chiếc xe kia mỗi lần đều đụng vào xe hắn, mà mỗi thời điểm xém tông Lương Cảnh đều đẩy hắn sang một bên, để hắn từ cõi chết trở về.

Hiện tại chiếc xe này lại xuất hiện ở đây, trong xe tài xế như đang phê thuốc, cơ thể giật liên hồi vọt tới đây.

Lục Lê nhìn thấy chiếc xe lớn liều mạng chạy tới đây, ở thời khắc nguy hiểm cuối cùng đánh gục Thư Nhiên, ôm thật chặt cậu ta, Lục Lê cắn chặt răng, màng tai bị tiếng vang ầm ầm chấn động, sau lưng truyền đến đau đớn thấu xương.

Tiếng va chạm to lớn qua đi, tựa hồ bên tai còn truyền đến từng trận gào thét thống khổ.

Lục Lê nghe được âm thanh phát sinh trong lòng nhất thời căng thẳng, lập tức cảm nhận được cảm giác đau mãnh liệt làm hắn muốn hôn mê bất tỉnh, ý thức từ từ phiêu dạt đi.

(Hết chương 18 – Kết thúc Thế Giới Thứ Nhất)

19. Chương 19: Thế Giới Thứ Hai – Dáng Vẻ Kim Chủ Dính Chặt Lấy Người Nhìn Rất Khó Coi

Đợi đến khi Lục Lê cảm giác được cơn đau chầm chậm giảm bớt, ý thức cũng từ từ khôi phục, liền nghe hệ thống ở bên tai nói: "Tiến vào thế giới mới thành công, tôi hiện tại đem tình huống căn bản đưa đến cho cậu."

Hình ảnh trước mắt bắt đầu vặn vẹo, dần dần hình thành một không gian mới.

Lục Lê bởi vì còn dư chấn sau cơn đau sắc mặt nhăn nhó rất khó coi, bị cậu ta đặt ở dưới thân thấy y không có phòng bị, liền đẩy Lục Lê ra, vọt tới trước cửa sổ.

Cậu đạp một cú ở trên cửa sổ, nhìn độ cao dưới đất, sắc mặt tái nhợt quay đầu lại liếc nhìn Lục Lê.

Lục Lê còn đang mơ màng, y ngẩng đầu nhìn người đã chạy đến trốn tới bên cửa sổ, nhìn thấy đối phương còn mang theo dấu tay đỏ tươi, vẻ mặt tràn ngập sự đề phòng, không khỏi giật mình.

Lục Lê hỏi: "Không phải BUG đã tiêu trừ? Làm sao vẫn là người anh em có gương mặt đó!"

Nhìn thấy khuôn mặt này y đã nghĩ đến Thư Nhiên, thậm chí cảm thấy một vị trí nào đó không thể miêu tả mơ hồ đau nhức.

Hệ thống có nề nếp trả lời nói: "Thế giới BUG đã tiêu trừ, không còn BUG không cách nào tiêu trừ."

"..." Có thể, đúng là rác rưởi.

Lục Lê nhớ tới tai nạn giao thông vừa nãy, chần chờ hỏi: "Thư Nhiên thế nào rồi? Cậu ta sẽ không bị tông chết chứ?"

Hệ thống nói: "Không chết, cậu ta chống đỡ toàn bộ trung tâm thế giới, nếu như cậu ta chết toàn bộ thế giới đều sẽ sụp đổ." Trừ phi cậu ta tự tay kết thúc tính mạng của chính mình.

Lục Lê lúc này mới yên lòng, tiếp thu tin tức thế giới này, hiểu rõ hướng đi nội dung vở kịch, y cảm thấy trong lòng đặc biệt tốt, như toàn thân bôi lên tinh dầu thoải mái đến như vậy.

Lục Lê lộ ra vẻ mặt hung ác, sau đó đối với thanh niên hung tợn uy hiếp nói: "Cưng có gan thì la lên đi, không la được thì nên ngoan ngoãn trở thành bé ngoan nằm ở trên giường để ông đây xoạc chết cưng."

Nghe được lời y nói, sắc mặt thanh niên như tờ giấy trắng, cậu cật lực muốn duy trì vẻ mặt hờ hững, ngón tay khẩn trương nắm ở thành cửa sổ, môi run rẩy đến dọa người.

Sợ nhân vật chính lần thứ hai ngã chết lại mở ra luân hồi mới, Lục Lê có chút không yên lòng, y hỏi hệ thống: "Có thật cậu ta té xuống sẽ không chết chứ?"

Hệ thống nói: "Yên tâm, nhảy xuống không chết." Dừng một chút, nói tiếp, "Nhiều lắm chỉ bị té gãy chân."

Ở trong đầu Lục Lê đang cùng hệ thống nói chuyện, bên cửa sổ thanh niên nhìn thấy Lục Lê tới gần cậu, cắn răng, từ trên cửa sổ thật sự nhảy xuống.

Lục Lê trong nguyên tác này có tên gọi Cố Du.

Cố Du danh tự này mặc dù nghe rất tốt, nhưng tên chủ nhân này hiển nhiên không như trong tưởng tượng ôn văn nhĩ nhã, ngược lại hành vi của hắn cực kỳ quái đản, tâm tình thuộc loại dễ nóng giận.

Công ty giải trí Cố Du thuộc một trong ba bá chủ ở thành phố B, y coi trọng Trình Hoài Cẩn, Trình Hoài Cẩn là diễn viên ở công ty dưới cờ không có tiếng tăm gì. Tuy rằng sinh trưởng tốt, nhưng ở thế giới giải trí không có cửa sau, còn đắc tội vài người, bị người ta hết sức chèn ép cho dù có suy nghĩ màu hồng đến thế nào đi chăng nữa cũng hồng không nổi.

Cố Du ở trên bàn rượu vô tình phát hiện Trình Hoài Cẩn, nhìn thấy dáng vẻ cao ngạo lạnh lùng, đối với sự hờ hững từ Trình Hoài Cẩn nhất thời hứng thú.

Cố Du nghĩ: Rất tốt, em đã thành công gây nên sự chú ý từ tôi."

Y có ý định muốn hướng về Trình Hoài Cẩn tung cành ô-liu, nhưng ai biết Trình Hoài Cẩn không do dự liền từ chối.

Cố Du đã muốn liền nhất định phải có cho dù có dùng mọi thủ đoạn nào, đem người đánh cậu bất tỉnh trói đến nhà y, dự định biến thành Bá Vương ngạnh thượng cung. Ai biết Trình Hoài Cẩn thà chết chứ không chịu khuất phục, từ lầu hai nhà hắn nhảy xuống, té gãy chân.

Sau này Cố Du ác tính không thay đổi, uy hiếp, đe dọa thậm chí lấy người nhà cậu làm nhược điểm để Trình Hoài Cẩn thỏa hiệp.

Tuy rằng cuối cùng y dùng chính sách dụ dỗ, từng bước đem Trình Hoài Cẩn từ diễn viên trong suốt nâng thành siêu sao một đời, nhưng tiếc nuối chính là kết thúc vẫn là BE.

Lục Lê tới vào thời điểm Cố Du đang bắt ép cậu làm việc, Trình Hoài Cẩn không chịu làm chạy tới bên cửa sổ, sau đó nhảy xuống.

Khu biệt thự nằm ngay tại địa phương xa xôi, bảo vệ canh gác rất an toàn, xe bên ngoài muốn đi vào còn phải qua từng tầng kiểm tra an ninh, chờ xe cứu thương đến chỉ sợ chân Trình Hoài Cẩn bị tàn phế.

Lục Lê suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy chính mình lái xe đem người đưa đến bệnh viện là nhanh nhất.

Nơi Trình Hoài Cẩn té xuống là chỗ bãi cỏ, lực xung kích chậm lại một chút, Lục Lê cầm đèn pin rọi đi tìm cậu ta, thấy cậu ta đang nằm ở bên trong một đống hoa cỏ, cuộn cả thân thể, cánh tay che chỗ bị thương, Lục Lê còn có thể nghe được trong miệng cậu ta tràn ra tiếng rên rỉ thống khổ.

Lục Lê đi đến muốn đem cậu nâng dậy, lại không ngờ Trình Hoài Cẩn gạt tay y ra, suy yếu nói: "Đừng đụng vào tôi."

Lục Lê quả thực không động vào cậu, ngược lại muốn xem thử cậu ta làm sao tự mình đứng lên.

Không nghĩ tới Trình Hoài Cẩn chính mình thật sự loạng choà loạng choạng đứng lên, tấm lưng thẳng tắp quật cường, kéo cái chân bị thương khập khễnh gian nan đi về phía trước.

Lục Lê cảm thấy nếu cứ để cho cậu ta đi với tốc độ như vậy sẽ càng chậm hơn, y tiến lên một bước, để cánh tay thanh niên khoát lên trên cổ mình, sau đó đem cậu nâng lên.

Cả người Trình Hoài Cẩn trong nháy mắt cứng ngắc, cậu muốn rút cánh tay của chính mình về, lại nghe nam nhân uy hiếp nói: "Thử bỏ xuống xem, ông đây sẽ xoạc cưng ngay chỗ này."

Không biết có đem lời nói của y vào lỗ tai hay không, hay là do thực sự quá đau, quả nhiên thanh niên không cử động nữa, trái lại dùng cánh tay ôm quấn lấy cổ y.

Lục Lê suýt chút nữa bị ghìm chết, y nói: "Trời ơi, *** con mẹ nó cậu lỏng tay ngay cho tôi."

Lục Lê lại cảm thấy đỡ cậu đi như vậy càng chậm hơn, đơn giản cúi người xuống ôm lấy cả người thanh niên, lơ đãng đụng tới đùi phải nơi cậu bị thương, Trình Hoài Cẩn dùng sức nắm vai Lục Lê.

Bả vai đau đớn suýt chút nữa Lục Lê thét lên, y phẫn nộ la lên: "Mau buông tay ra cái thằng ngu ngốc này, mẹ nó cứ bấm vào vai ông đây kiểu gì cũng thành tàn phế."

Trình Hoài Cẩn thả lỏng sức mạnh, nhưng không buông vai y ra.

Cuối cùng đem cậu đặt ở trong xe, Lục Lê thở phào nhẹ nhõm, đến ghế lái mở cửa xe ngồi vào bên trong.

Bình thường đến bệnh viện trong thành phố mất ba mươi phút lộ trình, Lục Lê lái xe mạnh mẽ một đường bão táp trong vòng mười phút liền chạy tới.

Đem Trình Hoài Cẩn khắp người máu me đưa vào phòng cấp cứu, Lục Lê nộp hết thảy phí dụng viện phí, vốn là muốn trở về đi ngủ, nhưng lại nghĩ đến nội dung vở kịch bên trong là Cố Du chờ Trình Hoài Cẩn từ phòng cấp cứu đẩy ra ngoài, liền gấp gáp muốn cậu ký hợp đồng.

Cố Du dính chặt lấy cộng thêm uy hiếp để Trình Hoài Cẩn thỏa hiệp, ký cái hợp đồng bao dưỡng hoang đường kia.

Lục Lê đi tìm chỗ Photo đem hợp đồng in ra, mới trở lại bệnh viện.

Y vì Trình Hoài Cẩn mướn một phòng bệnh cao cấp, trong phòng chỉ có hai chiếc giường, một tấm là giường bệnh, tấm còn lại dành cho thân nhân người bệnh.

Lục Lê nằm trên giường dành cho thân nhân người bệnh, nhắm mắt lại suy nghĩ sau đó cùng Trình Hoài Cẩn thương lượng muốn bao dưỡng cậu ta thế nào đây.

Nghĩ đi nghĩ lại, không bao lâu liền bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Lục Lê lúc tỉnh lại, ánh nắng sáng sớm từ trong cửa sổ chiếu vào, hắn híp mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, cảm thấy ánh mặt trời có chút chói mắt, lắc lắc đầu, đã quên năm nay là năm nào.

Hệ thống sinh không thể luyến nói: "Tối hôm qua ngủ như heo, tui gọi cậu mà cậu nào có hay!"

Lục Lê không phản ứng với hệ thống, đem tầm mắt phóng tới người còn đang ngủ Trình Hoài Cẩn.

Trình Hoài Cẩn trên đùi bó thạch cao, sắc mặt vẫn còn trắng xám, thậm chí ngay cả môi đều mất đi màu máu, tuy rằng đã ngủ nhưng lông mày nhợt nhạt nhíu lại, dáng vẻ rất không yên ổn.

Lục Lê vẫn còn chút lương tâm để y không đi đánh thức người bị thương. Y ngồi vào đầu giường Trình Hoài Cẩn, dõi theo gương mặt cậu, càng xem càng không rời khỏi mắt.

Ngay lúc y nhìn chằm chằm vào cậu, thanh niên mi mắt run lên, sau đó mở mắt ra, tầm mắt đập vào Lục Lê vẫn đang nhìn cậu.

Cặp mắt kia, nói như thế nào đây, chỉ có thể dùng từ thích hợp nhất là sáng lạn như ngôi sao. Chỉ cần đối diện cùng cậu, phẳng phất có thể chết chìm trong một vũng đầm lầy, ngay cả Lục Lê đều cảm giác mình bị hút sâu vào đôi mắt ấy.

Cậu ngẩn người nhìn thấy ánh bình minh màu xanh hiện ra, sau đó dời tầm mắt qua, mím môi không nói một lời.

Lục Lê đã sớm chuẩn bị kỹ hợp đồng liền ném tới trên ngực cậu, vênh váo tự đắc bố thí ngữ khí nói rằng: "Xem cái này đi rồi kí."

Trình Hoài Cẩn buông mắt xuống, không để ý y tí nào, ở trên giường trở mình, văn kiện liền rớt ở dưới gầm giường.

Lục Lê 'Chậc' một tiếng, y nói: "Con mẹ mày một khi đã bán cho tao thì là người của tao, chảnh cái gì, ông đây hôm nay coi trọng mày, đừng có mà cương với tao. Đừng vì thể diện mà rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, mau xem kỹ rồi kí."

Sỉ nhục người như thế Trình Hoài Cẩn tức giận đến run người, nhưng cậu vẫn giả bộ bình tĩnh, quay lưng về phía nam nhân, đối với lời nói của y phảng phất không nghe thấy.

"Ha, cậu cương với tôi đúng không?" Lục Lê trên dưới đánh giá Trình Hoài Cẩn một hồi, nhìn xem chỗ nào có thể đánh xuống.

Nhìn xong y lại cảm thấy đánh một bệnh nhân không tốt lắm, không thể làm gì khác hơn là giơ chân lên hướng về giường bệnh đá một cú.

Giường bị đá mãnh liệt rung động mấy lần, thanh niên lúc này mới xoay người qua, nhàn nhạt liếc mắt nhìn y, mở miệng nói: "Hợp đồng về điều gì?"

Lục Lê hèn mọn cười hì hì, y nói: "Đương nhiên là bao dưỡng cậu đó."

Trình Hoài Cẩn cau mày, trong mắt đối với y tràn ngập căm ghét nồng đậm, đối với loại được voi đòi tiên của người này, cậu làm bộ không để ý tới sẽ càng làm cho đối phương hăng hái.

"Cậu đừng có quên, tối hôm qua là ai chu cấp tiền thuốc men cho cậu." Nói cứ như không phải chính y uy hiếp cậu ta nhảy lầu tự tử vậy.

Trình Hoài Cẩn lại liếc y một cái, nói: "Tôi có tiền sẽ trả lại cho ông."

Lục Lê cảm thấy nói như vậy xác thực rất không biết điều, thế nhưng y muốn làm cho cậu tức đến không thể giải thích nổi.

Lục Lê bỗng nhiên nắm chắc phần thắng cười nói: "Đúng rồi, tôi nghe người ta nói cậu còn có một cô em gái đúng không..."

Thuở nhỏ Trình Hoài Cẩn cha mẹ mất sớm, hai anh em đứa lớn đứa nhỏ liền đưa vào cô nhi viện, cả hai cùng sống nương tựa lẫn nhau cậu xem em gái như sinh mạng chính mình.

Cậu đến với nghề diễn viên, cũng là muốn cho sinh hoạt của em gái khá hơn một chút.

Nếu như ánh mắt Trình Hoài Cẩn là vũ khí, Lục Lê đã sớm chết lần thứ 8, thanh niên phẫn nộ đem môi cắn đến chảy máu.

Hai người không hề có một tiếng động đối lập, chốc lát sau cuối cùng Trình Hoài Cẩn thỏa hiệp, lông mày nhàn nhạt mệt mỏi, cậu nói: "Đem hợp đồng lại đây, để tôi nhìn một chút."

Lục Lê lập tức đem hợp đồng trên đất cầm lên, đưa cho cậu.

Trình Hoài Cẩn hai mắt như X-Quang, đọc mấy lần liền đem hợp đồng xem xong, cậu cau mày nói: "Mười năm quá dài."

Lục Lê nói: "Cái này chỉ là kỳ hạn, trong vòng mười năm này tôi có thể nâng cậu làm ngôi sao lớn, cậu muốn cái gì tôi liền ứng cái đó, chờ ông đây chán ghét cậu chúng ta liền đường ai nấy đi."

Nguyên tác vở kịch bên trong nội dung là Cố Du vì Trình Hoài Cẩn chuẩn bị hợp đồng vô cùng chu đáo, liền ngay cả một tuần thấy mấy lần, chơi PLAY mấy lần đều viết rõ rõ ràng ràng. Trình Hoài Cẩn ngay tại chỗ liền đem hợp đồng ném tới trên mặt Cố Du, sau đó chỉ vào cửa bảo y biến.

Đến cuối cùng Cố Du nổi giận đùng đùng kêu người đem em gái cậu trói lại, Trình Hoài Cẩn mới phẫn nộ lại không cam lòng ký tên.

Lục Lê cảm thấy hợp đồng quá mức xấu hổ, vì lẽ đó giảm thiểu hợp đồng OOXX nội dung không phù hợp, chỉ bảo lưu chút nội dung ám muội. Thí dụ như bên trong kỳ hạn Trình Hoài Cẩn không được bao dưỡng người bên ngoài.

Trình Hoài Cẩn xem ra vẫn muốn đem văn kiện vứt trên mặt Lục Lê, nhưng cậu cuối cùng vẫn nhịn xuống, biết mình không còn đường khác có thể đi, cầm cây bút loạch xoạch mấy cái liền ký tên của chính mình.

Lục Lê cầm lại hợp đồng, xem bên trên chữ viết tiêu sái đẹp đẽ, nghĩ thầm ký tên còn ký đẹp đến như thế.

Trình Hoài Cẩn lại nằm trở về trên giường, thấy Lục Lê liên tục nhìn chằm chằm vào mình, ngữ khí nhàn nhạt: "Tôi muốn nghỉ ngơi."

Hợp đồng bên trên có viết rõ ràng Trình Hoài Cẩn nếu như không muốn làm chuyện nào đó, Cố Du không thể ép buộc cậu đi làm.

Lục Lê phát huy đầy đủ tiềm chất sắc lang, nhìn con mồi muốn chảy cả nước miếng, y nói: "Cậu cứ nghỉ ngơi đi, tôi ở đây nhìn cậu."

Trình Hoài Cẩn không làm gì được y, không thể làm gì khác hơn là nghiêng người xoay lưng về phía y.

Có điều phỏng chừng Lục Lê vừa mới tỉnh dậy, ngủ cũng không yên. Y ngồi ở bên cạnh Trình Hoài Cẩn cũng cảm thấy tẻ nhạt, thẳng thắn cầm lấy dao gọt trái cây gọt táo.

Lục Lê được Thư Nhiên hầu hạ quen rồi, nguyên bản có thể gọt trái táo rất nhuần nhuyễn, nhưng hiện tại tước vỏ thành bộ dáng chó gặm. Y thở dài, muốn đem quả táo ném vào trong thùng rác, thế nhưng trái phải đều không tìm được, liền một lần nữa ném tới bàn bên trong.

Lục Lê cảm thấy chờ ở nơi này vô vị, liền đối với Trình Hoài Cẩn nói: "Tôi đi trước, đợi lát nữa tôi để trợ lý tới chăm sóc cậu." Vừa muốn xoay người, Lục Lê lại nghĩ tới em gái của cậu, đối với cậu nói: "Cậu yên tâm, tất cả viện phí đều đã thanh toán xong, cậu té bị thương tôi sẽ không nói cho em gái cậu biết."

Em gái Trình Hoài Cẩn hiện tại học lớp 11, bình thường học tập đã rất căng thẳng rồi, nếu như biết anh trai bị thương nặng nhất định sẽ rất lo lắng.

Lục Lê lại liếc mắt nhìn cậu, thấy Trình Hoài Cẩn không có động tĩnh, đơn giản xoay người liền rời đi phòng bệnh, trước khi đi còn đóng cửa phòng lại.

Nghe được tiếng bước chân từ từ rời xa, Trình Hoài Cẩn vẫn luôn căng thẳng trong nháy mắt ung dung hạ xuống.

Tư thế nghiêng người vừa nãy ép vào chân cậu đang bó thạch cao, Trình Hoài Cẩn đau toát ra mồ hôi lạnh, rốt cục đợi nam nhân đi rồi chậm rãi quay người sang.

Ngăn tủ trên bàn gần ngay trước mắt, Trình Hoài Cẩn nhìn thấy quả táo trên khay bị tước đến rối tinh rối mù, lại như nhìn thấy nam nhân dây dưa khi gọt táo, phiền lòng tức giận.

Cái bàn lật đổ xuống đất, bên trong bàn trái cây từ ngăn tủ rớt xuống, tứ tán mỗi nơi.

Tác giả có lời muốn nói: Táo bạo Kim Chủ công X lạnh nhạt minh tinh thụ.

Lục Lê: Tui là công! Là công! Là công!

20. Chương 20

Lục Lê bỏ ra một quãng thời gian mới thích ứng thân phận mới này.

Y mở cửa xe thể thao xa hoa ra, đeo lên kính râm màu đen, liều cái mạng già nhấn ga đến vận tốc một trăm hai mươi, gió vù vù lướt qua tai, Lục Lê cả người đều trong gió ngổn ngang.

Đợi được Lục Lê lái xe đến công ty, thời điểm xuống xe bước chân còn có chút phù phiếm, có điều y vẫn cố làm ra vẻ tiêu sái đem mái tóc đen che ở trước mắt vén qua sau tai, dáng vẻ phóng đãng bất kham đi đến quầy tiếp tân trêu ghẹo em gái đến đỏ cả mặt.

Cô em gái trêu cười nói: "Chào buổi sáng Cố tổng, ngày hôm nay ngài đi làm sớm thế?"

Cố Du tuy rằng mỗi ngày tới công ty đều rất muộn, nhưng không phải loại người đem công việc vứt cho người khác làm, ngược lại y xử lý sự vụ hiệu suất cực kỳ cao.

Lục Lê lấy xuống kính râm, mặt nghiêm túc gật gật đầu, đi vào thang máy.

Ngồi ở trong phòng làm việc, cô thư ký đẩy cửa tiến lên đón y, đem một đống văn kiện đưa tới trên bàn y, nói rằng: "Cố tổng, đây là văn kiện cùng hợp đồng ngày hôm nay phải xử lý."

Từ Quân là người làm việc nghiêm cẩn già dặn, cùng với thư ký Hứa Tĩnh ở thế giới trước tính cách gần như giống nhau. Không nói nhiều, cực kì nghiêm túc, so với những cô gái khác xem như là tốt lắm rồi. Lục Lê nghĩ thầm, đều là nhân tài hiếm có nha.

Lục Lê đem hai chân dài khoát lên trên bàn trà thủy tinh, uống một hớp cà phê, cầm lên một phần văn kiện.

Cố Du quản lý chính là công ty Ngôi Sao Giải Trí, hầu như dưới cờ nghệ sĩ bao dung nửa thế giới giải trí, coi như hiện tại không phải nghệ sĩ ngôi sao, từ trước cũng có thể từ Ngôi Sao mà đi ra.

Mà ở công ty giải trí thành phố B có thế ba chân vạc bên trong, Ngôi Sao Giải Trí có địa vị vô cùng quan trọng.

Cố Du có ký ức, Lục Lê rất nhanh đem sự vụ xử lý xong, quyền quyết định ở y, văn kiện đều giao cho thư ký, muốn cô gửi đến bộ phận chuyên chúc đi chấp hành.

Lục Lê uống một ly cà phê sau có chút hưng phấn, lúc này y mới từ trên ghế sa lông ngồi dậy, chuyển đến trên bàn làm việc.

Y lấy điện thoại di động ra tìm tòi mấy câu thơ tình buồn nôn, suy nghĩ một chút, tuyển chọn những nội dung có ý nghĩa rồi viết ra.

Buổi trưa, Lục Lê muốn thư ký đi giúp y đặt trước thức ăn bên ngoài, thuận tiện nói cho cô ta một tiếng buổi chiều có việc.

Từ Quân đã quá quen thuộc giám đốc làm xong xuôi mọi chuyện ổn thỏa liền trốn đi.

Lục Lê nhấc theo hộp giữ ấm, thời điểm một chân đi vào phòng bệnh, Trình Hoài Cẩn đang xem ti vi quay đầu nhìn thấy y, trong mắt không che giấu nổi kinh ngạc.

Lục Lê lấy xuống kính râm, lớn tiếng nói: "Nhìn cái gì mà nhìn." Nói xong, y đem hộp giữ ấm đập mạnh lên bàn.

Trình Hoài Cẩn hiển nhiên không muốn nhìn thấy y, có thể nói thậm chí trong mắt không tha thứ cho người này, cậu yên lặng tắt ti vi, quay đầu qua nhìn ngoài cửa sổ.

Lục Lê bắt đầu phẫn nộ, y nói: "*** mẹ nó cậu không dám nhìn thẳng ông đây đúng không? Có phải là đàn ông hay không?"

Trình Hoài Cẩn mặc hắn ngàn hô bách hoán, cậu vẫn ngồi yên bất động.

Lục Lê mắng một tiếng, theo lý thuyết hiện tại y nên nhào tới cho cậu ta một quyền, nhưng khi nhìn thấy Trình Hoài Cẩn chân bị thương, Lục Lê không hạ thủ được.

Chỉ có thể vừa mắng vừa đi sang một bên vặn hộp giữ ấm ra, đem cơm nước bên trong lấy ra.

Hương vị mê người tràn ngập trong phòng bệnh, Lục Lê cầm lấy muỗng múc canh gà nếm thử trong miệng, uống xong còn tấm tắc khen ngon, hành động này không khác gì kéo cừu hận lại chính mình.

Lục Lê thật sự rất đói bụng, y lại uống vào mấy ngụm mới phát hiện mình muốn ngưng lại nhưng không được, tức giận đem cái muỗng mạnh mẽ vứt xuống đất, muỗng chất liệu sứ liền tan nát vỡ vụn dưới mặt đất.

Lục Lê nói: "Ông đây nhọc nhằn khổ sở mua cơm đem về, cậu không ăn có phải là muốn tát vào mặt tôi không?"

Trình Hoài Cẩn hít thở sâu, mặt cậu không hề cảm xúc quay đầu lại, dư quang nhàn nhạt liếc y một cái, đối với Lục Lê nói: "Tôi ăn."

Lục Lê nhất thời hồi hộp, nhưng chỉ trong một cái chớp mắt đã khống chế được vẻ mặt chính mình, hất cằm lên, ra vẻ ta đây kiêu ngạo, đem một cái muỗng khác đưa cho cậu.

Trình Hoài Cẩn không tiếp nhận, trái lại bưng lấy chén cơm, cầm lấy đôi đũa bắt đầu ăn.

Ngón tay cậu rất thon dài, từng ngón óng ánh như bạch ngọc, tướng ăn rất tao nhã, nhìn cậu ăn cơm thực sự vui tai vui mắt.

Lúc này Lục Lê cơn đói bụng đã đi qua, nhìn Trình Hoài Cẩn bắt đầu ăn cơm mới ở trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Chờ cậu ăn gần hết, mới từ trong túi tiền móc ra tờ giấy đã được chuẩn bị kỹ càng.

Y lúng túng khụ một tiếng, may là Trình Hoài Cẩn không nhìn thẳng vào y, cũng không nhìn thấy vẻ mặt quẫn bách của y.

Lục Lê bao hàm thâm tình đọc diễn cảm: "Xuân thủy sơ sinh, xuân lâm sơ thịnh, gió xuân mười dặm, không bằng ngươi…*"

Câu thơ được trích trong một bài thơ tình thời Đường. Hai câu thơ: " , , , . , ." (Xuân thủy sơ sinh, xuân lâm sơ thịnh, gió xuân mười dặm, không bằng ngươi. Nguyện cho năm tháng quay đầu lại, cùng với tình sâu sẽ bạc đầu.) mang ý nghĩa rằng thời gian dù trôi qua bao lâu thì chúng ta vẫn bên nhau, tình cảm đôi ta vẫn còn mãi cho đến khi bạc đầu. Đây cũng được xem như câu tỏ tình thời xưa. (Nguồn: A Grey Seventh.)

Trình Hoài Cẩn tay dừng một chút.

Lục Lê nói tiếp: "Hoài Cẩn, cậu như một quyển sách khiến người ta nhìn vào chỉ muốn đắm chìm vào những trang sách."

Trình Hoài Cẩn chậm rãi nghiêng đầu, như nhìn một tên bệnh thần kinh đứng trước mặt cậu.

Lục Lê không ngừng cố gắng: "Hoài Cẩn, cậu giống như một con tôm có tên là Tiểu Long mà tôi đã đừng nuôi và yêu mến, tôi muốn đem cậu trước tiên lột da sau đó nhấm nháp từng hồi."

Vẻ mặt Trình Hoài Cẩn hờ hững rốt cục rạn nứt, cậu nuốt miếng cơm cuối cùng, thả bát xuống nằm dài trên giường, vẫn là tư thế quay lưng không nhìn y.

Trên mặt Lục Lê có chút lo lắng, "Đừng có ăn no rồi lại ngủ, ngồi dậy vận động rất tốt cho tiêu hóa. Nếu không tôi giúp cậu xoa xoa…"

Nói, y liền muốn đưa tay hướng về trên bụng Trình Hoài Cẩn mò xuống, thanh niên đưa tay không nhẹ không nặng hướng về trên tay y đánh một cái.

Lục Lê không để ý, y chỉ cần nhìn Trình Hoài Cẩn khó chịu, y liền rất thoải mái.

Lục Lê mò xuống bụng dưới thanh niên bằng phẳng, vốn cho rằng cơm nước xong sẽ hơi nhô lên, lại không nghĩ rằng trong lòng bàn tay cảm giác có chút cứng.

Lục Lê rất nghi hoặc, dáng vẻ thằng nhóc này yếu đuối mong manh, tại sao lại có cơ bụng chứ?

Ngay lúc y còn muốn sờ thêm một chút, Trình Hoài Cẩn nắm chặt tay y, lông mày nhíu chặt, thiếu kiên nhẫn nhìn về phía y.

Nhìn con mắt của cậu, vẻ ưu sầu trong con ngươi phảng phất chứa đựng sự đau thương.

Lục Lê đình chỉ lại đầu óc hình ảnh ngựa hoang lao nhanh, nhếch miệng cười khẩy: "Còn muốn giả vờ à? Có phải bài học hôm qua vẫn chưa đủ?"

Trình Hoài Cẩn bất đắc dĩ đối với y, lại một lần nữa ngồi dậy. Lục Lê nhìn cậu ngồi dậy gian nan, vội vã chỉnh giường đem độ cao hướng lên trên phù hợp.

Không biết có phải trong lúc vô tình đụng tới cái chân bị thương, sắc mặt Trình Hoài Cẩn trắng xám đi mấy lần, mồ hôi lạnh theo gò má chảy xuống.

Thế nhưng tiếng nói của cậu vẫn rất lạnh nhạt, mở miệng nói: "Cố tổng, anh không cần đến nhìn tôi, chờ đến khi vết thương lành lại tôi lập tức đến công ty."

Lục Lê săn sóc lau mồ hôi cho cậu, sau đó nói: "Cậu đừng lo lắng, tôi đã giúp cậu xin nghỉ rồi. Đợi khi nào xuất viện sẽ có lượng lớn kịch bản phim cho cậu lựa chọn, nam một nam hai cho cậu tuyển chọn, như thế nào, không cao hứng sao?"

Lục Lê vốn tưởng rằng Trình Hoài Cẩn kiêu căng tự mãn sẽ từ chối, hoặc là nói y lạm dụng quyền lực, không nghĩ tới Trình Hoài Cẩn buông mắt xuống, khẽ nói tiếng cảm ơn.

Lục Lê móc ngoáy lỗ tai, để sát vào nói rằng: "Cậu nói cái gì? Vừa nãy gió to quá tôi nghe không rõ."

Trình Hoài Cẩn không chịu nói lại, cậu đưa tay đến ngăn tủ đựng sách, Lục Lê thuận lợi đưa cho cậu, thao thao bất tuyệt nói: "Tôi đã nói với cậu, có bao nhiêu người tre già măng mọc muốn ông đây nhìn bọn họ một chút, mẹ nó không lọt nổi vào mắt xanh ông đây. Cũng do đứa nhỏ như cậu quật cường, mới khiến tôi đây ưng bụng."

"Nếu không nhìn dáng vẻ tay chân tính tế của cậu, ông đây đã sớm kêu người mang ra đánh, để cậu biết nghe lời hơn."

Trình Hoài Cẩn đem trang sách mở ra, Lục Lê lại nói tiếp: "Thôi được rồi, chỉ cần cậu ngoan ngoãn nghe theo lời ông đây, tôi bao cậu ăn uống no say."

Lời nói này y tự nhận như đại ca xã hội đen chiêu dụ đám đàn em mới tuyển, gần như tương tự với anh em ngồi cùng bàn cụng ly, tình hữu nghị gắn kết.

Mãi đến tận Lục Lê muốn rời đi, Trình Hoài Cẩn không thèm nhìn vào y dù chỉ là một cái liếc mắt.

Lục Lê làm nóng người nhìn xem mình nên ra tay từ đâu, cuối cùng bàn tay mang theo quyền phong vỗ tới trên vai thanh niên, dùng khí lực nhẹ nhàng nhất có thể.

Trình Hoài Cẩn nghiêng đầu liếc mắt nhìn y.

Lục Lê khụ một tiếng, y nhìn bốn phía xung quanh, bỗng nhiên nói: "Trợ lý cậu đến chưa? Hôm nay tôi cố ý kêu người ta gọi điện thoại kêu cô ấy lại đây."

Trình Hoài Cẩn nói: "Đến rồi."

Lục Lê nói: "Người đâu?"

Trình Hoài Cẩn trả lời: "Đi rồi."

Lục Lê mắng một câu, từ đầu giường nhìn thấy di động Trịnh Hoài Cẩn, cầm tới bắt đầu liền gọi điện thoại.

Điện thoại kết nối, đầu kia truyền tới âm thanh: "Alô, anh Trình ư?" Hiện tại em đang có việc, một hồi sẽ qua chỗ anh sau. Anh có thể tự chăm sóc chính mình được không?"

Giọng nói kia đầy ngả ngớn làm cho nam nhân lập tức bùng nổ, y hướng về trong điện thoại nói rằng: "Còn chăm sóc cái mẹ gì nữa, *** mẹ nó cô cút ngay cho tôi, ngày mai lập tức cuốn gói rời đi."

Người quản lý giờ mới hiểu được đầu kia là ai, sợ hãi nói: "Cố, Cố tổng, tôi…"

Không còn tâm tư nghe cô giải thích, Lục Lê cúp điện thoại.

Trình Hoài Cẩn trước sau không nói một lời, ánh mắt dán tại trang sách trước mặt, thế nhưng Lục Lê có thể xác định, kỳ thực cậu đang phân tâm nghe cuộc điện thoại.

“Kỳ thực tôi đã sớm nhìn cô ta không vừa mắt, bên cạnh cậu làm sao có thể giữ lại cô gái…” Không giống như Cố Du, Trình Hoài Cẩn chưa bao giờ yêu thích nam nhân, chuyện tình cảm cũng rất đơn giản, đã trải qua mối tình đầu, hai người bọn họ sau khi tốt nghiệp liền đường ai nấy đi.

Lục Lê nói: “Sáng mai tôi liền thay người quản lý cho cậu, đúng phải đổi một người cực kỳ tốt. Người kia gọi là gì ấy nhỉ, hình như là Jeason gì gì đó…” Cố Du luôn không nhớ tên người, còn quên cả mặt người ta, nếu như khuôn mặt không có gì đặc biệt đặc sắc trên căn bản nhìn qua liền quên.

Hiếm thấy Cố Du ở trong biển người mênh mông có thể tìm tới Trình Hoài Cẩn.

Trình Hoài Cẩn không từ chối, cũng không đáp lại, vẻ mặt lãnh đạm.

Lục Lê liền tự chủ trương quyết định.

Lục Lê ngồi lại một hồi, thực sự không chịu nổi cơn đói bụng, đối với Trình Hoài Cẩn nói: “Tôi đi đó nha, nếu tôi đi rồi cậu đừng có nhớ tôi, cũng đừng nghĩ tới tôi trốn ở góc nào đó lén khóc thút thít.”

Lục Lê biểu thị: Tui chính là muốn cậu ta buồn nôn đấy.

Nhìn thấy trên mặt Trình Hoài Cẩn hiện ra vẻ bực mình, Lục Lê lúc này mới đứng lên, trước khi đi dặn dò: “Có chuyện gì nhớ gọi điện thoại cho anh.” Vì nghĩa khí, anh đây sẽ không dễ dàng buông tha cưng.

Lục Lê lái xe lung tung tìm nhà hàng ăn cơm, ăn xong lại đến quán cà phê kế bên kêu ly cà phê, mở ra di động bắt đầu nhìn cái gì mà (Mười tám công thức trong tình yêu), (Tầm quan trọng trong việc theo đuổi nữ thần), (Dạy bạn một chiêu, liêu khắp thiên hạ) vân… vân.

Hệ thống cảm thấy có chút không đúng, hỏi: “Cậu nhìn vào những thứ này để làm gì?”

Lục Lê nói: “Làm cho Trình Hoài Cẩn buồn nôn.”

Hệ thống hầu như là cầu khẩn nói: “Cầu cậu mau chóng hoàn thành nhiệm vụ!”

Lục Lê rất ngây thơ vô tội: “Tao đây sẽ khỏe mạnh rời đi thế giới này.”

Hệ thống lại bắt đầu sinh không thể luyến: “Dựa theo nội dung vở kịch, các người hiện tại đã cầy cấy vô số lần … Cậu giam cầm, lột sạch y phục cậu ta, sau đó…”

Lục Lê nỗ lực tách ra đề tài cấm trẻ em dưới 18 tuổi này, y nói: “A, hệ thống này ô uế quá đi, làm bẩn tấm lòng thuần khiết của tao!”

Hệ thống cảm thấy cậu chủ nó thực sự là càng ngày càng không biết xấu hổ, nó quyết định bắt đầu đe dọa: “Tui sẽ đưa mấy tấm hình sex của cậu lên mạng!”

Hệ thống là một hạt giống kiêu ngạo, lần thứ nhất nó chia sẻ mấy tấm hình cho cậu chủ nó xem, cậu chủ nó liền ói ra.

Là ói ra thật sự!

Đối với lời của hệ thống, phát sinh chuyện như vậy thực sự là vô cùng nhục nhã.

Lục Lê lúc này mới ngừng miệng, y nói: “Ông đây không chấp nhặt với mày.”

Lục Lê đang cùng hệ thống đấu võ mồm, lúc này cái ghế đối diện Lục Lê bị đẩy ra, một mái tóc thật dài, son môi màu đỏ hiện ra dáng vẻ nữ nhân yêu dã, ám muội hướng về y trừng mắt nhìn.

“Cố tổng, đã lâu không gặp.”

Lục Lê nhìn thấy mỹ nhân dáng đẹp da trắng, vóc người lồi lõm liền có hứng thú, hoàn toàn phù hợp hết thảy những nữ nhân mà y ảo tưởng, y cảm giác có sự nguy hiểm, đặc biệt không được, cực kỳ không tốt.

Bởi vì Cố Du là gay, y đối với nữ nhân một chút hứng thú đều không có.

Lục Lê: Như vậy rất lúng túng.

21. Chương 21

Ngồi đối diện Lục Lê chính là nữ nhân có nghệ danh Amy, tên thật Tôn San San, là ngôi sao giải trí nóng bỏng tay dưới trướng một ngôi sao nữ khác, năm ngoái dựa vào một bộ phim cổ trang hậu cung (Cung Tâm Kế) một đêm liền thành danh, một lần đoạt được diễn viên vòng nguyệt quế, từ đây hồng thấu nửa bầu trời.

Tôn San San ăn mặc khiêu gợi váy ngắn màu đỏ liền thân, dáng ngồi hai chân trùng điệp nhau, đem mắt kính râm gỡ xuống, đối với y nói: "Anh Cố, chỉ có anh một mình ngồi ở đây sao?"

Lục Lê ngồi ở vị trí khá là bí ẩn, người lui tới đều sẽ không chú ý bên này.

Phỏng chừng Tôn San San là bởi vì nhìn thấy hắn đậu xe vì lẽ đó vào đây tìm, sau đó dáng vẻ giả vờ trùng hợp gặp nhau.

Lục Lê rất muốn đem "Ba trăm lời nói làm cô gái yêu bạn" mới vừa đọc được đều dùng đến trên người cô, do phải duy trì thiết lập, y chỉ có thể không mặn không nhạt đáp một tiếng: "Amy, sao lại rảnh rỗi đến đây uống cà phê?"

Tôn San San cười nói: "Gần đây không có dự án phim, nhàn đến phát chán liền đi ra ngoài dạo, không nghĩ tới vừa vặn gặp phải anh ở đây."

Nói xong, cô gọi tiếp viên kêu ly cà phê.

Nghe cô ta nói những lời này trong lòng Lục Lê không tin, nếu như Tôn San San không có dự án phim, vậy hơn một nửa ngôi sao giải trí khác đều không có phim để nhận.

Làm cho Lục Lê phiền muộn nhất chính là không phải bên cạnh y có nữ thần trong mộng phù hợp, thế nhưng chỉ có thể phóng tầm mắt nhìn không thể ăn, mà là nữ thần chính là người yêu định mệnh trong thế giới này, vị hôn thê của Cố Du, giữa hai người gặp nhau không chỉ là mối quan hệ giữa ông chủ và ngôi sao.

Cố Du vốn đối với nữ nhân không có tình cảm gì, cưới Tôn San San chỉ là muốn hoàn thành nguyện vọng của bà ngoại đang bệnh nặng, thuận tiện hướng ngoại giới giả bộ ngớ ngẩn, vừa vặn khi đó trong nhà Tôn San San cũng đang bức hôn, hai người cùng chung chí hướng liền tiến đến một thỏa thuận.

Có điều cũng chính bởi vì Cố Du kết hôn, Trình Hoài Cẩn mới vừa nhen nhóm chút tình cảm tâm lại triệt để lạnh lẽo xuống.

Mãi đến tận cuối cùng hai người không thể tránh khỏi càng chạy càng xa.

Lục Lê nở nụ cười, y nhấp một ngụm cà phê nói: "Cô nói những lời này, người ngoài không biết còn tưởng rằng công ty cố ý đóng băng cô, tuần san giải trí bên ngoài vẫn đang tuyên truyền Tôn diễn viên lúc nào đổi nghề."

Tôn San San danh tiếng hiện tại đang nổi, các ngôi sao lớn cường điệu bồi dưỡng phủng trong tay, mỗi kịch bản phim đều dâng lên cho cô lựa chọn.

Chỉ có cô không lọt nổi vào mắt xanh, không người khác không lọt vào mắt cô.

Tôn San San gắt giọng: "Anh Cố, anh ăn nói cho cẩn thận. Chỉ cần có anh ở đây, em làm sao đổi nghề cho được?"

Nói xong, còn đưa cho Lục Lê một ánh mắt khiêu khích.

Thấy nam nhân đẹp trai trước mặt không hề bị lay động, Tôn San San thở dài, tràn ngập tiếc nuối nói: "Anh Cố, xem ra anh thật sự không thích em sao?"

Cố Du người này mặt ngoài đều rất tốt, xu hướng tình dục ở bên ngoài biểu hiện phi thường bình thường, cũng chỉ có số ít các mối quan hệ tốt mới biết, kỳ thực Cố Du không yêu những cô gái xinh đẹp.

Nội tâm Lục Lê vô cùng đau đớn, thế nhưng chỉ có thể phát ra thẻ người tốt cho cô: "Amy cô rất tốt, nhưng không phải kiểu người mà tôi yêu."

Tôn San San thở dài nặng nề: "Không biết dạng người gì mới có thể làm cho anh Cố cảm thấy hứng thú đây."

Lục Lê cùng cô tùy tiện hàn huyên một hồi, y cầm điện thoại di động lên nhìn xuống, đã hơn một giờ chiều.

Thời điểm một giờ.

Sẽ có hộ sĩ đi kiểm tra từng phòng.

Nghĩ muốn đến bệnh viện nhìn Trình Hoài Cẩn, Lục Lê đứng lên, hướng về Tôn San San nói: "Tôi có việc phải đi trước, lần này để tôi mời khách, đợi lát nữa tính tiền cô không cần phải trả."

Tôn San San hướng về hắn lắc lắc tay, cũng không khách khí, liền nói: "Anh Cố là một người bận bịu, vậy trước tiên em xin cám ơn."

Từ quán cà phê Lục Lê đi ra ngoài liền lái xe đi bệnh viện, đẩy cửa tiến vào phòng bệnh, nhìn thấy sách trên tay Trình Hoài Cẩn đặt bên cạnh, người đã ngủ rồi.

Cậu xem ra ngủ rất say, sắc mặt hiện ra bệnh trạng trắng bệch, mái tóc che ở trên mí mắt, theo hô hấp nhợt nhạt mà rung động. Ánh mặt trời chiếu xuống mãnh liệt ở trên mặt, đang ngủ cậu cũng không yên ổn mà cau mày.

Như thế nào đi chăng nữa Lục Lê cũng phải đem tình cảm cá nhân đặt lên trên người cậu, thế nhưng không thể phủ nhận chính là, mẹ kiếp thanh niên này thật đúng là quá đẹp trai đi mà.

Lục Lê tiến lên đem rèm cửa sổ kéo xuống, ánh mặt trời mới dịu bớt trở nên không chói mắt. Y ngồi vào bên cạnh giường dành riêng cho người nhà bệnh nhân, suy nghĩ muốn hay không muốn tìm người chăm sóc cho Trình Hoài Cẩn.

Có điều Lục Lê cảm thấy không cần vội vã, y nghĩ Trình Hoài Cẩn đánh không lại y lại không thể làm gì y được.

Lục Lê tựa ở bên giường chơi di động, vừa nhìn chằm chằm Trình Hoài Cẩn một chút, chờ đến khi chơi gần thua, liền xuống giường đi về phía đầu giường kia bấm vào nút màu đỏ.

Thời điểm hộ sĩ châm cứu, Trình Hoài Cẩn cảm nhận được trên tay đau nhói, mới chậm rãi tỉnh lại.

Cô hộ sĩ dùng miếng bông đè lại tay cậu, vừa ngẩng đầu đối diện tầm mắt Trình Hoài Cẩn, mặt dài ra một hồi liền đỏ mặt, kích động nói: "Trình, Trình tiên sinh, anh tỉnh rồi."

Trình Hoài Cẩn rút tay ra, dùng một cái tay khác đè lại cầm máu, nhàn nhạt đáp một tiếng.

Lục Lê ở một bên theo dõi lập tức tiến lên, đem tay Trình Hoài Cẩn nắm trong tay mình, ân cần nói: "Để tôi làm đi."

Sau đó đối với cô hộ sĩ nói: "Cô bé à, khổ cực cho em rồi, mau mau đi làm đi."

Cô hộ sĩ lưu luyến đi ra ngoài.

Lục Lê đợi cô hộ sĩ vừa đi, liền lập tức đem vẻ mặt lễ độ nho nhã thay đổi, ngược lại nghiến răng nghiến lợi đối với Trình Hoài Cẩn nói rằng: "Cái con nhỏ hộ sĩ kia không phải có một chân với cậu chứ? Nhìn ánh mắt cô ta nhìn cậu mà xem, hận không thể lên giường này chịch nhau cả ngày."

Trình Hoài Cẩn muốn đem tay rút ra, Lục Lê nắm thật chặt không buông, thanh niên nhăn lại lông mày đẹp đẽ, không thể làm gì khác hơn là tùy ý cho y nắm.

Lục Lê thấy cậu không nói lời nào càng hăng hái ép hỏi: "Cậu không nói lời nào chứng tỏ đây là ngầm thừa nhận? Cậu đúng là muốn cùng con nhỏ hộ sĩ lên giường? *** mẹ nó cậu thử xem, tôi đánh gãy cái chân còn lại của cậu có tin hay không?"

Trình Hoài Cẩn vốn không muốn để ý đến y, sau đó nhìn Lục Lê dây dưa không tha, không thể làm gì khác hơn là trả lời: "Tôi không có."

Lục Lê nhấc miếng bông trên tay cậu lên nhìn một chút, phát hiện máu đã ngừng chảy, tiện tay đem miếng bông ném một cái, vẫn nắm tay cậu không buông ra.

Lục Lê nói: "Con mẹ nó hiện tại cậu chính là người của ông đây, đừng hòng mơ tưởng tới người khác, biết không?"

Trình Hoài Cẩn nhắm mắt lại, đối với y lạnh nhạt.

Lục Lê cũng cảm thấy quá vô căn cứ, có điều cơ bản là muốn cho Trình Hoài Cẩn biết mình thuộc loại dính người không buông, không cho cậu làm loạn chỉ có thể chính mình làm loạn. Thấy đạt được mục đích, y mới thả tay thanh niên ra.

Lúc này Trình Hoài Cẩn mới giật giật tay, lấy cùi chỏ chống đỡ thân thể, muốn ngồi dậy.

Lục Lê đi lên hỗ trợ, đỡ người cậu ngồi dậy, chờ cậu ngồi vững vàng, đem hai cái gối lót ở sau lưng cậu.

Thân thể Trình Hoài Cẩn thời điểm y đụng vào người nháy mắt cứng cả lên, sau đó thả lỏng ra.

Thấy cậu hướng về tủ đầu giường đưa tay, Lục Lê thuận lợi liền đem quyển sách kia đưa cho cậu, liền nói: "Nếu đã kí xong hợp đồng, cậu phải hầu hạ ông đây cho thật cao hứng, cũng đừng có mà léng phéng bên ngoài, có nghe hay không?"

Trình Hoài Cẩn đối với việc y ồn ào đều không phản ứng, cúi đầu mở sách ra, tóc rối màu đen che chắn ở trên trán, cậu đưa tay đem tóc mai dư thừa vén sau lỗ tai, tay thon dài như ngọc chỉ lật từng trang sách. Đơn giản chỉ vài động tác, cảnh tượng tao nhã như bức tranh vẽ bên trong.

Lục Lê đem lời kịch bản đều nói xong, y cảm thấy rất hài lòng, tiếp theo liền dựa người trên giường thân nhân chơi di động, lướt blog.

Kỳ thực Trình Hoài Cẩn cũng có blog cho riêng mình, chỉ có điều bên trong blog toàn hình ảnh không có nội dung, người hâm mộ lên đến một ngàn, khi Lục Lê biết được ngay lập tức dùng tài khoản cá nhân theo dõi cậu.

Tài khoản Lục Lê có tên gọi mỹ miều là 520, ở trong đó chỉ chia sẻ lại những tin tức Trình Hoài Cẩn đăng lên, cứ mỗi tin tức đều là vẻ mặt ái muội.

Lục Lê đem mành cửa kéo ra chừa lại cái khe nhỏ, ánh sáng vàng tươi chiếu vào trên người Trình Hoài Cẩn, như tắm rửa dưới ánh sáng mặt trời, cứ như kính vạn hoa rực rỡ muôn màu soi sáng cả người thanh niên.

Quay đầu lại Trình Hoài Cẩn đúng dịp thấy Lục Lê đối với cậu trưng ra nụ cười si dại, tựa hồ không biết nói gì thêm.

Lục Lê cảm thấy vô luận là góc độ nào đi chăng nữa, cũng có thể đem Trình Hoài Cẩn ra được dáng vẻ mười phân vẹn mười, vì lẽ đó ở vài tấm hình bên trong tùy ý chọn một tấm, viết vài dòng chữ sau đó đưa lên blog.

"Nhìn đi, nam thần của tui có đẹp hay không! Đối với tui mà nói, siêu cấp đẹp! Siêu cấp đẹp! Siêu cấp đẹp."

Hiện tại Trình Hoài Cẩn chưa nổi tiếng, hiệu suất đưa ra ánh sáng không cao, ở trong đoàn làm phim nhiều lắm chỉ là kẻ sai vặt. Hơn nữa trước vì đắc tội với người ta, vì lẽ đó bị chèn ép một trận. Thế nhưng trải qua lũng đoạn này, Trịnh Hoài Cẩn vẫn bị Cố Du phát hiện vào thời khắc đó.

Lục Lê tìm người đi thăm dò qua người Trình Hoài Cẩn đắc tội, thời điểm đó trong đoàn làm phim có vị đạo diễn có chút danh tiếng đang chọn vai nam thứ hai liền coi trọng Trình Hoài Cẩn, sau khi thử vai xong ông ta liền đưa cho cậu chìa khóa phòng khách sạn.

Trình Hoài Cẩn đương nhiên sẽ không đi, trở tay liền đem chìa khóa phòng kia ném vào thùng rác.

Tình cảnh này bị một diễn viên cạnh tranh đóng vai nam thứ hai khác phát hiện, hắn nhặt chìa khóa trong thùng rác lên, đêm đó liền đi tới khách sạn.

Kết quả nam diễn viên kia được đóng vai nam thứ hai, còn không biết nói gì đó với vị đạo diễn kia, Trình Hoài Cẩn vốn là ngôi sao mới nổi liền bị áp xuống chó cắn rách áo.

Lục Lê không để ý lắm quy tắc ngầm gì, dưới cái nhìn của y thế giới giải trí đặc biệt sâu không thấy đáy, may là thân phận của y bây giờ là ông chủ có tiền có quyền thế, mà không phải là minh tinh muốn đi làm giao dịch buôn bán thân xác này.

Có điều y cảm thấy nghẹn trong ngực chính là vị đạo diễn quy tắc ngầm Trình Hoài Cẩn kia, đúng là cái tên danh xứng với nam nhân.

Nghĩ đến điểm này, trong lòng Lục Lê liền không thoải mái.

Hắn không phải song tiêu, tuy rằng Lục Lê đối với Trình Hoài Cẩn không sinh ra bất kỳ tâm tư gì, thế nhưng y lại cảm thấy những người khác không xứng với Trình Hoài Cẩn, đặc biệt lại là một người đàn ông khác muốn qua đêm với cậu.

Lục Lê đang trong lúc xuất thần, di động vang lên từng hồi, y mở di động ra nhìn, phía dưới blog có mười mấy tin nhắn phản hồi lại.

Hoa cúc trong formalin: Trời đất ơi trời đất quỷ thần ơi! Đẹp đẹp đẹp quá! Đặc biệt đặc biệt đẹp! Người này là ai là ai? Có phải là ngôi sao mới nổi? Đẹp trai như thế vì sao tui chưa từng thấy qua bao giờ? Khẩn cầu giải đáp! Đem cúc hoa chính mình ngượng ngùng hiến cho các ngươi!

Âu Ba nốt ruồi: Khẩn cầu muốn biết thêm thông tin! Tui bị Thần Tình Yêu nhắm bắn vào tim rồi!

Những hàng dưới từng người từng người một vào bình luận, có người còn hỏi Lục Lê với người bên trong bức ảnh có mối quan hệ gì?

Lục Lê suy nghĩ một chút, hồi phục lại dáng vẻ mê muội.

Mỹ đức 520 hồi phục dừng xe làm tình phong lâm muộn: "Đây là nam thần của tui! Của tui! Của tui! Đều là của tui! Các người liền ước ao đi ha ha ha."

Lục Lê viết xong lời bình luận chính mình cả người nổi đầy da gà.

Y tắt điện thoại di động, ngẩng đầu nhìn thanh niên bên cạnh, không nghĩ tới phía đối diện Trình Hoài Cẩn lia tầm mắt tới.

Trình Hoài Cẩn lập tức phiết đầu qua, vẻ mặt mang theo điểm khó có thể mở miệng.

Lục Lê nghi hoặc đi tới, hỏi: "Trình Hoài Cẩn, cậu làm sao vậy? Đau chân à?"

Trình Hoài Cẩn bị y hỏi sắc mặt càng không được tự nhiên, cậu trả lời: "Không phải."

Lục Lê nhìn dáng vẻ cậu cũng không giống đau chân, liền hỏi lại lần nữa: "Vậy cậu bị làm sao?"

Trình Hoài Cẩn nhăn lại lông mày, lắc đầu nói: "Không có chuyện gì."

Lục Lê không tin, hỏi tiếp: "Con mẹ nó cậu tính tình giống như đàn bà úp úp mở mở, nói mau, đến cùng có chuyện gì?"

Thanh niên bị y làm phiền, môi mím lại giằng co một hồi, mới nói: "Phiền phức Cố tổng đem đồ vật phía dưới đưa cho tôi."

Đồ vật phía dưới? Lục Lê ngồi xổm người nhìn xuống dưới, thấy dưới đáy giường trống rỗng chỉ đặt một bô tiểu màu trắng.

Lục Lê có chút lúng túng đem bô tiểu lấy ra, y rất muốn đi ra ngoài tránh hiềm nghi, cuối cùng vẫn là khẽ cắn răng, sau đó không thể chờ đợi được nữa dùng ngữ khí với Trình Hoài Cẩn nói: "Tôi đến giúp cậu?"

Cái nhìn trộm kia giống như nóng lòng muốn thử, cái biểu hiện hạ lưu hèn mọn kia, hai mắt kia lóe mấy vạn Volt, hình tượng sinh động đem một tên si mê cái đẹp thể hiện ra tất cả.

Trên mặt Trình Hoài Cẩn mang theo nét mặt không tự nhiên, ý chí kiên quyết lắc lắc đầu nói: "… Không cần."

Lục Lê vỗ lên bờ vai cậu, dũng cảm nói: "Đều là nam nhân sợ cái gì, có lẽ nào cậu lại không có?"

Nói xong không nhịn nổi vội vã muốn đem quần thanh niên kéo xuống, Trình Hoài Cẩn nắm chặt tay Lục Lê, hai người không hề có một tiếng động trừng mắt nhau, sau đó thanh niên đối với loại không biết xấu hổ như y một lần nữa thỏa hiệp.

Lục Lê đứng bên giường thích ý huýt sáo, y thừa dịp Trình Hoài Cẩn không chú ý lập tức phiết đầu qua.

Nhìn đồ chơi này thật sự rất đau con mắt.

Nghe được tiếng nước qua đi, Lục Lê mới cười gượng cầm bô tiểu vào trong WC đổ đi, sau đó trở về miệng tiện trêu ghẹo nói: "Tôi nhìn thấy hết cả rồi, thế nào có muốn hay không tôi đến phụ trách?"

Trình Hoài Cẩn không thèm phản ứng y, tiếp tục nhìn sách trong tay.

Lục Lê cảm thấy, vì Trình Hoài Cẩn nên tìm một người chăm sóc, hiện tại y rất muốn thoát đi nơi này.

22. Chương 22

Lục Lê vì Trình Hoài Cẩn mướn người chăm sóc, là người đàn bà khá lớn tuổi, tay chân rất lưu loát, người ta là chuyên nghiệp chứ không phải Lục Lê nghiệp dư, hầu hạ người cậu thuận buồm xuôi gió.

Lục Lê cũng cảm thấy bớt lo, như vậy y không cần tan việc liền hướng đến bệnh viện nữa, y còn cố ý lập ra một phần danh sách dinh dưỡng trong nhà bếp cho Trình Hoài Cẩn, cái gì tốt nhất đều đem đến cho cậu.

Em gái Trình Hoài Cẩn, Trình Chanh vào thời gian nghỉ ngơi cũng có gọi điện thoại cho anh trai mình, lúc đó Lục Lê tiếp điện thoại, y nói với Trình Chanh anh của cô bé được đi ra bên ngoài huấn luyện, sau ba tháng mới có thể trở về nhà.

Trình Hoài Cẩn từ trong tay y tiếp nhận điện thoại, vẻ mặt ôn nhu kia, khóe miệng mỉm cười sủng nịch kia, cùng Lục Lê ở chung như hai người khác nhau. Sau khi cúp điện thoại Lục Lê liền đối với cậu một trận chua ngoa: "Lúc bắt máy nhìn cậu có vẻ sung sướng quá nhỉ, lúc cậu cùng ông đây cả ngày chung với nhau liền đưa ra vẻ mặt như nhà có tang?"

Trình Hoài Cẩn đã quen y ồn ào, vẫn không muốn phản ứng lại y.

Lục Lê thấy cậu lạnh lùng cũng không tức giận, sắc mặt hòa hoãn lại đi tới, hầu như là nịnh nọt nói: "Cậu cười một cái đi, muốn cái gì ông đây đều cho cậu."

Trình Hoài Cẩn không hề bị lay động.

Lục Lê quấn quít lấy cậu nhất định phải làm cho cậu cười, cưỡng bức dụ dỗ một phen đều vô dụng, trong cơn tức giận đem sách trong tay Trình Hoài Cẩn đoạt đi, nói rằng: "Nhìn nhìn, mỗi ngày đều nhìn. Cậu nói xem tôi đẹp mắt như vậy, làm sao cậu lại không nhìn?"

Cái nhìn của Trình Hoài Cẩn kỳ thực đều rất ảo diệu, Lục Lê biểu thị y không muốn tìm hiểu.

Thanh niên bị đoạt sách đi, lúc này mới bắt đầu nhìn thẳng Lục Lê, hai con mắt lưu ly hắc đồng như nhuộm một màu trân châu, mặc kệ đối diện qua bao nhiêu lần, Lục Lê thừa nhận vẫn bị hút sâu vào đôi mắt ấy.

Giữa lúc Lục Lê nhìn cậu đến xuất thần, Trình Hoài Cẩn quay đầu về mặt không hề cảm xúc, lúc này bởi vì vẻ mặt ngu đần từ y, khóe môi hơi uốn cong lên, trên vẻ mặt tăng lên độ cong vừa ý.

Quả thật như một màn hoa quỳnh nở rộ vào ban đêm.

Lục Lê lập tức liền kích động lên, bưng trái tim lùi về sau một bước, hưng phấn nói: "Trình Hoài Cẩn, cậu đừng cười kiểu như vậy, có phải cậu muốn đem ông đây bức chết?"

Trình Hoài Cẩn thu hồi nụ cười, môi bên trong mở ra một chữ: "Ngốc."

Lục Lê đi tới cười nói: "Nói tôi ngốc đúng không? Ông đây trước mặt cậu mới ngốc. Tôi nhìn cậu còn nhiều hơn cả cậu nhìn tôi."

Trình Hoài Cẩn không chấp nhặt với y, trải qua khoảng thời gian ở chung này, mâu thuẫn trong lòng đối với nam nhân kỳ thực nhỏ đi rất nhiều.

Loại biến hóa nhỏ bé này Lục Lê đều nhìn ở trong mắt, kỳ thực y còn cảm thấy hơi buồn bực. Trước y đùa giỡn [hoa tâm] Trình Hoài Cẩn cực kỳ buồn nôn, ít nhất thanh niên còn có thể sản sinh tâm tình chập chờn, Lục Lê mới có cảm giác thành công.

Thế nhưng hiện tại coi như y có dính chặt lấy Trình Hoài Cẩn như thế nào đi chăng nữa, dường như đối phương đã quen, Lục Lê đảm nhận trêu ghẹo mọi cách, trong lòng cậu không có bất cứ rung động gì, thậm chí còn có chút muốn cười.

Trong đó nguyên nhân trọng yếu nhất hẳn là, Lục Lê không có dựa theo nội dung vở kịch hung tàn đi, mà là trực tiếp dùng thế tiến công dụ dỗ cuối cùng.

Tuy rằng hệ thống không chỉ nói một lần: "Cậu chủ Cay Gà, cậu làm cho tui rất thất vọng."

Thế nhưng da mặt Lục Lê càng ngày càng dầy, y biểu thị: "Cháu yêu, ông đây đối với mày cũng rất thất vọng."

Xuyên qua không có bàn tay vàng thì thôi đi, không cẩn thận chú ý liền thường xuyên luân hồi, bên người còn có cái hệ thống cay gà thậm chí còn vô liêm sỉ muốn bẻ cong y.

Lục Lê cảm thấy, khả năng y là người "xuyên việt" trong lịch sử đầy bi kịch đen tối.

Trong nháy mắt thời gian trôi qua ba tháng, chân Trình Hoài Cẩn tháo bỏ thạch cao, may mắn chính là cặp đùi thon dài dẻo dai không để lại sẹo.

Sau khi tháo bỏ lớp thạch cao, Lục Lê nhào tới mò lên bắp đùi Trình Hoài Cẩn, kết quả bị thanh niên một đá lăn đi.

Ngày đó Trình Chanh vừa vặn nghỉ học, Lục Lê đem hai anh em về nhà mình, biệt thự đã sớm bố trí kỹ càng, khí cầu che kín cùng treo ruy băng, xếp đặt một bàn ăn tinh xảo.

Trình Chanh đối với Lục Lê một mặt ngưỡng mộ, cô bé nói: "Anh Cố, nhà anh thật là lớn nha!"

Lục Lê rất yêu thích cô bé thanh xuân mỹ lệ, nhẹ nhàng sờ đầu cô, nói rằng: "Nếu em yêu thích đến thế có thể cùng anh trai em ở tại nơi này."

Trình Chanh không dám tự chủ trương, quay đầu lại nhìn anh trai cô. Trình Hoài Cẩn nhíu mày lại, đối với Lục Lê nói: "Cố tổng, không cần phiền…"

Hợp đồng bên trong có một hạng mục nói rõ về nơi ở Trình Hoài Cẩn, mệnh lệnh yêu cầu hai người bọn họ ở cùng nhau.

Lục Lê ngắt lời cậu, khoát tay nói: "Không phiền phức không phiền phức, em cứ ở tại nơi này, người hầu cùng đầu bếp đều là người mình. Trường học Trình Chanh nghỉ trực tiếp đi đến nhà anh Cố là được.

Cô bé quay đầu lại nhìn một chút, thấy Trình Hoài Cẩn mím môi không phản ứng, chỉ nghĩ là ngầm thừa nhận. Cô nhếch môi nở nụ cười, đối với Lục Lê nói: "Anh Cố, anh đối xử với anh trai em thật tốt."

Lục Lê thầm nghĩ, cái cô bé này hiểu nhiều chuyện như vậy sao. Vẻ mặt trên mặt vẫn ôn nhu, y nói: "Đương nhiên, anh còn có thể đối xử với cậu ấy càng tốt hơn."

Trình Hoài Cẩn ho nhẹ một tiếng, đánh gãy lời đối thoại của bọn họ, "Mau ăn cơm đi."

Lục Lê vì ngày hôm nay để người hầu trong nhà nghỉ việc buổi tối, y từ trong ngăn tủ lấy ra một chai rượu đỏ, nhìn xuống chữ viết trên thân chai, mặt trên thật giống chữ tiếng Pháp, đáng tiếc y xem không hiểu.

Bàn ăn rất dài, cũng rất lớn, nhìn cái bàn này liền có thể nhìn ra bọn họ là những người có tiền xa hoa.

Lục Lê ngồi xuống sát bên Trình Hoài Cẩn, thỉnh thoảng liếc mắt đến nhìn hắn, Trình Chanh lại ngồi vào đối diện bọn họ, vụng về dùng dao cắt bò bít tết.

Lục Lê đem chai rượu đỏ mở ra, cho Trình Hoài Cẩn rót, ngược lại đối với Trình Chanh nói: "Trình Chanh, em còn trong độ tuổi vị thành niên không được uống rượu."

Trình chanh rốt cục cắt gọn bò bít tết, xiên lên một khối bỏ vào trong miệng, hạnh phúc lại thỏa mãn nói: "Các anh cứ việc uống, chỉ cần có thể ăn ngon lành là em vui rồi."

Nguyên tác vẫn là một cô bé tham ăn, Lục Lê quyết định rảnh rỗi sẽ nấu vài món ăn ngon thu phục cô bé này.

Trình Hoài Cẩn nhìn nam nhân bên cạnh theo dõi cậu đều muốn chảy nước miếng, có chút đau đầu gõ mâm sứ trắng, nhắc nhở y: "Cơm ăn thật ngon."

Lục Lê lưu luyến thu ánh mắt về, nghĩ thầm Trình Hoài Cẩn cởi bỏ đồng phục bệnh nhân ra, sau đó đổi thành áo sơ mi trắng cùng quần dài màu đen, tăng lên khí chất thanh niên năng động.

Có điều Lục Lê không thể không nghĩ đến một người khác.

Chỉ nghĩ đến người kia y càng thêm buồn phiền.

Lục Lê điều chỉnh tâm trạng, nâng ly rượu lên cùng Trình Hoài Cẩn chạm ly một cái, nói rằng: "Cụng ly."

Kết quả Trình Hoài Cẩn nhấp một hớp, y ngu như bò đem một ly uống hết.

Lục Lê không cao hứng nói: "Cậu gạt tôi, chỉ là rượu đỏ làm sao không dám uống?"

Trình Hoài Cẩn liếc y, nhàn nhạt mở miệng: "Bác sĩ nói không được uống đồ uống có cồn."

Lục Lê dáng vẻ thỏa hiệp: "Được được, cậu luôn luôn có đủ lý do."

Ăn xong cơm tối, Lục Lê dẫn Trình Chanh đi lên lầu một sắp xếp một phòng khách cho cô bé, nói cho cô bé biết sáng sớm ngày mai tài xế tới đưa cô đến trường học.

Trình Hoài Cẩn bị y kéo đến lầu hai trong phòng khách, tự tay vì cậu dọn dẹp chăn nệm, Lục Lê mang theo vẻ mặt ý cười si mê.

Trình Hoài Cẩn từ trong phòng tắm đi ra, dùng khăn mặt lau tóc còn đang dính nước, áo tắm lỏng lẻo khoác lên người, lộ ra lồng ngực rắn chắc cùng cẳng chân bóng loáng, da dẻ trắng nõn như ngọc cũng bởi vì sương mờ bốc hơi mà thành màu đỏ.

Lục Lê không kìm lòng được huýt sáo lên, ánh mắt liên tục nhìn thẳng chằm chằm vào địa phương thanh niên lộ ra.

Tuy rằng Trình Hoài Cẩn da dẻ rất trắng, thế nhưng thân thể cũng không gầy yếu, nằm ở trên giường bệnh ba tháng, trình độ cường tráng không thua kém Lục Lê một chút nào. Lục Lê nhìn thẳng trên người y không có một tí bắp thịt gì.

Tên tiểu bạch kiểm này, nhìn bộ dáng y thế này Lục Lê nghĩ phỏng chừng đánh không lại cậu.

Nếu như cháu trai Cố Du không bỏ thuốc liệu có thể đè được Trình Hoài Cẩn?

Trình Hoài Cẩn vừa ra tới liền nhìn thấy nam nhân ánh mắt khát khao dường như muốn nhào lên người mình, quán tính nhíu mày lại, nhìn Lục Lê ngồi ở bên giường không muốn đi, cậu thúc giục: "Đã khuya rồi, Cố tổng đi ngủ thôi."

Lục Lê rất muốn tắm đi ngủ, thân thể y bất động, đem ánh mắt thèm nhỏ dãi dính ở trên thân thể Trình Hoài Cẩn.

Cuối cùng vẫn là không nhịn được hướng về cậu duỗi ra tay sờ bậy.

Lục Lê tiến lên thăm dò, một tay nắm ở vai cậu, một tay làm bộ lơ đãng vén lên áo tắm thanh niên, tay thuận thế liền hướng bên trong mò vào.

Ôi thần linh ơi, thật không thể tin được thằng nhóc này có cơ bụng, có đến tận tám múi cơ bụng.

Trình Hoài Cẩn nắm lấy tay y, sức mạnh tuy rằng rất nhẹ, nhưng dễ như ăn cháo ngăn cản Lục Lê cử động bước kế tiếp.

Vừa vặn Lục Lê không muốn mò nữa, Trình Hoài Cẩn nắm lấy tay y cũng thuận theo ý mình. Lục Lê giật tay lại, ngoài miệng không nhàn rỗi: "Con mẹ nó tôi đã nói cậu đã bán mình cho tôi, còn giả bộ rụt rè cái gì, ông đây muốn chạm đều không cho chạm, tôi dùng tiền không phải chính là muốn chịch cậu?"

Ha ha nam nhân ngu xuẩn, đừng tưởng rằng như vậy liền có thể câu dẫn hứng thú từ anh đây.

Trình Hoài Cẩn trên mặt lạnh đi mấy phần, không nói một lời lướt qua y, đến trên bàn cầm lấy máy sấy tóc.

Lục Lê thấy cậu phiền càng thêm hăng hái, không cam tâm đi tới đối với cậu nói: "Hôm nay ông đây muốn chịch cậu, cậu không muốn cũng phải làm."

Trình Hoài Cẩn đem máy sấy mở ra tiếng lớn nhất, vù một tiếng Lục Lê không phòng bị sợ hết hồn.

Lục Lê vốn là muốn đem máy sấy tóc trong tay thanh niên đoạt đi, nhìn thấy cậu nắm máy sấy tay còn chảy xuống tí tách nước, sợ rò rỉ điện giật chết thằng nhóc này, vậy ba tháng nay y làm ra vẻ đáng thương để cho ai xem. Lục Lê vội vàng đem máy sấy cầm tới, một bên vì cậu sấy tóc vừa nói: "Tôi nghĩ chân cậu đi lại ổn định rồi, ngày mai tôi để Jeason đem cho cậu kịch bản, chính cậu tự chọn lấy."

Nói xong y lại tìm cho mình lí do, bù đắp một câu: "Ngày hôm nay tôi không làm cậu, ngày mai cậu phải đến thử vai, cố gắng biểu hiện cho thật tốt, đừng làm mất mặt ông đây."

Trình Hoài Cẩn cuối cùng lên được tới địa vị Ảnh Đế, tuyệt không chỉ là dựa vào giá trị nhan sắc, mà là bằng thiên phú cùng thực lực chính mình.

Người này so với người khác có thể làm tức chết người, Trình Hoài Cẩn chính là loại hình có thể làm cho người ta tức chết. Cậu sở dĩ tiến vào giới điện ảnh, một mặt bởi vì giúp em gái có cuộc sống tốt hơn, mặt khác cậu rất yêu thích đóng phim.

Đừng xem cả ngày trưng ra khuôn mặt đơ đối với Lục Lê, vừa đến thời điểm đóng phim lại như biến thành người khác.

Bé ngoan Trình Hoài Cẩn ngồi xuống cho y sấy tóc, chờ Lục Lê thổi khô tóc cậu, lời muốn nói cũng đều đã đối với cậu nói xong.

Lục Lê hạ máy sấy xuống, rút ổ cắm điện, do dự một lúc, sau đó sắc mặt xoắn xuýt đối với Trình Hoài Cẩn đang cúi thấp đầu nói: "Cho anh đây một nụ hôn chúc ngủ ngon."

Trình Hoài Cẩn nắm lược trong tay, cậu rất muốn làm bộ không nhìn thấy, có điều cuối cùng vẫn là ngẩng đầu lên.

Sau đó đứng dậy, ngón tay nâng lên cằm Lục Lê, ở trên trán y ấn xuống nụ hôn nhợt nhạt.

Nội tâm Lục Lê tràn ngập trời đất.

Trên mặt lại dấy lên nét cười khẩy quen thuộc, y nói: "Tiểu yêu tinh, đây chính là cậu tự tìm đường chết."

"…" Trình Hoài Cẩn thật giống như bị y lôi vào trong lời kịch bản phim, cấp tốc thả tay ra khỏi Lục Lê, sau đó rụt rè nói, "Cố tổng, ngủ ngon."

Lục Lê ha ha ha đi tới, như là hương thân địa chủ chiếm đoạt người phụ nữ đã có gia đình, y cười nói: "Đừng có giãy dụa, cậu có kêu rách cổ họng sẽ không có ai đến cứu cậu đâu."

Hệ thống mắng to: "*** mẹ nó chứng chậm phát triển! Đầu óc cậu có phải đang chứa X? Cậu ta kêu được sao?!"

Gần nhất Lục Lê đọc mấy quyển tiểu thuyết về tổng giám đốc bá đạo, nghĩ nát óc vài câu trong tiểu thuyết, không nghĩ tới còn gặp phải hệ thống vô tình công kích, Lục Lê cảm thấy thực sự thương tâm.

Trình Hoài Cẩn trong nháy mắt kinh ngạc sau đó bình tĩnh lại, cậu đưa tay đón được Lục Lê nhào tới như hổ như sói, đem y ôm vào trong lòng.

23. Chương 23

Sau khi Lục Lê bị ôm lấy ra sức giãy dụa mấy lần, dĩ nhiên vua hố phát hiện không tránh thoát được. Sau đó y đổi khách thành chủ ôm eo Trình Hoài Cẩn, hai người liền như vậy thuận thế ngã chổng vó trên tấm giường lớn mềm mại kia.

Trình Hoài Cẩn dùng cánh tay chống đỡ y phía trên, cùng Lục Lê mặt đối mặt, Lục Lê có thể ngửi thấy mùi thơm ngát sau khi cậu tắm rửa.

Anh hai à, con mẹ nó cậu mau đứng lên cho tôi!

Trong lòng Lục Lê linh cảm mãnh liệt, y nhịn lại nhẫn, Trịnh Hoài Cẩn vẫn không nhúc nhích. Y đưa tay ra ở trên eo thanh niên duyên dáng sờ mó ám muội, da dẻ bóng loáng khó mà tin nổi, Lục Lê vốn nghĩ chỉ qua loa sờ mấy lần, không nghĩ tới sờ riết thành nghiện, không nhịn được lại sờ soạng đến mấy lần.

Trình Hoài Cẩn không trốn, nên cũng không muốn tránh.

Con mắt đẹp đẽ kia không hề chớp mắt nhìn y, Lục Lê từ bên trong con ngươi đen thui nhìn thấy chính mình.

Đừng nói là muốn thôi miên y chứ?

Lục Lê đưa tay ra đặt lên con mắt Trình Hoài Cẩn, không nhìn thấy ánh mắt cậu đưa tới, Lục Lê mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, ngữ khí ẩn hàm run rẩy nói rằng: "Cậu, cậu đừng đè lên người tôi."

Mặc cho Lục Lê giãy dụa, trước sau mảy may không lay động được Trình Hoài Cẩn, tách ra hai chân đem đầu gối áp chế y gắt gao.

Điều này làm cho Lục Lê lại nghĩ tới, hoảng sợ bị BUG chi phối qua.

Lục Lê phẫn nộ hướng về hệ thống nói: "Tại sao tao vẫn đánh không lại nó? Tao không phải là công sao?!"

Lục Lê nghĩ đại loại công đại biểu cho nam nhân, đại biểu là nơi nữ nhân có thể dựa vào. Hệ thống vừa vặn mượn cơ hội sửa lại ý nghĩ không chính xác của y, chậm rãi nói: "Bản hệ thống nói rồi, không thấy BUG không cách nào diệt trừ."

Nếu như hệ thống có thực thể, Lục Lê đã sớm đi tới cắn nó.

Lục Lê muốn rời khỏi, Trình Hoài Cẩn không cho y nhúc nhích.

Lục Lê bị ôm lấy ở trên giường, nghĩ thầm cơ bụng thằng nhóc này đúng là không uổng công luyện tập, sắc mặt y đều đỏ bừng lên, lớn tiếng nói: "*** mẹ cậu muốn chịch tôi à? Đúng là mơ mộng hão huyền, đợi kiếp sau đi nhóc."

Đối mặt y miệng đầy thô tục, một lần nữa Trịnh Hoài Cẩn nhíu chặt lông mày, một tay cậu thừa sức đè lại tay Lục Lê, tiện tay đem cà vạt Lục Lê kéo xuống, thắt trên cổ tay y.

Lục Lê không muốn tiếp tục duy trì trấn định nữa, y liền mắng: "Trình Hoài Cẩn, *** cả dòng họ nhà cậu! Cậu làm gì ông đây…"

Lời kế tiếp Lục Lê không nói ra được, bởi vì Trình Hoài Cẩn dùng tay nắm cằm của y, một cái tay khác duỗi ra hai ngón tay thon dài, ở trong miệng y dây dưa.

Lục Lê không cách nào ngậm chặt miệng mình lại, chất lỏng óng ánh chảy xuống, ngón tay ác liệt nắm đầu lưỡi y, nhẹ nhàng kìm cuống lưỡi.

"A, a…" Lục Lê có chút thống khổ, trong miệng chỉ có thể phát sinh âm thanh mơ hồ.

Trình Hoài Cẩn cách y rất gần, ở bên tai Lục Lê ngữ điệu nhẹ nhàng hỏi: "Còn nói tục chửi thề nữa hay không?"

Lục Lê trợn to hai mắt, với tư thế kia một khi Trình Hoài Cẩn thả y ra nhất định sau đó cậu sẽ không để yên.

Trình Hoài Cẩn đem ngón tay từ trong miệng y rút ra, trên hai ngón tay dính đầy nước bọt, ở dưới ngọn đèn lòe lòe toả sáng. Cậu sờ nhẹ lên mặt Lục Lê mấy lần, Lục Lê chống cự quay đầu, y nói: "Có chịu buông ra hay không?"

Tâm tình Trình Hoài Cẩn sung sướng nở nụ cười, nếu như phía sau cậu thiết lập bối cảnh manga thiếu nữ, khẳng định là vạn hoa tranh diễm, ánh sáng óng ánh.

Lục Lê không có tâm tình đi thưởng thức, trong lòng y càng thêm phiền muộn, đưa chân liền đạp Trình Hoài Cẩn, quát: "Mẹ nó mau thả ông ra!"

Trình Hoài Cẩn không đem cà vạt y mở ra, cậu vẫn hỏi: "Còn nói tục chửi thề nữa hay không?"

Lục Lê lập tức trả lời: "Ông đây vẫn nói, làm gì được tao! Mày là ai mà ông đây phải sợ?"

Tính cách Cố Du là như vậy, một khi châm lửa liền công kích đối phương. Lục Lê biểu thị, thiết lập người như vậy để y mắng chửi cậu ta thật sự rất thoải mái.

Tuy rằng Lục Lê thấy rõ ràng vẻ mặt Trình Hoài Cẩn không thay đổi, nhưng hô hấp tăng lên mấy phần. Lục Lê sợ cậu làm chuyện xằng bậy, liền không có tiền đồ hướng về bên trong giường hơi co người lại.

Trình Hoài Cẩn buông y ra tháo mở cà vạt trên tay.

Hai tay Lục Lê được giải phóng, lại nhìn gương mặt Trình Hoài Cẩn một chút, nhịn xuống ý nghĩ đem cậu đánh nát mặt, sau đó tung một cú đánh hướng trên vai thanh niên quất tới.

Cú đánh kia uy lực kinh người, kì thực sức mạnh cũng không lớn, bằng không ngay cả tiếng hừ Trình Hoài Cẩn cũng không rên nổi.

Lục Lê chỉ vào mũi cậu liền mắng to: "Trời đất ngó xuống mà coi, mày dám đem tao trói lại! Nói cho mày biết, liệu hồn xem lại thân phận chính mình đi! Đừng tưởng rằng tao không dám đánh mày!"

Trình Hoài Cẩn mặt không hề cảm xúc mặc hắn phát điên.

Lục Lê lấy lại khí lực, cầm đồ vật lên liền ném, giơ chân lên liền đạp, trong chốc lát phòng ngủ sạch sẽ lại như bão quét đi ngang qua.

Sau đó Lục Lê hả giận, cũng không quay đầu lại lao ra khỏi phòng, cửa phòng "Rầm" một tiếng bị y đóng lại.

Mỗi gian phòng đều cách âm rất tốt, Lục Lê làm động tác lớn như vậy đều không gây ồn ào đến Trình Chanh ở dưới lầu.

Trở lại phòng ngủ của mình Lục Lê liền hút hai điếu thuốc lá mới lấy lại bình tĩnh, đối với hệ thống nói: "Tao không làm nữa."

Hệ thống vội vàng nói: "Con trai ngoan, lại nổi điên gì thế?"

Lục Lê nói: "Tao đánh không lại nó. Mặc kệ là thế giới này, hay là các thế giới tiếp theo tao đều lựa chọn hình thức tự sát."

Hệ thống an ủi nói: "Đừng từ bỏ, ít nhất độ HE đang tăng lên rất nhanh."

Lục Lê hỏi: "Cao lên tới bao nhiêu?"

Hệ thống có chút hư thoát, nói rằng: "5 điểm."

Lục Lê: "… Không cần nói nhiều nữa."

Hệ thống 'Ha ha' nở nụ cười, tự mình nói: "Được rồi, vậy chúng ta vĩnh viễn sống ở thế giới này. Cùng nhau Hạnh, Phúc, Viên, Mãn."

Sau khi nghe xong Lục Lê nổi cả gai óc, y suy nghĩ một chút, vẫn là thỏa hiệp nói: "Đành chịu vậy, vẫn là nỗ lực cố gắng hoàn thành nhiệm vụ đi."

Lục Lê nhìn bóng đêm thăm thẳm, trái tim kìm nén rút hai điếu thuốc ra, đợi đến khi sương khói tràn ngập cả phòng, y ho nhẹ đi mở cửa sổ ra. Thế giới thứ nhất y dễ dàng bỏ qua mùi khói thuốc lá quen thuộc, thế giới này nhất định phải cùng nó không bỏ không rời.

Cách ngày Lục Lê liền lái xe mang Trình Hoài Cẩn đến công ty, sau đó đem cậu giao cho Jeason trợ lý ngôi sao.

Jeason cùng Cố Du là bạn thân giao, cũng là một trong số ít bạn tốt biết xu hướng tình dục của Cố Du. Anh ta ở Thế Giới Giải Trí rất nổi tiếng, rất nhiều người tranh giành đến sứt đầu mẻ trán đều muốn cùng

anh ta tâm linh tương thông, hoặc là trao đổi giao dịch thể xác, hầu như tất cả những ai qua tay anh ta hiện tại đều vinh quang tột đỉnh, Tôn San San đã từng là nghệ sĩ do anh quản lý qua.

Thế nhưng Jeason có tên thật không thể nào êm tai hơn, gọi là Trương Tiểu Huy.

Lục Lê lại cảm thấy tên này rất có phong cách Tây, lại phóng khoáng mạnh mẽ.

"Người tôi giao cho cậu đấy." Lục Lê vỗ vai Jeason.

Nam nhân hướng về y làm một cái thủ thế 'ok', đối với y nói: "Cứ yên tâm."

Lục Lê đang chiến tranh lạnh cùng Trình Hoài Cẩn, nói là chiến tranh lạnh cũng chỉ là Lục Lê không giống như thường ngày dán lên người cậu. Lục Lê nhìn Trình Hoài Cẩn một chút, giả vờ lạnh lùng quay đầu bước đi.

Điều này cũng làm cho Lục Lê trong xác Cố Du, nếu không hướng về biểu hiện Trình Hoài Cẩn tối hôm qua, y nghĩ ngày hôm nay có ra được đến cửa biệt thự hay không khỏi cần tranh luận nữa.

Đợi được Lục Lê xử lý xong văn kiện, ngồi ở văn phòng nhàn hạ đau cả "bi", còn không bằng đi xem Trình Hoài Cẩn một chút.

Tuy rằng hiện tại y đã đem Trình Hoài Cẩn hoa đến nhân vật nguy hiểm bên trong, ai có thể hướng dẫn đối tượng trọng điểm thanh niên như cậu chứ.

Lục Lê quyết định đến hậu kỳ thời điểm muốn hướng về Trình Hoài Cẩn thẳng thắn, nói cho cậu ấy biết chúng ta chỉ nói về tình cảm, không nói chuyện quan hệ thể xác dơ bẩn.

Lục Lê mang kính râm theo, dựa theo hệ thống nhắc nhở lén lút đi tới địa phương nơi tuyển chọn diễn viên điện ảnh.

Theo lời Lục Lê Jeason đem một đống kịch bản đưa đến trước mặt Trình Hoài Cẩn, ai biết ở một đống kịch bản Trình Hoài Cẩn lựa chọn vai nam nhất, có thể vị đạo diễn kia chỉ là một đạo diễn nhỏ vô danh, tài chính kinh phí thấp uy hiếp đến đoàn làm phim.

Khẳng định trong đoàn làm phim không có đội hình ngôi sao, tỉ lệ người xem chỉ thấp không cao.

Duy nhất đáng giá vỗ tay tán thưởng chính là kịch bản.

Khi hệ thống đem kịch bản truyền đến cho Lục Lê, lúc này Lục Lê như lên cơn ngáo đá hưng phấn đến nỗi muốn lắc lư cả người.

Bởi vì bộ phim này là thể loại trinh thám hồi hộp yêu thích nhất của Lục Lê, sau khi xem xong kịch bản Lục Lê liền cảm thán, người biên kịch thật xuất sắc, dĩ nhiên có thể làm ra nội dung bộ phim như vậy.

Bộ phim có tên gọi là (Bóng Tối Dưới Ánh Mặt Trời), nói về một người cảnh sát cùng tên biến thái điên cuồng giết người so tài đấu trí, nội dung thoải mái chập trùng, chuyển ngoặt liên tục, toàn bộ hành trình không có điểm dừng.

Sau khi Lục Lê xem xong kịch bản tâm tình rất nặng nề, bởi vì đây là một bi kịch.

Trong nguyên bản Trình Hoài Cẩn không có nhận qua bộ phim này, mà là Cố Du vì cậu chọn một bộ phim thần tượng thanh xuân vườn trường, sau khi quay xong Trình Hoài Cẩn một đêm liền thành danh đỏ chót. Tuy rằng Cố Du giảm bớt cùng hạn chế phạm vi cậu đi quay phim, thế nhưng Trình Hoài Cẩn vẫn nhận kịch bản phim, hợp tác với diễn viên của y, không ngoại lệ vẫn đỏ chót.

Liền ngay cả trước đó Trịnh Hoài Cẩn chạy qua làm diễn viên quần chúng trong phim truyền hình cũng bị người bới ra, thay phiên vô số lần.

Lục Lê đối với biểu hiện Trình Hoài Cẩn rất là chờ mong, nghĩ khi nào rảnh rỗi sẽ cùng cậu nghiên cứu hành động một hồi, thuận tiện hỏi lại kỹ xảo của cậu như thế nào.

Tuy rằng Trình Hoài Cẩn một đường bị Lục Lê dẫn dắt, cũng mặc kệ cậu muốn nhận kịch bản từ đạo diễn nào, trùng hợp ngày hôm nay sắp xếp tuyển diễn viên, vì lẽ đó cùng một đám người đi tới thử nghiệm hiện trường.

Ở trong đám người Lục Lê liếc mắt liền phát hiện Trình Hoài Cẩn ngồi ở trên ghế, hai tay vây quanh, đầu hơi ngẩng, nhắm mắt lại không biết đang suy nghĩ gì.

Lục Lê suy đoán lần đầu tiên Cố Du nhìn thấy Trình Hoài Cẩn, nội tâm khẳng định chính là: Cậu ta dáng vẻ đơn thuần như thế không phải là giả vờ, cùng với những người ngoài yêu diễm đê tiện căn bản không giống nhau.

Nhân viên đem số thứ tự từng cái phân phát cho mọi người, tiếp theo gọi từng cái tên để bọn họ tiến vào.

Lục Lê đứng ở trong góc chơi điện thoại di động, rốt cục đợi Trình Hoài Cẩn đi vào. Đợi khoảng mười phút lúc cậu đi ra, tuy rằng trên mặt thời điểm lúc ra vào như thế, không có dư thừa tâm tình gì, thế nhưng qua ba tháng Lục Lê quan sát, vẫn có thể từ thần sắc cậu nhận ra có điểm cao hứng.

Hẳn là không có chút hồi hộp nào khi được tuyển chọn.

Lục Lê chờ cậu ta đi ra ngoài, mới cẩn thận từ nhà lớn đi lùi ra sau.

Xuất hiện ở cửa trước, Lục Lê theo bản năng cảm thấy Trình Hoài Cẩn phát hiện ra y, bởi vì thời khắc cuối cùng y liếc mắt nhìn về hướng thanh niên thấy cậu dời tầm mắt sang đây.

Lúc này âm thanh hệ thống lại đột ngột vang lên: "Độ HE tăng một điểm, cậu chủ không ngừng cố gắng nhé."

Lục Lê sợ hết hồn, y nói: "Thần linh ơi, chỉ thêm một điểm mày nhắc nhở tao làm cái quái gì." Y thở dài nói tiếp, "Thành sự không đủ bại sự có thừa. Cháu ngoan, ông rất thất vọng về mày."

"..." Cậu chủ cay gà càng ngày càng khó có thể nói chuyện, rất muốn cưỡng chế y mang đi rời khỏi thế giới này nhưng không sao làm được.

Lục Lê ngồi trên ghế làm việc thích ý nghe hệ thống báo cáo hành trình Trình Hoài Cẩn, trong lòng đều nở đầy hoa nhỏ màu hồng phấn.

Chính là muốn cho Trình Hoài Cẩn nhanh hồng lên, đem hành trình an bài, khi cậu đối mặt với thời gian áp lực sẽ càng ngắn hơn.

Lục Lê uống một ngụm cà phê, cảm giác tương lai phi thường tươi sáng.

24. Chương 24

Như Lục Lê mong muốn, từ khi Trình Hoài Cẩn tham gia đóng phim thật sự trở nên rất bận, mỗi ngày trời chưa sáng liền hướng đến trường quay, buổi tối rất muộn mới trở về nhà.

Vì không muốn chú tài xế khổ cực như vậy, mỗi ngày Lục Lê theo Trình Hoài Cẩn dậy sớm về nhà muộn, còn chuyên môn vì cậu lựa chọn dòng xe hơi cao cấp.

Lục Lê không nghiên cứu qua các nhãn hiệu xe, ngược lại mua cho Trình Hoài Cẩn đều là những mẫu mã đẹp nhất.

Thời điểm trả tiền chỉ cần đọc thầm hiện tại mình chính là nhà tư bản giàu có, nội tâm một điểm không cảm giác đau lòng.

Cả ngày đều không nhìn thấy Trình Hoài Cẩn, trong lòng Lục Lê thoải mái lên trời, nhưng y vẫn miễn cưỡng không được quay về phía thanh niên lải nhải vài câu: "Cậu không cho rằng tôi để cậu ra ngoài là để cậu vui chơi ư, tại sao mấy ngày nay không trở về ăn cơm tối?! Cậu cố ý trốn tránh tôi đúng không?"

Trình Hoài Cẩn đem áo khoác cởi ra, thường ngày đều là Lục Lê ân cần nhận lấy, móc ở phía trên cây treo đồ.

Trình Hoài Cẩn nói: "Tôi không có."

Lục Lê không tin, vẻ mặt như ông chồng quá trớn với Tiểu Tam, y đau lòng nói: "Một hồi sau tôi trở lại đây đón cậu, tốt nhất là cậu đứng ở đây chờ tôi! Tôi đã nói với cậu, chỉ có một mình cậu là tôi đích thân đi đón rước thôi đó."

Trình Hoài Cẩn không hề có một tiếng động thở dài, cậu nói: "Công việc cần tôi, chỉ có mấy ngày nay khá là bận bịu thôi."

Lục Lê hừ hừ hai tiếng, không nói gì nữa. Kỳ thực chính là y giả bộ giả vờ giả vịt, uy hiếp không muốn Trình Hoài Cẩn trở về nhà.

Y ước gì Trình Hoài Cẩn đừng nên trở về, nhìn thấy gương mặt đó cả người y đều không thoải mái.

Ai biết y nói xong câu đó ngày thứ hai Trình Hoài Cẩn liền sớm xin nghỉ trước, Lục Lê về nhà liền nhìn thấy thanh niên ngồi ở trên ghế sa lông xem phim, cả người liền cứng ngắc.

Lục Lê đi tới phía sau sô pha, do dự một chút, sau đó nhào tới ôm lấy cổ Trình Hoài Cẩn, cười nói: "A ha ha ha, bắt được cậu rồi."

Trình Hoài Cẩn vỗ lên cánh tay y, mở miệng nói: "Ấu trĩ."

Lục Lê buông cậu ra, vòng tới sô pha phía trước ngồi vào bên cạnh cậu, y hỏi: "Vì sao ngày hôm nay nghỉ làm sớm như vậy?"

Trình Hoài Cẩn vẫn liên tục nhìn chằm chằm vào ti vi, Lục Lê cứng rắn đem mặt cậu hướng về chính mình.

Trình Hoài Cẩn nhìn kĩ y rồi nói: "Phân đoạn diễn ngày hôm nay tương đối ít, vì lẽ đó sớm chút nữa sẽ trở lại."

Lục Lê bĩu môi, đối với câu trả lời này hiển nhiên rất thất vọng.

Bỗng nhiên y kéo tay Trình Hoài Cẩn, nói: "Đi, tôi mang cậu đi ra ngoài ăn một bữa."

Tuy rằng bề ngoài Lục Lê đang oán giận Trình Hoài Cẩn không trở lại ăn chung với mình, nhưng kỳ thực mấy ngày nay y cũng không có ở nhà ăn cơm, nguyên nhân chính là y thích một cửa tiệm bán đồ ăn bên ngoài, bên trong cửa tiệm kia làm mấy món cay ăn cực kỳ ngon.

Ăn liên tiếp mấy lần Lục Lê đều không ngán, hơn nữa ngày hôm nay vừa vặn là ngày 20 tháng 5, cửa tiệm kia đưa ra khuyến mãi, nói là đi hai người chỉ tính nửa giá tiền.

Đối với đi ra ngoài ăn một bữa, Trình Hoài Cẩn không có dị nghị gì.

Lục Lê lái xe hứng thú bừng bừng mang Trình Hoài Cẩn đi tới cửa tiệm Thành Tây kia. Nhà hàng này mùi vị rất tốt tuy rằng không nằm ở trung tâm thành phố, mà là ở vùng ngoại thành khá là xa xôi, ăn một bữa cơm so với bỏ tiền ra đổ đầy xăng dầu còn mắc hơn, trên căn bản tới đây ăn không phải đầu óc có hố thì cũng là xăng dầu quá nhiều nên cần tiêu bớt.

Cho nên thời điểm Lục Lê nhìn thấy Tôn San San, phản ứng đầu tiên của y chính là nữ nhân này lại giống như y đầu óc đều có hố.

Tôn San San ăn mặc nóng bỏng váy ngắn liền thân, ngực trễ ra ngoài hầu như muốn rớt ra khỏi áo, rất tự tin về vóc dáng thân thể chính mình. Lục Lê dám khẳng định, nếu như không phải bên người cô mang theo hai bảo vệ nghiêm túc, rất nhiều người đều sẽ muốn duỗi tay ra nắn bóp bầu ngực cô.

Lục Lê không nghĩ tới y đang muốn đẩy ra cửa phòng khách đi WC, liền trùng hợp gặp phải Tôn San San.

Nếu là trùng hợp y chắc chắn khẳng định sẽ không tin.

Tôn San San lấy xuống kính râm, vung môi đỏ au lên, da mặt rất dầy đối với Lục Lê nói: "Anh Cố, thật là trùng hợp nha không ngờ anh cũng ăn cơm ở đây. Hay là cho em vào cùng ăn với anh đi?"

Lục Lê đứng chắn ngay cửa, rất không có phong độ thân sĩ nói rằng: "Thật không tiện, chúng tôi đi chung với nhau rồi." Hơn nữa còn bớt được nửa giá tiền.

Vừa nghe lời này Tôn San San càng thêm hiếu kỳ, cô tiến lên một bước, hầu như dán sát trên người Lục Lê, muốn xem một chút người trong phòng đến cùng là ai.

Trong phòng bị bình phong che chắn, Tôn San San nhìn qua liền muốn hận trời xanh, làm như thế nào đi chăng nữa đều không thấy rõ người bên trong.

Lần đầu tiên Lục Lê cách nữ nhân gần như vậy tâm tình kỳ thực rất kích động, thế nhưng trong lòng y đọc thầm sắc tức thị không không tức thị sắc, nhẫn tâm tàn nhẫn đem Tôn San San đẩy ra.

Tôn San San miệng cong lên, vẻ mặt kì dị nói: "Anh Cố, anh không cho em đi vào… Đừng nói bên trong là bạn gái anh nha?"

Lúc này Lục Lê lắc lắc đầu: "Không phải, chỉ là bạn bè bình thường thôi, chúng ta đàm luận về công việc. Amy, em qua phòng sát vách đi, bữa cơm này anh mời."

Lục Lê quyết định nếu như Tôn San San còn dây dưa, y liền không thương hương tiếc ngọc nữa, mà là đối với đại mỹ nhân này sinh ra tức giận.

Cố Du luôn luôn không thích người khác quản việc riêng của y, cũng không thích người khác quản chính mình.

Đúng rồi, y là loại tự mình phục vụ cho người khác, sau khi chơi chán liền bỏ người đó đi đúng là kiểu người thật sự tra đến vậy.

Tôn San San nhìn nam nhân vẻ mặt mơ hồ có chút tức giận, cô thức thời lui lại vài bước, sau đó hướng về Lục Lê phất phất tay: "Vậy em đây không quấy rầy hai người, anh Cố hẹn gặp lại."

Chờ nhìn thấy bọn họ tiến vào phòng khách sát vách, Lục Lê lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cũng không có ý định đi WC nữa. Hắn lùi trở về bên trong căn phòng, nghĩ mau mau ăn xong rồi đi nhanh.

Kỳ thực y sợ không cẩn thận liền bị Tôn San San mê hoặc, thiết lập tan vỡ, sau đó nỗ lực hết thảy đều như công dã tràng xe cát.

Lục Lê đem một ly rượu không mùi không vị tiến vào trong, đối với Trình Hoài Cẩn nói: "Cậu còn chờ đợi đến bao lâu, làm sao còn chưa uống rượu?"

Môi Trình Hoài Cẩn cay đỏ hồng hồng, xem ra được ví như là tú sắc khả san (sắc đẹp thay cơm), nhiều người yêu thích. Cậu đem một miếng thịt bỏ vào trong miệng, nói rằng: "Tôi không quen uống rượu."

Chẳng lẽ ý cậu ta là chỉ cần nhấp rượu một tí đã say? Vậy y có thể cố gắng lợi dụng điểm ấy, làm cho cậu ta quá chén sau đó giả tạo hiện trường như bị OOXX.

Lục Lê cảm giác mình phi thường cơ trí, thuận tiện cho mình một điểm cộng.

Chờ cơm nước tính tiền xong liền muốn ra ngoài, Lục Lê lại nằm trong dự liệu gặp phải Tôn San San.

Đại mỹ nhân, cô quấn quýt lấy tôi cũng vô dụng thôi, ai bảo tôi [thân thể này] đối với cô không có hứng thú. [tay bất giác nắm chặt]

Sắc mặt Lục Lê có chút khó coi, y cầm lấy tay Trình Hoài Cẩn liền muốn đi.

Tôn San San cười ngăn cản y, con mắt xoay tròn ở trên người bọn họ nhìn tới: "Anh Cố, còn chưa cám ơn anh mời em ăn cơm mà."

Cô ta còn không thấy ngại sao? Ưu đãi ngày hôm nay là hai người mới được, cô ta chỉ đi một người nên dựa theo giá gốc nha, là giá gốc đó! Lục Lê đau lòng ví tiền của mình.

Tuy rằng hiện tại y không thiếu tiền.

Sắc mặt Lục Lê càng không dễ nhìn, y nói: "Mời Tôn tiểu thư tránh ra, chúng tôi phải đi gấp."

Không nghĩ tới nữ nhân họ Tôn này một điểm đều không rụt rè, ngược lại còn đặc biệt hào phóng, cô ngăn cản Lục Lê, vừa nhìn về phía sau thấy Trình Hoài Cẩn, cười nói: "Anh Cố, nhiều lần toàn anh mời em, hôm nay đến lượt em đi. Nếu không… Em mời anh cùng vị bằng hữu này đi ra bên ngoài uống một ly rượu, được chứ?"

Lục Lê buông tay Trình Hoài Cẩn ra, y tiến lên một bước khoác vai Tôn San San, dìu cô đi đến bên trong góc.

Tôn San San rất phối hợp dựa vào trên cánh tay y.

Lục Lê nhỏ giọng nói với cô: "Tôi ở trước mặt người bảo vệ mà nể mặt cô, đừng có vì thể diện được nước làm tới, cũng đừng tiếp tục đến trêu chọc tôi, có nghe hay không?"

Tôn San San bị y làm cho mất mặt dĩ nhiên không để ý chút nào, vẫn cười khanh khách. Sau khi Lục Lê nói xong, duỗi ra cánh tay trắng mịn, đem đầu y kéo xuống, ở trên mặt Lục Lê ấn xuống một nụ hôn.

"Ôi trời ơi!" Lục Lê dùng tay áo chà mặt, cau mày nói: "Cô dám dùng son môi ấn lên mặt tôi? Có biết nó bẩn lắm không?"

Tôn San San thở dài, ngón tay quấn quanh mấy lọn tóc quăn, vô thức nhìn bóng lưng của y, trong miệng lầm bầm: "Nam nhân xấu không có tình thú gì hết."

Lục Lê nắm tay Trình Hoài Cẩn liền đi ra cửa.

Thời điểm ở trên xe gương mặt Trình Hoài Cẩn lạnh lùng không nói một lời, chờ cậu ngồi vào ghế phụ, Lục Lê lập tức tiến sát vào đối với cậu nói: "Cậu đừng có hiểu lầm, tôi cùng với cô ta không có quan hệ gì cả."

Trình Hoài Cẩn ngồi ở vị trí kế bên tài xế, hai tay hoàn ngực, vẻ mặt lạnh lùng nói: "Chuyện của anh, không có quan hệ gì đến tôi."

Lục Lê vỗ mạnh lên tay lái, tiểu vũ trụ trong nháy mắt bạo phát, y không có chuyện gì liền nói: "Chỉ vì một người phụ nữ cậu cáu kỉnh với tôi đúng không? *** mẹ nó mỗi ngày cậu còn không trở về nhà, có phải bị con hồ ly tinh nào quyến rũ hớp mất hồn rồi không?"

Hệ thống biểu thị: Ha ha, cậu nhìn điểm độ HE chính mình đi, người ta không đem cậu để ở trong lòng nha.

Đối mặt với nam nhân cố tình gây sự, Trình Hoài Cẩn dùng chiêu thức chính là trầm mặc.

Lục Lê có cảm giác không tên tâm cơ thằng nhỏ này rất sâu, động tác võ thuật cũng rất giỏi.

Y theo bản năng không dám trêu chọc nữa, chỉ có thể tức giận hừ một tiếng, xoay tay lái một cú, xe thể thao liền như cung tên rời cung bay ra ngoài.

Ngày thứ hai Lục Lê lôi kéo Trình Hoài Cẩn đến đoàn làm phim.

Lục Lê đi tới trường quay phim, uy hiếp đoàn làm phim phải xem trọng đầu tư người, được đạo diễn nhiệt tình ưu đãi.

Trình Hoài Cẩn đóng vai là một cảnh sát trẻ tuổi tên là Dư Phi, cùng đối thủ cậu là người ở bên trong đoàn làm phim đóng vai là một tội phạm hiềm nghi, bị cảnh sát giải lên đồn vì có liên quan đến mấy vụ án mạng giết người.

Lấy bối cảnh phim vào chục năm về trước trong một thị trấn nhỏ, lúc đó kỹ thuật quốc gia cũng không tiến bộ, hoàn toàn không giống khoa học kỹ thuật hiện đại tiên tiến như vậy.

Những người chết trong thị trấn toàn bộ đều là các cô gái trẻ tuổi, hơn nữa trước khi chết tên hung thủ trói các cô lại sau đó tiến hành cưỡng hiếp, rồi dùng dao cứa qua động mạch chủ hoặc là trực tiếp dùng tất chân ghìm chết.

Dư Phi vừa mới lên chức liền đảm đương gặp phải vụ án lớn này, cậu mới ra đời không sợ cọp, cùng phạm nhân giảo hoạt nhiều lần đấu trí so tài dũng khí. Thế nhưng thị trấn người chết ngày một tăng làm nội tâm cậu trải qua thống khổ dằn vặt, huy hiệu cảnh sát chính nghĩa sáng lên lấp lóa, nhưng dù vậy cũng không thể đem phạm nhân bên trong đưa ra ánh sáng.

Kết thúc bộ phim rất ý vị sâu xa, tên hiềm nghi hung thủ kia bị phán định vô tội được phóng thích.

Nói cách khác, toàn bộ vụ án từ đầu tới cuối đều không bắt được hung thủ.

Mà tên hung thủ kia, vẫn như cũ ẩn nấp ở trong thị trấn.

Cậu cảnh sát trẻ nội tâm trải qua thống khổ cực độ cùng dằn vặt, cậu có chí hướng làm một cảnh sát chính nghĩa diệt trừ tội phạm, trải qua sự đối mặt này, thời điểm kẻ địch ở trong bóng tối, cậu mới phát hiện sức mạnh của chính mình nhỏ bé cỡ nào.

Hiện tại Trình Hoài Cẩn đang diễn phân đoạn thẩm vấn nghi phạm, cảnh sát trẻ bận cảnh phục thẳng tắp, cậu ngồi đối diện nghi phạm, vẻ mặt nghiêm túc, không hề chớp mắt tập trung nhìn vào đối tượng.

Tên nghi phạm bị bắt là kẻ ngu si, hắn được phát hiện ra ở vùng phụ cận, lúc đó hắn vô tri vô giác chơi đùa áo ngực nạn nhân.

Đây là một hồi cửu chiến, nghi phạm mấy ngày không ngủ bị dằn vặt đến mất nước miễn cưỡng mở mắt ra, đầu lưỡi suy yếu nói: "Tôi thật sự, không có giết người mà…"

Rất nhiều cảnh sát, bao gồm thủ trưởng trong bóng tối tạo áp lực lên người Dư Phi, muốn cậu qua loa mau chóng phá án.

Bởi vì vụ án kéo dài càng lâu, tâm tình dân chúng càng thêm căm phẫn kích động, đối với cảnh sát tín nhiệm càng ngày giảm xuống.

Những người dân ngu dốt trong thị trấn kia thậm chí đều đi tới cục cảnh sát gây sự.

Từ nhỏ Dư Phi được truyền vào tri thức chính là đem kẻ xấu tập nã quy án, cậu miễn cưỡng trụ vững trước áp lực, mấy đêm không chợp mắt làm cậu tiều tụy không thể tả.

Nhưng trong mắt Dư Phi chấp nhất cùng tín ngưỡng sáng ngời.

Cảnh sát đứng ở một bên không kiềm chế nổi đi lên phía trước, đi tới đá một cú vào ghế làm tên nghi phạm ngã xuống đất, tiếp theo đạp lên trên hai chân hắn, hung hăng nói: "Mày khai thật cho tao! Đến cuối cùng có phải mày chính là kẻ giết người hay không?"

Kỳ thực Dư Phi cũng không đồng ý phương thức loại hình bạo lực ép cung như thế này, có thể các cảnh sát khác xem hình thức này như một trào lưu vào niên đại ấy.

Cảnh sát trẻ đứng lên, cậu thở dài, che đậy đi trong mắt vẻ uể oải, cậu đối với vị cảnh sát kia nói: "Đủ rồi, đừng đánh nữa."

Vị cảnh sát kia lúc này mới dừng động tác lại, hướng về kẻ tình nghi run lẩy bẩy quăng một cái tát vào mặt.

Lúc này, cửa từ bên ngoài đẩy ra, cảnh sát chịu trách nhiệm bên ngoài kinh hoảng đối với Dư Phi nói: "Cảnh sát Dư, bên ngoài có dân chúng đến gây sự! Bọn họ nói kẻ ngu này vô tội, muốn chúng ta lập tức thả người."

"Cắt!"

Đạo diễn cầm loa phóng đại âm thanh hô một tiếng, hết thảy diễn viên đều thở phào nhẹ nhõm, diễn viên đóng vai kẻ ngu si từ trên mặt đất đứng lên, vỗ đất cát dính trên người xuống.

Lục Lê mới vừa từ bên ngoài mua một bình sữa bò cầm ở trong tay, đi đến trước mặt Trình Hoài Cẩn, đem sữa bò đưa cho cậu.

Trình Hoài Cẩn bận cảnh phục vừa vặn, dáng người càng thêm kiên cường, đai lưng vòng qua vòng eo dẻo dai, đôi giầy ôm sát cẳng chân thon dài, trang phục Trình Hoài Cẩn lúc này như Cao Lĩnh chi hoa thần thánh không thể xâm phạm, Lục Lê uống ngụm nước suýt chút nữa không kìm được chảy xuống.

Trình Hoài Cẩn tự nhiên đem sữa bò trong tay y tiếp nhận, đem mũ cảnh sát cầm xuống, hỏi: "Cố tổng, sao anh lại tới đây?"

Lục Lê bụng đói như hổ nhìn cậu, chỉ còn kém đến mức không đem cậu nuốt vào bụng. Ánh mắt nóng rực lóe sáng lên, y nói rằng: "Tới thăm cậu một chút."

Trình Hoài Cẩn không nói gì nữa, trên thực tế cậu cũng không muốn cùng nam nhân nói chuyện.

Bởi vì phần lớn thời gian đều là Lục Lê ở một bên nói cằn nhằn liên miên.

Lục Lê quả nhiên xẹt tới, giọng nói y mang vẻ sùng bái nói: "Vừa nãy nhìn cậu thật đẹp trai."

"…"

"Tôi lén lút chụp vài tấm hình, con mẹ nó cậu quá đẹp đi mà."

"…"

"Tôi đang do dự có nên hay không up lên blog… Phải ha, phim còn chưa phát sóng, hiện tại không nên up thông tin lên?"

Trình Hoài Cẩn gật đầu.

Lục Lê cũng gật đầu lại, đồng ý nói: "Vậy tôi sẽ không up nữa, cậu đẹp như vậy, tôi cũng không muốn để cho người khác nhìn thấy."

Hệ thống không nhịn được nói: "Cậu không cảm giác logic mình quá vô lý sao? Nếu nói như vậy cậu không nên để cậu ấy đi đóng phim. Đáng lẽ cậu phải đem cậu ấy làm như vầy rồi làm như vậy…"

Lục Lê không phản ứng lại với hệ thống, tiếp theo thâm tình nói: "Trình Hoài Cẩn, cậu là vầng trăng sáng trong lòng tôi, là chu sa chí trong lòng bàn tay tôi."

Hệ thống ói một tiếng.

Ý tứ y chính là đang ám chỉ, không bao lâu nữa cậu sẽ biến thành hạt cơm trắng cùng muỗi huyết.

Trình Hoài Cẩn xem ra không thể nhịn được nữa, cậu nhẹ nhàng quát lên nói: "Cố tổng, anh câm miệng lại cho tôi."

Lục Lê nói: "Tôi không câm tôi không câm tôi không câm."

Trình Hoài Cẩn: "…"

Lục Lê phát hiện mình xác thực rất ngu ngốc, y ha ha nở nụ cười một tiếng, bé ngoan ngậm miệng lại.

Chờ Trình Hoài Cẩn thay đổi một thân cảnh phục, ánh mắt Lục Lê còn lưu luyến dính ở trên quần áo cậu, xem ra phi thường muốn mượn gió bẻ măng.

Trình Hoài Cẩn đẹp trai đến như vậy, nhất định là do bộ cảnh phục có tội.

Cảnh phục: Tội này tui không gánh đâu nha.

Tác giả có lời muốn nói: Chương này kỳ thực lấy tư liệu từ một bộ phim điện ảnh Hàn Quốc, do một vài nguyên do sự kiện có chút cải biên,

25. Chương 25

Trong nháy mắt thời gian lại qua ba tháng, Lục Lê cũng duy trì tinh thần nhất quán người không biết xấu hổ vô địch thiên hạ, đem Trình Hoài Cẩn nhìn đến gắt gao, một cái gió thổi cỏ lay hay lúc y lên cơn thần kinh đều chất vấn hắn.

Lục Lê vốn tưởng rằng Trình Hoài Cẩn sẽ bởi vì y chấp nhất mà cảm động [đại ngộ], sẽ bởi vì y như một người điên thần kinh thì khỏi cần bàn cãi mà không chịu nhận y, thậm chí đối với y sản sinh ra sự căm ghét nồng đậm.

Nhưng ai biết Trình Hoài Cẩn lại không có, không chỉ có không có trái lại bị Lục Lê quấy phá càng bình tĩnh thêm.

Coi như Lục Lê làm như thế nào đi chăng nữa đối với cậu dính chặt không buông, nỗ lực dùng ngôn từ gây cho cậu buồn nôn, dùng hành động làm cho cậu chán ngán y, hiện tại Trình Hoài Cẩn cũng có thể trưng ra bộ mặt không biến sắc.

Hơn nữa y còn có tuyệt chiêu chế phục được nam nhân.

Liền như hiện tại Lục Lê chất vấn cậu cùng một nữ diễn viên trong đoàn làm phim đến cùng có mối quan hệ gì, dáng vẻ cuồng loạn đỏ mặt tía tai.

Lục Lê ho khan vài tiếng, nhấp một hớp nước lạnh thuận giọng, tiếp theo chỉ vào mũi Trình Hoài Cẩn liền bắt đầu mắng: "*** mẹ nó Trình Hoài Cẩn có phải bây giờ cánh cứng rồi đúng không, cậu cùng nữ nhân kia cấu kết làm bậy liếc mắt đưa tình, có phải xem tôi như không khí không!?"

Trình Hoài Cẩn đã quen tính tình Lục Lê, y chính là gào thét sấm rền một chút, đã nói đi không cần cách ngày, sau năm phút lại như gió thổi lá bay.

Nhưng Trình Hoài Cẩn bị y làm cho ồn ào thực sự là rất đau đầu, thẳng thắn đưa tay ra đem cánh tay Lục Lê kéo đến trong lồng ngực của cậu, cúi đầu xuống môi cậu liền bịt miệng nam nhân vẫn còn đang lải nhải.

Động tác Lục Lê giống như bị ngưng trệ, y không có giãy dụa, liền như bé ngoan ngồi ở trong lồng ngực của cậu. Đợi được mấy giây sau khi Trình Hoài Cẩn buông y ra, hồn bay phách tán mới che đôi môi đi, lảo đảo rời đi.

Cũng may Trình Hoài Cẩn không thấy vẻ mặt khủng bố của y, bởi vì vẻ mặt Lục Lê khi đó như khuê nữ bị bạo hoa huyệt.

Từ sau khi lĩnh ngộ tuyệt chiêu từ Trình Hoài Cẩn, Lục Lê liền đối với cậu quản chế giảm mạnh.

Mối quan hệ giữa hai người rốt cục có chút tiến bộ, hệ thống biểu thị rất vui mừng.

Hệ thống nói cho Lục Lê biết sau khi Trình Hoài Cẩn quay xong (Bóng Tối Dưới Ánh Mặt Trời), độ HE cao lên đến hai mươi điểm.

Cùng lúc đó, bộ phim này ra mắt tại các cụm rạp chiếu phim. Tuy chỉ là đoàn làm phim nhỏ, chế tác nhỏ, không có đội hình ngôi sao, bộ phim không có điềm báo trước liền đỏ lên, hơn nữa nhiệt dư vừa đủ, vừa đến điểm lửa liền cháy thành ngọn lửa lớn.

Đương nhiên bộ phim thành công cũng không chỉ bởi vì có Lục Lê đứng ở phía sau lưng trợ lực, trước khi bộ phim được công chiếu y liền thuê vô số thủy quân lên từng diễn đàn lớn, bình luận từng bài blog. Trong đó nguyên nhân trọng yếu bởi vì quay phim điều kiện khắc khổ, để các diễn viên rèn luyện tự thân vận động.

Bộ phim này người được lợi nhất chính là Lục Lê biết đầu tư người, y đầu tư tài chính phiên đi phiên lại lần nữa trở thành nhà tài phiệt lớn.

Trình Hoài Cẩn đóng vai cảnh sát trẻ tuổi bắt đầu ánh sáng chính nghĩa đến cuối cùng biến thành bó tay tuyệt vọng hết cách, chuyển biến như vậy trước sau chênh lệch rất lớn, cũng làm cho bên trong đoàn làm phim rất nhiều người còn chưa mở phách liền bắt đầu dự đoán, Trình Hoài Cẩn giống như một bình hoa, được tổ nhân viên đề cử vào, khẳng định diễn không tốt nhân vật này.

Thế nhưng làm cho tất cả mọi người đều mở rộng tầm mắt chính là, Trình Hoài Cẩn không chỉ diễn xuất sắc, mà là diễn cực kỳ xuất sắc.

Đặc biệt là thời điểm kết thúc phim, cảnh sát trẻ tuổi Dư Phi đứng xán lạn dưới ánh mặt trời rạng ngời, cậu mở ra hai tay, cực lực hướng lên trên ngước đầu, giống như muốn ôm ấp ánh sáng mặt trời thần thánh.

Mà ở phía sau cậu, một đám lớn sương mù mờ mịt lặng yên hướng về cậu lan tràn trôi đến, Dư Phi đối mặt với ánh mặt trời cực nóng, sau lưng bóng tối không ngừng khuếch tán càng khiến người ta sợ đến run rẩy.

Khi bộ phim kết thúc, nhạc kết thúc phim vang lên, hai bên ánh đèn rạp chiếu phim toàn bộ sáng lên, Lục Lê lôi kéo tay Trình Hoài Cẩn theo khán giả đi ra phía ngoài.

Trình Hoài Cẩn hiện tại ra ngoài không thể không hóa trang, nếu không sẽ bị fan cuồng phát hiện bắt giữ, lúc Lục Lê cùng Trình Hoài Cẩn ra cửa, y vô tội bị những cô gái điên cuồng kia liếc nhìn với ánh mắt hình viên đạn.

Trình Hoài Cẩn đội mũ lưỡi trai màu đen, trên người bận quần áo rộng rãi nhàn nhã. Lục Lê chăm chú dựa vào cậu, ở bên tai thanh niên hưng phấn thì thầm: "Trình Hoài Cẩn, cậu diễn thực sự quá tốt, thời điểm nhìn thấy kết thúc phim suýt chút nữa tôi đã rơi nước mắt."

Thời điểm nhìn thấy kết thúc Lục Lê có thể khẳng định, có thật nhiều người khi bọn hắn không chú ý đến, nước mắt không tự chủ được liền rơi xuống.

Trình Hoài Cẩn an ủi sờ đầu y như sờ con chó lớn.

Hai người bọn họ hiện tại quan hệ rất vi diệu, Trình Hoài Cẩn từ từ đối với y thả xuống phòng bị, nhưng trước sau thái độ đối với Lục Lê không mặn không nhạt, vừa không có nhiều thân mật cũng không có quá xa lánh, liền chỉ tình cờ hôn môi lướt qua cũng không bao hàm bất kỳ tình cảm nào.

Lục Lê cảm thấy, đối với hướng đi phát triển như vậy y hết sức hài lòng.

Một bên chán ngán Trình Hoài Cẩn, độ HE còn nằm trong lòng bàn tay, thực sự là nhất cử lưỡng tiện.

Kỳ thực y cảm thấy Cố Du người này xác thực rất biến thái, Lục Lê ở thế giới này nội dung vở kịch phân làm ba bước, bước thứ nhất chính là đem Trình Hoài Cẩn vào trong tay, bước thứ hai vứt bỏ Trình Hoài Cẩn, bước thứ ba chính là lấy Tôn San San về làm vợ.

Lục Lê biểu thị: Đúng là thật sự quá máu chó.

Nói cách khác trước đó y chính là tôn tử, phần sau giả bộ thành đại gia, để Trình Hoài Cẩn ngược lại truy y.

Lục Lê nhận nhiệm vụ khiêu chiến độ khó cao, lấy hiện tại độ HE mà nhìn, Trình Hoài Cẩn cùng y chỉ là bạn bè bình thường.

Lục Lê hoàn toàn không thể hiểu được nguyên tác nội dung vở kịch bên trong Trình Hoài Cẩn đến cùng là làm sao thích Cố Du, chẳng lẽ cậu ta có chứng bệnh Stockholm?

Về đến nhà Lục Lê tắm rửa thoải mái, sau đó liền nằm ở trên giường thích ý lướt blog.

Fans Trình Hoài Cẩn từ khi phim ra rạp hai ngày nay điên cuồng khích tướng, nguyên do từ một ngàn fans hiện tại đã lên đến chín mươi ngàn, con số hiện tại vẫn còn đang tăng.

Lục Lê mở ra tiểu hào lướt blog không còn biết trời đâu đất đâu, trước y ở trong bệnh viện chụp trộm Trình Hoài Cẩn bức ảnh đó bây giờ lại bị bới ra, bình luận phía dưới trong một đêm lên tới hơn ba ngàn.

Đại đa số, không – hầu như tất cả mọi người đều nghiêng về một phía trách mắng y. Phần nhỏ người cho rằng y cùng Trình Hoài Cẩn có giao tình, cầu ôm đùi mong nổi tiếng.

Yêu cẩn hoài du: Cắn chết bác chủ! Mau nhanh up hình lên đây!

Cẩn cẩn tiểu bảo bối: Chào bác chủ! Cẩn cẩn là tui!

Formalin hoa cúc: Trời đất trong một đêm tui có thêm thật nhiều điểm còn tưởng rằng thành võng hồng! Không nghĩ tới a a a tấm hình này là Trình Hoài Cẩn sao! Lúc đó tui cho rằng là ngôi sao nào đó, bây giờ nhìn lại quả nhiên ánh mắt của tui không sai! Lại có thực lực lại có nhan trị liếm liếm liếm! Thuận tiện hướng về đại gia tui xin cống hiến hoa cúc nhỏ!

… Này là quỷ quái gì đây.

Lục Lê quyết đoán đem bình luận thiết trí thành quan tâm có phản hồi, tiếp theo liền chuyên tâm lướt blog, xem hết thảy những tin tức về (Bóng Tối Dưới Ánh Mặt Trời) trên blog qua hết một lần.

Sau khi lướt blog xong, Lục Lê tiến vào trong chăn, đem đầu tóc còn ẩm ướt nằm xuống, tiện tay ném khăn mặt qua một bên, liền ngủ.

Lục Lê thuộc loại ngủ sét đánh người bất động, không bao lâu liền ngủ, ngay lúc y ngủ mơ mơ màng màng, cảm giác có người vỗ vào mặt y, nỗ lực đem y gọi dậy.

"Cút con mẹ mày đi." Lục Lê vung tay lên, trong miệng lầm bầm ghét bỏ một tiếng, trở mình ngủ tiếp.

Thanh niên bất đắc dĩ dùng tay đem bờ vai của y đẩy lên, ngồi ở sau người cậu, để nửa người trên Lục Lê tựa ở trên người mình, sau đó cầm khăn mặt ném qua một bên lên, vì y nhẹ nhàng lau chùi tóc còn mang theo hơi ẩm ướt.

"Lau khô tóc rồi mới ngủ."

Lục Lê mệt mỏi muốn chết, đem con mắt miễn cưỡng mở ra thành một cái khe, thiếu kiên nhẫn nhìn về phía kẻ quấy rối y đang ngủ: "Ngay cả cái này cậu còn muốn quản tôi? Tôi thích để tóc ẩm ướt ngủ đấy, cậu có ngon đánh tôi đi."

Động tác trên tay Trình Hoài Cẩn liên tục, nhưng dời đi đề tài: "Cố tổng, tôi muốn nhận quảng cáo, ngày mai muốn đi quay."

Coi như cậu không nói, nhất cử nhất động từ Trình Hoài Cẩn Lục Lê đều biết hết, thế nhưng mỗi lần Trình Hoài Cẩn đều sẽ rất thức thời sớm nói cho y, mà Lục Lê đều là nghiêm khắc trấn định, mỗi lần đều làm bộ thâm trầm suy nghĩ một hồi, ra vẻ mình rất có chiều sâu sau đó lại đồng ý.

Lục Lê không tránh thoát khỏi buồn bực lắc lắc đầu. Y nhắm mắt lại tựa ở trong lồng ngực Trình Hoài Cẩn, trong miệng phát sinh âm thanh yếu ớt: "Tùy tiện, muốn làm gì thì làm."

Trình Hoài Cẩn lau khô tóc cho nam nhân, trong lúc lơ đãng lòng bàn tay lướt qua đôi môi y nhợt nhạt.

Trình Hoài Cẩn rút tay về, ngược lại ở trên trán Lục Lê ấn xuống một nụ hôn, khẽ lẩm bẩm nói: "Chúc ngủ ngon."

Cách ngày Lục Lê tỉnh lại, nghe hệ thống sinh động như thật cùng y nói chuyện tình cảnh tối hôm qua, người khác còn có chút mơ mộng.

Y ngăn cản hệ thống thao thao bất tuyệt, hỏi: "Chờ đã, mày xác định nó hôn tao?"

Hệ thống rất xác định.

Lục Lê lập tức vươn mình rời giường, đi vào trong phòng tắm cầm lấy bàn chải đánh răng bắt đầu đánh răng. Chờ sau khi lướt xong hai lần, y mới thở phào nhẹ nhõm, tinh thần thoải mái nói: "Hèn gì tao cảm thấy có chút buồn nôn."

Hệ thống không nhẫn tâm vạch trần y.

Lục Lê tùy tiện lau mặt đi ra cửa, một cước bước vào bên trong xe thể thao của y, giẫm xuống chân ga, chiếc xe thể thao kia liền phi như bay chạy đi.

Lục Lê đi tới trường quay quảng cáo thời điểm Trình Hoài Cẩn đang quay, mọi người trong trường quay phim vẻ mặt nhìn y một bộ 'Quả nhiên lại tới nữa rồi'.

Chỉ cần là Trình Hoài Cẩn tham gia hoạt động, tham diễn tác phẩm, vị Cố tổng vô cùng bận rộn này mỗi lần đều đúng giờ ra trận.

Nếu như Trình Hoài Cẩn là một cô gái, rất nhiều ánh mắt sẽ nhìn chằm chằm họ, truyền thông ở khắp mọi nơi sẽ đưa tin bát quái đem toàn bộ Thế Giới Giải Trí bao phủ lại.

Nhưng ai bảo Trình Hoài Cẩn là đàn ông, quan hệ bọn hắn như thế nào đi chăng nữa cũng luôn có lý do qua loa lấy lệ. Bầu không khí xã hội bây giờ tuy rằng không đến nỗi bế tắc, thế nhưng bên trong Thế Giới Giải Trí ít nhất phải có chút căn cứ, nếu như bị cáo bịa đặt sai sự thật, đắc tội ông chủ lớn, đó mới gọi là cái được không đủ bù đắp cái mất.

Hết thảy tuần san tin tức giải trí đều có mặt trái liên quan với Cố Du, vẫn là ba năm trước đây y còn chưa tiếp nhận Ngôi Sao Giải Trí.

Ba mẹ Cố Du cùng ba mẹ Trình Hoài Cẩn có nét tương đồng giống nhau, đều chết vì tai nạn giao thông, không giống chính là ba mẹ Cố Du trên đường lữ hành về máy bay rơi xuống mà chết.

Ba mẹ đều mất, Cố Du cũng chỉ còn sót lại bà ngoại cùng y sống nương tựa lẫn nhau, bà ngoại khi biết tin dữ liền bệnh không dậy nổi, quanh năm đều ở tại bệnh viện. Cố Du có thể một mình đẩy Ngôi Sao Giải Trí lên, đem Ngôi Sao Giải Trí phát triển ở thành phố B bên trong vị thế ba chân vạc đứng đầu, cũng chính là nói rõ ràng y là người có thủ đoạn.

Địa điểm Trình Hoài Cẩn quay quảng cáo là nơi khách sạn cao cấp. Lục Lê hỏi đường hơi nghi hoặc một chút, nghĩ thầm địa điểm này chẳng lẽ còn muốn lôi lên giường?

Đợi đến khi vào đến gian phòng quay phim kia, nhìn thấy cảnh tượng bên trong, Lục Lê mặt tái mét, y kéo cổ áo một nhân viên hướng về hắn gào to: "Các người đang quay quảng cáo gì?!"

Nhân viên vô tội nhìn nam nhân nổi giận, mặt bị uy hiếp nói: "Quảng cáo nước hoa ạ."

Mặt Lục Lê đầy khiếp sợ, sắc mặt phi thường khó coi. Tiếp theo đem ánh mắt thèm nhỏ dãi nhìn Trình Hoài Cẩn cả trong lẫn ngoài toàn bộ, chỉ kém đến mức đi tới đem quần áo cậu lột xuống.

Ở đây hết thảy các em gái đều có cùng dáng vẻ ấy.

Trình Hoài Cẩn bán ngồi trong phòng tắm đầy nước, tóc cậu vuốt sau gáy, lộ ra trán trơn bóng, tóc đen ướt nhẹp, cậu khẽ liếm đôi môi đỏ mọng, động tác xuất sắc dễ như ăn cháo thể hiện ra khí tràng.

Quần đen bó sát người cùng áo sơ mi trắng ướt nước, dính sát ở trên người cậu, trên áo sơ mi mỏng manh ẩm ướt có thể mơ hồ nhìn thấy cơ ngực bên trong, trước ngực cúc áo cậu không cài, cà vạt nghiêng lệch qua một bên, cả người toát ra vẻ tư vị lười biếng.

Tuy rằng không có trực tiếp đem quần áo cởi, hiển nhiên giấu đầu hở đuôi càng thu hút ánh mắt người khác, trong không khí tràn ngập mùi vị hương thơm không biết tên, mùi vị đó tràn ngập sức mê hoặc, lại như trước mắt nam nhân như tiết ra hormone hấp dẫn.

Trên mặt nước trong suốt rải một tầng cánh hoa hồng, nổi bồng bềnh giữa không trung lẫn lộn bên trong là nước hoa nhưng không nồng nặc mùi hoa, mang theo một chút ngọt ngào, nhưng bao hàm nhiệt tình cùng xán lạn, lại như một bình hoa có tên gọi.

ROSE.

Trước đây Lục Lê luôn cảm thấy Trình Hoài Cẩn như tiểu bạch kiểm, hiện tại càng khẳng định nhận thức chính mình.

Cậu vốn có cái danh xứng với tiểu bạch kiểm.

Tuy rằng Lục Lê tới quấy rối một hồi, thế nhưng tiến độ quay quảng cáo không có bị quấy rầy, vẫn đang tiến hành đều đều.

Tên đạo diễn người nước ngoài kia cuối cùng thỏa mãn hô một tiếng cắt, thần sắc kích động quay về Trình Hoài Cẩn phóng đại một trận, Lục Lê chỉ nghe hiểu mấy từ 'Vượng đức phúc', tiếp theo liền nhìn vị đạo diễn kia hứng thú bừng bừng đến xem cuộn phim quảng cáo vừa nãy.

Lục Lê đặc biệt kiêng kỵ có người tới gần Trình Hoài Cẩn, càng không cần nhắc tới muốn cho người đó ở bên cạnh cậu làm bạn, bởi vậy sẽ không cho trợ lý đi theo, vì lẽ đó có chút việc vụn vặt nhỏ đều do chính Trình Hoài Cẩn tự mình đi làm.

Trình Hoài Cẩn đem khăn tắm khoác trên người mình, tay cầm lên khăn mặt đưa tới lau chùi tóc, xoay người rời đi trường quay huyên náo, đi tới gian phòng bố trí cho cậu.

Gương mặt Lục Lê lúc này mới căng thẳng đi theo, y tiến đến trước cửa vừa nhìn, phát hiện Trình Hoài Cẩn để cửa lại cho y vào.

Hừ, đừng tưởng rằng cậu tốt với tôi thì tôi sẽ tha thứ.

Sắc mặt Lục Lê khó coi đi lên phía trước, đối với Trình Hoài Cẩn ngồi ở trên giường nói: "Cậu dám nhận loại quảng cáo này sao không nói cho tôi biết sớm?!"

Nếu như nói cho y biết, đương nhiên không thể để Trình Hoài Cẩn nhận loại quảng cáo phô bày da thịt như thế này.

Trình Hoài Cẩn vừa lau tóc vừa nói: "Tối hôm qua tôi đi vào phòng tìm anh, đã nói rõ ràng với anh."

Lục Lê lớn tiếng nói: "Cậu nói như thế đã là xong? Tôi đồng ý à?!"

Trình Hoài Cẩn nói: "Anh đồng ý."

Lục Lê hỏi hệ thống: "Tao có đồng ý sao?"

Hệ thống vì sự thông minh của y ngả mũ bái phục, lớn tiếng nói theo: "Cậu có đồng ý! Sáng sớm hôm nay tui có nói với cậu rồi."

Lục Lê nói: "Ừ hử, thật không tiện tính tao hay quên."

Hệ thống: "..." Thật sự phục cậu ta rồi.

Lục Lê lúng túng khụ một tiếng, cũng không nhân nhượng. Y ngồi vào bên người Trình Hoài Cẩn, đem khăn mặt trên tay cậu nhận lấy, vì cậu mà lau chùi tóc.

Một bên lau một bên dặn dò: "Cậu có ngốc không, chính mình cũng không ước lượng được đi nhận quảng cáo đó, làm sao lại đi quay quảng cáo lộ da thịt như thế này? Tôi cho cậu biết, bọn họ muốn bẫy cậu đấy. Có tôi hậu thuẫn cậu, cậu muốn nhận quảng cáo nào mà không được?"

Trình Hoài Cẩn chưa kịp trả lời, hệ thống liền đau lòng nói: "Nói cậu ngốc không bằng nói cậu khờ, tui cũng nói cho cậu biết! Ở M quốc có vị đạo diễn siêu cấp nổi tiếng! Nước hoa danh tiếng siêu cấp!"

Lục Lê biểu thị nhàn nhạt ưu thương, không muốn dùng lý lẽ đi công kích hệ thống.

Đối lập với hệ thống tức đến nổ phổi, Trình Hoài Cẩn đúng là không phản ứng gì, cậu chỉ dùng ánh mắt lãnh đạm nhìn Lục Lê một chút, nói rằng: "Lần sau tôi sẽ cùng anh cẩn thận thương lượng qua."

Lúc này Lục Lê mới thỏa mãn.

Con trai ngoan, thành danh đừng quên khổ cực vun bón từ cha mày.

Trình Hoài Cẩn bởi vì một bộ phim liền nổi tiếng thành danh, còn đoạt được giải thưởng vai nam chính xuất sắc nhất trong năm, Lục Lê ngồi ở dưới khán đài đồng thời theo khán giả nhiệt liệt vỗ tay, đứng ở dưới ánh đèn, bên môi Trình Hoài Cẩn mang theo nụ cười yếu ớt, bỗng nhiên y có một chút cảm động chính mình nuôi được một đứa con trưởng thành rồi.

Mấy ngày nay Lục Lê cùng Trình Hoài Cẩn được kỳ nghỉ phép, đem công việc toàn bộ vứt đi, lên internet đặt trước hai tấm vé máy bay đi xuất ngoại, muốn cùng Trình Hoài Cẩn đi ra ngoài du lịch.

Ai biết Trình Hoài Cẩn từ chối y, đối với Lục Lê nói: "Cố tổng, xin lỗi tôi còn phải làm việc."

Lục Lê đập mạnh ly thủy tinh xuống đất, đạp ngã bàn, trong mắt phẫn nộ khi bị cự tuyệt, mảnh thủy tinh lơ đãng cứa vào da thịt gây nên vết thương, y nói: "Công việc công việc công việc! Sau lưng tôi cậu lại nhận công việc gì? Không phải công ty cho cậu nghỉ mấy ngày sao?"

Trình Hoài Cẩn tìm ra được bí quyết chế phục Lục Lê, vậy nếu không phải trầm mặc thì sẽ là phản bác, mà theo lời nói của cậu động viên y, vì lẽ đó âm thanh nhu hòa nói: "Tôi vừa ý một kịch bản phim, muốn cùng vị đạo diễn kia gặp gỡ."

Giá trị bản thân Trình Hoài Cẩn hiện tại nước lên thì thuyền lên, muốn cậu tiếp nhận kịch bản phim căn bản không cần Lục Lê đi chuẩn bị, những vị đạo diễn kia dĩ nhiên sẽ phái người đem kịch bản đưa tới cho cậu lựa chọn.

Lục Lê một lời từ chối: "Cậu đi gặp đạo diễn? Nếu như không cho tôi đi cùng cậu, cậu đừng hòng mơ tới cùng vị kia gặp mặt."

Trình Hoài Cẩn bất đắc dĩ, cậu nói: "Cố tổng, vậy anh cùng đi với tôi."

Lục Lê hất cằm lên, liếc mắt khinh bỉ nhìn cậu, sau đó tỏ vẻ kiêu ngạo: "Cậu xem tôi như là chó? Kêu đi tôi liền đi?!"

Trình Hoài Cẩn đi lên trước, đem nam nhân táo bạo kéo vào trong lồng ngực, chậm rãi vuốt lông y.

Hơi thở thanh niên ấm áp phà vào bên tai Lục Lê, tiếp theo vang lên âm thanh êm tai: "Tôi cầu Cố tổng đi cùng với tôi, phiền anh giúp tôi một chút, có được hay không?"

Lục Lê hít vào một ngụm khí lạnh, từ khi Trình Hoài Cẩn giải khóa loại kỹ năng này, y càng ngày càng giảm thiểu công kích đối với cậu.

Không nghĩ tới thằng nhóc này trêu chọc lên người lưu manh như y, thái độ trước kia đối với y không thèm phản ứng, bây giờ xoay chuyển 180 độ chuyển biến tích cực.

Lục Lê biểu thị, y không thể đem Trình Hoài Cẩn buồn nôn, ngược lại Trình Hoài Cẩn gây cho y buồn nôn. Y cảm giác rất khó chịu, vô cùng khó chịu.

Lục Lê giật giật không dễ chịu, y dùng ngữ khí bình tĩnh nói: "Tôi biết rồi, trước tiên cậu buông tôi ra đi."

Nhưng Trình Hoài Cẩn ôm y không buông tay, cánh tay vòng lấy eo Lục Lê, cằm đặt trên bả vai y, làm nũng nói: "Cố tổng, anh còn chưa nói có đồng ý hay không?"

Nghe cậu ta hỏi xong cả người Lục Lê nổi đầy da gà, y gật đầu liên tục nói: "Đồng ý đồng ý, cậu nói cái gì tôi đều đồng ý hết." Trình Hoài Cẩn chưa kịp buông y ra, Lục Lê cười hì hì, bù đắp một câu: "Ai bảo cậu là tiểu yêu tinh mà tôi thích nhất đây?"

"..." Trình Hoài Cẩn yên lặng buông y ra, không nói nên lời.

Lục Lê ẩn tình đưa tình nhìn chăm chú cậu, "Tháng ba tôi thường hay lên cơn bệnh, cậu là liều thuốc của tôi, có thể giải nổi khổ tương tư của tôi."

Trịnh Hoài Cẩn lặng im một hồi, cậu đưa tay vỗ xuống đầu Lục Lê, nói sang chuyện khác: "Cố tổng, đem vé máy bay hoàn trả lại đi."

Lục Lê nghĩ tới vé máy bay liền trợn to mắt, lập tức y liền trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn, nhìn Trình Hoài Cẩn hỏa khí càng bay lên nhưng cố nén nhịn xuống, oán hận nói: "Được, ông đây hoàn trả, sau đó đừng nghĩ tới muốn cùng ông đi ra ngoài du lịch."

Sau đó Lục Lê hoàn trả vé máy bay, lại bắt đầu chiến tranh lạnh với Trình Hoài Cẩn.

Cụ thể biểu hiện chính là, không nói chuyện với Trình Hoài Cẩn —— tuy rằng luôn luôn chỉ có mình Lục Lê tự nói chuyện một mình.

Không đi dò thám nơi Trình Hoài Cẩn quay phim —— tuy rằng y có đi hay không đi thì cũng như thế, nếu đi chỉ làm nhiễu loạn tiến trình quay phim.

Không ăn cơm cùng Trình Hoài Cẩn —— tuy rằng mỗi lần y mới vừa ăn xong chân trước Trình Hoài Cẩn liền bước vào nhà.

Thế nhưng Lục Lê không có phản đối cậu đón nhận bộ phim kia, bởi vì sau khi Trình Hoài Cẩn tiếp nhận bộ phim này, liền ngay lập tức leo lên vị trí Ảnh Đế Thế Giới Giải Trí.

Nếu như nói (Bóng Tối Dưới Ánh Mặt Trời) chỉ là món khai vị, vậy bộ phim (Luân Hồi) mới xem như là bữa ăn chính.

Bối cảnh (Luân Hồi) thiết lập ở dị thế đại lục, nơi sinh sống của tám chủng tộc hình thái khác nhau, phân biệt là Nhân Tộc, Ma Tộc, Thiên Tộc, Tinh Linh, Vong Linh, Chu Nho, Long Tộc cùng Thú Tộc, tuy rằng giữa bọn họ có phân tranh cùng chiến đấu với nhau, nhưng cuối cùng cũng duy trì hòa bình dù chỉ ở mặt ngoài. (Lời Editor: Sao quen quá vậy???)

Trình Hoài Cẩn đóng vai chính là Tinh Linh Hoàng, cũng là nhân vật chính trong phim này.

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn xác thực rất tốt, chọn kịch bản vốn cũng không lấy chủ đề hiện tại đang sốt là ngốc bạch ngọt luyến ái làm chủ tuyến, mà là lấy Tinh Linh Hoàng vì cứu vớt đại lục mà một lần lại một lần xuyên qua cánh cửa thời không, trở lại quá khứ, lại một lần nữa cùng những chủng tộc khác bên trong đối lập, thất bại lấy chủ tuyến luân hồi lại lần nữa.

Tuy rằng Tinh Linh Hoàng trong quá trình truy tìm thần tích gặp phải một thiếu nữ Thiên Tộc, tăng thêm một chút nguyên tố luyến ái, nhưng bọn họ cũng chỉ giới hạn không phải người yêu, chỉ là mối quan hệ bạn bè.

Vứt bỏ tan vỡ dĩ vãng, hủy tam quan, đem khán giả làm kẻ vô nghĩa ngu si trong nội dung kịch bản, đồng thời chọn chế tác trình độ hình ảnh kỹ thuật cao, chế tác hình ảnh tinh xảo, còn có Trình Hoài Cẩn Tinh

Linh Hoàng làm thực lực và nhan trị đỉnh cao, cuối cùng thời điểm chiếu phim được khán giả nghênh đón hết mực yêu quý.

Lục Lê không kìm lòng được muốn vì cậu vỗ tay, Trình Hoài Cẩn người này kỳ thực chính là mèo mù vớ cá rán, từ một viên đá nhỏ từ từ bay lên thành siêu sao, liền bị Cố Du từ giữa không trung cứng rắn kéo xuống, kéo xuống vẫn không tính còn muốn nắm cái lồng pha lê thả cậu vào bên trong không cho bay lên nữa.

Hóa ra bên trong nội dung vở kịch, Trình Hoài Cẩn quay xong bộ phim này liền bị Cố Du tuyết tàng, bộ phim này cũng gần như là để đời của Trình Hoài Cẩn. Cố Du còn thường xuyên mang Trình Hoài Cẩn đưa ra nước ngoài, thu mua một hòn đảo nhỏ làm một chút chuyện không thể miêu tả.

Hệ thống sinh động như thật nói: "Cậu ta mặc đế trắng kim văn trường bào, phảng phất đem ánh trăng hoa mỹ khoác lên trên người, lấy mộc làm trượng, lấy thảo làm hoàn, khuôn mặt tuyệt đẹp mang theo nét cao quý cùng ngạo mạn…"

Lục Lê lẳng lặng nghe nó tinh tướng.

Hệ thống nói tiếp: "Cậu cởi y phục của cậu ta, da thịt trắng nõn như ngọc tất cả đều lộ ra ngoài, trong mắt cậu xẹt qua tia dục vọng tham lam, cậu muốn đem y phục cậu ấy xé nát, đem cậu ấy đặt ở dưới thân, sau đó sẽ…"

"Dừng dừng dừng lại! Mày câm miệng lại, miệng chó không mọc được ngà voi." Lục Lê nhìn chiều gió không đối lập mà kêu ngừng, đối với hệ thống nói: "Càng nói tao chỉ muốn buồn nôn, tao van cầu mày đấy."

Âm thanh hệ thống xem ra rất cao hứng, nói rằng: "Kỳ thực coi như cậu không bắt ép cậu ta làm một ít chuyện xấu hổ, độ HE đang chầm chậm tăng lên, hiện tại là 45 điểm."

Nếu như độ HE tăng lên thuận lợi như vậy, đến lượt Lục Lê cân nhắc bước đi kế tiếp của nội dung vở kịch này.

Trình Hoài Cẩn vì quay phim (Luân Hồi), muốn đi một nơi khá là xa xôi lấy bối cảnh thành thị non xanh nước biếc. Lúc đi Lục Lê cùng cậu vẫn còn đang chiến tranh lạnh, buổi tối trước khi đi một ngày Lục Lê nghiêm mặt đi tới trong phòng cậu, đem một tấm thẻ tín dụng vứt trên người cậu.

Lục Lê sắc mặt không vui mở miệng: "Thẻ tín dụng này cậu muốn xài sao thì tùy." Nói xong, y lại không yên lòng bồi thêm một câu: "Thế nhưng cậu đừng để cho tôi biết những đồ vật cậu nên mua hay không nên mua."

Tỷ như giống như y có tiền không đi du lịch lại đi bao dưỡng người.

Hơn nửa năm đó bọn họ đến đều là ngẩng đầu không gặp cúi đầu không thấy, Trình Hoài Cẩn lần đầu tiên bởi vì nguyên nhân quay phim mà rời đi bên người Lục Lê, chỉ cần cậu chọn kịch bản địa điểm quay phim ra khỏi thành phố A, nam nhân sẽ không hề thương lượng một câu liền từ chối.

Mà lần này không có ý tứ ngăn cản, trái lại đặc biệt chống lưng cho cậu.

Trình Hoài Cẩn không nói gì, liếc mắt nhìn y, sau đó đem tấm thẻ vàng kia cất đi.

Lục Lê còn muốn cậu buổi tối mỗi ngày mở di động muốn duy trì thông suốt, để hai người trò chuyện video với nhau.

Trình Hoài Cẩn liền đáp ứng.

Sáng sớm cách ngày cậu cũng không cùng Lục Lê chào hỏi, dậy thật sớm liền đi, tối hôm qua Lục Lê thức suốt đêm, mãi đến tận mười giờ sáng cả người nặng nề rời giường.

Sau khi đến công ty, không nghĩ tới y lại gặp được một người làm cho mình đau đầu, đuổi tới văn phòng tìm đến y.

Lục Lê đang muốn cầm lấy áo khoác đi ra ngoài, Tôn San San đẩy cửa đi vào, còn hướng về y trừng mắt nhìn, kéo cánh tay y vùng vằng muốn đi theo cô.

Lục Lê buồn bực, y đem cánh tay rút ra, nói rằng: "Đến cùng cô muốn làm cái gì? Không phải là không muốn ở trong giới giải trí lăn lộn?"

Gần đây Tôn San San danh tiếng lẫy lừng, tận dụng mọi thời cơ nhận một bộ phim hiện đại đô thị, cô đóng vai Tiểu Tam hồ ly tinh.

Lục Lê nghĩ, đúng là bản sắc phẫn diễn nha.

Tôn San San cuốn lấy y không buông, bỗng nhiên nói: "Anh Cố, anh cùng vị bằng hữu nổi tiếng kia có phải là tình nhân không?"

Lục Lê ngẩn người, lắc đầu liền cười nói: "Không phải, chúng ta chỉ là bằng hữu bình thường. Cậu ấy là đàn ông, tôi với cậu ấy làm sao là tình nhân cho được?"

Tôn San San dõi theo y nhìn một lát, tiếp theo phất tay nói: "Đừng có mà giả bộ, chị đây đã sớm nhìn ra rồi, anh không thấy ánh mắt cậu ta lúc đó nhìn anh sao?"

Mặt Lục Lê hoảng hốt lên, cảm thấy câu nói này rất quen thuộc, bề ngoài y vẫn một mặt bình tĩnh nói: "Tôi thật sự không có quan hệ gì với cậu ta, cô đừng có vô cớ sinh sự."

Không lẽ Trình Hoài Cẩn đắc tội Tôn San San rồi? Cho nên cô ấy nhất định phải nắm lấy chuyện này đem Trình Hoài Cẩn thân bại danh liệt?

Tôn San San không nói gì nữa, ngược lại từ trong bao móc ra một phần văn kiện, đặt ở trên bàn làm việc của y. Sau đó đối với Lục Lê nói: "Anh Cố, anh xem một chút phần văn kiện này, em cảm thấy làm như vậy đối với hai chúng ta đều có lợi."

Lục Lê nghi hoặc nhìn cô một chút sau đó nhận lấy văn kiện, lại nhìn tới nội dung tay y liền run lên, văn kiện suýt chút nữa liền bay ra ngoài.

Lục Lê ngẩng đầu lên, vẻ mặt quái dị, như nhìn người ngoài hành tinh nhìn về phía cô, nói rằng: "Cô muốn cùng tôi kết hôn?" À không, là hiệp ước kết hôn, Lục Lê qua loa nhìn văn kiện một chút, mặt trên có viết sau hôn nhân vợ chồng duy trì hài hòa mặt ngoài, nhưng không can thiệp chuyện riêng tư của nhau.

Tôn San San gật đầu, hiếm thấy trên mặt có điểm thẹn thùng nói: "Em cùng với 'người ấy' quan hệ tình cảm được ba năm nay rồi."

Lục Lê gật gù.

Tôn San San nói tiếp: "Thế nhưng em không dám công khai quan hệ của bọn em."

"Nói tiếp." Đây là chuyện rất bình thường, Thế Giới Giải Trí rất nhiều minh tinh vì duy trì hình tượng đều làm kết hôn giả với nhau.

Tôn San San có chút thật không tiện nói: "Thế nhưng, 'người ấy' là phụ nữ."

Hệ thống: Player [Lục Lê] nhận một đòn công kích cực mạnh, HP giảm hơn 100 điểm. K.O!!

Lục Lê không thể tin vào tai mình, y kích động đứng lên, không dám tin tưởng nói: "Cô nói cái gì?!"

Hai mắt Tôn San San tràn đầy nước mắt, cô nghẹn ngào nói: "Em cùng cô ấy thật lòng yêu nhau."

Lục Lê giống như con cá nước mặn ngồi trở lại trên ghế, y nói: "Vì lẽ đó cô muốn cùng tôi kết hôn, vì muốn có cái danh nghĩa thôi sao?"

Tôn San San nói: "Em thấy anh với Trình Hoài Cẩn có một chân, đây là trực giác độc nhất của nữ nhân bọn em."

Trực giác chó má này.

Lục Lê xoắn xuýt một hồi, sau đó liền thoải mái. Hệ thống nói cho Lục Lê nguyên tác bên trong nội dung vở kịch, không miêu tả tỉ mỉ Tôn San San đến cùng là vì cái gì mới đồng ý cùng Cố Du ký kết hợp đồng, cùng y ăn khớp với nhau.

Hóa ra cô cùng Cố Du thật sự cùng chung chí hướng, cô làm hết thảy mọi thứ chỉ vì 'người ấy' là đồng tính luyến ái.

Lục Lê sinh không thể luyến nói: "Tao giống như nghe được âm thanh gì đó đang vỡ nát."

Hệ thống ôn nhu nhắc nhở nói: "Đó là tam quan của cậu."

Lục Lê nhìn Tôn San San bại lộ xu hướng tình dục, liền nhìn kỹ hợp đồng không có chỗ nào sơ suất, lập tức liền cùng cô ăn nhịp với nhau, tiêu sái ký tên.

Tôn San San lấy đi phần hợp đồng thuộc về cô, trước khi đi còn tặng cho y một nụ hôn gió: "Anh Cố hẹn gặp lại."

Lục Lê mỉm cười hướng về cô phất tay.

Kỳ thực Tôn San San chủ động tới tìm y, cũng bớt đi cho y không ít phiền phức, chỉ có vấn đề là, y chưa đem Trình Hoài Cẩn đá đi, làm sao có thể lướt qua bước thứ hai trực tiếp cùng Tôn San San kết hôn.

Hơn nữa Lục Lê vẫn không xác định Trình Hoài Cẩn có thật hay không bị y kiên nhẫn [ngộ] làm cho cảm động đây.

Vì chứng thực một hồi, vài ngày sau Lục Lê liền từ chối hết thảy công tác, tùy tiện thu dọn hành lý, sau đó ngồi lên máy bay bay đến địa phương nơi Trình Hoài Cẩn quay phim.

Máy bay bay liên tiếp bảy tám tiếng, đợi được Lục Lê từ sân bay đi ra, đã là chín giờ tối.

Lục Lê không muốn gọi điện thoại cho Trình Hoài Cẩn tới đón y, chính mình lôi kéo rương da vẫy chiếc xe taxi, đi tới khách sạn phim trường (Luân Hồi).

Y sớm hỏi thăm số phòng Trình Hoài Cẩn, thủ tục nhập phòng muốn ở trong phòng khách sạn gần đoàn phim nhất.

Lục Lê lôi kéo va ly xách tay đi vào phòng mình, ném hành lý sang một bên, tiếp theo ngã nhào xuống giường, thoải mái thở phào một cái.

Ngay khi y ngồi dậy, muốn đi tìm Trình Hoài Cẩn, ngoài cửa truyền đến một giọng nói nữ mềm mại.

Lục Lê một tay nắm chốt cửa, nghiêng đầu ở trên cửa lắng nghe âm thanh mơ hồ ở bên ngoài.

"Anh Trình, chúng ta đi với nhau thôi, có anh vào nhất định sẽ rất vui vẻ, được không anh?"

Âm thanh Trình Hoài Cẩn nhàn nhạt vẫn như thường ngày, cậu có chút lạnh nhạt trả lời: "Tôi không đi, các người cứ đi trước."

Nữ nhân không chịu từ bỏ, đối với cậu nói: "Anh Trình, sao anh cứ nhìn vào di động hoài vậy, di động có gì đáng xem? Đi một chút thôi, chị Đồng Đồng một mực chờ đợi anh đó."

Lục Lê kiềm chế cào tường, cuối cùng thực sự không nhịn được, y đem cửa mở ra thật mạnh, liền nhìn thấy tay Trình Hoài Cẩn lúc này đang bị người ta cầm lấy.

Lập tức Lục Lê liền không nhịn được, hai bước đi lên vỗ vào tay của bọn họ, hướng về người phụ nữ đang cười rất rụt rè: "Thật không tiện, tôi từ xa đến đây gặp cậu ấy, cậu ta thả bồ câu của tôi đi rồi."

Nữ nghệ nhân này không phải công ty dưới cờ y, bởi vậy cũng không quen thuộc y, nhưng nhìn đến Trình Hoài Cẩn không bác bỏ, xem ra hai người bọn họ thật sự có cái hẹn ở đây.

Lúc này cô mới không cam lòng đối với Trình Hoài Cẩn nói: "Nếu anh có hẹn rồi thì em đi đây, bọn họ ở bên ngoài chờ em."

Trình Hoài Cẩn hướng về cô gật đầu. Lục Lê lôi kéo tay cậu vào trong phòng, sau đó đóng cửa lại, chất vấn cậu: "Nhỏ vừa nãy là ai? Chị Đồng Đồng là ai? Hôm nay cậu phải nói rõ cho tôi biết, không nói rõ ràng đừng hòng ra khỏi phòng này."

Trong mắt Trình Hoài Cẩn mang theo chút khoái cảm không che giấu nổi, mọi lần cậu không muốn cùng Lục Lê giải thích, nhưng hôm nay lại nói cho y biết: "Chỉ là đồng nghiệp trong đoàn làm phim, bọn họ muốn hẹn tôi đi KTV, tôi không muốn đi."

Lục Lê hỏi: "Sao cậu lại không đi?"

Trình Hoài Cẩn nói: "Đang đợi điện thoại của anh."

"…" À, quả thật có chuyện như thế. Tỉ mỉ nghĩ lại còn rất có đạo lý, mấy ngày nay buổi tối Lục Lê sẽ cùng Trình Hoài Cẩn trò chuyện video.

Lục Lê tìm tòi ở trong đầu nửa ngày muốn bác bỏ cậu, cuối cùng vẫn là ngừng chiến tranh đối với cậu nói: "Thôi bỏ qua, lần này không so đo với cậu."

Lục Lê tiến đến bên cạnh cậu, lại là một câu không yên lòng căn dặn: "Cậu không được đứng quá gần người khác, cô ấy gọi người kia hình như là Bạch Đồng gì đó thì phải."

Trong phim Bạch Đồng đóng vai chính là một thiếu nữ Thiên Tộc, vai diễn không quá nhiều, nhưng cùng Trình Hoài Cẩn đóng vai Tinh Linh Hoàng có mấy tràng diễn khá là ám muội.

Lục Lê không nghe được câu trả lời, y vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy con mắt Trình Hoài Cẩn, trong đôi mắt kia đều là vô hạn ôn nhu, Lục Lê liếc mắt nhìn phảng phất muốn chết chìm ở bên trong. Y không nhịn được dùng tay sờ mặt thanh niên, chậm chạp nói: "Mẹ cậu làm sao có thể sinh ra một người đẹp trai như cậu thế chứ."

Trình Hoài Cẩn nở nụ cười bất đắc dĩ, y vòng tay vây quanh eo Lục Lê, đem đầu tựa trên ngực y, nhắm hai mắt lại, giọng nói mang theo chút uể oải nói: "Lịch đóng phim mỗi ngày mệt muốn chết luôn."

Lục Lê vỗ lên lưng cậu, vô cùng lớn khí nói: "Vậy thì đừng diễn nữa, trực tiếp thu dọn đồ đạc theo tôi trở về thôi."

Trình Hoài Cẩn đưa tay véo vào eo Lục Lê, cười nói: "Tôi mới diễn được một nửa tiến trình quay phim, sao có thể bỏ lại đoàn phim chạy lấy người được?"

Lục Lê đập xuống móng vuốt bên eo y, kiêu căng hừ một tiếng, đối với cậu nói rằng: "Tôi có một trăm loại phương pháp để bọn họ đá cậu rời đi."

"…" Trình Hoài Cẩn cảm thấy kim chủ của mình gần đây nói chuyện càng ngày càng không có lý lẽ, đến nỗi cậu chẳng buồn tiếp chuyện với y.

Bỗng nhiên Lục Lê vỗ mạnh hai lần cánh tay đang vây quanh eo y, ngữ khí ngậm lấy hưng phấn nói: "Buông ra buông ra, tôi có mang đồ tốt cho cậu đây."

Trình Hoài Cẩn buông y ra, Lục Lê chạy đến rương da phía trước, mở ra ở bên trong lục lọi tìm kiếm.

Một hồi ở bên trong dò tìm, móc ra một cái gối ôm, y đem mặt trên nhăn nheo vuốt thẳng trở lại, ôm ngang cái gối ôm đưa cho Trình Hoài Cẩn.

Trình Hoài Cẩn trầm mặc liếc nhìn hình ảnh phía trên gối ôm, cũng không biết đồ chơi lớn như thế này làm sao y có thể nhét vào rương hành lý.

Lục Lê nở nụ cười xấu xa nói: "Đây là gối ôm tôi cố ý làm cho cậu, nếu sau này khi không có tôi ở bên cạnh cậu, tôi muốn cậu phải ôm nó ngủ như đang ôm tôi." Kỳ thực y chỉ thổi phồng cho Trình Hoài Cẩn vui một chút thôi, thế nhưng sợ không qua được an ninh kiểm tra liền mang theo nhét vào rương luôn.

"Được rồi." Trình Hoài Cẩn thở dài, "Tôi muốn tối đêm nay ôm Cố tổng ngủ một đêm."

Thấy cậu ngày mai còn có buổi quay phim Lục Lê nghĩa chính ngôn từ từ chối Trình Hoài Cẩn.

Ai biết thanh niên đem gối ôm trong tay tiện tay ném tới trên giường, sau đó hai tay vòng lấy eo Lục Lê, liền ngồi ở trên giường ngẩng đầu lên nhìn Lục Lê.

Lục Lê cúi đầu xuống nhìn thanh niên, nhìn cậu dáng vẻ ngoan ngoãn, không nhịn được đưa tay sờ đầu cậu, nghĩ thầm thằng nhóc này lại làm vẻ đáng yêu gì đây.

Bỗng nhiên Trình Hoài Cẩn một mặt ghét bỏ đẩy Lục Lê ra, hai tay hoàn trước ngực, cằm hơi dương lên, ánh mắt cậu như nhìn sinh vật cấp thấp. Lúc này thanh niên cao quý lại kiêu ngạo, dáng vẻ tao nhã quý tộc.

Lục Lê thấy ngứa mắt, đánh một cú trên bả vai cậu, cau mày nói: "Cậu nhìn tôi như thế làm gì?"

Trình Hoài Cẩn lúc này mới chịu nhìn thẳng vào y, phảng phất như đang bố thí cho y, trong thanh âm tràn ngập ngạo mạn: "Ngươi lui ra đi."

Lục Lê đưa tay lắc qua lắc lại trước mắt cậu: "Trình Hoài Cẩn, không phải cậu trúng tà chứ?"

Trình Hoài Cẩn liếc mắt nhìn y, chậm rãi nói: "Nếu ngươi đã muốn phản bội ta, thì nên biết kết cục sẽ như thế nào."

Lục Lê lúc này mới phản ứng được, Trình Hoài Cẩn biểu hiện hành động gì với y rồi.

Lục Lê đảo qua một chút kịch bản, ở trong đầu y hồi tưởng lại nội dung phim, tình cảnh này là lúc Tinh Linh Hoàng sắp đem một Tinh Linh Hắc Ám trục xuất đến vùng đất hoang vu.

Lục Lê ngồi xổm xuống, vẻ mặt y như đưa đám ôm chặt đùi Trình Hoài Cẩn, âm thanh kéo dài khàn cả giọng nói: "Vương của ta, cầu ngài buông tha ta…"

Trình Hoài Cẩn vẻ mặt lạnh lùng nhìn y, không hề bị lay động.

Lục Lê dùng hai tay lau mặt, làm bộ đem nước mắt lau đi, tiếp tục ôm đùi cậu, nói tiếp: "Chỉ cần ngài chịu buông tha ta, muốn ta làm cái gì cũng đều được cả! Thân thể của ta, linh hồn của ta tất cả đều hiến dâng cho ngài, vương cao quý của ta…"

Bên trong (Luân Hồi) chính là Tinh Linh Hoàng cố ý đem Tinh Linh Hắc Ám trục xuất ra ngoài, sau nhiều năm mẫu thụ Tinh Linh tộc —— cây sinh mệnh liền bắt đầu héo tàn héo rút dị thường, cùng lúc đó số lượng Tinh Linh Hắc Ám cũng bắt đầu càng ngày càng tăng.

Trình Hoài Cẩn nhìn nam nhân giả vờ giả vịt, không nhịn được liền nở nụ cười, cậu đem hai tay xách nách Lục Lê lên, dễ như bỡn đem y ôm vào lòng mình.

Lục Lê không hề phòng bị theo sức mạnh cậu mà đứng lên, tầm mắt xoay một cái, liền biến thành tư thế y đưa tay chống đỡ ở trên giường, thanh niên dưới thân khóe môi hơi cong, ngón tay ở sau gáy Lục Lê xoa nhẹ nhàng.

Trời ơi, thằng nhóc này khí lực lớn đến không bình thường? Không ai, không phải, lẽ nào hệ thống không quản vụ này sao?

Lục Lê bị cậu sờ cả người run rẩy, trên mặt mang theo lúng túng hỏi: "Cậu đang làm gì thế?"

Giọng nói Trình Hoài Cẩn luôn luôn lạnh lùng bỗng nhiên trở nên trầm thấp xuống, như niệm chú than nhẹ nói: "Vậy anh liền đem thân thể cùng linh hồn, tất cả đều hiến dâng cho tôi đi." Giọng nói tràn ngập sức mê hoặc bên trong mang theo mùi vị dẫn dụ, nếu là người khác chưa chắc giữ được tấm thân trong sạch.

Cậu ấn xuống đầu Lục Lê, làm cho bờ môi mềm mại nam nhân cùng cậu dán chặt vào nhau. Trình Hoài Cẩn cẩn thận đưa đầu lưỡi ra, ở trên môi nam nhân hé mở mút lên cánh môi tinh tế.

Nhắc mới nhớ, nhìn Trình Hoài Cẩn khoảng cách gần thật là càng đẹp mắt … Không đúng! Lục Lê vứt bỏ cảm giác này ra sau đầu, y ra sức giẫy giụa muốn tách ra, ngón tay thanh niên luồn vào y, để thân thể hai người càng thêm dán sát vào.

Cảm giác được ngón tay Trình Hoài Cẩn vén lên áo của y, thời điểm ở trên người y sờ loạn, Lục Lê liền không nhịn được nữa.

26. Chương 26

Lục Lê nắm lấy tay kia của cậu, dùng sức lắc đầu, rốt cục bỏ ra được tay thanh niên đặt sau gáy y. Sắc mặt y đỏ chót hỏi: "Cậu muốn làm gì?" Sau đó lại có cảm giác mình nói câu này không quá thỏa đáng, lại nói, "Muốn tôi chịch cậu ư? Tôi đã nói với cậu, ông đây ghét nhất người chủ động ở trên giường."

Trịnh Hoài Cẩn lúc này thở hổn hển, cổ áo sơ mi mở rộng, lộ ra xương quai xanh tinh xảo. Cậu vươn đầu lưỡi liếm một vòng lên làn môi đỏ, điều này làm cho Lục Lê lập tức nhớ tới quảng cáo nước hoa tràn đầy sắc khí.

Hiện tại Lục Lê ngồi trên người thanh niên, y không có chút nào lo lắng thể trọng mình sẽ đè bẹp được cậu ta, trên thực tế vẻ mặt Trình Hoài Cẩn xem ra rất dễ chịu, thể trọng Lục Lê yếu ớt hận đến nỗi nghiến răng nghiến lợi.

Y đứng lên, lại một cú đánh xuống cánh tay thanh niên đang ôm eo y.

Ôm một hồi ý nghĩ buồn nôn, bỗng nhiên Lục Lê ha hả nở nụ cười hèn mọn, đem ánh mắt thèm nhỏ dãi đến trên người thanh niên.

Y cảnh cáo nói: "Cậu chớ có mà lộn xộn, còn lộn xộn gây gổ tôi không chịu trách nhiệm đâu đấy."

Trình Hoài Cẩn hơi nhíu mày lại, quả nhiên không nhúc nhích nữa.

Lục Lê che giấu tính lau khóe miệng, làm bộ như uống ngụm nước. Y dùng ánh mắt mị hoặc nhìn về hướng thanh niên, nói tiếp: "Tôi ở nhà chuẩn bị cho cậu rất nhiều kiểu dáng đồng phục, khi nào về nhà phải mặc cho tôi nhìn ngắm."

Trình Hoài Cẩn nghe vậy ngẩn ngơ, sau đó không một điểm do dự liền gật đầu.

"…" Nội dung vở kịch này không đúng như vậy, phải là Trình Hoài Cẩn mặt đầy khuất nhục mắng y 'Cầm thú', sau đó tát y hai bạt tai mới đúng.

Lục Lê thuận miệng bịa chuyện như thế, không nghĩ tới Trình Hoài Cẩn thoải mái đáp ứng rồi, kỳ thực căn bản y cũng không có chuẩn bị đồng phục gì cả.

Y vội vã nói sang chuyện khác, mặt háo sắc liền nói: "Tôi thấy trên internet có poster phim hình ảnh về cậu. Tinh Linh Hoàng thật sự quá đẹp trai."

Lục Lê không hề nói láo, Trình Hoài Cẩn đóng vai Tinh Linh Hoàng thật sự rất đẹp, lấy ánh trăng làm tóc, lấy mẫu thụ làm đồng, lấy mộc làm trượng, lấy thảo làm hoàn. Tấm poster phim là cảnh Tinh Linh Hoàng tựa người lên cây sinh mệnh to lớn, cậu nhẹ nhàng sờ vào chữ viết trên cây, ánh huỳnh quang từng điểm rơi xuống, một phần hội tụ trên người cậu, mà thiết lập bên trong luôn luôn lạnh lùng xa cách trên mặt mang theo ý cười ôn hòa.

Đến khi đoàn làm phim công bố poster lên mạng, căn bản không cần Lục Lê đi thuê thủy quân, nhiệt độ (Luân Hồi) tăng lên rất cao, cư dân mạng trước sau không ngừng giảm.

Ngay cả thời điểm Lục Lê nhìn thấy không nhịn được lộ ra vẻ khiếp sợ, một bức hình có nhan sắc và khí chất như thế, phần lớn khán giả đến thời điểm này khẳng định đều chạy tới soát độ hảo cảm.

Trình Hoài Cẩn nghe được Lục Lê khen ngợi, lộ ra dáng vẻ không cao hứng, chỉ nhíu mày hỏi y: "Là tôi đẹp trai, hay do tôi đóng vai Tinh Linh Hoàng đẹp trai?"

Lục Lê theo bản năng muốn nói đến người sau, may là y phản ứng đúng lúc dừng lại, sau đó cực kỳ si mê đối với cậu nói: "Cậu cậu cậu, đương nhiên chính là cậu nha. Trừ cậu ra, trong lòng tôi không đặt bất kỳ người nào cả."

Lục Lê nói xong câu đó cảm thấy có chút buồn nôn, Trình Hoài Cẩn thật không hổ danh Ảnh Đế, đối mặt y nói những câu buồn nôn như thế này mặt không biến sắc, trái lại tâm tình xem ra rất sung sướng.

Trình Hoài Cẩn nói: "Vậy chúng ta tiếp tục?"

Lục Lê sững sờ, suy nghĩ vài giây mới hiểu rõ tiếp tục của thằng nhóc muốn nói là có ý gì. Y nở nụ cười, nói rằng: "Tôi thì sao cũng được, bất quá nghĩ đến ngày mai cậu còn đi đóng phim, ngày hôm nay chúng ta coi như bỏ qua đi."

Trình Hoài Cẩn không kiên trì, nói câu được rồi.

Trong lòng Lục Lê thở phào nhẹ nhõm, lập tức thả lỏng cơ thể, đồng thời được voi đòi tiên không biết xấu hổ đối với cậu nói: "Tôi đây là đang quan tâm săn sóc cho cậu có biết hay không? Chẳng lẽ tôi là kim chủ lại đi bóc lột sức lao động từ diễn viên nổi tiếng như cậu sao?"

Trình Hoài Cẩn nở nụ cười, cậu lắc đầu rất phối hợp nói: "Không phải."

Lục Lê đưa tay ngắt gò má cậu, bất bình kiếm cớ gây sự: "Tại sao gần đây công việc cậu ngày càng nhiều lên? Có phải muốn tránh né tôi? Tôi đã nói với cậu, sớm muộn gì cũng đến thôi, chính cậu chuẩn bị tư tưởng đi. Tôi sợ nếu như tôi đè cậu, thân thể cậu chịu không nổi đâu."

Trình Hoài Cẩn không nói gì cả.

Nói xong Lục Lê từ trên người cậu bò ra, phủi mông một cái liền muốn đi.

Đi tới nửa đường bỗng nhiên y cảm thấy không đúng, quay đầu hướng thanh niên nói: "Không đúng, đây là phòng tôi," y chỉ vào cửa nói: "Cậu nhanh chóng đi ngủ, ngày mai còn lên phim trường."

Lúc này Trình Hoài Cẩn mới phiền nhiễu đứng lên, chỉnh lại quần áo một chút.

Cậu lấy tay kéo cửa ra, nói rằng: "Cố tổng, vậy anh sớm nghỉ ngơi một chút."

Lục Lê phất tay như đang đuổi đi con ruồi, "Cậu đi đi."

Sau khi Trình Hoài Cẩn đi rồi, Lục Lê một bước vọt tới phòng tắm, chải răng hai lần y mới đặt bàn chải đánh răng xuống.

Hệ thống nghi hoặc nói: "Trước đây làm sao không thấy cậu phản ứng lớn như vậy?"

Lục Lê hỏi: "Mày nói trước đây là chỉ cái nào trước đây?"

Hệ thống: "Thế giới đầu tiên."

Lục Lê phẫn nộ suýt chút nữa bẻ bàn chải đánh răng thành hai đoạn, y nói: "Cái kia có thể như vậy sao?! Thế giới trước nếu tao mà làm vậy, không phải sẽ có thằng cầm thú bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đều có thể động dục đem tao XXX sao?"

Hệ thống: "Vỗ tay vỗ tay, ha ha ha vỗ tay."

"..." Thật muốn đánh chết cái hệ thống này nhưng không biết phải làm sao phá hủy nó được.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lục Lê theo đoàn phim đi tới trường quay quay phim. Bộ phim này y đầu tư rất lớn, tuy rằng đạo diễn bị Lục Lê uy hiếp thế nhưng y vẫn được đoàn làm phim trọng đãi nhất.

Ngày hôm nay khí trời dày đặc sương mù, địa điểm quay phim lựa chọn ở trong rừng rậm chỗ hồ nước phụ cận, trong không khí hơi nước lạnh lẽo tỏa lên, để nơi được xem như là hồ nước lạnh nhất lại càng thêm lạnh.

Tinh Linh Hoàng mái tóc dài màu bạc thả xuống như suối ngồi bên cạnh cây, hắn bận trường bào dệt từ ánh trăng, không dính một chút bụi nào, khớp xương trên quyền trượng trở nên trắng bệch, sau đó ánh mắt yêu thương lại đau lòng nhìn về phía mẫu thụ.

Mặc dù biết cậu sắp sửa nói lời kịch bản cùng động tác, nhưng nhân viên trong trường quay không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Tinh Linh đẹp đẽ, lúc này bọn họ đều muốn xoa nhẹ lên lông mày sầu bi của cậu.

Tinh Linh nhẹ nhàng thở dài, Tinh Linh tộc coi cây sinh mệnh như mẫu thụ, nhìn mẫu thụ từng ngày từng ngày suy nhược, thậm chí dần dần héo rút mục nát, làm Tinh Linh Hoàng càng thêm ưu thương, hết sức phẫn nộ cùng hết cách.

"Mẫu thụ thân ái, ta cảm nhận được nhịp tim ngươi đập yếu ớt, cái chết tuyệt vọng kề cận bên ngươi —— nói cho ta biết, đến cùng ta nên làm như thế nào?"

Tinh Linh Hoàng đem đầu tựa vào cây, nói hết nội tâm của mình.

Ngữ điệu hắn nhẹ bẫng, âm thanh theo gió cuốn đi, lại như tình nhân lưu luyến nỉ non.

Rõ ràng cái cây kia không có động tác gì, bởi vì cây sinh mệnh hết thảy động tác đều do con người làm ra. Nhưng khi mọi người nhìn thấy đều sẽ cho rằng cây sinh mệnh như hưởng ứng lời hắn liền lung lay cành lá, mỗi một cành cây phảng phất đều có sự sống, làm cho tất cả mọi người đều cho rằng nó đang an ủi Tinh Linh bi thương, muốn hắn đừng vì thế mà ưu phiền.

Tinh Linh Hoàng do dự trong chốc lát, hắn đứng lên, dùng mộc trượng điểm nhẹ một cái trên mặt đất.

Sau đó hắn quay người lại, góc áo trường bào hoa mỹ phất qua, mái tóc dài màu bạc tung bay theo gió.

Ánh mắt Tinh Linh Hoàng từ từ kiên định lên, trên mặt hắn phấn đấu kiên quyết quên mình.

Hắn ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại, ngâm xướng nhiều lần thần chú cổ đại thần bí, cái thần chú rên rỉ phiền phức kia thật giống như đến từ thế giới thượng cổ.

Mãi đến tận thời điểm nhất định, hắn mới ngừng lại khẽ than nhẹ, đôi mắt chất chứa ngôi sao xanh mở ra, cuối cùng đem tầm mắt định vị ở trên trời Phương Đông.

Nơi đó truyền đến tiếng chim hót lanh lảnh, hắn giơ cánh tay lên, tựa hồ có món đồ gì đó rơi xuống mặt đất, sau đó hắn đưa tay về phía hư vô khinh nhu xoa xoa.

Tinh Linh Hoàng quay về 'Nó' nói: "Chúng ta đi thôi, đi tới cánh cửa thời gian."

Chân trời xa xôi là một mảnh màu sắc thâm trầm, thật giống như bão tố đang lặng lẽ cuồn cuộn tới.

Mãi đến tận đạo diễn khẽ gọi một tiếng "Cắt", tất cả mọi người đều như vừa tỉnh giấc chiêm bao, tiếp theo đem ái mộ hết thảy hướng về phía Tinh Linh tóc bạc.

Lục Lê là người thứ nhất xông lên đầu tiên, y như con sói nhìn thanh niên thỏ nhỏ, sau đó lấy khăn mặt nhân viên đưa tới, thay cậu nhẹ nhàng lau mồ hôi chảy trên mặt.

Lục Lê cảm giác được khí lạnh, Trình Hoài Cẩn ra mồ hôi rất nhiều, có thể tưởng tượng được y phục cậu dày đến bao nhiêu lớp.

Vì để lớp trang điểm trên mặt không trôi, Lục Lê lau rất cẩn thận, không nhịn được nói với Trình Hoài Cẩn: "Nếu như cậu mệt mỏi đi nghỉ một chút cho lại sức."

Vẻ mặt Trình Hoài Cẩn nhu hòa, đối với y cười vui vẻ nói: "Tôi không mệt."

Tinh Linh luôn luôn là chủng tộc ngạo mạn, bọn họ xem thường những chủng tộc khác sống bên cạnh, chỉ có cây sinh mệnh mới có thể làm cho Tinh Linh Hoàng vẻ mặt buông lỏng —— mà lúc này Tinh Linh cao quý không chút tiếc rẻ nào nét cười của cậu dành cho y.

Mấy em gái đứng một bên nắm điện thoại di động trong tay chụp ảnh điên cuồng, một bên chụp ảnh còn một bên kiềm chế kêu to phấn khích.

Lục Lê không cao hứng, nghiêm mặt nói: "Không được cười." Không thấy mấy em gái điên cuồng chụp ảnh sao, sau đó họ đăng công khai lên internet rồi sẽ thế nào.

Trình Hoài Cẩn điểm một nụ cười nhẹ, Lục Lê rất hài lòng dáng vẻ cậu cười rụt rè không lộ răng ra nữa.

Chờ khi phim quay xong cũng đã là buổi tối.

Buổi tối hồ nước phụ cận tựa hồ càng lạnh hơn, khí lạnh không lọt ra ngoài. Lục Lê run cầm cập ngồi ở trên xe cùng Trình Hoài Cẩn, bất chợt y hắt hơi một cái, vì không để cho người khác phát hiện, y lập tức xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Một giây sau, lại bị ôm vào một cái ôm vây quanh ấm áp.

Lục Lê động hai lần, nói rằng: "Tôi không có chuyện gì, không lạnh chút nào cả." Kỳ thực Trình Hoài Cẩn ôm thật sự rất ấm, y hầu như đều không muốn buông bỏ.

Trình Hoài Cẩn cho y một nấc thang: "Tôi chỉ muốn ôm anh."

Lục Lê thở dài, bất đắc dĩ lại mang theo điểm sủng nịch nói: "Vậy được rồi." Y lại nói thêm một câu: "Hết cách với cậu rồi, tiểu yêu tinh à."

Trình Hoài Cẩn: "…"

Tài xế: "…" Bị đặc thù phương thức tú ân ái làm cho kinh ngạc lên.

Đến khách sạn, Lục Lê cấp tốc xông tới bồn tắm nước nóng, đem khí lạnh tản ra ngoài, mới chậm rãi đi tới phòng Trình Hoài Cẩn.

Trịnh Hoài Cẩn tựa ở trên ghế sa lông nhìn kịch bản, thấy tóc Lục Lê chảy nước, liền đi đến phòng tắm lấy khăn mặt vì y lau tóc.

Lục Lê nói: "Một lát nữa nó cũng sẽ XXX, không cần lau." Nhưng y cũng không tránh né.

Chờ Trình Hoài Cẩn lau khô tóc y xong, thanh niên duỗi cánh tay, liền sờ vào trong lồng ngực y.

Lục Lê ho nhẹ một tiếng, không muốn tránh thoát, y nói: "Ngày mai tôi sẽ quay về, cậu ở đây cố gắng đóng phim, có việc cứ gọi điện thoại tôi sẽ đến đây ngay lập tức."

Trình Hoài Cẩn "Ừ" một tiếng.

Ánh mắt Lục Lê thâm tình nhìn cậu, bao hàm tình cảm nói: "Cậu phải ăn cơm đầy đủ, cố gắng ngủ nhiều, mỗi ngày xem cái gối ôm như đang ôm tôi ngủ."

Hệ thống lại ói một tiếng, gần nhất số lần nó buồn nôn nhiều đến nỗi không thể đếm hết được.

Trình Hoài Cẩn tựa hồ bị lọt bẫy, vỗ mông y cười một hồi, nói rằng: "Anh cũng thế."

Lục Lê nói: "Tôi không muốn làm gối để cậu ôm nữa, tôi muốn làm búp bê tình dục nằm cạnh cậu hơn."

Trình Hoài Cẩn: "… Cố tổng, anh câm miệng ngay cho tôi."

Lục Lê trở về thành phố B, hai ngày nay từ lúc y rời đi Từ Quân gọi điện thoại cho y liên tục, nếu thư ký không đòi mạng y, y rất hi vọng mình ở cùng với Trình Hoài Cẩn vài ngày nữa.

Dù sao khoảng cách nhìn Tinh Linh gần như vậy thật vui tai vui mắt, thực sự là chuyện rất tốt đẹp.

Lục Lê phát hiện mình tiến hóa thành nhan cẩu, coi như trên internet nhìn thấy bức ảnh Trình Hoài Cẩn, cũng không khống chế được tay của chính mình đem bức ảnh lưu về máy, thường thường bất chợt lôi ra ngắm nhìn.

Lục Lê vì ngăn chặn chính mình làm tiếp hành vi vô liêm sỉ này, y giận dữ đem điện thoại di động cắt đứt mạng, bởi vậy mỗi ngày cùng trò chuyện video với Trình Hoài Cẩn biến thành gọi thẳng trực tiếp.

Không có Trình Hoài Cẩn ở đây y cảm giác cuộc sống hài hòa thảnh thơi không bị gò bó.

Lục Lê sắp đến giờ tan tầm, Từ Quân đem một cái rương lớn đưa tới trước mặt y, nói là có người chuyển phát nhanh đưa cho y.

Lục Lê nhìn thấy chữ kí người viết chính là 'Chồng của Tôn San San', y có loại dự cảm xấu, tiện tay đem cái rương để xuống chân, dự định về nhà mới mở ra.

Đợi đến khi về nhà mở cái rương ra, Lục Lê mới phát hiện linh cảm của mình là đúng.

Y nhìn vào rương có rất nhiều đồ vật không thể miêu tả, những công cụ đồ chơi hình thù kỳ quái có những công dụng khác nhau làm y chấn kinh sâu sắc rồi.

Ở phía dưới mấy món đồ chơi, đủ loại kiểu dáng trang phục, còn có cả trang phục đế trắng kim văn trường bào, cái kia rõ ràng là trang phục của Tinh Linh Hoàng, ngay cả bộ tóc giả màu bạc, phụ kiện vũ khí đều đầy đủ hết.

Lục Lê run rẩy, y đem tấm thiệp chúc mừng mang theo hương nước hoa mở ra, chỉ nhìn thấy chữ viết xinh đẹp trên mặt giấy viết: Anh Cố, đây là quà tặng ba tháng hợp đồng, không cần cảm kích em đâu. Hiện chúng em sống rất tốt, anh đừng mong nhớ gì em nha!

Phía dưới còn vẽ ra hai cái ảnh chân dung nữ sinh Q bản.

Tôn, San, San! Ai mà thèm mong nhớ cô!!!

27. Chương 27

Sau khi nhận lấy rương đồ vật từ Tôn San San gửi tới, Lục Lê vốn muốn vứt ra bên ngoài thùng rác hủy thi diệt tích, nhưng nơi y ở quản lý rất tốt, mỗi ngày lấy rác đều sẽ có người đến chuyên môn kiểm tra.

Ôm lấy dây thần kinh xấu hổ hiếm hoi còn sót lại, Lục Lê đem rương đồ vật kia tạm thời để trong tủ quần áo, dự định lúc ra cửa thuận tiện xử lý luôn.

Có điều trước đó y cùng Trình Hoài Cẩn đã nói vì cậu chuẩn bị đồng phục, Lục Lê liền đem vài bộ đồng phục treo ở giá áo, nhìn vào rương bên trong thấy bộ Tinh Linh Hoàng, Lục Lê không đành lòng vứt đi, cũng treo ở trong tủ quần áo.

Lúc này gần tới cuối năm, hôm nay trong công ty được nghỉ đông, Lục Lê cho đầu bếp cùng người giúp việc nghỉ ngơi dài hạn, ngoại trừ cách mấy ngày phải đi bệnh viện nhìn bà ngoại nằm ở trên giường, y liền hưởng thụ phóng túng thời gian chính mình ở nhà một mình.

Ngoài ra, Lục Lê đi thêm một bước nội dung vở kịch, cùng Tôn San San đính hôn. Kỳ thực hai người dự tính không tổ chức lễ đính hôn gì, chính là để paparazzi đem hai người bọn họ chụp ảnh chung đăng lên mạng cùng tạp chí, trắng trợn tuyên bố cho mọi người biết.

Buổi tối ngày hôm ấy tin tức truyền ra gây nên sự bùng nổ, Lục Lê trò truyện cùng Trình Hoài Cẩn, không biết thằng nhóc này có xem ti vi hay không, có lướt blog hay nhìn vào tạp chí giải trí hay không, nói chung theo thường lệ tán gẫu từ đông sang tây sau khi kết thúc Trình Hoài Cẩn cũng không nhắc tới chuyện này.

Liên tục qua mấy ngày đều không đưa ra vấn đề này để hỏi, Lục Lê bỗng nhiên cảm giác sởn cả tóc gáy, y khẳng định Trình Hoài Cẩn kiềm nén tâm tình mình.

Lục Lê quyết định chờ Trình Hoài Cẩn trở lại, lập tức cùng cậu thảo luận vấn đề này.

Buổi sáng sớm cách ngày, tiếng chuông cửa kêu vang liên tục, Lục Lê ngủ đến mơ mơ màng màng bị quấy nhiễu chỉ có thể từ trên giường bò xuống đi mở cửa.

Vừa mở cửa ra, một luồng khí lạnh phả vào phòng, Lục Lê rùng mình, co ro cả người lại.

Thanh niên đeo khẩu trang màu đen đứng ngoài cửa, trong tay còn nhấc theo va ly hành lý, lộ ra vẻ mặt nhu hòa tựa như đang mỉm cười.

Lục Lê bị gió lạnh bên ngoài thổi run rẩy lên, y kéo tay Trình Hoài Cẩn, nói rằng: "Mau vào nhà."

Trình Hoài Cẩn tiến vào ngôi nhà ấm áp, cậu đem áo khoác trên người cởi ra, muốn đưa tay ôm nam nhân hai mắt mông lung còn đang đứng mơ màng vào lòng, lại nghĩ đến nhiệt độ trên người mình, đụng tới tay người đàn ông liền thu hồi cánh tay lại.

Lục Lê tiếp nhận áo khoác cậu đưa tới treo lên móc áo, nghi ngờ hỏi: "Sao cậu đột nhiên lại trở về?" Tối hôm qua thằng nhóc này không nói sẽ quay về nha, lẽ nào dự tính đem đến cho y sự kinh hãi tột độ?

Trình Hoài Cẩn chà xát hai tay, nhấp môi sau đó trả lời: "Đoàn làm phim sớm quay xong, tôi không muốn đi ăn tiệc, chỉ muốn về gặp anh."

Lục Lê ngáp một cái ngồi vào bên cạnh cậu, nói rằng: "Quay xong là tốt rồi, so với ở ngoài trở về nhà mình liền thoải mái hơn."

Trình Hoài Cẩn không lên tiếng, cậu từ trước đến giờ quen ẩn giấu tâm tình chính mình, nhưng hôm nay cậu không nghĩ nhẫn nại thêm nữa, mà là dùng ánh mắt nóng rực nhìn vào nam nhân.

Tay mang theo một chút cảm giác mát mẻ chạm vào cổ Lục Lê, y còn tưởng cậu muốn làm gì mình, một giây sau trên môi liền truyền đến xúc cảm man mát.

Hai tay Trình Hoài Cẩn trói ngược lại sau gáy y, nhắm hai mắt lại, Lục Lê ngửi thấy được hơi thở mùi vị sữa bò ngọt ngào như thế, có thể nhìn thấy gần trong gang tấc lông mày cậu khẽ rung động.

Điều này làm cho y nhớ tới ở thế giới trước phát sinh chuyện không vui vẻ gì.

Thế nhưng thanh niên không có làm động tác dư thừa, chỉ nhẹ nhàng hôn lên môi y, trằn trọc chốc lát, sau đó thỏa mãn tách ra.

Lục Lê ngớ người trong nháy mắt, sau đó hướng về Trình Hoài Cẩn cười cợt, xoay người dùng tay áo lau môi đi, quay lưng nói với cậu: "Tôi đi ra ngoài mua một ít món ăn đãi tiệc mừng cậu trở về, hai người chúng ta đêm nay phải uống cho thật say."

Trình Hoài Cẩn nói: "Vậy hôm nay để tôi làm cơm đi."

Lục Lê lúc này mới xoay người lại, hỏi cậu: "Cậu còn có thể làm cơm ư?" Y nói xong cũng cảm thấy không đúng, cứ có quan niệm "Trình Hoài Cẩn là đại minh tinh" mà quên mất tuổi ấu thơ cậu trải qua trong cô nhi viện.

Trước đây trong nhà có đầu bếp, căn bản không cần Trình Hoài Cẩn nhúng tay vào, thế nhưng trời lạnh như thế này Lục Lê không muốn đi ra bên ngoài mua đồ, liền gật đầu đồng ý.

Trong phòng bếp có đầy đủ nguyên liệu thức ăn cho Trình Hoài Cẩn nấu nướng, Lục Lê ngáp một cái, chuẩn bị trở về phòng ngủ thêm một giấc.

Nhưng Trình Hoài Cẩn đi tới, từ phía sau ôm lấy eo y, môi sượt nhẹ nhàng bên vành tai y, đối với y nói: "Cố tổng, anh lại hút thuốc?"

Mỗi buổi tối trước khi Lục Lê đi ngủ đều hút thuốc, Trình Hoài Cẩn trước kia có biết nhưng cũng không biểu thị gì hết.

Lục Lê lại nghĩ đến việc liên quan đến cai thuốc lá cảm thấy không vui, y mạnh miệng nói: "Tôi hút thuốc đụng chạm gì đến cậu?"

Trình Hoài Cẩn vẫn ôm y, khuyên nhủ giống như làm nũng nói: "Hút thuốc lá có hại cho sức khỏe."

Lục Lê lập tức từ chối: "Không bao giờ, cậu đừng hòng chia rẽ chúng tôi."

Trình Hoài Cẩn: "…" Thật giống như đã phát hiện ra chuyện quan trọng gì đó.

Trở về phòng Lục Lê ngủ đến đất trời đen kịt lại, đến khi Trình Hoài Cẩn lay y dậy, muốn y đi ra ăn cơm, y mới tỉnh lại.

Trên bàn sắp xếp vài món ăn nhà nấu, Lục Lê ngửi được hương vị quen thuộc tinh thần trở nên hốt hoảng.

"Cố tổng?" Giọng Trình Hoài Cẩn nghi ngờ truyền tới, Lục Lê mới giật mình tỉnh táo lại.

Từ bên trong tủ kính y tìm kiếm chai rượu, nghĩ thầm phải cho thằng nhỏ uống rượu đế, y không tin cậu ta uống xong sẽ không ngã xuống.

Lục Lê đặt hai ly thủy tinh trên bàn, đối với thanh niên nói: "Ngày hôm nay nhất định cậu phải uống rượu, nam nhân có ai lại không uống rượu chứ, tôi nói nè bộ khi cậu đi ra bên ngoài không sợ bị mất mặt hở?"

Trình Hoài Cẩn lấy tạp dề xuống ngồi bên cạnh y, nghe xong lời nói của y liền nói: "Cố tổng, rượu uống ít thôi."

Lục Lê nhíu mày lại, "Cậu có thấy mình phiền không, không không được, cho dù cậu có nói cái gì ngày hôm nay nhất định phải uống."

Y bật nắp chai rượu đế ra, rót cho mình một ly sau đó rót cho Trình Hoài Cẩn một ly.

Trình Hoài Cẩn nếu đã trở về, Lục Lê có thể sớm đi tiếp nội dung vở kịch. Vì để tránh cho thế giới này xuất hiện vết xe đổ như thế giới trước, y trước hết đem Trình Hoài Cẩn chuốc say chuếnh choáng thì tốt hơn.

Lục Lê cảm thấy mình rất cơ trí.

"Uống uống uống." Y dũng cảm bưng ly lên uống một ngụm lớn, chất lỏng cay nồng chui vào trong thực quản làm y chảy cả nước mắt, Lục Lê nhanh chóng gắp một đũa thức ăn bỏ vào trong miệng.

Thần linh ơi sao rượu đế này lại cay đến thế QWQ.

Lục Lê dùng tay lau đi khóe mắt ướt nước, Trình Hoài Cẩn liên tục nhìn chằm chằm vào y, ly rượu trong tay không vơi đi, y liền không cao hứng.

"Vì sao cậu không uống?"

Trình Hoài Cẩn không muốn làm y mất hứng, liền cầm lấy ly trong tay nhấp một ngụm.

Thấy cậu ta uống rồi, Lục Lê mới yên lòng, một bên khuyên cậu ta nên uống rượu một bên liều mình trở thành quân tử đi mời rượu.

Trình Hoài Cẩn bưng ly rượu lên, bỗng nhiên không sợ hãi hỏi: "Cố tổng, tôi nghe nói anh đính hôn?"

Lục Lê nghe cậu ta hỏi, kiềm chế lại tâm tình kích động, bề ngoài lại lạnh nhạt không để ý trả lời: "Tôi là cùng Tôn San San đính hôn. Đúng rồi cậu đừng ghen nha, kỳ thực chúng tôi làm vậy chỉ trên danh nghĩa thôi, bằng không tôi làm sao lại thích cậu được?"

Trình Hoài Cẩn gật đầu, con ngươi đen như vực sâu không thấy đáy, cậu nhẹ giọng hỏi: "Nói cách khác, hai người sau đó còn muốn kết hôn?"

Lục Lê phát huy đầy đủ thời điểm mình theo đuổi người ta, đuổi đến tay rồi lại tỏ thái độ xem đó là chuyện đương nhiên liền trả lời: "Đương nhiên muốn kết hôn chứ." Sau đó y lại cười hì hì hỏi Trình Hoài Cẩn, "Tôi không cùng cô ta kết hôn, lẽ nào kết hôn với cậu? *** má nó nếu cậu là con gái tôi sẽ kết hôn ngay."

Vốn cho là y nói như vậy sẽ làm Trình Hoài Cẩn tức giận triệt để, thậm chí Lục Lê không cần nói lời chia tay, đối phương liền cho y ăn một cú đá.

Nhưng không ngờ Trình Hoài Cẩn chỉ buông mắt xuống, không nói thêm lời nào nữa.

Trái tim Lục Lê kìm nén uống thêm một hớp rượu, quyết định chờ cậu ta uống quá chén sẽ nói lời chia tay.

Thế nhưng đến cuối cùng, Trình Hoài Cẩn chưa kịp say, chính Lục Lê tự đổ gục xuống.

Trình Hoài Cẩn tiến lên đỡ lấy nam nhân say loạng chòa loạng choạng, thấp giọng nói: "Cố tổng, anh say rồi."

Lục Lê né qua cánh tay cậu, kích động đem ly rượu đế uống thêm một hớp, lớn giọng nói: "Say, say cái đầu buồi, tôi là dạng người dễ uống say sao?"

Trình Hoài Cẩn hống y: "Không say không say."

Lục Lê đem nửa người dựa trên người cậu, chóp mũi hồng hồng, đôi mắt ướt át nhìn Trình Hoài Cẩn, Trình Hoài Cẩn cảm giác tâm mình đều nhũn ra.

Ánh mắt Lục Lê đối đầu tầm mắt Trình Hoài Cẩn, đột nhiên y lập tức đứng lên, một cái tát giáng xuống trên mặt thanh niên không kịp phòng bị.

Một tiếng "Chát" vang lên giòn giã, một bên mặt Trình Hoài Cẩn bị đánh, trên gương mặt trắng nõn lập tức hiện ra dấu tay rõ ràng.

Lục Lê nâng mặt cậu lên hô lớn: "Đậu má mày là ai? Dựa vào cái gì mày lớn lên lại giống nó y như đúc?!"

Sắc mặt Trình Hoài Cẩn rất khó nhìn, mặt không hề cảm xúc hỏi: "Nó là ai?"

Lục Lê chóng mặt không phát hiện đối phương khác lạ, tự mình tự nói: "Ai cho mày quản lời tao nói, có liên quan gì đến mày không?"

Trình Hoài Cẩn thở dài, liền nói: "Để tôi dìu anh vào phòng ngủ."

Lục Lê lại tránh né cậu, chỉ vào mặt Trình Hoài Cẩn ha ha cười lớn, y nói: "Tôi thấy rõ ràng rồi, mẹ nó chứ cậu là Trình Hoài Cẩn."

Trình Hoài Cẩn nói: "Là tôi."

Lục Lê lại tát mội cái: "Ông đây chịch chết cưng, dám có ý kiến với ông?"

Trình Hoài Cẩn như bị đánh một cái, cậu tiến lên nắm chặt tay Lục Lê, thấp giọng nói: "Anh đừng có mơ."

Lục Lê chưa kịp trả lời, cậu liền đem nam nhân khiêng lên trên vai.

Đầu Lục Lê hướng xuống dưới, bao tử bị sốc đau đớn trên bả vai Trình Hoài Cẩn, y dùng tay đánh loạn xạ trên lưng thanh niên, hai chân không ngừng đạp đá.

Trình Hoài Cẩn đem y ném lên giường, Lục Lê bị chuyển động đến thất điên bát đảo, suýt chút nữa nôn ra ngoài.

Trình Hoài Cẩn nghiêng người đè lên trên người y, đưa tay nắm cằm nam nhân, cau mày nói: "Tôi là ai?"

Tầm mắt Lục Lê mơ hồ nhìn về phía cậu, nhếch miệng nở nụ cười: "Cậu là anh em tốt của tôi."

Trình Hoài Cẩn nhẹ nhàng xoa gò má đỏ ửng, nói rằng: "Không đúng," cậu hôn môi nam nhân rồi hôn lên khóe mắt ửng hồng, tràn ra lời nói nỉ non dụ hoặc, "Tôi là người yêu của anh."

Tay Lục Lê đẩy cậu ra, nghe được lời nói của cậu bỗng nhiên nở nụ cười, cười đến nỗi nước mắt đều muốn chảy ra. Y dùng ngón tay chọt lên vai Trình Hoài Cẩn, nói rằng: "Cậu đúng là kẻ ngu, tại sao lại yêu tôi? Hửm? Ông đây nào có đáng giá khiến cậu phải đâm đầu vào yêu?"

Trình Hoài Cẩn nắm tay y lên đặt ở bên mép hôn lướt qua từng ngón tay, cậu nói: "Cố tổng, không phải anh cũng yêu tôi sao?"

Lục Lê cau mày: "Yêu cái rắm, ông đây sắp bị cậu làm cho phiền chết."

Y muốn chống thân thể ngồi dậy, Trình Hoài Cẩn ấn nam nhân thật mạnh xuống giường.

Dằn co một hồi không thể ngồi dậy được, Lục Lê nằm trên giường thở hổn hển, phẫn hận đập lên người Trình Hoài Cẩn, mắng: "*** má Trình Hoài Cẩn, ông đây không thích cậu, đừng làm ông đây buồn nôn thêm nữa!"

Trình Hoài Cẩn không lên tiếng, Lục Lê được nước làm tới nói: "Nếu không phải nhìn cậu trưởng thành giống như nó, ông đây đã sớm..." Chỉ muốn đá cậu ngã xuống đất.

Trình Hoài Cẩn không kiên nhẫn chờ y nói xong, dùng tay nắm cằm Lục Lê, cứng rắn đem nam nhân đối diện cùng mình, trong mắt một mảnh ám trầm, ngữ điệu nguy hiểm nói: "Anh đang nói đến ai?"

Lục Lê chỉ vào mũi cậu nói: "Đương nhiên không phải là cậu."

Chẳng trách, chẳng trách nam nhân vừa thấy mặt cậu đã muốn dính chặt lấy, không tiếc bất cứ giá nào theo đuổi cậu, hóa ra coi cậu thành thế thân.

Tôn San San thì cũng thôi đi, trong lòng y còn chứa chấp một người.

Mới nghĩ đến điều này, Trình Hoài Cẩn đố kỵ hầu như đánh mất lý trí, cậu đem Lục Lê ấn xuống giường, cúi xuống miệng y liền cắn.

Hàm răng sắc nhọn day cắn làm Lục Lê đau đớn, cú cắn ấy dường như muốn xé xuống lớp thịt trên người y.

Trình Hoài Cẩn tháo cà vạt trước ngực nam nhân xuống, động tác thô bạo đến nỗi cúc áo đều rơi ra ngoài, tiếp theo đối phương chưa kịp phản ứng, dùng cà vạt trói hai tay Lục Lê lại.

Lúc này Lục Lê mới phát hiện ra không đúng rồi, y ra sức giãy dụa mấy lần, phản kháng yếu ớt lại bị dễ dàng hạn chế.

Trình Hoài Cẩn dùng tầm mắt xâm lược quét nhìn nam nhân trên dưới, khóe miệng cậu cong lên, nhưng trong mắt không mang theo ý cười.

Cậu buông Lục Lê ra, đi tới tủ quần áo kéo ngăn tủ phía trước, đem đồng phục trong tủ lấy ra vài món, tiếp theo ném những món đó lên trên giường.

Trình Hoài Cẩn hỏi y: "Anh chuẩn bị những thứ này là cho tôi, hay là cho người kia?"

Lục Lê uống rượu lại bị trói hai tay vốn phập phồng thấp thỏm, vừa nghe Trình Hoài Cẩn nói đồng phục chuẩn bị cho ai, Lục Lê vội vã phủ nhận: "Ai mẹ nó chuẩn bị cho cậu, cậu có thể coi lại mặt chính mình được không?"

Y còn muốn đi cảnh cáo Tôn San San một chút đừng nên quản việc không đâu.

Sắc mặt Trình Hoài Cẩn lập tức âm trầm, nghe được đáp án xác thực vẻ mặt cậu nham hiểm không che giấu được, thế nhưng nội tâm cực kỳ nôn nóng, nhưng cậu vẫn giữ bình tĩnh, thậm chí còn ung dung thong thả bắt đầu cởi cúc áo sơ mi.

Trình Hoài Cẩn nói từng câu thật chậm, giống như muốn để nam nhân tiêu hóa thời gian, cậu nói: "Cố tổng, nếu những món đồ này không chuẩn bị cho tôi, tôi lại càng muốn bận nó vào. Tôi không chỉ mặc, mà mặc xong tính đến chuyện làm tình cùng anh.

28. Chương 28

Sau khi nhận lấy rương đồ vật từ Tôn San San gửi tới, Lục Lê vốn muốn vứt ra bên ngoài thùng rác hủy thi diệt tích, nhưng nơi y ở quản lý rất tốt, mỗi ngày lấy rác đều sẽ có người đến chuyên môn kiểm tra.

Ôm lấy dây thần kinh xấu hổ hiếm hoi còn sót lại, Lục Lê đem rương đồ vật kia tạm thời để trong tủ quần áo, dự định lúc ra cửa thuận tiện xử lý luôn.

Có điều trước đó y cùng Trình Hoài Cẩn đã nói vì cậu chuẩn bị đồng phục, Lục Lê liền đem vài bộ đồng phục treo ở giá áo, nhìn vào rương bên trong thấy bộ Tinh Linh Hoàng, Lục Lê không đành lòng vứt đi, cũng treo ở trong tủ quần áo.

Lúc này gần tới cuối năm, hôm nay trong công ty được nghỉ đông, Lục Lê cho đầu bếp cùng người giúp việc nghỉ ngơi dài hạn, ngoại trừ cách mấy ngày phải đi bệnh viện nhìn bà ngoại nằm ở trên giường, y liền hưởng thụ phóng túng thời gian chính mình ở nhà một mình.

Ngoài ra, Lục Lê đi thêm một bước nội dung vở kịch, cùng Tôn San San đính hôn. Kỳ thực hai người dự tính không tổ chức lễ đính hôn gì, chính là để paparazzi đem hai người bọn họ chụp ảnh chung đăng lên mạng cùng tạp chí, trắng trợn tuyên bố cho mọi người biết.

Buổi tối ngày hôm ấy tin tức truyền ra gây nên sự bùng nổ, Lục Lê trò truyện cùng Trình Hoài Cẩn, không biết thằng nhóc này có xem ti vi hay không, có lướt blog hay nhìn vào tạp chí giải trí hay không, nói chung theo thường lệ tán gẫu từ đông sang tây sau khi kết thúc Trình Hoài Cẩn cũng không nhắc tới chuyện này.

Liên tục qua mấy ngày đều không đưa ra vấn đề này để hỏi, Lục Lê bỗng nhiên cảm giác sởn cả tóc gáy, y khẳng định Trình Hoài Cẩn kiềm nén tâm tình mình.

Lục Lê quyết định chờ Trình Hoài Cẩn trở lại, lập tức cùng cậu thảo luận vấn đề này.

Buổi sáng sớm cách ngày, tiếng chuông cửa kêu vang liên tục, Lục Lê ngủ đến mơ mơ màng màng bị quấy nhiễu chỉ có thể từ trên giường bò xuống đi mở cửa.

Vừa mở cửa ra, một luồng khí lạnh phả vào phòng, Lục Lê rùng mình, co ro cả người lại.

Thanh niên đeo khẩu trang màu đen đứng ngoài cửa, trong tay còn nhấc theo va ly hành lý, lộ ra vẻ mặt nhu hòa tựa như đang mỉm cười.

Lục Lê bị gió lạnh bên ngoài thổi run rẩy lên, y kéo tay Trình Hoài Cẩn, nói rằng: "Mau vào nhà."

Trình Hoài Cẩn tiến vào ngôi nhà ấm áp, cậu đem áo khoác trên người cởi ra, muốn đưa tay ôm nam nhân hai mắt mông lung còn đang đứng mơ màng vào lòng, lại nghĩ đến nhiệt độ trên người mình, đụng tới tay người đàn ông liền thu hồi cánh tay lại.

Lục Lê tiếp nhận áo khoác cậu đưa tới treo lên móc áo, nghi ngờ hỏi: "Sao cậu đột nhiên lại trở về?" Tối hôm qua thằng nhóc này không nói sẽ quay về nha, lẽ nào dự tính đem đến cho y sự kinh hãi tột độ?

Trình Hoài Cẩn chà xát hai tay, nhấp môi sau đó trả lời: "Đoàn làm phim sớm quay xong, tôi không muốn đi ăn tiệc, chỉ muốn về gặp anh."

Lục Lê ngáp một cái ngồi vào bên cạnh cậu, nói rằng: "Quay xong là tốt rồi, so với ở ngoài trở về nhà mình liền thoải mái hơn."

Trình Hoài Cẩn không lên tiếng, cậu từ trước đến giờ quen ẩn giấu tâm tình chính mình, nhưng hôm nay cậu không nghĩ nhẫn nại thêm nữa, mà là dùng ánh mắt nóng rực nhìn vào nam nhân.

Tay mang theo một chút cảm giác mát mẻ chạm vào cổ Lục Lê, y còn tưởng cậu muốn làm gì mình, một giây sau trên môi liền truyền đến xúc cảm man mát.

Hai tay Trình Hoài Cẩn trói ngược lại sau gáy y, nhắm hai mắt lại, Lục Lê ngửi thấy được hơi thở mùi vị sữa bò ngọt ngào như thế, có thể nhìn thấy gần trong gang tấc lông mày cậu khẽ rung động.

Điều này làm cho y nhớ tới ở thế giới trước phát sinh chuyện không vui vẻ gì.

Thế nhưng thanh niên không có làm động tác dư thừa, chỉ nhẹ nhàng hôn lên môi y, trằn trọc chốc lát, sau đó thỏa mãn tách ra.

Lục Lê ngớ người trong nháy mắt, sau đó hướng về Trình Hoài Cẩn cười cợt, xoay người dùng tay áo lau môi đi, quay lưng nói với cậu: "Tôi đi ra ngoài mua một ít món ăn đãi tiệc mừng cậu trở về, hai người chúng ta đêm nay phải uống cho thật say."

Trình Hoài Cẩn nói: "Vậy hôm nay để tôi làm cơm đi."

Lục Lê lúc này mới xoay người lại, hỏi cậu: "Cậu còn có thể làm cơm ư?" Y nói xong cũng cảm thấy không đúng, cứ có quan niệm "Trình Hoài Cẩn là đại minh tinh" mà quên mất tuổi ấu thơ cậu trải qua trong cô nhi viện.

Trước đây trong nhà có đầu bếp, căn bản không cần Trình Hoài Cẩn nhúng tay vào, thế nhưng trời lạnh như thế này Lục Lê không muốn đi ra bên ngoài mua đồ, liền gật đầu đồng ý.

Trong phòng bếp có đầy đủ nguyên liệu thức ăn cho Trình Hoài Cẩn nấu nướng, Lục Lê ngáp một cái, chuẩn bị trở về phòng ngủ thêm một giấc.

Nhưng Trình Hoài Cẩn đi tới, từ phía sau ôm lấy eo y, môi sượt nhẹ nhàng bên vành tai y, đối với y nói: "Cố tổng, anh lại hút thuốc?"

Mỗi buổi tối trước khi Lục Lê đi ngủ đều hút thuốc, Trình Hoài Cẩn trước kia có biết nhưng cũng không biểu thị gì hết.

Lục Lê lại nghĩ đến việc liên quan đến cai thuốc lá cảm thấy không vui, y mạnh miệng nói: "Tôi hút thuốc đụng chạm gì đến cậu?"

Trình Hoài Cẩn vẫn ôm y, khuyên nhủ giống như làm nũng nói: "Hút thuốc lá có hại cho sức khỏe."

Lục Lê lập tức từ chối: "Không bao giờ, cậu đừng hòng chia rẽ chúng tôi."

Trình Hoài Cẩn: "..." Thật giống như đã phát hiện ra chuyện quan trọng gì đó.

Trở về phòng Lục Lê ngủ đến đất trời đen kịt lại, đến khi Trình Hoài Cẩn lay y dậy, muốn y đi ra ăn cơm, y mới tỉnh lại.

Trên bàn sắp xếp vài món ăn nhà nấu, Lục Lê ngửi được hương vị quen thuộc tinh thần trở nên hốt hoảng.

"Cố tổng?" Giọng Trình Hoài Cẩn nghi ngờ truyền tới, Lục Lê mới giật mình tỉnh táo lại.

Từ bên trong tủ kính y tìm kiếm chai rượu, nghĩ thầm phải cho thằng nhỏ uống rượu đế, y không tin cậu ta uống xong sẽ không ngã xuống.

Lục Lê đặt hai ly thủy tinh trên bàn, đối với thanh niên nói: "Ngày hôm nay nhất định cậu phải uống rượu, nam nhân có ai lại không uống rượu chứ, tôi nói nè bộ khi cậu đi ra bên ngoài không sợ bị mất mặt hở?"

Trình Hoài Cẩn lấy tạp dề xuống ngồi bên cạnh y, nghe xong lời nói của y liền nói: "Cố tổng, rượu uống ít thôi."

Lục Lê nhíu mày lại, "Cậu có thấy mình phiền không, không không được, cho dù cậu có nói cái gì ngày hôm nay nhất định phải uống."

Y bật nắp chai rượu đế ra, rót cho mình một ly sau đó rót cho Trình Hoài Cẩn một ly.

Trình Hoài Cẩn nếu đã trở về, Lục Lê có thể sớm đi tiếp nội dung vở kịch. Vì để tránh cho thế giới này xuất hiện vết xe đổ như thế giới trước, y trước hết đem Trình Hoài Cẩn chuốc say chuếnh choáng thì tốt hơn.

Lục Lê cảm thấy mình rất cơ trí.

"Uống uống uống." Y dũng cảm bưng ly lên uống một ngụm lớn, chất lỏng cay nồng chui vào trong thực quản làm y chảy cả nước mắt, Lục Lê nhanh chóng gắp một đũa thức ăn bỏ vào trong miệng.

Thần linh ơi sao rượu đế này lại cay đến thế QWQ.

Lục Lê dùng tay lau đi khóe mắt ướt nước, Trình Hoài Cẩn liên tục nhìn chằm chằm vào y, ly rượu trong tay không vơi đi, y liền không cao hứng.

"Vì sao cậu không uống?"

Trình Hoài Cẩn không muốn làm y mất hứng, liền cầm lấy ly trong tay nhấp một ngụm.

Thấy cậu ta uống rồi, Lục Lê mới yên lòng, một bên khuyên cậu ta nên uống rượu một bên liều mình trở thành quân tử đi mời rượu.

Trình Hoài Cẩn bưng ly rượu lên, bỗng nhiên không sợ hãi hỏi: "Cố tổng, tôi nghe nói anh đính hôn?"

Lục Lê nghe cậu ta hỏi, kiềm chế lại tâm tình kích động, bề ngoài lại lạnh nhạt không để ý trả lời: "Tôi là cùng Tôn San San đính hôn. Đúng rồi cậu đừng ghen nha, kỳ thực chúng tôi làm vậy chỉ trên danh nghĩa thôi, bằng không tôi làm sao lại thích cậu được?"

Trình Hoài Cẩn gật đầu, con ngươi đen như vực sâu không thấy đáy, cậu nhẹ giọng hỏi: "Nói cách khác, hai người sau đó còn muốn kết hôn?"

Lục Lê phát huy đầy đủ thời điểm mình theo đuổi người ta, đuổi đến tay rồi lại tỏ thái độ xem đó là chuyện đương nhiên liền trả lời: "Đương nhiên muốn kết hôn chứ." Sau đó y lại cười hì hì hỏi Trình Hoài Cẩn, "Tôi không cùng cô ta kết hôn, lẽ nào kết hôn với cậu? *** má nó nếu cậu là con gái tôi sẽ kết hôn ngay."

Vốn cho là y nói như vậy sẽ làm Trình Hoài Cẩn tức giận triệt để, thậm chí Lục Lê không cần nói lời chia tay, đối phương liền cho y ăn một cú đá.

Nhưng không ngờ Trình Hoài Cẩn chỉ buông mắt xuống, không nói thêm lời nào nữa.

Trái tim Lục Lê kìm nén uống thêm một hớp rượu, quyết định chờ cậu ta uống quá chén sẽ nói lời chia tay.

Thế nhưng đến cuối cùng, Trình Hoài Cẩn chưa kịp say, chính Lục Lê tự đổ gục xuống.

Trình Hoài Cẩn tiến lên đỡ lấy nam nhân say loạng chòa loạng choạng, thấp giọng nói: "Cố tổng, anh say rồi."

Lục Lê né qua cánh tay cậu, kích động đem ly rượu đế uống thêm một hớp, lớn giọng nói: "Say, say cái đầu buồi, tôi là dạng người dễ uống say sao?"

Trình Hoài Cẩn hống y: "Không say không say."

Lục Lê đem nửa người dựa trên người cậu, chóp mũi hồng hồng, đôi mắt ướt át nhìn Trình Hoài Cẩn, Trình Hoài Cẩn cảm giác tâm mình đều nhũn ra.

Ánh mắt Lục Lê đối đầu tầm mắt Trình Hoài Cẩn, đột nhiên y lập tức đứng lên, một cái tát giáng xuống trên mặt thanh niên không kịp phòng bị.

Một tiếng "Chát" vang lên giòn giã, một bên mặt Trình Hoài Cẩn bị đánh, trên gương mặt trắng nõn lập tức hiện ra dấu tay rõ ràng.

Lục Lê nâng mặt cậu lên hô lớn: "Đậu má mày là ai? Dựa vào cái gì mày lớn lên lại giống nó y như đúc?!"

Sắc mặt Trình Hoài Cẩn rất khó nhìn, mặt không hề cảm xúc hỏi: "Nó là ai?"

Lục Lê chóng mặt không phát hiện đối phương khác lạ, tự mình tự nói: "Ai cho mày quản lời tao nói, có liên quan gì đến mày không?"

Trình Hoài Cẩn thở dài, liền nói: "Để tôi dìu anh vào phòng ngủ."

Lục Lê lại tránh né cậu, chỉ vào mặt Trình Hoài Cẩn ha ha cười lớn, y nói: "Tôi thấy rõ ràng rồi, mẹ nó chứ cậu là Trình Hoài Cẩn."

Trình Hoài Cẩn nói: "Là tôi."

Lục Lê lại tát mội cái: "Ông đây chịch chết cưng, dám có ý kiến với ông?"

Trình Hoài Cẩn như bị đánh một cái, cậu tiến lên nắm chặt tay Lục Lê, thấp giọng nói: "Anh đừng có mơ."

Lục Lê chưa kịp trả lời, cậu liền đem nam nhân khiêng lên trên vai.

Đầu Lục Lê hướng xuống dưới, bao tử bị sốc đau đớn trên bả vai Trình Hoài Cẩn, y dùng tay đánh loạn xạ trên lưng thanh niên, hai chân không ngừng đạp đá.

Trình Hoài Cẩn đem y ném lên giường, Lục Lê bị chuyển động đến thất điên bát đảo, suýt chút nữa nôn ra ngoài.

Trình Hoài Cẩn nghiêng người đè lên trên người y, đưa tay nắm cằm nam nhân, cau mày nói: "Tôi là ai?"

Tầm mắt Lục Lê mơ hồ nhìn về phía cậu, nhếch miệng nở nụ cười: "Cậu là anh em tốt của tôi."

Trình Hoài Cẩn nhẹ nhàng xoa gò má đỏ ửng, nói rằng: "Không đúng," cậu hôn môi nam nhân rồi hôn lên khóe mắt ửng hồng, tràn ra lời nói nỉ non dụ hoặc, "Tôi là người yêu của anh."

Tay Lục Lê đẩy cậu ra, nghe được lời nói của cậu bỗng nhiên nở nụ cười, cười đến nỗi nước mắt đều muốn chảy ra. Y dùng ngón tay chọt lên vai Trình Hoài Cẩn, nói rằng: "Cậu đúng là kẻ ngu, tại sao lại yêu tôi? Hửm? Ông đây nào có đáng giá khiến cậu phải đâm đầu vào yêu?"

Trình Hoài Cẩn nắm tay y lên đặt ở bên mép hôn lướt qua từng ngón tay, cậu nói: "Cố tổng, không phải anh cũng yêu tôi sao?"

Lục Lê cau mày: "Yêu cái rắm, ông đây sắp bị cậu làm cho phiền chết."

Y muốn chống thân thể ngồi dậy, Trình Hoài Cẩn ấn nam nhân thật mạnh xuống giường.

Dằn co một hồi không thể ngồi dậy được, Lục Lê nằm trên giường thở hổn hển, phẫn hận đập lên người Trình Hoài Cẩn, mắng: "*** má Trình Hoài Cẩn, ông đây không thích cậu, đừng làm ông đây buồn nôn thêm nữa!"

Trình Hoài Cẩn không lên tiếng, Lục Lê được nước làm tới nói: "Nếu không phải nhìn cậu trưởng thành giống như nó, ông đây đã sớm..." Chỉ muốn đá cậu ngã xuống đất.

Trình Hoài Cẩn không kiên nhẫn chờ y nói xong, dùng tay nắm cằm Lục Lê, cứng rắn đem nam nhân đối diện cùng mình, trong mắt một mảnh ám trầm, ngữ điệu nguy hiểm nói: "Anh đang nói đến ai?"

Lục Lê chỉ vào mũi cậu nói: "Đương nhiên không phải là cậu."

Chẳng trách, chẳng trách nam nhân vừa thấy mặt cậu đã muốn dính chặt lấy, không tiếc bất cứ giá nào theo đuổi cậu, hóa ra coi cậu thành thế thân.

Tôn San San thì cũng thôi đi, trong lòng y còn chứa chấp một người.

Mới nghĩ đến điều này, Trình Hoài Cẩn đố kỵ hầu như đánh mất lý trí, cậu đem Lục Lê ấn xuống giường, cúi xuống miệng y liền cắn.

Hàm răng sắc nhọn day cắn làm Lục Lê đau đớn, cú cắn ấy dường như muốn xé xuống lớp thịt trên người y.

Trình Hoài Cẩn tháo cà vạt trước ngực nam nhân xuống, động tác thô bạo đến nỗi cúc áo đều rơi ra ngoài, tiếp theo đối phương chưa kịp phản ứng, dùng cà vạt trói hai tay Lục Lê lại.

Lúc này Lục Lê mới phát hiện ra không đúng rồi, y ra sức giãy dụa mấy lần, phản kháng yếu ớt lại bị dễ dàng hạn chế.

Trình Hoài Cẩn dùng tầm mắt xâm lược quét nhìn nam nhân trên dưới, khóe miệng cậu cong lên, nhưng trong mắt không mang theo ý cười.

Cậu buông Lục Lê ra, đi tới tủ quần áo kéo ngăn tủ phía trước, đem đồng phục trong tủ lấy ra vài món, tiếp theo ném những món đó lên trên giường.

Trình Hoài Cẩn hỏi y: "Anh chuẩn bị những thứ này là cho tôi, hay là cho người kia?"

Lục Lê uống rượu lại bị trói hai tay vốn phập phồng thấp thỏm, vừa nghe Trình Hoài Cẩn nói đồng phục chuẩn bị cho ai, Lục Lê vội vã phủ nhận: "Ai mẹ nó chuẩn bị cho cậu, cậu có thể coi lại mặt chính mình được không?"

Y còn muốn đi cảnh cáo Tôn San San một chút đừng nên quản việc không đâu.

Sắc mặt Trình Hoài Cẩn lập tức âm trầm, nghe được đáp án xác thực vẻ mặt cậu nham hiểm không che giấu được, thế nhưng nội tâm cực kỳ nôn nóng, nhưng cậu vẫn giữ bình tĩnh, thậm chí còn ung dung thong thả bắt đầu cởi cúc áo sơ mi.

Trình Hoài Cẩn nói từng câu thật chậm, giống như muốn để nam nhân tiêu hóa thời gian, cậu nói: "Cố tổng, nếu những món đồ này không chuẩn bị cho tôi, tôi lại càng muốn bận nó vào. Tôi không chỉ mặc, mà mặc xong tính đến chuyện làm tình cùng anh.

29. Chương 29

Trong ti vi thanh niên mặc hoa phục đứng dưới ánh đèn mỹ lệ, tiếp nhận cúp vàng từ người dẫn chương trình, nói cười ríu rít, chuyện trò vui vẻ.

Mà ngoài ti vi thanh niên tuấn mỹ được bàn luận đang ngồi ở bên cạnh y, đưa tay ra quàng qua vai y, cùng y song song ngồi trên ghế sa lông, nhìn mình trên video trước đây không lâu lên nhận giải thưởng.

Cái lễ trao giải này vẫn là Trình Hoài Cẩn cuỗm sạch hết mọi giải thưởng.

Lục Lê ở đây đã mấy tháng, không chút nào biết được tin tức bên ngoài ra sao, tuy rằng Trình Hoài Cẩn không phát điên cột y, thế nhưng không cho y bận đồ, hơn nữa nếu muốn ra hòn đảo nhỏ này chỉ có thể dùng du thuyền đậu ở phía bên ngoài.

Tiền đề là, y phải có chìa khóa du thuyền.

Thêm một điều nữa, y còn phải biết lái du thuyền.

Vừa mới bắt đầu Lục Lê còn quăng bát, đũa, bình hoa, thấy cái gì không hợp mắt liền quăng cái đó, tâm tình khó chịu liền đi khiêu chiến cho Trình Hoài Cẩn bạt tai, tuy rằng mỗi lần tỷ lệ thành công không cao.

Mỗi lần lấy dũng khí bạo phát đều sẽ bị đẩy ngã, Lục Lê đã bị mài đến không còn cách nào khác.

Mọi góc cạnh sắc bén đều sẽ bị san bằng như thế, số lần y nổi nóng đều giảm xuống thẳng tắp.

Mỗi tháng Trình Hoài Cẩn đều sẽ đi ra ngoài một ngày, lúc ra cửa còn ở bên tai Lục Lê căn dặn y đừng hòng trốn thoát khỏi đây.

Đúng là Lục Lê có nghĩ, nếu như y muốn trở lại thành phố B, ngoại trừ nhảy vào trong nước bơi trở lại không còn phương pháp nào khác, huống chi hiện tại y không thể để mông trần nhảy xuống biển.

Trình Hoài Cẩn nhìn nam nhân vẻ mặt xuất thần, vỗ lên đầu y, hỏi: "Nghĩ gì thế?"

Lục Lê cau mày, không có tâm tình phản ứng cậu.

Trình Hoài Cẩn đem tay mò vào trong lồng ngực, ở nơi cổ nam nhân ngửi khí tức nhẹ nhàng khoan khoái dễ chịu, hỏi: "Cố tổng, anh có thích tôi không?"

Tầm mắt Lục Lê dao động nhìn sang hướng khác, qua loa hồi đáp: "Thích."

Nếu như y nói 'Không thích', bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đều có tên biến thái cuồng tình dục sẽ đem y đẩy ngã làm chút hành vi cầm thú, Lục Lê rất muốn cho cậu ta một cái tát nhưng nghĩ rồi lại thôi.

Trình Hoài Cẩn không thèm để ý thái độ y, cậu ở bên gáy nam nhân khẽ hôn, đột nhiên nói với y: "Tôn San San muốn cùng anh giải trừ hôn ước."

Lục Lê kinh ngạc nói: "Cậu nói cái gì?!"

Ngày hôm qua Trình Hoài Cẩn điều khiển chiếc du thuyền kia đi ra ngoài một chuyến, không nghĩ tới lần này mang về tin tức liên quan đến Tôn San San.

Trình Hoài Cẩn buông y ra, lấy ra tập văn kiện đã sớm chuẩn bị cho y.

Nhìn thấy lại là văn kiện, Lục Lê bó tay toàn thân, y xin thề có dự cảm phi thường không tốt.

Nội dung phần văn kiện kia đại thể viết chính là Tôn San San đồng ý giải trừ hôn ước, đồng thời giải trừ hợp đồng hợp tác không có kỳ hạn.

Trình Hoài Cẩn đem cây bút đưa cho y, muốn y ký tên.

Lục Lê do dự có muốn hay không kí, y hỏi hệ thống: "Nếu như tao kí rồi độ HE có giảm xuống không?"

Hệ thống nói: "Sẽ không, còn có khả năng tăng thêm."

"???" Anh da đen với dấu chấm hỏi.*

Mắt thấy Trình Hoài Cẩn sắc mặt càng ngày càng khó coi, Lục Lê nhận bút cầm tới, xoạt xoạt hai cái liền ký tên chính mình lên.

Trình Hoài Cẩn sờ đầu y khen thưởng.

Sau khi ký xong, trùng hợp Lục Lê nghe âm thanh hệ thống vang lên: "Độ HE thêm một, chỉ còn 9 điểm nữa, cậu chủ cố lên nhá."

Mẹ nó chứ tăng thật sự kìa, y thật không hiểu nổi đường não biến thái đang nghĩ đến cái gì nữa.

Lục Lê cảm thấy Trình Hoài Cẩn hẳn phải biết y cùng Tôn San San giao dịch hợp đồng bí mật, bằng không đã sớm ở sau lưng đem Tôn San San hạ bệ, sau đó sẽ đem cô ta áp chế bắt mình phải làm chút chuyện xấu hổ.

Lục Lê thật không dám trêu chọc cậu ta nữa.

Sinh hoạt trên hòn đảo nhỏ bình thường không có tư vị gì cả, ti vi LCD cũng chỉ chiếu lặp lại cảnh Trình Hoài Cẩn cùng những bộ phim cậu tham gia, lễ trao giải diễn viên v.v..., chỉ cần Lục Lê mở ti vi xem phim, khẳng định có thể nhìn thấy Trình Hoài Cẩn mặt thiếu đấm xuất hiện.

Lục Lê đối với trang phục cảnh sát Trình Hoài Cẩn bận có bóng ma, vì lẽ đó y kiên quyết không xem bộ phim (Bóng Tối Dưới Ánh Mặt Trời), mà coi say sưa ngon lành nhìn (Luân Hồi) bên trong có Tinh Linh Hoàng nhan trị đột phá phía chân trời.

May là nội dung phim hay, nhan trị cao, hành động cũng được, không đến nỗi nhìn cái hồi thứ 8 liền chán ghét.

Không biết có phải lúc đó đã quen giả bộ não tàn trang B hay không, hiện tại đầu óc Lục Lê không xoay chuyển được, mỗi lần nhìn thấy Trình Hoài Cẩn xuất hiện ở màn ảnh đều rít gào trong lòng bộ mặt mê trai như thế.

Mãi đến tận buổi tối sinh nhật Lục Lê ngày hôm ấy, Trình Hoài Cẩn nhất thời hưng phấn đổi trang phục thành đế trắng kim văn trường bào, đội tóc giả màu bạc cùng kính áp tròng màu xanh lục.

Thời điểm Trình Hoài Cẩn xuất hiện trước mặt Lục Lê, Lục Lê kìm chế dục vọng phản xạ muốn ôm đùi, cật lực không cho mình nhìn tới bức tranh Tinh Linh đang đứng ở đó.

Vẻ mặt Tinh Linh luôn luôn lãnh đạm, thế nhưng bọn họ đối với đồ vật nắm trong tay đều cực kỳ trân quý. Lúc Lục Lê bị đẩy lên ghế sa lông, nhìn Tinh Linh cao quý kia hạ mình quỳ xuống, trong cơ thể y linh hồn não tàn liền hừng hực bắt đầu cháy rừng rực.

Nhưng mà y vừa định muốn đối với thần tượng nói 'Muốn quỳ thì phải là tôi đến quỳ', Trình Hoài Cẩn hành vi được đà lấn tới khiến y chấn động rồi.

Bàn tay thon dài như ngọc chỉ vuốt lên dục vọng y đang hưng phấn, khoang miệng ấm áp an ủi y, căn bản Lục Lê không có chút sức chống đỡ từ vật chủng mỹ lệ này, ở trong miệng Tinh Linh phóng vào bên trong, mới ở trong lòng thầm mắng chính mình không có tiền đồ.

Thời điểm chầm chậm bị tiến vào, Lục Lê mới bỗng nhiên tỉnh ngộ đẩy ra cự vật xâm phạm y. Tinh Linh bị y chống cự trên khuôn mặt tuyệt sắc tràn ngập nét ưu sầu bi thương, lông mày nhíu lên cũng làm cho người khác không nhịn được muốn đi lên vuốt ve.

Lại một lần nữa Lục Lê bị sắc đẹp mê hoặc.

Thừa dịp Lục Lê nhìn mình sững sờ, Trình Hoài Cẩn nhân cơ hội này triệt để giữ lấy y.

Lục Lê thét lên một tiếng đầy sợ hãi, liền cắn môi hai tay kéo chặt áo bào Tinh Linh mỹ lệ.

Tóc dài màu bạc như ánh trăng hạ xuống, con ngươi xanh lục giống như màn sương mờ mịt mùng.

Tinh Linh cúi người xuống cùng y hôn môi, đầu óc Lục Lê trong nháy mắt tỉnh táo lại, không thể chờ đợi được nữa liền hôn tới.

Môi lưỡi quấn quýt vào nhau, kéo ra sợi chỉ bạc đầy ám muội.

Từ đó về sau Lục Lê không muốn xem bộ phim (Luân Hồi), lại không muốn thấy người có tên gọi Trình Hoài Cẩn nữa.

Lục Lê biểu thị: Mày ngu lắm, mật ngọt chết ruồi còn cắm đầu vào hút.

Trên hòn đảo nhỏ một ngày ba bữa nấu ăn đều do Trình Hoài Cẩn một tay xử lý, mùi vị cơm nước như BUG, cùng thế giới trước giống nhau như đúc.

Lục Lê đối với ăn no chờ chết sinh hoạt như vậy liền rất hài lòng, độ HE chậm chạp tăng trưởng là nguồn động lực để y tiếp tục sinh tồn.

Chỉ trừ một điểm, chính là Trình Hoài Cẩn mỗi lần đều sẽ vô duyên vô cớ chịch với y.

Như hiện tại, y bị thanh niên đặt ở trên bờ cát muốn làm gì thì làm, bởi vì Lục Lê phản kháng vừa nãy nên bị cà vạt trói hai tay lại, y ngẩng đầu nhìn về hướng bầu trời bao la bát ngát xanh biếc, càng ngày càng cảm giác nội tâm cùng thân thể chính mình rất ô uế dơ bẩn.

Lục Lê thân thể trần trụi, phía sau lưng y chạm đến bãi cát mịn cứng rắn, y buồn bực dùng cùi chỏ đẩy Trình Hoài Cẩn một cái, trong miệng nói rằng: "Cậu có phải là chó không, biến ngay."

Trình Hoài Cẩn không thèm để ý, liếm dấu răng vừa nãy cắn qua, môi lưỡi lưu lại dấu vết ẩm ướt, đợi đến khi cậu khai mở hậu huyệt mềm mại phía sau nam nhân, chậm chạp đem cái của mình tiến vào.

Lục Lê cau mày khẽ rên một tiếng, mặc kệ tiến vào bao nhiêu lần, y đều phi thường, phi thường không quen.

Trình Hoài Cẩn nhìn thấy vẻ nhẫn nại trên mặt nam nhân, dục vọng không khỏi tăng lên mấy phần.

Lục Lê đánh khí đứt quãng, đột nhiên nói: "Trời ơi Trình Hoài Cẩn cậu… Cát chui vào bên trong tôi rồi."

Trình Hoài Cẩn ngẩn người, hiển nhiên không nghĩ tới nam nhân sẽ nói ra những lời này. Cậu bỗng nhiên cười cợt, ngưng động tác lại, hai tay ở bên eo Lục Lê sờ soạng.

Lục Lê mẫn cảm run lên, tiếp theo liền cảm giác có một sức mạnh đẩy lên, cả người sau lưng rời đi bãi cát. Một trận trời đất quay cuồng qua đi, Lục Lê trợn to mắt, nhìn thấy thanh niên dưới thân nâng lên nụ cười đầy cân nhắc.

Đồ vật tiến vào trong cơ thể sâu đến mức trước nay chưa từng có, Lục Lê cong người lên, trong miệng phát sinh tiếng ồ ồ thở dốc, hai tay nắm chặt nện đánh lên người Trình Hoài Cẩn.

Sức mạnh y so với Trình Hoài Cẩn không đáng nhắc tới, thanh niên nằm ở trên bờ cát duỗi ra đầu lưỡi liếm một vòng lên làn môi đỏ, đè lại hông y tiếp tục động tác vừa nãy.

Đến cuối cùng Lục Lê tan vỡ cầu xin cậu mau dừng lại, nước mắt đều muốn rớt ra ngoài.

Đối với kiểu sinh hoạt này, nội tâm Lục Lê từ chối. Y như một con cá mặn đối với hệ thống nói: "Tao muốn tự sát."

Hệ thống vừa nghe liền cuống lên, an ủi y: "Chỉ còn kém một chút nữa, cậu cố gắng nhẫn nại kiên trì một hồi."

Lục Lê quát: "Kém cái con ***, đã qua bao nhiêu ngày một điểm đều không tăng, nếu không mày thế chỗ tao đi?"

Hệ thống: "Cậu chủ, cậu chỉ cần thỏa hiệp với cậu ta, khả năng cậu ta cao hứng độ HE liền tăng."

Lục Lê: "…" Lạnh lùng từ chối.

Trình Hoài Cẩn lại đi ra ngoài một lần, lúc trở lại cho Lục Lê một tin tức nặng nề.

Trong mắt cậu chứa đựng đau thương, đối với Lục Lê nói: "Cố tổng, bà ngoại đã qua đời."

Nghe xong Lục Lê như bị sét đánh đứng chết trân tại chỗ, ngay cả Trình Hoài Cẩn kéo y vào trong ngực đều không cảm giác được.

Lục Lê dĩ nhiên đã quên, nguyên tác vở kịch nội dung bên trong chính là bởi vì bà ngoại Cố Du qua đời, Trình Hoài Cẩn thừa dịp Cố Du tham gia tang lễ thêm vào tâm tình xúc động, liền đem tư liệu công ty Cố Du bán cho công ty khác.

Trình Hoài Cẩn mục đích không ở trong công ty, mà là muốn Cố Du thả cậu ra. Đương nhiên cuối cùng mục đích của cậu đạt đến, hai người liền tan rã như thế trong không khí không vui vẻ đạt được kết cục BE.

Mắt thấy nội dung vở kịch phát triển đến bước cuối cùng, viền mắt Lục Lê kích động đỏ chót, nước mắt suýt chút nữa không rơi xuống. Y lộ ra tuyệt vọng phẫng phất như trời sập xuống, giọng nói run rẩy mắng thanh niên: "*** má nó Trình Hoài Cẩn! Để tôi trở về!"

Trình Hoài Cẩn động viên vỗ lưng y, đối với y nói: "Chúng ta trở về thôi."

Ngay đêm đó tối khuya rất muộn Lục Lê mới trở lại thành phố B, linh đường đã được dựng, quan tài gỗ đặt ngay tiền sảnh, phía trước bày ra bức ảnh trắng đen đó là một cụ bà cao tuổi.

Lục Lê một bên quỳ gối nước mắt ào ào tuôn ra, Trình Hoài Cẩn cũng theo y quỳ ở bên cạnh, trịnh trọng dập đầu một cái.

Buổi tối Lục Lê nhìn thấy Trình Hoài Cẩn đưa cho y văn kiện giao dịch, y quả thực bị cậu ta làm tức muốn chết rồi.

Thằng nhóc Trình Hoài Cẩn này không chỉ có âm thầm thu tóm công ty y, mà còn ép y phải giao công ty mình ra.

"Cố tổng, anh vẫn thuộc cổ đông trong công ty."

Lục Lê kiềm chế lại cơn tức giận, y kí phần cổ đông này chính là công ty riêng thứ hai, không cần nghĩ thằng nhóc Trình Hoài Cẩn này là người rất quyết sách.

Lục Lê không có lựa chọn nào khác, y không thể để cho công ty một tay khởi đầu chắp tay dâng cho người khác, vì lẽ đó sinh không thể luyến ký tên lên. Y hung tợn nhìn chằm chằm Trình Hoài Cẩn, nói rằng: "Trình Hoài Cẩn, cậu chớ có ép tôi."

Trình Hoài Cẩn đem y ôm vào trong lồng ngực, cúi con ngươi thấp xuống, như đang nói lời thề vĩnh hằng: "Em yêu anh."

Vì lẽ đó muốn tự tay bẻ gãy cánh chim y, để y không bao giờ có thể tiếp tục bay đi.

30. Chương 30

Khi lễ tang kết thúc, di thể bà ngoại Cố Du được đem đi hỏa táng, Lục Lê liền bị Trình Hoài Cẩn nhìn gắt gao, ngoại trừ công ty và nhà còn lại những nơi khác cậu không cho y đi.

Cũng may là Trình Hoài Cẩn chưa đem Lục Lê mang về hòn đảo nhỏ nhốt lại.

Trình Hoài Cẩn trong giới giải trí không còn thân phận nghệ sĩ nữa, mà lấy cương vị cổ đông cùng Lục Lê xuất hiện.

Lục Lê nghe nói Trình Hoài Cẩn đột nhiên tuyên bố giải nghệ ngày ấy, rất nhiều fans khi nghe đến tin tức này khóc không thành tiếng, dồn dập giữ lại cậu, trang blog có liên quan đến cậu bình luận tăng lên nhanh chóng, có fans não tàn thậm chí thanh thế hùng vĩ kéo xuống đường giăng băng rôn đi dọc đường phố diễu hành.

Lục Lê cảm giác rất phiền, phiền chính là qua không ít ngày tháng, độ HE vẫn ở chín mươi mấy ngưng trệ không lên nổi.

Không biết có phải gặp nút thắt cổ chai hay gặp phải BUG, từ khi nghe hệ thống báo có sự hiện diện của con số, nếu như không nhờ độ HE chống đỡ y làm động lực, Lục Lê hận không thể tự sát trở lại luân hồi ban đầu.

Y xin thề nếu như trở lại thời điểm mới bắt đầu, chắc chắn y sẽ không tìm đường chết quấn quít lấy Trình Hoài Cẩn, càng sẽ không vọng tưởng lại dùng ngôn ngữ cùng hành động buồn nôn cậu ta.

Lục Lê ở giới giải trí tình cờ nhìn thấy Tôn San San, nữ nhân không tim không phổi nhìn thấy y cùng Trình Hoài Cẩn đi cùng nhau, còn hướng về y dùng ánh mắt ám muội nháy mắt mấy cái.

Lục Lê thực sự muốn quỳ trước mặt cô ấy. Lẽ nào không nhìn thấy gương mặt y lạnh lùng như nhìn cừu nhân giết cha nhìn Trình Hoài Cẩn sao, Tôn San San hưng phấn nói với y đã có thể não bổ ra tình cảnh ba ngàn chữ tương ái tương sát.

Đối với nữ nhân kỳ hoa này, Lục Lê không muốn gặp cô ta nữa.

Ngày tháng không nhanh không chậm trôi qua, Lục Lê quả thực bị Trình Hoài Cẩn cầm thú bức cho điên rồi, y đếm không hết đã trải qua bao nhiêu thứ xấu hổ PLAY, Trình Hoài Cẩn nhất thời hưng phấn liền cởi y phục y liền chịch, như vĩnh viễn không biết thỏa mãn chịch y lên bờ xuống ruộng, mà Lục Lê chính là món ăn ngon bị dã thú ăn kiền mạt tịnh.

Bên trong nguyên tác Cố Du tuy rằng thích Trình Hoài Cẩn, nhưng cũng chỉ thích mặt cậu, thỏa mãn dục vọng chinh phục của chính mình, vẫn là kẻ bề trên y tuyệt không thể chịu đựng người khác ngồi trên đầu mình.

Nếu như là Cố Du thật, y khẳng định cả đời đều không quên được loại vô cùng nhục nhã này, hơn nữa còn ở trong bóng tối lén lút lật đổ Trình Hoài Cẩn.

Nhưng Lục Lê không hứng thú đi làm những chuyện đó, y cảm thấy mỗi ngày bị như vầy như vậy, cả người đều bị Trình Hoài Cẩn trá XXX, căn bản không thừa bao nhiêu tinh lực đi tìm cách giải quyết cậu ta.

Ngày nào đó hệ thống còn nhăn nhó đối với y nói: "Cậu chủ, theo nội dung vở kịch cậu nên đẩy ngã Trình Hoài Cẩn, mà không phải bị cậu ta chịch."

Lục Lê phẫn nộ nói: "Làm sao tao chịch nó?! Tao đánh đéo lại nó thì làm sao chịch? Có phải mày đem phần mềm hack cài trên người nó?"

Hệ thống rất oan ức: "Thế giới không tồn tại BUG, cậu hỏi tui tui cũng không biết nói sao nữa."

Lục Lê trầm mặc, y đối với hệ thống vô căn cứ vĩnh viễn không sửa được BUG bắt đầu tuyệt vọng.

Cảm nhận được tâm tình y trầm xuống, hệ thống an ủi: "Cho dù cậu ta có chịch cậu, độ HE vẫn tiếp tục tăng."

Lục Lê nắm chặt tay, hít một hơi thật sâu nói: "Không được, chuyện tốt như thế này làm sao có thể cho nó chiếm chứ."

Hệ thống: "..." Cậu chủ lại giương FLAG rồi.

Trình Hoài Cẩn tự chủ trương đem người giúp việc cùng đầu bếp trong nhà Lục Lê toàn bộ cho nghỉ việc, vừa mới bắt đầu Lục Lê không đồng ý, thế nhưng từ đây sinh hoạt ẩm thực thường ngày đều do Trình Hoài Cẩn đến hầu hạ chu đáo, so với người giúp việc đều làm tốt hơn, Lục Lê liền thành thật im lặng.

Cuối tuần là thời điểm nhàn hạ, Lục Lê mang dép lê ngồi xếp bằng trên ghế sa lông bắt đầu lướt blog.

Lục Lê tiểu hào đã tích góp mấy vạn fans, những fans này quan tâm đến y chẳng qua mỗi ngày y đều đăng một tấm ảnh có tư thế Trình Hoài Cẩn.

Hơn nữa những tư thế này đều là khoảng cách gần khi quay phim, so với thỉnh thoảng xuất hiện chỉ có bóng lưng mơ hồ trên tin tức thì bức ảnh này thực sự rõ ràng đi rất nhiều.

Lục Lê cảm thấy mình chụp lén Trình Hoài Cẩn đều là những bức ảnh xấu nhất, sau đó tung lên blog người ái mộ nhất định sẽ rất thất vọng, nhân khí thẳng tắp trượt dài, công ty doanh nghiệp thất thu... Phát sinh một loạt phản ứng dây chuyền.

Nhưng mà không hề có.

Nhìn phía dưới từng cái bình luận gào khóc thảm thiết, không một lời nào nói xấu Trình Hoài Cẩn, mà điên cuồng liếm hình, giậm chân nện ngực nói tại sao mình không có ở đó tận mắt nhìn. Có người thậm chí còn đem cậu phóng đại thiên hoa loạn trụy, nói Trình Hoài Cẩn đẹp đến nỗi không giống người, tiện tay vỗ một cái là có một bức hình đẹp.

Lục Lê cảm thấy rất khó chịu, vì lẽ đó y quyết định làm buồn nôn fans Trình Hoài Cẩn một phen.

Mỹ đức 520: Mọi người xem nam thần của tui nè! Hôm nay đẹp trai quá, vừa nãy nam thần với tui chơi phòng tắm PLAY đó nha. Ha ha ha, làm sao bây giờ, hiện tại eo thật đau nha ~ phía dưới là hình Trình Hoài Cẩn gò má còn đỏ ửng đây nè.

Quả nhiên khi bình luận đăng lên lại là một mảnh gào khóc thảm thiết, kết quả Lục Lê làm như vậy chính là dẫn đến một cuộc tấn công trên diện rộng, phía dưới đều muốn lấy thịt đè người y.

Có người còn nói y có chứng vọng tưởng, chỉ là up một bức ảnh thôi, sau đó ở trong lòng tự kỷ ám thị tưởng tượng về Trình Hoài Cẩn.

Trong lòng Lục Lê có điểm thoải mái, y ngay cả vị trí trướng đau không thể miêu tả đều quên sạch sành sanh.

Vì lẽ đó Lục Lê đem loại hành vi này coi như an ủi tinh thần, ngày qua ngày người quan tâm y đều sẽ quen thuộc tính tình này của y, vừa lên mạng kiểu như không thèm nhìn nội dung y viết còn không giội acid sulfurique muốn y bị bạo chiếu.

Lục Lê mới vừa đem nội dung cùng hình ảnh up lên mạng, trên vai bị ghì xuống, bên tai truyền đến giọng nói làm nũng của thanh niên: "Đang xem cái gì?"

Lục Lê đem điện thoại di động giấu đi, trả lời lạnh nhạt: "Không có gì."

Trình Hoài Cẩn không hỏi nữa, cậu ngồi bên cạnh Lục Lê, bỗng nhiên nói một câu: "Cố tổng, anh nhìn em giống người nào đó ư?"

Lục Lê liếc mắt nhìn cậu như thằng khùng, hồi đáp: "Gì mà cậu với người đó giống nhau? Cậu chính là cậu thôi, còn ai có thể ngu ngốc như cậu chứ."

Trình Hoài Cẩn ban đầu không tin y, sau đó vẻ mặt trầm tư thay thế bằng nụ cười yếu ớt, đưa tay sờ lên đầu y, nói rằng: "Em tin anh."

Hệ thống lặng lẽ nói với Lục Lê, Trình Hoài Cẩn ngầm đi thăm dò y, đem của cải y điều tra đến trời đất xoay vần, chỉ còn kém đến mức đào mười tám đời tổ tông ra thăm hỏi một lần. Kết quả vẫn không thể nào tìm tới người phù hợp kia trong miệng Lục Lê.

Lục Lê cảm thán không kìm lòng được mức độ biến thái từ Trình Hoài Cẩn.

Hơn nữa ngày đó y uống say đến tột cùng là nói đến cái gì, để Trình Hoài Cẩn ghi nhớ trong lòng như vậy?!

Trình Hoài Cẩn ghé sát vào nam nhân, đối với y nói: "Ngày hôm nay là lễ tình nhân, chúng ta đi ra ngoài nhé?"

Lục Lê tuy rằng rất muốn nói chuyện này có liên quan gì tới tôi, nhưng y vẫn trầm mặc một chút, sau đó gật gật đầu.

Trình Hoài Cẩn tâm tình sung sướng đem y ôm vào trong ngực, theo thường lệ hỏi một câu: "Anh có yêu em không?"

Lục Lê thật muốn tát chết cậu ta, cậu ta nên xem lại mặt mình xem? Chẳng lẽ ai nhìn mặt cậu ấy đều phải yêu thích à?

Thế nhưng tốt xấu gì y cũng phải nhịn xuống, thuận miệng nói: "Yêu."

Lần này dĩ nhiên Trình Hoài Cẩn không tốt đến như vậy, tích cực lên án y: "Anh gạt em."

Lục Lê cau mày, né tránh ánh mắt cậu liền nói: "Tôi không có."

Trình Hoài Cẩn nói: "Em cũng yêu anh."

Lục Lê gật đầu: "Tôi biết."

Y đột nhiên cảm giác đoạn đối thoại như vậy phi thường ấu trĩ, không khống chế liền cười cợt, vỗ lên đầu Trình Hoài Cẩn một cái, nói rằng: "Em có ngốc hay không."

Con mắt Trình Hoài Cẩn lập tức liền sáng lên, Lục Lê đem nụ cười thu về, chỉ lo đối phương hóa thành lang sói hướng về mình đè xuống.

May là lần này Trình Hoài Cẩn không cầm thú như vậy, cậu nắm lấy tay Lục Lê, cùng mười ngón giao triền nhau.

Thằng nhóc này thay đổi sắc mặt cực kỳ tốt, ở bên ngoài cậu rụt rè lạnh nhạt, ngay cả cái mỉm cười keo kiệt không cho một ai, ai có thể tưởng tượng được cậu còn có thể cười lộ răng ra như thế này.

Lục Lê xem hành vi này tương đối hèn mọn, điển hình của việc thiếu đòn.

Lục Lê không nhịn được hỏi cậu: "Sao em lại yêu tôi?" Bản thân Trình Hoài Cẩn là thẳng nam 100%, tuy rằng cuối cùng suýt chút nữa bị Cố Du đòi hỏi nhõng nhẽo, dính chặt muốn bị uốn cong luôn rồi, nhưng kết cục BE có thể nói rõ Trình Hoài Cẩn thuộc dạng người không dễ bẻ cong.

Đương nhiên cũng có thể là do Cố Du quá tra.

Trình Hoài Cẩn tựa hồ không ngờ tới nam nhân sẽ hỏi như vậy, thật sự nghiêm túc suy nghĩ, nghĩ đến một hồi mặt mày vui vẻ liền trả lời: "Có lẽ là, lần đầu tiên nhìn thấy anh."

Lời này nói ra có cho Lục Lê 10 ngàn đồng cũng không tin, thời điểm y vừa tới liền uy hiếp Trình Hoài Cẩn nhảy lầu, như vậy cũng có thể thích sao?

Vậy cùng với việc Cố Du đùng đùng giam cầm cậu cuối cùng cũng thích thì có gì khác nhau à?

Nhìn thấy trên mặt Lục Lê hoài nghi, Trình Hoài Cẩn cười híp mắt đối với y nói: "Lúc em từ trên lầu nhảy xuống, rồi sau đó anh lại đưa em vào bệnh viện."

Lục Lê gật đầu mím môi. Được rồi, y vẫn không thể lý giải tư duy biến thái này.

Trình Hoài Cẩn dẫn Lục Lê đi ra cửa, tới một phòng ăn có chủ đề. Bởi vì ngày hôm nay là lễ tình nhân, các đôi tình nhân đều có đôi có cặp, hai người bọn họ đều là nam nhân tay nắm tay đi tới làm Lục Lê có chút lúng túng.

Trình Hoài Cẩn vẫn quá nổi tiếng, ra ngoài mua ly trà đều bị nhận ra, paparazzi không sót chỗ nào, vì lẽ đó sau này khi ra ngoài cậu đều hóa trang thật tốt.

Đội mũ bóng chày, kéo thấp vàng nón, Trình Hoài Cẩn một thân trang phục hưu nhàn kéo lấy cánh tay y, hầu như cả người đều dính lấy trên người y, Lục Lê cảm thấy không có mấy ai nhận ra cậu, ai có thể nghĩ tới thần tượng bọn họ không biết xấu hổ làm hành động như vậy.

Có điều lối ăn mặc này xác thực hình tượng cùng Trình Hoài Cẩn ngoài đời một trời một vực, nhìn cậu giống như học sinh, khẳng định không có ai phát hiện ra.

Mà Lục Lê lại giống như trâu già gặm cỏ non.

Mỗi bàn ăn thiết lập giống như từng cái phòng riêng, Lục Lê mới vừa đi vào phòng liền có chút lúng túng.

Vừa mới bắt đầu Lục Lê còn cảm thấy ngày hôm nay Trình Hoài Cẩn quá mức an phận, quả nhiên không lâu lắm cậu liền cục cựa người, quay về Lục Lê liền táy máy tay chân, không nhịn nổi như đại sắc lang vội vã muốn tóm lấy con mồi.

Lục Lê không thể nhịn nổi nữa bèn đập tay cậu, nổi giận đùng đùng nói: "Mau ăn cơm."

Trình Hoài Cẩn lúc này mới thu hồi lại động tác, Lục Lê thật muốn cho fans cậu ta thấy hành vi hèn mọn lại si dại hết thuốc chữa này.

Trình Hoài Cẩn dõi theo nhìn y, trong mắt còn mang theo điểm ấm ức, giống như thầm lặng lên án y.

Lục Lê vừa ăn cơm vừa thở dài cậu ta không hổ danh là Ảnh Đế, không thèm để ý ánh mắt cậu nhìn sang.

"Ôi chao, đây không phải Cố tổng sao?"

Nghe được giọng nói nữ nhân xinh đẹp, Lục Lê ngẩng đầu lên, nhìn thấy đối phương có chút xa lạ.

Nữ nhân cười khanh khách hướng về Lục Lê đưa tay ra: "Cố tổng anh khỏe chứ, tôi là Bạch Đồng."

Lục Lê nghĩ thầm tôi cùng cô quen nhau à, thế nhưng theo lễ phép vẫn bắt tay cùng cô.

Ánh mắt Bạch Đồng lưu chuyển từ Lục Lê rồi nhìn sang Trình Hoài Cẩn, bỗng nhiên nghi ngờ hỏi: "Cố tổng, sao tôi không thấy anh Trình đi cùng với anh?"

"..." Lại thêm một mụ mắt mù, Trình Hoài Cẩn không phải ngồi đối diện y sao? Lục Lê che giấu một hồi liền nói: "Tôi với cậu ta không thân quen cho lắm."

Bạch Đồng ha ha nở nụ cười, kéo cô bạn thân hướng về Lục Lê vẫy tay liền rời đi.

Lục Lê đăm chiêu nhìn cô bạn thân Bạch Đồng, tâm nghĩ sẽ không lại là người yêu nữa chứ? Y thực sự bị nữ thần Tôn San San khai thông não bộ rồi.

Trình Hoài Cẩn dùng nĩa ăn đánh vào dĩa phát ra hai tiếng coong coong vang vọng, lúc này Lục Lê mới phục hồi lại tinh thần, chợt nhớ tới thân phận nữ nhân kia liền hỏi: "Có phải cô ấy là người hợp tác đóng trong phim (Luân Hồi) không?"

Trình Hoài Cẩn nhàn nhạt đáp một tiếng.

Lục Lê ghét bỏ nói: "Vậy vì sao không chịu lên tiếng với cô ta?"

Trình Hoài Cẩn nói: "Em sợ anh ghen."

"..." Ghen em gái mày chứ mà ghen.

Đến tối Trình Hoài Cẩn lôi kéo y làm chút vận động không hài hòa, Lục Lê kiên trì nói: "Tôi muốn ở phía trên." Đối phương vẫn chưa trả lời, y lại bù đắp một câu, "Tôi muốn chịch em."

Trình Hoài Cẩn một điểm không do dự, lập tức liền nằm xuống trên giường rải đầy cánh hoa hồng.

Đúng rồi, bọn họ đến khách sạn có chủ đề tình nhân. Đâu đâu cũng có bầu không khí ám muội của ngày lễ tình nhân, ánh đèn mờ nhạt, cánh hoa hồng phủ kín giường, còn có huân hương làm say lòng người…

Trình Hoài Cẩn nói: "Anh tới chiếm lấy em đi." Giọng nói mang theo sự quyến rũ cùng chờ mong.

Thanh niên tóc đen quần áo ngổn ngang nằm ở trên giường, màu da trắng nõn cùng dưới giường tràn ngập cánh hoa hồng hình thành sự chênh lệch rõ ràng, đây là bộ dáng chờ người đến chà đạp đây mà.

Lục Lê cũng là cái nhan cẩu, bất chấp tất cả đi tới cưỡi ở trên người cậu, lột sạch quần áo trên người Trình Hoài Cẩn ra.

Trình Hoài Cẩn rất phối hợp để y cởi quần áo ra, còn vỗ vào mông y động viên một hồi, nói rằng: "Anh đừng có nóng vội thế chứ."

Đợi đến khi đem y phục cậu cởi ra, lúc này Lục Lê mới cảm thấy khó này, nhìn vóc người cậu cứng nhắc, y vẫn không hạ thủ được.

Đồ vật phía dưới Trình Hoài Cẩn chọt vào mông y, không biết dục vọng cậu ta đến cùng là làm sao đến.

Một điểm phản ứng Lục Lê đều không có, y chột dạ từ trên thân thanh niên bước xuống, cười gượng hai tiếng nói: "Ngày hôm nay coi như đủ rồi."

Thanh niên bị lột hết quần áo chỉ còn quần lót vẫn thong dong như thường, cậu dùng tay chống đỡ đầu, ở trên giường nhìn nam nhân chạy trối chết. Tầm mắt rõ ràng nhìn về y, phảng phất cứ như người đang trần như nhộng chính là y, tiếp theo môi đỏ câu lên, hỏi: "Vậy tới lượt em đến?"

Lục Lê không hề có chút sức chống đỡ bị cậu ta đặt tại trên giường, cởi quần áo, sau đó dùng cánh hoa hồng vắt nước thay thế gel bôi trơn, Lục Lê ngửi được mùi hoa hồng nồng nặc, cảm giác mình sắp sửa bị hun đến chết.

(Hết chương 30)

31. Chương 31

Trình Chanh em gái Trình Hoài Cẩn đã thi lên đại học, cô bé được nghỉ hè sẽ ở biệt thự trong một hai ngày.

Cô bé Trình Chanh này tâm lý tố chất rất tốt, nhìn thấy anh trai mình cùng một đại nam nhân cả ngày tình chàng ý thiếp ngược cẩu độc thân, không chỉ không có sản sinh tâm lý bài xích, trái lại mỗi lần nhìn thấy đều sẽ cười cười không nói lời nào.

Lục Lê cảm thấy nữ nhân bên cạnh hắn đều không bình thường, mẹ nó toàn một đám chỉ thích nam nhân làm chuyện gay.

Có điều ngay lúc Lục Lê nhìn thấy bìa ngoài tạp chí giải trí, y quả thực muốn bùng nổ.

Lục Lê mặt tối sầm lại đem tạp chí ném tới trên người Trình Hoài Cẩn, tức đến nổ phổi hỏi: "*** mẹ nó cậu cùng với Bạch gì đó có quan hệ gì?!"

Y vốn muốn đấm lên mặt Trình Hoài Cẩn, cũng còn tốt gần đây tính khí y tốt đi một chút ít nhất còn có thể nhẫn nại.

Ngày hôm nay đầu đề tạp chí giải trí viết hàng chữ lớn "Ảnh Đế tiền nhiệm Trình Hoài Cẩn công bố tình yêu? Hai người lại tiếp tục hợp tác đóng phim?!" Sau đó là hình ảnh hai người đang lằng nhà lằng nhằng, tuy rằng độ sáng rất mờ, thế nhưng chỉ cần là người quen với Trình Hoài Cẩn đều có thể nhận ra.

Tuy rằng hiện tại cậu đã vắng bóng, thế nhưng có rất nhiều người ở ngoại giới vẫn rất quan tâm đến cậu.

Sắc mặt Trình Hoài Cẩn không hề thay đổi, cậu nhìn bìa ngoài một chút, sau đó cau mày nói: "Đây là cái gì?"

Lục Lê nhìn cậu giả ngu, lại ở trong lòng than thở Trình Hoài Cẩn không hổ danh Ảnh Đế, hành động so với y còn tốt hơn.

Tối hôm qua thằng nhóc này cố ý không trở lại, còn để cho paparazi chụp được bức ảnh cậu cùng Bạch Đồng với nhau, cố ý đem tạp chí giải trí đặt tại vị trí bắt mắt nhất, không phải là muốn nhìn phản ứng từ y à?

Lục Lê tát một bạt tai lên mặt cậu, dĩ nhiên Trình Hoài Cẩn không né tránh, mạnh mẽ bị đánh một cái.

Lục Lê chỉ vào mũi cậu mắng: "*** má Trình Hoài Cẩn đừng hòng đi tìm người khác! Cậu đây chán cơm thèm phở rồi đúng không, còn mẹ nó muốn đi ra ngoài ăn vụng?! Tôi thấy cậu chính là ăn no rửng mỡ mà!"

Lục Lê còn chưa nói hết, liền thấy trên mặt thanh niên còn dấu ấn bàn tay lén lút nở nụ cười, tiếp theo lại mím môi không nói một lời, làm bộ dáng vẻ rất lạnh nhạt.

Lục Lê cảm giác mình vẫn không hiểu tư duy biến thái này.

Thế nhưng nghe được tiến độ HE từng điểm tăng lên, tâm tình của y mới có điểm tốt.

Lục Lê nắm tạp chí lên, không tha thứ nói với cậu: "Cậu không nói lời nào có nghĩa là ngầm thừa nhận rồi đúng không? Tôi nói cho cậu biết, đừng nghĩ đến chuyện bội tình bạc nghĩa."

Trình Hoài Cẩn nhàn nhạt liếc mắt nhìn y, sau đó đem tầm mắt nhìn sang nơi khác.

Lục Lê đạp lên bàn kiếng, xông lên kéo lấy cổ áo Trình Hoài Cẩn, mặt chợt đỏ bừng lên, kiềm chế lại hai tay đang rục rịch muốn đánh cậu, lắc cổ áo thanh niên lia lịa nói: "*** má mau nói chuyện đi! Có phải sau lưng tôi còn che giấu người khác?"

Trình Hoài Cẩn thật giống như không muốn phản ứng lại với y, thế nhưng Lục Lê nhạy cảm phát hiện vẻ mặt cậu có chút buông lỏng.

Mắt thấy độ HE sắp đầy, Lục Lê hưng phấn đến nỗi lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi, càng làm trầm trọng thêm giọng nói: "Cậu có phải chịch ông đây chán rồi? Mẹ nó chứ ông đây còn chưa chịch cậu đấy."

Nói thì nói như thế, nhưng Lục Lê không dám đi cởi y phục cậu nữa.

Vẻ mặt Trình Hoài Cẩn vẫn chưa nứt ra, cậu vẫn cau mày cau có, không nhìn tới nam nhân kêu gào.

Lục Lê nâng mặt cậu để cậu nhìn chính mình, hai người mặt quay về mặt, Lục Lê có thể đếm rõ bao nhiêu sợi lông mi trên mắt cậu, nhìn thấy làn da trắng nõn như sữa bò, để sát vào còn có thể ngửi được hương vị sữa bò ngọt ngào.

Trong lòng Lục Lê có chút lúng túng, có điều vẫn nhắm mắt đối diện cùng cậu, để ánh mắt chính mình nhìn rất hung ác. Đối với thanh niên nói rằng: "Nhìn cái gì, đừng tưởng rằng cậu không nói lời nào thì tôi sẽ bỏ qua vụ này."

Trình Hoài Cẩn buông mắt xuống, hô hấp thanh thiển, dáng dấp rụt rè lại lạnh nhạt.

Lục Lê cảm thấy gần đủ rồi, đang muốn buông cậu ra lui về phía sau, nhưng thanh niên đưa tay ra ôm eo y, để y ngồi vào trên đùi mình.

Trình Hoài Cẩn quyến luyến ôm lấy y, cuối cùng đem bạo tính lộ ra. Chụp gáy Lục Lê đem đầu y kéo xuống, sau đó hôn lên đôi môi mềm mại, đầu lưỡi vội vã không nhịn được tiến vào trong khoang miệng.

Lục Lê tiến không được lùi không xong, chỉ có thể cứng ngắc mặc cậu đùa giỡn.

Sau khi kết thúc nụ hôn cuồng dã, Trình Hoài Cẩn đưa tay lên mặt Lục Lê nhẹ nhàng vuốt ve. Nhìn nam nhân thở hổn hển, trên mặt nhiễm một mạt đỏ ửng, ánh mắt trước sau như một không cam lòng lại không thể làm được gì, Trình Hoài Cẩn liền cảm thấy tâm tình tốt cực kỳ.

Lục Lê "Hừm" một tiếng, mặt y đỏ lên, sau đó lòng không cam tình không nguyện nói một câu: "Cậu đừng tưởng rằng lấy lòng tôi, việc này liền có thể bỏ qua."

Trình Hoài Cẩn cười rất cao hứng, cậu nói: "Em cùng với cô ấy không có gì hết."

Lục Lê nhìn dáng vẻ cậu muốn ăn đòn không muốn phản ứng nữa, thật vất vả độ HE mới có động tĩnh bắt đầu tăng lên, cuối cùng lên tới 98 mới miễn cưỡng ngừng lại.

Lục Lê làm bộ dáng vẻ không tin, sau đó đối với Trình Hoài Cẩn nói: "Cậu cho rằng tôi là kẻ ngốc? Tối hôm qua cậu làm gì đi đâu?"

Trên căn bản Trình Hoài Cẩn mỗi ngày, không phải là hầu như mỗi ngày đều ở cùng y. Quản y chặt chẽ đến nỗi một chút gió thổi cỏ lay trình độ thần kinh căn bản không thua gì y.

Nhưng tối hôm qua đột nhiên liền biến mất không còn tăm hơi, mãi đến tận Lục Lê chìm vào giấc ngủ mới trở về nhà.

Hơn nữa còn mang về một thân mùi nước hoa, sau khi trở lại còn muốn cùng y như vầy như vậy, chờ Lục Lê bị vị kia hun đến đòi mạng không nhịn được đạp cậu một cú xuống đất, Trình Hoài Cẩn liền sung sướng vừa tắm rửa vừa xướng tình ca.

Sau đó sáng sớm hôm nay liền nhìn thấy bìa ngoài tuần san giải trí có một dòng chữ lớn.

Thằng nhóc Trình Hoài Cẩn này ở thành phố B phiên vân phúc vũ*, làm sao có khả năng không quản được một công ty giải trí nho nhỏ như vậy được.

Trình Hoài Cẩn như cô vợ nhỏ bị ông chồng vu oan đổ tội, cậu bất đắc dĩ nói: "Em có đi gặp cô ấy, thế nhưng thật sự không như những gì trên này viết đâu."

Lục Lê hỏi: "Vậy sao cậu đi gặp cô ta?"

Trình Hoài Cẩn im lặng.

Lục Lê tức giận lên, lại đạp bàn kiếng một cái, ở trong phòng nôn nóng đi qua đi lại, sau đó xông lên nắm cổ áo Trình Hoài Cẩn: "Có phải cậu đang gạt tôi? Tôi là hạng người dễ dãi như thế ư?"

Vẻ mặt Trình Hoài Cẩn ôn nhu nói: "Không phải đâu."

Lục Lê thật muốn hỏi cậu "Cậu đến cùng có cái gì không hài lòng, tại sao điểm vẫn chưa lên đến một trăm", y cắn răng, quyết định cuối cùng cùng thằng nhóc này ngửa bài.

Lục Lê đi tới cởi y phục cậu ra, sau đó vội vã không nhịn nổi nói: "Ông đây muốn đè cậu, nhìn cậu còn dám đi ra ngoài hú hí với người khác nữa hay không?"

Mặc dù biết kết quả cuối cùng vẫn sẽ bị Trình Hoài Cẩn chịch, thế nhưng ít nhất Lục Lê không muốn mình rơi xuống thế hạ phong.

Ánh mắt Trình Hoài Cẩn sủng nịch nhìn y phát điên lên, đợi đến khi xả gần hết quần áo ra, liền đổi khách làm chủ đem nam nhân đặt ở dưới thân.

Lục Lê rất phẫn nộ chỉ trích cậu: "Trình Hoài Cẩn, tôi còn chưa tính sổ chuyện công ty cùng cậu! Mẹ nó cậu ở sau lưng tôi đi ra ngoài cầy cấy hì hục với nữ nhân!" Giọng nói bên trong mang theo điểm sợ hãi như bị vứt bỏ.

Trình Hoài Cẩn quả nhiên trở nên càng cao hứng, cậu cùng Lục Lê nói: "Nếu như anh muốn đem công ty trở lại trên tay mình, em sẽ trả lại cho anh." Cậu dừng một chút sau đó nói, "Thế nhưng em sợ đến thời điểm đó, kẻ bị vứt bỏ khả năng chính là em."

Thanh niên đẹp trai lông mày cau lại, trong mắt tích trữ nước, hơi nước cấp tốc ở trong mắt ngưng tụ lại không chịu rơi xuống, cậu ở trên mặt nam nhân ấn xuống một nụ hôn: "Cố tổng, chỉ cần anh nói vĩnh viễn sẽ không cùng em tách ra, em liền đem hết thảy giao lại cho anh."

Lục Lê bị dáng vẻ cậu đáng yêu mê hoặc một hồi, tiếp theo liền phục hồi tinh thần lại, vốn muốn đem tên biến thái không biết xấu hổ này đá bay đi, nhưng y nuốt giận vào bụng nói: "Chỉ cần cậu hầu hạ thật tốt, giao công ty lại cho tôi, tất cả mọi chuyện cũ tôi đều bỏ qua hết."

Trình Hoài Cẩn rất kích động, bắt đầu đem y phục cởi xuống.

Trình Hoài Cẩn nói: “Anh không biết là em yêu anh đến nhường nào đâu…”

Lục Lê phản bác: “*** mẹ nó cậu chỉ yêu “Chịch” tôi thôi. Chữ viết Trung Hoa quả nhiên bác đại tinh thâm.”

Đợi đến khi Lục Lê chỉ còn lại quần lót trên người, được Trình Hoài Cẩn đặt ở trên ghế sa lông tiến hành vận động không hài hòa, tu duy y đã mất cảm giác.

Sau đó y sinh không thể luyến nằm ở trên giường, trong đầu vang lên một tiếng ‘Keng’, tiếp theo hệ thống âm thanh truyền tới: “Chúc mừng cậu chủ, hoàn tất thế giới đạt đến một trăm điểm. Xin chờ một chút để tải thế giới tiếp theo…”

Sau khi nói xong có nề nếp, hệ thống lại hưng phấn nói với y: “Cậu chủ cứ phát huy cố gắng thế nhá.”

“…” Cút ngay.

Lục Lê do dự một chút, sau đó nói: “Thế giới tiếp theo mày có thể làm cho tao đừng thấy nó nữa được không?”

Hệ thống hỏi: “Ai vậy?”

Lục Lê nói: “Anh em tốt của tao! Tại sao cả hai thế giới đều có BUG như thế vẫn không chữa trị?! Tao có nên phản ánh hiệu suất làm việc của mày?”

Hệ thống quỷ dị trầm mặc một chút, sau đó nói: “… Được rồi.”

“???”

Hệ thống không nói gì nữa.

Bỗng nhiên Lục Lê có dự cảm xấu.

Trình Hoài Cẩn đang trong phòng bếp làm cơm, thừa dịp còn lại một chút thời gian, Lục Lê buồn chán lấy điện thoại di động ra lướt blog, dự định nhìn lại một chút khu vực bình luận hóa giải một chút tâm tình.

Mỗi ngày đều cập nhật lên blog, Lục Lê lén lút up ảnh Trình Hoài Cẩn lên mạng, vừa bắt đầu trình độ chụp ảnh còn chưa cao, sau đó tay nghề càng ngày càng tốt lên, đem Trình Hoài Cẩn như từ trong tranh bước ra bên ngoài.

Bởi vì sáng sớm tin tức mới đưa ra, khu bình luận cực kỳ sôi nổi, bạn bè phía dưới càng thêm xác định y có chứng bệnh vọng tưởng, khí thế hùng hổ muốn tố cáo y với Trình Hoài Cẩn.

Lục Lê bị mắng tâm tình rất khoan khoái, sau đó đưa ảnh cùng ghi chú đưa lên mạng.

Mỹ đức 520: Ngày đó tui cũng nhìn thấy họ đưa tin, quả là làm việc có hiệu suất thật. Tui hỏi nam thần có chuyện gì xảy ra, nam thần vội vã theo tui giải thích cùng cái cô Bạch gì đó căn bản không có liên quan. Ôi chao, mới vừa vận động xong, eo thật đau nha ~ Lục Lê không đành lòng nhìn lại những điều gây buồn nôn này, mỉm cười nhắm hai mắt lại liền up lên mạng.

Lúc này y nghe được âm thanh hệ thống: “Thế giới mới đã hoàn thành.”

Lục Lê mắt tối sầm lại, cảm giác thần trí bị tróc ra bay ra ngoài, thời khắc cuối cùng khi ý thức biến mất y liền thốt lên một câu vua hố to rồi, blog y mới vừa up lên mạng còn chưa kịp nhìn bình luận phía dưới người ta sẽ mắng y ra sao a a a.

Trình Hoài Cẩn nấu cơm xong, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ, đầu tiên ló đầu vào trong ngó một chút, sau đó nhìn thấy nam nhân nằm ở trên giường còn đang ngủ, liền rón rén hướng về y đi tới.

Giọng nói Trình Hoài Cẩn chậm rãi: “Cố tổng, ăn cơm thôi.”

Nam nhân vẫn nhắm mắt lại, giống như mọi thời điểm phản ứng của y đều như vậy, dáng vẻ chưa chịu tỉnh dậy.

Trình Hoài Cẩn đã sớm nhìn thấu trò vặt vãnh này, cười một tiếng đưa tay đẩy nam nhân, đầu ngón tay chạm được nhiệt độ có chút lạnh lẽo thì cả người Trình Hoài Cẩn đều cứng ngắc lên.

Giống như dự liệu được gì đó, thế nhưng cậu không chịu tiếp thu, ức chế hai tay run rẩy sờ vào gò má nam nhân.

Ngữ khí Trình Hoài Cẩn vẫn rất ôn nhu, dường như cậu đang đùa giỡn nói: "Anh đừng làm em sợ nha, kết cục này em không muốn nhận lấy đâu."

Di động không ngừng biểu hiện âm thanh tít tít vang dội, Trình Hoài Cẩn buồn bực quăng nó xuống dưới giường, đem nam nhân mất đi sự sống ôm vào lòng, biểu hiện bi ai.

Thanh niên nói: "Anh đừng dọa em mà, em sợ lắm."

Hoảng sợ to lớn bao phủ xuống, tuyến nước mắt cậu không khống chế được, từng giọt nước mắt như hạt châu lăn dài xuống dưới.

Cậu khóc lóc nói: "Anh đừng bỏ em lại, em rất sợ hãi."

(Hết chương 31 – Kết Thúc Thế Giới Thứ Hai)

*"Phiên vân phúc vũ" ( )

Thành ngữ "Phiên vân phúc vũ" ( ) là dạng rút gọn của "Phiên thủ vi vân, phúc thủ vi vũ" ( ). Ý nghĩa của thành ngữ này là chỉ sự thay đổi như chong chóng, không biết đâu mà lần. Nghĩa bóng chỉ những người hay thủ đoạn, phản phúc, lèo lái, đảo điên. Nó có xuất xứ từ bài thơ " " [Bần giao hành] của (Đỗ Phủ).

Nguyên tác:

[Phiên âm:

Phiên thủ vi vân, phúc thủ vũ,

Phân phân khinh bạc hà tu sổ?

Quân bất kiến Quản Bão bần thì giao,

Thử đạo kim nhân khí như thổ.]

(Dịch nghĩa: Nghiêng bàn tay làm mây, úp bàn tay làm mưa. Bọn người khinh bạc cần chi đếm. Bạn chẳng thấy Quản Trọng và Bão Thúc Nha bạn với nhau lúc nghèo. Đạo ấy người đời nay vứt đi như vứt hòn đất)

(Dịch thơ:

Mây mưa tráo trở bàn tay,

Những tuồng khinh bạc đời này biết bao.

Không coi giao nghị Quản Bào,

Mà nay đạo ấy rẻ sao như bùn.)

(Bản dịch của Trần Trọng Kim)

32. Chương 32: Thế Giới Thứ Ba – Quốc Sư Chìm Vào Thế Giới Bóng Tối

Ý thức Lục Lê từ từ thanh tỉnh lại, hắn phát hiện mình vẫn trong một mảng bóng tối, nhạc khúc xung quanh bốn phía ầm ĩ trang nghiêm lại thần bí.

Trên tay cùng trên chân hắn thật giống như mang theo dây xích tinh tế, quấn một dải băng mắt quanh đầu, trong tay nắm quyền trượng ngà voi ôn hòa, trên người trường bào dày nặng rũ xuống mặt đất.

Hắn dò dẫm đi về phía trước một bước, kết quả suýt chút nữa bị vấp ngã, bên cạnh có người kinh hoảng lại đây đỡ lấy hắn, dặn dò: "Quốc Sư ngài cẩn thận!"

Lúc này Lục Lê tiếp nhận tin tức từ thế giới này, hắn không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, sau đó nhịn xuống kích động muốn đem hệ thống quăng đi.

"Ta không sao."

Người hầu vẫn cúi đầu khom người rất cung kính, khi nghe giọng nói Quốc Sư lạnh lùng mới lui về phía sau vài bước, trở lại vị trí ban đầu.

Tuy rằng trước mắt Lục Lê một vùng tăm tối, thế nhưng ngoại trừ vừa nãy trong nháy mắt đó hắn không thích ứng ở phía bên ngoài ra, lúc này liền phản ứng lại. Nghe nhạc khúc có tiết tấu hắn liền nâng chân bước lên cầu thang.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm không chớp mắt Quốc Sư bọn họ bước lên tế đàn, hắn ngẩng đầu lên, trường bào thuần trắng không dính một hạt bụi, mái tóc màu mực tàu thổi trong gió bay ngổn ngang, tăng lên đường nét khuôn mặt như ngọc càng thêm trắng xám, cho dù hai mắt bị che kín, nhưng vẫn toát lên được vẻ phong hoa tuyết nguyệt.

Trước mặt hắn là mấy cái mộc trụ trói người, tế phẩm bị ép quỳ trên mặt đất trần trụi.

Các tế phẩm đều cúi đầu, toàn thân run lẩy bẩy, nhưng không một lời xin tha, trái lại từ trong mắt bọn họ nhìn ra được một loại ngóng trông nào đó.

Mỗi lần tế trời tế phẩm đều là tử tù lao bên trong chọn lựa ra, huấn luyện thân thể nghiêm ngặt, một tháng chỉ tắm rửa một lần, sau đó tịnh thân ăn chay, mới có tư cách trở thành tế phẩm của thần.

Mà Quốc Sư bọn họ, trong mắt tất cả mọi người so với thần còn muốn thần thánh hơn.

Tay áo bào thuần trắng tung bay, quốc sư chậm rãi giơ lên bạch ngọc được chế thành quyền trượng, chỉ về phương hướng tế phẩm.

Đao phủ đứng ở một bên thời điểm hắn giơ quyền trượng lên, liền đem tế phẩm kéo lên, thậm chí đem mộc trụ trên mặt đất nhổ ra, sau đó đem mộc trụ lẫn tế phẩm ném xuống xà quật.

Lục Lê kiềm chế khi nghe được tiếng thân thể vỡ nát, hắn nắm chặt quyền trượng tay không kìm lòng được liền run lên, hận không thể lập tức bỏ của chạy lấy người.

Thế nhưng vẻ ngoài hắn vẫn lạnh lùng, mặt không hề cảm xúc ngó xuống tế đàn, để mình cật lực khống chế không nghe phía dưới truyền đến tiếng vang khủng bố.

Quốc gia này vừa kỳ hoa lại tàn nhẫn, mặc kệ là vương thất quý tộc hay bình dân, đều lấy tác phẩm của thần làm tín ngưỡng chủ yếu, ở nhân gian lấy xà làm thần, mà Quốc Sư chính là người giao tiếp với thần linh.

Đồng thời quyền lực cao nhất trong quốc gia không phải do Quân Chủ thiên hạ chấp chưởng nắm giữ trên người, mà là trên người Quốc Sư uy vọng cao sang.

Nói cách khác Quốc Sư đứng đầu quốc gia, Quân Chủ chỉ đứng thứ hai.

Thân phận Lục Lê trong quốc gia này chính là Quốc Sư Bạch Đinh Ca, thế giới này không chỉ có nội dung hung tàn, hơn nữa thiết lập đặc biệt hung tàn.

Mỗi Quốc Sư thời điểm tiền nhiệm, khi còn bé chịu huấn luyện tàn khốc nhất, còn phải trải qua bị đẩy xuống xà quật. Ở thời điểm Quốc Sư tiền nhiệm chọn ứng cử viên, Bạch Đinh Ca không được coi trọng, nhưng hắn lại là người duy nhất còn sống sót.

Cái này còn chưa hết, mỗi Quốc Sư tiền nhiệm lúc còn tại vị, đều sẽ bị tước đoạt quyền lợi. Sau khi trải qua nghi thức thần bí, đôi mắt Quốc Sư tuy rằng vẫn còn, nhưng bọn họ lại không nhìn thấy bất cứ đồ vật con người xung quanh mình.

Đây là các đời quân chủ dùng thủ đoạn muốn đả kích Quốc Sư quyền thế cường thịnh.

Ở thế giới này Bạch Đinh Ca là hung tàn tra công, hắn đầu tiên đem tội danh đổ lên người lão Quân Chủ một cước đạp rơi xuống xà quật, để lão ta bị xà gặm đến xương cũng không còn, cuối cùng đem đứa con nhỏ nhất của lão Quân Chủ ủng lên vương vị.

Tiểu Quân Chủ mới nhậm chức là cái mặt hàng khổ bức, lúc đó nhìn thấy Bạch Đinh Ca liền đối với hắn nhất kiến chung tình.

Các đời quốc sư đối mặt loại nghi thức thần bí này, cũng có biện pháp ứng đối. Bí phương cổ xưa lưu truyền cho tới nay bên trong có viết, chỉ cần Quân Chủ cam tâm tình nguyện đem con mắt của chính mình dâng ra, Quốc Sư mất đi thị lực sẽ thấy được ánh sáng.

Kỳ thực Bạch Đinh Ca không muốn làm Quốc Sư, hắn nắm quyền chẳng qua do gia tộc uy hiếp cùng bức bách. Vì lẽ đó khi hắn nắm được quyền thế, sẽ ngay lập tức trở mặt vô tình đem người một nhà hắn quăng vào tù lao.

Thậm chí đem kế tỷ kế muội hiến dâng cho thần, để bọn họ chơi xà PLAY sau đó lại bị xà gặm nuốt đến chết.

Mà Bạch Đinh Ca không chỉ có tra đến thế, tuy tinh thần cũng rất tra, nhưng bởi vì trong lòng hắn còn có vầng trăng sáng.

Cái vầng trăng sáng kia là một nữ hài cùng hắn có duyên gặp mặt một lần, lúc đó hắn bụng đói cồn cào được nữ hài phân cho hắn nửa khối bánh màn thầu khi nàng ăn còn sót lại, một điểm ôn nhu như thế liền để Bạch Đinh Ca nhớ mãi không quên.

Kết thúc BE cuối cùng là diệt sạch hết tất cả, Bạch Đinh Ca cùng Tiểu Quân Chủ liền tương ái tương sát đồng quy vu tận.

Lục Lê: mặt doge.*

Lục Lê sau khi xuống tế đàn, cả người đều thả lỏng. Kỳ quái chính là, hắn tuy rằng không nhìn thấy gì cả, thế nhưng chỉ dựa vào quyền trượng liền có thể nhận biết bước đi kế tiếp như thế nào, dựa vào khí tức nhạy cảm nhận ra được có người đang đến gần.

Kê Thủy cũng chính là tiểu Quân Chủ trong thế giới này bất tri bất giác liền đứng phía sau Lục Lê.

Lục Lê đứng không nhúc nhích, Kê Thủy liền đi tới trước mặt hắn, ngữ điệu cung kính nói: "Tiên sinh."

Thời điểm Bạch Đinh Ca chưa đem y ủng lên thượng vị, có thời gian làm tiên sinh tại một trường tư thục dạy học cho Kê Thủy, hắn cùng tiểu Quân Chủ duy trì tiếp xúc qua một quãng thời gian.

Lục Lê nghe hệ thống miêu tả thời điểm ấy, nhất thời cảm thấy sợ nổi da gà.

Giai đoạn thời gian đó Bạch Đinh Ca phát huy đầy đủ tinh túy biến thái, đem hết thảy tư tưởng biến thái trong đầu mình tự thân dạy dỗ cho Kê Thủy.

Phỏng chừng là do Kê Thủy có bóng tối quá lớn bên trong, cho tới hiện tại chỉ gọi hắn "Tiên sinh" mà không phải "Quốc Sư".

Lục Lê cảm thấy Kê Thủy không hận hắn đã là rất tốt rồi… Nhưng Kê Thủy vẫn thích hắn điều đó chứng tỏ y vẫn rất M.

Hệ thống sinh động như thật nói: "Cậu đem nô lệ chặt bỏ tứ chi, móc đi hai mắt, cắt xuống đầu lưỡi, làm thành nhân côn, nửa đêm sai người đặt tới gian phòng Kê Thủy…"

Lục Lê không thể nhịn được nữa đánh gãy lời nó, "Câm miệng, tao còn chưa tính sổ vì mày dám làm tao trở thành mù mắt đây này."

Hệ thống rất oan ức nói: "Là do cậu không muốn nhìn thấy cậu ta nha."

Càng nói Lục Lê càng phẫn nộ, hắn khiếp sợ nói: "Thế Kê Thủy đứng trước mặt tao đây vẫn là người anh em của tao ư?!"

Hệ thống bắt đầu giả chết, Lục Lê liền quay về nó mắng to.

Kê Thủy không đợi được Lục Lê trả lời, nhắc lại câu: "Tiên sinh."

Lục Lê bị y gọi phục hồi tinh thần lại, lạnh nhạt mím môi, sau đó nói: "Vương."

Theo quy định Quốc Sư không cần hành đại lễ với Quân Chủ, thái độ Quân Chủ đối với Quốc Sư còn muốn cung kính hơn, Lục Lê liền tùy ý đáp một tiếng.

Kê Thủy liếc mắt nhìn hắn, đối với Lục Lê nói: "Tiên sinh chắc đã mệt nhọc rồi, nên đi về nghỉ ngơi trước."

Lục Lê nghe tiếng đối phương nói chỉ là một thiếu niên mới lớn, tuyến âm thanh réo rắt, nghe như dòng suối chậm rãi chảy qua, đặc biệt thoải mái.

Trọng điểm là, giọng nói này hắn rất quen thuộc, hết sức quen thuộc, vừa nghe đến liền tê hết cả da đầu.

Lục Lê cảm thấy đặc biệt khó chịu, cực kỳ khó chịu.

Quốc Sư thế giới này là một chức nghiệp cực kỳ nguy hiểm, thời điểm tiền kỳ lựa chọn thân thể gần như bị phá nát, vì lẽ đó khi lên làm Quốc Sư tuổi thọ liền giảm đi. Thế nhưng chính vì người của quốc gia này mới là lí do làm Quốc Sư vì bọn họ làm việc kiệt sức mà chết.

Lục Lê xuyên đến thân thể này kỳ thực không có bệnh đại tai gì lớn, hắn cũng là chỉ là đi tới giả trang uy hiếp mà thôi, kỳ thực sắc mặt vẫn luôn trong trạng thái trắng xám.

Lục Lê nắm lấy quyền trượng, hướng về Kê Thủy gật đầu, sau đó xoay người liền muốn đi.

Kê Thủy kêu hắn lại, nói rằng: "Hôm nay ta làm tiệc mừng thọ, tiên sinh có đến hay không?" Giọng nói bên trong ẩn hàm chờ mong nho nhỏ.

Bình thường Bạch Đinh Ca đối với chuyện như vậy không có nhiều hứng thú lắm, hắn đến dự cũng chỉ có mặt cho có mà thôi.

Hai năm trước Kê Thủy mời đều bị Bạch Đinh Ca dù muốn hay không từ chối, nhưng năm nay lại không giống như vậy. Cứ đến mỗi buổi tiệc luôn có mấy đại thần sẽ đem con gái tự tiến cử cho hắn, mà trong này vừa vặn có Quý Thanh Hoan, cũng chính là vầng trăng sáng của Bạch Đinh Ca.

Lục Lê làm bộ trầm tư một chút, sau đó liền gật đầu, nói rằng: "Tiệc tối này ta nhất định sẽ đi."

Kê Thủy đã tưởng tượng đến cảnh tượng từ chối, nhưng ai biết lần này Bạch Đinh Ca liền đáp ứng. Lục Lê lắng nghe giọng nói liền có thể khẳng định y rất cao hứng, Quân Chủ trẻ tuổi nói: "Vậy đến lúc đó ta phái người đi mời tiên sinh."

Lục Lê lại gật đầu một cái, nghe được người phân phó đã đem xe ngựa dừng ở trước mặt hắn, sau đó quay người sang, dùng quyền trượng dò dẫm tìm tới chỗ ngồi chính mình.

Lục Lê cảm thấy trạng thái hắn lúc này cực kì quýnh quáng, bước đi đặc biệt khó chịu, thế nhưng mỗi người nhìn hắn lại có suy nghĩ ngược lại với cái nhìn của hắn.

Tuy rằng Quốc Sư bị tước đoạt ánh sáng, nhưng không phải là không cảm nhận được có người, trái lại so với người thường còn muốn nhạy cảm hơn, cái cây quyền trượng kia ở trong tay hắn lại như vật phụ thuộc chính mình.

Ai cũng không thể nghĩ đến trong nội tâm Quốc Sư bọn họ đang có 10 ngàn con thảo nê mã phi nhanh lướt qua, hắn không có phần mềm hack thì thôi đi, còn bị hệ thống cay gà chỉnh thành người mù.

Có điều hắn tuy rằng không nhìn thấy, nhưng tốt xấu có hệ thống giải thích, thật nếu như đó là Bạch Đinh Ca thì làm sao có thể chịu đựng được.

Theo quy định quốc gia, quốc sư một đời chỉ có thể phụng dưỡng thần, kính dâng với thần, không thể có thê thiếp cùng con cái nối dõi tông đường.

Lục Lê sinh không thể luyến trở lại phủ Quốc Sư, trong lòng tràn ngập bi thương.

Lục Lê không thể nhịn được mắng vài câu với hệ thống, "Tao muốn kiến nghị!"

Hệ thống rũ sạch mọi quan hệ: "Đều là sự lựa chọn của cậu, cùng bản hệ thống không liên quan."

Ban đầu Lục Lê còn run rẩy lát sau liền bình tĩnh lại.

Hắn chợt phát hiện cuộc sống như thế kỳ thực có chút thoải mái, như hiện tại hắn đang nằm ở trên nhuyễn tháp, bên cạnh có người hầu xoa bóp quạt gió dâng nước hoa quả lên.

Trong phòng tràn ngập huân hương an thần, người hầu trong phủ không dám thở mạnh một tiếng. Lục Lê được xoa bóp trên đùi thư thích đến nỗi muốn buồn ngủ, mắt hắn vẫn còn dải băng mềm mại quấn quýt trên đầu, Lục Lê nhắm mắt lại suýt chút nữa liền ngủ thiếp đi.

Trong chớp mắt, hắn cảm giác được một luồng khí tức ác liệt, lập tức Lục Lê liền tỉnh táo lại, ý thức còn chưa kịp phản ứng, thân thể đã làm ra phản kích.

Giơ ống tay áo nhìn như khinh nhu, kỳ thực ngầm có ý đồ mạnh mẽ, tên thích khách kia rút cây chủy thủ đâm xuống, Lục Lê lập tức đánh bay ra ngoài.

Lục Lê cũng rất khiếp sợ, hóa ra hắn vẫn còn ngưu X như thế.

Bọn người hầu cuống quýt quỳ trên mặt đất, thân thể run rẩy không phát ra một chút âm thanh nào.

Lục Lê nghe được tiếng đầu gối nện xuống sàn nhà rầm rầm, cảm thấy buốt cả hàm.

Người bên ngoài nghe được tiếng động liền vọt vào, đem tên thích khách đã hôn mê kéo lên, hỏi Quốc Sư vẻ mặt lạnh nhạt: "Đại nhân, vẫn dùng phương thức xử trí kia chứ?"

Phương thức xử trí? Trong lòng Lục Lê bị uy hiếp, nhưng trên mặt lại gật đầu, sau đó bọn họ liền đem tên thích khách lôi ra bên ngoài, còn thuận tiện đóng cánh cửa lại.

Lục Lê hỏi hệ thống: "Phương thức xử trí là cái gì?"

Hệ thống do dự một chút, sau đó chậm rãi nói: "Trước tiên là lột da, sau đó ngâm vào trong nước muối, cuối cùng ném vào vạt dầu sôi…"

Nằm! Tào!

33. Chương 33

Dạ tiệc sắp bắt đầu, quả nhiên Kê Thủy phái người đến mời Quốc Sư đi yến tiệc. Chỉ có điều tiểu Quân Chủ không kêu những người hầu tới, mà là tự mình đi tới phủ Quốc Sư.

Y cho lui nha hoàn canh giữ ở bên ngoài, không muốn bọn họ đi vào thông báo, mà là tiếp nhận giỏ trái cây, đẩy cửa đi vào.

Trong phòng huân hương điểm say lòng người, nam nhân bán nằm trên nhuyễn tháp mặc trung y đơn bạc nguyệt sắc, tóc đen rối tung tùy ý ở trên người. Dải băng mắt đồng dạng nguyệt sắc trên đầu, màu da trắng bệch, càng làm nổi bật thêm đôi môi màu đỏ sẫm.

Mắt cá chân như ngọc lộ ra bên ngoài, trắng đến nỗi hầu như có thể nhìn thấy đường gân máu màu xanh phía dưới da, ngón chân êm dịu có một chút hồng nhạt, uốn lượn lên một loại kinh tâm động phách. Xem ra là dạng người quen sống trong nhung lụa.

Nha hoàn cúi đầu vì hắn xoa bóp cẳng chân, trong mắt lóe ra vẻ mê muội cùng lưu luyến.

Kê Thủy đem giỏ trái cây đặt phía trên bàn, hướng về nha hoàn phát hiện ra y làm cái động tác cấm khẩu.

Sau đó hắn ngắt một quả nho, đưa đến mép Quốc Sư.

Y vốn tưởng nam nhân sẽ giật mình ngưng trệ động tác, không nghĩ tới lúc y đem quả nho đưa tới, Quốc Sư liền há mồm cắn quả nho kia.

Kê Thủy nhìn thấy nam nhân trong lúc lơ đãng lộ ra đầu lưỡi màu đỏ tươi, sau đó y liền ngó sang hướng khác.

Y để nha hoàn đang ra sức xoa bóp cho hắn đổi vị trí, sau đó vị Quân Chủ trẻ tuổi quỳ một chân xuống đất, duỗi ra hai tay ở trên đùi nam nhân nhẹ nhàng xoa nắn.

Từ khi vừa mới tao ngộ ám sát hụt, Lục Lê liền bắt đầu đề phòng lo lắng. Đương nhiên hắn không phải lo lắng mình sẽ bị giết chết, mà là lo hắn sẽ đánh bay tên thích khách như trước.

Nghe hệ thống miêu tả thế giới kỳ hoa này, quốc gia biến thái, Quốc Sư phát điên cùng Quân Chủ nổi khùng, Lục Lê cảm giác tam quan mình tan vỡ không thể ghép lại, logout cũng đang không ngừng kêu réo.

Hệ thống khích lệ nói: "Cố lên!"

Lục Lê bất đắc dĩ: "Thế giới này quá hung tàn … Có thể hay không đổi lại?"

Hệ thống bắt đầu chỉ trích hắn: "Đây là cậu tự mình lựa chọn thế giới này."

"… Lựa cái đầu em gái mày."

Lục Lê nằm ở trên nhuyễn tháp tuy rằng thoải mái, thế nhưng vẫn duy trì tư thế này khiến thân thể có chút mỏi. Hắn đưa chân đá nhẹ nhắc nhở cho người đang xoa bóp hắn, dự định để y trước tiên dừng lại, sau đó thay đổi tư thế bản thân.

Ai biết mới vừa đá nhẹ người kia một cái, chân của mình liền bị cái tay kia nắm lấy, ngón chân bị đầu lưỡi ẩm ướt hừng hực liếm một vòng, tiếp theo liền bị cuốn vào trong cổ họng ấm áp.

Một luồng điện lưu theo xương cụt lẻn đến địa phương không thể miêu tả, Lục Lê lập tức đem chân giật trở về, nhíu mày lại quát lớn nói: "Lớn mật!"

Trong phòng yên tĩnh dị thường, không nghe thấy có người quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, cũng không nghe những thị vệ bên ngoài đẩy cửa đem người lôi ra ngoài.

Lục Lê đang do dự có nên hay không một chiêu phất tay áo đem y quăng ra bên ngoài, lại sợ nếu không quăng đi sẽ vỡ thiết lập nhân vật thế giới này.

Thời điểm hắn còn đang do dự, Lục Lê nghe được một tiếng cười khẽ của thiếu niên, nói rằng: "Tiên sinh, là ta."

Trời đất! Kê Thủy! Biến thái!

Nội tâm Lục Lê hét lên vài câu, trên mặt vẫn là dáng vẻ hờ hững không kinh sợ, dùng vạt áo đem chân của mình che lại, đối với Quân Chủ trẻ tuổi nói: "Vương."

Có thể làm cho Quân Chủ trẻ tuổi làm được đến trình độ như thế này, xem ra Kê Thủy thật sự thích Bạch Đinh Ca. Lục Lê nghi hoặc chính là, tại sao độ HE một điểm đều không tăng?

Tâm tình Kê Thủy thật giống như rất cao hứng, y nói: "Kê Thủy đến tự mình mời tiên sinh tham gia tiệc mừng thọ."

Lục Lê gật đầu, không truy cứu chuyện vừa rồi. Sau đó hắn rời giường, đối với nha hoàn bên cạnh mặt mày tái mét lo sợ nói: "Giúp ta thay y phục."

Nha hoàn còn chưa kịp lên tiếng, Kê Thủy liền ngắt lời nàng, nói rằng: "Để ta đến thế tiên sinh thay y phục." Rồi hướng nha hoàn nói, "Ngươi đi xuống đi."

Nha hoàn không nhúc nhích, giống như đang ở tình thế khó xử.

Lục Lê hướng về nàng phất tay, nàng như được đại xá quỳ xuống dập đầu một cái, nơm nớp lo sợ lùi ra.

Lục Lê nghĩ làm sao để có thể ứng đối với Kê Thủy, hiện tại nội dung vở kịch đáng lẽ phải phát triển thành Kê Thủy bị M, hướng về Bạch Đinh Ca thổ lộ tâm ý, Bạch Đinh Ca mới đem hắn đẩy tới vương vị.

Bất quá hắn không biết tiểu tử này đến cùng có thật lòng không, hay là ngụy trang muốn lợi dụng Bạch Đinh Ca?

Lục Lê nghênh ngang đi tới sau tấm bình phong. Hắn hình dung không ra cái cảm giác này, thật sự rất kỳ quái, coi như trước mắt của hắn một vùng tăm tối, thế nhưng thân thể dường như còn giữ lại ký ức trước, chuẩn xác tìm tới vị trí muốn đi.

Kê Thủy cũng theo hắn đến sau tấm bình phong, nơi đó bày một cái tủ treo trang phục.

Kê Thủy mở ra tủ trang phục, bắt đầu vì Quốc Sư lựa chọn trang phục mặc cho đêm nay.

Lục Lê nghe y đứng ở một bên lẩm bẩm trong miệng, nói cái này hoa văn quá đơn giản, cái kia lại quá mộc mạc, hắn đứng ở đây chờ cả buổi mà vẫn chưa chọn xong.

Lục Lê không nhịn được nói: "Tùy ý chọn một bộ là được."

Kê Thủy lắc đầu không đồng ý: "Không được, tiên sinh không được giống như phàm nhân, phải chọn trang phục hoa mỹ tôn lên thân phận người." Nói xong, hắn liền chọn bộ hoa phục khá là hợp mắt, sau đó ở trên người Lục Lê ướm thử nhìn một chút.

Lục Lê không nói gì, không đón lời nói của y nữa.

Chờ Kê Thủy chuẩn bị vì hắn cởi y phục, Lục Lê liền giương tay để hắn thuận tiện vì chính mình cởi ra.

Nếu y đã cam tâm tình nguyện vì chính mình phục vụ, Lục Lê sẽ không cự tuyệt nữa. Tuy rằng nguyên tác nội dung bên trong vở kịch Kê Thủy mặc dù có phụng bồi Bạch Đinh Ca thay y phục, nhưng cũng chỉ đứng ở ngoài bình phong hầu, không nghĩ tới hôm nay lại đột nhiên hứng khởi vì hắn tự mình thay y phục.

Lớp trung y màu xanh nhạt cởi ra, Kê Thủy quay lưng hắn lại, nhìn thấy được tấm lưng nam nhân đẹp đẽ. Tuy rằng bị áo bào nặng nề che đi cảm giác được cơ thể hắn rất gầy yếu, nhưng kỳ thực Quốc Sư quanh năm luyện võ vóc người bảo dưỡng rất tốt, đường nét vân da rõ ràng, thân thể dẻo dai rất có lực bộc phát.

Lục Lê để lưng trần trên người có chút thấp thỏm, nguyên bản hắn cũng không để ý, nhưng đột nhiên nhớ tới dựa theo thế giới này mà nói, nam nhân đối với nam nhân cũng có thể sản sinh ra dục vọng.

Điểm này hắn không phục không được.

Kê Thủy chọn cho hắn chính là một bộ trường bào màu đỏ, mặt trên thêu kim tuyến đính từng cái hoa văn thần bí xa hoa lại phiền phức, cả bộ trường bào đều tiết lộ bối phận người mặc cao quý cùng xa hoa.

Trong tất cả trang phục Bạch Đinh Ca có đều chỉ thiên về một màu trắng, duy nhất cái trường bào màu đỏ này là chuẩn bị cho thời điểm vương đăng cơ sai người chuẩn bị sốt đêm. Dùng chính là vải vóc cao quý nhất, kim tuyến xa hoa nhất, nữ công ưu tú nhất, mỗi một châm mỗi một đường thêu đều đáng giá ngàn vàng.

Hệ thống nói cho Lục Lê biết màu sắc của trường bào thì, nội tâm hắn rất muốn từ chối.

Thế nhưng Kê Thủy không cho hắn cơ hội cự tuyệt, nhanh chóng lại cẩn thận vì hắn từng kiện từng kiện mặc vào.

Đại khái khoác ba, bốn lớp áo, Lục Lê cảm giác khi mình mặc vào người có hơi trùng xuống.

Như vậy vấn đề đã rõ, tại sao Kê Thủy lại muốn đích thân mặc trang phục cho hắn? Là muốn giám sát hắn phải mặc bộ màu đỏ này?

Lục Lê còn chưa nghĩ thông suốt vấn đề này, Kê Thủy liền đưa hắn ngồi trước gương trang điểm, cầm lấy lược chải lên mái tóc dài óng mượt, sau đó dùng đồ trang sức màu vàng đem tóc của hắn buộc chặt lên.

Chờ Lục Lê hoàn tất quá trình thay trang phục, Kê Thủy đánh giá nam nhân một hồi, nói rằng: "Tiên sinh thật là đẹp mắt."

"..." Lục Lê phỏng chừng tiểu tử này thấy sang bắt quàng làm họ, Bạch Đinh Ca khẳng định sẽ nghĩ đến điều này, còn Lục Lê căn bản không thèm phản ứng lại với y.

Hệ thống nói hắn ở thế giới này nhan trị là cao nhất, đẹp đến nỗi kinh thiên động địa quỷ khốc thần sầu, là loại hình nhân thần cộng phẫn.

Thế nhưng Lục Lê rất phẫn nộ, hắn cảm thấy nam nhân hình thể ưu việt có gì là tốt, đẹp đẽ như vậy có ích lợi gì? Quan trọng nhất chính là chính hắn còn không nhìn thấy! Không có cách nào liếm nhan trị!

Kê Thủy đem quyền trượng làm bằng ngọc kia đưa cho hắn, sau đó nói: "Tiên Sinh, xe ngựa ở bên ngoài đang chờ, chúng ta đi thôi."

Lục Lê đem quyền trượng nhận lấy, sau đó liền gật đầu.

Kê thủy không đi dìu hắn, thậm chí có thể nói sau khi thay trang phục xong, liền kính nể hắn duy trì khoảng cách nhất định.

Đó là bởi vì thời điểm Bạch Đinh Ca còn đảm đương chức dạy học cho Kê Thủy, Kê Thủy từng ân cần muốn đi giúp đỡ hắn, cuối cùng bị Bạch Đinh Ca dùng phương thức hung tàn cảnh cáo.

Chính là nửa đêm đem nhân côn khiến người ta chết khiếp đặt vào gian phòng Kê Thủy! Còn mỹ danh viết làm giá áo cho y! Muốn y vui lòng nhận!

Vui lòng nhận cái đầu mày! Người bình thường không hù chết mới là lạ!

Bạch Đinh Ca luôn luôn không thích bị người ta thương hại, hơn nữa hắn còn khá là biến thái, không có việc gì liền đem người hầu kéo xuống móc mắt cắt lưỡi, vì lẽ đó bọn người hầu khi đối mặt hầu hạ hắn, thời điểm đó không dám thở mạnh một tiếng.

Lục Lê thật sự rất muốn cẩu mang.

Có điều hắn phát hiện mình tuy rằng không nhìn thấy, nhưng cảm giác nghe trở nên phi thường nhạy cảm, ở trong tai hắn âm thanh tựa hồ phóng đại lên vô số lần, hắn nghe được tiếng bước chân Kê Thủy cùng đoàn tùy tùng đi phía sau lưng y.

Đợi đến khi ngồi trên xe ngựa lưng tựa vào nệm mềm mại thì, Lục Lê rất muốn ngồi co quắp lại, thế nhưng hắn chỉ có thể ngồi nghiêm chỉnh, mắt nhìn về phía trước.

Kê Thủy biết Quốc Sư thích tĩnh lặng, ngồi ở bên cạnh không nói lời nào.

Không lâu sau đó, người dẫn ngựa vung roi lên, bốn góc kiệu đều treo chuông vàng rung lên từng hồi ngân vang, xe ngựa đặc biệt tráng lệ liền ngừng lại.

Lục Lê ngồi thân thể đều cứng đờ, nghe được tiếng vó ngựa dừng lại, chưa kịp cùng Kê Thủy bắt chuyện, liền giẫm lên lưng người chịu tội bước xuống xe.

Nghe được tiếng chuông reo lên từ xe ngựa độc nhất của Quân Chủ, người trong đại điện vội vã đi ra, ở cửa quỳ thành một đoàn, đều nằm phục trên mặt đất hành đại lễ.

Kê thủy phất tay để bọn họ đứng lên, trước tiên đem Quốc Sư tiến vào.

Lục Lê cảm thấy tiểu tử Kê Thủy này có chút giả vờ.

Có điều quốc gia này chế độ luôn luôn là như vậy, ngay cả Quân Chủ cũng phải lễ nhượng Quốc Sư, tất cả lấy ý nguyện Quốc Sư làm trọng.

Trong nguyên tác vốn dĩ hoàn cảnh lúc này phải có chút ồn ào đột nhiên yên tĩnh đến đáng sợ, Lục Lê bước lên bậc cấp chỉ nghe thấy tiếng hít thở kiềm chế cực thấp.

Mỗi người đều nhìn chằm chằm không chớp mắt Quốc Sư một thân trường bào màu đỏ, hiếm khi nhìn thấy Quốc Sư luôn yêu thuần trắng đột nhiên khoác lên người trường bào đỏ tươi. Trong mắt bọn họ đều có mê luyến cùng ái mộ, ánh mắt nhìn hắn như nhìn thần linh tôn quý nhất, coi như vì hắn kính dâng ra tính mạng của chính mình cũng không hối tiếc.

Mỗi một Quốc Sư đều phải gánh chịu sự kính yêu mù quáng, mà điểm ấy biểu hiện trên người Bạch Đinh Ca lại càng tăng thêm.

Coi như Bạch Đinh Ca có biến thái như thế nào đi chăng nữa, tùy ý lạm sát kẻ vô tội, bọn họ đều sẽ cho rằng Quốc Sư làm hết thảy đều đúng đắn. Lại như năm đó Bạch Đinh Ca xếp lão Quân Chủ vào hàng ngũ có tội danh, dư luận nghiêng về một phía chống đỡ cho Quốc Sư.

Lục Lê đem hiện tượng này xưng là sùng bái thần tượng nguyên thủy.

Nếu không thì làm sao các đời Quân Chủ đều nghĩ đến tất cả các biện pháp ràng buộc quyền lực Quốc Sư đây.

Có điều đã có phấn não tàn cũng sẽ có hắc phấn, cũng có khối người nhìn Quốc Sư trong lòng chán ghét, nếu không phải vậy Bạch Đinh Ca cũng sẽ không ba ngày hai bữa gặp phải ám sát.

Lục Lê ngồi vào vị trí của chính mình, hắn mới cảm giác tâm hơi chùng xuống.

Sau đó hệ thống nhắc nhở, định vị chuẩn xác vị ngồi ở bên trái hắn ở bên trong góc chính là Quý Thanh Hoan.

Kê Thủy ngồi ở trên thượng vị, cách vị trí Lục Lê rất gần, hai người đưa tay liền có thể chạm vào nhau.

Ngày hôm nay là tiệc mừng thọ Kê Thủy, cũng là đến tuổi cập kê của y. Nguyên tác nội dung bên trong vở kịch tuy rằng Bạch Đinh Ca không có tới tham gia tiệc mừng thọ, thế nhưng có đem theo lễ vật mang tới.

Lục Lê căn bản không muốn đi hồi tưởng rốt cuộc là lễ vật gì —— đó là dùng da đầu người chế thành một con cổ.

Hơn nữa vật liệu làm ra cổ dùng từ da lão Quân Chủ, chính là cha của Kê Thủy.

Vừa bắt đầu Kê Thủy còn không biết, rất cao hứng mang ra gõ gõ chơi đùa. Nhưng y khinh thường trình độ biến thái từ Bạch Đinh Ca, hắn chỉ lo Kê Thủy không biết, còn để cho người hầu đưa cổ tốt bụng nhắc nhở, con cổ kia là dùng chính da cha ngươi làm ra.

Kê Thủy hạ lệnh ngay tại chỗ đem người hầu tặng lễ vật loạn tiễn bắn chết, cuối cùng đem cơn giận nhịn xuống, không đi tìm Bạch Đinh Ca gây phiền phức.

Lục Lê nghe sởn cả tóc gáy, sợ hãi nói: "Cút, tao không muốn nghe nữa."

Hệ thống nói: "Cậu không có quyền hạn này, cũng không có công năng kia." Nói xong còn cười ha ha hai tiếng.

Lục Lê: "..." Thật sự rất muốn đánh chết nó.

Lục Lê chuyển chén rượu ngồi tại chỗ, nghe bên tai nhạc khúc giống như sáo trúc thổi ra, âm thanh a a a a có chút giống tiếng cười Giang Nam, nhưng lại có chút không giống.

Đợi đến thời điểm bắt đầu hiến lễ, Lục Lê sớm đem lễ vật chuẩn bị kỹ càng, sau đó trời vừa sáng liền giao cho người hầu bên người Quân Chủ.

Hắn còn không đến nỗi tam quan vỡ nát khùng điên đem con cổ da người kia ra, mà là lựa chọn văn phòng tứ bảo đưa cho Kê Thủy.

Văn phòng tứ bảo không đáng sợ, đáng sợ chính là món đồ chơi đơn giản tầm thường như vậy đều dùng vật liệu quý giá chế thành.

Khảm nạm hoàng kim, chế tác từ bạch ngọc, phát huy đầy đủ tố chất cường hào giàu nứt đố đổ vách.

Quân Chủ trẻ tuổi sau khi nhận lấy lễ vật liền rất cao hứng, so với lúc thu được lễ vật từ người khác vui vẻ hơn một chút.

Lục Lê duy trì thiết lập Quốc Sư cao lãnh lạnh lùng, nửa ngày không nói một câu, chỉ có động tác gật gù, Kê Thủy ngồi bên cạnh nói chuyện cho hắn nghe.

Tiệc tối bắt đầu, quả nhiên liền nghe chuyện tốt từ mấy đại thần muốn đem con gái chính mình hiến dâng cho Kê Thủy, muốn trong vương cung y tràn ngập mỹ nhân.

Có điều nhắc tới cũng lạ, lão Quân Chủ ở lứa tuổi Kê Thủy thời điểm này đã sinh ra y, mà hiện tại Kê Thủy ngay cả động phòng với nha hoàn đều chưa từng trải qua, càng khỏi nói muốn sinh con trai.

Hệ thống nói: "Là cậu mệnh lệnh cậu ta không cho tìm thị thiếp."

Lục Lê nhàn nhã chuyển chén rượu ngón tay liền cứng đờ lại, hắn nói: "Bạch Đinh Ca là thằng ngu à? Tại sao không cho Kê Thủy cưới vợ???"

Hệ thống: "Cậu sợ cậu ta không yêu cậu."

Lục Lê nói: "Yêu con ***, ai mà thèm nó yêu tao."

Lục Lê bị hệ thống Kopp [phổ cập tri thức] một chút về nội dung vở kịch, trước cũng có đại thần đem nữ nhi mình tiến cử đến trước mặt Kê Thủy, Kê Thủy lưu cô ta lại, sau đó…

Bạch Đinh Ca liền không nhịn được, hắn đem những nữ nhân kia đều ném vào bên trong xà quật sau đó bị như vầy như vậy, còn đem các cô gái lột da hoàn chỉnh đến từng chi tiết, sau đó treo ở trong phòng Kê Thủy.

Tưởng tượng một chút, tấm da người đầy máu treo ở trên xà nhà nhiễu máu từng giọt tí tách tí tách xuống đất, viền mắt đen ngòm nhìn chằm chằm ngươi.

Lục Lê nuốt vào ngụm khí lạnh, cả người rét run lên.

Thần linh ơi, cứ cho Kê Thủy ban đầu có hứng thú đi liền bị hắn làm cho dập tắt chỗ đó không ngóc đầu lên nổi!

(Hết chương 33)

34. Chương 34

Quả nhiên, mặc kệ đại thần nào tiến cử con gái đều bị Kê Thủy khéo léo từ chối.

Lục Lê cảm thấy Alexander.

Phụ thân Quý Thanh Hoan từng là thần tử của lão Quân Chủ, lúc đó thay đổi triều đại bởi vì đúng lúc được nhờ vả, trong nhà già trẻ lớn bé mới miễn được tội chết.

Có điều đương nhiên trong này Bạch Đinh Ca cũng có bán đi phần ân tình, cùng hắn biết thời biết thế, vì lẽ đó hắn làm hài lòng Quý Thanh Hoan.

Lão già đem nữ nhi của mình đẩy lên, tuy rằng trong lòng Quý Thanh Hoan không tình nguyện, thế nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười khéo léo, chỉ là ánh mắt vẫn nhìn về phương hướng Quốc Sư.

Mặc kệ nhìn bao nhiêu lần, thời điểm nhìn thấy hắn đều sẽ khiến người ta cảm thấy si mê, phảng phất như thần ban cho hắn mị lực đi mê hoặc chúng sinh.

Bên này Lục Lê vừa nghe đến tên Quý Thanh Hoan trong lòng liền rất kích động, thế nhưng hắn khống chế vẻ mặt, để mình có dáng vẻ không chút rung động nào, lẳng lặng nghe bọn họ nói chuyện.

Kê Thủy đưa tay chặn lời Quý lão già một chút, sau đó nói: "Cô tạm thời không có tâm ý nạp thiếp."

Lời từ chối khéo léo ý tứ rất rõ ràng, nhưng Quý lão già vẫn kiên trì nêu lên ý tốt con gái của lão như chào hàng một món đồ thượng phẩm.

Quý Thanh Hoan rất bất đắc dĩ, nhưng không thể cãi lời ý tứ phụ thân, chỉ có thể lén lút đem ánh mắt say đắm nhìn đến trên người Quốc Sư, nhìn ngón tay hắn thon dài trắng nõn vuốt nhẹ thân chén Thanh Ngọc, đặc biệt vui vai vui mắt.

Chính là nhờ người này, thời điểm nhà cửa sa sút ở trong bóng tối trợ giúp Quý gia, làm cho người một nhà nàng từ già đến bé miễn tội liên đới. Quý Thanh Hoan tuy rằng không biết Quốc Sư vì sao phải giúp đỡ nhà nàng, tới thời điểm nghe được sự thật từ lời phụ thân nói, liền khó tránh khỏi đối với Quốc Sư cao cao tại thượng ngóng lòng mong chờ.

Tuy rằng theo luật cũ Quốc Sư không thể cưới thê nạp thiếp, hắn đem một đời dâng hiến cho thần linh, nhưng Quý Thanh Hoan cam tâm tình nguyện muốn đi phụng dưỡng hắn.

Chính là không biết Quốc Sư hắn có nguyện ý hay không.

Lục Lê ngồi ở đó bình chân như vại uống một hớp rượu, nghĩ thầm còn không bằng đem Kê Thủy cùng Quý Thanh Hoan tác hợp thành một đôi, miễn cho đến thời điểm hắn còn muốn hướng về Quý Thanh Hoan lấy lòng.

Nhưng Kê Thủy vẫn nghĩa chính ngôn từ từ chối Quý lão, đường hoàng bảo muốn vì lão Quân Chủ giữ trọn đạo hiếu ba năm, trong thời gian này sẽ không nhét người vào trong vương cung.

Lý do chính đáng như thế khiến người ta chọn không có sai lầm, những lão già không tu môn kia lập tức liền yên tĩnh lại.

Quý lão đầu có chút không cam lòng, lão nhìn Quân Chủ trẻ tuổi một chút, hướng về trong miệng uống một hớp rượu.

Ánh mắt Quý Thanh Hoan nhìn về phía Quốc Sư càng ngày càng nóng rực, nàng nhìn khuôn mặt điệt lệ kia sững sờ một lát, tim đập càng lúc càng nhanh. Cuối cùng đầu óc nóng lên, đối với Quân Chủ trẻ tuổi nói: "Vương, thần nữ nguyện đi phụng dưỡng Quốc Sư."

Lời nàng vừa nói ra, toàn trường đều yên tĩnh, không gian phảng phất ngưng trệ lại.

Xưa nay không ai dám đánh chủ ý lên Quốc Sư, hoặc là nói xưa nay không ai dám có ý đồ với hắn.

Lần trước có thần nữ không thức thời đã nói lời tương tự, Quốc Sư chỉ nhẹ nhàng nói một câu "Loạn trượng đánh chết" liền kéo xuống lôi đi, đợi đến khi nhìn lại bọn họ, chỉ có thể nhìn thấy vết máu uốn lượn thật dài.

Kê Thủy cầm chén rượu trên tay, sau đó y buông mắt xuống, lạnh nhạt nói: "Vậy phải xem ý tứ Quốc Sư, cô không dám làm chủ Quốc Sư."

Lúc này Lục Lê mới phát hiện tầm mắt mọi người đều rơi xuống trên người hắn, hắn liền do dự cân nhắc một lúc.

Đợi đến khi trên trán Quý lão chảy đầy mồ hôi, định mang con gái quỳ xuống xin tha thì, nam nhân một thân hoa phục tư thái ngạo mạn mới chậm rãi mở miệng: "Có thể."

Một chữ đơn giản như vậy, Quý lão liền thở phào nhẹ nhõm, sau đó phản ứng lại, vẻ mặt như tang thi lập tức biến thành mừng rỡ như điên.

Lão vui sướng cầm lấy tay Quý Thanh Hoan từ chỗ ngồi đứng lên, đi tới giữa đại điện, hướng về Kê Thủy quỳ xuống dập đầu một cái, sau đó lại hướng về Lục Lê dập đầu một cái nữa.

Lục Lê nghe tiếng trán đập vào sàn nhà bang bang mấy tiếng, cảm thấy một trận ê răng.

Nguyên tác nội dung bên trong vở kịch tuy rằng Bạch Đinh Ca không tới tham gia tiệc mừng thọ, nhưng sau khi kết thúc tiệc mừng thọ vẫn đem Quý Thanh Hoan lấy thân phận là tân khách đem vào bên trong phủ hắn. Vì lẽ đó Lục Lê cảm thấy hắn trực tiếp đem người mang đi như vậy kỳ thực cũng không kém là bao.

Chính là hắn rất ngạc nhiên Quý Thanh Hoan cam nguyện làm nô tỳ cho hắn, dù sao làm nô tỳ cho Bạch Đinh Ca hầu như tử vong là rất cao.

Kê Thủy nở nụ cười, nói rằng: "Nếu Quốc Sư nhận lời, ngươi liền đứng lên đi."

Quý lão thiên ân vạn tạ một phen mới đứng lên, lão vỗ bụi đất trên đùi, dẫn con gái trở về chỗ ngồi.

Quý Thanh Hoan vốn cho rằng Quốc Sư sẽ từ chối lời nàng, hiện tại được đền bù như mong muốn, mặt hưng phấn đỏ bừng. Nguyên bản ánh mắt lén lút nhìn Quốc Sư lúc này đã biến thành quang minh chính đại mà nhìn, nam nhân hoa phục tao nhã nhất cử nhất động phảng phất đều có thể phác họa ra tranh, đều có người ở một bên ngâm xướng.

Tiệc tối tiếp tục tiến hành, Lục Lê nghe khúc mục biểu diễn kia, hẳn là đang múa kiếm boong boong vang vọng, tràn ngập khí thế bàng bạc. Hắn muốn nhịn cũng không được nghĩ đắc ý rung đùi theo tiết tấu, nhưng vì hình tượng tốt xấu hắn đành nhịn xuống.

Bên tai nghe được tiếng nói Kê Thủy: "Tiên sinh, Kê Thủy kính tiên sinh một chén."

Lục Lê dùng phạm vi nhỏ nhất chén lên, ra hiệu hướng về y nâng chén theo, ai biết chén Thanh Ngọc lại chạm vào một cái, phát sinh tiếng vang nhẹ nhàng giòn giã.

Kê Thủy đem cánh tay thu về, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được nói: "Tiên sinh phải uống cho hết, đêm nay không say không về."

Đêm nay Lục Lê uống kỳ thực cũng không nhiều, ở trên bàn hắn đặt chỉ toàn là rượu trái cây, căn bản một điểm men say đều không có.

Có điều hắn vẫn cho Kê Thủy chút mặt mũi, đem chén rượu uống một hơi cạn sạch.

Sau khi kết thúc tiệc tối, Kê Thủy lại kiên trì muốn đưa Lục Lê hồi phủ.

Lục Lê cảm thấy tiểu tử này đối với hắn đúng là rất ân cần, mọi chuyện đều làm rất chu đáo, không trách Bạch Đinh Ca đối với y để bụng như vậy.

Lục Lê nắm quyền trượng từ trên xe ngựa đi xuống, nha hoàn đứng chờ ở cửa phủ liền vội vàng lên nghênh đón, hắn quay đầu hướng Kê Thủy nói: "Vương, không bằng đi vào ngồi một chút?"

Bây giờ sắc trời đã về khuya, Lục Lê cũng chỉ nói lời khách sáo, thế nhưng không nghĩ tới Kê Thủy thật sự bước xuống xe ngựa, sau đó đối với phu xe dặn dò: "Ngươi hồi cung đi, ngày mai lâm triều đến đây tiếp cô."

Lục Lê nghe tiếng vó ngựa xa dần, thật muốn duỗi tay Nhĩ Khang để tên phu xe quay trở lại.

Lại nói Kê Thủy vì cái gì lại muốn qua đêm ở phủ đệ hắn?

Lục Lê tâm tình không tốt, hắn liền mím môi không để ý tới Kê Thủy, xoay người liền đi. Mấy nha hoàn ở phía trước giơ lên đèn lồng trần bì mở đường vì bọn họ.

Kê Thủy cũng không nói thêm gì, bé ngoan đi ở phía sau Lục Lê.

Chờ Lục Lê đi tới đình viện bên trong, hắn quay đầu nói với Kê Thủy: "Vương muốn ngủ ở đâu? Ở phía nam có gian phòng nhỏ ngài có thể đến đó?"

Gian phòng nhỏ ở phía nam cách phòng ngủ hắn một bức tường, thế nhưng bên trong cơ bản bố trí đều là giống nhau, thuộc dạng phá gia chi tử.

Kê Thủy nói: "Không cần phiền phức, ta ngủ ở giường phòng ngoài là được."

Lục Lê cau mày nói: "Không thể…"

Kê Thủy đánh gãy lời hắn: "Ta muốn cùng tiên sinh thảo luận đạo trị quốc, như thế sẽ dễ dàng hơn."

Kỳ thực Bạch Đinh Ca xác thực rất có tài, bằng không cũng không thể chỉ dựa vào làm Quốc Sư mà chiếm được cảm tình của dân chúng. Tuy rằng hắn rất biến thái, nhưng cũng từng được lão Quân Chủ coi là báu vật, vừa nêu ra những chiến lược lần lượt các tin chiến thắng trở về đều do mưu kế từ hắn mà ra.

Lục Lê trái phải không nghĩ ra lý do từ chối y, liền bất đắc dĩ để y vào phòng.

Kê Thủy sau khi tiến vào liền đem nha hoàn vẫy lui, tiến lên muốn thay y phục cho Lục Lê. Kê Thủy nói: "Ta giúp tiên sinh thay y phục."

Lục Lê bị y đưa ra yêu cầu này liền thấy không dễ chịu, cau mày giáo huấn y: "Loại chyện thế này kêu nha hoàn là được, ngươi thân là vua của một nước lẽ ra nên tu sửa cử chỉ."

Nhưng Kê Thủy không thèm để ý, y cười nói: "Ta là đệ tử tiên sinh, tự nguyện vì tiên sinh đi theo làm tùy tùng, tiên sinh cũng không cần giữ lễ tiết."

Lục Lê vốn cũng không thích nói năng nho nhã gì, hiện tại Kê Thủy nói như vậy hắn căn bản không tìm được từ ngữ nào để phản bác, thẳng thắn " điếc không sợ súng " để y tiến tới.

Kê Thủy tự tay vì hắn cởi ra từng tầng từng tầng lớp trang phục, chỉ còn dư lại bên trong trung y màu trắng, vừa giống như con rối bị điều khiển đem đồ trang sức rườm rà tháo ra, lại dùng lược chải tóc cho hắn.

Lục Lê đột nhiên có mái tóc dài như vậy kỳ thực trong lòng cũng rất cách ứng, may hắn quyền cao chức trọng, có người giúp hắn chải tóc, bằng không thật muốn dùng cây kéo cắt phăng đi.

Giữa thời điểm chải đầu, lúc này cửa đẩy ra, nha hoàn nâng huân hương đi vào phòng, còn có hai người giơ lên bồn tắm tử đàn đi vào. Nước nóng bốc hơi lên phía trên gương đồng, sương mù lượn lờ mơ hồ.

Đồ vật tắm rửa muốn dùng đều chuẩn bị xong, bọn nha hoàn hướng về Kê Thủy hành lễ, những nha hoàn kia nối đuôi nhau mà vào cũng đều bị y tản đi đuổi ra ngoài.

Lục Lê cảm giác được hơi nước ẩm ướt, chờ tất cả mọi người rời khỏi đây, Kê Thủy đứng ở bên cạnh hắn, đối với hắn nói: "Ta đến hầu hạ tiên sinh tắm rửa."

Tao X, nguyên tác nội dung bên trong vở kịch không có đoạn Kê Thủy tắm rửa cho hắn nha.

Lục Lê nhẫn nhịn, bỗng nhiên không nhịn được nữa, đối với Kê Thủy nói: "Ngươi mau đi ra ngoài."

Kê Thủy kiên trì: "Ta đến hầu hạ tiên sinh tắm rửa."

Lục Lê rất bất đắc dĩ, hắn cũng không thể để thị vệ đi vào đem quân chủ mang ra ngoài. Có điều nếu như là Bạch Đinh Ca, sẽ rất tình nguyện để Kê Thủy hầu hạ hắn.

Vừa nghĩ như thế Lục Lê không xoắn xuýt nữa, hắn đứng lên, thời điểm Kê Thủy cởi quần dây thần kinh xấu hổ làm cho hắn có chút ngượng ngùng —— sau đó suy nghĩ thêm, ngược lại hắn cũng không nhìn thấy, xem ra chuyện này cũng không đáng kể gì cho lắm.

Dây thần kinh xấu hổ: Liền như vậy đã quên mất tui rồi ư?

Lục Lê giẫm cầu thang gỗ đi vào bồn tắm, nước ấm thích hợp khiến hắn thoải mái nhẹ nhàng than một tiếng. Hắn đem dải băng mắt màu trắng tháo xuống, nhắm hai mắt lại.

Kỳ thực bình thường đều sẽ có ba bốn nha hoàn đứng ở bên cạnh hầu hạ Bạch Đinh Ca tắm rửa, mặc dù thế giới này nha hoàn không ai có ý đồ biến thái với hắn, thế nhưng nếu như thật sự có ba, bốn người ở bên cạnh nhìn hắn, Lục Lê khẳng định lúc đó mình sẽ rất lúng túng.

Trên mặt nam nhân tái nhợt hiện lên một chút đỏ ửng, mái tóc dài bị nước thấm ướt kề sát ở trên lưng hắn, da thịt lộ ra vẻ trắng sáng như ngọc.

Kê Thủy vòng tới phía sau hắn, kéo tay áo lên, dùng bồ kết đem mái tóc dài Quốc Sư từng tấc từng tấc gội nhẹ nhàng, sau đó xoa nắn lên miếng bọt biển chà sát lên thân thể hắn.

Lục Lê thoải mái híp mắt, ban ngày nghỉ ngơi lâu như vậy, hiện tại nước ấm bốc hơi nhiệt khí làm cho hắn có chút buồn ngủ.

Đến khi Kê Thủy xoa lưng hắn xong, dùng vải lụa mềm mại lau chùi thân thể hắn, Lục Lê mới bỗng nhiên thức tỉnh.

Hắn thật sự thoải mái mà ngủ.

Thời điểm đi ra bồn tắm Lục Lê còn có chút lưu luyến. Đợi đến khi hắn đổi áo lót, mảnh vải trên mắt buộc qua sau đầu, cuối cùng là nằm trên giường thì, Lục Lê vẫn còn cảm giác được khí tức Kê Thủy trong phòng.

Lục Lê có chút kỳ quái, hầu hạ thì cũng xong xuôi hết rồi, tiểu tử này còn đứng bất động ở đây làm gì? Chẳng lẽ còn muốn ngủ chung với hắn?

Đương nhiên Lục Lê không muốn cùng y ngủ chung, vì lẽ đó không có ý định phản ứng với y, nghiêng người sang bên liền ngủ.

Quân Chủ trẻ tuổi liền đứng thẳng ở cách hắn không xa, thật giống như đang đấu tranh tư tưởng. Hắn cùng mình giằng co thật lâu, rốt cục hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi quỳ xuống.

Tiếng vang đầu gối phát ra rất nhỏ, nhưng vẫn bị Lục Lê nhạy cảm phát hiện.

Tiếp theo là vải vóc trên mặt đất ma sát, thanh âm kia cách hắn càng ngày càng gần.

Mãi đến tận đến bên giường hắn mới đình chỉ.

Lục Lê không biết Kê Thủy đến cùng muốn làm gì, sau đó đợi một hồi, nhưng đợi được lại là đối phương đưa tay tuốt hạ thân của hắn, sau đó đầu lưỡi ẩm ướt cách một tầng vải liếm tới.

Trong đầu Lục Lê nổ bùm một tiếng, toàn thân hắn nóng lên từng hồi, vội vã giơ tay ngăn lại động tác Kê Thủy, sau đó mau chóng dùng chăn che lại chính mình.

Giữa lúc hắn muốn hỏi ngươi tại sao lại làm ra chuyện như thế này, liền nghe Kê Thủy ngữ điệu nhẹ hoãn nói: "Tiên sinh, Kê Thủy có nghe lời hay không?"

Lục Lê nghiêm mặt, sau đó chần chờ gật gật đầu.

Kê Thủy nói: "Kê Thủy hầu hạ tiên sinh không thoải mái sao?"

Lời này nói nghe sao lại khó chịu đến thế…

Lục Lê không để ý đến hắn.

Kê Thủy liền nói tiếp, "Kê Thủy muốn cầu tiên sinh, đem đầu mẫu thân Kê Thủy trả lại, Kê Thủy muốn hồn của mẫu thân có thể an giấc."

Đầu mẫu thân y! Đầu mẫu thân! Đầu mẫu! Đầu! Đầu!

Vừa nói như vậy Lục Lê mới bỗng nhiên nhớ tới, lúc đó Bạch Đinh Ca đem lão Quân Chủ đạp xuống xà quật, nương Kê Thủy, cũng chính là trắc phi không được sủng ái, liền nhảy xuống tuẫn tiết theo phu quân.

Kê Thủy cùng mẫu thân hắn vẫn sống nương tựa lẫn nhau, nương y chính là sinh mạng y. Thời điểm nhìn thấy mẫu thân nhảy xuống, Kê Thủy liền liều mạng cầu Bạch Đinh Ca cứu nương hắn một mạng.

Bạch Đinh Ca sở dĩ lên làm Quốc Sư, là do khi hắn bị đẩy xuống xà quật miễn nhiễm với vết cắn của xà, hơn nữa hắn còn biết điều khiển xà.

Thế nhưng thời điểm Kê Thủy cầu xin hắn, Bạch Đinh Ca không có đáp ứng, mà cho Kê Thủy một câu trả lời chắc chắn, chính là có thể lưu lại cho nương hắn được toàn thây.

Thế mà khi hắn đem Kê Thủy ủng lên thượng vị, vì điều khiển Quân Chủ trẻ tuổi, Bạch Đinh Ca liền phát điên đem nương hắn từ trong mộ đào lên, sau đó đem đầu chặt xuống.

Trời đất! Chết không toàn thây! Không trách Kê Thủy nghe lời như vậy!

Quả thực Lục Lê phải cho nội dung vở kịch kỳ hoa này một lạy!

35. Chương 35

Đối mặt với lời cầu xin từ Quân Chủ trẻ tuổi, Lục Lê tuy rằng trong lòng vô cùng đồng tình, nhưng vẫn từ chối hắn.

Quốc Sư vẻ mặt lạnh lùng nghiêng người dựa vào gối, trên mặt luôn luôn không biểu tình gì lúc này chân mày hơi nhíu lại, khóe môi phiết lên, hiển nhiên dáng vẻ không hề cao hứng.

Hắn khẽ thở dài, âm điệu vẫn trước sau như một, lại như đang ngâm tụng ngôn ngữ âm Phạn thần bí, nhưng lời nói ra lại làm cho người khác rớt xuống hầm băng: "Rất tiếc, Vương cao quý của ta."

Kê Thủy còn quỳ trên mặt đất, ống tay áo che lấp đi hai tay run rẩy, hắn cúi đầu, ánh mắt trở nên đen tối không rõ.

Cuối cùng, lại chỉ dùng thanh âm tâm tình nói ra: "Ta đã rõ, tiên sinh."

Lục Lê nghe được tiếng nói thất lạc lại cảm thấy tiểu tử này có chút đáng thương.

Mặc dù Kê Thủy đối với lão Quân Chủ không có tình cảm gì, thế nhưng mẫu thân từ nhỏ đem y nuôi nấng lại có tình cảm thâm hậu với lão. Đồng thời người của thế giới này đều tin tưởng luân hồi, tin chắc nếu như người chết rồi không toàn thây hồn sẽ vĩnh viễn bồng bềnh trôi mãi ở thế giới không thể siêu thoát.

Kê Thủy hiếu thuận như vậy, nhất định sẽ vì mẫu thân y nuốt giận vào bụng kiềm chế sát ý.

Bạch Đinh Ca nắm được yếu điểm này, mới lựa chọn y làm con rối của mình.

Tuy rằng trong lòng có chút không đành lòng, thế nhưng Lục Lê vẫn quyết tâm nằm xuống, nghiêng người quay lưng lại với y, lạnh nhạt nói: "Ngươi ra ngoài đi."

Tiếp theo đợi nửa ngày, hắn nghe được Quân Chủ trẻ tuổi chậm rãi đứng lên, đẩy cửa đi ra ngoài.

Vừa bắt đầu Lục Lê còn có chút hổ thẹn, sau đó thực sự quá buồn ngủ, liền đem việc này quên đi, lập tức ngủ lúc nào không hay.

Chờ Lục Lê tỉnh lại, ánh nắng xuyên qua chiếu vào tầng lớp màn che, hắn giật giật thân thể, bên giường treo lục lạc bị hắn đụng tới, phát sinh lanh lảnh tiếng vang dễ nghe.

Nha hoàn quỳ ở giường ngoài hồi lâu hai tay giơ lên trang phục Quốc Sư, nhìn thấy người trên giường tỉnh lại, nha hoàn hầu ở bên người hắn vội vã đem nước nóng rót vào chậu đồng cùng nước lạnh giao hòa lẫn nhau.

Trên căn bản Lục Lê chỉ cần từ trên giường đến ngồi dậy là tốt rồi, còn những phương thức rườm rà đều sẽ có người tới hầu hạ hắn.

Tuy rằng ở quốc gia này Quốc Sư quyền cao chức trọng, thế nhưng cũng chỉ nắm giữ chuyện trọng đại quyết định, quyền chấp hành vẫn ở trên người Quân Chủ.

Quốc Sư không cần đi vào triều sớm, trên căn bản hắn chỉ cần ở nghi thức tế thiên ló mặt ra ngoài, mà đối ngoại giới mà nói, Quốc Sư mỗi ngày đều cùng thần linh giao lưu là tốt rồi.

Lục Lê biểu thị hắn đối với cuộc sống nhàn nhã như vậy rất hài lòng.

Có điều tiền đề là đừng để hắn vô duyên vô cớ giết người, hơn nữa phương thức giết người là những loại tàn khốc nhất.

Phủ Quốc Sư luôn có một lão nhân quản gia tuổi đã già lại thận trọng, lão chưởng quản trong phủ mọi chuyện từ lớn đến nhỏ, hơn nữa quan trọng nhất ở điểm này đó chính là lão là phấn não tàn của Bạch Đinh Ca.

Bởi vì lão không chỉ nâng đỡ tên biến thái Bạch Đinh Ca này, còn chuyên môn nghiên cứu ra đủ loại hình phạt cung cấp cho hắn.

Đương nhiên lão có thể biến thái đến như vậy, đều nhờ Bạch Đinh Ca dạy dỗ.

Bởi vì Bạch Đinh Ca cũng là tên biến thái, hơn nữa lòng nghi ngờ phi thường biến thái, tuy rằng hắn cùng lão quản gia chí thú hợp tác với nhau, thế nhưng không bắt bí mạch máu hắn liền cảm thấy không thoải mái.

Vì lẽ đó Bạch Đinh Ca đem cả nhà của hắn giết sạch.

Giết!

Đồng thời vì để cho lão quản gia khăng khăng một mực cống hiến cho hắn, Bạch Đinh Ca còn đem xà mình dưỡng phân tán ở khắp nơi xung quanh để giám thị lão.

Lục Lê nghe xong đoạn nội dung vở kịch này biểu thị mình không muốn nói gì nữa, nhưng vẫn không nhịn được thở dài nói: "Không phải hắn là tên biến thái, mà chính là thằng bệnh thần kinh…"

Hệ thống nói: "Cậu chính là tên biến thái, lại cũng chính là thằng bệnh thần kinh kia."

"…" Tao không quan tâm! Thực sự không quan tâm!!!

Hệ thống bổ sung thêm: "Bệnh thần kinh giết người không phạm pháp."

Lục Lê nói: "Đúng vậy, quả thực rất tàn nhẫn."

Chờ rửa mặt cùng thay y phục xong, cửa phòng Lục Lê ngay lập tức có người gõ lên.

Lão quản gia đem một tiểu cô nương hứng khởi ngắm nhìn chung quanh tiến vào, lão mang theo Quý Thanh Hoan đi tới trước mặt Lục Lê, nói rằng: "Đại nhân, Quý gia tiểu thư vừa tới."

Lục Lê thật không nghĩ đến Quý Thanh Hoan mới sáng sớm đã thu thập xong đồ đạc bị đóng gói mang đến đây, có điều tuy rằng Quý Thanh Hoan cam nguyện đến phủ Quốc Sư hầu hạ hắn, nhưng dù gì cũng là Quý gia tiểu thư, khẳng định đối với nàng không thể dùng đãi ngộ nô bộc.

Huống hồ nàng chính là vầng trăng sáng trong lòng Bạch Đinh Ca kia.

Quý Thanh Hoan kiềm chế lại tâm tình kích động, nàng vừa nhìn thấy Quốc Sư trái tim liền không nhịn được kinh hoàng, nghĩ thầm còn tiếp tục như vậy sợ mình sẽ gặp phải cơn tim tắc nghẽn mạnh máu.

Quý Thanh Hoan tiến lên một bước, hai đầu gối quỳ xuống đất hướng về Lục Lê dập đầu hai cái, nói rằng: "Quốc Sư đại nhân."

Thế giới này đại lễ chính là quỳ xuống đất dập đầu, ngoại trừ Quân Chủ Kê Thủy ra, bất luận người nào thấy Quốc Sư đều muốn hành đại lễ.

Tuy rằng Lục Lê không nhìn thấy khuôn mặt nàng trông như thế nào, có điều nghe giọng nói cảm thấy tiểu cô nương hẳn là rất hoạt bát đáng yêu.

Nguyên tác nội dung bên trong vở kịch Bạch Đinh Ca đối với tiểu cô nương này có thể nói là muốn gì được đó, nàng nói cái gì chính là cái đó, nói không cho hắn tùy tiện giết người hắn liền thật sự không tùy tiện giết người. Thay đổi thật sự chỉ vì hồng nhan, si tình quá mức sâu sắc.

Có điều bên trong là án văn tra công, tuy rằng Bạch Đinh Ca yêu Quý Thanh Hoan, bên trong mỗi tiếng nói hành động chính là tra, hơn nữa Quý Thanh Hoan cùng người thế giới này hoàn toàn không liên quan gì nhau, điểm trọng yếu nhất chính là, nàng căn bản không phải người của thế giới này, mà từ xã hội hiện đại trong lúc vô tình xuyên vào đây.

Vì lẽ đó tư tưởng Quý Thanh Hoan rất văn minh, nàng không chịu được máu tanh cùng bạo lực, thế nhưng nàng cũng biết thân biết phận, không có nỗ lực muốn vì một người đi thay đổi cả thế giới này.

Lục Lê thật muốn xông tới cùng với nàng tương thân tương ái, nước mắt đầm đìa, nhưng sợ thiết lập quan hệ tan vỡ lại một lần nữa luân hồi, hắn chỉ có thể khẽ cắn răng nhịn xuống.

Vẻ mặt Lục Lê hơi động, mặt mày lạnh như băng trong khoảnh khắc trở nên hơi nhu hòa, hắn đối với quản gia nói: "Đưa Quý tiểu thư vào đông sương khách phòng."

Đông sương khách phòng là phòng nhỏ gần chủ phòng Quốc Sư nhất. Tuy rằng trong lòng quản gia hơi kinh ngạc, nhưng vẫn dặn dò hạ nhân đem Quý Thanh Hoan thu thập hành lý mang vào phòng.

Vẻ mặt người bên ngoài nhìn ra đầu mối từ Quý Thanh Hoan, trên mặt nàng hiện lên vẻ mặt thật không tiện.

Lục Lê lại nói với nàng: "Ngươi nhớ kỹ, ở đây ngươi không phải là nô bộc, mà là khách quý của ta."

Quý Thanh Hoan một hồi sững sờ mới nghĩ ra câu nói này là có ý gì, cảm động đến lệ nóng doanh tròng —— nguyên bản thật sự nàng dự định lấy thân phận nô tỳ đứng ở bên người Quốc Sư, mà nhờ câu nói này của hắn, lại tôn nàng thành vị khách mời cao quý ở đây.

Mà Lục Lê sau khi biết Quý Thanh Hoan xuất hiện ở đây, trong lòng hắn cũng rất thoải mái. Bởi vì hắn biết chỉ cần có Quý Thanh Hoan ở đây, Bạch Đinh Ca nếu như muốn giết người đều sẽ bị ngăn cản, Bạch Đinh Ca khó chịu lên cơn biến thái cũng có người áp chế lại.

Lục Lê cảm thấy khi nàng xuất hiện ở thời đại này chính là ánh rạng đông đem lại một tia hi vọng đến cho hắn.

Tâm tình Lục Lê rất thoải mái, hậu quả chính là hắn không khống chế được khuôn mặt của chính mình, nguyên bản vẻ mặt mím môi lạnh nhạt khóe miệng có chút giương lên, hoàn toàn tỏa ra khí chất người sống chớ đến gần.

Quý Thanh Hoan thấy rõ ràng nụ cười phù dung chớm nở, nàng kích động đến nỗi nước miếng đều muốn chảy xuống.

Nếu như trong tay có điện thoại di động, nàng nhất định sẽ không khống chế được tay chính mình, tách tách đem tấm hình quý giá này chụp lưu trữ trong máy.

Nếu Lục Lê có thể nhìn thấy vẻ mặt nàng mê trai, nhất định sẽ đối với Quý Thanh Hoan tránh ra thật xa.

Quý Thanh Hoan gật đầu liên tục, tầm mắt ở trên mặt Lục Lê thật lâu không dời, cũng may hạ nhân bốn phía đều luôn quen cúi thấp đầu, mới không đem vẻ mặt nàng không có hình tượng nhìn lại.

Sau khi đem Quý Thanh Hoan an bài xong, Lục Lê lại bắt đầu thói quen sinh hoạt hoang dâm vô độ. Kỳ thực cũng chỉ là nằm ở trên nhuyễn tháp, để bọn hạ nhân tiếp tục xoa bóp đứng quạt hầu nước trái cây.

Có điều có một chút khá là phiền muộn, chính là Quý Thanh Hoan kiên trì muốn ở một bên hầu hạ hắn, Lục Lê thật sự rất lúng túng.

Thế nhưng Quý Thanh Hoan đứng ở bên cạnh hắn có chỗ tốt chính là, mỗi lần Lục Lê vô duyên vô cớ muốn giết người, Quý Thanh Hoan sẽ khuyên hắn không nên giết người, sinh mệnh mỗi người đều đáng giá nên tôn trọng.

Trên mặt Lục Lê tuy rằng vẫn uy nghiêm đáng sợ, nhưng trong lòng phi thường được lợi.

Then chốt là ai muốn động một chút đem người ra lột da, móc mắt, vứt xuống xà quật hả?! Lục Lê biểu thị chính mình không phải kẻ biến thái.

Vừa bắt đầu kỳ thực hắn rất không tình nguyện để Quý Thanh Hoan dính ở bên cạnh mình, thế nhưng sau này hắn lại không động một chút lại giết người trở thành một thói quen tốt, Lục Lê liền cảm thấy có tiểu cô nương này bồi tiếp hắn cực kỳ đáng giá.

Lần đó Kê Thủy bị Lục Lê mời đi, tuy rằng bề ngoài vẫn cùng hắn nói chuyện, thế nhưng số lần đến phủ Quốc Sư lại ít đi rất nhiều.

Lục Lê rất tình nguyện hưởng thụ cuộc sống không thấy y.

Có điều tháng ngày nhàn nhã như thế không qua được bao lâu, Kê Thủy liền tự mình đi tới phủ Quốc Sư.

Lần này Kê Thủy không có lén lút đi vào khiến Lục Lê sợ hãi nữa, trái lại quang minh chính đại gọi hạ nhân thông báo sau đó mới tiến vào. Y hướng về Lục Lê bái một cái, giọng nói vẫn ôn hòa nhẹ hoãn: "Kê Thủy tới gặp tiên sinh."

Lục Lê muốn biểu thị cảm xúc "Ồ" một tiếng, sau đó lại cảm thấy không quá thích hợp, đơn giản liền không phản ứng với y.

Kê Thủy thấy Quốc Sư giận y, liền mặt dày nói: "Tiên sinh chớ trách Kê Thủy, mấy ngày gần đây chuyện trong Vương Cung rất bận rộn, thật sự Kê Thủy không có thời gian đến nhìn tiên sinh."

Lục Lê mím môi, trên mặt vẫn lạnh nhạt xa cách, trong lòng nghĩ chính ta ở nơi này một mình là được rồi, ai lại muốn đến nhìn ngươi chứ.

Giữa lúc Lục Lê đang suy tư, Kê Thủy bính lui hạ nhân ra ngoài, hướng về Quốc Sư dựa người trên nhuyễn tháp không để ý tới y liền đi tới.

Thanh âm Kê Thủy dẫn theo một chút ý cười, y nói: "Tiên sinh vẫn còn đang tức giận sao? Kê Thủy tự mình hướng tiên sinh tạ lỗi, tiên sinh có thể tha chứ cho Kê Thủy không?

Không phải Lục Lê không muốn phản ứng đến y, mà thật sự không tìm ra từ thích hợp đển ứng đối với y nên hắn mới nghiền ngẫm từng chữ một.

Huống hồ hắn cũng không có ý tứ trách cứ Kê Thủy, ngược lại Kê Thủy không tới nơi này, hắn sẽ càng cao hứng hơn.

Chỉ là Lục Lê trầm tư bị Quân Chủ trẻ tuổi xem là trầm mặc từ chối, Kê Thủy lần này liền ngay cả do dự cũng không do dự, hai đầu gối chạm đất, lập tức quỳ bên nhuyễn tháp Lục Lê.

Trong lòng Lục Lê thét một tiếng thần linh ơi, hoàn toàn không biết tiểu tử này có phải lại uống nhầm thuốc, nhất định phải chạy đến nơi hắn xoát độ hảo cảm.

Có điều nghĩ cũng đúng, trong tay hắn còn cầm đầu mẫu thân người ta, còn lấy cái này áp chế Quân Chủ trẻ tuổi.

Mặc dù Lục Lê đối với hành vi Bạch Đinh Ca không biết xấu hổ cảm thấy khiếp sợ, thế nhưng hắn không thể dễ dàng đem thẻ bài cuối cùng trả lại cho Kê Thủy.

Nguyên tác bên trong nội dung vở kịch chính là Bạch Đinh Ca đem đầu mẫu thân y trả lại cho Kê Thủy, kết quả Kê Thủy lập tức trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn, đem thủ đoạn học được từ Bạch Đinh Ca đều trả lại cho hắn.

Kết cục Quý Thanh Hoan càng thảm hại hơn, bị Kê Thủy cho hình phạt ngũ mã phân thây mà chết.

Lúc đó tiểu cô nương khóc đến lê hoa đái vũ, đáng tiếc Bạch Đinh Ca bị Kê Thủy giam cầm trong vương cung.

Khi Bạch Đinh Ca biết được Quý Thanh Hoan chết, mới bắt đầu phản kháng Kê Thủy —— tên biến thái này nhìn thấy người bên cạnh từng người từng người chết đi còn rất hưởng thụ.

Tuy rằng Kê Thủy không phải từ nhỏ liền quen sống trong nhung lụa vương quyền, dù sao cũng là nhi tử Quân Chủ, Lục Lê cho rằng hắn khó tránh khỏi kiêu căng tự mãn, nhưng ai biết hiện tại liền dễ dàng như vậy, mắt không chớp quỳ đến trước mặt hắn.

Y duỗi ra hai tay xoa bóp lấy lòng Quốc Sư, cường độ nắn bóp không lớn không nhỏ, Lục Lê sinh lý cảm thấy rất thoải mái, thế nhưng lại để trong lòng hắn cảm thấy rất cách ứng.

Điều này làm Lục Lê nhớ tới một người đàn ông trong thế giới hắn đã từng đi qua kia.

Thế nhưng Kê Thủy ấn đi ấn lại, liền ấn đến địa phương hắn không thể miêu tả kia.

Lần này Lục Lê nhanh như chớp đưa tay ra, sau đó nắm lấy bàn tay y đang xằng bậy, hai người giằng co như vậy trong chốc lát, nhưng Lục Lê lại không biết nên nói cái gì cho phải.

Bỗng nhiên Kê Thủy đau thương nói: "Tiên sinh lạnh nhạt như vậy, Kê Thủy vạn phần thương tâm."

*** má, mấy ngày không gặp, da mặt tiểu tử này đúng là càng ngày càng dầy.

36. Chương 36

Lục Lê thật sự không biết làm sao tiếp lời nói từ y, lại cảm thấy không tiếp lời sẽ rất lúng túng, liền do dự nói: "… Không phải."

Kê Thủy nghe được lời hắn đáp lại, rất vui vẻ nói: "Kê Thủy muốn hướng về tiên sinh nhận lỗi."

Nhận lỗi cái đầu buồi, chỉ là giao dịch lẫn nhau cần phải nhận lỗi à? Mặt tiểu tử này sao lại lớn đến thế?

Lục Lê trầm ngâm một hồi, sau đó nói: "Không cần." Mày mau cút đó mới là lời xin lỗi.

Quý Thanh Hoan đang ở trong bếp vì hắn chuẩn bị trái cây, nói phải làm trái cây lạnh, Lục Lê cảm thấy nếu như nàng trở về nhìn thấy Quân Chủ quỳ gối trước giường hắn, nhất định sẽ đem con ngươi trừng muốn lác mắt.

Kê Thủy lại nói: "Kê Thủy cần phải giúp tiên sinh cao hứng."

Tiếp theo dùng tay mềm mại nắn vuốt hắn, sau đó cách lớp y phục mềm mại vuốt nhẹ eo hắn, nếu như Lục Lê nhìn thấy, sẽ thấy được tầm mắt Kê Thủy hầu như sùng bái ngưỡng mộ nhìn mình.

Lục Lê sắp bị y làm phiền chết rồi, thật muốn hất tay áo vứt y bay ra ngoài.

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên mở ra, hắc y thích khách cầm trường kiếm trong tay nhào lộn vào phòng. Trong tay bắn ra hàn quang, mạt kiếm hướng về nam nhân còn nằm trên nhuyễn tháp đâm tới.

Lục Lê thở dài, đem Kê Thủy hướng về trong lồng ngực, ôm hắn từ trên nhuyễn tháp nhảy lên một cái. Đem ngọc châu giấu trong tay áo nắm ở trong tay, mũi tên bên trong ngọc châu được phóng ra bên ngoài, chuẩn xác ghim vào bả vai thích khách.

Kiếm trong tay hắc y thích khách rơi loảng xoảng xuống đất, viên ngọc châu hãm sâu bên trong máu thịt y, phát sinh tiếng rên đau đớn khó nhịn.

Thế nhưng y không cam tâm khi thất bại, lại từ trong lồng ngực móc ra một ám khí, hướng về đầu Lục Lê ném tới.

Lục Lê hướng về bên cạnh đẩy Kê Thủy một cái, né qua ám khí khí thế hùng hổ, tiếp theo giữa ngón tay bốn viên ngọc châu cũng theo sát bay ra ngoài.

Đợi sau khi Lục Lê thu thập thích khách xong, thị vệ ở ngoài cửa mới khoan thai đến muộn, tiến lên dùng trường thương đem tên thích khách kia vác lên.

Trong lòng Lục Lê sốt ruột Quý Thanh Hoan làm sao còn chưa tới, ngoài miệng lạnh lùng nói: "Kéo ra ngoài."

Trường thương đâm vào vai thích khách, trong nháy mắt mùi máu tanh tràn ngập khắp phòng, may mà huân hương vẫn còn, bằng không Lục Lê ngửi được mùi huyết vị chắc ói chết ngay tại chỗ.

Ngay khi thị vệ muốn đem thích khách kéo ra ngoài dùng các loại hình phạt tàn nhẫn nhất, đúng lúc Quý Thanh Hoan nâng trái cây lạnh trở về, nhìn thấy cảnh tượng máu tanh như thế cả người không kìm lòng được run rẩy lên, sau đó bước thật nhẹ vào phòng.

Quý Thanh Hoan đem dĩa để xuống, sau đó hướng về Kê Thủy dập đầu hai cái, tiếp theo liền đối với Lục Lê nói: "Đại nhân, tên thích khách này phải nhận được hình phạt thế nào?"

Lục Lê phất tay áo, miễn cưỡng nằm vật xuống trên nhuyễn tháp, sau đó mới hời hợt nói: "Đương nhiên là lột da đánh nát xương, sau đó đem ngâm vạc dầu."

Hắn nói xong cũng thấy xấu hổ một hồi, cảm giác được chính mình thật sự rất tinh tướng.

Mấy ngày nay Quý Thanh Hoan nhìn thấy Quốc Sư đến cùng là có bao nhiêu người hận hắn, luôn có người ba ngày hai lượt, không tự lượng sức nghĩ muốn ám sát hắn. Quý Thanh Hoan cũng biết, nếu như không làm chút trừng phạt, sợ những tên thích khách muốn đi tìm chết tới đây sẽ càng nhiều hơn.

Dù sao Quý Thanh Hoan cũng từ xã hội hiện đại được giáo dục hun đúc làm người, nghĩ đến những người bị kết cục kia, đêm khuya ác mộng không ngừng nghỉ dây dưa với cô.

Quý Thanh Hoan chần chừ nói: "Đại nhân, có thể hay không ban cho tên này cái chết thoải mái nhất?"

Nếu như là Bạch Đinh Ca thật sự, sẽ hoài nghi e sợ để tâm đến tiểu cô nương Quý Thanh Hoan này, nhất định ở trong lòng nghĩ có người ở trong bóng tối sai khiến nàng.

Lục Lê hoàn toàn không cần lo lắng, bởi vì hắn biết Quý Thanh Hoan tâm địa quá thiện lương mà thôi, cho nên nàng không ưa những chuyện như vậy. Hơn nữa nghĩ muốn nỗ lực chậm rãi hun đúc Bạch Đinh Ca, để hắn lý giải con người đều có tư tưởng bình đẳng như nhau.

Mấy lần trước Quý Thanh Hoan đều đến cầu xin hắn cho bọn họ cái chết thoải mái nhất. Lục Lê làm bộ cân nhắc cùng xoắn xuýt nửa ngày mới đáp ứng.

Vì lẽ đó lần này hắn vẫn trầm mặc một hồi, Quý Thanh Hoan cúi đầu, sau lưng sợ hãi ướt đẫm mồ hôi.

Ngay thời điểm Lục Lê muốn nói ra kết cục dành cho tên thích khách, Quân Chủ vẫn trầm mặc không nói liền lên tiếng: "Chỉ là một thân phận thần nữ, còn trái phải mưu toan quyết định thay Quốc Sư?"

Tiếp theo hướng thị vệ nói: "Thực chướng mắt, mau kéo ra bên ngoài."

Lục Lê không nghĩ tới Kê Thủy sẽ nói như vậy, tâm trạng hắn lập tức nâng lên, ngữ khí vẫn không một chút rung động nào, cho Quý Thanh Hoan chút mặt mũi nói rằng: "Mang xuống chặt đầu."

Cái chết như thế đã là rất phi thường nhân từ.

Quý Thanh Hoan thở phào nhẹ nhõm, lưng thẳng tắp lập tức thanh tĩnh lại.

Kê Thủy nhàn nhạt liếc nàng một chút, hỏi Lục Lê: "Quốc sư đem Quý gia tiểu thư giữ ở bên người?"

Lục Lê gật gật đầu, lập tức đối với hắn ra lệnh trục khách: "Vương đã vô sự, sớm một chút liền hồi cung đi thôi."

Ở quốc gia này chỉ có hắn mới có thể công khai đuổi Quân Chủ đi.

Nhưng Kê Thủy quay đầu đối với Quý Thanh Hoan nói: "Ngươi lui xuống, cô có chuyện cùng Quốc Sư nói."

Lúc này Quý Thanh Hoan mới từ dưới đất đứng lên, cúi đầu vội vã đi ra cửa.

Lục Lê nghe được âm thanh Quý Thanh Hoan đẩy cửa đi ra ngoài, lông mày hắn nhíu lại, trong lòng đối với Kê Thủy đặc biệt buồn bực.

Ngày hôm nay Quân Chủ trẻ tuổi tâm tình dị thường sung sướng, nhìn thấy hắn khẽ nhíu mày, thật không muốn để hắn giữ người bên cạnh, nói rằng: "Tiên sinh hẳn là đã quên, hôm nay Kê Thủy hướng tiên sinh tạ lỗi."

Nếu mắt Lục Lê không bị dải băng mắt quấn quýt che đi, hắn rất muốn cho tiểu tử này một cái liếc mắt.

Đừng tưởng rằng hắn không biết là ai đem những tên thích khách này thả vào, bọn thị vệ phủ Quốc Sư đều do vua phái tới, tuần hoàn tự nhiên sẽ nghe theo ý chỉ vua.

Xem ra y muốn tìm thời điểm đem thị vệ bên cạnh mình thay máu, miễn đến lúc ám sát lại có người che chở.

Tuy rằng những người kia mỗi lần đều không đụng đến được người hắn, nhưng rất là phiền phức đó nha.

Lục Lê không muốn phản ứng y, lại nghĩ đến nếu không để ý tới tiểu tử này có thể y được voi đòi tiên, chỉ có thể nói: "Vương không cần phải như vậy."

Kê Thủy không kiên trì nữa, ngược lại nói: "Tiên sinh xem ra đặc biệt phóng túng Quý tiểu thư."

Nếu như câu tiếp theo này nói y đang ghen, nhất định Lục Lê sẽ bị lời dối trá này làm phun máu ra bên ngoài mất.

Nhưng Kê Thủy không cho hắn cơ hội phun máu, lại làm hắn vô cùng khiếp sợ, y nói rằng: "Nếu ánh mắt tiên sinh coi trọng, không bằng Kê Thủy cưới nàng làm vợ?"

Kê Thủy muốn cưới Quý Thanh Hoan? Tuy rằng Lục Lê muốn tác hợp hai người bọn họ, nhưng bên trong nội dung vở kịch hai người này hoàn toàn chưa từng tới điện phủ, lẽ nào nội dung vở kịch vào thời điểm hắn không biết bất tri bất giác vặn vẹo đến trình độ này?

Lục Lê khiếp sợ chống đỡ người lên, đem đầu chuyển hướng phương hướng Kê Thủy, trong lòng trợn mắt ngoác mồm. Hắn hoãn một hồi mới nói: "Tại sao?"

Kê Thủy thấy hắn rốt cục chịu nhìn chính mình, nhưng có điều là bởi vì thần nữ thấp kém kia, trong giọng nói có chút lạnh lẽo: "Như vậy vừa có thể cho Quý gia tiểu thư danh phận, cũng thuận tiện cho tiên sinh cùng nàng ở chung bên nhau."

Thực sự rất cám ơn mi vì đã làm đến thế!

Lục Lê cảm thấy kỳ hoa không chỉ là hắn, sự thật Kê Thủy cũng phi thường kỳ hoa, quả thật đánh vỡ nhận thức tình người đối với hắn.

Lục Lê từ chối y thật lòng: "Ta đối với nàng không phải xuất phát từ tình cảm nam nữ."

Kê Thủy nói: "Tiên sinh không cần vì thế ưu phiền."

Lục Lê cảm thấy uy hiếp một trận, quả thật muốn làm cho hắn phát điên.

Lục Lê nói: "Ta cũng không ưu phiền."

Nhưng mà hắn không đợi được Kê Thủy trả lời, lại nghe được tiếng Kê Thủy dùng chiếc đũa ngà voi gắp trong dĩa trái cây, Quân Chủ trẻ tuổi đem bàn trái cây gắp lên, thấp giọng nói rằng: "Ta chưa từng gặp một bàn trái cây nào lạ lùng đến như vậy."

Phi, tiểu tử ngươi làm sao biết đến món này. Kỳ thực đây là món salad trái cây mới được Quý Thanh Hoan nghiên cứu ra.

Lục Lê vô cùng tiếp đãi Quý Thanh Hoan bởi vì điều này, chính là tài nấu nướng của nàng rất tốt, thế giới này khẩu vị đều thiên về nhạt, Lục Lê mỗi lần ăn cơm đều không có tư vị gì.

Quý Thanh Hoan làm món ăn phi thường ngon miệng, phi thường hợp khẩu vị Lục Lê.

Chỉ bằng điểm ấy, mỗi thời khắc Lục Lê đều che chở cho Quý Thanh Hoan.

Kê Thủy không nghe Quốc Sư trả lời, y cũng không thèm để ý, gắp khối trái cây đưa tới bên mép Lục Lê.

Do thói quen được đút Lục Lê phản xạ há miệng ra, đem miếng táo nuốt vào.

Kê Thủy nhiều lần cầu khẩn hầu hạ hắn, Lục Lê cảm thấy cả người đều không dễ chịu, hắn đối với Kê Thủy nói: "Những việc này giao cho hạ nhân làm là được rồi, quốc vụ luôn bận rộn, vương nên sớm chút hồi cung đi."

Kê Thủy đặt đôi đũa ngà voi xuống, sau đó nói: "Tiên sinh không cần lo lắng, ta có thể tới gặp tiên sinh, cũng đã sớm đem toàn bộ quốc vụ quản lý tốt. Tối nay là tiết Thất Tinh, Kê Thủy tới là muốn mời tiên sinh cùng đi."

Thế giới này tiết Thất Tinh là ngày trọng đại, cũng là thử thách năng lực Tế Tự của các đời Quốc Sư. Hơn nữa dân gian cũng có lời đồn, nói tiết Thất Tinh mỗi ngày sẽ giáng xuống hàng loạt, lập tức hạ xuống những lời chúc phúc.

Hàng năm thời điểm tiết Thất Tinh Bạch Đinh Ca làm Quốc Sư cũng phải đảm nhiệm thần côn một hồi, ở trích tinh đài vì mọi người cầu phúc.

Lục Lê vốn dự định đi đến chỗ đó làm dáng một chút rồi trở về, thế nhưng chuyện gì dính vào Kê Thủy, việc này liền trở nên rất phiền phức.

Lục Lê nói: "Vương không cần phải cùng đi trích tinh đài."

Kê Thủy phản bác hắn: "Kê Thủy đồng ý đi cùng tiên sinh."

"..." Lục Lê bất đắc dĩ, chỉ có thể đi theo y.

Lần này Kê Thủy lại muốn xung phong nhận việc vì hắn thay trang phục, Lục Lê không ngăn được y, huống hồ hắn cũng không muốn chính mình bận những lớp y phục rườm rà, chỉ có thể mở hai tay ra để Kê Thủy vì chính mình đổi đồ.

Trường bào nguyệt sắc khoác lên trên người thon dài lại kiên cường, tóc đen dài tùy ý thả xuống, da dẻ Quốc Sư có chút bệnh trạng trắng xám, cùng màu sắc áo bào bổ sung lẫn nhau, mặt mày lạnh nhạt khiến

mọi người nhìn thấy không thể di chuyển tầm mắt, thán phục hắn phong thái thiên nhân. Kê Thủy dùng đồ trang sức bạch ngọc buộc chặt lên, dùng mảnh tơ lụa che lại đôi mắt buộc nút thắt quanh đầu.

Sau khi làm xong tất cả, Quân Chủ trẻ tuổi theo thường lệ khen một câu: "Tiên sinh thật là đẹp mắt."

Đẹp cái đầu mày, ông đây có nhìn thấy đâu.

Lục Lê nắm lấy quyền trượng, Kê Thủy vì hắn đẩy cửa phòng ra, nhấc một bước chân đi ra ngoài.

Quý Thanh Hoan đứng canh giữ ngoài cửa mắt liền sáng lên nhìn hắn đi ra, mỉm cười tiến lên nghênh tiếp: "Đại nhân."

Lục Lê gật gù, sau đó hỏi nàng: "Cùng đi trích tinh đài?"

Trích tinh đài chỉ có Quân Chủ, Quốc Sư còn có các đại thần quyền cao chức trọng mới có thể ra vào, Quý Thanh Hoan vừa nghe chính mình cũng có thể đi, thụ sủng nhược kinh hỏi: "Ta, ta cũng có thể đi sao?"

Lục Lê đương nhiên nói: "Có thể."

Quý Thanh Hoan vừa nghĩ tới cùng Quốc Sư đi trích tinh đài hứng thú phấn khởi không thể tự kiềm chế, kích động gật đầu liên tục.

Đáng tiếc nàng chỉ lo kích động, nhưng không nhìn thấy Quân Chủ trẻ tuổi nhìn nàng với vẻ mặt đăm chiêu.

Trích tinh đài ở tầng cao nhất trong Vương Cung, là một sân thượng lộ thiên. Bởi vì Vương Cung nằm trong tòa kiến trúc Vương Thành cao nhất, mà ở tầng cao nhất hầu như đưa tay lên liền có thể hái xuống ngôi sao, vì lẽ đó được gọi là trích tinh đài.

Thế nhưng Lục Lê biểu thị, hắn không nhìn thấy gì cả, cho dù Thất Tinh có giáng xuống hàng loạt cũng không hề có chút quan hệ nào với hắn.

Trích tinh đài xếp đặt tiệc rượu phong phú, Lục Lê tùy tiện ăn một chút, nghe nhạc khúc thần bí tiết tấu tự nhiên vang lên, liền đứng lên bắt đầu làm thần côn.

Quý Thanh Hoan là nữ nhân duy nhất ở đây, có chút sốt ruột đứng bên người Quốc Sư.

Nàng nhìn thấy Quốc Sư xuất trần đứng lên, tiếp theo đó tầm nhìn bên trong đều bị trường bào trắng như tuyết chiếm cứ, nguyệt quang màu bạc như tùy ý ở trên người hắn, cùng hắn hợp thành một thể mềm mại như vậy.

Không chỉ có Quý Thanh Hoan, ánh mắt của mọi người đều nhìn kỹ trên người hắn, nhìn thấy hai tay Quốc Sư chầm chậm chuyển qua trước mắt, sau đó đem tấm lụa băng mắt gỡ xuống.

Gió đêm khinh nhu thổi qua mái tóc dài của hắn, nam nhân ngẩng đầu lên, đôi ngươi ngày thường chưa từng mở qua chậm chạp từ từ hé mở, lông mi như cánh chim hắc điệp giương cánh bay lên không trung.

Vốn Quý Thanh Hoan đang đứng thẳng khi nhìn đến cặp mắt kia, cả người không kiềm lòng được quỳ xuống, không biết đến cùng có ma lực gì, để nước mắt nàng đều muốn tuôn rơi.

Đôi mắt phảng phất ngàn vạn ánh sáng trong nháy mắt mở ra, lại nhẹ nhàng nhắm lại, Quốc Sư đem quyền trượng bạch ngọc nắm lại trong tay, sau đó chậm rãi ngâm xướng thần chú cổ xưa tối nghĩa.

Quý Thanh Hoan theo mọi người, nhìn chằm chằm không chớp mắt khi hắn ngẩng đầu nhìn trời. Sau đó lại như phim khoa học viễn tưởng, nhìn những vì sao từ từ nối liền thành một, trong đó mấy ngôi sao lớn hội tụ cùng một chỗ.

Không biết là ai hô một tiếng "Thất Tinh giáng trần", nhìn thấy dị tượng hiếm thấy các đại thần lập tức đứng ngồi không yên, vội vã đứng lên hai đầu gối quỳ xuống đất, hướng phương hướng Lục Lê bang bang dập đầu mấy cái.

Lục Lê còn đang tinh tướng, hỏi hệ thống: "Mày cho tao bàn tay vàng?"

Hệ thống lập tức nói: "Chưa từng có vật đó."

Lục Lê hỏi: "Cái Thất Tinh hàng loạt kia là xảy ra chuyện gì? Tao có siêu năng lực, tao là siêu nhân?"

Hệ thống: "Cậu có thể coi như BUG chưa bị tiêu trừ."

Lục Lê nói: "Tao muốn tố cáo mày, mày chờ đó."

Hệ thống: "Tố cáo vô ích."

"..." *** má mày.

Lục Lê sắp bị hệ thống làm cho tức chết đến nơi, cổ họng hắn một trận phát ngọt, ói ra máu ngay trên trích tinh đài.

Ôi mẹ nó, hắn là người đầu tiên bị hệ thống cay gà làm cho tức chết.

Bên tai chỉ nghe được Quý Thanh Hoan sợ hãi thét lên một tiếng, cả người Lục Lê mềm nhũn, không khống chế được ngã về phía sau, ý thức chìm vào một mảnh mê ly.

Nhưng ở thời khắc cuối cùng, Lục Lê có cảm giác mình rơi vào một cái ôm ấm áp.

37. Chương 37

Ý thức Lục Lê từ từ thanh tỉnh lại, tất cả mùi thơm đều là huân hương làm say lòng người, hỗn hợp bên trong huân hương có chút ngọt ngào như vị sữa bò.

Dưới thân Lục Lê là nhuyễn tháp mềm mại, hắn giật giật thân thể, cảm giác được cánh tay tê dại một hồi.

Hắn đưa tay sờ vào bên trong khuỷu tay, trên tay truyền đến xúc cảm mái tóc dài mềm mại.

Lục Lê nhờ mùi vị liền có thể nhận biết đó là ai, không trách hắn có thể ngửi được hương vị sữa bò quen thuộc, hóa ra Kê Thủy gối lên cánh tay của hắn ngủ.

Nhưng hắn nhớ rõ ràng, chính mình lúc ở Thất Tinh tiết bị hệ thống làm cho tức giận thổ huyết, sau đó hôn mê bất tỉnh.

Lục Lê nổi giận đùng đùng đối với hệ thống nói: "Cháu ngoan, mày dám đem ông đây tức đến ngất xỉu luôn à."

Hệ thống nói: "Chuyện không liên quan đến tui."

Lục Lê hỏi: "Vì sao tao ngất xỉu? Là tiêu hao pháp lực quá nhiều?" Tiền đề là nếu như hắn có.

Hệ thống trầm mặc một hồi mới nói: "Keng, hệ thống..." Dừng lại một chút liền nói: "Thiết lập lại bên trong."

Thiết lập cái đầu mày!

Lục Lê sợ chính mình lại bị hệ thống làm tức đến phát ngất, không tiếp tục để ý đến nó nữa. Hắn muốn rút cánh tay tê dại ra, lại phát hiện Quân Chủ trẻ tuổi đã sớm tỉnh lại, mang theo giọng mũi buồn ngủ đối với hắn nói: "Tiên sinh tỉnh rồi."

Lục Lê hỏi: "Đêm qua ta hôn mê bất tỉnh? Ngủ trong bao lâu?" Còn có tiểu tử ngươi làm thế nào cùng ta ngủ chung? Vấn đề cuối cùng này Lục Lê nhịn xuống không hỏi.

Kê thủy nói: "Tiên sinh đã ngủ một ngày một đêm."

Tao X, hắn chỉ ói ra khẩu huyết, lại ngủ lâu như vậy?

Trong phòng không có hạ nhân hầu hạ cũng không có âm thanh nói chuyện, Lục Lê nhất thời không rõ ràng hiện tại là lúc nào. Liền hỏi y: "Sắc trời bây giờ ra sao? Nếu còn sớm ta phải trở về phủ."

Thanh âm Kê Thủy nồng đậm buồn ngủ, y nói: "Sắc trời còn tối lắm, thân thể tiên sinh suy yếu, ngủ lại một đêm rồi hẵng về."

Lục Lê mới vừa chống người ngồi dậy, nghe được y nói lời này lập tức liền đình chỉ động tác, tuy rằng hắn ngủ rất lâu, thế nhưng hiện tại vẫn rất mệt mỏi. Lục Lê cau mày hỏi Kê Thủy: "Tại sao ta lại đột ngột ngất xỉu?"

Kê Thủy nói: "Thái y có xem qua, nói là tiên sinh cầu phúc ở tiết Thất Tinh gặp dị tượng, tiêu hao quá nhiều pháp lực, nghỉ ngơi mấy ngày liền hồi phục."

Lục Lê không nói gì, nói cách khác thái y cho rằng hắn dùng pháp lực quá nhiều? Vì lẽ đó thân thể suy yếu?

Hắn nghiêng tai nghe âm thanh bốn phía, nơi này quá mức yên tĩnh dị thường, ngay cả tiếng nói chuyện hồi âm cũng rất nhỏ, hỏi y: "Đây là tẩm điện của vương?"

Kê thủy "Ừ" một tiếng, sau đó xuống giường nói: "Tiên sinh xin ngủ tiếp, Kê Thủy ở một bên bảo vệ tiên sinh."

Kê Thủy có tính xấu, chính là trong tẩm điện sẽ không có hạ nhân hầu hạ y, những hạ nhân kia đều bị y cản đuổi ra đứng bên ngoài. Điều này có lẽ là do khi còn bé bên người y không có ai hầu hạ, cho tới bây giờ đối với bất kỳ tiếp cận nào y đều có sự đề phòng.

Ngược lại Lục Lê cảm thấy có người hầu hạ hắn, hắn liền cảm thấy rất thoải mái. Dĩ nhiên có thể giết ít người đi một chút là tốt rồi, có điều nếu như có người muốn giết hắn, cũng khẳng định không đả thương được đến hắn.

Đừng xem bề ngoài Bạch Đinh Ca mong manh yếu đuối, nhưng kỳ thực tố chất thân thể hắn đặc biệt tốt. Tuy rằng ở Bạch gia không bị ngược đãi, thế nhưng hắn từ nhỏ lén lút theo cao nhân luyện võ, tu tập một chút tà môn ma đạo võ công, để bây giờ hắn trở nên vô cùng mạnh mẽ.

Lục Lê đối với võ công cùng nội lực không có khái niệm, ngược lại hắn biết chỉ cần hất tay áo liền có thể đem người đánh ngất, vậy hắn là rất lợi hại.

Lục Lê đối với Quân Chủ trẻ tuổi không nêu ra ý kiến, chỉ cần đối phương không chê phiền phức, hắn rất tình nguyện có người bưng trà đưa nước cho mình.

Bạch Đinh Ca luôn luôn ở trong phủ cửa lớn không ra cổng trong không bước, cũng bởi vì hoàn cảnh bên ngoài đối với hắn xa lạ bài xích, bởi vì quen thuộc đường đi trong phủ, ở mặt trước người dẫn đường lại rời xa hắn, hắn có cảm giác phi thường buồn chán.

Sau đó Bạch Đinh Ca thấy phiền, người chung quanh hắn sẽ gặp xui xẻo.

Lục Lê không suy nghĩ thêm nữa nội dung vở kịch hung tàn, hắn duy trì thiết lập, làm bộ dáng vẻ đối với hoàn cảnh xa lạ rất phản cảm, không nói một lời liền nằm xuống, nhắm hai mắt chuẩn bị ngủ một giấc.

Bên trong tẩm điện không điểm ngọn nến, mà là dùng Dạ Minh Châu xa hoa nhất lấy làm ánh sáng, huân hương an thần nhen lửa bên cửa sổ. Quân Chủ trẻ tuổi im lặng không lên tiếng, chậm rãi đi tới bên người nam nhân.

Lục Lê nghe được vài tiếng bước chân sau đó liền phát hiện thanh âm kia ngừng lại, hắn buồn bực tiểu tử này đang làm gì, nhưng vẫn quyết định tiên phát chế nhân.

Lục Lê trở mình đối diện y, nhíu mày nói: "Vương còn có việc?" Không có liền biến đi.

Kê Thủy đem mạt hàn quang tiến vào trong tay áo, tiếng nói vẫn trước sau như một nhẹ hoãn dễ nghe, "Tiên sinh, ngủ không được, không bằng chúng ta đi ấm trì?"

Lục Lê vừa nghe tinh thần liền tỉnh táo. Kê Thủy nói ấm trì kỳ thực chính là ôn tuyền, thế nhưng bị ngoại giới đồn thổi đó là một thần dược, họ nói nếu ngâm ở bên trong một hồi liền có thể trị bách bệnh còn có thể kéo dài tuổi thọ, những tin đồn này kỳ thật bởi vì bọn họ chưa từng thấy qua ấm trì mà thôi.

Dù sao ấm trì chỉ có trong vương cung mới có, cũng chỉ có các đời Quân Chủ cùng thê thiếp hắn mới có thể dùng.

Trước đây Lục Lê rất yêu thích tắm suối nước nóng, tuy rằng hiện trong đáy lòng hắn có chút vội vã không nhịn nổi, còn giả vờ rụt rè nói: "Màn đêm thăm thẳm, vương vẫn là sớm chút nghỉ ngơi đi."

Kê Thủy kiên trì nói: "Tiên sinh nằm trên giường hồi lâu, đi ấm trì thư giãn đi."

Lục Lê liền đoán được hắn sẽ nói như vậy, làm bộ dáng vẻ bất đắc dĩ đứng lên, nghe tiếng bước chân Kê Thủy liền đi theo y.

Bạch Đinh Ca xác thực chưa quen thuộc vị trí vương cung, thân thể cũng không còn nhạy bén như lúc còn ở phủ đệ, may là Lục Lê có quyền trượng không rời khỏi người, mới có thể cẩn thận từng li từng tí một nghe âm thanh dẫn đường. Coi như trong lòng chưa quen thuộc lại không dám chắc chắn, nhưng mặt ngoài hắn dáng vẻ nhẹ như mây ung dung như gió.

Kê Thủy bước đi rất chậm, bước chân cũng rất nhẹ, thật giống như vì chờ nam nhân hết sức đi phía sau quen thuộc địa hình.

Đi được một lúc, Lục Lê liền nghe đến từ trong lòng đất xông tới tiếng nước chảy róc rách, sương mù bốc hơi bay lởn vởn trên da thịt.

Bốn phía ấm trì khảm nạm mấy viên Dạ Minh Châu to lớn, đem Phỉ Thúy lục trì soi sáng càng thêm sáng óng ánh hơn. Dòng nước chảy không ngừng từ trong miệng đầu rắn chế tác từ ngọc thạch chảy ra, ấm trong hồ đựng nước nóng trong suốt, ngay cả đáy ao đều dùng bạch ngọc xây thành.

Nghe hệ thống hướng về hắn thuật lại, Lục Lê cảm thán chế độ phong kiến thực sự là căn nguyên hủ bại.

Kê Thủy tiến lên phía trước nói: "Ta thế tiên sinh thay y phục."

Lục Lê cũng không từ chối, tự nhiên mở hai tay ra, để y vì chính mình thay y phục.

Kể từ khi biết tiểu tử này hao tổn tâm cơ nghĩ muốn làm hắn vui lòng, kỳ thực trong lòng đối với tên biến thái là hắn không có một chút hảo cảm nào, Lục Lê liền trở nên thả lỏng.

Vừa bắt đầu chính là đem ý thức chủ quan đến trên người y, dù sao hiện tại Kê Thủy cũng chỉ đến tuổi cập kê, ở trong mắt Lục Lê chỉ là hài tử choai choai, hắn có thể đối với mình làm gì?

Ôm ý nghĩ như thế, Lục Lê không nhăn nhó cấm kỵ gì, thậm chí còn nghĩ muốn niệm một bản thơ: Quân tử thản trứng trứng, tiểu nhân tàng JJ.

Rất tốt rất tốt.

Y phục trên người Lục Lê cởi ra, hắn dùng tay chống đỡ thân thể ngồi vào bên cạnh ao, mũi chân thăm dò đụng vào nước nóng.

Mới vừa đụng một hồi liền bị cái nóng khiến chân rụt trở lại, chân tiếp cận bạch ngọc trong suốt, uốn lượn thành một độ cong kinh tâm động phách, ngón chân cuộn lại nhiễm màu phấn hồng, xem ra dị thường đáng yêu.

Kê Thủy từ sau khi nhìn xuống nam nhân, thấy lưng hắn quang lỏa, thời điểm khom người hình thành một hình ảnh cực kỳ tình sắc.

Lục Lê không nhận ra được Kê Thủy vẫn đang nhìn hắn, hắn đem thân thể chậm rãi chìm xuống nước, bị nước nóng bao vây, Lục Lê thở ra một hơi dài thoải mái.

Bên tai truyền tới âm thanh xuống nước, Kê Thủy đứng cách hắn không xa, Lục Lê có thể ngửi thấy được cỗ hương vị sữa bò kia.

Tuy rằng không nồng nặc, thế nhưng Lục Lê không thích nhất chính là loại mùi vị ngọt ngào này.

Âm thanh Kê Thủy chậm rãi chảy xuôi theo dòng suối, trong lúc nhất thời Lục Lê không phân ra được đâu là tiếng nước, đâu là tiếng y nói chuyện.

Lục Lê đem dải băng mắt gỡ xuống, ngửa đầu nhắm mắt lại, cảm giác nhân sinh thích ý vô cùng.

Tiền đề là nếu như không có Kê Thủy ở bên cạnh hắn là tốt rồi.

Kê Thủy thấy nam nhân ngẩng đầu lên, trên mặt dính mấy giọt thủy châu óng ánh, không hẹn lại nghĩ đến tiết Thất Tinh đêm ấy.

Nghĩ đến cặp mắt kia mê hoặc lòng người.

Lục Lê nhàn nhã ngâm tắm rửa, liền nghe Kê Thủy nói: "Tiên sinh, có thể cho Kê Thủy nhìn một chút con mắt của người?"

Lục Lê không nghĩ tới hắn sẽ nêu ra yêu cầu này, ổn định lại cơ thể, liền đối với Kê Thủy ngoắc ngoắc tay nói: "Ngươi tới."

Kỳ thực cũng không có gì đẹp đẽ, chỉ là ánh mắt hắn không nhìn thấy mà thôi, lại không phải biến dị thành siêu năng lực có thể bắn ra tia X-Quang.

Có điều nếu tiểu tử này nói như vậy, trùng hợp Lục Lê tâm tình hiện tại rất tốt, không ngại cho y nhìn.

Lục Lê nghe được tiếng nước, sau đó ngửi thấy được mùi vị đó càng nồng thêm một chút —— Kê Thủy liền tiến đến trước mặt hắn, liên tục nhìn chằm chằm vào hai con mắt hắn.

Lông mi khẽ run rẩy, con ngươi cúi thấp xuống mở ra mang theo ánh sáng thủy nhuận lộng lẫy, khi hai mắt của hắn sắp sửa toàn bộ mở ra, Kê Thủy liền đưa tay che ở trên mắt hắn, nói rằng: "Không cần nữa, tiên sinh."

Lục Lê không biết nên nói gì, có điều vẫn là nhắm mắt lại.

Mấy ngày nay vẫn quen thuộc không mở, hiện tại Lục Lê lười biếng như ung thư thời kỳ cuối, cái gì cũng cần người hầu hạ, ngay cả mở mắt còn sợ mệt.

Hắn chưa kịp yên tĩnh, Kê Thủy lại bắt đầu ra thêm chiêu, "Không bằng đến sờ mặt Kê Thủy một chút?" Một bên hỏi còn một bên đem tay phải của hắn nhấc lên, sau đó kề sát tới trên mặt của chính mình.

Trước đó Bạch Đinh Ca kỳ thực không chân chính từng thấy qua Kê Thủy, lần đầu hắn cùng Kê Thủy hai người chạm mặt lẫn nhau, con mắt Bạch Đinh Ca đã không nhìn thấy.

Thời điểm tay Lục Lê chạm vào gò má Quân Chủ trẻ tuổi, muốn thu tay về nhưng dừng lại bất động. Đón lấy, trong ý thức miêu tả hình ảnh mặt mày thiếu niên.

Vẻ mặt Quốc Sư cũng không buông lỏng, thậm chí có thể nói là lạnh lùng, nhưng động tác của hắn lại vô cùng khinh nhu.

Hắn dùng ngón tay thon dài cùng lòng bàn tay mềm mại đem dung mạo Quân Chủ phác họa ra, đầu ngón tay lướt qua khóe môi y khẽ nhếch, không hẹn mà gặp ngón tay hắn bị ngậm vào trong miệng y.

Lục Lê không thể ức chế giật mình, hắn muốn rút tay về, nhưng Kê Thủy nắm chặt tay hắn, đem từng ngón tay hắn ngậm vào liếm lên tình sắc khiến chúng nhiễm phải chất lỏng óng ánh.

Lục Lê cố nén kích động đập bay y, đem ngón tay rút ra, kiềm chế chính mình sắp sửa nổ tung.

Kê thủy cười nói: "Tiên sinh rất ngọt."

Ngọt em gái ngươi! Mau cút!

Hai tay Lục Lê nắm thành hồ trì diêm, phiền muộn mượn lực từ trong nước nhảy lên một cái, bọt nước tung tóe lên khắp cả người rị mọ đứng dậy tìm kiếm y phục liền mặc vào, động tác gọn gàng lại sạch sẽ.

Hắn không muốn nói lý với Kê Thủy đứng trong hồ, theo đường cũ trở về tẩm điện.

(Hết chương 37)

38. Chương 38

Lục Lê trở lại tẩm điện ngã đầu liền ngủ, cách ngày tỉnh lại liền phát hiện Kê Thủy ngồi ở trước bàn đọc sách, hết sức chuyên chú phê duyệt tấu chương.

Lục Lê không khỏi cảm thán, kỳ thực Kê Thủy là Quân Chủ rất có tài, nếu như Bạch Đinh Ca không dây dưa đến cùng, còn muốn đem y dạy dỗ thành tiểu biến thái giống như mình, đời này y sẽ trải qua rất thuận lợi.

Kê Thủy nghe được tiếng động, quay đầu nhìn thấy nam nhân tỉnh lại, lập tức thả tấu chương xuống, đi tới trước mặt Lục Lê nói: "Tiên sinh tỉnh rồi, bên ngoài xe ngựa đã chuẩn bị tốt, bất cứ lúc nào tiên sinh cũng có thể rời đi."

Nói xong liền muốn thoát y phục Lục Lê.

Lục Lê nhẫn nhịn không vỗ bay y, vừa nghĩ tới lập tức mình sẽ rời đi, tâm tình mới trở nên có điểm dễ chịu.

Sẽ không ai nghĩ tới Quân Chủ bọn họ nóng lòng hầu hạ người, mà không phải là bị người hầu hạ.

Chờ Lục Lê chỉnh đốn xong, hắn liền không thể chờ đợi được nữa bước lên xe ngựa hồi phủ, Kê Thủy còn tự mình đưa hắn ra, sau đó hướng về Lục Lê bái lễ, dáng vẻ nho nhã nói: "Cung tiễn tiên sinh."

Lục Lê toàn thân đều không thoải mái, thuận miệng đáp một tiếng, liền thả xuống tấm mành dày nặng, đem hắn ngăn cách ở ngoài xe ngựa.

Sau khi Lục Lê trở lại phủ đệ, nhận được tin tức Quý Thanh Hoan đã sớm mang theo một đám người hầu ở cửa chờ đợi, nhìn thấy từ vương cung cho đến xe ngựa mắt liền sáng lên, vội vã tiến lên nghênh tiếp.

Quý Thanh Hoan nhìn thấy Quốc Sư giẫm lên lưng người hầu đi xuống, y phục bóng loáng cùng cổ tay nắm chặt quyền trượng, tiếp theo ngữ khí quan tâm nói: "Đại nhân, thân thể ngài không có gì đáng ngại chứ?"

Quản gia cung kính đứng ở một bên, nhìn thấy Quý Thanh Hoan động tác thân mật, trong mắt lóe ra tia sáng quỷ dị.

Lão ở phủ Quốc Sư nhiều năm như vậy, chưa từng thấy vẻ mặt Quốc Sư xa cách lạnh nhạt dung túng qua một ai.

Lục Lê nhẹ nhàng trả lời: "Vô sự."

Kỳ thực Lục Lê không phải là không muốn tìm người đến dẫn đường hắn, mà là tên biến thái Bạch Đinh Ca này không cho bất luận người nào tiếp cận hắn, đương nhiên chỉ ngoại trừ Quý Thanh Hoan.

Ở trong lòng Bạch Đinh Ca, Quý Thanh Hoan là đặc biệt nhất.

Ở trong lòng Lục Lê, Quý Thanh Hoan cũng là đặc biệt nhất.

Quý Thanh Hoan không chỉ là đồng hương hắn, còn làm cơm nước hợp khẩu vị hắn, hơn nữa quan trọng nhất chính là, Quý Thanh Hoan sẽ không làm hắn lo lắng mỗi khi bị ám sát.

Sau khi Lục Lê trở lại phủ đệ, hắn lại được thảnh thơi qua ngày tháng, bỗng nhiên hắn liền phát hiện số người đến ám sát hắn đột nhiên ít đi rất nhiều, bên ngoài phủ Quốc Sư thị vệ tuần tra cũng từ từ tăng lên.

Ngoài ra, Kê Thủy tìm đến hắn số lần quả thực có thể đếm được trên đầu ngón tay, chuỗi thay đổi này khiến Lục Lê suýt chút nữa cảm động đến phát khóc.

Thế nhưng hắn bất an nhất chính là, độ HE sau đó tùy ý tăng lên hai điểm, liền không còn động tĩnh nữa.

Hệ thống cảm thấy không khoa học, thế nhưng cũng không có cách nào tra ra căn nguyên.

Hệ thống chần chờ nói: "Cậu có muốn chủ động, hướng về cậu ta lấy lòng không?"

Lục Lê phẫn nộ trả lời: "Tao mà lấy lòng không phải vỡ thiết lập à? Tao phát hiện các trình tự của mày đều bị BUG, tao đã chịu đựng đủ lâu rồi."

Hệ thống không tiếp tục nói nữa, Lục Lê nghĩ coi như nó sai lầm đến an ủi mình.

Lục Lê biểu thị không tiếp tục nghĩ muốn lý giải hệ thống cay gà nữa.

Tháng ngày trong ấm trì trôi qua, Lục Lê cũng từ từ thích ứng y phục đến thì đưa tay, cơm đến thì há mồm, chỉ là hắn phát hiện căn bệnh ung thư lười càng ngày càng lợi hại, hầu như đến mức độ hết thuốc chữa.

Trên căn bản mỗi ngày đều như một con cá mặn nằm ở trên nhuyễn tháp.

Không có người đến ám sát hắn, đồng thời Quý Thanh Hoan hầu như đứng hầu bên cạnh hắn, tâm tình Lục Lê rất thoải mái, vì lẽ đó hắn cũng không tìm được lý do giết người.

Tuy rằng Quốc Sư có thể không đi lâm triều, thế nhưng các đời Quốc Sư khi còn đảm nhiệm vai trò trước Bạch Đinh Ca đều rất đúng giờ có mặt. Bởi vì làm Quốc Sư có quyền quyết đoán cao, thường thường đều khát vọng trong tay nắm càng nhiều quyền lực, tả hữu chỉnh lý quốc gia.

Thế nhưng Bạch Đinh Ca thì không, hắn đối với quyền lực quốc gia không có hứng thú, chỉ cảm thấy những hình thức giết người còn thú vị hơn.

Không hổ là tên biến thái, Lục Lê vĩnh viễn không hiểu nổi tư duy biến thái này.

Quốc gia này lấy rắn làm thần phân thân ở nhân gian, thế nhưng ngoại trừ những con rắn được tế thiên ở bên ngoài, ở dân gian rắn lưu lạc gần như không có, rắn ở đây là vật chủng rất ít ỏi.

Rất nhiều người cả đời đều truy tìm suy nghĩ muốn cung phụng một con rắn, nhưng đều không chóng mà tàn phải kết thúc.

Thế nhưng khiến người ta nện ngực giậm chân chính là, Bạch Đinh Ca nuôi cả một phòng rắn, hơn nữa những con rắn kia ngoan ngoãn đều làm tai mắt cho hắn, khống chế các đại thần quyền cao chức trọng trong vương cung.

Lục Lê rất không thích loài bò sát lãnh huyết này, vừa nghĩ tới trên người chúng nó lớp vảy bóng loáng cùng ánh vàng óng ánh cả người đều dựng đứng cả lên, toàn thân Lục Lê cả người nổi đầy da gà.

Hắn lần đầu tiên vui mừng chính mình không nhìn thấy gì.

Thời gian ba năm kỳ thực không dài không ngắn, nhưng với Lục Lê mà nói thì phi thường thống khổ. Tuy rằng được người chăm sóc rất thoải mái, nhưng Lục Lê cảm giác mình hiện tại như con cá mặn chỉ ăn no chờ chết, hay hắn sẽ vĩnh viễn bị vây ở thế giới kỳ hoa này mãi mãi.

Bởi vì nội dung nguyên tác vở kịch thời gian cũng là ba năm, Kê Thủy cùng Bạch Đinh Ca tương ái tương sát ba năm, sau đó hai người liền lưỡng bại câu thương mà chết.

Trong nháy mắt liền đến mùa đông, chẩn bị thời điểm đến tết. Những ngày này mây che phủ hết ánh trăng, tuyết lớn đầy trời, Lục Lê sợ lạnh nơi nào cũng đều không muốn đi, mỗi ngày liền đốt huân hương cùng ở với địa long phóng túng trong phòng.

Hắn thật không nghĩ tới Bạch Đinh Ca võ công cao đến như vậy, lại chống cự không được khí lạnh xâm lấn.

Không biết có phải nơi này một năm mùa đông so với một năm trước còn lạnh hơn, Lục Lê cũng biến thành càng ngày càng sợ lạnh.

Lục Lê nửa nằm nghe Quý Thanh Hoan đọc sách cho hắn, coi như Lục Lê không nhìn thấy cũng có thể cảm nhận được, tiểu cô nương này mỗi ngày đều hướng về hắn ném tới tầm mắt nóng bỏng, thế nhưng nàng làm người cũng rất khá.

Lục Lê nắm trong tay một lò sưởi tay, há mồm ăn một miếng lê được dâng tới.

Bỗng nhiên liền nghe phía ngoài có người gõ cửa, nói tiếp: "Đại nhân, hôm qua vương mời ngài đi Vương Cung chúc tết, hôm nay đến lượt ngài chuẩn bị khởi hành."

Người cứ lười biếng hoài đầu óc cũng không dễ xài, ngày hôm qua Lục Lê cố ý khiến người ta đi thông báo cho y biết.

Ngày tết kỳ thực chính là giao thừa, ngày này hết thảy các đại thần đều muốn dự họp, cùng Quân Chủ đồng thời nâng chén chúc mừng, hắn làm Quốc Sư đương nhiên không thể vắng chỗ.

Lục Lê không muốn đi cũng phải đến.

Quý Thanh Hoan lưu luyến liếc mắt nhìn hắn, nàng chính là ỷ vào Quốc Sư không nhìn thấy, ánh mắt kia đặc biệt hừng hực buông thả, như muốn đem Quốc Sư lạnh lùng lột sạch liếm láp toàn thân.

Thời điểm Lục Lê thay y phục liền từ chối nàng hầu hạ, Quý Thanh Hoan lùi ra thả sách xuống.

Nói đến Lục Lê đã có ít ngày chưa từng thấy Kê Thủy, xem ra tiểu tử này đối với hắn không còn để bụng nữa.

Trường bào như ánh trăng khoác lên người, sau đó phủ thêm lớp ngân hồ ở phía trên, lúc ra cửa cho dù có gió lạnh thổi tới, hoa tuyết khiêu vũ bay xuống ào ào, Lục Lê cũng không thấy lạnh.

Chờ xe ngựa đến đại điện vương cung, Lục Lê xuống xe ngựa, âm thanh khắp chốn ầm ĩ trong khoảnh khắc trở nên yên lặng như tờ, sau đó mọi người như phản ứng lại, hướng về trên đất quỳ một hàng.

Từ khi tiết Thất Tinh Quốc Sư ngày đó giáng xuống Thất Tinh, bất kể là ai, tôn kính sùng bái Quốc Sư như sùng bái thần linh, số lượng phấn não tàn càng kịch liệt tăng trưởng.

Nếu như là Bạch Đinh Ca trước đây, nhìn thấy cảnh tượng như vậy nhất định sẽ rất hài lòng, bởi vì đại biểu hắn có thể càng thêm trắng trợn không kiêng dè hành hạ người đến chết, mà không có ai có thể lên án hắn.

Quân Chủ vận hoa phục màu đen cũng tiến lên nghênh tiếp, hướng về Lục Lê bái một cái, nói: "Tiên sinh."

Lục Lê ra hiệu gật đầu, thuận miệng nói: "Vương."

Kê Thủy nói: "Cô mang tiên sinh vào điện." Lại ghé sát vào Lục Lê, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được nói, "Tiên sinh ngày hôm nay thật là đẹp mắt."

Lục Lê lại nhẫn nhịn mới không tát vào mặt y.

Đám người quỳ ở dưới đất còn cúi đầu, yên lặng chờ đợi Quân Chủ bọn họ mang Quốc Sư vào chỗ.

Lục Lê đã lâu không ngồi vào chỗ của mình, hắn dùng tay sờ lên bình rượu hoa văn cầu kỳ, đang suy nghĩ hoa văn mặt trên đến cùng là vẽ cái gì.

Lúc này bên tai truyền tới tiếng nói Kê Thủy: "Bình rượu này được chính tiên sinh lúc tế tự đã ấn phù điêu bên trên."

Đột nhiên nghe được tiếng nói này làm Lục Lê sợ hết hồn, chén rượu trong tay suýt chút nữa rớt xuống đất.

Có điều mặt hắn vẫn trầm như nước tiếp tục tinh tướng, làm cho người khác có một loại cảm giác sâu không lường được.

Lục Lê làm bộ không nghe không phản ứng y, lẳng lặng nghe biểu diễn nước chảy sáo trúc giống như nhạc khúc.

Tiệc rượu trôi qua quá nửa, lại có mấy lão già rục rịch bắt đầu tiến cử con gái chính mình, lần này đối mặt mấy lão đại thần đề nghị, Kê Thủy do dự một chút, chuyển sang hỏi Lục Lê: "Tiên sinh nghĩ như thế nào?"

Vừa nãy Lục Lê thất thần, thời điểm bị hỏi như bị uy hiếp, trầm mặc một hồi sau đó nói: "Có thể."

Phía dưới vương tọa các đại thần ngay lập tức kích động, dồn dập đứng lên muốn đem con gái của chính mình gả đi.

Lúc này Lục Lê mới nghe rõ ràng bọn họ vừa đang thảo luận cái gì, trong lòng quýnh lên một hồi, không biết có nên hay không đem lời nói thu lại.

May là Kê Thủy nói rằng: "Cô hôm nay mệt mỏi, việc này tạm gác lại sau."

Tâm trạng Lục Lê mới thở phào nhẹ nhõm, hắn sợ Kê Thủy thật sự sẽ cưới vợ.

Như vậy độ HE càng khó tăng lên.

Đợi đến khi yến hội ngày tết kết thúc, Lục Lê chân trước liền muốn đi, chân sau liền bị Kê Thủy phái người tới gọi lại.

"Quốc sư đại nhân, vương ở tẩm điện chờ ngài."

Lục Lê vốn muốn cự tuyệt, nhưng lại nghĩ tới tiến độ HE, hắn vẫn tiếp nhận lời mời.

Cung nhân nhấc theo đèn lồng giấy màu da cam đi ở phía trước dẫn đường, Lục Lê liền nghe tiếng bước chân của hắn ở trong bóng tối tìm tòi.

Không biết có phải là ảo giác của hắn hay không, Lục Lê cảm giác thính giác hắn bị suy yếu một chút, từ trước hắn có thể từ bên trong hô hấp người phán đoán ra có ai tiếp cận hắn hay không, mà hiện tại hoàn toàn không phát hiện được.

May mà hiện tại người ám sát hắn hầu như không có.

Cảm quan nhạy cảm lập tức liền trở nên trì độn, thời điểm Lục Lê bước đi nhất định sẽ lắng tai nghe tiếng bước chân người dẫn đường, mới không ngã sấp mặt hoặc là theo không kịp.

Lục Lê hỏi hệ thống, hệ thống lại nói không biết, không biết, tui thật sự không biết gì hết.

Hắn muốn đánh chết hệ thống cay gà.

Lục Lê chú ý nghe tiếng bước chân, mãi đến tận đi tới tẩm điện Quân Chủ bên trong mới thanh tĩnh lại.

Kê Thủy đem hạ nhân vẫy lui, tấu chương cầm trong tay đặt xuống, hướng về phương hướng Lục Lê đi đến.

Lục Lê liền đứng tại chỗ chờ y, được Kê Thủy quan tâm, khiến hắn sinh ra tật xấu không muốn tự mình động thủ.

Kê Thủy đem ngân huy trên người hắn giải đi, đặt ở một bên, sau đó một cách tự nhiên đem tay Lục Lê nắm trong tay, dùng lòng bàn tay cực nóng sưởi ấm ngón tay hắn lạnh lẽo.

Lục Lê cũng không giãy dụa, tiểu tử này lần thứ nhất khi nắm tay hắn đã biết, hắn rõ ràng sẽ không trả thù chính mình, cũng không tùy tiện đem nhân côn nhét vào trong phòng y, cho nên đối với Lục Lê làm những động tác thân mật tần suất càng ngày càng nhiều lên.

Lục Lê thật hối hận lúc trước chính mình không giận tím mặt, bằng không còn có thể đẩy lùi Kê Thủy mặt dày.

Kê Thủy nói: "Tay tiên sinh thật lạnh." Nói xong, y đem tay Lục Lê kề sát tới trên mặt chính mình, ý đồ để tay hắn mau ấm áp.

Lục Lê có chút không phục, chính là tiểu tử này trong ba năm như ăn chất kích thích mà cao lên, nguyên bản chỉ cao đến bả vai hắn, hiện tại thân thể cao lên so với hắn còn muốn cao hơn nhiều.

Lúc này Lục Lê mới nhớ tới chính sự, hỏi: "Vương tới tìm ta có chuyện gì?"

Kê Thủy nói: "Không có gì, chỉ là mấy ngày không thấy tiên sinh, Kê Thủy rất là nhớ nhung."

Lục Lê ở trong lòng phỉ nhổ một tiếng, cảm giác hành động tiểu tử này cao tay, rõ ràng trong lòng đối với hắn phiền chết đi được, còn có thể làm ra dáng vẻ rất thích hắn.

Lục Lê mím môi không trả lời.

Kê Thủy thấy hắn không nói lời nào, lôi kéo Lục Lê ngồi lên giường mềm mại, còn nói: "Không biết Quý tiểu thư dạo này có sống tốt không?"

Lục Lê nói: "Rất tốt." Có điều hắn có chút buồn bực, mỗi lần Kê Thủy thấy hắn liền hỏi tình huống Quý Thanh Hoan một lần, sẽ không thật sự coi trọng nàng chứ?

Thanh tuyến Kê Thủy cùng ba năm trước không có thay đổi, chỉ là tiếng nói trở nên trầm thấp một chút, vẫn êm tai chết tiệt đến như vậy. Y nói: "Tiên sinh cho rằng Quý tiểu thư ra sao?"

Lục Lê rút tay từ trong tay y ra, không để ý tới y.

Kê Thủy miệng cười một tiếng, sau đó nói: "Ta đối với Quý tiểu thư không có bất nhã chi niệm."

Quản mi niệm hay không niệm, thực sự rất phiền.

Lục Lê nhăn lại lông mày, nói rằng: "Nếu vương đã vô sự, ta liền trở về."

Kê Thủy không hồi đáp hắn, trái lại tự mình tự hỏi: "Không biết tiên sinh cảm thấy mùi thơm huân hương có dễ ngửi hay không?"

Lục Lê mất kiên nhẫn, nhưng hắn vẫn kiềm chế nói: "Có một chút."

Tiếp theo hắn lại nghe được tiếng cười Kê Thủy như tên bệnh thần kinh, y vỗ tay nói rằng: "Tốt lắm tốt lắm."

Lục Lê cảm thấy y cười có chút làm người ta sợ hãi, mày nhíu càng chặt, hắn đứng lên, tìm kiếm quyền trượng bên cạnh mình.

Hắn chưa kịp nói gì, Kê Thủy chậm rãi nói rằng: "Tối nay Cô sai người tàn sát phủ Quốc Sư."

Câu nói này như đầu đạn bom nguyên tử, đem đầu óc Lục Lê vốn không tỉnh táo nổ một tiếng to đùng, hắn khống chế không được vẻ mặt của chính mình, tuy rằng trong lòng phi thường khiếp sợ, nhưng vẻ mặt vẫn lạnh lùng cứng ngắc.

Kê Thủy lại ha ha nở nụ cười một tiếng, tiếng cười khiến Lục Lê sởn cả tóc gáy.

Trong giọng nói y dẫn theo mấy phần không cam lòng cùng nghi hoặc: "Cô dùng thời gian ba năm ngủ đông, trong bóng tối làm tan rã thế lực của tiên sinh, tiên sinh chẳng lẽ không thương tâm, không tức giận?"

Trời đất! Làm sao không thương tâm! Làm sao không tức giận! Ta cùng bọn tiểu đồng đều kinh ngạc đến ngây người!

Then chốt là hắn còn chưa đem đầu mẫu thân Kê Thủy trả lại y! Tiểu tử này đột nhiên liền chơi đại chiêu này!

Không hề có một chút điểm phòng bị, cũng không có một tia chuẩn bị!

Kê Thủy thấy trên mặt nam nhân vẫn trước sau như một tựa gió thổi mây bay, không có một chút nào ngạc nhiên cùng kinh ngạc, thật giống như hết thảy trong mắt hắn đều không đáng nhắc tới, ngôn ngữ trào phúng giống như đánh lên trên cành hoa.

Lục Lê thật muốn phiết một tay áo đem hắn bay ra ngoài, nhưng hắn mới vừa đem tay áo giơ lên, Kê Thủy liền một phát bắt được cánh tay của hắn, sức mạnh này khiến Lục Lê không thể phát lực.

Đón lấy, Kê Thủy đối với tay hắn giống như cánh gà đem cánh tay kèn kẹt hai tiếng liền tháo khớp đi, Lục Lê cảm giác trên vai đau đớn, tiếng hét thảm thiết liền muốn kêu lên, thế nhưng hắn gắt gao cắn môi, vẫn cứ nhịn xuống.

Ở trong lòng Lục Lê điên cuồng gõ hệ thống, chất vấn nó đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Hệ thống không lên tiếng.

Dưới thân Lục Lê long sàn mềm mại, hắn phản kháng sức mạnh với đối phương không khác nào lấy trứng chọi đá. Tiếp theo hắn cảm giác được trên mắt buông lỏng, dải băng bịt mắt được tháo xuống.

Kê Thủy đưa tay lên trên mặt hắn vuốt nhẹ, thấp giọng nói rằng: "Chính là vẻ mặt này, khiến Cô ở trong mơ đều muốn đem tiên sinh đặt ở dưới khố làm nhục…"

Đậu má nó mọi chuyện tại sao lại như thế này!

39. Chương 39

Lục Lê đau ra một thân mồ hôi lạnh, đau đớn kịch liệt không thể nhịn được khiến khuôn mặt hắn có chút vặn vẹo. Trong lòng mắng to ngay cả một ngón tay vàng cũng không mở, hắn cảm giác đau không hề giảm thiểu, đây là muốn để hắn đau đến chết mà.

Kê Thủy nắm lên cằm hắn, lại ấn cuống lưỡi Lục Lê, đem một viên thuốc đắng cho hắn nuốt vào.

Lục Lê lần đầu tiên nuốt loại thuốc này vào miệng liền tan ra, đầu lưỡi tê dại đắng nghét, hắn còn chưa kịp buồn nôn, Kê Thủy liền cúi đầu chiếm lấy môi hắn.

Đầu lưỡi y liếm lên môi nam nhân, tiếp theo mút lên bờ môi mềm mại, nhưng thủy chung không thâm nhập vào trong.

Lục Lê nhắm mắt lại chịu đựng, hô hấp càng ngày càng thanh thiển, ý thức cũng bắt đầu mê ly.

Ngay cả khi Kê Thủy cắn ở trên môi hắn một cái, cơn đau đớn sắc bén không thể khiến hắn phục hồi tinh thần lại, ngay cả cánh tay đau nhức cũng bị hắn bỏ qua, trên đùi chống cự, cùng với độ cong giãy dụa càng ngày càng nhỏ.

Ý thức rơi vào một vùng tối tăm.

Hoảng hốt không biết đã qua bao lâu, ở bên trong bóng tối vĩnh hằng, bên tai Lục Lê có một âm thanh rất ồn ào. Hắn không chịu được sự quấy nhiễu này liền nhíu mày lại, trong đầu chứa đầy sự hỗn loạn, qua rất lâu mới thanh tỉnh lại.

Hệ thống vội vàng hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Tại sao cậu ngủ ròng rã mất ba ngày?"

Lục Lê trầm mặc một lát, mới nói: "Tao lúc đó hỏi mày thời điểm đó mày đang ở đâu?"

Hệ thống lẽ thẳng khí hùng: "Đây là việc riêng tư hệ thống có chức năng tự động bảo vệ."

Nội tâm Lục Lê như chó cắn, nghiến răng nghiến lợi nói: "Cút mẹ mày đi chức năng tự động bảo vệ, tao không làm, tao muốn tự sát!" Tiếp theo hắn lại nói, "Có phải huân hương có vấn đề? Con mẹ mày sao không nhắc nhở tao?! Đều ngửi được đồ chơi đó ba năm, tao đã có thể không bị nó lừa rồi."

Hệ thống chần chờ một chút, không dám đứng chính diện khi hắn oán giận, chỉ nói là: "Cậu chắc chắn chứ? Cậu hiện tại từ bỏ, liền không trở về được thế giới hiện thực."

Hắn đương nhiên không trở về được thế giới hiện thực, bởi vì khi đó hắn vì cứu Tô Cẩn Ngôn, bị xe đụng chết.

Lục Lê trầm mặc.

Hệ thống nói tiếp: "Hay là cậu chọn tự sát, luân hồi lần thứ hai mở ra."

Lục Lê vẫn là trầm mặc.

Qua hồi lâu, hắn tựa hồ đối mặt với hiện thực, chậm rãi động đậy cánh tay cứng ngắc. Phát hiện hai cánh tay đều hoạt động như thường, xem ra đã được nối lại.

Lục Lê giật người, trên chân hắn xiềng xích tinh tế buộc chặt, dưới thân là tấm thảm lông mềm mại, tuy rằng hiện tại thân thể hắn trần trụi, nhưng không chút cảm giác nào có khí lạnh vào người.

Bên trong địa phương không biết tên rất yên tĩnh, ngay cả một chút âm thanh đều không có.

Trong lòng hắn không có chút nào thoải mái.

Lục Lê mò mẫm đi dò tìm món đồ vật có thể chạm vào, lấy tư thế bất nhã nằm trên mặt đất sờ soạng đã lâu, mới chạm đến cây cột lạnh lẽo.

Bàn tay dò theo những cây cột kia trái phải mò đến, Lục Lê mới rốt cục nhụt chí ngồi xuống thảm, hỏi hệ thống: "Tao đang ở đâu?"

Hệ thống nói: "Bên trong lồng sắt."

"???"

"Chế tác từ hoàng kim, lồng sắt màu vàng."

Lục Lê ôm thân thể chính mình, không kìm lòng được run lên một hồi, hắn chậm rãi thở ra một hơi, bỗng nhiên lại nghĩ tới lời Kê Thủy nói tàn sát cả phủ Quốc Sư, có chút hoang mang hỏi, "Phủ Quốc Sư thế nào rồi?"

Hệ thống trầm mặc, cho Lục Lê chuẩn bị sẵn sàng tâm lý, một hồi lâu mới nói: "Ngoại trừ Quý Thanh Hoan tập trung giải vào trong tù, người trên cả thành phủ đều bị xử tử. Hơn nữa, Kê Thủy còn đem phủ đệ lật tung lên trời, có điều không tìm được vật cậu ấy muốn."

Lục Lê cắn môi, mãi đến tận nếm được vị rỉ sắt mới buông ra. Mặc kệ thế nào, Lục Lê vẫn thở phào nhẹ nhõm, lắp bắp nói: "Nó đương nhiên không tìm được …"

Kỳ thực Lục Lê đã sớm dự liệu được một ngày hai người trở mặt, vì để tránh cho Kê Thủy đến thời điểm trở mặt vô tình, hắn liền sớm đem xương sọ mài thành bột phấn, rải theo gió tung bay trong biển rộng.

Chỉ cần Kê Thủy không lấy được đồ vật, sẽ không động đến Bạch Đinh Ca.

Lục Lê vừa bắt đầu là nghĩ như vậy, nhưng đến hiện tại, hắn không thể xác định Kê Thủy so với hắn còn muốn biến thái hơn, đến tột cùng sẽ đối với hắn làm ra cái gì.

Chỉ là hắn không hiểu chính là, tại sao Kê Thủy xử quyết tất cả mọi người trong phủ Quốc Sư, lại buông tha Quý Thanh Hoan, chỉ đem nàng giam bên trong tù lao.

Có điều hắn chưa kịp nghĩ rõ ràng, liền nghe từ đằng xa truyền đến âm thanh.

Muốn biết hắn đã tỉnh lại hay chưa, Lục Lê nghe được tiếng cửa mở ra kẽo kẹt, tiếp theo chính là tiếng bước chân nhẹ nhàng hầu như không thể bắt giữ.

Nơi này là mật thất vương chuyên môn vì Quốc Sư hắn chế tạo, lấy ngọc làm gạch, dùng ngân làm ngói, đặt ở chính giữa, lồng sắt to lớn mạ vàng là tài bảo quý giá nhất.

Bầu không khí thiêu đốt huân hương cực lực nhuộm đẫm màu sắc ái muội.

Lục Lê hãi hùng khiếp vía nghe tiếng bước chân kia cách hắn càng ngày càng gần, nhưng thân thể như cứng lại không thể nhúc nhích nổi.

Tầm mắt nóng rực bỏ qua thân thể hắn trần truồng, cùng mái tóc dài tán loạn ở trên người, che khuất một phần da thịt trắng bệch, mà bộ phận không bị che chắn kia, da thịt hiếm khi ra ánh sáng mặt trời giống như màu sắc ngọc Dương Chi.

Quốc Sư môi đỏ nhếch lên, mắt nhắm lại, muốn xem qua cặp mắt bên trong kia tràn ngập ánh sáng mặt trời, muốn để hắn vì chính mình mở lại một lần.

Lục Lê nghe được tiếng xích nhẹ mở ra, hắn thử nắm chặt song quyền, thế nhưng xoay quanh ở trong thân thể, nội lực toàn thân hoàn toàn bị ngưng trệ, hiện tại tình huống thân thể hắn không khác nào một người thường.

So với người bình thường còn muốn kém hơn.

Hắc đế kim văn hài đứng ở trước người Lục Lê, nam nhân cúi thân xuống, đầu ngón tay lạnh lẽo xoa lên bả vai hắn bóng loáng.

Lục Lê bị nhiệt độ băng giá cả người liền run lên, theo bản năng muốn trốn.

Nam nhân nhìn phản ứng của hắn liền nở nụ cười, nói rằng: "Tiên sinh thật đáng yêu."

Lục Lê từ chối nói chuyện cùng y, hướng về y ném ánh nhìn đầy lạnh lẽo.

Thời điểm Kê Thủy tới gần cũng cảm giác được một trận ý lạnh, Lục Lê ngồi dưới đất lui về phía sau một hồi, Kê Thủy lại kiên nhẫn theo sau.

Mãi đến tận phía sau Lục Lê dựa vào cây cột chống đỡ, không thể lui được nữa, Kê Thủy mới có thể toại nguyện thoả thích xoa hắn.

Lục Lê vừa định muốn đá y lăn xa một chút, trên cổ phút chốc liền đau xót.

Thân thể cứng rắn kéo lên, bởi vì hắn nghẹt thở trên mặt đều đỏ bừng lên, đầu ngón tay cấu vào tay của đối phương.

Kê Thủy bóp lấy cổ hắn, để hắn từ trên mặt đất đứng lên, phía sau lưng dán thật chặt trên cây cột.

Tiếng nói nam nhân trầm thấp lại nguy hiểm, y nói: "Bây giờ tiên sinh nói món đồ vật đó đang ở đâu, Cô sẽ không trừng phạt ngươi."

Lục Lê thống khổ dùng tay gỡ mu bàn tay của y ra, lắc đầu nói không ra lời, khóe mắt tràn ra nước mắt sinh lý.

Kê Thủy đột nhiên buông lỏng tay, Lục Lê rơi xuống tấm thảm mềm mại, che cổ chính mình, không ngừng ho khan.

Lục Lê đương nhiên không thể nói mẹ kiếp xương sọ bị chính mình mài nhỏ theo gió cuốn đi, nếu không dựa theo cá tính Kê Thủy, khẳng định hiện tại liền đem hắn đâm chết.

Kê Thủy thấy hắn không trả lời, bỗng nhiên không đáng để nói: "Ngươi không nói, cũng không sao."

Y chậm rãi, nâng lên một nụ cười tàn nhẫn: "Cô sẽ có biện pháp để tiên sinh mở miệng."

Hoảng sợ to lớn bao phủ đến Lục Lê, nhưng hắn đang kịch liệt ho khan, tuy thân thể không ngừng run rẩy, vẫn lộ ra nụ cười điên cuồng lại dữ tợn: "Nếu nói như thế, ngươi liền thử xem."

Lục Lê cũng không muốn tự tìm đường chết như thế, nhưng tính cách Bạch Đinh Ca là vậy, thời điểm chịu nghiêm hình trên mặt hắn mang theo ý cười, thản nhiên tự tại.

Cơn đau đớn phảng phất giống như hắn hít heroin, vừa dính vào muốn ngừng cũng không ngừng được.

Coi như hiện tại Lục Lê là tên biến thái, hắn vẫn không hiểu tư duy biến thái.

Kê Thủy giận dữ mà cười, y trên dưới đánh giá nam nhân một chút, nắm sợi dây thừng cầm ở trong tay.

Sợi dây sắc vàng rực rỡ, nhưng cũng cực kỳ cứng cáp cùng mềm mại.

Kê Thủy nói: "Cô hôm nay muốn nhìn một chút, trên mặt Quốc Sư đến cùng có hay không lộ ra biểu hiện tuyệt vọng…"

Lục Lê vốn cho là Kê Thủy sẽ giống như nguyên tác nội dung vở kịch, khi Bạch Đinh Ca nói ra câu nói này, liền gọi thị vệ đem hắn mang xuống nghiêm hình tra tấn một phen.

Song khi Kê Thủy dùng dây thừng đem tay phải hắn trói lại phía sau, hắn mới phát hiện mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Hoàn toàn không có cách nào phản kháng cùng tránh thoát.

Hai tay bị trói buộc ở phía sau, giữa hai chân có người cứng rắn chen vào, ngoài miệng cũng bị khí tức ấm áp xâm chiếm.

Lục Lê kinh hoảng dùng răng cắn y mạnh mẽ một cái, mùi máu tanh tràn ngập trong cổ họng, nhưng Kê Thủy nắm cằm hắn, đầu lưỡi như rắn rết tiến vào trong.

Lục Lê chỉ có thể nhếch miệng mặc y muốn gì cứ lấy, nước bọt trong suốt đều chảy xuống.

Đầu lưỡi Lục Lê bị mút vào tê dại, hắn bị đau lông mày nhăn lại, ngửi thấy được hương vị sữa bò, trong miệng chỉ có thể phát sinh âm thanh ý vị mơ hồ không rõ.

Sau khi kết thúc hôn môi bá đạo, Kê Thủy mới buông hắn ra, lòng bàn tay y dính máu mơn trớn lên môi hắn.

Lục Lê không nhìn thấy vẻ mặt y giờ khắc này, kỳ thực hắn cũng không muốn nhìn —— rõ ràng cơ hội trốn thoát đi là rất nhỏ, Lục Lê liền nhận mệnh nằm ở trên thảm, lồng ngực đơn bạc trập trùng, nhẹ nhàng thở hổn hển.

Thảm nhung thuần trắng phối cùng màu da nam nhân có cảm giác đặc biệt gần gũi, mái tóc đen dài rối tung trên người hắn, thân thể lấy tư thế hiến tế hiện ra ngay trước mắt, môi đỏ khẽ nhếch hiện ra thủy quang.

Chỉ liếc mắt nhìn thôi, khiến dục vọng y tăng vọt.

Kê Thủy nhất thời hứng khởi, đối với hắn nói: "Mở mắt ra."

Lục Lê phiết đầu qua, làm bộ không nghe.

Hai ngón tay Kê Thủy kìm ở trên mí mắt hắn, uy hiếp nói: "Tiên sinh lại cố chấp rồi, Cô không ngại đem con mắt của ngươi khoét xuống. Sau đó cầm trên tay quan sát tinh tế."

Cảm nhận được áp lực trên mắt, Lục Lê chỉ có thể thỏa hiệp.

Lông mi nhẹ nhàng chớp mấy cái, ẩn giấu ở dưới đáy con mắt hiện ra dễ dàng.

Đó là đôi mắt có vạn ngàn ánh sáng, cho dù thị lực chủ nhân bị tước đoạt, nhưng vẫn sáng đến đáng sợ, cũng đẹp đến thế.

Ma lực thật mê người.

Lục Lê cảm giác được khóe mắt một trận ẩm ướt, nụ hôn nhỏ vụn thuận theo đi xuống, hắn nghiêng đầu cực lực né tránh.

Kê Thủy không dây dưa với hắn, đứng thẳng người lên, ánh mắt nhìn trên thân thể duyên dáng Quốc Sư xẹt qua.

Sợi dây thừng vàng ở trên người nam nhân, lại như Cự Long tài phú đem bảo vật mình yêu nhất nắm trong tay.

Kê Thủy tiến lên trước hôn một cái lên môi Lục Lê, nói rằng: "Cô phi thường, phi thường thích tiên sinh, mến mộ tiên sinh."

Lục Lê không để ý đến hắn.

Hắn hiện tại rất vui mừng chính mình không nhìn thấy mặt Kê Thủy, bằng không hắn sẽ càng thêm phiền muộn.

Kê Thủy như bệnh thần kinh nở nụ cười, tiếng cười kia mang theo từng tia hàn ý lạnh lẽo, hỏi hắn: "Lẽ nào tiên sinh đối với tâm ý Cô từ chối ư?"

Con mắt Lục Lê mở to, tròng mắt ngưng lộ giống như hắc vực, con mắt đối diện như vậy, khiến người ta muốn chiếm lấy.

Kê Thủy hận không thể móc xuống, sau đó kích động cất giấu vĩnh viễn.

Người này trên mặt vẫn là bộ dáng xa cách lạnh nhạt, lấy tư thế trơ trẽn hiện tại lại nằm ở thế yếu, hắn vẫn là như vậy, vẫn là vẻ mặt như thế.

Cao cao tại thượng, không coi ai ra gì.

Không nhịn được muốn xé nát vẻ mặt hắn lạnh nhạt, muốn nhìn hắn nhiễm tư vị tình dục, gào khóc xin tha.

Lục Lê đã tuyệt vọng, thân thể hắn không ngừng run rẩy, ngoài miệng không một chút nào yếu thế nói: "Không, ta có bao giờ để bụng qua chuyện này đâu."

40. Chương 40

Sau khi nói câu đó xong, Lục Lê cảm giác trên cổ tê rần, hàm răng sắc bén đâm vào trong da, dường như muốn hút hết máu của hắn.

Lục Lê không nhịn được cơn đau liền giãy dụa, hàm răng rời đi bên gáy hắn, ngược lại đầu lưỡi ở hầu kết hắn liếm một hồi.

Toàn thân Lục Lê đột nhiên run lên, bất chợt kẹp chặt hai chân, nguyên bản động tác chống cự nhưng đã biến thành lời mời gọi không tên. Đầu hắn lung lay, muốn mở đường thoát.

Kê thủy dừng động tác lại, đối với Lục Lê nói: "Tiên sinh nói ra những lời như vậy thật khiến lòng người đau nhói, Kê Thủy vạn phần thương tâm."

Làm ơn đi bên trong giọng nói đó một điểm đều không có mùi vị thương tâm nào cả.

Lục Lê nâng môi lên cười nhạo một tiếng, khẽ quát nói: "Mắc ói."

Kê thủy trầm mặc một lát, sau đó nói: "Nếu tiên sinh căm hận Cô, không bằng để món đồ vật tiên sinh yêu thích nhất đến tiếp ngươi?"

Món đồ vật yêu nhất?

Lục Lê còn chưa kịp phản ứng lại, liền nghe tiếng vỗ tay độp độp vang lên, tuy rằng không nghe được tiếng vang gì, nhưng hắn cảm thấy tựa hồ có món đồ gì đó đang thong thả tiếp cận.

Ở trên đùi truyền đến xúc cảm trắng mịn lạnh lẽo, Lục Lê mới biết được "Đồ vật yêu thích" trong miệng Kê Thủy là món đồ gì, suýt nữa thét lên kinh hãi.

Động vật máu lạnh lớp da ngoài bóng loáng kề sát lên da hắn, đang không ngừng hướng lên trên nhúc nhích, lưỡi màu đỏ tươi lúc thè ra còn phát sinh tiếng tê xít nhẹ nhàng vang lên.

Kê Thủy ở một bên lẳng lặng nhìn.

Trên mặt Lục Lê cương lên không lộ ra dấu vết gì, nhưng thân thể sợ hãi lui về phía sau, mất đi cảm giác dây trói ở phía sau tay.

Kê Thủy nhìn động tác hắn theo bản năng, nói rằng: "Cô đã quên, tiên sinh có thể thao túng xà thuật, có điều… Nó có thể sẽ không vâng theo mệnh lệnh của ngươi."

Bạch Đinh Ca xác thực có thể thao túng xà, thế nhưng hắn chỉ dựa vào động tác trên tay của chính mình tới chỉ dẫn, nhưng Kê Thủy lại cố ý đem tay hắn trói thật chặt.

Lục Lê cảm thấy Kê Thủy thực sự quá độc ác, hận không thể đi tới cắn chết y.

Chuyện còn lại, hết thảy đều không thể miêu tả.

Lục Lê lúc tỉnh lại lần thứ hai, hắn đều đã quên đêm nay là ngày nào.

Chỉ là hắn nhận ra được hạ thân trở nên đặc biệt nhẹ nhàng khoan khoái, rất rõ ràng đã được sơ tẩy qua, nhưng làm sao cũng không thể quên được, vị trí bí ẩn còn trướng đau.

Sợi dây ràng buộc trên cổ tay đã không còn, thế nhưng vết ngấn vẫn còn đau nhức tồn tại trên da tay hắn.

Cả người Lục Lê nặng nề đến ngồi dậy, hắn suy yếu hỏi hệ thống: "Tao vẫn còn ở chỗ cũ?"

Hệ thống nói: "Ừ."

Lục Lê chẳng buồn nói nữa.

Hắn như một bức tượng ngồi ở đó rất lâu, phảng phất thời gian như ngừng trôi.

Hệ thống không nhịn được nhắc nhở hắn: "Độ HE đến 60 điểm."

Lúc trước làm đủ mọi cách độ HE cũng đều bất động, bây giờ lại tăng lên 50 điểm.

Lục Lê thở phào một cái, bỗng dưng liền nghe đến một thanh âm quen thuộc, cả người hắn đều cứng ngắc lên.

Giọng nói Kê Thủy mang theo thỏa mãn, y nói: "Tiên sinh có muốn tắm rửa?"

Nói xong không chờ Lục Lê trả lời, liền đem xiềng xích trên chân hắn mở ra, hai tay vòng qua chân hắn, đem Lục Lê ung dung ôm cả người lên.

Lục Lê nhịn lại nhẫn, sau đó thực sự nhịn không được, giơ tay liền tát y một bạt tay.

Tuy rằng có tiếng vang, thế nhưng cái sức mạnh kia lại rất nhẹ nhàng.

Bước chân Kê Thủy liên tục, thấp giọng uy hiếp nói: "Tốt nhất tiên sinh đừng làm tức giận Cô."

Hầu như Lục Lê muốn nghiến nát cả răng mình, giữa hai lông mày tràn đầy căm ghét đối với y, gương mặt đẹp đẽ tất cả đều là vẻ chống cự lạnh lùng.

Kê Thủy nở nụ cười một tiếng, đi tới hồ nước phía trước, đem nam nhân trong lòng ném vào ấm trì.

Đột nhiên không kịp chuẩn bị lại bị ném vào trong ấm trì, hầu như Lục Lê không thể nào đứng thẳng, hơn nữa trước mắt tối tăm, đầu gối hắn mềm nhũn, uống đầy một ngụm nước.

Ngay thời điểm cả người đều muốn té ngã ở bên trong nước, phía sau lưng dán lên lồng ngực, sức mạnh mạnh mẽ đem hắn kéo tới bên cạnh hồ, để lưng hắn dựa ở trên trì diêm.

Lục Lê ho khan hai tiếng, dùng tay lau nước trên mặt xuống, chỉ có thể dùng cánh tay vờn quanh cổ đối phương, mới có thể không để cho mình lần thứ hai hụt chân xuống.

Kê Thủy đưa tay chạm vào gò má Lục Lê, không nhịn được lại hôn lên mắt hắn, ngón tay đụng vào hàng lông mi đang run rẩy.

Lục Lê bị hắn chạm vào không nhịn được mở mắt ra, cùng cặp mắt kia đối diện trong chốc lát, Kê Thủy nở nụ cười, trong giọng nói không che giấu nổi cảm thán: "Mắt tiên sinh đẹp như vậy, chỉ tiếc không thể nhìn thấy xung quanh, để Cô cũng không nhịn được muốn đem con mắt hiến cho tiên sinh."

Mẹ nó mi đừng chỉ nói mà không chịu làm.

Lục Lê không nói lời nào.

Hai người khoảng cách rất gần, gần đến nỗi một bên đầu Kê Thủy liền có thể hôn đến môi hắn, gần đến nỗi Lục Lê còn có thể nghe được tiếng hít thở từ Kê Thủy.

Kê Thủy xoa bóng lưng hắn bóng loáng, tuyến thanh âm trầm thấp, "Tiên sinh không phải muốn gặp lại Quý tiểu thư sao?"

"…" Bất thình lình Lục Lê bị giật mình đến nỗi ngơ ngẩn.

Tiếp theo, liền nghe Kê Thủy tiếp tục nói: "Không bằng tiên sinh nên nghĩ đến cái chết của nàng? Lăng trì, mộc lư, hay là ngũ mã phanh thây tốt hơn nhỉ?"

Ôi mẹ ơi cái tên biến thái này.

Lục Lê mím môi lại, trên mặt không có bất kỳ rung động nào, thật giống như y đang nói người nào đó không có quan hệ gì đối với mình.

Kê Thủy nhìn chăm chú hắn một lát, mới cười nói: "Tiên sinh quả nhiên vô tình, trước đó Cô còn tưởng rằng tiên sinh cùng Quý gia tiểu thư lưỡng tình tương duyệt. Dù sao…"

Y quan sát thật kỹ vẻ mặt Quốc Sư, tiếp theo ngữ khí lạnh lẽo nói: "Dù sao nàng ở trong ngục thất còn nhớ nhung tiên sinh, ồn ào không dứt, liền bị Cô hạ lệnh cắt đi đầu lưỡi."

Kê Thủy thỏa mãn nhìn thấy vẻ mặt Quốc Sư lạnh nhạt rốt cục bắt đầu nứt vỡ, cánh tay nắm chặt quay chung quanh gáy y, muốn y cúi đầu.

Lục Lê tiến đến bên tai y, môi run lên, thanh âm đáng thương yếu ớt. Hắn dùng giọng nói cầu xin: "… Thả nàng ra."

Cánh tay Kê Thủy mang theo bạc kén trượt vào trong nước, nhẹ nhàng xoa nắn cái mông co dãn của hắn, ngón tay ác liệt đưa vào hậu huyệt sưng đỏ, ở trong nội bích xoay tròn mãnh liệt.

Lục Lê chăm chú ôm y, không ngừng ở bên tai Kê Thủy lặp lại lời cầu xin, muốn y thả Quý Thanh Hoan ra.

Ngón tay tiến vào trong vách ma sát, lấy nước bôi trơn, không chút lưu tình ở bên trong đâm vào, địa phương bên trong truyền đến từng đợt đau đớn.

Đối mặt lời cầu xin hắn, Kê Thủy nhẹ nhàng nói: "Còn nhớ năm đó Cô làm sao cầu tiên sinh buông tha mẫu thân? Mấy ngày sau tuyết rơi xuống rất lớn, Cô ròng rã ở trước phủ đệ ngươi quỳ ba ngày, mới cầu được hài cốt mẫu thân hoàn chỉnh."

Lục Lê nghe xong lời nói của y trầm mặc chốc lát, cánh tay ôm chặt y thả lỏng đi rất nhiều.

Hắn cúi thấp đầu xuống, tóc dài che kín mặt, bỗng nhiên liền cười ha ha, cơ hồ Lục Lê đem nước mắt đều muốn bật cười: "Không hổ là mẹ con. Lúc trước mẹ ngươi cũng quỳ trên mặt đất cầu xin, muốn ta thả bà ấy xuống xà quật, khẩn cầu ngủ chung với lão Quân Chủ. Hướng về ta nói, bà muốn cùng phụ vương ngươi đồng táng, mà không phải là bị ngươi một mình mang về."

Vừa dứt lời, ngón tay tàn phá bên trong hậu huyệt liền giật ra ngoài, vật cứng nóng rực xông tới tức giận tiến vào.

Trong lúc bất chợt bị lấp kín, Lục Lê khẽ rên đau một tiếng, móng tay sắc bén cắm vào bên trong vai y.

Kê Thủy rất phẫn nộ, vừa nãy những câu nói kia hoàn toàn chính là đánh vào mặt Kê Thủy, ám chỉ y từ đầu tới đuôi đều là tưởng bở.

Lưng Lục Lê chống đỡ trên trì diêm, chân cũng quấn quanh trên eo Kê Thủy, hai người động tác rõ ràng là cực kỳ thân mật, nhưng Lục Lê hận không thể muốn đem y bóp chết.

Phỏng chừng Kê Thủy cũng có suy nghĩ giống như hắn.

Đợi đến khi Kê Thủy rốt cục thỏa mãn, toàn thân Lục Lê như nhũn ra bị y đỡ lấy eo, chậm rãi thanh tẩy đồ vật ở bên trong.

Nướng nóng lưu động tiến vào, mang ra chính là trọc dịch màu trắng.

Kê Thủy đem hắn từ trong nước ôm lên, ôm đến trên giường mềm mại, dùng vải lụa lau chùi thân thể Lục Lê còn dính nước.

Lục Lê bị động tác y khinh nhu khiến hắn sợ vãi cả linh hồn, không biết Kê Thủy đang có ý đồ gì.

Nhìn thấy trên người trắng nõn lấm ta lấm tấm dấu vết ám muội, ánh mắt Kê Thủy ám trầm xuống, có điều vẫn cẩn thận đem nước trên thân nam nhân lau khô đi, lại vì hắn cẩn thận mặc vào trang phục hoa mỹ rườm rà.

Lục Lê không chỉ bị hắn dằn vặt, bụng còn bị đói nữa, bụng đói khiến hắn hoa mắt váng đầu, bước chân loạng choạng. Nên khi Kê Thủy lúc đứng dậy ôm hắn, Lục Lê cũng không chống cự quá mức.

Hắn nghe được tiếng cửa mộc dày nặng mở ra, cũng không lâu lắm, liền ngửi đến mùi thơm của thức ăn

---

Lục Lê nước miếng đều muốn chảy xuống, thế nhưng thời điểm Kê Thủy đem hắn đặt xuống chỗ ngồi, hắn vẫn một bộ giả vờ lạnh lùng rụt rè.

Kê Thủy dùng đôi đũa ngà voi gõ lên chén, tiếng vang ting tang giòn giã vang lên bên trong, hời hợt nói: "Nếu tiên sinh không nghe lời, gặp xui xẻo chính là Quý Thanh Hoan."

"Tiên sinh ương bướng Cô một lần, Cô liền sai người chặt đứt một ngón tay nàng, chờ ngón tay cùng ngón chân đều không còn, liền lột da nàng ra đem toàn bộ khối thịt ném vào trong nước muối ngâm, cuối cùng chế biến thành mỹ thực dâng đến cho tiên sinh ăn."

Trên mặt Lục Lê tuy rằng không biểu hiện gì, nhưng trong lòng không nhịn được muốn nôn mửa.

Bị y nói như thế bây giờ muốn ăn cũng không nuốt nổi.

Thế nhưng hắn vẫn thỏa hiệp, lần mò dò dẫm đôi đũa cùng chén đặt ở trên bàn.

Lúc trước khi còn làm Quốc Sư cơm bưng nước rót y phục đều có người tới hầu hạ hắn, hiện tại tự mình động thủ đương nhiên càng không được sai lầm.

Canh nóng còn đang bốc hơi sóng sáng ở trên tay hắn, tay Lục Lê tránh né rụt lại đúng lúc, chỉ dính lên một chút.

Lục Lê còn muốn nhấc đôi đũa lên lấy thêm đồ ăn, tay nâng lên liền bị đè lại.

Kê Thủy nâng eo gầy nhỏ của hắn, đem Lục Lê ôm lên, thân thể hắn căn bản không có trọng lượng liền ngồi vào trên đùi của y.

Lục Lê đối diện Kê Thủy, còn đưa tay ở trên người y sờ soạng lung tung mấy lần, nội lực mất hết, thị lực hoàn toàn không có, khiến hắn có cảm giác hoảng hốt không tên.

Bên môi xuất hiện cái muỗng sứ trắng, sau đó ngửi thấy được hương vị mê người, Lục Lê liền không thể chờ đợi được nữa đem muỗng cháo bên trong nuốt vào.

Thế nhưng đã qua một thời gian chưa được ăn, trong cổ họng như có dị vật ma sát cực kỳ đau đớn, Lục Lê che miệng lại cúi thân xuống ho khan kịch liệt vài tiếng.

Kê Thủy vỗ lưng hắn, nói rằng: "Chậm một chút."

Sau khi hòa hoãn một chút, Lục Lê thở ra một hơi, cái muỗng sứ trắng lại đưa tới bên mép hắn.

Lục Lê yên lặng há miệng ra, đem cháo thanh đạm từng muỗng từng muỗng nuốt vào.

Đợi sau khi ăn tô cháo xong, Lục Lê mới cảm thấy không còn đói bụng nữa, cảm giác như mình đang sống lại.

Hắn nghe được âm thanh Kê Thủy cầm tô cháo rỗng phóng tới trên bàn, Lục Lê phát hiện tư thế hai người như vậy có chút lúng túng, thời điểm đang muốn đứng dậy, eo lại bị nắm chặt không thể cử động.

Trán Kê Thủy chặn hắn lại, nhẹ giọng hỏi: "Tiên sinh đã chắc bụng chưa?"

Lục Lê không phản ứng y.

Kê Thủy liền nói tiếp: "Vậy thì bắt đầu thôi, trừng phạt dành cho tiên sinh."

Trực giác Lục Lê nói cho hắn biết, đây không phải là chuyện tốt lành gì.

Sự thực chứng minh, trực giác của hắn luôn luôn rất chuẩn.

Kê Thủy không hi vọng gì hắn sẽ trả lời, tiếp theo ung dung ôm hắn lên, đem cánh tay Lục Lê đặt trên cổ mình, như ôm một đứa bé nâng hắn đứng dậy.

Sau đó đem Lục Lê đặt xuống trên giường, lần thứ hai đem hai cổ tay hắn trói lại vào nhau.

Lục Lê thật muốn mắng to cầm thú, sắc mặt bởi vì phẫn nộ mà đỏ bừng lên. Thật sự là bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đều có thể động dục, đến chỗ nào cũng đều muốn hắn làm tình một phát.

Kê Thủy cởi đi lớp trang phục mới vừa bận cho Quốc Sư, thân thể đẹp đẽ đều lộ ra ngoài.

Lục Lê vốn cho rằng Kê Thủy muốn cùng hắn làm một nháy, nhưng mà khi chất lỏng lạnh lẽo bôi ở trước núm vú hắn, hắn mới phát hiện mình triệt để nghĩ lệch đi rồi.

Âm thanh Kê Thủy giờ khắc này giống như ác ma từ địa ngục, y nói: "Có thể sẽ có chút đau, tiên sinh ráng nhẫn nhịn một chút.

41. Chương 41

Kê Thủy nói chỉ có chút đau, Lục Lê lại cảm thấy đau đớn vạn phần.

Trước ngực bị đau đớn dần vặt mất đi cả cảm giác, mồ hôi lạnh thấm ướt tóc dài, hắn đem môi cắn bật đến chảy máu.

Sau khi triệu tiêu giải độc, ngân châm nhỏ dài màu bạc đâm vào bên trong da xuyên thấu, theo sau đó là một cái khuyên màu vàng khéo léo nhân cơ hội đâm thủng qua núm vú.

Hai tay nắm thành quyền bị ràng buộc giơ lên cao đỉnh đầu, móng tay cấu vào trong da thịt, cái đau đớn mãnh liệt kia trong lúc vô tình hóa thành mất đi cảm giác đau.

Lục Lê khó chịu muốn chết, nhưng hắn còn không quên buồn nôn Kê Thủy, bỗng nhiên liền hướng về y lộ ra một nụ cười dữ tợn.

Cái nụ cười kia mang theo sung sướng cùng hưởng thụ, lại như đau đớn hóa thành vui mừng, thần kinh hắn mê say, giống như vừa hít được một liều thuốc phiện mê huyễn.

Mặt Kê Thủy không hề cảm xúc nhìn hắn, bỗng nhiên cũng theo hắn nở nụ cười.

Kim hoàn đã hoàn toàn xỏ vào trong đầu vú, núm vú màu đỏ nhạt trở nên sưng đỏ, hiện ra màu sắc như cây lựu chín cây trĩu quả.

Kê Thủy cúi thân xuống, duỗi ra đầu lưỡi khẽ liếm núm vú hắn, sau đó đưa tay ra bóp nhéo đầu vú còn lại.

Hắn thả sợi dây buộc hai tay Lục Lê ra, để tay Lục Lê có thể tự do hoạt động.

Thế nhưng Lục Lê đau một điểm khí lực đều không sử dụng được, chớ nói chi là đi phản kháng hắn.

Kê Thủy như đang trưng cầu ý kiến hắn, chậm chạp nói: "Tiên sinh nói là chỉ xuyên một bên, hay là muốn cả hai bên đều đeo khuyên?"

Lục Lê đương nhiên không muốn lại nếm trải một lần nữa dằn vặt lúng túng này, đầu gối hắn quỳ trên long sàn mềm mại, nghe được tiếng động Kê Thủy, lập tức trong nháy mắt, liền hạ mình xuống.

Nếu như không phải lúc này hắn không mở mắt ra, Kê Thủy có thể từ trong mắt hắn nhìn ra dáng vẻ cầu xin.

Kê Thủy lại phát hiện động tác y tinh tế, kéo nhẹ kim hoàn một chút, thở dài nói: "Xem ra tiên sinh cũng cho rằng hai bên tốt hơn?"

Nói xong, y liền đưa tay nắm một ngân châm khác.

Lục Lê hoảng hốt, tìm tòi mấy lần mới tìm được tay y, tiếp theo đè lại hành động kế tiếp, mở mắt ra nhìn Kê Thủy.

Cặp mắt kia cho dù không còn nhìn thấy gì, nhưng ánh mắt không dại ra, ngược lại khi người khác nhìn thấy lại rất linh động.

Bị nhìn một chút như vậy, tâm liền cảm thấy muốn hóa nước.

Trên tay hắn nắm chặt Kê Thủy sức mạnh đã thu hồi, hiển nhiên không nghĩ lại làm khó dễ hắn.

Lục Lê bướng bỉnh nắm chặt tay hắn, đợi đến khi Kê Thủy không còn có ý đồ này nữa, nhưng cũng không có ý định thả ra.

Kê Thủy liền chủ động đem năm ngón tay xen vào giữa ngón tay hắn, cùng năm ngón tay hắn nắm lấy nhau, một bên khác đang đùa nghịch trước ngực hắn mẫn cảm.

Trước ngực mồ hôi hột óng ánh cũng bị mút vào trong miệng.

Lục Lê vẫn cảm thấy rất đau, hắn dùng tay đã được thả tự do đánh lên lưng Kê Thủy, nhưng lại chạm vào mái tóc dài đen tuyền của y.

Cho tới khi động tác càng như muốn đem y ngậm sâu thì mới có điểm dừng.

Lục Lê đứt quãng đánh khí, muốn đem nam nhân trên người đẩy ra xa một chút, nhưng Kê Thủy đè lại hắn, để hắn vốn thân thể hư nhược càng không hề có năng lực chống cự.

Đợi được Kê Thủy thỏa mãn, trước ngực y nhô ra thì mới thả hắn, đầu Lục Lê đã sớm đều là mồ hôi lạnh, xấu hổ hận không thể ngất đi.

Giọng nói Kê Thủy rất nhẹ nhàng, mang theo ý lạnh lẽo khó có thể che giấu: "Tiên sinh nếu ngoan ngoãn, Cô sẽ không làm khó dễ ngươi."

Lục Lê đem câu chửi thề nuốt xuống, quay đầu đi không phản ứng lại với y.

Kê Thủy mỗi ngày đều sẽ đem hắn tắm rửa sạch sẽ, cho ăn cơm no sau đó lại nhốt vào lồng sắt được chế tác từ hoàng kim.

Lục Lê cảm giác mình như một con heo, ngủ rồi ăn ăn rồi lại ngủ, không đúng, còn thêm vào một mục bị Kê Thủy thượng.

Hầu như Kê Thủy dành phần lớn thời gian cùng hắn ở gần nhau, lồng son lộng lẫy trong mật thất có thêm một cái tủ sách, thời điểm mỗi ngày Kê Thủy xử lý sự vụ, còn đem Lục Lê toàn thân trần trụi ôm vào trong ngực.

Huân hương vẫn thiêu đốt cật lực trong bầu không khí hài hòa như vậy.

Hệ thống nói cho hắn: "Kê Thủy dùng chính là văn phòng tứ bảo cậu đưa cho."

Lục Lê xem thường: "Mắc mớ gì đến tao?"

Hệ thống hưng phấn nói: "Như vậy đã nói rõ độ HE sẽ có chiều hướng tăng lên."

Nói thật, nếu như không phải hắn ngồi ở đây quá nhàm chán, Lục Lê cũng không muốn cùng hệ thống nói chuyện.

Không nói mỗi lần hệ thống giựt dây uy hiếp hắn thì thôi đi, lại ở sau lưng hắn ám chỉ hắn.

Cầm Kê Thủy đặt trên vai Lục Lê, hết sức chuyên chú đem tấu chương phê xuống.

Hiện tại Lục Lê không dám oán giận với y, dù sao Quý Thanh Hoan còn bị nhốt tại bên trong lao tù, vì lẽ đó hắn chỉ có thể nuốt giận vào bụng dáng vẻ giả vờ thỏa hiệp, để Kê Thủy đem chính Bạch Đinh Ca chậm chạp san bằng từng cái gai nhọn.

Nguyên tác nội dung vở kịch Kê Thủy bắt được Bạch Đinh Ca, sau đó liền nhốt Bạch Đinh Ca vào bên trong lao tù, sử dụng các loại hình phạt, các thủ đoạn tra tấn độc ác.

Lúc đó Bạch Đinh Ca nội lực dồi dào, võ công cao cường, thế nhưng hắn chính là không tránh thoát, không phản kháng, không thỏa hiệp.

Hắn rõ ràng có thể dùng một chút sức lực liền đem xiềng xích trói buộc ép thành bụi phấn, nhưng hắn lại không làm thế.

Nói cái gì mà muốn cho Quân Chủ nếm trải cảm giác đứng ở trên tầng cao nhất, sau đó nếm trải tư vị bị lật đổ sẽ chật vật như thế nào.

Bạch Đinh Ca thật là một tên biến thái, Lục Lê biểu thị hắn không muốn biết, vĩnh viễn không muốn tìm hiểu loại biến thái này.

"Tiên sinh thay ta mài mực."

Bên tai truyền đến tiếng nói khiến Lục Lê hồi thần, thần sắc hắn lạnh lùng sững sờ trong chốc lát, Kê Thủy nhẹ nhàng nói ba chữ "Quý Thanh Hoan", hắn mới bất đắc dĩ đưa tay đi tìm mặc thạch cùng mặc bàn.

Hắn sợ tay sẽ chạm đến mực tàu, vì lẽ đó tìm rất cẩn thận.

Kê Thủy tiến lên bắt lấy tay hắn, dẫn dắt hắn tìm tới mặc thạch, nắm tay hắn bắt đầu cùng mài mực.

Trong đầu Lục Lê bắt đầu hiện lên ý nghĩ nguy hiểm.

Quả nhiên, thời điểm mài đến một nửa, Kê Thủy liền đem hết thảy tấu chương đẩy rớt xuống đất, sau đó đem Lục Lê đẩy ngã trên bàn sách lạnh lẽo.

Thời điểm hắn ngã xuống, Lục Lê liền ôm tay Kê Thủy không buông.

Kê Thủy liền đem ngón tay của hắn từng ngón từng ngón từ trên y phục gỡ ra, cứng rắn đẩy ngã Lục Lê lên bàn sách.

Cầm cây bút lông nhúng qua nước, tiếp theo bắt đầu ở trên người hắn lướt qua từng nơi, bút lông mềm mại đảo đến kim hoàn nhô lên, dọc theo eo bụng đi tới lối vào bí ẩn.

Trên bút lông còn dính đầy nước mang theo mùi hương hoa, chậm rãi hướng phía trong đâm vào.

Lục Lê muốn nắm chặt tay y bất đắc dĩ đành thả xuống.

Kê Thủy cũng là tên biến thái, y nói được sẽ làm được. Lúc đó Lục Lê có chống cự qua một lần, sang ngày hôm sau Kê Thủy liền mang đến một hộp gấm, mệnh lệnh Lục Lê sờ vào đồ vật bên trong.

Lục Lê vạn bất đắc dĩ đi sờ soạng một hồi, sau đó ý thức được đó là cái gì, toàn thân không ngừng run rẩy lên.

Đó là một ngón tay.

Lục Lê chạm được một ngón tay thon dài cùng móng tay bóng loáng.

Từ đó về sau Lục Lê không dám phản kháng chống cự nữa.

Trước mắt là hình ảnh rất đẹp cũng rất tình sắc, nam nhân nằm ngửa ở trên bàn sách, tóc đen cùng làn da trắng hình thành sự chênh lệch rõ ràng, bút lông ở nơi bí ẩn nhợt nhạt của hắn đâm vào, thân thể của hắn phát sinh rung động nhỏ bé, cắn môi ngăn lại tiếng rên rỉ ám muội phát ra ngoài.

Lục Lê rốt cục nhịn không được nữa, ở nơi bút lông tinh tế sượt nhẹ lên khiến hắn cảm thấy cực kỳ ngứa ngáy, hắn dùng chân chạm vào eo Kê Thủy, ám chỉ y làm động tác kế tiếp.

Kê Thủy đem bút lông kia rút ra, vật cứng không thể chờ đợi được nữa ngay lập tức tiến vào.

Lục Lê tóm chặt lấy long bào y, trong miệng phát sinh tiếng khóc nức nở cầu xin, muốn động tác y chậm một chút.

Kê Thủy quả nhiên chậm lại, địa phương nóng rực còn chôn thật sâu ở bên trong, y cúi người hôn lên trước ngực nam nhân.

Nơi đó đã không còn là sưng đỏ nữa, kim hoàn xỏ ở bên trên, y chỉ cần dùng răng lôi kéo một chút, nam nhân dưới thân thân thể sẽ bất chợt căng thẳng lên.

Lục Lê thật sự bị y dằn vặt muốn điên rồi, hắn dùng mu bàn tay che lại con mắt, cảm giác bi thương nghịch chảy thành sông.

Tự do bị nhốt lại cuộc sống khô khan lại buồn chán, thế nhưng có một chút làm cho Lục Lê hài lòng, chính là hắn nếm trải hương vị cơm nước đều là mùi vị quen thuộc, hắn có thể khẳng định, mỗi ngày Kê Thủy đều vì hắn rửa tay hầm canh.

Mẹ nó chứ ăn no không có chuyện gì làm, thật chán chết đi được.

Lục Lê còn phát hiện Kê Thủy đối xử với hắn như búp bê sống, mặc kệ là y phục hay cơm nước, đều hầu hạ rất chu đáo.

Đương nhiên nơi này ngoại trừ hai người bọn họ không còn người nào khác.

Ngày hôm nay, Lục Lê ở trong lồng nằm muốn mốc meo cả người, Kê Thủy liền ôm hắn lên, chậm rãi đem từng kiện y phục khoác lên trên người hắn.

Cuối cùng sau khi buộc tóc lên, dùng khăn che đi khuôn mặt đội lên một bông hoa trên đầu hắn, tiếp theo ôm Lục Lê đang ngồi trên ghế lên.

Lục Lê không biết tiểu tử này lại muốn chơi trò gì, hắn ngồi bất động không động đậy.

Sau đó nghe được hệ thống nói hắn đang nữ phẫn, Lục Lê đưa tay sờ lên mặt, quả nhiên chạm đến được mảnh khăn voan thêu hoa.

Tiếp theo liền nghe tiếng cửa lớn mở ra.

Hệ thống nói: "Cậu ta mang cậu ra mật thất."

Lục Lê hỏi: "Đây là muốn mang tao đi đâu?"

Hệ thống: "Nhìn phương hướng cậu ta đi, hẳn là đi thư phòng."

Lục Lê vội vã đưa tay ngăn trở mặt, không muốn những người khác nhìn thấy dáng vẻ chính mình, ngón tay chạm đến được mảnh khăn voan trên mặt, lúc này mới nhớ tới Kê Thủy đã vì hắn mà che giấu.

Trong đêm Kê Thủy tàn sát phủ Quốc Sư, liền đối với đối ngoại nói đem Bạch Đinh Ca có tội danh đem đi xử quyết.

Nhóm người phấn não tàn Bạch Đinh Ca đương nhiên đứng ngồi không yên, biểu tình sục sôi dồn dập tuyên bố muốn thay Quốc Sư đòi lại công đạo.

Thế nhưng những âm thanh phản đối đều bị Kê Thủy ép xuống, dùng biện pháp bạo lực máu me, quả thực Lục Lê không dám đi hồi tưởng nữa.

Bốn phía cung nhân môn nhìn thấy Kê Thủy liền quỳ xuống hành đại lễ, hành lễ xong sau đó vẫn cúi đầu, lại cung kính rời đi.

Toàn bộ trong vương cung, quan niệm lấy Quân Chủ làm đầu, Quân Chủ làm cái gì không được phản đối, Quân Chủ quyết định điều chi đều không được nghi ngờ.

Lục Lê nghe được rất nhiều âm thanh hướng về dưới đất dập đầu ầm ầm, hắn đem đầu chôn bên trong lồng ngực Kê Thủy, cánh tay vòng lấy sau gáy y, từ xa nhìn đến quả thật là tư thế cực kỳ thân mật.

Kỳ thực Lục Lê trốn tránh chỉ là quẫn bách mà thôi, từ khi hắn biết mình nữ phẫn, cả người hắn đều không tốt.

Phát hiện động tác của hắn, Kê Thủy câu môi nở nụ cười.

Cửa thư phòng bị mở ra, Lục Lê ngửi thấy được một luồng huân hương rất quen thuộc, nhưng hắn luôn cảm thấy trong không khí còn có chút mùi hỗn tạp hòa quyện vào nhau, chỉ là hiện tại giác quan trở nên trì độn, cái gì cũng đều không cảm giác được.

Lục Lê gõ lên hệ thống, phát hiện hệ thống lại bảo mật.

Hắn có loại dự cảm xấu.

Kê Thủy thả hắn xuống, sau đó nhấc hắn ngồi vào trên ghế, cân nhắc nhìn xuống eo Quốc Sư thon gầy, ra lệnh: "Cởi đồ ra."

42. Chương 42

Lục Lê đứng tại chỗ, trên mặt hắn không biểu lộ gì, nhưng Kê Thủy nhìn ra hắn đang chần chờ.

Kê Thủy lẳng lặng chờ đợi.

Chờ đợi Quốc Sư kiêu ngạo ngông cuồng tự đại thả xuống tôn nghiêm.

Qua một lát, nhìn thấy nam nhân giật giật đầu ngón tay, động tác chầm chậm bắt đầu mở vạt áo chính mình.

Hắn đem lụa mỏng mở ra, sau đó cởi y phục tơ lụa trắng bên trong.

Thoát đến lớp lụa mỏng cuối cùng, tay Lục Lê khẽ run lên, coi như không nhìn thấy, vẫn như cũ hắn có thể cảm giác tầm mắt Kê Thủy ngưng trệ trên người hắn.

Lục Lê cầm sợi dây buộc y phục tính cởi xuống, nhưng ngoài ý muốn Kê Thủy ngăn lại hắn, sau đó nói: "Dừng lại, mau đến chỗ ta."

Y phục Lục Lê lỏng lẻo khoác lên người, do dự hướng về y đi tới.

Lục Lê đi rất chậm, Kê Thủy cũng không giục, liền ngồi ở chỗ đó chờ hắn đi tới.

Đợi đến khi Lục Lê cẩn thận từng bước một đi đến trước người y, liền nghe Kê Thủy nói: "Tiên Sinh, có thể đến hầu hạ Kê Thủy hay không?

Y nói "Hầu hạ", đối với Lục Lê mà nói tuyệt đối không muốn nhớ lại hồi ức ấy.

Lục Lê ở trong lòng tự nhủ vô số lần tâm lý, rốt cục tự thuyết phục chính mình, đầu gối hắn cứng ngắc chậm rãi quỳ trên mặt đất.

Lục Lê đưa tay tìm tòi vạt áo Kê Thủy, sau đó dần dần hướng lên trên vạt áo sờ soạng, tay thuận thế tiến vào trong y phục, tìm đồ vật thuộc về Kê Thủy.

Tay Lục Lê nắm tới bên trong chạm vào độ cứng sợ hết hồn, trong lòng thầm mắng tên cầm thú Kê Thủy này, dĩ nhiên đã sớm trở nên cương cứng.

Kê Thủy xoa đầu hắn giống như cổ vũ, không hề có một tiếng động giục hắn làm động tác kế tiếp.

Lục Lê hít một hơi thật sâu, trong lòng vui mừng hắn bây giờ nhìn không thấy, vì lẽ đó chí ít không cần cùng Kê Thủy mắt chạm mắt giao lưu với nhau.

Hắn đưa tay xoa nắn đồ vật nóng rực kia, cảm nhận được món đồ chơi ở trong tay phồng lớn, sau đó ở trong lòng mình làm tư tưởng kiến thiết, lúc này mới không cam lòng cúi thân xuống, môi cách vải vóc khẽ hôn hạ thân y.

Kê Thủy rất hài lòng dáng vẻ hắn thuận theo, y đè lại sau gáy Lục Lê, để nam nhân quỳ ở trước người càng gần sát chính mình.

Lục Lê cảm thấy rất sỉ nhục, phi thường sỉ nhục.

Hắn lại nghĩ đến cùng là làm sao mới đi đến mức độ này.

Đầu lưỡi liếm ở phía trên, nước bọt ẩm ướt nhiễm trên lớp vải, Lục Lê có thể cảm giác được mặt trên hằn lên gân xanh cuồn cuộn. Thời điểm khi hắn đụng vào, vật kia liền trở nên đặc biệt hưng phấn.

Thật mụ nội nó đúng là tên biến thái.

Lục Lê ở trong lòng chửi bới y, nhưng trong tay bị đối phương nắm được nhược điểm, khiến hắn không thể không đi lấy lòng Kê Thủy.

Kê Thủy vỗ vào đầu hắn, ra hiệu Lục Lê lui về phía sau một chút, sau đó ở trong tay hắn đặt một chiếc hộp sắt hình tròn khéo léo.

Lục Lê phản xạ muốn đem cái hộp kia trả lại y, nhưng cuối cùng hắn nhịn xuống, tiếng Kê Thủy ở bên tai hắn vang lên: "Tiên sinh hẳn phải biết làm sao rồi chứ?"

Lục Lê đương nhiên biết.

Kê Thủy thích hắn chủ động, như vậy hắn chỉ có thể nhận mệnh làm cho tốt.

Lục Lê nhẹ nhàng xoay mở nắp hộp sắt, ngửi thấy bên trong bay ra mùi hương hoa. Hắn do dự một chút, duỗi ra ngón tay thon dài, quết mỡ trong suốt bên trong lên ngón tay.

Bên trong khố hắn đã mở, chỉ mặc lớp y phục thật dài khoác bên ngoài che cả người lại, nhưng hạ thân hắn gió lạnh thổi vào trong, không có bất kỳ thứ gì có thể che lại.

Trái lại càng thuận tiện cho hắn làm hành động kế tiếp.

Ngón tay Lục Lê run rẩy hướng dưới thân mình tìm kiếm, lối vào chịu sự xâm lấn liền hơi co lại. Hắn cắn răng, đem cả nguyên một ngón tay đâm vào.

Toàn bộ quá trình Kê Thủy không nói một câu, trong phòng lặng lẽ, vang vọng chỉ có tiếng nước rít rít, khiến Lục Lê dị thường lúng túng.

Đợi đến khi hắn khai thông lối vào qua loa, Lục Lê liền dừng động tác lại.

Kê Thủy nói: "Tiên sinh lại đây."

Lục Lê cắn răng, tóm chặt vạt áo Kê Thủy đứng lên, hai chân như nhũn ra khiến cả người hắn lay động một chút, suýt nữa liền ngã xuống.

Lục Lê mở hai chân ra, ngồi trên người Kê Thủy, cánh tay vòng qua cổ y, gương mặt đỏ bừng kề sát bên gáy Kê Thủy.

Lục Lê không thể hướng về y cầu mong sự khoan dung hay nói ra lời cầu xin yếu đuối, nhưng có thể hướng về hắn làm ra những động tác vô ý thức này.

Bởi vì Lục Lê phát hiện, bình thường chỉ cần thấy được chính mình có khuynh hướng nhu thuận, Kê Thủy biến thái trở nên đặc biệt chủ động.

Sẽ từ vênh mặt hất hàm sai khiến muốn hắn làm này làm cái kia, biến thành không kiềm chế nổi táy máy tay chân.

Quả nhiên, Kê Thủy lập tức liền dùng hạ thân hướng lên trên đụng vào hắn, tiếp theo đè lại eo hắn, bàn tay cách lớp vải tơ lụa ám muội vuốt nhẹ lên vòng eo Lục Lê.

Một lát sau, Kê Thủy khoác lớp ngân hồ lên trên người Lục Lê.

Lục Lê biểu thị hoàn toàn không thể hiểu rõ dụng ý biến thái này, toàn thân hắn như nhũn ra được Kê Thủy ôm vào trong lồng ngực, cảm nhận được đồ vật nóng rực kia từng bước từng bước tiến vào trong cơ thể.

Mở rộng lối vào phía sau không tốt, Lục Lê đau đến cau mày lại, mồ hôi lạnh chảy xuống, hắn túm lấy vai Kê Thủy, dùng móng tay trút giận cấu vào da thịt bên trong y.

Lần này Kê Thủy như đang dằn vặt kéo dài thời gian đối với hắn, tiến vào dị thường chầm chậm.

Đợi đến khi toàn bộ được tiến vào, Lục Lê không nhịn được kêu lên một tiếng sợ hãi.

Kê Thủy động viên vỗ lưng hắn, muốn nam nhân thả lỏng một tí.

Thân thể Lục Lê đang muốn thả lỏng nhưng trong lúc lơ đãng nghe được một tiếng khóc mơ hồ thê thảm.

Âm thanh quen thuộc đó khiến Lục Lê ngay lập tức cứng người lại, móng tay hắn cắm chặt lên vai Kê Thủy, hồi lâu không chịu mở mắt ra nhìn Kê Thủy.

Dương vật còn tồn tại bên trong không hẹn mà tự nhiên mạnh mẽ tiến vào nơi sâu nhất, Lục Lê cắn môi, lời đến bên mép nhẫn nại cầu xin.

Ngay lúc Lục Lê tập trung suy nghĩ nghe âm thanh đó có còn phát ra trong phòng hay không, bên trong điên cuồng liền gõ lên hệ thống, Kê Thủy liền nâng mặt hắn lên, trao đổi một nụ hôn sâu nồng nhiệt.

Sau khi kết thúc nụ hôn, trong miệng Lục Lê toàn mùi máu tanh rỉ sắt.

Lục Lê lại nghe được thanh âm quen thuộc, thuộc về nữ tử khinh nhu, lúc này tràn ngập bi thương cùng tuyệt vọng.

Một tay Lục Lê tóm lấy cổ áo Kê Thủy, bình tĩnh chế ngự thâm tâm vỡ nát —— hắn phẫn nộ hỏi: "Ai ở trong này?!"

Động tác Kê Thủy rất ôn nhu, hắn đem mồ hôi thấm ướt tóc Lục Lê vén ở sau tai, lời nói ra khiến Lục Lê chỉ muốn đánh chết y: "Tiên sinh muốn gặp người kia sao?"

Trời ơi!

Ý thức được Quý Thanh Hoan còn ở trong thư phòng, đồng thời ánh mắt còn thấy lời cầu khẩn suốt cả quá trình hắn vừa nói ra, Lục Lê cả người đều muốn vỡ nát.

Thân thể Lục Lê run lên cầm cập, hắn giơ tay lên nhanh như điện xẹt, bốp một tiếng vang lên giòn giã đánh vào mặt Kê Thủy.

Kê Thủy trốn cũng không trốn, cho phép hắn tát mình một cái. Ngược lại giữ chặt eo hắn, tiếp tục động tác vừa nãy.

Lục Lê cắn chặt môi, lần này cho dù có làm sao cũng không chịu hé miệng, hắn tóm chặt tóc Kê Thủy, trong lòng mắng to tên cầm thú biến thái.

Kê Thủy hôn lên gò má hắn, nói rằng: "Cứ để cho Quý tiểu thư nhìn, nàng ái mộ nhất là Quốc Sư sẽ nghĩ như thế nào khi thấy ngươi trần trọc hầu hạ dưới thân."

Lục Lê tức giận đến mức cả người run lên, hắn càng khống chế không lên tiếng, Kê Thủy càng muốn nghe hắn thở dốc dồn dập.

Kê Thủy biết địa phương mẫn cảm của hắn nằm ở đâu, sau cơn đau đớn, cảm quan cảm giác đều thực cốt vui thích.

Nước mắt Lục Lê rơi xuống, hắn không ngừng ở bên tai y xin tha: "Cầu ngươi, buông tha ta đi, cầu ngươi..."

Nghĩ đến hết thảy phát sinh đều bị Quý Thanh Hoan thấy được, trong lòng Lục Lê dâng lên tuyệt vọng khốn khổ.

Mặt trái tâm tình đồng thời đều dâng lên.

Lúc này Lục Lê không kịp nhớ đến dáng vẻ rụt rè, hắn vòng lấy sau gáy Kê Thủy, đem đầu y hướng phía dưới kéo xuống, không thể chờ đợi được nữa đem môi xẹt qua.

Sau cái hôn nhợt nhạt đó, trán Lục Lê chặn y lại, nói ra: "Dẫn ta đi, mang ta rời đi, ta van cầu ngươi ——"

Hắn cũng không muốn tiếp tục ở trong thư phòng này một giây một phút nào, từ trước hắn có khát vọng nhìn thấy Quý Thanh Hoan, hiện tại liền suy nghĩ đào một cái lỗ chui xuống đất không nhìn thấy ai nữa.

Nghe được tiếng cổ họng Lục Lê khàn giọng gào khóc, Kê Thủy rốt cục dừng lại động tác của y, tiếp theo từng cái hôn lên khóe mắt hắn ướt nước.

Lục Lê lắc đầu chống cự y hôn lên, liên tục lặp lại muốn rời đi.

Dương vật Kê Thủy còn thâm nhập ở bên trong, Lục Lê khóc lóc muốn y đi ra.

Sau khi kết thúc hết thảy, không biết có phải sản sinh tiếc thương gì không, Kê Thủy đem vạt áo Lục Lê thu dọn lại, khắp toàn thân từ trên xuống dưới đắp lên kín kẽ, dưới thân nhếch nhác được dọn dẹp sạch sẽ.

Kê Thủy đem nam nhân đang không ngừng run cầm cập ôm vào trong lòng, nhanh chân ra khỏi thư phòng.

Trước khi đi, y liếc mắt nhìn toàn thân bị xích sắt trói chặt, trong miệng Quý Thanh Hoan bị nhét vào miếng giẻ lau.

Trong mắt Quý Thanh Hoan tràn ngập hoảng sợ cùng đau lòng.

Lục Lê lần thứ hai tiến vào lồng sắt chế tác từ hoàng kim, biểu hiện hắn đờ đẫn, ngoan ngoãn ôm chặt thân thể chính mình lui vào trong góc.

Hệ thống nói: "Cậu ta phá hủy hi vọng duy nhất của anh."

Lục Lê không lên tiếng.

Hệ thống nói tiếp: "Cậu ấy muốn thuần phục anh."

Lục Lê bỗng nhiên cúi đầu, từ trong cổ họng phát sinh tiếng cười ha ha đầy lạnh lẽo.

Thanh âm kia quả thực không giống như tiếng người phát ra.

Hệ thống vội vã đính chính nói: “Tui nói không phải anh đâu, là Bạch Đinh Ca đó. Anh chính là Lục Lê nha.”

Lục Lê không phản ứng lại với hệ thống, phát sinh ý cười khiến người khác sởn cả tóc gáy.

Một vệt hàn quang từ phía sau thảm lông bên trong xuất hiện, tiếp theo được hắn cầm ở trong tay.

Đó là một con dao mài bóng lưỡng, nguyên bản được đặt ở thư phòng Quân Chủ, hiện tại được hắn sử dụng.

Giọng Lục Lê rất trầm thấp, hỏi nó: “Mày mới vừa nói độ HE là bao nhiêu?”

Hệ thống phát hiện trạng thái của hắn có chút bất ổn, nhưng vẫn trả lời: “85 điểm.”

Lục Lê gật gật đầu.

Thời gian này khá là lỏng lẻo, Kê Thủy đi ra bên ngoài mật thất xử lý xong sự vụ, trở về nhanh nhất cũng phải mất một nén nhang*.

*Với một nén nhang bình thường, thời gian cháy khoảng 1h-1h30 phút.

Chút thời gian này đủ cho hắn làm một chuyện.

Lục Lê đem con dao nắm trong tay, trái phải nhìn một hồi, sau đó nằm ngang ở trên cổ tay của mình.

Hắn đối với hệ thống nói: “Nếu như tao chết rồi, luân hồi trở lại quá khứ tao phải giết chết Kê Thủy. Nếu như tao không chết, tao liền tìm một cơ hội khác tự sát.”

Hệ thống tận tình khuyên nhủ hắn: “Cậu chủ, chỉ còn 15 điểm, anh nhẫn nại thêm một chút là có thể giải thoát.”

Lục Lê dừng lại động tác cắt xuống, đột nhiên hỏi: “Độ HE cao như vậy, Kê Thủy nên yêu Bạch Đinh Ca chứ?”

Hệ thống liền vội vàng nói: “Đúng vậy, vì lẽ đó anh không thể…”

Hệ thống nói còn chưa dứt lời, Lục Lê liền gọn gàng nhanh chóng cắt đứt gân máu trên tay.

Ai biết con dao này nhìn thì sắc bén, kì thực lại rất cùn. Lục Lê cắn răng nhịn đau làm đến hai lần, máu mới từ từ nhiễu xuống.

Bởi vì mất máu quá nhiều, Lục Lê đầu váng mắt hoa nằm ngửa ở trên thảm lông, hắn dùng mu bàn tay che lại con mắt.

Đau nhức mãnh liệt mang đến không chỉ có là đau đớn, còn lại là sự vui vẻ như sắp được giải thoát.

(Hết chương 42)

43. Chương 43

Hơi thở quanh quẩn một mùi huân hương nồng nặc, dưới thân Lục Lê là long sàn mềm mại, hắn nhắm mắt lại nặng nề, trong đầu hỗn độn giống như có thứ gì dính ở bên trong.

Hắn cảm giác thân thể mình như đang đứng trong biển lửa, toàn thân bị ngọn lửa thiêu đốt nuốt chửng, muốn đem hắn đốt thành tro bụi.

Khăn mặt lạnh lẽo trên trán hắn thay đổi liên tục, nhưng hoàn toàn không thể giảm bớt cỗ nóng bức này.

Trên người đắp chăn dầy nặng khiến hắn hầu như không thở nổi, thời điểm khi hắn muốn tránh thoát, có một bàn tay khinh nhu ngăn cản động tác của hắn, nhỏ giọng dịu dàng.

Lục Lê cực kỳ khó chịu, đến phút cuối cùng yếu đuối liền khóc lên.

Lục Lê mơ một giấc mơ.

Trong mộng nhìn thấy mẹ nhéo lỗ tai mắng hắn, có ba nuôi hắn thận trọng lại nghiêm túc.

Còn có, Tô Cẩn Ngôn chật vật lại khiếp nhược.

Tô Cẩn Ngôn chỉ có thể trốn ở phía sau hắn.

Lục Lê cảm thấy đầu đau như búa bổ, ý thức hắn như từ trong mộng bị hút ra mạnh mẽ chui ra ngoài.

Hắn khẽ giật đầu ngón tay, toàn thân như bị xe nghiền ép đau nhức cả người.

Lục Lê mở mắt ra, trước mắt hắn tối tăm. Hắn lại mờ mịt trừng mắt nhìn, đem bàn tay đến trước mắt của chính mình.

Vẫn là tối tăm như thế.

Hắn lúc này mới nhớ tới mình đã sớm quên đêm nay là năm nào, hắn hiện tại là Bạch Đinh Ca, mà không phải là Lục Lê.

Nhìn thấy Lục Lê tỉnh lại, cung nữ ở một bên hầu lập tức mừng rỡ kêu lên: "Nương nương, người tỉnh rồi!"

Nương nương?

Nghe được xưng hô xa lạ này Lục Lê cảm thấy như bị uy hiếp, còn tưởng chính mình xuyên đến một thế giới khác. Cùng lúc đó, bên tai lại vang lên âm thanh điện tử quen thuộc.

Hệ thống cẩn thận từng li từng tí một nói: "Cậu Chủ?"

Lục Lê chần chờ hỏi: "Tao bị làm sao thế này?"

Hắn nhận ra được trí nhớ của chính mình có một chút thiếu hụt trống không, những chỗ trống kia cũng không hồi phục được, chỉ có thể hồi tưởng một đoạn ngắn mơ hồ.

Cuối cùng Lục Lê chỉ có thể nghĩ đến hình ảnh rõ ràng trước mắt, chính là hắn cắt cổ tay tự sát, có điều xem ra hắn chưa chết, được cứu trở về.

Hệ thống vui vẻ nói: "Anh rốt cục tỉnh lại rồi!"

Lục Lê hỏi: "Cuối cùng là có chuyện gì?"

Hệ thống do dự một chút, mới châm chước mở miệng, đem chuyện đã xảy ra nói cho hắn biết.

Sau lần Lục Lê cắt cổ tay, máu tươi chảy dài đem thảm lông nhuộm thành màu đỏ, cả người không có dấu hiệu sinh mệnh, lúc đó Kê Thủy như điên rồi ôm hắn không buông tay.

Kê Thủy vì hắn làm một lần nghi thức thần bí, sau khi nghi thức kết thúc, bỗng nhiên hô hấp Lục Lê yếu ớt, vốn thân thể lạnh lẽo nhiệt độ ấm áp tăng lên dần dần.

Sau đó không biết Kê Thủy lại cho hắn ăn mê hồn dược gì, ý thức chủ Lục Lê bắt đầu từ từ biến mất, có điều trong trí nhớ mơ hồ bên trong Lục Lê, hắn vẫn nhớ lại lúc đó đối với Kê Thủy muốn gì được đó, kêu hắn đi về hướng đông hắn không dám đi hướng tây.

Kê Thủy còn để hắn mặc vào lụa mỏng dành cho nữ tử, đem hắn mang tới trước công chúng, làm cho tất cả mọi người đều cho rằng "Hắn" cùng với Quốc Sư có hình dáng như nữ tử là một.

Đồng thời là một sủng phi hồ mị đem vương mê muội đến thần hồn điên đảo.

Đệt, mẹ nó cái nội dung vở kịch lung ta lung tung này.

Về phần hắn vì sao lại bị sốt, là bởi vì Vương muội Kê Thủy nhìn hắn không hợp mắt, phẫn nộ đẩy hắn rớt xuống hồ băng.

Vào trời đông giá rét, đem Lục Lê đông thành đá.

Kết cục Vương muội Kê Thủy rất thảm, nàng vốn cùng Kê Thủy là họ hàng xa, đối với Quân Chủ cao quý mang tư tâm không thể cho ai biết. Nhưng vào lúc nàng đẩy Lục Lê xuống, Kê Thủy lập tức hạ lệnh chém đứt tứ chi nàng, thân người treo cao ở cửa thành trên vương thành.

Lục Lê biểu thị: Không có gì lạ, nội dung vở kịch trước sau như một vẫn hung tàn như thế.

Có điều tuy rằng những biến cố này xảy ra rất nhiều, nhưng chỉ phát sinh ngắn ngủi trong vòng bảy ngày.

Cung nữ thấy Lục Lê dại ra không nói lời nào cũng không phản ứng nàng, tập mãi thành quen tiến lên, cách lớp khăn mỏng manh thăm dò nhiệt độ trên người hắn.

Nàng cẩn thận tách mở con mắt ra, không để cho mình nhìn thấy cặp mắt đẹp đến động lòng người.

Lần trước có vị cung nữ hầu hạ nhìn chằm chằm vào đôi mắt này như thấy thần ngay trước mặt, ngày thứ hai toàn thân bị buộc chặt ném xuống giếng sâu.

Lục Lê mím môi, làm bộ uể oải nhắm hai mắt lại.

Sau khi cung nữ thử nhiệt độ trên người hắn xong, liền rón rén lui ra.

Lục Lê vốn nghĩ muốn giả bộ ngủ, thế nhưng bất tri bất giác lại ngủ thiếp đi.

Mãi đến tận một bàn tay lạnh lẽo áp lên trán hắn, Lục Lê run lên một cái, từ trong giấc mộng tỉnh lại.

"Ca nhi tỉnh rồi?"

Ca… Lục Lê trong lòng bị danh xưng này làm buồn nôn, thế nhưng bề ngoài không hề bị lay động.

Chần chờ hồi lâu, Lục Lê mới theo ký ức, nắm được tay Kê Thủy, sau đó như con mèo làm nũng, đem tay hắn kề sát chạm nhẹ lên gương mặt mình.

Giọng Kê Thủy nghe tới không sung sướng như vậy, y sờ lên mái tóc dài màu đen, nói rằng: "Cô sẽ không bao giờ để ngươi gặp phải nguy hiểm."

Mấy ngày không gặp, Lục Lê cảm thấy Kê Thủy trở nên càng đáng ghét hơn.

Kê Thủy đem Lục Lê ôm lấy, thời điểm Lục Lê mới vừa đứng dậy cảm giác một trận trời đất quay cuồng, Kê Thủy ôm vào trong ngực cũng không phản kháng, ngoan ngoãn gác cằm lên vai Kê Thủy.

Kê Thủy bình tĩnh ôm lấy hắn, Lục Lê liền lẳng lặng để hắn ôm.

Kê thủy đột nhiên nở nụ cười một tiếng, đánh vỡ bầu không khí yên tĩnh, nụ cười này khiến Lục Lê sởn cả gai ốc, hắn nói: "Như vậy rất tốt, có đúng hay không?"

Lục Lê bị y hỏi không đầu không đuôi, liền không phản ứng lại.

Kê Thủy khe khẽ thở dài, ở trên trán hắn hôn một hồi, tiếp theo sờ lên trán của hắn, nói rằng: "Sốt đến tận hai ngày, đầu óc Ca Nhi sẽ không bị cháy hỏng chứ?"

Lục Lê biết y đang nói đùa, rất nể tình nhợt nhạt câu môi.

Kê Thủy không nói nữa, giống như vẫn nhìn chăm chú về hắn.

Lục Lê không chút biến sắc chờ hắn làm động tác tiếp theo.

Kê Thủy càng ôm chặt hắn vào trong ngực, trong thanh âm mang theo vẻ thỏa mãn nói: "Thân thể Ca Nhi vừa ấm vừa mềm, Cô không nỡ buông tay."

Lục Lê nghe hắn nói chuyện buồn nôn như thế, vô thức nổi một trận da gà, thật không nhịn được muốn tát chết y.

Kê Thủy nâng tay mang theo cảm giác mát mẻ ở sau gáy hắn sờ soạng.

Nếu như là thường ngày, Lục Lê đã sớm lắc đầu muốn y thả chính mình ra, thế nhưng bây giờ hắn phải dị thường thuận theo, khóe miệng ngậm lấy một nụ cười yếu ớt.

Ngón tay Kê Thủy cầm lên trên cổ tay Lục Lê, dùng lòng bàn tay nhiều lần ma sát vết tích xấu xí dữ tợn kia.

Tiếng nói Kê thủy rất nhẹ nhàng, nghe như một dòng suối nhỏ chảy qua, chỉ nghe thanh âm, hoàn toàn không tưởng tượng ra được chức vị của hắn là Quân Chủ chấp chưởng thiên hạ.

Kê Thủy nói: "Tiên sinh vẫn còn ngoan ngoãn nữa ư?"

Nghe được Kê Thủy đột nhiên thay đổi xưng hô với hắn, Lục Lê còn tưởng rằng hắn bị bại lộ, thế nhưng tiếp theo liền nghe Kê Thủy nói: "Chỉ cần ngươi đứng ở một bên, Cô sẽ không làm khó dễ ngươi."

Hóa ra mỗi ngày theo thường lệ uy hiếp một lần, Lục Lê không nói gì.

Coi như cho dù có đút cho hắn dược không có sơ hở nào, Kê Thủy chính là vẫn lo lắng, sợ nam nhân sẽ một lần nữa tự sát.

Kê Thủy quan sát vẻ mặt hắn một hồi, sau đó đem Lục Lê đẩy ngã ở trên giường, chính mình cũng trèo lên giường theo.

Giường rất lớn, hơn nữa thêm một mình y còn dư sức.

Kê Thủy nằm nghiêng ở bên người Lục Lê, sau đó đem tay hắn kéo lên, bướng bỉnh muốn hắn mò mặt chính mình.

Lục Lê nhớ tới lần trước dùng tay sờ ngũ quan y, sống mũi cao cùng môi miệng.

Lục Lê rất chăm chú dùng lòng bàn tay chắp vá chân dung một cách rõ ràng.

Kê Thủy cười nói: "Sao hôm nay Ca Nhi thật tình thế?"

Đối mặt với vấn đề tên biến thái đưa ra, đương nhiên Lục Lê sẽ không muốn đi trả lời, chỉ là mím môi rụt rè cười cợt.

Hắn cảm giác ngón tay dài nhỏ Kê Thủy ở trên mắt hắn vuốt nhẹ, Lục Lê không hiểu vì sao cơn buồn ngủ lũ lượt kéo tới, hắn cố mở mắt ra nhưng không được liền khép lại, lông mi xẹt qua lòng bàn tay Kê Thủy.

Trước khi rơi vào mê man, Lục Lê theo bản năng tóm chặt áo bào Kê Thủy, không có cảm giác an toàn cau mày lại, trong miệng phát sinh một tiếng nỉ non nhẹ nhàng: "Đừng đi."

Lần thứ hai Kê Thủy đem hắn ôm vào trong ngực, cam kết: "Ta không đi."

Lúc Lục Lê tỉnh lại quả thực muốn đem mặt mình đánh thành đầu heo, thế nhưng có một số việc đều là phản xạ theo lí trí, coi như hắn không muốn cũng không thể làm gì.

Có điều Lục Lê hiện tại muốn lấy phương pháp này làm chính sách dụ dỗ.

Làm bộ chính mình giống như những ngày qua, đối với y muốn gì được đó, hữu cầu tất ứng.

Sau đó sẽ tìm một cơ hội mượn cớ tự sát.

Có điều hắn phát hiện tuy rằng Kê Thủy hiện đang khống chế hắn, đối với thân thể hắn đảm bảo an toàn rất tốt, trong phòng Lục Lê đồ vật sắc bén một món đều không có, ngay cả góc bàn cũng được bọc một lớp vải dầy chặt chẽ phía ngoài.

Bên cạnh hắn còn có cung nữ, một loạt cung nhân trái quản này phải quản kia, hắn xuống giường uống chén nước cũng làm cho bọn họ kinh hồn bạt vía. Lục Lê căn bản không tìm được cơ hội xuống tay với chính mình.

Lục Lê còn cảm thấy Alexander chính là, bởi vì toàn bộ vương cung đều là thiên hạ của hắn.

Vị trí Vương Hậu vẫn chưa có ai ngồi lên, đương nhiên tiền đề là phải có người ngồi mới được, thế nhưng toàn bộ vương cung chỉ có một mình hắn duy nhất, đương nhiên ai ngồi lên đã rõ.

Đại thần trong triều mỗi người không nhịn được vội vã bức hôn Kê Thủy, muốn đem chính con gái mình đề cử cho y.

Vừa bắt đầu Kê Thủy còn vì mặt mũi bọn họ liền từ chối, sau đó thẳng thắn trở mặt, nói thẳng không muốn cưới, ai ép y liền tru di cửu tộc.

Quân Chủ trẻ tuổi từng trải qua thủ đoạn dằn vặt người cho nên đám đại thần không dám hé răng bàn về vấn đề này nữa.

Có điều vấn đề về Kê Thủy không làm hắn nhức đầu, hắn phiền não nhất chính là Quý Thanh Hoan.

Quý Thanh Hoan còn bị nhốt vào bên trong lao tù, đúng như lời Kê Thủy nói đã bị cắt đầu lưỡi, đứt mất hai ngón tay.

Lục Lê thật muốn giết chết Kê Thủy trước, sau đó mới tính tự sát.

Hệ thống khuyên Lục Lê: "Chỉ còn 10 giờ là có thể rời đi, anh đừng có xen vào chuyện người khác nữa được không? Chuyện anh lo còn chưa xong thời gian đâu lo cho người khác?"

Lục Lê không muốn nói lý với hệ thống, không nhịn được liền mắng: "Mày cút ngay, đừng có mà nói chuyện với tao."

Hệ thống nói: "Anh cứ duy trì tiết tấu hiện tại đừng có ngừng nha."

"..." Lục Lê chẳng muốn nói nữa.

Ngoài phòng tuyết rơi trắng xóa đầy trời, Lục Lê chỉ muốn ở bên trong tẩm điện sưởi ấm, nhưng lại bị gọi tới thư phòng.

Từ sau lần đó, Lục Lê đối với thư phòng có bóng tối trong lòng.

Hắn đứng trước cửa an ủi chính mình một hồi, sau đó kiên định mở cửa bước vào.

Biết nam nhân sợ lạnh, Kê Thủy cố ý sai khiến hạ nhân đốt mấy bồn địa long, trong phòng vô cùng ấm áp, cùng băng thiên tuyết địa bên ngoài hình thành sự chênh lệch rõ ràng.

Nhìn thấy Lục Lê đi vào, Kê Thủy tiến tới chào hỏi: "Ca nhi." Y vẫy lui cung nhân đứng hai bên trái phải, đi tới trước mặt Lục Lê, đem áo khoác ngân hồ trên người cởi ra.

Lục Lê phát hiện thân thể của chính mình càng ngày càng yếu, hắn chỉ mới đi ra ngoài một chuyến, môi lạnh đến nỗi hiện tại còn đang run rẩy.

Kê Thủy đem hắn kéo đến bàn học, để Lục Lê ngồi ở trên đùi y.

Huân hương vẫn đốt không ngừng nghỉ khiến Lục Lê dị thường buồn bực.

Hai tay hắn lạnh đến đỏ chót được Kê Thủy nắm trong lòng bàn tay, Kê Thủy hôn một cái lên chóp mũi nam nhân, nói rằng: "Là Cô không phải, ngày sau Cô sẽ đi tìm Ca Nhi."

Lục Lê nâng tay chạm vào tóc y, đặt ở trong tay thưởng thức, trong lòng đang tưởng tượng tóc Kê Thủy bị mình nắm vào sẽ có cảnh tượng ngốc nghếch như thế nào.

Vừa nghĩ tới hình ảnh kia khiến hắn không nhịn được cười.

Kê Thủy hỏi hắn: "Ca Nhi cười đẹp mắt như vậy, đang nghĩ đến chuyện gì thú vị sao?"

Miệng Lục Lê hé lên lập tức thu về lại, trong tay hắn nắm một mảnh sứ vụn, bắt đầu cân nhắc từ đâu ra tay tốt hơn.

(Hết chương 43)

44. Chương 44

Thế nhưng Kê Thủy không cho hắn cân nhắc vấn đề này nhiều đến như vậy, ung dung ôm lấy eo hắn, đem Lục Lê ôm lên, sau đó lại nhẹ nhàng đặt hắn xuống giường mềm mại.

Lục Lê cảm thấy đại sự không ổn.

Kê Thủy đem vấn tóc mình xuống, tóc dài đổ xuống lên trên mặt Lục Lê, hắn lau mặt, gạt mái tóc ra khỏi trên mặt.

Lục Lê không nhìn thấy vẻ mặt Kê Thủy lúc này, không biết tên biến thái chết tiệt này hiện tại đang suy nghĩ gì, trong lòng có chút thấp thỏm không yên.

Lòng bàn tay vẫn còn nắm mảnh sứ hắn cố ý đánh đổ bát, lén lút nhặt một mảnh, sau đó hắn mài bóng rất sắc bén.

Lục Lê quyết định tạm thời vẫn là không nên manh động, nếu không Kê Thủy sẽ đem hắn làm như thế nào sẽ rất khó nói.

Cả người Kê Thủy như chống đỡ ở trên người Lục Lê, y ôm lấy eo Lục Lê, hỏi: "Dạo này gầy đi rồi? Gần đây Ca Nhi không ăn uống đầy đủ?"

Lục Lê sau khi trải qua cơn bệnh thập tử nhất sinh xác thực có gầy đi, thế nhưng hắn mỗi ngày đều ăn được ngủ ngon, nghĩ tích trữ sức mạnh làm sao đem Kê Thủy đánh cho chết đi.

Kê Thủy xoa nắn trên dưới eo Lục Lê một hồi, bỗng nhiên ôm lấy eo hắn, sau đó vị trí hai người liền xoay ngược lại.

Lục Lê cảm giác một trận trời đất quay cuồng, hắn ngồi ở trên người Kê Thủy, dùng tay lần mò áo bào Kê Thủy, dò dẫm từ trường bào lên đến trên mặt, mới rõ ràng đây là thể vị gì.

Kê thủy rất sung sướng cười cợt, tay Lục Lê đè ở trước ngực hắn, có thể cảm nhận được lồng ngực hắn chấn động.

Tay Kê Thủy theo vạt áo tiến vào, xuyên qua bên trong khố ám muội xoa lên mông hắn, Lục Lê bất chợt run lên một hồi, nguyên bản mảnh sứ từ trong tay áo lại được hắn nắm tại trong tay.

Tay Kê Thủy lạnh lẽo như xà, đầu ngón tay xẹt qua mông mẩy, trong nháy mắt thân thể Lục Lê căng thẳng.

Thời điểm y muốn tiếp tục thâm nhập sâu bên trong, Lục Lê chịu không nổi nữa tay nắm chặt mảnh sứ, mãnh liệt đâm về phía trước ngực Kê Thủy.

Lục Lê nghe được tiếng mảnh sứ đâm vào trong máu thịt, trên người hắn run rẩy đến lợi hại.

Kê thủy lại không ngăn cản hắn.

Lục Lê chưa từ bỏ ý định, dùng mảnh sứ sắc bén đẩy vào bên trong, Kê Thủy không có ngăn cản hắn, càng không có thốt lên tiếng thống khổ nào.

Lục Lê ngửi được mùi máu tanh nồng nặc, hắn nằm phục ở trên người Kê Thủy nôn khan mấy lần, sau đó vội vàng nghĩ từ trên người y đứng dậy.

Kê Thủy vốn không có động tác gì, hắn đang muốn nghĩ rời đi đột nhiên hông hắn bị nắm lại thật chặt.

Giọng nói Kê Thủy rất bình tĩnh: "Ca Nhi muốn đi đâu?"

Lục Lê dùng móng tay gạt tay y đi, phát hiện chỉ phí công vô ích.

Kê Thủy chỉ cần dùng một tay là có thể ung dung ngăn hắn lại, một cái tay khác đi tới dưới người hắn, duỗi ra hai ngón tay không một chút lưu tình đâm vào hậu huyệt khô ráo.

Lục Lê khom người xuống, vạn vạn không nghĩ tới Kê Thủy không đi xử lý vết thương, trái lại còn suy nghĩ đến những việc này.

Sau khi mở rộng qua loa, dương vật hừng hực tiến vào.

Lục Lê đau kêu lên một tiếng, ra sức đánh lồng ngực Kê Thủy, đụng tới vết thương y còn đang chảy máu, một tay sờ soạng đầy máu sền sệt.

Lục Lê sợ hãi thét lên: "Thả ta ra, thả ta, a ——!"

Kê Thủy xé áo hắn, đem hắn từ phía trên nhấn xuống dưới, hàm răng thuận thế cắn vào kim hoàn lay động kia, sau đó từ kim hoàn liếm đến đầu vú đang nhô ra.

Lục Lê mẫn cảm hướng về sau né tránh, giãy dụa.

Trong cơ thể dương vật bắt đầu công tiến không ngừng nghỉ, chưa bao giờ cảm thụ qua đau nhức đến như vậy, thân thể tươi sống như bị chém qua, Lục Lê có thể cảm giác được có cái gì theo bắp đùi chảy xuống.

Kê Thủy nắm chặt tay Lục Lê run rẩy, dẫn dắt hắn đi tới trước ngực chính mình, sau đó cầm hai ngón tay hắn nắm mảnh sứ còn sót lại một góc, chậm rãi lôi kéo ra ngoài.

Sau đó đem mảnh sứ còn dính vết máu ném tới trên đất.

Lục Lê đâm mảnh sứ vào vị trí trái tim Kê Thủy, hắn cho rằng Kê Thủy sẽ bởi vì đau đớn mà không rảnh bận tâm đến hắn, nhưng Lục Lê vẫn đánh giá thấp Kê Thủy biến thái rồi.

Kê Thủy đem đầu Lục Lê ấn xuống, thô bạo mút vào môi hắn, hàm răng sắc bén cắn xé bờ môi hắn, Lục Lê nhíu lông mày lại, muốn đứng lên.

Nhưng ràng buộc trên cổ tay hắn giống như còng tay khóa chặt lại, Lục Lê chỉ có thể bị ép chịu đựng sự phẫn nộ từ y.

Kê Thủy rốt cục cũng buông môi hắn ra, Lục Lê không nhịn được rên khẽ một tiếng, vật nóng rực kia dựa vào máu tươi làm chất bôi trơn, lần này đi vào thuận lợi đến kỳ lạ.

Kê Thủy lại nói, tiếng nói của hắn rất bình tĩnh, mang theo sự lạnh lẽo: "Ca Nhi lại không ngoan, lén lút mang theo những món đồ nguy hiểm này…"

Lục Lê dùng hai tay bóp lấy cổ y, phẫn hận nói: "Ta hận chết ngươi, ta không muốn như vậy… Ngươi liền không thể bỏ qua cho ta…"

Thân thể hắn rất suy yếu, khí lực căn bản không có cách nào ngưng tụ, đối với Kê Thủy mà nói chỉ như muối bỏ biển không đáng kể.

Kê Thủy đem từng ngón tay hắn bẻ xuống, sau đó để cánh tay của hắn vòng lấy chính mình, cả người Lục Lê không còn đủ sức nằm sấp trên người Kê Thủy.

Lục Lê cắn lên da gáy y, mãi đến tận nếm được mùi vị rỉ sắt mới ngừng lại.

Kê Thủy nói từng chữ một với hắn: "Ngươi, đừng, hòng."

Lục Lê hận không thể đem cổ y cắn đứt.

Lục Lê ngoại trừ đau đớn ở ngoài bên trong hoàn toàn không khoái cảm gì, hắn thậm chí cảm giác hạ thân đã không thuộc về mình.

Cuối cùng người sống sờ sờ ra đó bị làm đến hôn mê bất tỉnh.

Lúc tỉnh lại Lục Lê đầu váng mắt hoa, toàn thân kêu gào đau đớn, hắn không tình nguyện giật giật cánh tay, nhắm mắt lại nằm một hồi lâu mới triệt để tỉnh lại.

Cung nữ ở một bên hầu hạ lập tức tiến lên phía trước nói: "Nương nương, ngài tỉnh rồi."

Nàng đỡ lấy lưng Lục Lê, đỡ hắn ngồi dậy, ở phía sau hắn lót gối mềm mại.

Cổ họng Lục Lê khát khô, hắn che cổ cau mày khụ một tiếng, cung nữ liền vội vàng đem nước trà đưa tới bên mép hắn.

Lục Lê đem nước trà mát lạnh uống vào mới tốt một chút, hỏi: "Kê Thủy đâu?"

Toàn bộ vương thành cũng chỉ có vị này dám gọi thẳng tục danh Quân Chủ.

Cung nữ cúi đầu cẩn thận nói: "Vương đang xử lý sự vụ, ngài nếu muốn gặp vương, nô tỳ sẽ vì ngài đi thông tri."

Lục Lê nói: "Không cần."

Hắn còn tưởng Kê Thủy bị hắn đâm chết, không nghĩ tới Kê Thủy còn có tâm tình đi xử lý sự vụ.

Có điều nghĩ cũng đúng, mảnh sứ tuy rằng sắc bén, thế nhưng cũng không dài, cũng không đâm đến được vị trí then chốt.

Hiện tại đã là buổi chiều, khí trời mới vừa hạ xuống tuyết lại đột nhiên chuyển biến, ánh dương sáng rọi. Cung nữ đứng bên cửa sổ vì Lục Lê mang lên thêm giường mềm, đỡ hắn nằm ở bên trên, tiếp theo lại vì hắn khoác lên áo ngủ bằng gấm cực dầy.

Trong phòng tuy rằng điểm mấy bồn địa long, phi thường ấm áp, nhưng Lục Lê vẫn cảm thấy rất lạnh.

Đặc biệt lạnh, cực kì lạnh, như đưa thân vào bên trong băng thiên tuyết địa.

Cơn lạnh lẽo khiến Lục Lê run rẩy lên.

Hắn nhắm mắt lại, đem thân thể cuộn mình tiến vào trong chăn, vẻ mặt không thừa ra bao nhiêu cảm xúc, cắn răng không lên tiếng.

Lục Lê nặng nề ngủ thiếp đi, trên mặt hắn nhiễm phải sắc đỏ không bình thường.

Lục Lê giật mình bị một tiếng gào khóc chấn động.

Hắn nghe được nữ hài bi ai gào khóc cùng xin tha, đang liều mạng cầu, tuyệt vọng cầu.

Trên trán Lục Lê bị một cánh tay lạnh lẽo bao trùm, hắn run lên lập cập, trong miệng nỉ non một tiếng, nhưng không có nói ra.

Hắn nghe được Kê Thủy dùng âm thanh vô tình nói: "Kéo ra ngoài."

Cung nữ kia vẫn chưa tin mình không được cứu rỗi, bắt đầu nhỏ giọng gào khóc.

Nghe được tiếng nàng nức nở mơ hồ, Lục Lê giống như nghe được khi đó Quý Thanh Hoan gào thét, trong lòng hắn cảm giác rất dày vò.

Hai ngón tay Lục Lê kéo góc áo Kê Thủy, âm thanh nhỏ đến mức không thể nghe thấy: "… Thả nàng."

Kê Thủy đem tóc dính mồ hôi ẩm ướt của hắn vén qua sau tai, nói rằng: "Được."

Hắn hướng về thị vệ ngăn cản cung nữ phất phất tay, ra hiệu bọn họ đi ra ngoài.

Tiểu cung nữ kia thở phào nhẹ nhõm, nước mắt chảy ào ào xuống, nàng dùng hai tay chống đỡ trên đất, hành đại lễ nói: "Tạ ân vương, tạ ân nương nương…"

Kê Thủy không thèm nhìn tới nàng: "Cút ra ngoài."

Tiểu cung nữ lảo đảo đứng dậy, run lập cập lau nước mắt, sống sót sau tai nạn đi ra ngoài.

Đúng là nàng thất trách, không phát hiện ra dị trạng của nương nương, chờ đến thời điểm vương phát hiện ra nương nương đã bắt đầu sốt cao.

Nhìn gò má nam nhân nóng như thiêu đốt cùng đôi môi tái nhợt, Kê Thủy đem hắn ôm vào trong ngực, hắn cau mày lại, tay dùng lực khinh nhu vỗ lên lưng Lục Lê, giống như dịu dàng nói rằng: "Ca Nhi chớ sợ, thái y chốc lát liền đến."

Lục Lê bị sốt đến hồ đồ rồi, hắn nghe không rõ Kê Thủy ghé vào lỗ tai hắn nói liên miên cằn nhằn gì.

Trên người Kê Thủy còn mang theo cảm giác mát mẻ thư thích, Lục Lê liền nắm vạt áo phía trước không buông.

Chờ Kê Thủy muốn đặt hắn nằm xuống, Lục Lê còn gắt gao nắm chặt hắn, nước mắt rơi xuống, chính là không cho y rời đi.

Kê Thủy không thể làm gì khác hơn là đem hắn ôm vào trong ngực động viên.

Lục Lê đánh hắn, không ngừng mà hỏi: "Ngươi là ai? Ngươi là ai?"

Kê Thủy nói: "Tướng công của ngươi."

Lục Lê nói: "Xí, không biết xấu hổ."

Kê Thủy hôn một cái lên vùng trán đang nóng, nói: "Ngoan, nằm xuống."

Lục Lê nói không.

Thế nhưng Kê Thủy vẫn đem hắn đẩy lên trên giường, đè lại cánh tay hắn vung lên liên tục, đem áo Lục Lê cởi ra.

Lục Lê không phản kháng nữa, hắn suy yếu nằm ở trên giường, nguyên bản trên da thịt trắng xám có dấu vết đỏ ửng không bình thường.

Mãi đến khi ngân châm dài nhỏ châm lên trên người hắn, Lục Lê cũng không còn cảm giác đau nữa.

Ý thức một lần nữa rơi vào một vùng tối tăm.

Hắn có cảm giác mình ngủ rất dài, dài đến nỗi Lục Lê tưởng chính mình đã thoát khỏi hệ thống, thoát khỏi hư vô mộng cảnh dài lâu.

Lục Lê lại nhìn thấy Tô Cẩn Ngôn.

Thời điểm lần đầu tiên gặp gỡ, cậu là một đứa bé nhỏ con, năm đó đứa bé nắm lấy góc áo chính mình, sợ hãi ngẩng đầu nhìn hướng về hắn, để Lục Lê vốn muốn bắt nạt cậu, tâm đều hóa thành nước.

Hết thảy mộng cảnh đều hóa thành hiện thực, hết thảy hiện thực lại thành tựu mộng cảnh.

Lục Lê cảm thấy hắn đi tới thế giới này, làm nhiều nhất chính là ngủ.

Hệ thống nói cho hắn biết độ HE đã đến 95 điểm.

Lục Lê đến nay còn chưa làm điều gì đối với Kê Thủy, vì lẽ đó chỉ trong một đêm tăng thêm năm điểm làm hắn rất kinh ngạc.

Hệ thống nói: "Ngày hôm qua anh làm nũng với cậu ấy."

Lục Lê vốn không muốn để ý đến y, không nhịn được nói: "Cái gì, mày nói tao?"

Hệ thống nói như chém đinh chặt sắt: "Chính là anh."

Lục Lê nói: "Không phải mày nói hệ thống có chức năng tự bảo vệ riêng tư ư? Tại sao mày còn có thể nhìn thấy?"

Hệ thống phản bác: "Các người lúc đó không có chịch chịch chịch."

Lục Lê: "..."

Lục Lê hướng về người bên cạnh dò dẫm, phát hiện Kê Thủy nằm bên cạnh hắn, thấy hắn tỉnh lại nắm lấy tay hắn, ở trên mu bàn tay khẽ hôn lên một cái.

Lục Lê hít một hơi thật sâu, tuân theo cường điệu muốn nói ba lần nguyên tắc, hắn nói rằng: "Ta muốn gặp Quý Thanh Hoan, ta muốn gặp nàng, ta muốn gặp nàng."

Kê Thủy một trận động tác, Lục Lê vốn cho rằng y sẽ từ chối, không nghĩ tới Kê Thủy lại nói: "Theo ý ngươi."

Kê Thủy đem tay đặt lên trên trán Lục Lê, nói rằng: "Có điều Ca Nhi ám sát Cô, có phải Cô nên trừng phạt ngươi?"

Kê Thủy nếu nói như vậy liền khẳng định là chuyện không tốt, Lục Lê bị tiếng xưng hô muốn buồn nôn cũng không được, cố hết sức phản ứng hắn: "Ngươi muốn ra sao?"

Kê Thủy đem hắn kéo đến trong lồng ngực của mình, để đầu Lục Lê tựa ở trong lồng ngực y, nói rằng: "Muốn ôm ngươi."

Y đưa tay nắm chặt một cái tay Lục Lê, đưa hắn đi tới trước vạt áo chính mình. Lục Lê dò dẫm đụng vào một tầng băng vải, sau đó nhớ tới hẳn là băng gạc.

Kê Thủy nói: "Nơi này đau quá."

Đau chết mọe mày đi.

Kê Thủy còn nói: "Ca Nhi có tâm duyệt hay không tâm duyệt Cô?"

Tâm duyệt em gái mày.

Lục Lê mím môi không để ý tới y.

Kê Thủy thở dài, không nói gì nữa, trái lại ôm hắn càng chặt hơn.

Lục Lê từ trong lồng ngực Kê Thủy ngủ thiếp đi.

Thời điểm ngày thứ hai Lục Lê toại nguyện nhìn thấy Quý Thanh Hoan, tiểu cô nương miệng không thể nói, tay của nàng thiếu mất hai ngón tay dẫn dắt tay Lục Lê, để hắn đi mò mặt của mình.

Lục Lê chạm được khuôn mặt ẩm ướt.

Quý Thanh Hoan khóc hu hu, nàng lau nước mắt, quỳ gối trước người Lục Lê khóc không thành tiếng.

Nàng trước khi xuyên qua đến thế giới này, là cô gái được ba mẹ cực kỳ sủng ái chiều chuộng, khi đến thế giới này không chỉ mỗi ngày lo lắng sợ hãi không nói, cuối cùng còn phải vô tù lao.

Quý Thanh Hoan nửa tháng sống không bằng chết, nàng tưởng chính mình không sống được, lại không nghĩ rằng đã đến bến bờ tuyệt vọng lại tìm ra được con đường hi vọng.

Trong cổ họng Lục Lê như có vật tắc nghẽn chặn lại, hắn không nói ra được lời an ủi Quý Thanh Hoan, hoặc là nói không có tư cách.

Lục Lê cảm thấy Quý Thanh Hoan hiện tại đều là do hắn làm liên lụy.

Có điều dựa theo nguyên tác nội dung vở kịch mà nói, Quý Thanh Hoan hiện tại đã là tốt lắm rồi, bên trong nguyên tác nội dung vở kịch kết thúc nàng bị ngũ mã phân thây xé rách cả người.

Quý Thanh Hoan quỳ xuống hướng về hắn dập đầu mấy cái, tiếng vọng bang bang vang cả phòng.

Quý Thanh Hoan làm thiếp thân hầu gái Lục Lê, tuy rằng Lục Lê không bao giờ có thể tiếp tục nghe được nàng dùng tuyến thanh âm vui tươi vì chính mình đọc sách, nhưng hắn vẫn rất là cao hứng cùng Quý Thanh Hoan bên nhau, để hắn có gan không tên gọi đó là lòng trung thành.

Lục Lê phát hiện, Kê Thủy đang từ từ thay đổi.

Lục Lê vốn cho là Kê Thủy phát hiện hắn không tiếp tục đóng kịch nữa, sẽ lại cho hắn ăn một viên dược hoàn, nhưng Kê Thủy lại không có, không chỉ có không có còn đối với hắn chăm sóc càng ngày càng tỉ mỉ chu đáo.

Ôn nhu khiến Lục Lê có chút không quen.

Hệ thống nói: "Cậu ấy đang thay đổi sách lược, làm hao mòn ý chí năng lực của anh,"

Phí lời, hệ thống không nói Lục Lê cũng biết. Thế nhưng hắn không chịu được chính là, Kê Thủy đem ôn nhu vô khi cả hai đang thượng.

Vốn Lục Lê đối với chuyện thượng này căn bản không cảm giác khoái cảm gì, thời điểm cảm nhận được chỉ là những cơn đau đớn có thể làm cho mình tỉnh táo biết được, chuyện này căn bản không phải là tiếp xúc thân mật, mà là trừng phạt không ngừng nghỉ.

Thế nhưng Kê Thủy có kỹ xảo, mỗi lần làm Lục Lê thoải mái đến không thể thoải mái hơn, xấu hổ muốn đào lỗ chui xuống đất.

Lục Lê cảm giác mình muốn điên rồi, kể từ khi ám sát Kê Thủy bất thành, hắn căn bản không đụng tới đồ vật có tính sắc nhọn nữa.

Thị nữ bên người bất tri bất giác thay đổi từng nhóm từng nhóm một, ngay cả Quý Thanh Hoan cũng bị Kê Thủy ngầm cài người vào nhìn chòng chọc bọn họ.

Lục Lê rất tuyệt vọng, hắn hiện tại không chỉ có trước mắt một vùng tăm tối, trong lòng cũng một vùng tối tăm.

45. Chương 45

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Kê Thủy muốn dùng thời gian đến làm hao mòn ý chí năng lực của hắn, ý đồ đem góc cạnh hắn san bằng, Lục Lê liền giả bộ thỏa hiệp, khiến Kê Thủy đối với hắn bắt đầu từ từ thả xuống cảnh giác.

Ngày hôm nay, Kê Thủy đi tới tẩm điện Lục Lê.

Kê Thủy vì hắn tự tay mặc vào y phục hồng thêu hoa anh đào, phủ thêm ngân hồ trắng như tuyết, tóc đen ba ngàn sợi buộc chặt lên, sau đó ở phía trên cài kim bộ diêu*, quấn dải nguyệt sắc tơ lụa lên trên mắt.

Dung mạo chim sa cá lặn, nghiêng nước nghiêng thành.

Lục Lê nghe hệ thống miêu tả mà muốn cạn lời, may là hắn không nhìn thấy bộ dáng mình hiện tại, nếu không hắn sẽ tức chết đem y phục trên người cùng đồ trang sức kéo xuống dẫm nát.

Kê Thủy ôm hắn ngồi xuống trên xe liễn, nói là ngày hôm nay có tiệc rượu muốn tham gia.

Đợi đến khi Lục Lê được sắp xếp ngồi ở bên cạnh vị Thủy Vương, hắn bị uy hiếp nói không nên lời.

Sau đó mới hiểu được, hóa ra là sứ giả Nam Cương mang theo công chúa bọn họ, cố ý lại đây hướng về Kê Thủy hiến lễ.

Nam Cương giỏi về độc thuật dùng sâu, cái quốc gia kia trên căn bản mọi người đều có kỳ môn độn giáp, mà trong này lấy Nam Cương công chúa làm trọng.

"Nghe danh bên cạnh Quân Chủ chỉ có một giai nhân bầu bạn, quả nhiên quốc sắc thiên hương, tự nhiên mà thành." Nam Cương công chúa cười nói, hào phóng đem rượu bên trong uống một hơi cạn sạch.

Kê Thủy uốn cong môi nở nụ cười, cũng đem trong chén rượu uống cạn, còn cúi đầu giơ cằm Lục Lê lên, ở trên trán hắn ấn xuống một nụ hôn khẽ.

Lục Lê thật không còn mặt mũi nào nữa, phỏng chừng tất cả mọi người đều cảm thấy hình ảnh này rất đau mắt hột.

Nhưng hắn dự đoán không đúng rồi, tầm mắt mọi người như có như không liếc nhìn dung mạo trên người sủng phi điệt lệ, trong mắt đều tỏ ra thán phục.

May là Lục Lê không nhìn thấy vẻ mặt mọi người, hắn chính là cảm thấy tất cả mọi ánh mắt giống như hắn đều bị mù, Kê Thủy nói cái gì tất cả bọn họ đều tin cái đó.

Trên đời làm gì có chuyện khéo léo như vậy, lẽ nào mắt bị mù rồi nên nhìn ra như thế?

Quý Thanh Hoan quỳ gối bên người Lục Lê, đem dĩa trái cây đút cho hắn.

Lục Lê vừa ăn trái cây, vừa nghe Kê Thủy cùng vị Nam Cương công chúa trò chuyện với nhau thật vui.

Tán gẫu đều có chút liên quan đến độc thuật dùng sâu của tộc Nam Cương, nghe giọng Kê Thủy đúng là rất cao hứng vui sướng.

Yến hội đã đến một nửa, Nam Cương công chúa nói: "Không biết vương có cho phép ta cùng sứ giả, ở trong vương cung chợp mắt mấy ngày?"

Kê Thủy chuyển chén rượu trên tay, tiếp theo đưa ánh mắt nhìn tới vẻ mặt lạnh nhạt trên người Lục Lê, mới đối với Nam Cương công chúa nói: "Đương nhiên là có thể."

Nam Cương công chúa tên Hầu Nhạc, cái tên đáng yêu cùng tướng tá tao nhã duy chỉ có một điểm chính là, vị công chúa này cùng người Nam Cương đều đặc biệt phóng khoáng.

Lục Lê nghe biểu diễn nhạc khúc cung đình lại bắt đầu buồn ngủ, đợi đến khi Kê Thủy nắm lên bả vai hắn, Lục Lê mới đột nhiên phục hồi tinh thần lại.

Hầu Nhạc nhìn thấy bọn họ tư thái thân mật, hâm mộ nói: "Vương cùng nương nương cảm tình thật tốt."

Lục Lê thật muốn nói cho nàng biết mình chính là một đại nam nhân, lại thuận tiện vạch trần Kê Thủy mặt nạ dối trá.

Buổi tối một mình Lục Lê ngồi trên xe liễn hồi tẩm điện.

Đây là lần đầu tiên Kê Thủy không dính vào hắn, Lục Lê cảm thấy rất cao hứng, nghĩ tới đêm nay không ở cùng với Kê Thủy, trong lòng hắn liền rất thoải mái.

Thế nhưng bên trong tẩm điện trừ hắn ra tâm tình tất cả mọi người đều rất nặng nề, bọn họ ở trong bóng tối lặng lẽ đồn đại một chuyện, chính là trong vương cung rốt cục phải có Vương Hậu.

Vương Hậu cũng không phải là sủng phi được vương yêu nhất.

Kê Thủy đem Lục Lê ôm lên xe ngựa, còn nghe Kê Thủy cố ý giải thích với hắn đêm nay muốn cùng Nam Cương công chúa cầm đuốc soi dạ đàm*.

*Cầm đuốc soi dạ đàm: chỉ những người nói chuyện, bàn luận với nhau rất ăn ý, hợp cạ.

Có điều cô nam quả nữ còn có gì để đàm luận.

Lục Lê hỏi hệ thống: "Tâm của nó biến chất rồi? Độ HE còn lại bao nhiêu?"

Hệ thống nói: "Còn có năm điểm, không nên nha…"

Lục Lê lúc này mới nhớ tới đây chính là cổ đại, nam nhân có tam thê tứ thiếp là rất bình thường, bản thân Lục Lê cũng rất ngóng trông loại sinh hoạt ôm ấp đuề huề này.

Tâm tình Lục Lê rất phức tạp, vừa nghĩ tới Kê Thủy thượng hắn xong xoay người một phát đi thượng người khác, tâm Lục Lê muốn giết chết y đều đã sẵn sàng.

Lại qua thêm mấy ngày, Lục Lê không gặp được Kê Thủy.

Kê Thủy không tìm đến hắn khiến Lục Lê rất dễ chịu, nếu như Kê Thủy đem cơ sở ngầm giám sát hắn thả lỏng đi một tí, tâm tình Lục Lê nhất định sẽ càng thoải mái.

Lục Lê nghe được các cung nữ ở sau lưng lén lút nghị luận, nói Kê Thủy liên tục mấy ngày đều ở bên trong tẩm điện Hầu Nhạc, mấy ngày liền đều không thấy y đi lâm triều.

Vừa bắt đầu Lục Lê còn rất thích ý với sinh hoạt như thế này, sau đó lại nghĩ đến hắn chỉ còn một ít điểm liền sẽ thành công, nội tâm liền trở nên rất sốt ruột.

Vạn nhất Kê Thủy đột nhiên biến chất, thích cái vị Nam Cương công chúa gì đó, vậy hắn chẳng phải là dã tràng xe cát.

Ngay khi Lục Lê không muốn chờ đợi nghĩ đi tìm Kê Thủy, nhưng Kê Thủy lại đi tẩm điện hắn trước một bước.

Lục Lê miễn cưỡng nằm ở trên nhuyễn tháp nhắm mắt dưỡng thần, Quý Thanh Hoan đang bóp vai hắn, hắn đang suy nghĩ thời điểm gặp được Kê Thủy nói như thế nào cho tốt.

Đang nghĩ, hắn bỗng nhiên cảm thấy trên vai đau buốt.

Tiếp theo liền bị một sức mạnh kéo lên, người kia đem cánh tay của hắn giơ lên trên cổ của mình, một tay hoàn qua chân Lục Lê, đem hắn ôm lên.

Lục Lê nghe được âm thanh bọn hạ nhân xung quanh dập đầu hành đại lễ, mới ý thức là ai tới.

Kê Thủy vẫy lui hạ nhân trái phải, đem Lục Lê đặt xuống giường, đầu vùi vào trước vạt áo hắn, ngửi mùi thơm trên người Lục Lê: "Cô rất muốn ngươi."

Lục Lê mím môi không để ý tới hắn.

Giọng Kê Thủy như làm nũng nói: "Mấy ngày không gặp, Ca Nhi có muốn Cô không?"

Nếu nói không khẳng định Kê Thủy sẽ lại đến làm những chuyện kì quái, còn nói muốn Lục Lê lại cảm thấy muốn ói, vì lẽ đó dứt khoát không để ý tới y.

Có điều Lục Lê ngửi được trên người y một luồng mùi vị giống như mùi thuốc.

Vừa nghĩ tới trên người Kê Thủy mang theo mùi vị người khác, Lục Lê liền cảm thấy người này càng buồn ói hơn.

Lời Editor: má, làm gì ói hoài vậy ba? Có bầu mấy tháng rồi?

Lục Lê giãy dụa hai lần, muốn từ trong lồng ngực y thoát ra.

Nhưng Kê Thủy ôm chặt hắn, hỏi: "Ca Nhi tâm duyệt hay không tâm duyệt Cô?"

Lục Lê vốn muốn tát lên mặt y, nhưng nghĩ đến tiến độ HE, liền nuốt giận vào bụng nói: "… Ta tâm duyệt."

Lời nói từ trong kẽ răng thốt ra, nghe như lòng không cam tình không nguyện.

Thế nhưng dáng vẻ Kê Thủy rất kích động, y nâng mặt Lục Lê hôn từ trán hắn, mí mắt, mũi, sau đó xuống dưới môi.

Không biết có phải Lục Lê ảo giác hay không, hắn luôn cảm thấy Kê Thủy như đang hôn lung tung lên môi hắn.

Kê Thủy biến thái này không chỉ là hôn môi, còn dùng răng ngậm lấy bờ môi hắn cọ xát, cuối cùng đầu lưỡi Lục Lê cũng bắt đầu mất cảm giác.

Sau khi kết thúc nụ hôn, Kê Thủy dùng tay sờ lên mái tóc dài Lục Lê, hài lòng nói rằng: "Ca Nhi thật ngoan."

Lục Lê thật muốn đấm vào mặt y, nhưng vẫn nhịn xuống.

Kê Thủy lại hỏi: "Từ khi nào Ca Nhi bắt đầu tâm duyệt Cô?"

Lục Lê không nói, liền hỏi ngược lại: "Ngươi từ khi nào bắt đầu để ý đến ta?"

Kê Thủy thật lòng suy nghĩ lại một chút, nói rằng: "Ngày ấy Cô thấy ngươi từ trên tế đàn đi xuống, trong lòng liền có ý nghĩ muốn xé y phục của ngươi ra, vĩnh viễn triệt để giữ lấy."

Quả nhiên là biến thái, khi đó hắn cao quý thần thánh không thể xâm phạm, cũng chỉ có biến thái mới có thể nghĩ đến những điều này.

Thấy Lục Lê không nói lời nào, Kê Thủy cười một tiếng, nói rằng: "May là Ca Nhi không quật cường giống như lúc trước, bằng không Cô sẽ không nhịn được tự tay phá huỷ ngươi."

Lục Lê nghe nói như thế khắp cả người đều lạnh lẽo.

Kê Thủy vội vội vàng vàng chạy tới, ở không lâu lắm liền vội vã rời đi.

Lục Lê hỏi hệ thống những ngày qua Kê Thủy đang bận cái gì.

Hệ thống nói không biết, chỉ là nói cho hắn gần nhất trong cung đều lặng lẽ lan truyền một chuyện, vương muốn cưới vợ lập vương hậu.

Nếu như không phải chuyện ấy, vậy tại sao tẩm điện Quân Chủ bên trong bắt đầu bố trí giăng đèn kết hoa, tại sao cung nhân môn gần nhất đều ở trong cung lại ra ngoài bận rộn.

Hay bởi vì hiện tại ở trong vương cung chỉ có Lục Lê là phi tử [làm màu], vì lẽ đó không biết từ đâu mà hình thành tin đồn như thế.

Lúc hệ thống ghé vào lỗ tai hắn nói chuyện này, Lục Lê chỉ cảm thấy đó chỉ là lời đồn đại.

Bởi vì Kê Thủy chưa đề cập đến hắn vấn đề này.

Thế nhưng hắn không nghĩ tới rất nhanh Kê Thủy sẽ đến nói cho hắn biết, hắn muốn cưới vợ lập vương hậu.

Mặt Lục Lê bởi vì phẫn nộ mà đỏ bừng lên, hắn đem chén trà trong tay ném về hướng Kê Thủy, chén sứ rơi xuống đất phát sinh tiếng vỡ nát lanh lảnh.

Lúc này Kê Thủy lại cười nói với hắn: "Cô muốn cưới vợ chính là ngươi."

Trên mặt Lục Lê không có biểu lộ sang chảnh sung sướng khi nghe được lời cầu hôn này, mà là cau mày hỏi: "Cái Nam Cương công chúa kia là xảy ra chuyện gì?"

Giọng Kê Thủy nghe tới càng thêm vui vẻ, y nói: "Ca Nhi vì nàng mà tức giận?"

Lục Lê nghe được y được voi đòi tiên, thẳng thắn không thèm để ý tới y.

Kê Thủy không ép hắn, chỉ lẳng lặng nhìn Lục Lê.

Đợi đến được buổi tối, Lục Lê nghe một đám người vọt tới tẩm điện chính mình, hầu hạ hắn mặc trường bào rườm rà lại hoa mỹ, đội lên đầu trang sức nặng nề, trên tay cùng chân gắn xích vàng, ngay cả dải băng bịt mắt cũng là màu đỏ thêu kim tuyến.

Trường bào trên người rất dày nặng, hơn nữa Lục Lê cũng không nhìn thấy, vì lẽ đó Quý Thanh Hoan bên cạnh hắn cùng một cung nữ đỡ lấy hắn bước đi.

Quốc gia này tập tục rất kỳ lạ, thời điểm hôn lễ không bái trời không bái đất cũng không bái phụ mẫu, vương thất muốn hướng về xà quật bái xà bên trong, dân gian liền bái về hướng vương cung.

Lục Lê kéo góc áo thật dài bước đi, lo lắng mình đi không cẩn thận sẽ ngã sấp mặt.

Hắn nghe được tiếng kèn cùng âm thanh cổ vũ nhiệt liệt.

Tay Lục Lê bị một cánh tay lạnh lẽo khác kéo lại, lôi Kê Thủy đi tới xà quật trước mặt, hai người quỳ trên mặt đất.

Tay Lục Lê giấu ở bên trong áo bào giật giật, thân thể nhịn xuống bản năng dục vọng muốn điều khiển xà, kế bên Kê Thủy liền lạy xuống.

Đợi đến khi đi vào bên trong tẩm điện của vương, Lục Lê bị trường bào cùng trang sức trên đầu ép ra một thân đầy mồ hôi.

Hắn nghe được âm thanh hệ thống gợi ý, nói độ HE đang dần tăng lên.

Kê Thủy ở bên ngoài chiêu đãi tân khách, Lục Lê liền ngồi ở trên giường buồn bực ngán ngẩm chờ y.

Chờ rồi lại chờ, Lục Lê nhẫn nại không chịu được đột nhiên muốn ngủ, tựa ở đầu giường trực tiếp ngủ thiếp đi.

Đang ngủ hắn ngửi thấy được một luồng mùi vị nồng nặc, đó là mùi máu tanh, mùi vị khiến người ta tuyệt vọng.

Phối hợp với huân hương, làm cho cỗ mùi vị này càng buồn nôn hơn.

Môi Lục Lê chạm đến bát sứ, thế nhưng mùi vị đó chỉ khiến hắn thêm khó chịu, coi như cho dù có tiến đến bên mép hắn đi chăng nữa, Lục Lê cũng ngậm miệng không uống.

Mãi đến tận có đôi môi lạnh lẽo chạm vào, cạy ra hàm răng hắn, đem máu tanh từng giọt cho vào miệng hắn.

Lục Lê phản cảm cau mày muốn phun ra, thế nhưng đầu lưỡi thâm nhập kia không cho hắn đem một giọt nào lãng phí.

Sau khi làm mấy lần, cho đến khi không còn giọt nào trong bát, người kia mới không còn hướng về hắn hôn tới.

Mí mắt Lục Lê nặng nề không mở ra được, chỉ có thể cảm nhận được đối phương đang chạm lên mặt hắn.

Tiếp theo là một cơn mộng cảnh tối tăm.

Lục Lê từ trong mộng tỉnh lại, hắn giật giật đầu ngón tay, chống đỡ người ngồi dậy, đầu bất chợt hướng về ngoài cửa sổ nhìn.

Ánh mặt trời ngày hôm nay rất long lanh, Lục Lê cho dù nhắm mắt lại cũng có thể cảm nhận được ánh sáng.

Thân thể Lục Lê đột nhiên cứng ngắc lại.

Ánh —— sáng —— ư?

Hắn chậm rãi, từ từ mở mắt ra.

Lục Lê nhìn thấy đôi tay chính mình, nhỏ gầy lại trắng xám, móng tay phấn hồng rất đáng yêu.

Hắn nhìn thấy xung quanh tràn ngập gia cụ cổ đại, thấy dưới thân y phục đỏ tươi làm từ gấm thêu lên hình song đầu xà.

Lục Lê không dám tin duỗi tay ra ở trước mắt quơ quơ, vội vàng hỏi: "Hệ thống, vì sao tao lại nhìn thấy?"

Hệ thống nói: "Tối hôm qua Kê Thủy đi vào, cho ngươi uống một bát gì đó."

Lúc này Lục Lê mới hồi tưởng lại, xác thực là có chuyện như vậy.

Lục Lê hỏi: "Vậy tại sao tao lại khôi phục thị lực, là Nam Cương công chúa chỉ cho hắn?"

Hệ thống nói: "Hẳn là như vậy, sáng nay công chúa đã rời đi."

Lục Lê nói: "Đến cùng nó cho tao uống thứ gì, mùi vị thật muốn ói."

Hệ thống hàm hồ đáp một tiếng, bỗng nhiên nói rằng: "Độ HE đầy."

Lục Lê lập tức liền cuống lên, hắn nói: "Vậy tại sao tao còn ở chỗ này?"

Hệ thống lại nói: "Kê Thủy khi thấy anh ngủ liền đến tiễn công chúa đi, lập tức trở về liền."

Hệ thống vừa dứt lời, cửa tẩm điện được hai cung nhân canh giữ liền mở ra.

Lục Lê trợn to hai mắt, toàn thân không thể ức chế bắt đầu run rẩy lên.

Hắn nhìn thấy Kê Thủy, nhìn y bận hắc đế kim văn trường bào, nhìn thấy mái tóc y vừa đen vừa dài, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc kia.

Còn nhìn thấy hắn, bị dải băng mắt bao lấy con ngươi.

Cung nhân tiến đến bên tai Kê Thủy nói gì đó, Kê Thủy mặt trắng xám không còn chút máu liền nở nụ cười le lói, nói rằng: "Ca Nhi tỉnh rồi?"

Hệ thống còn trùng hợp ghé vào lỗ tai hắn nói: "Cậu ta nghe theo bí thuật từ Nam Cương công chúa, lấy con mắt của mình móc ra, nghiền nát thành canh, đem cho anh uống."

Lục Lê dùng tay bịt lại cổ chính mình, hắn không ngừng ói cùng nôn khan, ngay cả dịch vị đều phun ra hết.

Thời điểm Kê Thủy tiếp cận hắn, hắn rít gào lên trốn về phía sau, nói rằng: "Cút ngay! Biến thái!"

Hắn nhìn thấy Kê Thủy lưng thẳng tắp, mím chặt môi, thật sự không làm thêm hành động nào nữa.

Âm thanh điện tử hệ thống vang lên: “Một thế giới mới đang chờ tải về… Năm, bốn, ba…”

Lục Lê khóc lóc đối với Kê Thủy nói: “Tại sao ngươi phải cho ta, tại sao…”

Một giây đếm ngược sau cùng, trong miệng hắn phun ra một ngụm máu lớn, mắt Lục Lê tối sầm lại, ôm trái tim ngã xuống giường.

Đến cuối cùng, hắn nhìn thấy trên mặt Kê Thủy chảy xuống từng dòng huyết lệ.

(Hết chương 45 – Kết Thúc Thế Giới Thứ Ba)

*Trâm cài đầu dành cho nữ

46. Chương 46: Phiên Ngoại Kê Thủy: Cô Yêu Ngươi

Kê Thủy hồi tưởng lại, mẫu thân không ngừng ghé vào tai hắn nói: “Kê Thủy, con của ta, vương sẽ đến nhìn chúng ta.”

Lúc đó Kê Thủy tuổi còn nhỏ ở cùng mẫu thân của hắn, một phụ nhân tuổi già không còn trẻ trung gì nữa, cùng chờ đợi vương của bọn họ có thể sang đây xem bọn họ một chút.

Liền như vậy cứ hi vọng rồi lại hi vọng.

Mái tóc dài đen tuyền của mẫu thân bắt đầu lấm tấm bạc, Kê Thủy như một cây cỏ dại từ bên trong lòng đất chui ra ngoài, bị bắt nạt không ngừng hướng lên trên sinh trưởng, khát vọng hút lấy ánh mặt trời.

Tháng ngày trôi qua, Kê Thủy đối với vương thù hận càng sâu sắc.

Dựa vào cái gì lão có thể để cho mẫu thân đợi cả đời, oán cả đời, lại yêu cả đời.

Kê Thủy không biết yêu là gì.

Cho nên khi hắn nhìn thấy trường bào màu trắng không dính một hạt bụi kia, người cao quý lại thần thánh bước xuống tế đàn, hắn chỉ có một ý niệm duy nhất là cực kỳ muốn sở hữu.

Đây không phải lần đầu tiên Quốc Sư leo lên tế đàn, nhưng lại gieo trong lòng hắn tâm tình âm u vặn vẹo.

Muốn lột sạch y phục của y, nhìn y lộ ra vẻ mặt thống khổ, nghe trong miệng y phát sinh tiếng khó chịu rên rỉ, muốn cho y biết… Quốc Sư vốn nên thần phục vương.

Kê Thủy đã sớm biết, Quốc Sư là người rất nghiêm khắc.

Thế nhưng hắn không nghĩ tới Quốc Sư không chỉ là nghiêm khắc, mà còn có chút bệnh trạng khống chế.

Buổi tối ngày đó Kê Thủy trở lại tẩm điện, hạ nhân hầu hạ hắn sợ đến nỗi run rẩy lập cập bò đến trước mặt hắn, trên mặt đất kéo dài thủy ngân sẫm màu.

Kê Thủy tự tay giết nhân côn đáng thương kia, phải nói rằng đối với y mà nói cũng là một loại giải thoát.

Kê Thủy lại một lần nữa nhìn vào bên trong gian phòng của mình có treo lủng lẳng những túi da bên trên, những túi da ấy thời điểm được treo lên đều đã lóc hết xương thịt, khiến Kê Thủy rất buồn bực.

Hắn dùng một ngọn đuốc đốt tẩm điện, ý đồ đem những oan hồn kia thiêu đốt mong được siêu thoát.

Kê Thủy biết Quốc Sư đem thi thể mẫu thân hắn từ lăng mộ hợp táng đào lên, còn biết đầu mẫu thân bị chặt xuống.

Kê Thủy rõ ràng đây là y muốn khống chế chính mình.

Khống chế hắn không nghe lời, dám to gan phái người ám sát vương.

Lại nói đến, Kê Thủy leo lên được vương vị này, cũng là nhờ Quốc Sư.

Là y một tay đem mình bồi dưỡng lên, là y vì chính mình diệt trừ hậu họa, cũng là y vì có thể cho Kê Thủy leo lên được vương vị, mà cấn giết lão Quân Chủ.

Kê Thủy biết y chính là có tâm tư xấu xa.

Vì lẽ đó Kê Thủy rất phản cảm người đàn ông này.

Tuy rằng Kê Thủy có được quyền lực, vì thoát khỏi cục diện mềm yếu, không tiếc tất cả lấy lòng người đàn ông này.

Thế nhưng sau đó Kê Thủy phát hiện Quốc Sư bắt đầu thay đổi, từng điểm một thay đổi, y tưởng chính mình che giấu rất tốt, thế nhưng Kê Thủy nhạy cảm phát hiện y có chút biến hóa nhỏ bé.

Hắn phát hiện Quốc Sư sắp xếp cơ sở ngầm ở chung quanh hắn bắt đầu giảm đi, vì lẽ đó Kê Thủy xem như chuyện đương nhiên, sẽ không sai người đi ám sát y.

Thực lực Kê Thủy từng chút một củng cố, lớn mạnh.

Hắn bắt đầu biện pháp bước kế tiếp.

Kê Thủy sai người đem dược vô sắc vô vị đặt ở bên trong huân hương Quốc Sư, hắn biết quốc sư đối với huân hương đặc biệt yêu quý mãnh liệt.

Kê Thủy vốn muốn chính là, diệt trừ y.

Ở bên trong từ từ chậm rãi đem ngông cuồng tự đại, Quốc Sư dám to gan khống chế hắn đều phải bị loại bỏ.

Nhưng Kê Thủy phát hiện không chỉ có Quốc Sư thay đổi, mà chính hắn cũng thay đổi.

Trên trích tinh đài ánh sáng Quốc Sư chói lọi bốn phương tám hướng, khiến Kê Thủy không thể di chuyển tầm mắt chính mình. Cùng với những người ngưỡng mộ khác đều không giống nhau, Kê Thủy biết trong ánh mắt của hắn tràn ngập âm u cùng độc chiếm.

Vì lẽ đó thời điểm Quốc Sư nôn ra máu, hắn không khống chế được xông lên trên, đem y ôm vào trong lòng.

Đã từng ngưỡng mộ một người cao như núi, lúc này như phàm nhân yếu đuối hạ xuống thần đài, để cho hắn tùy ý dùng ánh mắt cưỡng hiếp y.

Kê Thủy biết, ở trong lòng Quốc Sư có một góc dành riêng cho Quý Thanh Hoan, không giống như một sự tồn tại nào khác.

Quốc Sư đã từng không để cho bất luận người nào đụng vào y, nhìn thẳng vào y. Y tình nguyện đi rất chậm, cũng không cho người khác tới đỡ hắn.

Thế nhưng Quý Thanh Hoan không giống, nàng có thể làm bạn ở bên cạnh Quốc Sư, dùng tiếng nói tinh tế khinh nhu đọc sách cho Quốc Sư nghe, nàng dùng cánh tay gầy yếu kéo Quốc Sư lại.

Dựa vào cái gì.

Không cam lòng.

Kê Thủy hận nam nhân Bạch Đinh Ca này.

Hắn trong bóng tối làm một chuyện, là một chuyện hắn đã sớm muốn làm.

Kê Thủy muốn đem thế lực Quốc Sư, từng điểm từng điểm một nắm trong lòng bàn tay bóp nát.

Hắn làm được.

Nhìn nam nhân gần trong gang tấc, da dẻ y trắng xám, tóc y dài như suối, lưng y duyên dáng, hai chân thon dài, còn có mắt cá chân nhỏ gầy.

Tầm mắt không bỏ sót một bộ phận nào, vĩnh viễn không bao giờ cảm thấy thỏa mãn.

Nam nhân tựa hồ rất sợ hắn chạm vào, y đang run rẩy, lẻ loi nhu nhược như mèo con mới ra đời.

Rốt cục Kê Thủy nắm giữ được y.

Mạnh mẽ, triệt để, đánh nát nam nhân kiêu ngạo.

Y rất chống cự, đây cũng là trong dự liệu của Kê Thủy.

Có điều Kê Thủy không biết đối với Quốc Sư đến cùng có hay không, loại đồ vật được gọi là yêu.

Nhưng Kê Thủy rất thích thân thể của nam nhân, thích đến một khắc đều không muốn cùng y tách ra. Muốn hôn khắp toàn thân y, rồi chậm rãi tiến vào.

Nhìn vẻ mặt y thống khổ mãi cho đến khi nhiễm phải sắc thái vui sướng, Kê Thủy mới hài lòng.

Vào ngày thứ hai tàn sát phủ Quốc Sư, Kê Thủy biết mình sẽ không tìm lại được đầu mẫu thân, cũng không bao giờ có thể tiếp tục để mẫu thân lấy di thể hoàn chỉnh rời đi thế giới này.

Kê Thủy cảm thấy y thật độc ác.

Kê Thủy trừng phạt nam nhân, dùng kim hoàn xuyên thấu da thịt mềm mại y, hắn muốn y gặp người quan trọng nhất của mình ở trước mặt hắn giữ lấy y.

Hắn tuyên thệ chủ quyền, hắn muốn cho Quốc Sư biết, không được sản sinh bất kỳ ảo tưởng nào đối với Quý Thanh Hoan.

Vĩnh viễn, ở lại bên cạnh hắn, bị hắn ràng buộc ở bên người.

Đây là Bạch Đinh Ca nợ Kê Thủy.

Kê Thủy cho rằng hắn biết tất cả, thế nhưng hắn lần này đoán không ra tâm tư Quốc Sư.

Kê Thủy nhìn thấy thảm nhung bị huyết dịch thẩm thấu, máu đỏ tươi đâm đau nhói con mắt của hắn, hắn

nhìn thấy nam nhân không còn sinh khí nằm ở bên trên.

Thân thể lạnh lẽo, trên mặt không một chút hồng hào nào.

Tay Kê Thủy run rẩy hiếm thấy, trái tim của hắn thật giống như bị người nắm lấy, đau nhức dữ dội.

Hầu như tất cả mọi người đều kết luận nam nhân đã chết.

Ngoại trừ một người, đó là lão Quốc Sư tiền nhiệm.

Tràng nghi thức thần bí kéo dài ròng rã một ngày một đêm, Kê Thủy không biết mình vì sao phải cứu y trở về, hắn rõ ràng căm hận người đàn ông này, căm hận sâu tận xương tủy.

Nhưng hắn dùng một nửa tuổi thọ chính mình cứu lại y.

Lão Quốc Sư nói, lấy thân thể Quốc Sư hiện tại, tuổi thọ sẽ không quá dài.

Kê Thủy biết đó là do chính mình đặt độc ở bên trong huân hương mà ra.

Thế nhưng hắn không hối hận, những chuyện Kê Thủy làm đều không hối hận.

Kê Thủy đút cho nam nhân ăn một viên thuốc, đó là lão Quốc Sư tặng cho hắn. Nam nhân tỉnh lại thật sự biết điều, rất biết nghe lời.

Thời điểm Kê Thủy xử lý sự vụ, y sẽ ngoan ngoãn ngồi trên chân của mình, sau đó người nghiêng về phía trước, gục xuống bàn ngủ.

Đến buổi tối, y còn đưa tay ôm lấy cánh tay Kê Thủy, đem đầu vùi vào bên trong vạt áo hắn, ngủ say sưa.

Kê Thủy cảm thấy như vậy rất tốt.

Thế nhưng hắn luôn cảm thấy thiếu mất chút gì đó.

Mãi đến tận nam nhân bất tri bất giác khôi phục lại, Kê Thủy mới phát hiện thiếu khuyết chính là gì.

Cái miếng sứ vụn chết tiệt này khi đâm vào lồng ngực hắn, Kê Thủy lại cảm giác được một trận thoải mái.

Hắn tâm duyệt người kia, hắn thích người kia, hắn yêu người kia.

Là người trước mắt này.

Kê Thủy từng sống sót ở trong lãnh cung, hiện tại lời hắn nói ra, không ai dám phản bác hắn.

Vì lẽ đó hắn quyết định, cưới Quốc Sư làm vương hậu.

Kê Thủy hiểu rõ ràng tâm tư trong lòng nam nhân, y hiện tại e sợ chưa chịu tiếp thu, thân là một nam tử lại hầu hạ dưới thân một nam nhân khác.

Thế nhưng một ngày nào đó hắn sẽ lĩnh hội tiếp thu này.

Tuy rằng quốc gia hắn có lưu truyền bí thuật cổ xưa cho tới nay, thế nhưng Kê Thủy không dám tùy tiện thực hiện. Hắn hỏi thăm được Nam Cương tiểu quốc có bí thuật tương tự, đồng thời bọn họ thực thi rất thành công.

Kê Thủy phái binh tướng hướng Nam Cương tạo áp lực, Nam Cương vạn bất đắc dĩ đem công chúa bọn họ hiến ra.

Kê Thủy được đền bù như mong muốn biết được bí thuật kia.

Hắn cùng Quốc Sư vào ngày đại hôn ấy, tự tay dùng đao cắt xuống con mắt của chính mình.

Không biết là ai nghĩ ra được vụ này, chỉ có vương tự nguyện dâng con mắt mình ra, mới có thể làm cho Quốc Sư thấy được ánh sáng.

Kê Thủy cũng cảm giác được mấy ngày trước thị lực của chính mình từ từ giảm xuống, mãi cho đến khi chỉ còn một màu tăm tối.

Nam Cương công chúa tiếp nhận bát sứ kia, nói: “Thật quá thâm tình.”

Kê Thủy đem máu tươi chính mình làm canh, đút cho Quốc Sư uống.

Hắn không thể chờ đợi được nữa muốn đến nhìn vẻ mặt Quốc Sư, tuy rằng hắn hiện tại không còn cách nào có thể dùng con mắt mình nhìn, thế nhưng hắn có thể dùng tay đến cảm thụ nam nhân vui sướng.

Thế nhưng hắn lại nghe được tiếng gào thét sắc bén: “Cút ngay! Biến thái!”

Tâm Kê Thủy giống như bị ai đó đào thành một hang động, đồng thời mắt cũng bắt đầu đau đớn.

Hắn nghe được âm thanh vật nặng ngã xuống đất, Kê Thủy mờ mịt đưa tay ra hướng về phía trước, hắn không tìm được vị trí nam nhân.

Mãi đến tận cung nhân môn rít gào, hắn mới mò đến được nam nhân, chạm tay lên gò má ấm áp của y.

Còn có khóe miệng không ngừng tràn ra máu tươi.

Kê Thủy bị dọa sợ rồi.

Hắn ôm nam nhân quay đầu lại để cung nhân môn gọi thái y, nước mắt đã từ lâu không chảy, hắn đã sớm cho rằng nước mắt đã khô cạn bất chợt viền mắt chảy ra chất lỏng sền sệt.

Hắn đem mặt kề sát lên mặt Quốc Sư lạnh lẽo, liên tục hô tên của y, muốn nam nhân đừng ngủ.

Kê Thủy dùng lời hắn muốn nói lại không thể nói, âm thanh run rẩy nói rằng: "… Cô yêu ngươi."

47. Chương 47: Thế Giới Thứ Tư – Cha Không Muốn Đánh Ta

Mắt Lục Lê tối sầm lại, đợi đến khi thị giác chầm chậm khôi phục, hết thảy đều ở trước mắt từ từ vặn vẹo, sau đó hình thành một không gian mới.

Tiếp theo hắn liền nghe hệ thống ở bên tai nói: "Truyền tải thế giới mới đã hoàn tất, hiện tại tui đem tình huống thông tin căn bản đưa đến cho anh."

Lục Lê không đi phản ứng lại với hệ thống, hắn còn chìm đắm vào khoảnh khắc cuối cùng. Hắn thở hổn hển mạnh mẽ, con ngươi một mảnh đỏ chót.

Cho tới khi trong tầm mắt nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc kia, Lục Lê liền giơ tay lên phất một cái liền bay vọt ra ngoài.

Hài đồng nho nhỏ bị hắn đánh bay ra ngoài, nó đụng vào cây cột phía sau lưng, trong miệng rên rỉ một tiếng, nhưng vẫn cắn răng không kêu một tiếng.

Sau đó cơn đau đớn không thể nhịn nổi, nó mới dùng tay áo che miệng lại, nhỏ giọng nức nở lên.

Lục Lê nghe được tiếng khóc này, mới đem mình đang run rẩy từ trong hồi ức đi ra, phát hiện hắn đã đi tới thế giới mới.

Trước mắt chính là con trai của hắn.

Không, không phải con ruột, mà là kiếm về đứa nhỏ để tiện việc mình có cơm ăn mà thôi.

Lục Lê hiện tại là Trầm Đình Quân, thân phận là... Võ lâm đứng đầu bảng xếp hạng là người thứ nhất không thể phá vỡ, ma giáo giáo chủ người người phải diệt trừ.

Mà Thanh Linh, là hắn cướp lấy.

Một nhà Thanh Linh bị Trầm Đình Quân tàn sát, toàn gia hai mươi mốt người, nha hoàn gia nhân hơn một trăm, đều chết bởi thủ hạ của hắn.

Lúc đó Trầm Đình Quân phát hiện ở dưới thi thể có tiếng khóc yếu ớt từ một đứa bé mới chào đời, bất ngờ là hắn không đuổi tận giết tuyệt, mà đem nó mang về Phong Nhã Các của mình.

Bởi vì hắn quyết định phải cẩn thận bồi dưỡng đứa bé này, bắt nó nhận mình làm cha nuôi, đến trả thù nữ nhân phụ lòng kia.

Cũng chính là mẫu thân Thanh Linh.

Trầm Đình Quân mong còn không được, nguyên do hắn vẫn còn sống chỉ để hận nữ nhân này.

Lục Lê qua loa xem nội dung vở kịch, cảm thấy công thế giới này xác thực rất biến thái, hắn đầu tiên là đem Thanh Linh dẫn vặt cho đến lúc lớn còn không nói, ở phía sau còn làm Thanh Linh cứng lên, cuối cùng tìm mấy tên đại hán thay phiên nhau cưỡng hiếp Thanh Linh.

Kết cục cánh tay cùng bắp đùi Thanh Linh bị bẻ gãy, bán vào Câu Lan Viện vì âu sầu mà chết dẫn đến kết cục BE.

Mà hiện tại Thanh Linh đã bảy tuổi, cho nên nói nó bị Trầm Đình Quân dẫn vặt bảy năm.

Nói là dẫn vặt, kỳ thực cũng chỉ là để nó bưng trà đưa nước, xoa eo bóp chân, không có việc gì liền đạp nó bay ra ngoài. Thế nhưng đợi đến khi nó lớn lên một chút, mới chính thức là cơn ác mộng đối với Thanh Linh.

Bởi vì khi đó Trầm Đình Quân sẽ đối với nó làm các loại xấu hổ PLAY cùng dạy dỗ PLAY.

Lục Lê thật không biết nói gì với nội dung sâu sắc này.

Hắn nhìn một chút trên mặt đều là máu ứ đọng, hài tử khóc vô cùng đáng thương, thầm nghĩ Trầm Đình Quân làm sao xuống tay cho được.

Thanh Linh liếc nhìn nam nhân vẻ mặt lạnh nhạt, vì để tránh cho chính mình lại bị khổ, nó cắn răng đứng lên, lắc lư đi tới bên người Lục Lê, nhón chân lên vì nam nhân chải tóc.

Lục Lê nhìn thấy phía trước trong gương đồng hiện ra khuôn mặt mơ hồ, tướng mạo Trầm Đình Quân rất yêu mị, không phải nữ nhân nhu nhược không xương, mà tràn ngập yêu khí tà tính.

Lục Lê ghét bỏ liếc mắt nhìn trường bào đỏ tươi trên người.

Một thân hồng y phối hợp với dung mạo diễm lệ quá đáng, còn có ánh mắt đào hoa câu hồn, khiến hắn giống như yêu quái đi hút sinh khí nhân loại.

Thanh Linh cẩn thận từng li từng tí một nâng lên mái tóc dài của hắn, cầm cây lược gỗ nhẹ nhàng chải.

Lục Lê từ trong gương đồng nhìn thấy tiểu tử dáng dấp đáng thương, vừa định hỏi một tiếng không có bị thương gì chứ, nhưng câu nói kia lại bị hắn nuốt vào trong bụng.

Trầm Đình Quân người này, máu lạnh vô tình, có thù tất báo.

Hắn thu dưỡng Thanh Linh chẳng qua cũng chỉ làm thỏa mãn sở thích của hắn mà thôi, có ý đồ muốn đem đứa con của người phụ nữ kia bồi dưỡng thành luyến sủng của mình, dạy dỗ Thanh Linh từng bước một thành đồ chơi riêng của hắn.

Một món đồ chơi sẽ chỉ ở trên giường rên rỉ cầu hoan.

Lục Lê nhướn lông mày, nhưng trong lòng thở phào nhẹ nhõm, ít nhất thế giới này so sánh với thế giới hung tàn kia đã tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Không có động một chút là lột da bẻ xương, móc mắt cắt lưỡi.

Lục Lê vừa nghĩ tới Kê Thủy, bỗng dưng trong lòng đau đớn, yết hầu như bị người bóp chặt đến nghẹt thở.

Thanh Linh nhìn thấy vẻ mặt nam nhân thống khổ, nó đem mái tóc thật dài chải xong, do dự hô: "… Cha."

Lục Lê nhìn thấy Thanh Linh khuôn mặt nhỏ nhắn, tiếp theo ghét bỏ cho nó một cái liếc mắt, hỏi: "Có

chuyện gì?"

Trầm Đình Quân không chỉ có gương mặt yêu mị, ngay cả thanh âm mang theo mùi vị tiêu hồn thực cốt, hầu như khiến người khác nghe thấy đều muốn quỳ gối trước trường bào của hắn.

Chỉ là Thanh Linh vẫn không nói gì, cửa liền bị vang lên, tiếp theo ngoài cửa truyền đến một giọng nữ già nua.

"Giáo Chủ."

Lục Lê nhàn nhạt liếc mắt nhìn hài đồng muốn nói lại thôi, đáp lời: "Tam Nương, vào đi."

Người phụ nữ mang đấu bồng màu đen đi vào, bước chân của nàng rất nhẹ, ngay cả Lục Lê phải để tâm nghe mới có thể nghe ra tiếng bước chân của nàng.

Tam Nương là tay trái tay phải Trầm Đình Quân, sự vụ trong Phong Nhã Các chuyện lớn chuyện nhỏ đều qua Tam Nương xử lý, mà Trầm Đình Quân chỉ cần đến thời điểm khoe khoang phong tao [đại ngộ] là tốt rồi.

Thời điểm Thanh Linh bị hắn ôm trở về Phong Nhã Các, Trầm Đình Quân cũng đem nó giao cho Tam Nương chăm sóc, mãi đến tận khi Thanh Linh lớn lên đến tuổi hầu hạ mới bị đưa đến bên cạnh hắn.

Bị cộp vào mác người tốt Lục Lê lười nhác dựa vào trên nhuyễn tháp, hỏi: "Tam Nương xảy ra chuyện gì?"

Vẻ mặt Tam Nương giấu trong đấu bồng màu đen có vẻ rất khó lường, ánh mắt nàng lia tới trên người hài đồng đang co rúm lại, sau đó nói: "Võ lâm bạch đạo liên kết chí sĩ thập phương, ngay hôm đó liền khởi hành đi vây quét Thập Lục Dạ."

Lục Lê cười lạnh một tiếng, sờ lên tay mộc trên thành giường, khoảnh khắc sau liền trở thành bột phấn.

Trong chốn võ lâm, ai chẳng biết tất cả mọi người kiêng kỵ nhất chính là cái địa danh Thập Lục Dạ. Đó là địa bàn của ma giáo, cũng là cửa ải đầy máu tanh của vô số người chết thảm ở mười sáu đạo cửa ải.

Hắn nói rằng: "Những người kia cả gan làm loạn như vậy, dám xem thường bản tọa xem Thập Lục Dạ không người ở hay sao?"

Lục Lê nở nụ cười, dùng tay gạt đi lông mày thanh tú, nhắc Thanh Linh rót cho chính mình một chén trà.

Tam Nương đứng thẳng trong góc, Lục Lê ưu nhã nằm lên nhuyễn tháp.

Trong giọng nói Tam Nương có chút lo lắng, nàng nói: “Chúng ta có nên hay không khởi hành đến Thập Lục Dạ?”

Lục Lê tiếp nhận chén trà Thanh Linh đưa tới, mở nắp chén trà thổi nguội, không để ý nói rằng: “Ngươi gấp cái gì, lẽ nào bọn họ có thể phá Thập Lục Dạ hay sao? Riêng khu rừng rậm chướng khí đầy sương mù kia bọn họ có cố gắng như thế nào đi chăng nữa cũng không xông qua được.”

Tam Nương gật đầu không nói gì nữa, tiếp theo liền lui ra.

Lục Lê thổi xong chén trà vừa định uống, lại nghĩ tới hắn muốn tìm mọi cách châm chọc Thanh Linh, liền đem chén sứ kia ném tới trên đất.

Tiếng chén sứ vỡ vụn phát ra tiếng vang lanh lảnh, thân thể Thanh Linh nho nhỏ đột nhiên run lên.

“Đúng là rác rưởi, châm trà cũng nóng như thế, là muốn bỏng chết bản tọa phải không?”

Thanh Linh không thể làm gì khác hơn lại một lần nữa rót một chén khác đưa cho hắn.

Thời điểm tiếp nhận chén trà, Lục Lê nhìn thấy trên tay Thanh Linh có dấu vết bị phỏng, cái tay nhỏ trắng nõn kia đỏ chót một mảnh, mặt trên còn nổi mấy lớp bong bóng.

Lục Lê nhìn cảm thấy rất đau.

Lông mày hắn nhíu lại, không làm khó dễ Thanh Linh nữa, đem chén trà trong tay uống hết.

Sau khi uống xong, Thanh Linh lập tức duỗi ra hai tay đứng ở một bên, Lục Lê lại nhìn thấy trên tay nó nổi đầy bong bóng.

Viền mắt Thanh Linh cùng chóp mũi đỏ hồng, trên mặt vệt nước mắt còn chưa kịp khô.

Lục Lê nhìn gương mặt của nó, tâm hắn lại bắt đầu nhói lên.

Hắn nhớ tới một người khác, đứa bé kia sợ hãi gọi hắn một tiếng, hắn liền ở trong lòng hứa hẹn sẽ không để cho đứa bé rơi một giọt nước mắt nào nữa.

Nhìn Thanh Linh cúi đầu, lén lút dùng mu bàn tay lau nước mắt, Lục Lê liền trở nên đau đầu.

Lương tâm hắn không nhịn được sự khiển trách, đối với Thanh Linh nói: “Lại đây.”

Thanh Linh lập tức liền ngẩng đầu lên, trong mắt mang theo sương mù mịt mờ không dám lại.

Ngón tay Lục Lê ngoắc ngoắc hướng về nó như gọi một con chó nhỏ, khó chịu liền lặp lại lần nữa: "Ta kêu ngươi tới, tai điếc rồi à?"

Thanh Linh lúc này mới chậm rãi hướng Lục Lê tới gần, thân thể còn phản xạ run rẩy.

Lục Lê đứng lên, từ phòng riêng hơn một dặm trong ngăn kéo có rất nhiều chai lọ bên trong tìm tới một bình, lại trở về bên người Thanh Linh.

Hắn hướng về trên người Thanh Linh ném một bình dược, lại nằm xuống trên giường mềm mại, cau mày nói: "Tự mình xử lý vết thương cho tốt, bản tọa nhìn thật chướng mắt."

Thanh Linh thụ sủng nhược kinh* nhìn hắn một chút, sau đó cấp tốc cúi đầu, đem bình dược kia bỏ vào trong tay áo.

*Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ, được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo.

Lục Lê nhìn trên da nó lộ ra không có một chỗ nào là hoàn hảo, những chỗ không lộ ra so với nơi này còn nghiêm trọng hơn.

May là Thanh Linh da dầy, cho dù có bị đánh bị đạp ra sao đều không tìm thấy nội thương.

Có điều Trầm Đình Quân cũng không nghĩ dễ dàng liền đem thanh linh giết chết, bằng không cánh tay cùng chân tinh tế thế này sao có thể chịu đựng được.

Lục Lê cho Thanh Linh cái bình hủ cốt sinh cơ kia, vốn là dược cứu người từ cõi chết trở về, cách ngày vết thương trên người Thanh Linh liền bóng loáng da dẻ nhẵn mịn.

Không nghĩ tới vết thương trên người Thanh Linh không chỉ có không ít, trái lại càng ngày càng nhiều.

Lục Lê giơ cằm nó lên, nhìn má Thanh Linh sưng hồng, phẫn nộ nói: "Mau nói cho bản tọa, là ai gây ra?"

Thanh Linh bị đau, khuôn mặt nhỏ đều trứu thành một đoàn. Lục Lê hỏi nó là ai bắt nạt nó, Thanh Linh như là đang e ngại không nói tiếng nào.

Lục Lê tức giận đập nát cái bàn, tiếng vang ầm ầm đổ xuống khiến Thanh Linh chấn động, mới chậm chạp nói ra là ai.

Lục Lê đem những hạ nhân bắt nạt Thanh Linh kêu tới, thời điểm hắn cười quyến rũ diễm lệ, thời điểm không cười lạnh lẽo đến bức người.

Trầm Đình Quân tuy rằng thu xếp đem Thanh Linh trở thành con trai của chính mình, nhưng bọn hạ nhân hầu hạ Thanh Linh thường xuyên ở sau lưng bắt nạt nó.

Lục Lê ánh mắt âm trầm phóng tới trên hai người kia, nói rằng: "Lá gan của các ngươi lớn nhỉ, ai cho phép các ngươi động vào người của bản tọa?"

Hai người kia vốn là Tam Nương phái đi hầu hạ Thanh Linh, thế nhưng Thanh Linh mỗi ngày đều ở bên cạnh hầu hạ Trầm Đình Quân, khiến hai người cảm thấy rất thanh nhàn.

Bình thường Thanh Linh trầm mặc ít lời, yếu đuối đáng yêu, trở lại chỗ ở của chính mình đều sẽ bị bọn họ bắt nạt.

Vì lẽ đó bọn họ ngày hôm qua lá gan lớn đến nỗi đoạt lấy bình dược từ trên người Thanh Linh.

Lục Lê mắt thấy bọn họ liền bực mình, phất tay áo đem hai người đập bay ra ngoài, nhẹ nhàng nói: "Mỗi người tám mươi roi, có thể sống sót hay không đều do ông trời an bài."

Không ai dám xin tha, xin tha chính là nhận trừng phạt gấp đôi, hoặc là chết.

Chờ hai người chật vật đi ra ngoài, Lục Lê ngoắc ngoắc ngón tay kêu Thanh Linh lại đây, ở trên trán nó búng một cái, nói rằng: "Ngươi thật là ngốc lại vô dụng, người khác bắt nạt ngươi còn để cho họ làm tới."

Tầm mắt Thanh Linh hướng lên trên, không hẹn mà nhìn vào trong cặp mắt đào hoa kia.

Hết chương 47

48. Chương 48

Kỳ thực Trầm Đình Quân không phải không biết chuyện về Thanh Linh, hắn chỉ làm bộ không biết mà thôi, trên thực tế là chẳng muốn quản.

Tuy rằng hắn đem Thanh Linh nhét vào bên cạnh mình, nhưng chỉ xuất phát từ sự trả thù, không thể để Thanh Linh thuận buồm xuôi gió, thuận thuận lợi lợi lớn lên.

Lục Lê phẫn nộ phải giáo huấn nó vài câu, nâng chum trà lên uống một hớp, đột nhiên quăng xuống mặt

đất, chén sứ vỡ tan tành.

Hắn trách cứ: “Dám châm trà lạnh cho bản tọa, ngươi muốn chết sao?”

Thanh Linh lập tức rót một chén trà ấm dâng cho hắn.

Nhìn nam nhân đem chén trà uống hết, Thanh Linh mới yên lặng ngồi chồm hỗm xuống dọn dẹp chén sứ vỡ nát ở dưới đất.

Tầm mắt Lục Lê kỳ thực vẫn dính ở trên người Thanh Linh, nhìn thấy vết thương lộ ra trên mặt cùng cánh tay, hắn không hề phát ra tiếng động thở một hơi, sau đó đem chén trà đặt xuống.

Lục Lê chỉ huy nó: “Đi, đến bên trái hàng thứ hai trong ngăn kéo, nắm lấy cái bình dược lam hồng mang lại đây.”

Nhìn thấy hắn mở miệng nói chuyện, trên tay Thanh Linh liền run lên, trong lúc lơ đãng bị mảnh sứ cắt một đường vết thương, Lục Lê cảm giác tội nghiệt của chính mình càng thêm sâu nặng.

Thanh Linh đem mảnh vỡ xử lý sạch sẽ, sau đó dùng khăn lau sơ tay, mới đi đến ngăn kéo, đem bình dược mà Lục Lê nói lấy ra.

Nó nhìn thấy bình dược này cùng bình dược ngày hôm qua giống y như đúc.

Ngày hôm qua sau khi bình dược bị cướp đi, Lục Lê thu về trực tiếp ném ra phía bên ngoài.

Trong chốn võ lâm bao nhiêu người tha thiết ước mơ Ngọc Cốt sinh cơ cao, liền như thế bị hắn phung phí của trời ném ra ngoài vỡ nát, nếu để cho những người kia biết chắc chắn sẽ tức khí dậm chân nện đầu xuống đất.

Đem ngăn kéo đóng lại, trong mắt Thanh Linh mang theo ngạc nhiên nghi ngờ.

Lục Lê thúc giục: “Nhanh lên một chút! Phiền phiền nhiễu nhiễu, bản tọa cần ngươi làm gì?”

Thanh Linh lúc này mới tiến lại trước mặt hắn, đem cái bình nhỏ kia đưa cho hắn.

Lục Lê nhận lấy, trong lỗ mũi phát sinh một tiếng hừ nhẹ, biểu hiện kiêu căng ra lệnh: “Cởi quần áo.”

Thanh Linh do dự một chút, tựa hồ biết hắn sẽ làm gì, sau đó chậm rãi cởi vạt áo chính mình.

Lục Lê nhìn động tác nó chậm chạp, ở trong lòng khống chế tính khí bạo phát, hòa hoãn tâm tình chính mình, ngón tay hắn thon dài gõ nhịp từng hồi lên mặt bàn.

Đợi đến khi Thanh Linh đem áo cởi ra, lúc này Lục Lê mới nhìn thấy trên người nó từng mảnh xanh xanh tím tím, vết roi đan xen, trên lưng máu huyết ứ đọng, khiến hắn không khỏi giật mình.

Xem ra vết thương trên người nó so với dự đoán của hắn nhiều hơn, còn nghiêm trọng hơn.

Thanh Linh cúi đầu, tóc dài nhu thuận buông xuống, che kín vẻ mặt nó.

Lục Lê vặn nắp bình ra, đem mỡ cao trong suốt quệt lên tay, sau đó chạm vào vết thương đầy rẫy trên lưng nó.

Thời điểm hắn đụng vào người nó, Thanh Linh thân thể nho nhỏ bởi vì đau đớn đột nhiên run lên, lưng đứng thẳng, nhẫn nại cắn răng chịu đau không nói một lời.

May là Thanh Linh không lên tiếng, bằng không Lục Lê cảm giác mình xức thuốc không thể xuống tay được.

Mỡ cao mát rượi chậm rãi bôi lên trên vết thương Thanh Linh, đem máu ứ đọng trên người xoa bóp, cuối cùng Lục Lê dùng băng gạc cuộn lại từng vòng tròn, đợi đến khi cuốn nó thành hình nhân mới coi như xong việc.

Xử lý xong vết thương trên người Thanh Linh, Lục Lê dự định chữa vết máu ứ đọng trên mặt nó, liền vỗ vai nó, nói rằng: “Xoay người lại.”

Nghe vậy, Thanh Linh cúi đầu lau mặt, mới chậm rãi quay người sang.

Lúc này Lục Lê mới phát hiện nó vừa khóc, viền mắt cùng chóp mũi đỏ hồng, chỉ là Thanh Linh cố nén tiếng khóc thút thít, yên lặng rơi nước mắt.

Lục Lê không nhịn được điểm vào trán nó, ghét bỏ nói: “Khóc khóc khóc, chỉ biết khóc thôi, đau cũng phải nhịn.”

Thanh Linh lại cúi đầu, nước mắt trong suốt như không khống chế được liền như thế chảy xuống.

Lục Lê giơ cằm của nó lên, cẩn thận ngắm nghía vết thương trên mặt nó, cau mày nói: “Được rồi được rồi, ngươi còn khóc nữa bản tọa rất phiền lòng.”

Hắn cầm lấy khăn lụa mềm mại lau chùi lên mặt Thanh Linh, tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, động tác

lại phi thường khinh nhu.

Thanh Linh trừng mắt nhìn, nước mắt nóng rực nhỏ xuống trên tay Lục Lê.

Ngón tay Lục Lê dính mỡ cao, cẩn thận chạm nhẹ lên mặt Thanh Linh.

Đầu ngón tay mới vừa đụng tới khóe miệng rạn nứt, khuôn mặt nhỏ Thanh Linh cau lại, thế nhưng nó không trốn tránh, nước mắt thấm vào con ngươi như trân châu đen, sáng lấp lánh nhìn hắn.

Cuối cùng Lục Lê đem bình sứ rỗng tiện tay ném lên bàn, hắn không nghĩ tới vết thương trên người Thanh Linh lại nhiều đến như vậy, dùng hết cả một bình dược của hắn.

Vừa nghĩ tới chính mình còn muốn đối với Thanh Linh quyền đấm cước đá, Lục Lê liền cảm thấy Alexander.

Hệ thống muốn biết Lục Lê giờ khắc này nghĩ gì, nói rằng: "Nếu như anh không muốn ngược thân, cũng có thể ngược tâm nha."

Lục Lê dừng một chút, sau đó nói: "Còn có thể chơi như thế?"

Hệ thống: "Ngược lại đều là ngược."

Lục Lê: "… À."

Thanh Linh đã mặc áo vào, hai tay luống cuống, cùng nhau nắm lấy, bong bóng trên tay nó được Lục Lê dùng ngân châm đâm thủng, xoa dược sau đó dùng băng gạc quấn lại.

Trầm Đình Quân tuy rằng rất ít bị thương, thế nhưng hắn lại hết sức tinh thông y thuật, Thập Lục Dạ có đầy đủ các loại thực vật kịch độc, đều là hắn một tay chăm bón nuôi trồng lên.

Lục Lê ở thế giới này cũng không tiếp tục sợ bị độc dược tổn hại chính mình, bởi vì mũi của hắn hiện tại so với chó còn thính hơn, chỉ cần một loại không đúng hắn đều có thể đoán được.

Lục Lê liếc mắt câu nệ Thanh Linh, đối với nó lại là một trận chê cười: "Hừ, làm nhi tử của bản tọa, còn có thể làm cho hạ nhân bắt nạt hay sao? Còn không phải đều do chính ngươi vô dụng."

Lúc hắn nói ra lời nói này tầm mắt hướng về cửa sổ phía ngoài, bằng không nếu hướng về một đứa trẻ bảy tuổi nói câu nói như thế này, Lục Lê cảm giác mình khác nào như chứng bệnh chậm phát triển.

Đầu Thanh Linh đã thấp không thể thấp hơn.

Lục Lê làm bộ trầm ngâm một chút, còn nói: “Ngươi hôm nay liền chuyển đến nơi này, thuận tiện còn có thể hầu hạ bản tọa.”

Thanh Linh vẫn là cúi đầu, nhưng trong miệng rất nhanh liền đáp: “Dạ được, thưa cha.”

Lục Lê một trận thẹn thùng, hắn phải tìm mọi cách làm cho đứa trẻ cao hứng, mà Thanh Linh bao dung nhẫn nại lại cảnh giác với người lạ.

Lục Lê phái hai hạ nhân đi giúp Thanh Linh thu dọn đồ đạc, từ khi hắn đem hai người hầu điêu ngoa bên người Thanh Linh giải quyết, bên trong Phong Nhã Các bọn hạ nhân đối với Thanh Linh thái độ đều một mực cung kính.

Dù sao trước đó Trầm Đình Quân tuy rằng xem Thanh Linh như con mình, nhưng cũng hết sức sai khiến cùng dung túng thủ hạ tùy ý bắt nạt nó.

Nếu như không có sự cho phép của hắn, ai lại dám ngồi lên đầu hắn đây.

Có điều Lục Lê cảm thán chính là, tuy rằng có rất nhiều người không thể đếm xuể quỳ gối trước trường bào Trầm Đình Quân, thế nhưng hắn nhìn không thuận mắt, một mực vất vả coi trọng người kia, khi chiếm được chân tâm từ hắn sau đó liền bỏ đi ly biệt.

Người kia chính là mẫu thân Thanh Linh.

Bên trong Phong Nhã Các Trầm Đình Quân không có cơ thiếp xinh đẹp, chỉ có vô số người hầu và còn có con trai ngoan hắn kiếm về được kia.

Biệt viện Thanh Linh ở vắng vẻ nằm ở bên trong góc phủ, Lục Lê đợi nửa ngày mới đợi được Thanh Linh trở về.

Kỳ thực căn bản không cần người tháp tùng đi theo Thanh Linh, bởi vì đồ vật của nó ít đến mức đáng thương, chỉ có một tay nải làm hành trang.

Lục Lê liếc nhìn y phục nghèo nàn của nó, ghét bỏ liếc Thanh Linh một cái, tiếp theo liền hạ lệnh kêu vi nương vì nó may thêm vài bộ y phục mang đến đây.

Hắn thu xếp một phòng ở phía ngoài cho Thanh Linh, Lục Lê liền thoải mái nằm ở trên nhuyễn tháp đọc sách. Hắn phát hiện chữ viết ở thế giới này không giống chữ viết cổ đại, trái lại bút tự đơn giản, giúp hắn xem rất dễ dàng.

Đợi đến thời điểm dùng bữa tối, Thanh Linh mới nhẹ nhàng gõ cửa, muốn Lục Lê ra ngoài ăn cơm.

Cơm nước thế giới này cũng giống như thế giới trước, Lục Lê ăn vô không ra mùi vị gì cả, thực sự ăn không nổi liền để đôi đũa một bên, vênh mặt hất hàm sai khiến nói: "Ngươi đi làm bữa tối cho bản tọa."

Tuy rằng Thanh Linh nhỏ như thế, nhưng tay nghề nấu ăn rất khá, thế nhưng Trầm Đình Quân lúc đó ăn không quen món ăn nó làm, liền không để nó làm nữa.

Lục Lê có chút bận tâm thân thể nhỏ bé của Thanh Linh, lo lắng nó không với tới được trên kệ bếp, có điều nghĩ lại bên trong phòng bếp có đầu bếp giúp nó, liền an tâm ngồi ở đó chờ.

Thanh Linh đem món ăn tiến vào, Lục Lê ngửi thấy được mùi vị quen thuộc kia nước miếng suýt chút nữa chảy xuống, quả nhiên ngoại trừ gương mặt đó là BUG ở ngoài, còn có cơm nước quen thuộc cũng là BUG.

Lục Lê nhìn tay Thanh Linh băng bó, không thấy vết thương mới nữa mới yên lòng ăn.

Thanh Linh đứng ở bên cạnh hắn trước sau không nói một lời, Lục Lê cũng không nhìn nó nữa, liền tự mình ăn.

Gắp đũa mấy lần cả người Lục Lê cảm thấy không đúng, tuy rằng Thanh Linh cúi đầu tạo cảm giác không hề tồn tại, nhưng vẫn để trong lòng hắn cảm thấy cách ứng.

Lục Lê buông đũa xuống, khụ mấy lần, hướng Thanh Linh ngoắc ngoắc ngón tay, nói rằng: "Lại đây."

Thanh Linh lúc này mới ngẩng đầu lên, do dự hướng về hắn.

Lục Lê đem một chén cơm đặt tới trước mặt nó, nói ngắn gọn: "Ăn."

Mỗi lần Thanh Linh phải chờ hắn ăn xong, mới đến phòng bếp tìm chút cơm thừa đến lấp bụng. Lục Lê nhìn một bàn lớn thức ăn cũng ăn không hết, đơn giản liền gọi nó lại đây giải quyết một lượt.

Thằng nhóc này lại giống như bị hắn dọa sợ rồi, nó nhúc nhích vai, không dám chống đối mệnh lệnh của hắn, lại sợ nam nhân lừa nó.

Trầm Đình Quân vẫn luôn tuyên truyền vào tai nó tư tưởng "Ta là chủ nhân ngươi là nô tài", không trách Thanh Linh hiện tại sợ hắn muốn chết.

Đồng thời tính cách Trầm Đình Quân âm tình bất định*, lúc ôn nhu quả thực có thể đem người chết chìm, tâm tình khó chịu liền trở mặt không quen biết.

*Âm tình bất định: tâm tình không ổn định.

Dựa theo bây giờ nhìn lại, ngày hôm nay Lục Lê biểu hiện tâm tình Trầm Đình Quân thời điểm này rất tốt.

Thanh Linh lén lút xem xét hắn một chút, sau đó lần dò cầm bát sứ cùng đôi đũa bạch ngọc bên cạnh, đôi đũa kia nặng trịch, giống như tâm tình của nó vào lúc này.

Thấy Lục Lê ăn cơm không thèm phản ứng với nó, Thanh Linh mới bắt đầu xới cơm mà ăn.

Lục Lê rất đau đầu.

Đau đầu không phải là làm sao làm cách nào cho độ HE tăng lên, mà là nếu như không ngược thân làm sao ngược tâm đây.

Mọe nó chứ! Muốn hắn ngược tâm một đứa bé thì phải làm cách nào đây?!

Thanh Linh ăn rất cẩn thận, cuối cùng đem bát cơm ăn không còn một hạt cơm.

Lục Lê phát hiện trong lúc nó đang ăn một món đồ ăn đều không đụng đến.

Thanh Linh nâng bát liếc mắt nhìn hắn, Lục Lê ngồi đối diện mắt cũng nhìn sang nó, tay nó run lên, bát sứ suýt chút nữa liền rơi xuống đất.

Lục Lê xì một tiếng, nói rằng: "Tay chân vụng về, không cần ngươi rửa chén."

Lục Lê ăn rất hài lòng đem đôi đũa đặt xuống bàn, nhẹ nhàng vỗ tay, hai hàng hạ nhân nối đuôi nhau đi vào, đem hết thảy đồ ăn đều xử lý sạch sẽ.

Lục Lê đi vào phòng chính mình, định đem quyển sách kia xem tiếp, lại không nghĩ rằng Thanh Linh một đường theo đuôi hắn đi vào.

Thanh Linh nói: "Cha, Linh Nhi thế ngài thay y phục."

Thanh Linh thân cao chỉ đến eo hắn, còn muốn vì hắn mà thay y phục?

Hắn lại không phải vô dụng đến nỗi phải nhờ vào người khác.

Lục Lê phất tay nói: "Ngươi cút đi, bản tọa không cần ngươi."

Thanh Linh đứng ở một bên do dự một hồi, ngày đó nó quá mức ung dung, không biết nam nhân đang có

ý đồ gì.

Lục Lê thấy nó còn chưa đi, liền bắt đầu hướng ra phía ngoài đuổi nó: "Cút mau, nếu ngươi còn ở đây thì quỳ dưới giường một đêm cho bản tọa."

Trên mặt Thanh Linh kinh hoảng tột độ, liền nói "Cha ngủ ngon" liền vội vội vàng vàng rời đi.

Lục Lê nhìn bóng lưng thằng nhóc này, vẫn cảm thấy rất đau đầu.

49. Chương 49

Thời điểm buổi tối, Lục Lê nằm mơ thấy ác mộng.

Giấc mộng diễn ra không ngừng nghỉ, có người đàn ông quỳ gối trước người hắn, không để ý chút nào trên người hắn chảy đầy máu tươi, chăm chú ôm Lục Lê mất đi sự sống. Cậu lộ ra biểu tình tuyệt vọng như đất trời sụp đổ, khóc không thành tiếng.

Nước mắt nóng rực nhỏ xuống mặt Lục Lê, rõ ràng hắn lúc đó không cảm giác được, thế nhưng Lục Lê vẫn cảm thấy như bị phỏng đau rát đến như thế.

Lục Lê đầu đầy mồ hôi từ trong mộng tỉnh dậy, hắn thở hổn hển, hai tay bất chợt nắm thành quyền.

Ngọn nến thắp sáng đặt ở trên bàn tắt lúc nào không hay, trước mắt hắn là một vùng tối tăm.

Lục Lê cự kỳ ghét tối tăm.

Đi tới thế giới này hai ngày liên tiếp đều nằm mộng giống như vậy, trong mộng là hồi ức hắn không muốn nhớ tới, tan nát cả cõi lòng.

Bây giờ Lục Lê không dám lại đi ngủ nữa.

Ánh trăng ngoài cửa sổ đặc biệt sáng tỏ, Lục Lê ngồi ở trên bệ cửa sổ nhìn ngó ra ngoài, khẽ mở cửa gỗ chạm trổ, từ cửa sổ nhảy ra.

Ở thế giới trước khi làm Quốc Sư, bởi vì đôi mắt không nhìn thấy, Lục Lê vẫn chưa trải qua dùng khinh công bay lên sẽ như thế nào.

Hắn ngốc nghếch chạy ở trên nóc nhà một đường, gió đêm mát mẻ lướt nhẹ qua mặt, Lục Lê nguyên bản tâm tình phiền muộn phút chốc liền trở nên thoải mái.

Nếu như hiện tại có người đánh với hắn một trận, Lục Lê sẽ càng thoải mái hơn.

Đang nghĩ, trước mắt hắn đột nhiên hiện ra một bóng đen, thân ảnh kia đặc biệt nhỏ nhắn mềm mại, nhìn tới hồng y nam tử trước mắt bước chân liền dừng lại, cảnh giác nhìn hắn.

Ây chà, đúng là mới vừa nghĩ đến thì có người lại đây đánh nhau với hắn rồi.

Người mặc áo đen giọng nói trầm thấp, nói rằng: "Xin hỏi cô nương là?"

Tuy rằng nàng nói hết sức nhỏ tiếng, Lục Lê vẫn có thể nghe ra nàng chỉ là một tiểu cô nương. Chỉ là… Nàng gọi mình là cô nương?

Lông mày Lục Lê vừa kéo, khó chịu liền phất tay áo, chưởng phong ác liệt khiến người bận áo đen không khỏi lùi lại mấy bước, suýt chút nữa ngã thẳng xuống nóc nhà.

Lục Lê hỏi nàng: "Ngươi là người nào?"

Tiểu cô nương không trả lời, chỉ nói câu: "Đắc tội rồi." Liền bắt đầu công kích Lục Lê.

Nàng chỉ có mấy đường võ mèo quào, Lục Lê chỉ dùng một chiêu liền đem nàng quy phục, sau đó không chút thương hương tiếc ngọc nào đem tiểu cô nương ném xuống đất, thuận tiện lột mặt nạ của nàng ra.

Kỳ thực cho dù nàng không che đậy, Lục Lê cũng không nhận ra nàng là ai.

Lục Lê điểm huyệt nàng hai lần, hỏi: "Ngươi đêm khuya xông vào Phong Nhã Các của bản tọa, đến cùng là có ý gì?"

Tiểu cô nương trừng lớn hai mắt, phẫn hận nói: "Phi, hóa ra ngươi chính là ma đầu người người phải diệt trừ kia."

Chỉ là tầm mắt của nàng như có như không bay tới trên người hồng y mỹ nhân trước mắt, nhìn thấy dung mạo mỹ lệ kiều diễm căn bản mắt không dời nổi.

Mái tóc đen dài chưa buộc lên, cổ áo bào lỏng lẻo, coi như hắn không làm động tác gì, nhưng vẫn mang theo mùi vị sắc khí.

Da trắng, đôi mi thanh tú, đôi môi khúm núm thiên thành.

Cơn gió thổi đến mang theo mị hương mơ hồ, lại như xuân dược cao cấp nhất, giống như rượu ngon được ủ nhiều năm.

Nhìn tiểu cô nương ánh mắt dại ra theo dõi hắn, cả người Lục Lê không dễ chịu, cau mày nói: "Ngươi từ nơi nào đến?"

Tiểu cô nương lúc này như vừa tỉnh giấc chiêm bao, bất đắc dĩ nói rằng: "Tại hạ Nam Đô Tần Thủy Nguyệt, tới đây để hướng về giáo chủ cầu Ngọc Cốt sinh cơ cao cứu phu quân ta."

Tần! Thủy! Nguyệt! Nam Đô Vương Thành công chúa, cuối cùng bị Trầm Đình Quân nhìn hợp mắt, đoạt tới chiếm lấy nữ nhân.

Trong kết cục Thanh Linh bị đưa vào Câu Lan viện, Trầm Đình Quân liền bắt đầu cùng Tần Thủy Nguyệt sinh hoạt qua lại không biết xấu hổ.

Trầm Đình Quân cũng thực sự là khổ bức, người bình thường không lọt nổi vào mắt hắn, phải là người đã có một nửa kia.

Vẻ mặt Lục Lê có chút phức tạp nhìn nàng, theo nội dung vở kịch bọn họ nên quen biết ở nơi thanh lâu phồn hoa, tuyệt nhiên không phải hiện tại giương cung bạt kiếm kết bạn như thế này.

Nhìn nàng hóa trang dự định ngày hôm nay vào phòng trộm cướp, nếu không làm sao sẽ chọn nửa đêm mà tới chơi.

Lục Lê đem huyệt đạo của nàng khai mở, nói rằng: "Bản tọa hôm nay tâm tình tốt, lập tức cút ngay, bằng không tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha ngươi."

Nhưng Tần Thủy Nguyệt không đi, biết mình khẳng định đánh không lại hắn, tư thái hòa hoãn lại nói: "Thỉnh giáo chủ cứu phu quân ta!"

Lúc này Lục Lê quay lưng muốn rời khỏi nàng, nghe được lời nàng liền nghiêng thân đi nói: "Sinh tử phu quân ngươi cùng bản tọa có quan hệ gì?"

Tần Thủy Nguyệt cắn răng nói: "Muốn như thế nào mới có thể làm cho giáo chủ thi cứu? Chỉ cần Nam Đô ta có báu vật, liền đem đến cho ngươi."

Câu này cũng không phải nói mạnh miệng, toàn bộ Nam Đô người nào không biết hoàng đế yêu thích nhất chính là công chúa hắn, đối với vị công chúa này bất kỳ yêu cầu gì đều muốn gì được đó.

Lục Lê còn đang do dự, hay là nói cho Tần Thủy Nguyệt đem trượng phu nàng đá đi, sau đó ở cùng với chính mình.

Chỉ là còn chưa nghĩ xong, hắn liền nghe tiếng cửa mở ra, hài đồng mềm mại sợ hãi kêu một tiếng: "Cha…"

Lục Lê chưa kịp phản ứng, Tần Thủy Nguyệt liều mạng nhào tới nắm lấy Thanh Linh, cánh tay kẹp lại cổ nó.

Thằng nhóc bị dọa sợ rồi, trong ánh mắt nó còn mang theo cơn buồn ngủ, lông mi màu đen run rẩy, hơi nước ở trong mắt ngưng tụ.

"Giáo chủ, ngươi sẽ không vì một bình dược mà chôn vùi tính mạng của nó chứ?" Tần Thủy Nguyệt một tay nâng Thanh Linh, một tay bóp cổ nó nâng lên.

Thanh Linh ở trong lòng nàng không ngừng giãy dụa, đáng tiếc nó quá nhỏ không có sức mạnh, căn bản không tránh thoát được.

Thanh Linh khóc lóc nói: "Cha, Linh Nhi sai rồi…"

Lục Lê cau mày nói: "Câm miệng, đồ vô dụng." Tầm mắt hắn âm trầm đánh giá Tần Thủy Nguyệt, nói rằng: "Ngươi hiện tại giết nó, ta sẽ đem ngươi rút gân lột da, băm thành thịt vụn vứt cho chó hoang."

Hiện tại thế lực ma giáo tua vòi thâm nhập bên trong triều đình, hoàng đế kỳ thực hữu danh vô thực*, Trầm Đình Quân giết chết Tần Thủy Nguyệt, giống như bóp chết một con kiến đơn giản như vậy.

*Hữu danh vô thực: Chỉ có tiếng nhưng trong thực tế lại không có gì.

Tần Thủy Nguyệt nghe hắn thật lòng không giống nói dối, thầm nghĩ hổ dữ đều không ăn thịt con mình, người này dĩ nhiên hung tàn như vậy.

Thanh Linh nghe được lời hắn, mím môi lại không tiếp tục nói nữa.

Tần Thủy Nguyệt lui về phía sau một chút, sức mạnh trên cánh tay lại một lần nữa nắm chặt, Thanh Linh bởi vì nghẹt thở khuôn mặt nhỏ trướng đến đỏ chót, chỉ là nó cắn răng không rên một tí nào.

Trong lòng Lục Lê kỳ thực rất gấp, trên mặt lại lộ ra nụ cười ngả ngớn.

Tần Thủy Nguyệt mềm không được cứng không xong khiến nàng vô cùng tức giận, đợi đến khi nàng lùi vào trong góc tường không thể lùi đi được nữa, nhìn Lục Lê còn đứng tại chỗ, liền định đem hài đồng trong lòng cướp đi.

Nhìn nàng căng thẳng chảy đầy đầu mồ hôi, Lục Lê lúc này mới lơ đãng nói: "Ngươi đứng lại."

Tần Thủy Nguyệt cảnh giác nhìn về phía hắn.

Lục Lê nói: "Bản tọa có thể cho thứ ngươi muốn, sau khi ngươi cứu phu quân, liền phải trở lại Phong Nhã Các làm nô tỳ cho bản tọa."

Tần Thủy Nguyệt tức giận chỉ muốn nhào vào ăn thịt hắn, có điều trải qua một phen đấu tranh tâm lý, nàng vẫn là thỏa hiệp.

Lục Lê đứng chắp tay, nói rằng: "Thả nó, bản tọa liền cho ngươi."

Hắn từ bên trong vạt áo lấy ra một bình sứ, hướng về Tần Thủy Nguyệt lắc lắc.

Ngọc Cốt sinh cơ cao là Trầm Đình Quân nghiên cứu chế ra, bí phương cũng chỉ có Trầm Đình Quân biết, điều này làm cho người trong thiên hạ đều đổ xô tới tìm bài thuốc quý bị hắn nắm trong lòng bàn tay.

Tần Thủy Nguyệt tuy rằng cầu hắn, thế nhưng nàng sợ nếu thả hài đồng trong lồng ngực ra sau đó Lục Lê sẽ trở mặt coi như không quen biết.

Ngay thời điểm nàng đang do dự, Lục Lê nắm bình dược ném về hướng Tần Thủy Nguyệt.

Tần Thủy Nguyệt lập tức đem Thanh Linh trong lồng ngực ném về hướng Lục Lê, vươn mình bắt lấy bình dược trân quý kia.

Lục Lê tiếp được Thanh Linh thân thể mềm mại nho nhỏ.

Cái mỡ cao kia dùng thật tốt, ít nhất hiện tại trên mặt Thanh Linh vết thương cũng bắt đầu kết vảy, phỏng chừng ngày mai sẽ tróc ra, mọc ra da dẻ hồng hào láng mịn.

Lục Lê ôm hài tử trở nên thất thần, trong ấn tượng hắn cũng thường ôm một đứa nhỏ như thế, cùng hương sữa ngọt ngào trên đầu môi.

Lúc này Thanh Linh che lại cổ mạnh mẽ ho khan vài tiếng, khuôn mặt nhỏ đỏ lên mới từ từ hòa hoãn lại, chỉ là nước mắt kia lại ào ào chảy xuống.

Lục Lê một tay nâng mông một tay vỗ lưng giúp nó thuận khí, thằng nhóc này khóc toàn thân đều co giật lên.

Tần Thủy Nguyệt nắm lấy bình sứ vặn ra ngửi mùi, liếc mắt nhìn Lục Lê, không nói thêm gì nữa, tiếp theo xoay người liền nhảy lên nóc nhà.

Lục Lê vốn muốn đem Thanh Linh buông ra, nhìn thấy thằng nhóc này giơ lên cặp mắt vô cùng đáng thương nhìn hắn, tâm Lục Lê lập tức liền mềm nhũn như nước.

Trong miệng lại nói: "Khóc, chỉ biết khóc, bản tọa cần ngươi làm gì?"

Thế nhưng động tác hắn khinh nhu để tay Thanh Linh vờn quanh ở sau gáy chính mình, bước chân nhảy một cái, tư thái duyên dáng bay lên nóc nhà.

Thanh Linh trừng mắt nhìn, tầm mắt loáng một cái bay lên nóc nhà, thằng nhóc kinh ngạc nhìn ánh trăng màu bạc chiếu rọi cảnh sắc, trong lúc nhất thời quên luôn việc khóc.

Lục Lê đem tay Thanh Linh nắm chặt mình giải đi, Thanh Linh bé ngoan vây quanh cánh tay của chính mình, ngồi vào bên người hắn, tầm nhìn trống trải nhất thời khiến người thanh tĩnh lại.

Lục Lê cảm thấy nếu như hiện tại có thêm rượu ngon cùng đồ nhắm liền tốt hơn rồi.

Trên bầu trời đêm đầy sao dày đặc "chúng tinh củng nguyệt"*, Lục Lê ngẩng đầu lên, gió đêm lạnh lẽo thổi tản đi tóc dài của hắn, hắn giơ lên ngón tay thon dài đem tóc che đi tầm mắt kia, thu gọn lại vén qua sau tai.

*Chúng tinh củng nguyệt: Trăng sao vây quanh.

Lục Lê vừa quay đầu lại, liền phát hiện Thanh Linh ngơ ngác nhìn hắn. Hắn nhíu mày nhìn: "Là ánh trăng đẹp đẽ vô biên này hay vẫn là bản tọa đẹp hơn?"

Đúng rồi, Trầm Đình Quân người này còn có đặc điểm, chính là đặc biệt yêu thích người khác khen hắn.

Ngươi càng dùng sức phóng đại, hắn càng cao hứng, càng tự yêu mình.

Thanh Linh hiển nhiên biết Trầm Đình Quân niệu tính, hồi đáp: "Cha đẹp hơn."

Lục Lê không nhẹ không nặng nhéo khuôn mặt nhỏ Thanh Linh, lại trên dưới đánh giá thân thể nhỏ bé gầy yếu kia, đối với nó nói: "Ngày mai đưa ngươi đi đến chỗ Tam Nương học tập võ công, đợi ngươi trở về lại hầu hạ bản tọa."

Thanh Linh chớp chớp lông mi, không lên tiếng.

Lục Lê tìm cho mình cái lý do: "Làm nhi tử của bản tọa, liền phải hiểu thân phận của chính mình, không thể tùy ý bị người bắt nạt."

Thanh Linh đưa tay sờ hồng ngân trên cổ, thấp giọng nói: "Con đã biết, thưa cha."

Ánh mắt Lục Lê nhìn nó mang theo chút thương hại, kỳ thực Thanh Linh còn không biết Trầm Đình Quân đã đem cả nhà của nó giết sạch, chính mình hiện tại lại nhận kẻ thù làm cha.

Tuy rằng không biết Trầm Đình Quân tại sao đối với nó làm ra chuyện như vậy, Thanh Linh nho nhỏ nhưng vẫn nhẫn nại, muốn Trầm Đình Quân tiếp nhận nó.

Lục Lê lại thở dài, hắn đưa ánh mắt lại lần nữa nhìn lên ngôi sao trên cao, nhìn bầu trời rộng lớn, phảng phất đem tất cả chuyện không vui đều quên hết.

Qua một lát, Lục Lê quay đầu nhìn về phía Thanh Linh, mới phát hiện Thanh Linh đem thân thể của chính mình cuộn lại, hô hấp đều đặn liền ngủ.

Lục Lê dùng ngón tay đâm mặt nó một hồi, muốn đem nó đánh thức.

Thanh Linh bị quấy nhiễu giấc ngủ liền nhíu mày lại, trong miệng phát sinh một tiếng ưm, nước mắt trong suốt từ trong mắt đang đóng chặt chảy xuống.

Nhìn dáng dấp nó đáng thương, Lục Lê không nhẫn tâm đi đánh thức nó, liền ôm hài đồng nho nhỏ vào trong lòng, để đầu nó tựa ở trước ngực mình.

Ôm nó như vậy, Lục Lê lại cảm thán một tiếng thân thể này thật nhỏ.

Lục Lê ôm nó từ trên nóc nhà bay đi, hắn muốn đem Thanh Linh đặt xuống gian phòng bên ngoài, thế nhưng thằng nhóc này khi ngủ và khi thức thời điểm không giống nhau, hai cái tay nhỏ bé vẫn nắm y phục hắn không buông tay, Lục Lê muốn đặt xuống liền lộ ra dáng vẻ muốn khóc không thành tiếng.

Lục Lê vốn nên quyết tâm đem nó đặt xuống, nhìn chằm chằm Thanh Linh một lát, vẫn là chịu thua.

Tiếp theo để đầu Thanh Linh khoát lên trên vai chính mình, Lục Lê lại ôm nó đi tới phòng của mình, cởi giầy cùng áo khoác lỏng lẻo của mình ra, dứt khoát ôm nó nằm lên trên giường.

Thằng nhóc này tay vẫn còn xiết chặt vạt áo của hắn, cau mày không biết mơ tới cái gì, trong mắt chảy ra nước mắt càng ngày càng nhiều.

Trong miệng lầm bầm thanh âm nói mớ, Lục Lê tiến sát vào lắng nghe, hóa ra là "Mẫu thân".

Lục Lê suy nghĩ nó chưa từng thấy diện mạo mẫu thân.

Là bởi vì Trầm Đình Quân thân là phụ thân làm không xứng chức, cho nên mới để nó nhớ nhung mẫu thân chưa bao giờ gặp qua sao?

Lục Lê vừa nghĩ tới đó, trong lòng dâng lên một trận bi thương khó nói nên lời.

Lục Lê vươn ngón tay nhẹ nhàng phủ đi khóe mắt đầy nước mắt, một tay nhẹ nhàng vỗ về phía sau lưng Thanh Linh.

Ký ức rất xa xưa trở về, hắn thật giống như đã từng vô số lần từng làm như thế.

Ôm ấp thân thể nho nhỏ, thời điểm bé con không ngủ được, hắn liền sẽ như vậy nhẹ nhàng vỗ nhẹ lên lưng nó, để nó mau chóng ngủ yên.

Chiêu này mười lần như một.

Quả nhiên, nguyên bản Thanh Linh nhíu chặt lông mày trở nên thanh tĩnh lại, tay cầm lấy vạt áo Lục Lê không còn dùng sức nữa.

Thanh Linh trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn mang theo dáng vẻ vô cùng đáng thương, Lục Lê cẩn thận đụng vào nó, nó sẽ giận hờn lắc lắc đầu, môi hồng hào phiết đi, nhưng vẫn như một cái đuôi sói dính ở trên người Lục Lê.

Lục Lê nhìn nó dính người như vậy, dự định chờ trời sắp sáng sẽ đem nó trả về.

Không biết qua bao lâu, hắn cảm giác được cơn buồn ngủ, mí mắt tựa như nặng ngàn cân, cuối cùng Lục Lê không kháng cự nổi liền ngủ thiếp đi.

Trước khi ngủ Lục Lê còn giãy dụa, lo lắng mình lại bị ác mộng làm cho tỉnh giấc.

Ai biết mãi đến tận ánh mặt trời tờ mờ sáng, Lục Lê mới tỉnh lại.

Hắn híp híp mắt, phát hiện mình ngủ thẳng đến hừng đông.

Lục Lê nghe được trong lòng hắn thằng nhóc phát sinh âm thanh sợ hãi, nó nói: “Cha thần an.”

Tầm mắt Lục Lê hướng phía dưới vừa nhìn, khi thấy cặp mắt Thanh Linh tựa như trân châu đen đẹp đẽ. Thanh Linh thấy hắn nhìn sang, vội vã tránh thoát tầm mắt của hắn.

Lục Lê khụ một tiếng, buông ra cánh tay bị gối đầu lên, nói rằng: "Đêm qua ngươi ngủ kéo y phục bản tọa, xuất phát từ lòng nhân từ bản tọa mới chưa ném ngươi đi."

Đứa bé từ trên giường ngồi dậy, cúi đầu nói: "Tạ ơn cha."

Lục Lê nhìn nó xuống giường, mang giầy liền chạy ra ngoài, không lâu lắm liền mang trở về một thau nước lớn, loạng chòa loạng choạng hướng về hắn đi tới.

Lục Lê sợ thau nước sóng sánh sẽ làm nó ngã xuống đất.

Hắn từ trong lỗ mũi phát sinh một tiếng hừ nhẹ, nói rằng: "Tay chân vụng về, bản tọa thấy rất phiền lòng, loại chuyện này ngươi không cần phải làm."

Lục Lê vỗ tay, hai hạ nhân giữ ngoài cửa lập tức đẩy cửa đi vào, hướng về hắn hành lễ.

Tổng chưởng sự chính là Tam Nương, năm đó Trầm Đình Quân đem nàng từ trong chiến loạn cứu ra, từ đó nàng là thuộc hạ đắc lực nhất của hắn.

Luận võ công, Tam Nương xếp hạng thứ mười trong bảng xếp hạng mười vị trí đầu, thừa sức dạy dỗ một đứa bé như Thanh Linh.

Đây là lần đầu tiên giáo chủ ở trước mặt bọn họ thừa nhận thân phận Thanh Linh, khiến hai hạ nhân kia rất kinh ngạc, không dám thất lễ đối với Thanh Linh nói: "Mời, tiểu công tử."

Thanh Linh hiển nhiên cũng rất kinh ngạc, hắn xem xét Lục Lê một chút, nhưng Lục Lê không hề liếc mắt nhìn nó, thẳng lưng ngồi trở lại trước bàn đọc sách.

50. Chương 50

Đợi đến khi Lục Lê căn dặn một hồi, không chỉ toàn bộ Phong Nhã Các nổ tung, còn có cả hệ thống.

Hệ thống phẫn nộ hỏi hắn: "Sao anh có thể cho cậu ta học võ công?"

Lục Lê không để ý chút nào nói: "Thế thì sao?"

Hệ thống đột nhiên dùng ngữ khí ý vị sâu xa nói: "Nguyên tác nội dung vở kịch Thanh Linh căn bản chưa từng học qua võ công, anh đây là muốn phá nát nội dung vở kịch."

Lục Lê nói: "Vậy mỗi lần tao đi đúng hướng nội dung vở kịch, đến cuối cùng còn không phải vỡ nát? Tại sao mày không đi tìm người đã làm nội dung vở kịch tan nát đi?!"

Hệ thống liền im lặng.

Lục Lê chưa hết giận còn nói: "Từ thế giới thứ nhất đến hiện tại BUG vẫn còn chưa sửa, mày chết dí ở đâu? Bản tọa cần mày làm gì"

Hệ thống lại trầm mặc một hồi, mới chậm rãi, bao hàm tình cảm bắt đầu đọc nội dung: "Cậu ta bị anh đẩy ngã lên giường, anh xé y phục cậu ấy ra, nhìn hai điểm thù du ngay trước ngực, anh tội ác tày đình bắt đầu có phản ứng…"

Lục Lê tức giận nói: "Cút!"

Hệ thống nói tiếp: "Anh khống chế cậu ta hết thảy các điểm mẫn cảm, ngọc thô to dài ở địa phương không thể miêu tả ra vào liên tục, anh bắt đầu trở nên hưng phấn, trong mắt lộ ra dục vọng dơ bẩn…"

Lục Lê dùng khí lực vỗ bàn một cái, bàn gỗ tử đàn trước người lập tức liền sụp xuống.

Hệ thống thức thời không nói nữa.

Nghe được tiếng nổ vang bọn hạ nhân vội vã đi vào, Lục Lê phất phất tay tùy ý để bọn họ thu thập tàn cục.

Kỳ thực mà nói, Lục Lê muốn Thanh Linh đi học võ, mặt sau nội dung vở kịch đối với Thanh Linh quá mức tàn nhẫn, nếu như học một chút võ công đến lúc đó hắn đem Thanh Linh cho người thay phiên làm nhục, nó còn có thể trốn đi ra ngoài.

Lục Lê không đành lòng trơ mắt nhìn vận mệnh Thanh Linh bi thảm như vậy.

Làm như vậy ít nhất còn có thể bảo đảm trên cơ bản Thanh Linh sẽ được an toàn.

Lục Lê thở dài, vừa nghĩ tới Thanh Linh liền đau đầu, phải chờ tới đứa nhỏ trưởng thành lớn lên, không biết hắn phải tiêu hao bao nhiêu thời gian, muốn ở thế giới này nghỉ ngơi trong bao lâu.

Mãi đến tận sắc trời dần tối, Lục Lê mới nhìn thấy Thanh Linh đầu đầy mồ hôi trở về, trên mặt mang theo niềm sung sướng hiếm có.

Lục Lê nhìn vết thương trên mặt thằng nhóc nhạt đến hầu như không còn nhìn thấy, vết thương trên người nó cũng tốt lắm rồi. Chỉ là trên tay nó còn lộ ra băng gạc, xem ra ngày đó vẫn chưa chạm đến.

Thanh Linh lau mồ hôi trên trán, cúi đầu câu nệ đối với Lục Lê nói: “Cha, Linh Nhi trở về.”

Lục Lê ở trong phòng đợi một ngày thanh nhàn chán muốn chết, hắn liền hướng Thanh Linh ngoắc ngoắc ngón tay, nói rằng: “Đến, đến trước người bản tọa.”

Thanh Linh chậm rãi đi đến trước người hắn, Lục Lê lúc này ngồi ở trên ghế, vừa vặn cùng tầm mắt Thanh Linh nhìn đối diện nhau, hắn đưa tay liền có thể chạm lên mặt nhóc con này.

Lục Lê nói: “Đưa tay lại đây.”

Thanh Linh ngoan ngoãn đem hai tay đưa ra ngoài, giương con mắt như trân châu đen nhìn hắn, như bầu trời đêm đầy sao đẹp đẽ như vậy, giống như ánh sáng ngưng tụ lại thành lưu ly.

Lục Lê chỉ cùng nó đối diện một chút liền vội vã dời tầm mắt, sau đó đem băng gạc ngày hôm qua vì Thanh Linh buộc chặt mở ra.

Lục Lê lại một lần nữa cảm nhận được Ngọc Cốt sinh cơ cao hiệu quả không gì sánh được, chỉ vẻn vẹn một đêm, vết thương nhỏ vụn trên da liền trở nên bóng loáng như lúc ban đầu.

Da thịt Thanh Linh như sữa bò trắng sáng như thế, xúc cảm mỹ mãn tốt đẹp khiến Lục Lê không nhịn được sờ soạng mấy lần mới thả ra.

Thanh Linh buông mắt xuống, còn giơ hai tay của chính mình lên nhìn.

Lục Lê hỏi hắn: “Ngươi tự mình mở vạt áo ra, hay bản tọa phải giúp ngươi?”

Thanh Linh liếc mắt nhìn hắn, sau đó chậm chạp nói: “Thỉnh cầu cha giúp Linh Nhi.”

Lục Lê cau mày không vui nói: “Phiền phức.”

Tay cẩn thận rút đi y phục Thanh Linh, để thằng nhóc đứng đối diện hắn, Lục Lê liền đem nó bán ôm vào trong ngực, tay ở phía sau lưng nó tìm dây lưng cởi ra.

Đợi đến khi đem dây lưng ở trên người cởi ra, Lục Lê tinh tế đánh giá nó một hồi, phát hiện những vết thương kia đều trở nên nhạt màu, ngay cả chỗ máu ứ đọng nghiêm trọng nhất đều không còn nhìn thấy.

Xem ra Thanh Linh so với hôm qua còn muốn sốt sắng một chút, chờ Lục Lê thế nó bận y phục lại, tầm mắt kia còn không biết hướng về nơi nào nhìn.

Lục Lê lại vỗ tay, dặn dò hạ nhân tiến vào chuẩn bị nước tắm cho Thanh Linh, sau đó đối với thằng nhóc này nói: "Mau đi tắm, một thân mồ hôi bẩn chết ta rồi."

Thanh Linh nghe hắn nói xong sốt sắng ngửi một cái lên tay áo chính mình, Lục Lê đẩy nó một cái muốn nó đi nhanh lên, Thanh Linh mới cúi người xuống nói: "Vậy Linh Nhi xin cáo lui trước."

Lục Lê tức giận nói: "Cút đi."

Đợi Thanh Linh rời khỏi, Lục Lê lại bắt đầu nghiên cứu quyển sách trong tay này, đây là hắn từ tủ sách Trầm Đình Quân lấy ra một quyển kiếm phổ, tên sách là (Lạc Mai).

Chỉ nhìn danh tự đơn thuần này còn tưởng rằng là loại thư tịch văn nghệ, nhưng kỳ thực hình ảnh vô cùng tương phản, (Lạc Mai) là một quyển kiếm phổ cổ xưa tràn ngập mùi máu tanh.

Nội dung bên trong Lạc Mai nói về tốc độ biến hóa của từng đường kiếm, trong quá trình hoa mai thoát ly khỏi cành cây rơi xuống mặt đất, liền có thể giết người trong vô hình.

Trầm Đình Quân là tên mê võ nghệ, bình thường hắn không có chuyện gì làm liền đóng cửa nghiên cứu các loại võ công, thu lấy bí tịch võ công, ý đồ dùng võ công của chính mình càng tiến xa hơn một chút.

Trầm Đình Quân tu luyện chính là roi pháp, dùng chính là roi Bàn Long Hồng, nhưng chuyện này cũng không hề gây trở ngại hắn thu gom bí tịch võ công.

Tàng thư hắn có đầy đủ hết thảy các chiêu thức võ công, bản (Lạc Mai) này là bí tịch võ công rất đặc biệt, võ lâm nhân sĩ tha thiết đều muốn có, không tiếc vung tiền như rác chỉ để lấy được bí tịch này.

Hiện tại quyển bí tịch được Lục Lê tùy ý đặt ở trên bàn sách, hắn cảm giác mình như đang phung phí của trời.

Lục Lê quay đầu muốn nhìn một chút sắc trời ngoài cửa sổ, nhưng nhìn thấy y phục sắp xếp để lên bàn, do vị thêu nương vừa nãy cố ý lấy tới vài món tiểu y phục, chuyên môn làm cho Thanh Linh.

Lục Lê dĩ nhiên đã quên kêu Thanh Linh đem y phục mang theo.

Hắn đứng lên, gói kỹ bằng bao bố, đặt y phục chồng chất chỉnh tề, quyết định đưa tới cho Thanh Linh, thuận tiện nhìn y phục to nhỏ xem có thích hợp hay không.

Thanh Linh ở gian ngoài ngay tại phòng ngủ kia, cùng nơi ở của Lục Lê chỉ cách hai bức tường.

Lục Lê đứng trước cửa phòng Thanh Linh, nhìn thấy bên trong bóng người lờ mờ, tiếp theo do dự gõ gõ

cửa.

Liền nghe từ bên trong truyền tới một thanh âm mềm mại nói: "Người phương nào?"

Lục Lê nói: "Cha ngươi đây."

Sau đó nghe tiếng món đồ gì đó được Thanh Linh đặt xuống, liền vội vội vàng vàng chạy lại đây mở cửa.

Thanh Linh hiển nhiên là mới vừa tắm rửa xong, hắn bận áo lót màu trắng, mái tóc dài màu đen ướt nhẹp xõa xuống vai, thời điểm nhìn thấy Lục Lê phản xạ tính nở nụ cười, nhưng vừa nhớ ra cái gì đó liền thu nụ cười lại.

Lục Lê tự mình đi vào gian phòng nó, trong phòng bố trí cùng phòng hắn giống nhau như đúc, chỉ là phòng Thanh Linh rất sạch sẽ, nhìn qua trống rỗng.

Hắn đem y phục nô bộc kia đặt xuống trên bàn mở ra, đem áo khoác màu xanh nhạt được dệt từ sợi bạc cùng y phục lấy ra, đặt trước người Thanh Linh ướm thử một hồi.

Thấy vẻ mặt Thanh Linh thụ sủng nhược kinh, Lục Lê "Hừ" một tiếng nói: "Tam Nương thật sự quản việc không đâu, còn muốn vị thêu nương vì ngươi làm mấy bộ y phục đặt ở trong phòng bản tọa, nhìn thấy thật chướng mắt, bản tọa liền lại đây đưa cho ngươi."

Trên mặt Thanh Linh ửng hồng mới vừa tắm rửa xong, rửa đi một thân dơ bẩn, da nó trắng nõn như búp bê sứ. Nó mím đôi môi hồng hào, hai tay luồn qua bộ y phục kia, thấp giọng nói: "Tạ ơn cha."

Lục Lê cảm giác mình nói nhiều giống như giấu đầu hở đuôi, thẳng thắn ngậm miệng lại.

Nhìn thấy tóc nhóc con còn nhiễu nước, Lục Lê nắm lấy khăn, ngồi xổm xuống lau chùi tóc ướt cho nó.

Vừa bắt đầu Thanh Linh còn không thích ứng lui về phía sau tránh né, sau đó cứng rắn nhịn xuống, ngoan ngoãn cho Lục Lê lau tóc.

Lục Lê ngửi được mùi vị trên tóc của nhóc con, cái mùi vị ngọt ngào kia chính là mùi thơm từ sữa vẫn chưa tiêu tan.

Hắn tiến sát vào ngửi một cái, phát hiện đúng là mùi vị này, không nhịn được hỏi: "Mùi vị xà phòng này ngươi từ đâu mà có?"

Thanh Linh trừng mắt nhìn, nói rằng: "Không có mùi vị nha." Nó suy nghĩ một chút liền nói: "Chỉ là lúc nãy uống chén sữa bò Tam Nương bưng lại đưa cho Linh Nhi uống."

Lại uống sữa bò tươi, thói quen này lúc nào mới có thể thay đổi đây.

Lục Lê không nói nữa, bắt đầu giúp nó lau tóc không nói tiếng nào.

Đợi đến khi lau tóc xong, hắn liền thả khăn lau xuống, đứng lên hướng về nhóc con duỗi hai tay ra.

Thanh Linh lại trừng mắt nhìn, nó không biết mình phải làm cái gì.

Lục Lê nói: "Đêm nay ngươi bồi cha cùng nhau ăn cơm, cùng cha ngủ chung."

Tối hôm qua ôm Thanh Linh ngủ hắn không còn nằm mộng nữa, đêm nay Lục Lê khẳng định không thể bỏ qua cho nó, trước tiên phải cùng nó tạo mối quan hệ, để Thanh Linh tình nguyện cho hắn ôm ngủ.

Thanh Linh ngẩng đầu vẻ mặt không biến hóa gì liếc mắt nhìn hắn, sau đó nói: "Dạ được." Tiếp theo cũng hướng về hắn mở ra hai tay, làm cái tư thế muốn ôm.

Lục Lê nhìn nó ngoan ngoãn, tâm đều bị manh hóa. Cánh tay hắn luồn dưới nách thằng bé, đem hài tử nho nhỏ ôm lên.

Kỳ thực rõ ràng rất hưởng thụ, nhưng hắn ngoài miệng lại nói: "Nặng muốn chết, tay bản tọa ôm ngươi tê rần hết rồi."

Thanh Linh thăm dò tính dùng tay vòng lấy sau gáy Lục Lê, thấy không bị quát lớn sau đó liền yên lòng, an tâm dựa vào trên người hắn.

Lục Lê cảm giác khoảng cách gần ngửi được mùi vị ngọt ngào kia, khiến hắn không phát sinh phản cảm.

Thời điểm dùng bữa tối, quả nhiên nhóc con chỉ ăn cơm không dùng thức ăn, Lục Lê hướng về hạ nhân hầu hạ một bên liếc mắt ra hiệu, hạ nhân liền lập tức lo sợ mặt mày tái mét chia thức ăn cho Thanh Linh.

Lục Lê đoán được chỉ là ở trước mặt hắn Thanh Linh không dám làm càn, lúc hạ nhân vì nó chia thức ăn qua, khóe miệng nó không thể ức chế uốn cong lên.

Tính tình trẻ con vẫn là tốt nhất, cũng dễ dàng thu mua nhất.

Sau khi dùng qua bữa tối Thanh Linh không cần đi làm chuyện khác, nhóc con cảm giác mình ở đây dư thừa, cầm lấy góc áo chính mình đứng ở một bên không biết làm gì.

Kỳ thực mỗi ngày Lục Lê chờ ở trong phòng cũng rất phiền chán, vào buổi tối càng không biết phải làm gì,

không bằng thẳng thắn đến dạy Thanh Linh nhận biết mặt chữ.

Nguyên tác nội dung vở kịch khi Thanh Linh còn nhỏ Trầm Đình Quân xem như nô bộc, sau khi lớn lên thành luyến sủng tiết dục, không chỉ giết cả nhà của nó, còn đem các loại thủ đoạn đến hành hạ nó.

Cuối cùng Trầm Đình Quân dạy dỗ đủ rồi, liền đem Thanh Linh ném tới Câu Lan Viện bắt tiếp khách.

Lục Lê muốn quỳ vì nội dung vở kịch kỳ hoa này, cái này cần bao nhiêu thù hận mới có thể làm được chuyện như vậy, có bao nhiêu biến thái mới có thể xuống tay ác độc đối với một đứa bé.

Ngược lại hắn không làm được chuyện như thế.

Lục Lê hướng về Thanh Linh ngoắc ngoắc ngón tay, mệnh lệnh cho nó: "Lại đây."

Thanh Linh đi tới, Lục Lê liền đem sách trong tay đưa cho nó, "Bản tọa dạy ngươi học chữ, ngày mai sẽ tìm tiên sinh dạy học đến dạy cho ngươi."

Lục Lê rất lý trí tìm cho mình một cái lí do: "Ngực không tỳ vết mực, tay trói gà không chặt, có tư cách gì ở lại bên người bản tọa?"

Thanh Linh nhẹ nhàng "Dạ" một tiếng.

Không nghĩ tới âm thanh hệ thống lại ghé vào lỗ tai hắn nổ tung, hệ thống chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Anh để cậu ấy học võ thì thôi, lại còn cho cậu ta học chữ! Tâm anh cao cả quá nhỉ?"

Lục Lê nói: "Tao thích để nó học đấy, có bản lĩnh mày đến cắn tao đi."

Hệ thống nếu như có thực thể, nhất định sẽ hận không thể đến cắn chết hắn.

Hệ thống đột nhiên trở nên rất bình tĩnh, nó quyết định tiếp theo gây buồn nôn đến Lục Lê, "Anh cho cậu ta uống xuân dược đỉnh cấp, để cậu ấy mềm nhũn thành bãi nước, cậu ấy khát vọng anh đến xoa nắn an ủi, anh đột nhiên lùi ra. Tiếp theo năm, sáu đại hán đi vào…"

Cả người Lục Lê không ổn, hắn tức giận nói: "Cút!"

Thanh Linh thấy sắc mặt nam nhân đột nhiên trở nên trầm trọng, cẩn thận từng li từng tí một kêu một tiếng: "Cha?"

Lục Lê thở phào, nói rằng: "Vô sự."

Không cho hắn dạy hắn càng dạy, không cho hắn làm hắn càng làm, tức chết hệ thống cay gà đi!!!

(Hết chương 50)

51. Chương 51

Buổi tối đem Thanh Linh nho nhỏ ôm vào trong lòng, quả nhiên Lục Lê không còn nằm mộng nữa, cách ngày tỉnh lại tinh thần thoải mái có chút khó mà tin nổi.

Thanh Linh rất sớm liền tỉnh lại, thế nhưng sợ đánh thức hắn liền vùi vào trong lồng ngực hắn không nhúc nhích, đợi đến khi Lục Lê tỉnh lại, mới từ trên giường đến ngồi dậy.

Lục Lê nhìn nhóc con vì chính mình bận rộn, liền đau đầu đối với nó nói: "Bản tọa đã nói ngươi tay chân vụng về, không cần ngươi hầu hạ."

Thanh Linh nhón chân cầm lược chải tóc cho hắn, tóc của chính nó còn rối tung rối mù, lại còn muốn tới hầu hạ hắn.

Lục Lê đem lược trong tay Thanh Linh đoạt lấy, tự mình chải lấy.

Chải đến một nửa hắn lại nghĩ, Phong Nhã Các dưỡng nhiều hạ nhân như vậy không phải chỉ cho họ ăn cơm trắng, lập tức vỗ tay để bọn hạ nhân giữ ở ngoài cửa đi vào.

Thanh Linh xem ra còn chưa thích ứng cho người khác tiếp xúc với mình, có hạ nhân muốn hầu hạ nó chải đầu, nó không thích nhấp môi, nói rằng: "Không cần."

Đúng là Lục Lê được hầu hạ quen rồi, sau khi cột tóc cao lên, mặc vào trường bào đỏ tươi thêu sợi vàng, nhìn trong gương tướng mạo quyến rũ, mọi cử động của nam nhân như câu hồn đoạt phách, Lục Lê sâu sắc thở dài.

Thanh Linh đi tới gian ngoài phòng của mình thay y phục, thời điểm Lục Lê tới nhìn nó, nhóc con đã đổi thành bộ y phục luyện công, Lục Lê nhìn nó dùng trâm cài nguyệt sắc ghim lên tóc, không nhịn được đưa tay ngắt một hồi.

Thanh Linh liếc mắt nhìn hắn, sau đó nói: "Cha, Linh Nhi xin cáo lui trước."

Biết Thanh Linh vội vàng đi luyện công cùng Tam Nương, Lục Lê không thèm để ý hướng về nó phất phất tay, ngay cả ánh mắt bố thí cũng lười nhìn nó.

Đợi đến khi Thanh Linh rời khỏi, Lục Lê lại bắt đầu dốc lòng nghiên cứu võ công, đem bản bí tịch (Lạc Mai) bị hắn tùy ý đặt lên bàn lật xem lại một lần nữa.

Giữa lúc Lục Lê lẳng lặng ngồi, hắn đột nhiên cảm giác được một trận dị động, tiếp theo xuất hiện một thanh âm suýt chút nữa dọa hắn nhảy ra khỏi ghế.

Người mặc hắc y kia quỳ một gối xuống trước người Lục Lê, nói rằng: "Giáo chủ, võ lâm nhân sĩ thập phương sắp tiến đến Thập Lục Dạ."

Lúc này Lục Lê mới nhớ tới hắn cũng có ảnh vệ bên mình, bên người Trầm Đình Quân có mười hai ảnh vệ, những người kia đều do hắn tự tay dạy dỗ ra, đều đối với Trầm Đình Quân trung thành tuyệt đối quyết chí thề không thay đổi, kêu bọn họ hướng về đông họ không dám chạy về tây.

Lục Lê nghe xong ảnh vệ nói không mặn không nhạt đáp một tiếng, liền không tiếp tục nói nữa.

Ảnh vệ quỳ trên mặt đất một lát, thấy nam nhân không nói gì nữa, đang chuẩn bị muốn rời đi, liền nghe giáo chủ nói: "Kêu hạ nhân bên ngoài chuẩn bị xe ngựa, bản tọa muốn đến Thập Lục Dạ."

Ảnh vệ thấp giọng tuân lệnh, Trầm Đình Quân là chủ nhân của bọn họ, chủ nhân quyết định không phải việc bọn thuộc hạ có thể ngờ vực.

Lục Lê cười lạnh một tiếng, nói rằng: "Để bản tọa ngắm nghía cẩn thận, những vị được xưng võ lâm chính đạo rác rưởi kia sẽ chết thảm thương như thế nào."

Kỳ thực Lục Lê không phải bởi vì muốn nhìn những người kia chết thảm trạng ở Thập Lục Dạ ra sao, mà là bên trong nguyên tác nội dung vở kịch Trầm Đình Quân cũng chính lúc này mang theo Thanh Linh trở lại Thập Lục Dạ.

Tháng ngày ở Thanh Phong Các Thanh Linh bị làm khó dễ, ở Thập Lục Dạ kia dằn vặt thăng cấp lên tầm cao mới hơn.

Lục Lê không đành lòng hồi tưởng nội dung vở kịch hung tàn này.

Trầm Đình Quân tinh thông y thuật, nhưng càng am hiểu chính là điều chế độc dược, mà vừa vặn bên cạnh hắn lại có Thanh Linh.

Bởi vì trong lúc lơ đãng Trầm Đình Quân phát hiện, mỗi lần Thanh Linh sau khi trúng độc vào ngày thứ hai đều khôi phục lại hoàn hảo khó mà tin được.

Ngay cả hắn điều chế ra một giọt độc dược liền muốn đòi mạng, Thanh Linh uống xong một bình sau ngày thứ hai có thể nhảy nhót líu lo.

Bị Trầm Đình Quân phát hiện thể chất Thanh Linh nghịch thiên, nhóc con đón lấy vận mệnh có thể tưởng tượng được. Nó bị Trầm Đình Quân giam cầm ở trong mật thất làm vật thí nghiệm, trên tay cùng chân mang theo xiềng xích, mỗi ngày đều bị bách độc ăn mòn, đau đến không muốn sống.

Lục Lê hồi tưởng lại nội dung vở kịch toàn thân mồ hôi lạnh đều tuôn xuống, chớ đừng nói chi là chính mình còn muốn đi làm nghiên cứu trên người Thanh Linh.

Vì lẽ đó đợi đến khi hắn nhìn thấy Thanh Linh, ánh mắt xót thương kia chưa kịp thu hồi lại.

Thanh Linh khuôn mặt nhỏ nhắn còn mang theo nét ửng đỏ, trên trán chảy đầy mồ hôi, nó giơ tay lau vệt mồ hôi, ngẩng đầu lên nhìn về phía Lục Lê, nhỏ giọng hỏi: "Thưa cha, chúng ta đi đâu nha?"

Nhóc con từ nhỏ đã cùng Tam Nương đồng thời chờ ở Phong Nhã Các, đương nhiên không biết đến sự tồn tại của Thập Lục Dạ.

Lục Lê lười cùng nó giải thích, chỉ cứng rắn nói rằng: "Bản tọa ở đâu, ngươi liền ở đó."

Thanh Linh thất vọng thu hồi tầm mắt, nhẹ nhàng "Dạ" một tiếng.

Bốn góc mái cong trong xe ngựa đặc biệt rộng lớn, trên bàn gỗ tử đàn bày một khay trái cây, bên cạnh chính là bộ trà cụ tinh xảo.

Không gian đủ lớn Lục Lê có thể nằm ở bên trong, vì lẽ đó hắn không bạc đãi chính mình, miễn cưỡng nghiêng người dựa vào trên nhuyễn tháp, trái lại Thanh Linh liền ở bên cạnh hắn ngồi nghiêm chỉnh.

Thanh Linh cúi thấp đầu, có chút rầu rĩ không vui.

Lục Lê cảm thấy nó hẳn là rời đi nơi chốn quen thuộc, vì lẽ đó có chút thương cảm.

Phong Nhã Các đặt chân ở vùng ngoại thành Nam Đô, từ đây xuất phát đến Thập Lục Dạ, không ngơi không nghỉ nhanh nhất cũng phải mất một ngày đường.

Lục Lê dùng mũi chân đá nhóc con, Thanh Linh lập tức trợn to hai mắt nhìn về phía hắn.

Lục Lê nhíu mày nói: "Lấy trái cây cho bản tọa."

Thanh Linh hai tay đặt ở trên đầu gối giật giật, sau đó thân thể rề rà đi đến bên người Lục Lê, bốc lên một quả vải xé vỏ ra, sau đó đem đến bên miệng Lục Lê.

Kỳ thực để một đứa bé đến hầu hạ hắn, trong lòng Lục Lê vẫn có chút cách ứng, cho nên khi Thanh Linh cho hắn ăn lần thứ hai, Lục Lê ghét bỏ xem xét trái cây kia một chút, sau đó nói: "Thật khó ăn, bản tọa không muốn ăn."

Thanh Linh bóc quả vải xong liền đặt ở trong khay trái cây, cầm lấy khăn lau tay, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh không nói lời nào.

Xe ngựa xóc nảy khiến Lục Lê có chút không thoải mái, hắn liền không nằm nghiêng nữa, mà là ngồi xếp bằng lên, thử cảm thụ nội lực xoay quanh trong thân thể.

Lục Lê không hiểu được thấu đáo võ công ảo diệu cho lắm, hắn chỉ cảm thấy nội lực là một vật rất kỳ diệu, không hề có một tiếng động lại không có khí tức, đụng vào đáy lòng hắn.

Hắn hướng nội lực về trước ngực, trong lúc lơ đãng đụng tới bản kiếm phổ kia.

Vừa nãy đi vội vàng, Lục Lê chưa kịp đem quyển sách này đặt lại bên trong ám cách.

Lục Lê chưa kịp có động tác gì, âm thanh hệ thống như muốn phá tan trình tự, nó nói: "Đừng nói anh đem bản kiếm phổ này đưa cho cậu ta chứ?! Não anh có phải chứa bùn không?"

Vốn Lục Lê không có nghĩ đến điều này, vừa nghe hệ thống nói như vậy, hắn vốn muốn rút tay trở về liền đặt tay trong vạt áo, đem bản kiếm phổ (Lạc Mai) lấy ra.

Sau đó hệ thống nhiều lần cảnh cáo nghiêm trọng, đem bản kiếm phổ kia ném tới trên người Thanh Linh.

Tư thái Lục Lê vẫn cao cao tại thượng, lời hắn nói ra đối với Thanh Linh như một sự bố thí: "Cố gắng nghiên cứu kiếm pháp, đến Thập Lục Dạ sẽ có sư phụ đến dạy dỗ ngươi."

Ban đầu Thanh Linh bị kiếm phổ quăng vào mặt có chút choáng váng, nghe Lục Lê nói xong sững sờ trong chốc lát, mới câu môi rụt rè nở nụ cười, nói rằng: "Tạ ơn cha."

Khóe miệng nhóc con lúc này giương lên, hai mắt nó tỏa sáng, không thể chờ đợi được nữa bắt đầu mở sách nhìn.

Lục Lê xem qua bản kiếm phổ kia, bên trong nội dung chỉ là những nét bút họa đơn giản, xem ra đặc biệt dễ dàng, nhưng thực tế tu luyện lên cao lại không dễ dàng gì.

Hắn còn muốn há mồm đối với Thanh Linh nói chút gì đó, lại không nghĩ rằng trong đầu vang lên âm thanh hệ thống phẫn nộ: "Anh XX chính là cái XX!"

Hệ thống cay gà khẳng định đang mắng hắn, bằng không làm sao từ ngữ lại vang lên tiếng beep beep quen thuộc kia chứ.

Có điều chỉ cần hệ thống khó chịu, Lục Lê liền cảm giác mình rất thoải mái.

Nhóc con chăm chú xem sách, Lục Lê tay chống đầu, bên trong xe ngựa lảo đảo suýt chút nữa khiến hắn ngủ thiếp đi.

Chỉ là khi hắn từ trong cơn buồn ngủ ảm đạm đột nhiên cảm giác được một luồng khí tức, nhanh chóng hướng về xe ngựa tập kích.

Khí tức này không đúng phải gọi là sát ý mới đúng.

Lục Lê vén lên tấm mành dày nặng về phía sau liếc nhìn, rõ ràng mục tiêu còn chưa xuất hiện, nhưng hắn biết, có người nào đó hướng về xe ngựa này vọt tới.

Hắn chưa kịp ra tay, ảnh vệ ẩn nấp trong bóng tối liền nhanh như chớp bay ra ngoài.

Lục Lê nhận ra được bốn phía dị động, hắn đem Thanh Linh còn đang hết sức chuyên chú nghiền ngẫm đọc bí tịch ôm vào trong lòng, một cước đá văng cửa xe ngựa, nhảy ra ngoài xe.

Sau khi bọn hắn đi ra, mấy thanh kiếm lóe hàn quang liền xuyên thủng xe ngựa.

Thanh Linh chăm chú nắm lấy vạt áo Lục Lê, bất an nói rằng: "Cha…"

Lục Lê thiếu kiên nhẫn nói: "Câm miệng."

Tay kia cầm roi đứng trên mui xe ngựa, Lục Lê híp mắt vừa nhìn, kinh ngạc phát hiện người này lại là Tần Thủy Nguyệt.

Hắn lập tức nở nụ cười lạnh lùng, môi đỏ tản ra hàn khí bức người: "Muốn chết."

Tần Thủy Nguyệt nhìn dáng vẻ hắn tâm trạng có chút nhút nhát, sau đó liếc nhìn chính mình mang đến mấy trăm người dũng khí liền tăng lên, đối với nam nhân một thân tiên y như máu nói: "Tên ma giáo Trầm Đình Quân kia, đã sớm nghe nói ma giáo không chuyện ác nào không làm, tội ác tày trời! Ngay đêm đó còn dám dâm loạn bổn công chúa, đáng chém ngàn lần!"

Xem ra căn bệnh của phu quân nàng đã được chữa khỏi, nếu không phải vậy Tần Thủy Nguyệt nào có thời gian đến tìm hắn.

Lục Lê xem thường nàng, roi Bàn Long Hồng dài nhỏ ở trong tay triển khai, vẽ ra một đạo cương phong ác liệt.

Roi Bàn Long Hồng, một roi bán thân bất toại, hai roi đưa ngươi lên ngắm gà khỏa thân.

Tần Thủy Nguyệt kinh sợ đến mức lui về phía sau một bước, nàng hướng về phía sau vừa nhìn, mới phát hiện mình mang đến thủ hạ bất tri bất giác bị giải quyết một nửa.

Lục Lê một tay còn ôm nhóc con, tay nhẹ nhàng vừa kéo, những người kia nhào tới toàn bộ đều nhẹ nhàng bay ra ngoài.

Thời điểm ảnh vệ đem Tần Thủy Nguyệt ép quỳ gối trước mặt hắn, Lục Lê đưa tay giơ cằm tiểu cô nương lên, sau đó lộ ra nụ cười tràn ngập tà khí.

Tần Thủy Nguyệt nhìn người đàn ông trước mắt này không hợp mắt, nhưng không thể phủ nhận bị sắc đẹp làm cho đứng hình rồi.

Nhìn tóc đen như mực được gió thổi bay lộ liễu, cặp mắt đào hoa phảng phất xuân sắc vô biên, trường bào che giấu dáng người thon dài… Tổn thọ lắm nha!!!

Yêu nghiệt lại đẹp đẽ đến như vậy!

Lục Lê híp mắt tinh tế đánh giá nàng, bỗng nhiên không nhẹ không nặng cho Tần Thủy Nguyệt một cú tát, tiếp theo hướng về ảnh vệ hai bên trái phải: “Trói nàng lại, mang về Thập Lục Dạ.”

Tần Thủy Nguyệt phẫn hận cắn môi, không cam lòng nhìn hắn.

Lục Lê cảm thấy tiểu cô nương này thực sự là quá dũng cảm, quá can đảm, mỗi lần đều tự mình ra trận, mỗi lần đều bị hắn bắt lại.

Lục Lê ngồi lại lần nữa trên xe ngựa bốn phía đều hở hết ván cửa, nội tâm hắn rất là khổ sở.

Cũng may bên cạnh còn có người khổ sở giống như hắn.

Trải qua một tràng nguy hiểm vừa nãy, nhóc con không đọc sách nữa, ánh mắt xoay tròn chuyển động bốn phía, thật giống như đang nhìn xem có còn người tiếp cận hay không.

Đợi đến mặt trời chạng vạng dần hạ sơn, xe ngựa mới ngừng lại, tới một thị trấn nhỏ tìm khách điếm nghỉ chân.

Lần đầu tiên Thanh Linh rời Phong Nhã Các đến địa phương khác, nó cầm góc áo Lục Lê trái phải nhìn xung quanh.

Lục Lê chê nó đi chậm, thẳng thắn đem nó ôm lên, một tay ung dung đem Thanh Linh nho nhỏ ôm vào lòng.

Trên tay Tần Thủy Nguyệt cột xiềng xích tinh tế, giấu ở bên trong áo bào rộng lớn không dễ nhìn thấy được, nàng bị điểm á huyệt, chỉ có thể phẫn hận dùng ánh mắt giết người nhìn đến Lục Lê.

Lục Lê không thèm phản ứng nàng, ôm Thanh Linh đi hai, ba bước liền lên khách điếm lầu hai.

(Hết chương 51)

52. Chương 52

Lục Lê đem nhóc con phóng tới trên giường, Thanh Linh vẫn còn chút e sợ, nó bất an nắm lấy tay, ánh mắt ở trên mặt Lục Lê dao động bất định.

Lục Lê thấy rõ dáng vẻ Thanh Linh muốn nói lại thôi, hỏi nó: "Ngươi sao thế? Sao lại nhìn bản tọa?"

Thanh Linh mím môi, rốt cục liền hỏi: "Cha, Linh Nhi sẽ có mẫu thân sao?"

Lục Lê thế mới biết trong lòng nhóc con đang suy nghĩ gì, thấy rõ ánh mắt Thanh Linh khát vọng chờ đợi, hắn hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: "Bản tọa làm sao có thể để ý Tần Thủy Nguyệt cho được? Muốn mẫu thân, Tam Nương mới chính là mẫu thân ngươi."

Kỳ thực bên trong nguyên tác Trầm Đình Quân cướp lấy Tần Thủy Nguyệt đem đến Thập Lục Dạ, hai người trải qua ngược thân ngược tâm sâu sắc, đương nhiên phần lớn đều là Trầm Đình Quân ngược nàng, Tần Thủy Nguyệt mới bất đắc dĩ chấp nhận hắn.

Mẹ nó hắn đây căn bản không phải là gay đi làm chuyện tình nam nam, cuối cùng dĩ nhiên Trầm Đình Quân có thể cùng Tần Thủy Nguyệt HE với nhau, mà Thanh Linh ở Câu Lan Viện tự sinh tự diệt.

Thanh Linh nghe hắn nói xong, liền thở phào nhẹ nhõm.

Đến thời điểm dùng bữa tối, Lục Lê sẽ điểm vài món ăn cho hai người.

Khách điếm này mùi vị cơm nước cũng không tệ lắm, tuy rằng vẫn dùng nước trắng, thiếu dầu thiếu muối,

nhưng ăn thức ăn khác ngoài những món Thanh Linh nấu có chút không quen, ngẫm lại hiện tại đang ở bên ngoài cũng chỉ đành nhịn xuống.

Rất kỳ quái, nhìn những món ăn kia đều có đầy đủ màu sắc hương vị, thế nhưng Lục Lê ăn vào lại không ra mùi vị gì cả, thầm nghĩ có hay không BUG thế giới trước kéo dài đến thế giới này.

Thế giới cay gà chính là muốn cho hắn không thể rời bỏ Thanh Linh, may là Lục Lê không phải kẻ tham ăn, nếu không chắc điên lên mất.

Lục Lê không còn tâm tình ăn uống nữa liền đặt đôi đũa xuống, bên cạnh Thanh Linh đang vui vẻ ăn chợt thấy thế, cũng lập tức buông bát đũa xuống, trợn to hai mắt nhìn hắn.

Lục Lê đứng lên, liền đi ra ngoài không bắt chuyện cùng Thanh Linh.

Mãi đến khi nhìn hắn đi ra cửa, Thanh Linh mới đem tầm mắt thu hồi về, yên tĩnh cầm đũa lên ăn cơm.

Lục Lê phiền muộn không ra khỏi khách điếm, mà là ngược lại đi tới sát vách gian phòng nhỏ, dự định đi nhìn Tần Thủy Nguyệt.

Khi Lục Lê đi vào, Tần Thủy Nguyệt đang ngồi ở trên giường, hai tay ôm ngực vô cùng tức giận, nữ nhân hắc y che mặt cầm kiếm bảo vệ một bên, nàng là một trong những mười hai ảnh vệ của Trầm Đình Quân.

Tần Thủy Nguyệt vừa thấy Lục Lê liền trợn tròn mắt, tiện tay nắm lấy bình hoa tính ném qua bên này.

Ảnh vệ hết sức chức trách lập tức tiến lên nắm lấy cổ tay nàng, sức mạnh mạnh mẽ kia khiến Tần Thủy Nguyệt đau đến cau mày, bình hoa trên tay rơi xuống đất, tiếng vỡ nát vang lên, mảnh sứ trải đầy trên mặt đất.

Ảnh vệ nắm vai Tần Thủy Nguyệt nhấn xuống một cái, lại đá lên cẳng chân nàng, Tần Thủy Nguyệt không khống chế được liền quỳ xuống.

Vừa vặn quỳ gối xuống trên những mảnh sứ sắc bén, máu tươi lập tức chảy ra thấm vào lớp vải thuần trắng.

Lục Lê nhìn thấy thôi cũng muốn đau dùm.

Tần Thủy Nguyệt đương nhiên cũng đau, nước mắt nàng tuôn xối xả, nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Bổn công chúa đã sớm nghe nói ma giáo các ngươi người bên trong đều đê tiện vô liêm sỉ, nham hiểm giả dối! Đừng hòng mưu toan muốn dùng loại này để bổn công chúa khuất phục!”

Lục Lê nhìn thấy bàn bên cạnh bị lật tung cùng cơm nước bừa bộn khắp nơi, cảm thấy tiểu cô nương này

tính khí thực sự quá nóng nảy.

Chẳng trách Trầm Đình Quân yêu thích dạy dỗ nàng đến như vậy.

Lục Lê không cho nàng quỳ trên mặt đất nữa, liền vẫy lui ảnh vệ, sau đó nhấc cổ áo Tần Thủy Nguyệt xách lên, khóe miệng hắn mang theo nụ cười yếu ớt tà khí, ánh mắt đào hoa không có ý tốt.

Tần Thủy Nguyệt cảnh giác nhìn nam nhân.

Lục Lê nói: "Bản tọa hiện tại cởi hết y phục của ngươi ra, đem ngươi toàn thân trần trụi đứng ở cửa khách điếm, cho vạn người dùng lời lẽ dâm dục nhục mạ ngươi, thế nào?"

Tần Thủy Nguyệt run rẩy lên, nàng ngừng cắn môi, cuối cùng vẫn là thỏa hiệp.

Nàng phẫn hận nói: "Ngươi rốt cuộc muốn Bổn công chúa phải làm sao?"

Lục Lê bỗng dưng buông nàng ra, Tần Thủy Nguyệt không lực chống đỡ nghiêng về phía sau ngã vào trên giường, nhìn về phía Lục Lê ánh mắt một mực kiên trinh bất khuất, thà chết không phục.

Lục Lê đưa tay đặt dưới cằm, tầm mắt khinh bỉ từ trên người nàng đảo qua, nói rằng: "Ngươi trước tiên đem đồ vật trên mặt đất thu dọn sạch sẽ, chờ đến Thập Lục Dạ sẽ có đầu bếp đến nấu món ăn cho ngươi." Tiếp theo hắn đưa ánh mắt nhắm ngay ảnh vệ.

Ảnh vệ vừa tiếp xúc tầm mắt tới từ hắn, ngay lập tức cúi đầu cung kính nói: "Giáo chủ yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ coi chừng nàng."

Lục Lê thỏa mãn gật gật đầu, liền rời khỏi sương phòng.

Đợi đến khi hắn trở lại gian phòng của mình, Thanh Linh nằm nhoài trên bàn đọc sách, nhìn thấy Lục Lê trở về liền ngẩng đầu lên, ân cần đi tới, hỏi hắn: "Nước nóng đã chuẩn bị xong, cha có muốn tắm rửa?"

Lục Lê đáp một tiếng, sau đó muốn cởi trường bào ra Thanh Linh bước lên một bước, nhón chân lên giải vạt áo cùng dây lưng ra.

Động tác tay quen thuộc không biết làm qua bao nhiêu lần.

Tuy rằng Lục Lê cảm giác thấy hơi khó chịu, nhưng không có đi ngăn cản nó.

Trong sương phòng bồn tắm phía trước đặt một tấm bình phong hình hoa điểu, Lục Lê thoát trường bào

chỉ còn áo lót lỏng lẻo trễ xuống, liền để Thanh Linh ngừng lại, đi tới sau tấm bình phong, bước lên cầu thang bậc gỗ tiến vào bên trong bồn tắm màu nâu.

Nước nóng bao quanh thư thích khiến hắn bất chợt thở dài, còn chưa kịp hưởng thụ, liền nghe đến tiếng bước chân Thanh Linh chậm rãi đi tới.

Lục Lê rất đau đầu.

Tiểu tổ tông này đi đến đâu đều đợi hắn đến đó, sao lại dính bên người hắn rồi.

Thanh Linh mang đến một cái ghế nhỏ, để mình đứng lên sát thành bồn tắm, nhìn nam nhân bên trong nhiệt khí mịt mờ, nhẹ giọng nói: "Linh Nhi vì cha kỳ lưng."

Lục Lê nói: "Không cần." Mau cút nhanh để hắn mắt không thấy tâm không phiền.

Thanh Linh "Dạ" một tiếng, từ trên băng ghế nhỏ đi xuống.

Lục Lê nghe được âm thanh Thanh Linh rời đi mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhóc con tính ý thức vẫn quá mạnh, khổ là chính hắn không chỉ không suy yếu loại ý thức này, trái lại muốn cho Thanh Linh biết được chính mình kém một bậc so với người khác, từ nhỏ là thân phận thấp hèn.

Đây mới là điểm chính khiến Lục Lê đau đầu.

Sau khi Lục Lê tắm xong từ bình phong đi ra, hắn liền nhìn thấy Thanh Linh nằm ở trên bàn, dưới cánh tay còn gối lên sách, xem ra đã ngủ say.

Lục Lê nhẹ nhàng lặng lẽ đi qua, vươn ngón tay đâm đâm gò má trắng mịn của nó.

Nhóc con bị quấy nhiễu nhíu lông mày lại, trong miệng lầm bầm mơ hồ cái gì đó, đợi đến khi Lục Lê lấy tay xẹt qua bên mép nó, không hẹn mà tự nhiên đem ngón tay hắn ngậm vào trong miệng.

Cảm giác được nhiệt độ ẩm ướt ấm áp, Lục Lê mặt dài ra liền đỏ lên, lập tức đem ngón tay thu hồi lại.

Hắn liếc nhìn Thanh Linh, tiếp theo dùng nội lực đem tóc còn dính nước hong khô đi.

Sau đó cẩn thận từng li từng tí một ôm nhóc con đi ngủ, hắn ngửi thấy được mùi thơm ngọt ngào trên người hài tử, nhìn thấy hài tử ngủ say, cảm nhận được thân thể hài tử mềm mại nằm trong lồng ngực hắn, tâm Lục Lê như bị manh hóa.

Cật lực nhịn xuống gào thét điên cuồng 'Nó thật đáng yêu', Lục Lê đem Thanh Linh ôm lên giường, cánh tay nắm trên người nó, một bên nhìn chằm chằm nhóc con.

Nhìn hồi lâu, hắn thực sự không nhịn được ngay ở trên mặt Thanh Linh thu hồi ánh nhìn lại.

Thanh Linh bình thường ngoan ngoãn cùng với lúc khi ngủ hoàn toàn không giống nhau, nó trái phải nhiễu loạn nhíu lông mày, lắc lư cái đầu nhỏ, muốn từ trong lồng ngực Lục Lê tránh thoát.

Lục Lê không cho nó cơ hội tránh thoát, lại ở trên mặt nó hôn một cái.

Thanh Linh nửa ngày đều không tránh ra, khóe mắt ngưng tụ hơi nước, giơ lên cánh tay nhỏ liền cho Lục Lê một cái tát.

Sức mạnh tuy không lớn, thế nhưng khiến Lục Lê trong nháy mắt tỉnh táo lại. Hắn không đùa Thanh Linh nữa, mà là dùng cánh tay khinh nhu vòng qua người nó, nhẹ nhàng vỗ về lưng nó.

Thanh Linh lông mày nhăn lại chậm rãi thả lỏng, hơi thở có chút ngổn ngang lần thứ hai trở nên vững vàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nó gần trong gang tấc, Lục Lê nhìn thấy nó mặt mày tinh xảo, lông mi màu đen cuộn lại, bờ môi nho nhỏ hé mở.

Lục Lê cẩn thận liếc nhìn Thanh Linh, nhìn thấy nhóc con ngủ rất say, lại không nhịn được nhào tới, ở khóe miệng nó ấn một nụ hôn nhợt nhạt.

Sau khi hài lòng liền ôm nó nhắm mắt lại ngủ.

Mãi đến tận khi Lục Lê ngủ sâu, lẽ ra hài tử phải nhắm mắt ngủ đột ngột mở hai mắt ra, con ngươi trong trẻo cực kỳ ám trầm. Mặt nó không chút biến sắc nhìn nam nhân một lát, mới nhợt nhạt nhắm mắt lại.

Cách ngày Lục Lê tỉnh lại, Thanh Linh cũng đã sớm tỉnh lại, vừa mở mắt liền nhìn thấy Thanh Linh trừng mắt theo dõi hắn, dọa Lục Lê nhảy dựng lên.

Lục Lê lúng túng khụ một tiếng, không nhìn đến Thanh Linh, chính mình vươn người ngồi dậy.

Thanh Linh cũng không nói lời nào, theo hắn yên lặng xuống giường.

Lần thứ hai ngồi vào trên xe ngựa lên đường, Lục Lê thấy rõ Thanh Linh còn đang nghiên cứu bí tịch bại hoại kia, từng trang sách trong tay nó lật sang, tiện tay để lên bàn.

Thanh Linh duy trì tư thế hai tay cầm bí tịch, nó ngẩng đầu lên nháy mắt nhìn Lục Lê, tựa hồ không hiểu ý đồ của hắn.

Lục Lê biểu hiện kiêu căng nói: "Lại đây nắn chân cho bản tọa."

Thanh Linh thấp giọng nói: "Dạ."

Tiếp theo liền quỳ xuống trước mặt Lục Lê, sau đó duỗi ra hai cái tay bé nhỏ nắn chân Lục Lê.

Lục Lê thấy gần đủ rồi, dùng mũi chân đá nó ra, ra hiệu Thanh Linh đứng lên.

Thanh Linh chậm rãi đứng lên, con ngươi trân châu đen như tụ tập hàng ngàn ngôi sao lấp lánh, Lục Lê muốn nhích lại gần một chút, để hắn có thể nhìn thấy rõ ràng.

Thanh Linh cúi đầu, Lục Lê vừa định muốn nói gì đó với nó, liền nghe phu xe bên ngoài lên tiếng: "Giáo chủ, đã đến Thập Lục Dạ!"

Nghe vậy, Lục Lê vén lên tấm mành dầy nặng vừa nhìn, quả nhiên phía trước chính là cửa ải đầu tiên tiến vào Thập Lục Dạ —— rừng rậm chướng khí đầy sương mù. Từng tầng sương mù dầy đặc chỉ xem thôi đặc biệt cảm giác âm u khủng bố, hàn khí quanh thân, thị lực Lục Lê vô cùng tốt, có thể nhìn xuyên thấu qua từng tầng sương mù nhìn thấy bóng người lờ mờ bên trong.

Tiếng gào thét tuyệt vọng lan tràn trong khu rừng rậm.

Xe ngựa lấy tốc độ như tên bắn đột phá chướng ngại vật, nhanh chóng chạy xuyên qua.

Địa phận ma giáo ở Bát Dạ, trong này ngoại trừ phải xuyên qua rừng rậm sương mù chướng khí dầy đặc, còn phải trải qua bảy tầng cửa ải gian nan, dọc theo đường đi Lục Lê đều ngửi thấy được mùi máu tanh khiến người khác phải buồn nôn.

Thanh Linh phản ứng hiển nhiên so với hắn càng lớn hơn, chưa từng thấy loại tình cảnh này khiến khuôn mặt nó trắng bệch, thân thể run rẩy nép sát vây quanh thân hắn.

Lục Lê cảm thấy Thanh Linh có chút đáng thương, muốn đem nó lên ôm vào trong lồng ngực, lại vì duy trì thiết lập nên nhịn xuống, tiếng chê cười sắp bật thốt lên cũng làm cho hắn cố gắng nuốt xuống.

Ai biết Thanh Linh run rẩy không dừng lại được, lập tức nhào tới trên người Lục Lê, Lục Lê đột nhiên không kịp chuẩn bị liền đem nó ôm vào lòng.

Thời điểm chạm vào hai tay lạnh lẽo của nhóc con, Lục Lê lúc này mới phát hiện hài tử là thật sự rất sợ

hãi.

Thanh Linh gắt gao nắm lấy vạt áo trước của hắn, đầu nó núp vào trong lồng ngực Lục Lê, hắn nghe thấy tiếng hàm răng nhóc con vang lên lập cập.

Hắn muốn đẩy ra đột nhiên ngừng lại, đổi thành động viên vỗ nhẹ lên lưng Thanh Linh, Lục Lê nói rằng: "Mới chỉ nhiêu đây thôi ngươi đã sợ? Bản tọa còn chưa chân chính mở mang tầm mắt cho ngươi thấy những nơi càng ác liệt hơn."

53. Chương 53

Chờ đến được Bát Dạ, nhóc con vẫn chăm chú cầm lấy vạt áo Lục Lê, ngồi ở trên người Lục Lê, cả người run rẩy không ngừng.

Lục Lê cũng không dùng lực tát nó bay ra ngoài, mà khinh nhu động viên vỗ lưng Thanh Linh, nhưng trong miệng lại phun ra những lời nói châm chọc.

Phu xe ở bên ngoài kêu lên một tiếng ngưng xe ngựa lại, liệt mã hí lên một tiếng tiếng vó ngựa cũng ngưng theo.

Phu xe ở bên ngoài nói: "Thỉnh giáo chủ cùng tiểu công tử xuống xe."

Nghe vậy, Lục Lê đẩy Thanh Linh vẫn còn quấn triền lên người hắn ra, nhóc con ngẩng đầu lên sợ hãi nhìn hắn một chút, khuôn mặt nhỏ trắng bệch, trên mặt vệt nước mắt vẫn còn chưa khô.

Chỉ là trong tay nó còn nắm chặt vạt áo Lục Lê, Lục Lê vốn muốn kêu nó thả mình ra, sau đó thẳng thắn liền đem Thanh Linh ôm lấy, tiếp theo xuống xe ngựa.

Thanh Linh không có ý tứ muốn đi xuống, ngược lại cánh tay vòng lấy cổ Lục Lê, ngoan ngoãn đem đầu đặt ở bên gáy hắn.

Lục Lê thiếu kiên nhẫn trong miệng lầm bầm hai tiếng, vẫn ôm chặt nó, nhanh chân hướng về cung điện phía trước đi đến.

Hắn nghe được Thanh Linh ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói: "Cha, đừng bỏ Linh Nhi ở lại một mình."

Thanh âm kia nhỏ đến mức hầu như không nghe rõ, bị gió thổi bay tán loạn trên không trung, Lục Lê làm bộ không nghe, bước chân không ngừng đi về phía trước.

Tòa cung điện được xây dựng đối diện sông bỉ ngạn, cực kỳ khổng lồ, không khí xung quanh trầm thấp hắc ám cùng đỏ sậm rất tương xứng với nhau. Không thể tưởng tượng được, thế giới này ngoại trừ kiến trúc hoàng cung mới có thể sánh ngang nổi.

Lục Lê ôm Thanh Linh tiến vào tòa cung điện, thuộc hạ cùng hạ nhân xếp thành hai hàng cung kính hướng về hắn hành lễ, tiếp theo giống như e ngại cái gì đó cúi đầu không dám ngẩng mặt.

Xem ra bọn họ đều biết tính cách thật sự của Trầm Đình Quân.

Lục Lê có thể phân rõ ràng thuộc hạ cùng hạ nhân của hắn, không chỉ là y phục của bọn họ, bởi vì bọn họ một loại là hai đầu gối quỳ xuống đất hành lễ, một loại chỉ quỳ một chân trên đất.

Tần Thủy Nguyệt bị ép tiến vào bởi vì quá mức ồn ào, trong miệng liền nhét giẻ lau, hai ngày nay đi đường xóc nảy khiến nàng cả người nhếch nhác, tiều tụy không tả nổi.

Chỉ là ánh mắt kia còn nhìm chằm chằm Lục Lê, hận không thể đem hắn bầm thây ngàn đao.

Lục Lê phiền lòng, liền nói: "Dẫn nàng đi thanh tẩy, kêu hạ nhân đổi y phục, đưa đến tẩm điện bản tọa."

Tần Thủy Nguyệt vẫn thà chết chứ không chịu khuất phục.

Lục Lê nở nụ cười, cái cười ẩn hàm khinh bỉ nói: "Để bản tọa nhìn thử, sống lưng công chúa Nam Đô có cứng rắn không thể phá vỡ như trong tưởng tượng hay không."

Tần Thủy Nguyệt không phục kêu ô ô hai tiếng, Lục Lê biết nàng muốn nói chính là biến thái.

Lục Lê nói: "Dẫn đi."

Xiềng xích nhẹ vang lên, Tần Thủy Nguyệt khập khễnh bị hai người hai bên trái phải kéo đi về phía trước.

Lục Lê liếc mắt nhìn phương hướng nàng đi, sau đó hắn xuyên qua hai hàng người hướng về tẩm điện mà đi.

Trong này phải đi qua đình viện nhỏ có đào trì nhuộm máu, nghe tiếng nước róc rách cùng tiếng chim hót lanh lảnh, Thanh Linh nép vào trong lồng ngực hắn không dám gặp người liền ngẩng đầu lên, đem cằm khoát lên trên bả vai Lục Lê, hiếu kỳ nhìn về phía sau.

Lục Lê vỗ xuống mông nhóc con, dưới chân bật nhảy lên, mũi chân nhẹ lướt qua mặt ao, ở chỗ hắn đi qua mặt nước không chút nhúc nhích gợn sóng nào, dao động từng điểm bọt nước.

Đợi đến khi Lục Lê đem Thanh Linh buông ra, nhóc con còn lộ ra dáng vẻ bất đắc dĩ.

Lục Lê căn dặn nó: "Cho dù có tới Thập Lục Dạ, cũng không thể bỏ phí võ công cùng học chữ."

Thanh Linh gật đầu nghiêm túc nói: "Linh Nhi biết."

Lúc này Lục Lê mới thỏa mãn, nếu không để nó học võ công phòng thân, kết cục của Thanh Linh cũng chỉ đến Câu Lan Viện.

Hệ thống bùng nổ vài lần, hiện tại bình tĩnh trở lại, lúc này trong thanh âm là một mảnh hoang vu: "Thật sự có nên vui mừng không đây, ít nhất anh đang đi đúng đầu mối chính của nội dung vở kịch…"

Lục Lê nói: "Kỳ thật tao không muốn đi."

Hệ thống uy hiếp hắn: "Trừ phi anh muốn luân hồi lại, nhưng tui thì không muốn đâu."

Lục Lê bất đắc dĩ: "Mày cút đi."

Lục Lê vì Thanh Linh tìm kiếm hai vị sư phụ, võ công sẽ do đệ nhất ảnh vệ thiên phú hơn người chỉ dạy cho nó, dạy học thì giao cho Tề Nguyệt Sinh là quân sư mưu trí của ma giáo.

Tề nguyệt Sinh người này, trước khi vào ma giáo đã từng ở trong hoàng cung làm Thái Phó, chuyên môn giáo dục mỗi một hoàng tử cầm kỳ thư họa, thi thư lễ nhạc, hắn còn đứng ở phía sau lưng làm tham mưu cho hoàng đế.

Nhưng bởi vì hắn quá mức thông minh, biết được rất nhiều chuyện của hoàng đế, khống chế toàn bộ chuyện lớn nhỏ trong triều đình Nam Đô. Cuối cùng quân vương kiêng kỵ hắn hạ lệnh chém đầu cả nhà.

Tề Nguyệt Sinh từng cùng đệ nhất ảnh vệ có mấy phần giao tình, được cứu trở về từ trên pháp trường sau đó mang về ma giáo.

Thế lực Trầm Đình Quân sở sĩ có thể đột phá vào trong triều đình Nam Đô, phần lớn đều bởi vì chính Tề Nguyệt Sinh.

Lục Lê vỗ tay một cái, hạ nhân sau khi đi vào liền chỉ vào Thanh Linh nói: "Đem tiểu công tử mang tới nơi Tề tiên sinh."

Thanh Linh lúc theo hạ nhân đi, quay đầu lại muốn nhìn Lục Lê một chút.

Đúng lúc Lục Lê thấy được, trong lòng hắn liền mềm nhũn vì độ manh của nó.

Thế nhưng tầm mắt hắn chỉ có thể nhàn nhạt lướt qua một bên.

Lục Lê vẫn chưa kịp phục hồi tinh thần, đệ nhất ảnh vệ của hắn bất tri bất giác đi tới bên cạnh hắn, một tay chống lên đầu gối tay còn lại chống xuống đất đối với Lục Lê nói: "Võ lâm nhân sĩ thập phương ở Nhất Dạ tổn hại hơn phân nửa, phần lớn đều đã rút về, chỉ có số ít dư đảng hiện nay đã đến Tam Dạ."

Lục Lê bán nằm ở trên nhuyễn tháp, dùng tay chống đỡ đầu, chậm rãi suy nghĩ đối sách.

Lần này vượt mọi chông gai người muốn xông đến Bát Dạ, chỉ có thể là Diệp Sùng.

Nguyên tác nội dung vở kịch, Diệp Sùng một đường kiên trì chính là vì muốn cứu Thanh Linh thoát khỏi ma trảo Trầm Đình Quân.

Không chỉ bởi vì Diệp Sùng là hiệp khách chính nghĩa, càng bởi vì Diệp Gia từng cùng Thanh Linh Gia là bạn bè tri kỷ, hắn cũng vâng theo phụ mệnh phải đem Thanh Linh mồ côi từ trong bụng mẹ mang về Diệp Gia, xem như vì bạn tốt giúp đỡ di nguyện nhà Thanh Linh.

Diệp Sùng không thể chết được, thế nhưng không thể để hắn đến nơi này.

Lục Lê trầm ngâm chốc lát, nhẹ nhàng nói rằng: "Phái người đi đem từng tên xông vào Tam Dạ đả thương, khiến cho bọn họ biết khó mà lui."

Ảnh vệ cúi đầu xuống nói: "Dạ." Tiếp theo liền như một cơn gió rời đi.

Ảnh vệ một chân trước vừa rời đi, Tần Thủy Nguyệt chân sau liền bị xô đẩy vào phòng.

Xem ra Tần Thủy Nguyệt vẫn không cam tâm, nhưng cũng là người hiểu rõ đạo lý ở dưới mái hiên nhà người khác không thể không cúi đầu, ánh mắt phẫn hận nhìn Lục Lê thu lại không ít.

Chỉ là tầm mắt nàng như dính ở trên thân nam nhân nằm trên nhuyễn tháp, vốn chỉ muốn liếc nhẹ nhìn hắn một cái, lại không nghĩ rằng yêu nghiệt mê hoặc bản lĩnh càng lúc càng lớn.

Trường bào đỏ tươi làm nổi bật nước da trắng nõn như ngọc, tóc đen dài tán loạn chưa buộc lên khoác trên người, chỉ tùy ý cử động thôi, liền có mùi vị tình sắc, mọi cử động phảng phất như có thể câu hồn đoạt phách.

Tần Thủy Nguyệt vốn một bụng tức giận dĩ nhiên liền xẹp xuống, nàng nhìn nam nhân, người ở phía sau liền đẩy nàng một cái sau mới làm bộ không tình nguyện hướng về hắn đi đến.

Lục Lê nhìn thấy Tần Thủy Nguyệt ngoan như vậy, có chút khó mà tin nổi. Liền làm bộ mặt trầm trọng hóa vấn đề chỉ huy nàng: "Lại nắn chân cho bản tọa."

Tần Thủy Nguyệt chịu nhục ngồi xổm xuống, duỗi ra cánh tay mềm mại chưa từng hầu hạ qua người khác, không nặng không nhẹ bắt đầu vì Lục Lê xoa bóp.

Bấm mấy lần, Lục Lê ghét bỏ đá nàng một cái, nói rằng: "Quá nhẹ."

Tần Thủy Nguyệt không thể làm gì khác hơn cánh tay tăng thêm sức mạnh, Lục Lê lại đá nàng thêm một cái nữa, soi mói: "Quá mạnh, ngươi nắn đau bản tọa."

Tần Thủy Nguyệt vừa nghe lập tức liền không nhịn được, tính khí đại công chúa liền bộc phát, nàng lấy tay nâng lên, muốn tát vào mặt cái người không biết điều này.

Nhưng nàng vừa ngẩng đầu nhìn thấy dung mạo diệt lệ gần trong gang tấc, tay liền chầm chậm buông xuống.

Lục Lê tiếp được tầm mắt nàng cả người liền không dễ chịu, hắn buồn bực cau mày nói: "Bản tọa không cần ngươi theo, cút qua đứng một bên đợi."

Tần Thủy Nguyệt như vừa tỉnh giấc chiêm bao phục hồi tinh thần lại, nàng ở trong lòng thầm mắng chính mình không có cốt khí, sau đó đứng lên.

Đón lấy các loại làm khó làm dễ từ Lục Lê, đem tất cả những việc Thanh Linh làm buộc Tần Thủy Nguyệt phải làm qua một lần, nhìn thấy nàng đánh không lại chính mình dáng vẻ lại không thể làm gì khác hơn, trong lòng Lục Lê quỷ dị rất hài lòng.

Mãi đến tận khi Thanh Linh ôm sách vở trở lại tẩm điện, Lục Lê còn vênh mặt hất hàm sai khiến Tần Thủy Nguyệt làm cái này làm cái kia.

Tần Thủy Nguyệt vô cùng tức giận, lại không có cách nào bắt được hắn.

Thanh Linh đem sách Từ tiên sinh đưa cho thả xuống, đi tới trước mặt Lục Lê, nhìn nam nhân nhếch miệng cười sung sướng, thấp giọng nói: "Cha, Linh Nhi trở về."

Mỗi lần trở về, còn muốn nói với hắn một tiếng. Lục Lê tùy ý "Ừ" một hồi, liền không để ý đến nó nữa.

Tần Thủy Nguyệt bưng chén trà trở về, nàng đã ngã mấy lần, đều bị Lục Lê hiềm cái này hiềm cái nọ đạp lên người, nàng không nhịn được nghĩ muốn đem trà trong tay hất lên mặt vênh váo tự đắc kia.

Lục Lê nhìn thấy dáng vẻ Tần Thủy Nguyệt thảm hại, liền lôi kéo tay Thanh Linh nói: "Ngày sau nàng chính là thiếp thân nô tỳ của ngươi, nếu nàng không dám nghe mệnh lệnh của ngươi liền nói cho bản tọa."

Thanh Linh hạ thấp đầu xuống lập tức liền ngẩng lên, không nghĩ tới Lục Lê sẽ nói ra những lời này, hai con mắt vốn có chút ảm đạm liền sáng ngời lên.

Tần Thủy Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, hầu hạ ai so với hầu hạ tên biến thái này tốt hơn rất nhiều.

Bên môi Thanh Linh lộ ra vệt cười yếu ớt, có chút hứng thú cùng Lục Lê tán gẫu nó cùng Tề Nguyệt Sinh thảo luận sự tình.

Lục Lê tâm tình không tệ, vì lẽ đó kiên trì để nó nói chuyện tản mạn, thỉnh thoảng không nhịn được sờ lên mái tóc mềm mại của nó.

Đến thời điểm đi ngủ, Thanh Linh nhón chân cởi áo bào Lục Lê, sau đó liền tự giác nằm ở một bên bên trong giường.

Lục Lê phát hiện mình thực sự không thể rời bỏ Thanh Linh, hắn chỉ cần không ôm Thanh Linh ngủ, cái mộng cảnh không ngừng nghỉ kia sẽ tận dụng mọi thứ quấn quanh hắn, ngay cả giấc ngủ trưa cũng như thế.

Lục Lê hỏi hệ thống, hệ thống cay gà chỉ nói không biết, có lẽ là BUG.

Tuy rằng Lục Lê rất thích ôm Thanh Linh thân thể nho nhỏ mềm mại, nhưng lại nghĩ đến nếu như Thanh Linh trưởng thành thì mình nên làm gì, hai người bọn họ là đại nam nhân cũng không thể chen cùng một cái giường đi.

Nhóc con từ trong áo ngủ bằng gấm ló đầu ra, nghi hoặc kêu Lục Lê một tiếng: "Cha?"

Dáng dấp bé nhỏ kia cực kỳ đáng yêu.

Lục Lê nhào lên giường ôm Thanh Linh, ngửi mùi thơm ngọt ngào trên người nó, đem hết thảy buồn phiền đều quên hết đi.

54. Chương 54

Lục Lê đã sớm có linh cảm muốn ở thế giới này nghỉ ngơi rất lâu, không nghĩ tới chờ đợi ròng rã suốt mười năm.

Hắn không phải là người không có kiên trì, ngược lại hắn rất có kiên trì, bằng không sẽ không ở thế giới thứ nhất luân hồi lâu như vậy mà không tan vỡ.

Lục Lê tự tay đem nhóc con từ hài đồng phát triển thành thanh niên, Thanh Linh cũng từ nguyên bản câu nệ đến bây giờ đối với Lục Lê thân mật không kẽ hở nào.

Lục Lê tuy rằng cật lực duy trì thiết lập, nhưng hiển nhiên Thanh Linh không giống như lúc đầu e ngại hắn.

Thậm chí phải nói, là càng ỷ lại vào hắn.

Lục Lê rất đau đầu, cũng rất phiền muộn.

Tốc độ HE không nhanh không chậm từ từ tăng trưởng, hiện tại khi Thanh Linh đến tuổi này, hắn cũng nên cân nhắc bước kế tiếp đi theo nội dung vở kịch như thế nào.

Chỉ là mười năm này gắn kết thân mật làm bạn, hắn biết mình khẳng định không hạ thủ được, bởi vì hắn không đành lòng phá hủy đại hài tử một tay chính mình bồi dưỡng lên.

Trước nội dung vở kịch hung tàn này Lục Lê có thể tiết kiệm thì tiết kiệm, đầu mối chính của nội dung vở kịch hắn có muốn trốn cũng tránh không thoát.

Lục Lê híp mắt nhìn phía ngoài cửa sổ, dưới đêm trăng dáng người thanh niên đang múa kiếm như nước chảy mây trôi, tư thái của cậu cực kỳ đẹp, ở dưới ánh trăng hình thành một đạo cắt hình màu đen, mà ở bên trong màu đen này lại chỉ có thể nhìn thấy hàn quang chuôi kiếm.

Cuối cùng vãn ra một đường kiếm hoa, tiếp theo đem mũi kiếm ác liệt thuận thế thu hồi lại, thanh niên cầm trong tay Triền Tình kiếm chắp tay nắm ở phía sau, trên mặt cậu hiện lên sung sướng cùng thỏa mãn, bước chân mềm mại đi vào trong phủ.

"Cha."

Nghe được tiếng kêu Thanh Linh, Lục Lê không phản ứng cậu, tầm mắt lười nhác còn đặt trên quyển sách trong tay, phảng phất vừa nãy ánh nhìn chằm chằm thẳng tắp ngoài cửa sổ không phải do chính hắn.

Thanh niên tuấn tú tóc đen áo bào trắng hiển nhiên đạt được tiếng khen "Quân tử như ngọc", khóe miệng cậu khẽ nở nụ cười, trong tay hơi động, Triền Tình kiếm như có linh tính, tự phát bay lên treo ở trên tường.

Thanh Triền Tình kiếm này là Lục Lê tìm người chuyên môn vì Thanh Linh chế tạo, lấy từ hàn băng ngàn năm cùng liệt băng hỏa luyện chế tác thành, trên đời gần như không tồn tại một thanh kiếm thứ hai.

Vào ngày Thanh Linh đến tuổi cập kê Lục Lê liền tặng cho cậu, lúc đó Thanh Linh xoa chuôi kiếm bóng loáng, đặt cho nó tên là Triền Tình.

Lục Lê không hiểu cậu lấy danh tự này có hàm nghĩa gì, có điều chung quy kiếm là của Thanh Linh, cậu thích gọi tên gì liền cứ gọi thế đó đi.

Thanh niên lại kêu lên một tiếng, Lục Lê lúc này giống như bố thí liếc mắt nhìn cậu, nhíu mày hỏi: "Hôm qua ngươi nhìn thấy ai?"

Thanh Linh trừng mắt nhìn, khá là vô tội nói: "Linh Nhi chưa từng nhìn thấy người xa lạ."

Lục Lê nghĩ cũng biết cậu không chịu nói, ngày hôm qua hệ thống nói Diệp Sùng kiên trì không ngừng xông vào Bát Dạ, sau đó toại nguyện nhìn thấy Thanh Linh.

Phỏng chừng Diệp Sùng đã đem hết thảy đều nói cho cậu biết, trong lòng tiểu tử này sợ đã hận hắn tận thấu xương tủy, lại còn dáng vẻ làm bộ thản nhiên như không.

Hoặc là Thanh Linh đang hoài nghi trong lời nói có bao nhiêu phần chân thực, nhìn dáng dấp cậu muốn nói lại thôi, Lục Lê thật muốn nói cho cậu biết Diệp Sùng nói hoàn toàn đúng.

Kỳ thực Lục Lê cảm thấy Thanh Linh rất đáng thương, chỉ vì một người chạy lại đây cứu cậu, cậu vốn không nên đi đáng thương người khác.

Lục Lê câu môi nở nụ cười, bên trong nụ cười kia mang theo một chút ác ý, hắn nhíu mày nói: "Người kia có phải là tên Diệp Sùng?"

Tiếp theo hắn thành công nhìn thấy trên mặt Thanh Linh biểu hiện dao động, thanh niên mân môi, vẻ mặt trong nháy mắt lạnh lùng.

Chỉ một thoáng chốc, Thanh Linh lại cười nói: "Linh Nhi chưa từng nghe qua tên này."

Lục Lê cũng không vạch trần cậu, đánh giá sống lưng thanh niên thẳng tắp, dời tầm mắt ngờ vực đi, ra lệnh: "Đến thế bản tọa thay y phục."

Thanh Linh không chút do dự nào đi tới, cậu đã từng chỉ cao miễn cưỡng bằng eo Lục Lê, hiện tại lại cao hơn nam nhân trước mắt, cậu chỉ cần cúi đầu xuống là có thể nhìn thấy dung mạo diễm lệ kia, còn có lông mi khẽ run lên.

Thời gian tựa hồ không dừng lại ở trên người hắn quá lâu, mười năm này đều không có biến hóa nào, vẫn đối với người nhìn thấy có lực hấp dẫn trí mạng.

Hắn biến hóa nhiều nhất, chỉ là đối với Thanh Linh ngầm đồng ý cùng bao dung.

Thanh Linh ngửi thấy được mùi thơm mơ hồ trên thân thể nam nhân sau khi tắm rửa, cậu đưa tay liền có thể vòng lấy eo nam nhân gầy gò, vì hắn cởi xuống dây buộc trên eo, trường bào đỏ tươi liền rơi xuống đất.

Trên tóc buộc kim quan cũng được tháo xuống, ba ngàn sợi tóc đen đổ xuống như thác.

Lục Lê ngồi vào trên giường, nhợt nhạt buông mắt xuống. Thanh Linh quỳ một gối xuống đất, nâng một chân Lục Lê lên, vì hắn đem hài cởi ra.

Cặp chân trắng nõn như điêu khắc từ ngọc, cho dù nhiều năm luyện võ, cũng không thấy vết chai sần chỉ có người luyện võ mới có. Mỗi lần Thanh Linh nhìn thấy tầm mắt không nhịn được nhìn nhiều thêm vài lần, nhưng ngày hôm nay cậu hiển nhiên không có tâm tình để nhìn.

Lục Lê cũng nhìn ra Thanh Linh mất tập trung, nhấc chân đạp nhẹ cậu, nói rằng: "Tối nay không được ngủ với bản tọa nữa, ngươi đi ra gian ngoài mà ngủ."

Thanh Linh kinh ngạc giương mắt lên nhìn hắn.

Mười năm nay mỗi buổi tối nam nhân đều thân mật ôm cậu ngủ, vô số lần ban đêm bọn họ đều chưa từng tách ra.

Thanh Linh còn nhớ một lần duy nhất sau khi tách ra, cách ngày gặp lại được nam nhân, mắt hắn mang theo hai điểm ứ thanh, trên mặt tràn ngập uể oải cùng lo lắng.

Vẫn là lần thứ nhất Thanh Linh nhìn thấy nam nhân xinh đẹp ngăn nắp có dáng vẻ chật vật tiều tụy đến như vậy, đem chính mình ôm vào trong lồng ngực hắn, lại như ôm chính món đồ vật khiến hắn an tâm, tiếp theo liền nặng nề ngủ thiếp đi.

Từ đó cậu liền biết, đại khái Trầm Đình Quân không có cách nào rời đi cậu.

Lục Lê thấy cậu ngốc lăng còn chưa đi, quay đầu lại đá cậu một cước, mắt không thấy tâm không phiền nằm lên giường, quay lưng về phía thanh niên.

Qua một lát, hắn mới nghe được Thanh Linh rời đi, còn có âm thanh cửa chậm rãi đóng lại.

Lục Lê lẳng lặng nằm một lúc, cảm nhận được cơn buồn ngủ xông tới liền ngồi dậy.

Hắn không thể cả đời cùng Thanh Linh bên nhau, hiện tại nên thử đi thích ứng Thanh Linh không có mặt ở đây.

Lục Lê thở dài, tùy tiện phủ thêm một bộ trường bào, dự định thừa dịp gió đêm mát mẻ, ra bên ngoài đi dạo một vòng.

Tay hắn chạm lên trên cửa sổ chạm trổ, nhớ tới lúc trước cùng Tần Thủy Nguyệt thời điểm gặp nhau, cũng là dưới ánh trăng sáng sủa như đêm nay.

Nguyên tác nội dung vở kịch Tần Thủy Nguyệt bị Trầm Đình Quân mang đến Thập Lục Dạ, liền từ trong nhà đoạn tuyệt tin tức, mãi đến tận cuối cùng bị Trầm Đình Quân dạy dỗ đến bất đắc dĩ khuất phục, cũng không trở về Nam Đô.

Lục Lê vừa bắt đầu cũng dự định để Tần Thủy Nguyệt chờ ở Thập Lục Dạ, không ngờ vào bốn năm trước, vào một đêm tối trời nàng dĩ nhiên lại chạy trốn.

Lục Lê cảm thấy tiểu cô nương có thể xông qua Bát Dạ cũng là rất tốt rồi, không nghĩ tới một đường nàng lại thuận lợi xuyên qua tầng tầng hiểm cảnh, cuối cùng đến được Nam Đô.

Nếu Tần Thủy Nguyệt có bản lãnh đào tẩu này, Lục Lê cũng lười đuổi theo nàng. Hắn quyết định chờ nội dung vở kịch đi gần đến kết thúc, lại đem Tần Thủy Nguyệt bắt về.

Lục Lê mở cửa sổ ra nhấc chân bước đi ra ngoài, đạp nhẹ mấy lần vách tường ám sắc, mượn lực dùng khinh công bay lên đỉnh nóc nhà.

Chỉ là hắn không nghĩ tới, ở trên nóc nhà nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

Thanh niên áo bào trắng đêm nay không nghiêm cẩn như bình thường, lúc này cậu lười nhác ngồi ở bên trên, gió đêm đem áo bào cùng dây cột tóc thổi tung bay, tay áo bay tán loạn. Cậu ngẩng đầu lên, cầm trong tay bình rượu bạch ngọc từ trong quán rượu đổ vào trong miệng.

Không nghĩ tới ở nơi này còn có thể gặp được Thanh Linh, Lục Lê nhìn thấy cậu có chút lúng túng không tự chủ.

Ngay lúc Lục Lê muốn xoay người rời đi, thanh niên quay lưng lại phát hiện sự tồn tại của hắn, mang theo thanh âm say rượu truyền tới: “Cha?”

Lục Lê không thể làm gì khác hơn là xoay người, nhìn thấy thanh niên áo bào trắng lúc này hướng về hắn đi tới, dưới ánh trăng Lục Lê có thể thấy rõ ràng men say trên mặt cậu, ngay cả ánh mắt đều mông lung đi rất nhiều.

Thanh Linh đem bình sứ bạch ngọc hướng về phía dưới ném đi, dưới đất truyền đến âm thanh tiếng vỡ nát.

Lục Lê vẻ mặt bình tĩnh, chờ động tác kế tiếp từ cậu.

Bước chân Thanh Linh phù phiếm đi tới trước mặt Lục Lê, cậu nhìn nam nhân chăm chú một lát, bỗng nhiên lộ ra nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, tiếp theo mở ra hai tay, ôm chặt lấy Lục Lê.

Lục Lê bị động tác của cậu làm có chút giật mình, nhưng không tránh né cậu.

Nam nhân lạnh lùng nhìn cậu, trên mặt Thanh Linh hiện lên vẻ phẫn uất, cảm giác mình ở trong mắt hắn chỉ là đang diễn vai hề.

Lục Lê nói: "Đêm khuya thăm thẳm không thích hợp uống nhiều rượu."

Thanh Linh ôm lấy hắn không buông tay, thanh niên gác đầu đặt trên vai hắn, mùi rượu nhiễm đến trên người Lục Lê.

Lục Lê vừa định đem cậu đẩy ra, trên vai ẩm ướt khiến tay hắn ngưng lại.

Hắn nghe được thanh niên yếu đuối ngẹn ngào, những việc Thanh Linh đang cố gắng che dấu, thân thể vẫn run rẩy nhè nhẹ.

Lục Lê nhớ rõ tình cảnh lần cuối Thanh Linh khóc, là lúc cậu tới Thập Lục Dạ không thích ứng hoàn cảnh, sau này hắn chưa thấy lại đứa nhỏ này rơi nước mắt lần nào nữa.

Yêu thương chi tâm một khi cuồn cuộn dâng lên, liền không ngừng lại được.

Thanh Linh như con mèo nhỏ dính người sượt lên hắn, nước mắt nóng rực rơi tí tách lên gáy Lục Lê. Lục Lê do dự đưa tay ra, sau đó như thường ngày, động viên khinh nhu vỗ lên lưng cậu.

Ai biết Thanh Linh xuất kì bất ý*, đem đầu hắn ấn xuống, Lục Lê không phòng bị thanh niên sẽ làm ra vụ này, tiếp theo trên môi truyền đến xúc cảm mềm mại, khiến thân thể hắn bỗng nhiên cứng đờ người.

*Xuất kì bất ý: Bất thình lình, thừa lúc người khác không ngờ tới, làm cho đối phương không kịp đối phó.

Mùi hương rượu hoa đào thơm ngát như cánh hoa rơi xuống đôi môi mềm mại, Lục Lê nếm được mùi vị mặn mà ẩm ướt, hắn nhìn thấy Thanh Linh nhắm mắt lại, nước mắt trong suốt không ngừng rơi từ trong đôi mắt đóng chặt tràn ra ngoài.

Lục Lê một chưởng vỗ vào trước ngực cậu, thanh niên rốt cục buông hắn ra, tay che trước ngực bị thương, nước mắt cùng máu tươi tràn ra từ khóe miệng không ngừng tuôn ra.

Lục Lê chỉ dùng bảy phần mười sức mạnh, nếu là người bình thường có nội lực cao, võ công tinh tế, cũng chỉ bị hắn nhận mệnh đánh rớt xuống mái hiên.

Nhưng Thanh Linh chỉ thoáng lui về phía sau một bước, tiếp theo chậm rãi gập đầu gối, quỳ gối xuống trước người Lục Lê.

Lục Lê giơ lên tay áo chán ghét lau miệng một hồi, phun ra hai chữ lạnh lẽo: "Buồn nôn."

Thanh Linh nghe được toàn thân chấn động, cậu cúi đầu quỳ một gối xuống tại chỗ, mái tóc dài rũ xuống che kín vẻ mặt khó lường.

Lục Lê liếc Thanh Linh một chút, cảm giác trong lòng đặc biệt phiền muộn.

Ngay lúc hắn dự định xoay người rời đi không muốn ở lại cái nơi làm hắn phiền lòng này, lại không ngờ rằng cảm nhận được vạt áo bào nhẹ nhàng bị lôi kéo.

Chạm lấy, hai tay thanh niên vây quanh đùi phải của hắn, mặt dính sát vào, như rắn triền thân vào người hắn.

Đã sớm biết thế giới này niệu tính, sớm dự liệu được sẽ có ngày này, Lục Lê vẫn đối với lời cầu khẩn cực kỳ không thích ứng.

Thanh Linh mang theo tiếng khóc nói: "Cha, đừng bỏ Linh Nhi lại một mình…"

Cầu xin như vậy khiến cho phía sau lưng Lục Lê bay lên một luồng khí lạnh, hắn không thể nhịn được nữa giơ lên một cước đạp tay cậu ra, thanh niên áo bào trắng buông cánh tay ra, mạnh mẽ lui về phía sau một bước.

Cậu ho nhẹ cau mày, đưa tay lau đi vết máu tươi từ khóe miệng tràn ra.

Máu đỏ tươi từng điểm nhiễu giọt xuống trên áo bào thuần trắng, tựa như màu máu trên cánh hoa lạc mai.

Lục Lê phất tay áo nói: "Nói hươu nói vượn, nếu ngươi còn làm như vậy nữa bản tọa lột sạch y phục của ngươi ra, để vạn người làm nhục ngươi."

Nhìn thanh niên vẫn cứ im lặng không lên tiếng cúi thấp đầu xuống, trong lòng Lục Lê nổi lên cỗ cảm giác buồn bực càng ngày càng mạnh, đến cuối cùng ngay cả ngực cũng chầm chậm đau nhói lên.

Lục Lê xoay người, thả người nhảy xuống đất.

Thanh niên bị lưu lại hai tay hoàn qua thân thể chính mình, đem đầu cúi thấp nhắc lên, máu tươi nhuộm đỏ môi khe khẽ run rẩy, nước mắt không khống chế được liên tục rơi xuống.

Cậu thấp giọng khóc thầm: “Trầm Đình Quân… Ngươi lại dám giấu ta…”

Thanh âm bên trong mang theo sát khí nham hiểm, cùng bóng đêm hợp thành một thể.

Sáng sớm cách ngày, Lục Lê một đêm không ngủ đặc biệt buồn bực, trong mắt hắn hiện lên đầy tơ máu.

Cho nên khi ảnh vệ thuật lại chuyện bắt được mấy kẻ có bộ dạng khả nghi, dưới cơn nóng giận Lục Lê hạ lệnh đem bọn họ nghiêm hình tra tấn.

Chỉ là mệnh lệnh còn chưa truyền đạt xuống, Lục Lê vỗ bàn một cái, lúc này mới ý thức được những người kia khả năng là cùng phe với Diệp Sùng.

Tiếp theo hắn liền vội vội vàng vàng chạy tới tù thất.

Nam nhân bị xiềng xích trói chặt vừa thấy Lục Lê, trên mặt y lộ ra một tia kinh diễm, tiếp theo dâng lên mấy phần xem thường cùng căm hận, mắng to: “Ngươi chính là Trầm Đình Quân? Một bộ dáng yêu nghiệt như vậy làm sao có thể xứng danh là nam tử hán?”

Lục Lê nhẫn nhịn bị người khác công kích phẫn nộ nói: “Vì sao ngươi tự tiện xông vào Thập Lục Dạ của bản tọa?”

Diệp Sùng rất muốn nhổ nước bọt vào mặt hắn, có điều vẫn nhịn xuống, cứng tiếng nói: “Đương nhiên là đến giết ngươi.”

Lục Lê cười lạnh một tiếng, nói rằng: “Giết ta? Ngươi thử xem, bản tọa ngay bây giờ có thể đem các ngươi bóp chết.”

Diệp Sùng còn chưa kịp lên tiếng, liền nghe hạ nhân bên ngoài nói: “Tiểu công tử, ngài không thể đi vào, giáo chủ có lệnh…”

Lục Lê vừa nghe Thanh Linh vốn nên đi luyện võ cũng đến nơi này, hắn liền nhức đầu thêm.

Hắn lạnh lùng nhìn thanh niên cầm kiếm nhanh chân đi vào, Thanh Linh nhìn thấy Diệp Sùng xuất hiện muốn nói lại thôi, tiếp theo liền nói: “Thưa cha, ta…”

Diệp Sùng đánh gãy lời cậu, cố sức chửi bới nói: “Cha? Sao ngươi có thể nhận giặc làm cha?! Người này giết cả nhà ngươi hai mươi mốt người, diệt sạch hạ nhân nô bộc hơn trăm người! Thù này không báo, ngươi làm sao có thể khiến cha mẹ ngươi ngậm cười nơi chín suối!”

Trên mặt Lục Lê lộ ra chật vật hiếm có, hắn quát lớn nói: “Câm miệng, bằng không bản tọa cắt đứt đầu

lưỡi ngươi!"

Diệp Sùng hừ một tiếng, dùng ánh mắt chính nghĩa lẫm liệt lườm hắn một cái.

Thanh Linh tay run rẩy đem Triền Tình kiếm nâng lên, hướng thẳng về phía Lục Lê.

Trên mặt cậu mang theo cực hạn bi thương cùng không dám tin tưởng, coi như đã đoán được sự thật, trong giọng nói cậu vẫn mang theo tia hi vọng hỏi: "Ngươi nói… ngươi nói lời nói của y không phải là sự thật, ta liền tin ngươi… Sau đó ta sẽ đích thân giết y, Diệp Sùng dám to gan ly gián hai cha con chúng ta."

55. Chương 55

Lục Lê nhìn cậu, dưới con mắt mong chờ của Thanh Linh gật gật đầu, bên môi nâng lên một nụ cười tàn nhẫn yếu ớt: "Hắn nói chính là sự thật."

Câu nói này không khác nào đánh nát hi vọng trong lòng Thanh Linh, hai mắt cậu đỏ chót, ánh mắt nhìn Lục Lê hận không thể xé hắn ra thành từng mảnh.

Nhìn hài tử một tay nuôi nấng nhìn mình như thế, Lục Lê lòng đau như cắt, nhưng hắn đối mặt ánh mắt Thanh Linh tan nát cõi lòng, chỉ có thể làm trầm trọng thêm lời nói: "Muốn trách thì trách mẫu thân ngươi không biết thức thời, nàng nếu không phản bội bản tọa, cũng sẽ không rơi xuống kết cục này."

Thanh Linh thở hổn hển mấy hơi, đem kiếm sắp hạ xuống hướng về phía Lục Lê.

Cậu cắn răng nói: "Trầm Đình Quân, ta hận ngươi tận xương tủy."

Lục Lê nở nụ cười, cười đến nỗi nước mắt đều trào ra, hắn dùng ống tay áo che lại khuôn mặt điệt lệ, không cho Thanh Linh nhìn thấy nước mắt hắn lén lút rơi xuống.

Lục Lê nói: "Thả kiếm ngươi xuống, ngươi đánh không lại bản tọa."

Thanh Linh tay cầm kiếm run lên, bướng bỉnh không chịu thả xuống, trong mắt thanh niên mang theo quật cường cùng tuyệt vọng.

Lục Lê một tay bóp lấy cổ Diệp Sùng, hiệp khách chính nghĩa bởi vì khuyết thiếu dưỡng khí mặt đỏ bừng lên, song quyền nắm chặt, xiềng xích lay động vang lên rầm rầm.

Giằng co như vậy trong chốc lát, Thanh Linh viền mắt hồng lên nói: "Thả y."

Lục Lê lạnh lùng liếc cậu một cái, ra lệnh: “Quỳ xuống.”

Thanh Linh trong chốc lát do dự, nhưng hắn vẫn đem kiếm hạ xuống trước mặt Lục Lê, ‘Keng’ một tiếng ném xuống đất, sau đó chậm rãi quỳ trên đất.

Thấy sắc mặt Diệp Sùng biến thành màu đỏ tía, Lục Lê sợ y bị chính mình bóp chết, tay vội vã thu hồi lại.

Diệp Sùng kịch liệt ho khan vài tiếng, mắng: “Vô liêm sỉ!”

Lục Lê không phản ứng y, lững thững đi tới bên người Thanh Linh, thanh niên đồ trắng cúi thấp đầu, hai tay nắm chặt thành nắm đấm.

Lục Lê nói: “Ngẩng đầu.”

Thanh Linh bất động.

Lục Lê giơ một chân lên, dùng mũi giày đem cằm thanh niên nhấc lên.

Ngoài ý muốn, Lục Lê phát hiện Thanh Linh đã hoàn toàn bình tĩnh lại, chỉ có con ngươi đen ám trầm theo dõi hắn, Lục Lê không nhịn được mở mang tầm mắt.

Lục Lê thấy cậu ngẩng đầu liền đem chân thả xuống, cau mày nói: “Thành thật cho bản tọa, ở lại Thập Lục Dạ đừng hòng nghĩ rời đi.”

Sau đó hắn vỗ tay, Lục Lê mệnh lệnh thuộc hạ ngoài cửa đi vào, nói tiếp: “Mang tiểu công tử hồi tẩm điện, không có mệnh lệnh của bản tọa tuyệt đối không để hắn ra ngoài.”

Thanh Linh trước khi đi không nói gì nữa, chỉ là yên lặng đem kiếm Triền Tình rơi trên mặt đất nhặt lên, cuối cùng lại nhìn Lục Lê một chút.

Ánh mắt dữ tợn kia nhìn Lục Lê khiến toàn thân hắn không thoải mái.

Lục Lê không nhịn được hỏi hệ thống: “Mày sẽ không cho nó phần mềm hack chứ?”

Hệ thống nói: “Tui còn không cho anh phần mềm hack, nào có quỡn quản hắn làm chi?”

Lục Lê: “…” Nói cũng phải.

Nguyên tác nội dung vở kịch nhóc con bị dằn vặt từ nhỏ đến lớn, thử độc cùng năng lực nhẫn nại càng ngày càng tăng, năng lực điều chế của Trầm Đình Quân cũng càng ngày càng cao.

Sau đó thấy Thanh Linh đến tuổi trưởng thành, Trầm Đình Quân liền đem cậu từ trong mật thất tống ra, bắt đầu điều giáo thân thể.

Cho nên nói Lục Lê cũng phải bắt đầu đi điều giáo Thanh Linh.

Lục Lê rất đau đầu, hắn từ khi đến thế giới này số lần đau đầu không bao giờ dứt.

Lục Lê quay đầu lại liếc nhìn Diệp Sùng phẫn nộ mắng nhiếc hắn, tiếp theo nhanh chân ra khỏi tù thất.

Thân thể Thanh Linh đối với thứ thuốc tầm thường này có sức đề kháng, Lục Lê chuyên môn vì cậu điều chế một bình xuân dược, tuy rằng hiệu quả cường cương, nhưng đối với thân thể không có tổn thương gì.

Lục Lê sau khi điều chế bình dược xong đi tới tẩm điện, khi thấy Thanh Linh quay lưng về phía hắn, ngồi ở điền viên có cây hoa đào, trên đồ trắng cùng tóc đen dính mấy cánh hoa màu hồng phấn.

Lục Lê biết kỳ thực cậu đã phát hiện chính mình đang đến gần, đứng dậy xoay người lại, không chịu nói chuyện cùng hắn.

Chờ Lục Lê đến gần, hắn mới nhìn thấy trong lồng ngực Thanh Linh còn ôm thanh kiếm Trần Tình, thanh niên cẩn thận lại nhu hòa, đối xử với thanh kiếm kia như đối với vật trân bảo.

Rõ ràng mặt như băng sương, động tác của cậu lại hết sức ôn nhu.

Lục Lê lại đến gần thêm mấy lần, lúc này Thanh Linh mới dừng xuống động tác trong tay, giương mắt đối đầu cùng tầm mắt Lục Lê đưa tới.

Ánh mắt kia thực sự quá mức bình tĩnh, Lục Lê không nhịn được hoài nghi thanh niên điên cuồng vừa nãy có phải là cậu hay không, hoặc là tiểu tử này phi thường nắm chắc phần thắng, muốn kiềm nén đại chiêu gì đó.

Thanh niên môi khẽ nhúc nhích, nhưng không nói gì.

Lục Lê tiến lên, đối với hài tử hắn nuôi nấng mười năm nói: “Ngươi ngoan ngoãn chờ ở Thập Lục Dạ, không được nổi tâm tư nào khác, bản tọa sẽ không làm khó dễ ngươi.”

Thanh Linh buông mắt xuống, đối với sự uy hiếp của hắn không đưa ra ý kiến.

Lục Lê nhìn bộ dạng này của cậu trong lòng chua xót, không khỏi hồi tưởng lại Thanh Linh khi còn bé dáng vẻ khả ái ngoan ngoãn, nghĩ thầm thực sự là cảnh còn người mất.

Thanh Linh thở phào, tiếng nói chậm rãi nhẹ nhàng như một dòng suối nhỏ chảy ngang qua: "Cha…"

Nghe cậu xưng hô chính mình, Lục Lê trong lòng càng thêm khó chịu, muốn đi dạy dỗ cũng thật khó nói.

Thanh Linh băng sương mặt mày như băng tuyết, khóe miệng cậu nâng lên độ cung như gió xuân ấm áp cười lên yếu ớt, vẻ mặt ôn nhu nhìn Lục Lê, nói ra lời nói giống như than thở: "Linh Nhi phi thường, phi thường ái mộ cha."

Lục Lê nghe được câu nói quen thuộc này cả người liền run lên, tựa hồ không muốn nhớ lại chuyện cũ bị vạch trần, hắn không kìm lòng được lui về phía sau một bước.

Thanh Linh lại nói: "Cha dưỡng dục Linh Nhi, lẽ nào cũng bởi vì trả thù?" Cuối cùng âm cuối không khinh nhu như nước, mà là mang theo vẻ dữ tợn khát máu.

Lục Lê không muốn kích thích cậu, cười lạnh một tiếng, nhắm mắt nói: "Này phải xem ngươi nghĩ như thế nào, bản tọa vừa bắt đầu là muốn lấy ngươi dằn vặt làm niềm vui hứng thú, sau đó thấy ngươi dính người như vậy, liền nghĩ tới một loại phương pháp dằn vặt khác cho ngươi…"

Hắn trên dưới ngắm thân thể thanh niên dẻo dai một chút, ánh mắt kia như xuyên thấu quần áo muốn đem cậu lột sạch.

Thanh Linh không đánh gãy lời hắn.

Lục Lê cười tà ác, đề nghị: "Làm luyến sủng bản tọa, thế nào?"

Thanh Linh đè lại chuôi Trần Tình mu bàn tay đều lộ ra gân xanh, không trách lúc đó thái độ nam nhân đối với hắn đột nhiên chuyển biến, cậu cảm ơn đái đức, lại không nghĩ rằng đối phương xem thường mình.

Lục Lê nghĩ chết sớm sớm siêu sinh, xông tới một tay tóm lấy cổ áo Thanh Linh, lôi cậu đi tới tẩm điện bên trong phòng, tiếp theo liền đem thanh niên ném tới trên giường.

Lục Lê ngồi trên người cậu, đưa tay ám muội vuốt nhẹ gò má thanh niên tuấn tú, hỏi: "Có sợ hay không?"

Luận tui bị bức ép thành quỷ phụ làm sao phá online gấp đang chờ

Bị hắn xoa nhẹ lên trên mặt gò má thanh niên liền ửng đỏ, Lục Lê rất hiếm thấy tình huống này, không cảnh giác hiếu kỳ quan sát một hồi.

Sau đó hắn ngăn chặn Thanh Linh, từ trong lòng móc ra một bình sứ bạch ngọc, đổ ra giữa lòng bàn tay một viên thuốc màu nâu.

Ngay khi hắn muốn đút cho Thanh Linh, thanh niên nằm dưới thân hắn đột nhiên nắm lấy tay của hắn, đem Lục Lê đặt ở dưới thân.

Một trận trời quay đất chuyển qua đi khiến Lục Lê bị uy hiếp, nhưng hắn vẫn theo bản năng của thân thể cùng Thanh Linh đối kháng nhau.

Thanh Linh gắt gao đè lại tay của hắn, liên tục ghé vào lỗ tai hắn nói: "Ngươi chớ ép ta, chớ ép ta…"

Trầm Đình Quân nội lực thâm hậu, võ công cao cường, đương nhiên Thanh Linh không dễ có thể áp chế được.

Lục Lê nghe được thanh âm cậu được ăn cả ngã về không liền quên giãy dụa, cho tới khi Thanh Linh có cơ hội cúi đầu chiếm lấy môi hắn.

Đầu lưỡi không thể chờ đợi được nữa cạy mở hàm răng, Lục Lê nếm trải vị máu tanh, còn có mùi hương sữa ngọt ngào.

Mà quan trọng chính là, hắn cảm giác được Thanh Linh vì hắn mang tới một vật, giống như có sinh mệnh thâm nhập cổ họng bên trong hắn, tiến sâu vào trong máu thịt hắn.

Lục Lê một chưởng vung ra ngoài, lại không nghĩ rằng sức mạnh hắn trở nên hư thoát, Thanh Linh rất dễ dàng tóm lấy tay của hắn, đem ngón tay hắn thon dài đặt ở trong tay, mười ngón nắm lấy nhau.

Lục Lê còn cảm giác được vật kia đang thong thả nhúc nhích, thẩm thấu vào máu thịt hắn, loại cảm giác khác thường này khiến hắn không nhịn được nghiêng người nôn khan vài tiếng, tay bóp chặt cổ họng của chính mình giận dữ hỏi: "Ngươi cho bản tọa ăn cái gì?!"

Dường như muốn đem linh hồn hắn cắn xé, Lục Lê cắn môi đến bật ra máu, mới miễn cưỡng đem tiếng thét thảm thiết nuốt xuống.

Đau đớn khiến hắn mồ hôi lạnh tuôn xuống, toàn thân vô ý thức co giật lên, nước mắt sinh lý không khống chế được chảy xuống.

Thanh Linh đem thân thể hắn mềm mại chuyển qua, cúi đầu gần bên tai Lục Lê, như đang lưu luyến thì thầm cùng hắn: "Sâu độc Triền Tình."

Sâu độc Triền Tình, sâu độc Triền Tình.

Đó là một loại bí thuật thượng cổ, hiện tại loại sâu độc này đã sớm biến mất không còn tăm hơi. Sâu độc Triền Tình tên như nghĩa của nó, chỉ cần một phương vì một phương khác gieo xuống sâu độc Triền Tình, phương khác kia sẽ trung trinh nhất quán, quyết chí thề không thay đổi.

Đậu! Má!

Lục Lê gõ lên hệ thống, cái đồ chơi cay gà kia quả nhiên lại mất tích.

Thanh Linh nâng mặt Lục Lê lên, nụ hôn ấm áp rơi xuống lông mi run rẩy, hôn qua nước mắt, mãi đến tận hôn lên bờ môi nhợt nhạt mới chịu dừng lại.

Lục Lê phẫn hận cắn cậu, nếm trải được vị rỉ sắt cũng không khiến Thanh Linh lùi đi nửa bước.

Cơn đau đớn thấu xương lúc này bắt đầu chậm rãi biến mất, Lục Lê toàn thân vô lực, hắn thử ngưng tụ nội lực, lại phát hiện nội lực vốn dĩ dồi dào như bị tắc lại ở một chỗ nào đó.

Không trách vì sao Thanh Linh lại đặt tên kiếm của cậu là Triền Tình, khi đó Lục Lê nên đề phòng mới đúng.

Chỉ là hắn rất nghi hoặc, Thanh Linh mỗi ngày một tấc cũng không rời canh giữ bên cạnh hắn, lại từ đâu chiếm được sâu độc Triền Tình?

Thanh Linh nhìn Lục Lê trên mặt tái nhợt mang theo nghi hoặc, trên mặt cậu hiện ra nụ cười quái dị, đem nam nhân toàn thân mềm nhũn ôm vào trong ngực, thanh âm ngọt như mật đường: "Chỉ cần cha không tâm duyệt con, nội lực cùng võ công sẽ vĩnh viễn mất hết."

Lục Lê thẫn thờ nhìn cậu, bờ môi đỏ hé mở nụ cười lạnh lùng tàn nhẫn: "Tâm duyệt ngươi? Bản tọa chỉ coi ngươi là đồ chơi thấp hèn, làm sao lại tâm duyệt được?"

Thanh Linh thu lại ý cười, híp mắt lạnh lùng nhìn hắn, bỗng nhiên đưa tay bóp lấy cổ Lục Lê, nói rằng: "Trong miệng cha đều phun ra lời nói khiến lòng người tan nát, để Linh Nhi như rơi vào trong hầm băng, vạn phần thương tâm."

Lục Lê dùng tay ra sức bắt được mu bàn tay cậu, ngạc nhiên phát hiện sức mạnh của chính mình hoàn toàn không lay động được cậu.

Mãi đến khi hai chân đạp đá mấy lần, Thanh Linh mới buông tay bóp cổ hắn ra, nụ hôn ẩm ướt nhu mềm rơi xuống trên cổ hiện ra dấu vết hồng ngân.

Thanh Linh thấp giọng nói: "Linh Nhi nằm mộng cũng muốn đem cha đặt ở dưới thân, tùy ý chà đạp."

Cậu cởi bỏ dây buộc trên áo bào Lục Lê, đem dây lưng đỏ tươi kia trói ngược lại trên cổ tay Lục Lê.

Khi Lục Lê tiến vào phòng đã mệnh lệnh ảnh vệ canh gác ở bên ngoài, nghe được tiếng vang gì cũng không được đi vào, hiện tại hắn hối hận đã là quá muộn màng.

Hắn vừa muốn há mồm hô lên một tiếng, trong miệng liền bị nhét vào một viên thuốc.

Ngón tay Thanh Linh đè lên cuống lưỡi hắn, khiến cho hắn đem viên thuốc đắng nghét nuốt vào.

56. Chương 56

Dược hoàn đưa vào trong miệng lập tức tan ra, Lục Lê có làm như thế nào đi nữa muốn nhổ nó ra cũng không thể làm gì khác.

Gió Xuân Ngọc Lộ Hoàn, đây là xuân dược cao cấp hắn đặc biệt vì Thanh Linh điều chế, nếu như người thường uống vào hiệu quả sẽ tăng lên gấp bội.

Lục Lê ra sức vùng vẫy cổ tay, dây buộc đỏ tươi mềm mại kia trên thực tế phi thường cứng rắn không dễ đứt, coi như hắn có tránh thoát ra sao đều không tránh nổi.

Dược hiệu lên rất nhanh, hầu như trong nháy mắt, một luồng điện kỳ dị từ hạ thân hắn truyền ra, nơi đó hầu như không cần an ủi đã bắt đầu hưng phấn.

Hắn khống chế hơi thở hổn hển, trên mặt bay lên lửa tình thiêu đốt, cặp mắt đào hoa mê người bịt kín một tầng sương mù, hồng bào bên trong được cởi ra lộ ra da thịt giống như ngọc Dương Chi, trên người còn mang theo mùi thơm càng thêm xao động lòng người.

Thanh Linh không nhanh không chậm đem một nhúm tóc đen của hắn nắm trên tay, đặt ở dưới mũi nhẹ nhàng ngửi mùi lãnh hương.

Lục Lê nhắm hai mắt, thân thể chính mình khó nhịn vặn vẹo, nguyên bản vốn dĩ tóc được cột gọn gàng bây giờ ngổn ngang rối tung trên giường, dục vọng đột nhiên bay lên, khiến hắn không biết làm thế nào.

Dược tính đột nhiên lan tràn ra.

Thanh Linh cúi đầu hôn vành tai hắn ửng hồng, dùng thanh âm nhẹ hoãn ghé vào lỗ tai hắn nói: "Kỳ thực từ rất sớm con đã dự liệu được qua ngày đó… Cha trời sinh khúm núm, nên đặt ở dưới thân con mà rên rỉ."

Cút mẹ mày đi trời sinh khúm núm.

Thanh Linh thanh âm đột nhiên trở nên lạnh lẽo lại cố chấp, cậu nói: "Dù có huyết hải thâm cừu, nhưng con vẫn yêu người —— yêu đến muốn cùng cha đem huyết nhục hòa làm một thể."

Lục Lê quả thực muốn bật thốt lên một câu "Biến thái", nhưng sau đó nghĩ đến chính mình hiện tại được thiết lập càng xấu xa càng biến thái, liền nhịn xuống.

Nhìn nam nhân dưới thân nhíu mày thần thái tình sắc khó mà tin nổi, ánh mắt Thanh Linh tối sầm lại.

Dược hiệu rõ ràng khống chế hắn sẽ không dễ dàng trốn đi, mới bắt đầu chậm rãi hưởng thụ con mồi chính mình.

Lục Lê thực sự muốn điên rồi, hắn còn không bị Thanh Linh dằn vặt phát điên, trước hết bị xuân dược này dằn vặt muốn điên rồi.

Hắn duỗi ra đầu lưỡi màu đỏ tươi liếm lên đôi môi khô khốc, Thanh Linh nghiêng người tiến lên, lần thứ hai chiếm lấy môi hắn.

Cậu nắm cằm Lục Lê, cực kỳ thân mật đem đầu lưỡi tiến sâu vào, làm hành vi trao đổi khí tức.

Lục Lê toàn thân vô lực chỉ có thể ngước đầu mặc cậu cướp đoạt, trong cổ họng đều là mùi vị ngọt ngào, mãi đến khi hắn sắp nghẹt thở, Thanh Linh mới buông hắn ra.

Lục Lê vẫn cảm thấy loại hôn sâu này rất buồn nôn, nhưng hắn vẫn bị người cưỡng hôn hoặc làm động tác hôn sâu, từ ban đầu phản cảm đã biến thành không còn cảm giác.

Lục Lê cảm giác được tay Thanh Linh ở trên người hắn nhẹ nhàng sờ soạng, động tác đặc biệt khinh nhu lại làm cho toàn thân Lục Lê run rẩy dữ dội, hết thảy cảm quan giống như được phóng to vô số lần, mẫn cảm đến đáng sợ.

Chuyện còn lại, hết thảy đều không thể miêu tả.

Lục Lê khi tỉnh lại ý thức trong đầu vẫn còn hỗn loạn, hắn miễn cưỡng từ trên giường ngồi dậy, vẩy vẩy đầu còn nặng nề, mở mắt ra nhìn thấy là một nơi xa lạ.

Hắn nghe được tiếng xiềng xích phát sinh vang lên tinh tế, lúc này mới phát hiện trên chân của chính mình có sợi dây xích màu bạc tinh xảo.

Lục Lê cúi đầu liền nhìn thấy thân thể chính mình không chỗ nào lành lặn, lưu lại dấu vết xanh tím đầy

ám muội.

Phía trên đa số đều là vết cắn, bằng không làm sao chỉ trong một đêm đều chưa biến mất.

Trong thân thể tựa hồ còn lưu lại di chứng thuốc, Lục Lê chỉ ngồi một hồi, liền cảm thấy đầu đau nhức một chút.

Lúc này, trong đầu bỗng nhiên vang lên hệ thống âm thanh điện tử quen thuộc: "Cậu chủ, độ HE đạt đến 50, tiếp tục cố gắng."

Lục Lê không muốn phản ứng hệ thống, chỉ là hệ thống giống như mới cắn cần lặp đi lặp lại câu nói này, hắn lúc này mới suy yếu lên tiếng: "Cút."

Hệ thống rốt cục câm miệng.

Lục Lê uể oải hỏi: "Đây là nơi nào?"

Hệ thống nói: "Mật thất."

Lục Lê lại nhìn bố trí xung quanh một chút, xem ra xác thực giống như hắn đang nghĩ.

Chính là mật thất nơi Trầm Đình Quân đem Thanh Linh nhốt lại, dùng các loại độc dược dằn vặt cậu.

Nguyên bản trong mật thất không có đồ vật gì nhiều nhìn rất đơn sơ, bây giờ lại bố trí cực kỳ xa xỉ. Dưới giường trải thảm nhung màu trắng, bên cạnh bày một giá sách lớn, phía bên trong phòng dạ minh châu đặt ở bốn góc phòng đem mật thất tối tăm không thấy ánh mặt trời chiếu sáng như ban ngày.

Hệ thống do dự một chút, rồi hướng về hắn nói: "Ma giáo hôm nay đổi chủ."

Tựa hồ đã sớm dự liệu được kết quả này, Lục Lê dùng tay lau mặt, mặt không hề cảm xúc từ trên giường đứng lên, cầm lấy chăn mỏng khoác lên người.

Hắn chịu đựng hạ thân trướng đau, đi chân trần xuống giường, bước chân phù phiếm đi đến bên cạnh bàn.

Hệ thống chỉ lo hắn tìm chết, không nhịn được nói: "Trong mật thất không có đồ vật sắc bén."

Lục Lê không lên tiếng, hắn ngồi vào trên ghế, thở hổn hển mấy hơi mới nói: "Là ai đã có được sâu độc Triền Tình."

Hệ thống lại do dự một chút, tiếp theo mới châm chước nói: "Sâu độc Triền Tình do chính Tam Nương tặng cho Thanh Linh."

Lục Lê lập tức liền đứng lên, cái ghế bị hắn thô bạo đạp lăn ở trên mặt đất.

Lục Lê phẫn nộ hỏi: "Cho nên mày vẫn luôn biết? Mẹ nó sao mày không nói cho tao?!"

Nói xong, hắn đưa ánh mắt đến cái ghế bị hắn gạt nhã, bình thường hắn chỉ dùng sức một chút liền có thể đem cái ghế hóa thành bụi, hắn bây giờ nội lực mất hết, võ công hoàn toàn không có, căn bản không còn dư lực phản kháng.

Lại giống như mấy thế giới trước, hiện tại Thanh Linh đối với hắn muốn làm gì thì làm, hắn chỉ có thể cầm cự đợi đến HE đầy, đi đến một thế giới mới.

Hệ thống cảm nhận được tâm tình Lục Lê, động viên nói: "Ngoại trừ tiếp tục, anh không còn lựa chọn nào khác."

Lục Lê muốn phục sinh, muốn sống lại, nhất định phải tiếp tục.

Lục Lê phẫn nộ ở trong lòng an ủi mình, mới từ từ bình tĩnh lại.

Qua một lúc, mãi đến tận khi nghe âm thanh cửa mật thất mở ra, Lục Lê như một bức tượng điêu khắc mới giật giật thân thể mình.

Lục Lê nghe được tiếng bước chân chậm rãi hướng về hắn đi tới.

Ngón tay lạnh lẽo chạm lên bả vai trần trụi hắn, Lục Lê run lên một hồi, vẫn mím môi không lên tiếng.

Đứa con yêu thương xoa tay hắn, nhưng ngược lại nắm cằm của hắn, khiến Lục Lê nghiêng đầu qua, trong tầm mắt nhìn thấy Thanh Linh một mặt uy nghiêm đáng sợ lạnh lùng.

Thanh niên không còn bận đồ trắng sạch sẽ nữa, lúc này trên người là trường bào hoa văn màu đen đỏ sậm, trên ống tay áo rộng lớn có thêu hoa văn hoa mỹ cầu kỳ, khiến khuôn mặt cậu vốn tuấn nhã ôn hòa xem ra nhìn có chút âm trầm.

Thanh Linh bỗng nhiên câu môi nở nụ cười, cậu nói rằng: "Trầm Đình Quân, ta cướp đi của ngươi tất cả."

Cậu giơ lên hai tay đem Lục Lê ôm lấy, trên bàn không có đồ vật dư thừa nào, thuận tiện cho cậu đón lấy động tác.

Dưới thân Lục Lê là mặt bàn bóng loáng, hắn duỗi ra hai tay khước từ Thanh Linh, xiềng xích vang lên âm thanh giòn giã.

Lục Lê tức giận nói: "Ngươi đến tột cùng muốn bản tọa phải làm sao?"

Thanh Linh ngón tay thon dài đặt trên môi hắn, hai mắt nheo lại ngầm có ý nguy hiểm, cậu nhẹ giọng nói: "Mối thù diệt môn, mối hận dâm tục, Linh Nhi sẽ không cùng cha tính toán."

Lục Lê nhìn cậu, càng ngày càng cảm thấy tiểu tử này tiện, bởi cái gọi là tình yêu mà thả xuống cừu hận.

Hắn có cái gì tốt, hoặc là nói, Trầm Đình Quân có cái gì tốt.

Ánh mắt Thanh Linh bình tĩnh đến đáng sợ, cậu nhìn Lục Lê, hướng về nam nhân tuyên thệ chủ quyền: "Chỉ cần cha tình nguyện lưu lại ở bên cạnh con, tất cả cừu hận đều tan thành mây khói."

Con ngươi Thanh Linh đen như xà theo dõi hắn, Lục Lê sởn cả tóc gáy, thế nhưng hắn vẫn nhịn xuống hàn ý, cười nhạo nói: "Đừng tưởng rằng ngươi dùng thủ pháp thâm độc như vậy liền có thể làm cho bản tọa khuất phục, muốn bản tọa thư phục ngươi, ngươi đúng là đủ ngông cuồng."

Hắn không chút yếu thế nào nhìn Thanh Linh, phun ra hai chữ: "Nằm, mơ!"

Thanh Linh nguyên bản âm lãnh vẻ mặt liền trở nên khủng bố, cậu giận dữ, tay dùng sức đè lại vai Lục Lê.

Lục Lê đau nhíu mày.

Vẻ mặt Thanh Linh phẫn nộ đột nhiên trở nên nhẹ như gió mây, phảng phất tâm tình vừa nãy đều không còn tồn tại.

Thanh Linh cười có chút quái lạ, cậu nói: "Biết cha không dễ dàng khuất phục, vì lẽ đó Linh Nhi đặc biệt vì cha đem theo món đồ tốt nhất đến đây."

Lục Lê có linh cảm chẳng lành.

Thanh Linh không biết từ đâu lấy ra một hộp gấm đỏ sậm, sau đó mở hộp gấm ra, bên trong chứa đựng mấy quả cầu bằng ngọc to nhỏ đủ kích cỡ.

Lục Lê hiển nhiên biết đó là đồ chơi gì, động tác hắn giãy dụa càng ngày càng mãnh liệt, nói ra lời nói dẫn theo run rẩy sợ hãi: "Vô liêm sỉ! Ngươi muốn làm như vậy với bản tọa sao!"

Thanh Linh điểm huyệt đạo hai lần dễ dàng khống chế được Lục Lê, tiếp theo kéo hai chân nam nhân thon dài dẻo dai, ngón tay cắm vào miệng huyệt vẫn còn sưng đỏ.

Địa phương từng bị xé rách qua gặp phải dị vật vô tình xâm lấn, Lục Lê đau đến mồ hôi lạnh đều tuôn xuống, chỉ do hắn bị điểm huyệt đạo không cử động được, bị động chịu đựng đối phương giằng xé.

Hậu huyệt bị chà đạp sưng đỏ, bất kỳ ngoại vật nào tiến vào bên trong vách non mềm đều biến thành dằn vặt thống khổ, ngay khi ngón tay rút ra, liền có một vật lạnh lẽo chậm rãi nhét vào bên trong.

Tiến vào cũng không thuận lợi, lối vào đụng phải vật xâm lấn liền co rút bài xích ra ngoài.

Lục Lê trong miệng không ngừng nhiếc mắng cậu, trên trán dầy đặc mồ hôi lạnh, thân thể bởi vì đau đớn mà hơi rung động.

Thanh Linh lúc này lại không cứng rắn nhét vật nữa, nửa quả cầu ngọc cố gắng nhét vào một lần nữa liền lấy ra, từ trong lồng ngực móc ra một bình sứ, đem cao dầu bên trong rót vào trong tay.

Lần này cao dầu dính đầy ngón tay tiến vào rất thuận lợi, hai đốt ngón tay tiến vào hừng hực trong vách khúc, như muốn đem cao dầu bôi trơn bôi hẳn vào bên trong.

Lục Lê thân thể căng thẳng, cũng không ngăn cản được cậu thâm nhập càng sâu.

Quả cầu lạnh lẽo lại một lần nữa chậm chạp tiến vào, cậu chọn quả cầu nhỏ cũng không lớn lắm.

So với lần thứ nhất, lần này tiến vào rất thuận lợi.

Thanh Linh đưa ngón tay vào dò thám, cảm thấy vẫn còn chỗ trống, lập tức trong tay bốc lên một quả cầu khác, chậm rãi thả vào.

Lục Lê có thể cảm nhận được hai viên cầu ở trong cơ thể hắn va chạm không nhượng bộ chút nào, hạ thân bị lấp đầy dị thường sưng tấy.

Thanh Linh đem tóc nam nhân ướt đẫm mồ hôi vén lên, đem Lục Lê từ trên bàn ôm lấy, cầm y phục chuẩn bị kỹ càng vì hắn cẩn thận từng cái một mặc vào.

Áo bào trắng tinh xảo được người thợ vải khéo léo may, một bên ống tay áo màu vàng thêu hoa văn cầu kỳ, xem ra cùng trường bào trên người Thanh Linh bổ trợ lẫn nhau.

Thanh Linh cười vỗ vào mông của hắn, nói rằng: “Cha không thể để cho chúng nó rơi ra ngoài đấy.”

Sau đó, cậu lại nhỏ giọng uy hiếp nói: “Bằng không ngươi sẽ không muốn biết, sẽ có trừng phạt gì đến với ngươi đâu.”

Lục Lê biết hiện tại có mắng gì đều không làm nên chuyện, chỉ cắn răng không lên tiếng nữa.

Thanh Linh giải huyệt nói cho Lục Lê, bước chân hắn hư mềm tựa ở trên người cậu, làm như thân mật đỡ lấy cánh tay Lục Lê, dẫn hắn đi ra mật thất.

Trước khi đi ra, Thanh Linh nhẹ nhàng ghé vào lỗ tai hắn nói: “Cha phải ngoan ngoãn, dù sao ngươi cũng không muốn toàn bộ người trong Thập Lục Dạ biết, bên trong thân thể này có đặt đồ chơi ở đó chứ?”

57. Chương 57

Trong thân thể còn hai viên cầu tàn phá bên trong, Lục Lê căn bản không muốn đi ra.

Vì lẽ đó khi Thanh Linh đỡ lấy hắn, Lục Lê lập tức bỏ qua cánh tay cậu, thân thể thuận thế ngã vào trên thảm nhung mềm mại.

Thanh Linh đứng ở trên cao nhìn xuống hắn, bỗng nhiên nói: “Nếu cha không muốn mang những viên cầu này đi ra ngoài, liền tự chính mình bài tiết ra đi.”

Bài tiết? Phải làm như thế nào?

Lục Lê còn chưa kịp cẩn thận suy nghĩ động từ này làm sao hoàn thành, Thanh Linh liền đưa tay luồn dưới nách hắn, như bế hài đồng đem hắn ôm lên, sau đó một lần nữa đặt lên bàn.

Giống như khi đưa viên cầu lạnh lẽo vào bàn tay tiến vào bên trong khố hắn, Lục Lê không kìm lòng được run lên lập cập, hai tay hắn được tự do vội vã đưa tay ngăn thanh niên lại, hỏi: “Ngươi muốn làm gì?!”

Thanh Linh ánh mắt nhàn nhạt lườm qua hắn làm vướng bận tay, lập tức giương mắt đối đầu con mắt Lục Lê, bình tĩnh nói: “Cha sẽ không muốn ở ngay tại Thập Lục Dạ trước mặt mọi người, để bọn họ trơ mắt nhìn ngài bị xâm phạm chứ?”

Ngữ khí bình thản phẳng phất như miêu tả đúng sự thật, chắc chắn sẽ xảy ra.

Chỉ cần Lục Lê phản kháng, cậu sẽ thật sự làm ngay.

Mẹ nó đúng là biến thái, vô liêm sỉ.

Lục Lê không dám đi trêu chọc Thanh Linh, sợ tên biến thái này sẽ làm ra chuyện như vậy, chỉ có thể mạnh miệng mắng "Nghiệt tử".

Thanh Linh thấy trên mặt hắn dáng vẻ không cam lòng liền lấy tay buông ra, lúc này mới cởi dây lưng bên hông hắn, lột ra khố cùng tiết khố thuần trắng bên trong.

Hai chân gió thổi lạnh vù vù, không có bất kỳ đồ vật che chắn nào, Lục Lê buông mí mắt xuống, cảm nhận được tầm mắt Thanh Linh đưa tới, hai tay bất chợt nắm thành quyền.

Vốn tưởng rằng Thanh Linh còn có thể làm những gì, cũng không định đến đem y phục Lục Lê cởi ra, lập tức lùi về phía sau mấy bước.

Hai tay Lục Lê chống đỡ ở trên bàn, hắn liếc nhìn Thanh Linh, thanh niên hắc y hai tay hoàn ngực, dù bận vẫn ung dung nhìn hắn.

Lục Lê giật giật môi, nói ra lời tối nghĩa: "Ngươi…"

Thanh Linh nhíu mày nói: "Nếu như cha không muốn, thôi thì mang theo chúng nó đi ra ngoài."

Cậu nhìn thấy nam nhân thở hổn hển mấy hơi, trong tròng mắt đen lập lòe yếu đuối thủy quang. Giằng co trong chốc lát, mới rốt cục thỏa hiệp, chậm rãi đem hai chân thon dài mở ra.

Bắp đùi trắng nõn chếch lên nhẹ nhàng run rẩy, trên dung nhan diễm lệ mang theo vẻ ngượng ngùng đỏ ửng, biểu hiện thường ngày kiêu căng ngạo mạn hiện tại thay thế bằng giận dữ cùng xấu hổ, xinh đẹp không gì tả nổi.

Chí ít đối với Thanh Linh mà nói, ngoại trừ người trước mắt này ra không còn ai có thể hấp dẫn đến cậu.

Viên cầu trong cơ thể theo động tác của hắn bắt đầu va chạm, thân thể vốn mẫn cảm có hơi run rẩy lên.

Lục Lê nhíu lông mày, miệng huyệt có ý thức bắt đầu co rút lại, đem vật bên trong bài tiết ra.

Một viên cầu không hề có tiếng động rơi xuống trên thảm nhung.

Cơ thể Lục Lê căng thẳng bỗng dưng thả lỏng ra, hắn buông mắt xuống, cật lực muốn lơ là tầm mắt Thanh Linh đưa tới.

Ánh mắt Thanh Linh trầm xuống, chỉ là lẳng lặng nhìn hắn.

Lục Lê cắn răng, ánh mắt quá mức nóng rực khiến hắn không dễ chịu, chỉ muốn chui xuống đất trốn thoát cậu.

Hắn điều chỉnh hô hấp mấy lần, khi viên cầu dính dịch thể rơi xuống đất, nước mắt không thể khống chế từ cằm của hắn tích lạc xuống đất.

Thanh Linh lúc này mới cười nhẹ một tiếng, đi lên trước, vươn ngón tay đem khóe nước mắt Lục Lê phủ đi.

Lục Lê phẫn hận trừng mắt nhìn cậu.

Thanh Linh cũng không thèm để ý, hắn lại lần nữa vì Lục Lê đem tiết khố cùng khố bên trong mặc vào, chờ tất cả trở về nguyên trạng, hướng về Lục Lê nói: "Cha muốn tự mình đi ra ngoài, hay vẫn là Linh Nhi ôm cha đi ra ngoài?"

Lục Lê thấy rõ dáng vẻ Thanh Linh làm bộ ngoan ngoãn, chỉ muốn tát bạt tai lên mặt cậu.

Lục Lê lạnh lùng nói: "Bản tọa không đi."

Thanh Linh nhíu mày, nói rằng: "Xem ra cha càng muốn được ôm đi."

Nói xong, cậu cũng mặc kệ Lục Lê có đồng ý hay không, một tay nâng đỡ lưng hắn, cánh tay luồn vào hai chân hắn uốn cong, đem hắn từ chỗ ngồi ôm lên.

Lục Lê tức giận nói: "Coi như bản tọa sủng ái ngươi, nhưng ngươi trăm phương ngàn kế nhục nhã bản tọa như vậy, đợi công lực ta khôi phục, ta thề muốn đem ngươi bầm thây ngàn đao! Muốn sống không được, muốn chết cũng không được yên!"

Hắn tức khí liền quên dùng danh xưng bản tọa, Thanh Linh bước chân liên tục, phảng phất giống như không nghe gì hết.

Cửa liên thông mật thất chính là giá sách tẩm điện Lục Lê, sau khi cửa được xoay tròn mở ra, Thanh Linh ôm hắn bước ra ngoài.

Hệ thống trong khoảng thời gian này vì Lục Lê phổ cập tri thức tình thế bây giờ, muốn hắn chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Toàn bộ hành trình vẻ mặt Lục Lê đều lạnh lùng.

Lục Lê khinh nhu được đặt xuống ghế, hắn phẫn nộ kích động đánh một cú lên bàn, hô thuộc hạ cùng thập nhị ảnh vệ muốn bọn họ đi ra.

Thanh Linh nhìn hắn dáng vẻ giống như điên dại, cũng không đánh gãy lời hắn.

Mãi đến tận Lục Lê lạnh nhạt xuất hiện biểu hiện nứt toác, Thanh Linh mới nhẹ nhàng đi lên trước, như uy hiếp nói: "Ta đã nói qua, Trầm Đình Quân, ta cướp đi của ngươi tất cả."

"Mặc kệ là ma giáo chi chủ, thập nhị ảnh vệ, Thập Lục Dạ, hay là người thứ nhất trong bảng xếp hạng võ công… Hiện tại hoặc tương lai đều sẽ thuộc về ta."

"Kể cả ngươi."

Lục Lê nghe cậu nói không biết xấu hổ như vậy, thật muốn phun nước bọt vào mặt cậu.

Lục Lê thực sự không nhịn được hỏi hệ thống: "Nó làm sao có năng lực lớn như vậy? Làm sao tao lại không biết? Mẹ mày có phải cho nó phần mềm hack đúng không?"

Hệ thống nói: "Không có, hệ thống không thể xen vào chỉ trừ chủ nhân."

Lục Lê nói: "Biến mẹ mày đi."

Hệ thống bị hắn mắng không lên tiếng nữa.

Thanh Linh còn muốn nói gì đó, lúc này tiếng gõ cửa lại nhẹ nhàng vang lên, cậu thu lại khóe miệng mỉm cười, thanh âm lạnh nhạt nói: "Tiến vào."

Nữ nhân đẩy cửa mang theo hắc sa đấu bồng tiến vào, nàng hiển nhiên không nghĩ tới Lục Lê lại ở chỗ này, thân hình có chút chấn động.

Lục Lê nhận ra nàng là ai.

Thanh Linh nhìn trên mặt nam nhân mang theo chút ngạc nhiên nghi ngờ, đối với Tam Nương nói: "Tam Di."

… Tam Di?

Nghe được danh xưng này Lục Lê ngẩn người ra, lập tức trong đầu xuất hiện một suy đoán lớn mật, khiến hắn không khỏi trợn to hai mắt.

Tam Nương đúng mực nói: "Giáo chủ, sau ba ngày chính là lúc lưu danh, thiệp mời đã được phát."

Thanh Linh phất tay nói: “Làm phiền Tam Di.”

Tam Nương không nói gì nữa, bên trong hắc sa tựa hồ có hơi vặn vẹo, nàng nhìn chằm chằm phương hướng Lục Lê vẫn đang nhìn.

Lục Lê cảm nhận được ánh mắt nàng bất thiện.

Thanh Linh nói: “Còn có chuyện gì?”

Tam Nương lúc này mới nhàn nhạt thu tầm mắt lại, nói câu “Vô sự”, liền xoay người ra tẩm điện.

Thanh Linh nhìn thấy ánh mắt Lục Lê vẫn dừng lại nơi phiến cửa đóng lại kia, hơi bất mãn muốn hắn quay đầu, nói rằng: “Cha bồi Linh Nhi đi lưu danh.”

Lưu danh kỳ thực chính là mỗi một môn phái mỗi năm một lần mở ra đại hội luận bàn võ nghệ, Trầm Đình Quân mỗi năm đều sẽ đi bộc lộ tài năng, luôn luôn duy trì đứng đầu bảng xếp hạng võ công vị trí thứ nhất.

Lúc này hắn võ công mất hết Thanh Linh lại muốn hắn đi lưu danh, nói rõ là muốn mượn cớ nhục nhã hắn.

Nhìn thấy trên mặt nam nhân hiện lên phẫn nộ, Thanh Linh nói: “Cha không muốn đi?”

Lục Lê giận dữ nói: “Đương nhiên không muốn.”

Thanh Linh làm bộ chần chờ chốc lát, còn nói: “Tần cô cô đến lúc đó cũng sẽ đến.” Cậu nói bổ sung, “Cùng phu quân nàng.”

Tần cô cô trong miệng cậu nói chính là Tần Thủy Nguyệt, phúc lớn mạng lớn, đại cô nương từ Thập Lục Dạ trốn về Nam Đô.

Lục Lê không biết Thanh Linh đột nhiên nhắc tới Tần Thủy Nguyệt là có ý gì, nhưng vẻ mặt hắn vẫn bất động, thờ ơ.

Thanh Linh quan sát kỹ vẻ mặt hắn hờ hững một hồi, bỗng nhiên câu môi nở nụ cười: “Con còn tưởng rằng cha đối với Tần cô cô là tình yêu nam nữ… Lần này xem ra là Linh Nhi nghĩ sai rồi.”

Lục Lê nghe vậy lại bắt đầu lý sự, đừng tưởng rằng hắn không nghe ra trong lời nói Thanh Linh tràn ngập niềm sung sướng.

Cậu rõ ràng là đang cao hứng chính hắn không để ý đến Tần Thủy Nguyệt, mà muốn cùng cậu đi lưu danh.

Lục Lê cảm thấy tiểu tử này tiện.

Lục Lê nhịn không được hỏi: "Tam Nương vì sao thành Tam Di của ngươi?"

Vốn tưởng rằng Thanh Linh sẽ suy tính một chút rồi mới trả lời, cũng không nghĩ đến cậu sẽ trả lời không chút do dự, "Đã sớm dự liệu được cha sẽ hỏi như vậy, Tam Di là chị em ruột của mẫu thân con."

Nhìn thấy biểu hiện Lục Lê ngạc nhiên đến không dám tin tưởng, Thanh Linh lạnh nhạt nói: "Kỳ thực ta từ rất sớm liền biết, ngươi là kẻ thù của ta."

Rất sớm, rất sớm… Lẽ nào là từ nhỏ đã biết? Vì lẽ đó trong bóng tối ngủ đông, liền vì thời khắc này mà lật đổ hắn?

Tuy trong lòng quá mức khiếp sợ, nhưng Lục Lê vẫn rất nhanh bình tĩnh lại, trên mặt của hắn lộ ra biểu tình tức giận vì bị lừa gạt, cuối cùng ngưng tụ lại thành một nụ cười lạnh: "Đã như thế, muốn chém muốn giết ngươi muốn làm gì cũng được."

Thanh Linh lẳng lặng nhìn hắn, nhìn Lục Lê cả người đều sợ hãi.

Thanh niên mặt không hề cảm xúc nhìn hắn một lát, sau đó nâng lên một nụ cười tàn nhẫn, cậu nói: "Trầm Đình Quân, ta không giết ngươi. Ta muốn mạnh mẽ dằn vặt ngươi, dạy dỗ ngươi, khiến ngươi không thể rời bỏ ta."

Lục Lê sởn cả tóc gáy nhìn cậu, vẫn mạnh miệng nói: "Đáng lẽ bản tọa phải đem ngươi đá tới Câu Lan Viện, mà không phải nhất thời nhẹ dạ, đưa ngươi mang về Thập Lục Dạ."

Thanh Linh không cười, tầm mắt cậu nguy hiểm đảo qua người Lục Lê, bờ môi đẹp đẽ phun ra một câu hỏi: "Câu Lan Viện?"

Đón lấy câu hỏi, cậu giống như hiểu rõ liền gật đầu: "Con phải hướng đến Câu Lan Viện thỉnh giáo một chút, hỏi bọn họ làm sao đem người ngông nghênh như cha, dạy dỗ thành kỹ nữ cả ngày chỉ biết đến cầu hoan."

Nhìn vẻ mặt cậu lúc đó, Lục Lê chỉ muốn tát cậu một bạt tai.

Thanh Linh nhấc tay lên sờ xoạng đỉnh đầu Lục Lê, giống như khi cậu còn bé nam nhân thường xoa cậu như thế, một hồi rồi lại một hồi, khinh nhu chạm tới.

Lục Lê buồn bực lắc lắc đầu.

Thanh Linh thu tay về, thân mật nắm lên bờ vai của hắn hỏi: “Cha có đói bụng không?”

Nghe cậu vừa nói xong, lúc này Lục Lê mới nhận ra được mình quả thật là rất đói, đặc biệt đói bụng, phi thường đói bụng.

Coi như hiện tại xuất hiện ở trước mặt hắn chính là cơm nước ở thế giới này, Lục Lê dám khẳng định chính mình cũng có thể tiêu diệt sạch hết.

Thanh Linh muốn biết hắn đang suy nghĩ gì, nói tiếp: “Con vì cha chuẩn bị chút cơm nước, đặt ở bên ngoài phòng.”

Lục Lê sợ bị hố, liền liếc mắt nhìn cậu không nhúc nhích.

Thanh Linh bỡn cợt nói: “Cha đói bụng đến nỗi không nhúc nhích được? Có cần Linh Nhi ôm cha ra ngoài không?”

Cậu giống như nhớ lại quãng thời gian xa xưa, nói: “Còn nhớ cha từng ôm con lúc nhỏ, dùng khinh công bay lên trên nóc nhà hóng gió ngắm trăng, lúc đó Linh Nhi liền cảm thấy chỉ cần cùng cha ở bên nhau, mọi thứ khác đều không quan trọng.”

Lục Lê không muốn nghe cậu nói những lời này, lập tức đứng lên, nhẫn nhịn hạ thân đau đớn bước nhanh ra phía ngoài phòng mà đi.

Thanh Linh quả nhiên làm một bàn toàn món ăn, không chỉ đẹp đẽ, ăn lại càng ngon.

Lục Lê khởi đầu còn có chút do dự, sợ tiểu tử này lại đặt bẫy hắn, trước tiên Thanh Linh nếm lên một chiếc đũa, hắn mới vội vã không nhịn nổi bưng bát lên liền ăn.

Lục Lê ngồi ở chính giữa nghỉ ngơi nhìn ngoài cửa sổ một chút, mới phát hiện hiện tại không phải ban ngày, mà là đêm khuya.

58. Chương 58

Bữa tối trôi qua, Thanh Linh cố ý muốn hầu hạ Lục Lê tắm rửa.

Nước nóng ấm áp rửa sạch một thân uể oải, Lục Lê thoải mái thở một hơi, đương nhiên nếu như lơ là tầm mắt Thanh Linh nóng rực vẫn nhìn hắn liền tốt hơn rồi.

Thanh Linh dùng bồ kết đổ vào mái tóc nam nhân đen dài, xoa bóp đánh nổi lên bọt nước.

Tay dính bọt xẹt qua bả vai êm dịu, hướng về đường cong tấm lưng đẹp đẽ một đường xuống phía dưới.

Lục Lê vốn thả lỏng ở bên trong bồn nước nóng, cảm nhận được tay Thanh Linh sờ xoạng đến địa phương khó nói, thân thể bỗng dưng cứng ngắc lên.

Hô hấp hắn cũng bắt đầu ngổn ngang.

Thanh Linh cụp mắt thật lòng thanh tẩy thân thể nam nhân, không một chút nào có ẩn tình muốn làm chuyện nào khác.

Sau khi thanh tẩy xong, Thanh Linh đem khăn tắm bao bọc lại gò má nam nhân ửng hồng, dùng một khăn lau khác lau chùi mái tóc dài còn dính nước, đợi đến khi lau khô tóc, lại dùng nội lực hong khô hoàn toàn.

Thời điểm nằm trên giường, Thanh Linh đem nam nhân ôm ở trong lồng ngực, giống như trong trí nhớ mơ hồ, rõ ràng nhớ tới cái ôm ấm áp từ hắn.

Lục Lê mím môi, không nói tiếng nào.

Hắn đang đề phòng.

Ý thức được Thanh Linh không có ý tứ gì khác, chỉ là đơn thuần muốn ôm hắn ngủ, Lục Lê thần kinh căng thẳng mới thanh tĩnh lại.

Cảm nhận được tâm tình nam nhân hạ xuống, một tay Thanh Linh đem hắn ôm vào trong lồng ngực, một tay động viên vỗ nhẹ lưng hắn.

Lục Lê không nhịn được vùng vẫy một hồi, hắn nói: “Đừng tiếp tục chạm ta.”

Hắn không nghĩ tới chính là, Thanh Linh quả thực không chạm vào hắn, cho phép Lục Lê nghiêng người sang đầu giường khác.

Lục Lê giương mắt, trùng hợp tiến vào con mắt Thanh Linh đăm chiêu, ở trong đó tựa hồ còn mang theo tia bi thương không dễ phát hiện.

Lục Lê không nói lời nào, Thanh Linh cũng không nói lời nào.

Hai người như không hề có một tiếng động đối lập, xem trước tiên ai là người không chịu được nữa.

Cuối cùng vẫn là Lục Lê không chịu được nữa, hắn cảm giác được cơn buồn ngủ xông tới, dược tính lưu lại từng bước xâm chiếm thần kinh hắn.

Hắn dùng chăn bao lấy thân thể của chính mình, nghiêng đầu qua chỗ khác không nhìn đến Thanh Linh, cũng không muốn phản ứng lại với Thanh Linh.

Không bao lâu sau Lục Lê liền ngủ thiếp đi.

Lại không bao lâu, hắn lại gặp giấc mộng quen thuộc.

Trong mộng nam nhân ôm hắn cả người đầy máu, khóc khàn cả giọng, phẳng phất bi ai tựa như đất trời sụp xuống.

Nước mắt nóng rực nhỏ xuống trên mặt Lục Lê, hắn muốn giơ tay để nam nhân đang đau thương đừng khóc, đừng nên quá đau lòng. Nhưng ngón tay hắn như nặng ngàn cân, muốn nhấc đều không nhấc lên nổi.

Nam nhân chăm chú ôm hắn, không ngừng lặp lại câu nói: "Em yêu anh, em yêu anh…"

Lục Lê như mạt Du Hồn*, hắn bỗng nhiên có được thị giác người thứ ba lẳng lặng đứng ở bên cạnh bọn họ, nhìn "Chính mình" cùng nam nhân ôm "Chính mình".

*Du Hồn: hồn ma đi lang thang.

Hình ảnh trước mắt từ từ nứt thành từng mảnh vỡ, trước mắt Lục Lê lóe lên, lại nhìn thấy trước mặt gương mặt quen thuộc, thế nhưng thân hình nam nhân rất gầy, cậu suy yếu vung vẩy con dao lóe lên tia sáng rợn người, hung tợn nhìn Lục Lê, trong mắt đầy tuyệt vọng.

Nước mắt đã muốn khô cạn từ bên trong viền mắt cậu chảy ra, tiếng nói cậu khàn giọng đến đáng sợ, vẫn đang không ngừng lặp lại: "Tôi hận anh! Tôi hận anh đến chết!"

Lục Lê nhìn thấy trên mặt nam nhân tràn đầy sự căm ghét, trái tim bỗng dưng đau nhói, hắn tiến lên muốn ngăn lại hành vi của đối phương.

Nhưng không kịp.

Con dao sắc bén cắt ra động mạch lớn, màu máu tươi đẹp tràn ngập ở trước mắt.

Lần này đổi thành Lục Lê quỳ trên mặt đất, trên mặt hắn dại ra đến cứng ngắc, tay luống cuống ấn vào cổ tay nam nhân đang chảy máu.

Trên mặt nam nhân mang theo ý cười giống như một sự giải thoát, cậu nói: "Tôi không thích anh, tôi không yêu anh —— tôi muốn anh chết đi."

Giống như một lời nguyền rủa khiến Lục Lê toàn thân chấn động, nhìn mặt nam nhân tái nhợt, nước mắt của hắn không khống chế được chảy xuống.

"Xin lỗi…"

"Anh sai rồi…"

"Anh sẽ không lại…"

Khủng hoảng to lớn hướng về hắn bao phủ lại đây, Lục Lê toàn thân run rẩy hầu như muốn co giật lên, trong mắt liên tục hạ xuống từng giọt nước mắt trong suốt.

Lục Lê ôm chặt lấy nam nhân, cậu vẫn nói "Tôi hận anh" như thế, hắn cũng đang không ngừng lặp lại lời nói "Xin lỗi".

"Xin lỗi, xin lỗi…"

Lục Lê nhắm mắt lại, mặt mũi hắn bi thương có chút vặn vẹo lên.

Lúc này âm thanh hệ thống điện tử đột ngột vang lên: "Cảnh báo! Cảnh báo! Tinh thần cậu chủ có biến!"

Lục Lê còn đang không ngừng lặp lại mộng cảnh, phía sau lưng đột nhiên xuất hiện một sức mạnh động viên, bàn tay ấm áp khinh nhu xoa trên lưng hắn, thật giống như vì hắn xua tan đi hết thảy bi thương.

Cuối cùng Lục Lê nắm chặt khối phù mộc giống như nắm lấy vạt áo đối phương, đem đầu chôn ở trong ngực của cậu, nước mắt thấm ướt vạt áo trước.

Hắn gào thét, muốn ác mộng cách hắn đi xa: "Anh sai rồi, anh sai rồi…"

Thanh Linh đem nam nhân tình thần tan nát kéo vào trong lồng ngực, dốc lòng an ủi hắn.

Ở bên tai Lục Lê dịu dàng nói: "Không sợ."

Mộng cảnh hư huyễn trong nháy mắt nứt thành mảnh vỡ.

Lục Lê nghẹn ngào ôm cổ cậu, đem mặt sượt ở bên gáy thanh niên, thân thể còn tinh tế run rẩy.

Nhìn nam nhân như mèo con làm nũng như thế, Thanh Linh vui mừng tâm muốn nhảy nhót ra ngoài.

Cậu ở trên trán nam nhân đầy mồ hôi ẩm ướt ấn xuống một nụ hôn.

Nam nhân lúc nãy còn bị trêu đùa từ từ dần bình tĩnh lại, ngón tay không có cảm giác an toàn nắm lấy góc áo Thanh Linh, thật giống như chỉ có làm như vậy mới có thể làm cho mình thoát ly ác mộng dằn vặt.

Thanh Linh nở nụ cười, không kìm lòng được hôn một cái lên làn môi mỏng của hắn.

Lục Lê cách ngày tỉnh lại, còn đang hồi tưởng mộng cảnh tối hôm qua khó mà tin nổi.

Mộng cảnh kia cứ như chính hắn tự mình trải nghiệm qua, có điều muốn tìm lại trong trí nhớ làm thế nào cũng tìm không ra.

Khi thấy khuôn mặt Thanh Linh quen thuộc đi tới, Lục Lê mới không tự chủ được run lên một hồi, trong lòng bịt kín một tầng hoảng sợ nói không nên lời.

Thanh Linh tâm tình vô cùng tốt, cậu vì Lục Lê mặc từng kiện y phục vào, lại tự mình vấn tóc cho hắn.

Áo bào trắng thêu sợi vàng tôn lên dáng người nam nhân đặc biệt chói sáng như ngọc, Thanh Linh còn cài trên đầu hắn một cây trâm làm bằng ngọc.

Tuy rằng khi còn bé Thanh Linh không hầu hạ Lục Lê, hài đồng nho nhỏ hay hiện tại là thanh niên đã lớn lên, đều vô cùng nóng lòng muốn chăm sóc cho hắn.

Lục Lê ban đầu còn chưa thích ứng đến hiện tại đã sớm thành thói quen.

Thanh Linh lấy tay khoát lên hai vai của hắn, cùng Lục Lê đồng thời nhìn vào trong gương đồng, nói rằng: "Cha thật là đẹp mắt."

Lục Lê không đáp lời, thậm chí mà nói vẻ mặt dư thừa còn không có.

Thanh Linh đang chỉnh lại vạt áo hắn, cửa tẩm điện nhẹ nhàng vang lên tiếng gõ, ngoài cửa truyền đến một giọng nữ ám trầm khàn khàn: "Giáo chủ, công tử, xe ngựa đã được chuẩn bị tốt chờ ở bên ngoài."

Lục Lê hiện tại vẫn là ma giáo chi chủ, Thanh Linh hiện tại vẫn là con trai của hắn, chỉ là quyền hành đều do cậu nắm giữ.

Lục Lê làm giáo chủ kỳ thực chỉ như hữu danh vô thực.

Thanh Linh vẫy lui người bên ngoài, thân mật kéo cánh tay Lục Lê, đem hắn từ chỗ ngồi đỡ lên đứng dậy.

Lục Lê thấp giọng nói: "Ta… Bản tọa chính mình tự đi."

Hắn ngẩng đầu nhìn vào mắt Thanh Linh, ánh mắt lóe lên, như chột dạ liền cúi thấp đầu.

Nhưng Thanh Linh không buông hắn ra, Lục Lê liền không giãy dụa nữa.

Lần thứ hai ngồi vào trong xe ngựa có bốn góc mái cong, phía sau Lục Lê có lót đệm gối mềm mại, Thanh Linh để chân hắn đặt ở trên người mình, nhẹ nhàng vì hắn xoa bóp cẳng chân.

Lục Lê được hầu hạ rất thoải mái.

Thanh Linh hầu hạ hắn cảm giác rất sung sướng.

Chỉ là tay Thanh Linh chậm rãi từ cẳng chân hướng lên trên một đường kéo dài, đi tới bụng dưới hắn bằng phẳng, muốn từ dây buộc bên hông xuyên qua hướng về phía trong.

Lục Lê bỗng dưng mở hai mắt ra, đè lại cái tay Thanh Linh, môi hắn nhúc nhích một chút, nhẹ giọng ngăn lại: "Đừng."

Thanh linh con ngươi đen tối sâu không thấy đáy, hắn nhàn nhạt nhìn Lục Lê một chút, lập tức đem tay hắn phất ra.

Thanh niên cười ôn hòa, cậu nói: "Đừng sợ."

Lục Lê mân môi, bướng bỉnh nắm chặt tay hắn không buông ra.

Thanh niên áo bào đen khuôn mặt như quan ngọc, tuấn tú đến nỗi khiến người ta không rời khỏi tầm mắt, lúc này cậu ủy khuất quỳ trên đất, tay Lục Lê đè lại tay cậu mười ngón nắm lấy nhau, sau đó cúi đầu, môi cách vải vóc sượt qua hạ thân hắn.

Lục Lê cả người run lên một cái, hắn suy yếu khước từ nói: "Không…"

Thanh Linh duỗi ra đầu lưỡi liếm nơi hắn chưa kịp hưng phấn, cảm thụ hạ thân cách một tầng y phục mỏng manh từ từ tỉnh giấc.

Lục Lê như dây đã lên cung muốn đứng dậy nhưng không thể, đánh khí đứt quãng, chống cự đều biến thành vô lực như dục cự hoàn nghênh*.

*Dục cự hoàn nghênh: muốn cự còn nghênh / làm điệu bộ.

Một tia rên rỉ khó nhịn từ bên môi phát ra.

Thanh Linh vén lên y bào hạ thân hắn, môi lưỡi ẩm ướt hầu hạ nơi đó của hắn khiến nó trở nên hưng phấn.

Lục Lê cảm giác hết thảy đều tập trung ở hạ thân, động tác đều nghênh ra vì Thanh Linh, ý đồ để cho mình thu được càng nhiều khoái cảm.

Thời khắc lên đến đỉnh, Lục Lê phát sinh tiếng rên vui sướng, trọc dịch đều phun vào trong cổ họng Thanh Linh.

Lục Lê nghe được tiếng nuốt khó nghe, hắn không nhịn được quay mặt qua chỗ khác.

Thanh Linh vì hắn dọn dẹp sạch sẽ y phục, liền nâng mặt hắn lên phía trước, in lại dấu môi.

Lục Lê nếm trải mùi vị chính mình, mùi vị đó đầy mùi tinh đàn, đầu lưỡi bá đạo đưa vào trong cổ họng đem khí tức lan truyền qua cho hắn.

Sau khi kết thúc nụ hôn dài, Thanh Linh lại bắt đầu xoa bóp cẳng chân cho Lục Lê.

Lục Lê nhìn cậu không có dự định làm cái chuyện dư thừa nào, mới thở phào nhẹ nhõm.

Tựa hồ cảm giác được nam nhân phi thường thuận theo, ánh mắt của cậu đều nhu hòa đi mấy phần, hết thảy âm lãnh đều bị sủng nịch bao lấy.

Lục Lê tựa ở trên gối, hắn nhìn Thanh Linh cụp mắt dáng dấp thật lòng, trong lòng vẫn mơ hồ cảm thấy cậu tiện.

Thanh Linh phát giác ra được tầm mắt hắn đưa tới, nhấc mắt lên nói rằng: “Cha vì sao lại nhìn con như vậy?”

Lục Lê ăn ngay nói thật: “Bản tọa cảm thấy ngươi thật thấp hèn.”

Động tác trên tay Thanh Linh ngừng lại, Lục Lê cho rằng cậu sẽ bởi vì chính mình mà tức giận, có thể còn vặn ngược lại hắn.

Thanh Linh không chỉ không hề sinh khí, trái lại thở dài nói: "Ai bảo Linh Nhi tâm duyệt cha."

Lục Lê nói: "Thế nhưng bản tọa không tâm duyệt ngươi, vĩnh viễn sẽ không." Hắn nhấn mạnh, như muốn Thanh Linh biết đây là một sự thật.

Thanh Linh vẻ mặt ôn nhu nhìn hắn: "Thế thì võ công của ngươi liền vĩnh viễn không khôi phục, cũng không thể rời khỏi ta đi được."

Hiển nhiên, đây là một cái bẫy chết người.

Thanh Linh như lập lời thề: "Ta yêu ngươi."

Ánh mắt Lục Lê có chút hoảng hốt, hắn thật giống như xuyên thấu qua Thanh Linh nhìn thấy một người khác, một người khác ở trong mơ khóc lóc nói yêu hắn, còn người còn lại khóc lóc nói hận hắn.

Bọn họ tựa hồ cũng là một người, lại không phải là một người.

Lục Lê không biết nên làm gì.

(Hết chương 58)

59. Chương 59

Xe ngựa đi hơn một ngày đường, liền đến đích đến của chuyến đi này, Lưu Danh Các.

Lưu Danh Các nằm bên trong hai phái võ lâm chính tà địa vị trung lập, cũng nhờ có Lưu Danh Các đứng giữa làm người hòa giải cho hai phái, võ lâm bề ngoài mới không cuốn lên gió tanh mưa máu.

Xe ngựa một đường đi rất nhanh, đi thẳng thông suốt tới trước đại môn.

Thanh Linh dặn dò hạ nhân đem thiệp mời nộp tới.

Lục Lê không phải lần đầu tiên đến Lưu Danh Các, nhưng là lần thứ nhất bị liễu rủ trong gió dìu tiến vào Lưu Danh Các.

Đến giường trong phòng khách, Lục Lê nhịn hồi lâu mới thiếu kiên nhẫn cau mày, đem cánh tay chính mình rút ra khỏi người cậu.

Thanh Linh không thèm để ý thái độ hắn, trái lại tràn đầy phấn khởi đối với Lục Lê đề nghị: "Cha, nghe nói đêm nay có tiết hoa đăng, không bằng đến lúc đó đi trên đường nhìn một chút?"

Tiết hoa đăng kỳ thực chính là vì muốn tìm kiếm người yêu mà tổ chức ra ngày này, ở tiết hoa đăng ngày ấy, hết thảy đại gia khuê tú chưa lấy chồng, hết thảy phong lưu công tử chưa thành gia lập thất, đều dùng phương thức tặng hoa đến tìm kiếm nửa kia trong lòng ngưỡng mộ.

Chỉ cần một phương tiếp nhận hoa đăng, liền đại biểu tiếp nhận tâm ý của đối phương.

Lục Lê đương nhiên không muốn tham gia tiết hoa đăng hoa cỏ gì hết, cự tuyệt nói: "Không đi."

Thanh Linh lại dính ở bên cạnh hắn nói: "Linh Nhi muốn cha cùng đi."

Xí, tiểu tử này lại giả bộ làm nũng gì chứ.

Lục Lê vẫn là không đi.

Thanh Linh thấy mềm dẻo không được, sắc mặt liền lập tức tái giận, dữ tợn uy hiếp nói: "Cha nếu không đi, đừng trách con dùng thủ đoạn khiến người không muốn nghĩ đến."

Lục Lê mạnh miệng liếc mắt nhìn cậu, nghĩ đến con thỏ nhỏ chết bầm này cái gì có thể làm không được, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là chịu nhục thỏa hiệp.

Tiết hoa đăng ngày này buổi tối sao trời dầy đặc, Hạo Nguyệt giữa trời, trên đường phố phồn hoa là cảnh tượng rất náo nhiệt. Đưa mắt nhìn lại, hoa đăng đỏ tươi lại như sợi tơ hồng từ Nguyệt Lão se duyên, đẹp đẽ đến thế, trên dòng sông nhỏ trôi bồng bềnh ánh sáng li ti, là nhà ai mang theo ánh nến thuyền giấy đặt ở trên mặt nước con sông.

Thanh Linh thân mật ôm lấy vai Lục Lê đi vào trong đám người, hưng phấn nhìn người đến người đi.

Lục Lê cảm giác có chút không dễ chịu, có điều không có đem tay Thanh Linh hất xuống.

Rất nhiều tiểu cô nương nhấc theo hoa đăng đều âm thầm nhìn hai công tử ăn mặc bất phàm, dùng khăn tay e lệ ngăn trở mặt của mình, ở trong lòng tiếp sức chính mình, nghĩ phải nhanh lên một chút cầm trong tay hoa đăng rụt rè đưa tới.

Lục Lê lại không quản tầm mắt ám muội hướng về hắn phóng tới, hắn hiện tại ở trong lòng dị thường buồn bực, bởi vì Thanh Linh đều ở bên tai hắn không ngừng ngỏ lời yêu, nhất định chắc chắn phải khiến hắn trả lời.

Lục Lê mắt nhìn về phía trước đi thẳng một đường, không thèm để ý thanh niên ồn ào.

Mãi đến tận trong tay Thanh Linh cầm hoa đăng không biết từ đâu ra, Lục Lê mới nhìn thẳng vào cậu.

Nhìn hoa đăng đỏ tươi cùng ánh nến bên trong nhảy nhót, tâm tư Lục Lê không khỏi hoảng hốt lên.

Bởi vì hắn nhớ tới mấy năm trước, khi đó hắn mang theo Thanh Linh vẫn còn nhỏ đi tới Lưu Danh Các, sau đó không chịu nổi đề nghị từ thiếu niên, hai người bèn đi tới tiết hoa đăng.

Khi đó thiếu niên đồ trắng nhấc theo hoa đăng đỏ tươi, trong mắt như hội tụ ánh sao đầy trời, trong ánh nến chập chờn quắt sắc, ở trong mắt cậu Lục Lê chỉ nhìn thấy chính mình.

Thiếu niên mặt mày uốn cong đối với Lục Lê nói: "Cha, Linh Nhi ái mộ người."

Lục Lê lúc đó mặc dù rất ghét bỏ "Hừ" một tiếng, cuối cùng vẫn là đem hoa đăng trong tay Thanh Linh nhận lấy, đem trở về phòng ngủ đặt trên bàn đảm nhiệm làm ngọn đèn phòng.

Cái hoa đăng đỏ tươi kia vẫn đốt cháy ba ngày ba đêm, mãi đến tận bọn họ rời đi Lưu Danh Các nó vẫn chưa cháy hết.

"Cha?" Thanh niên giọng nghi ngờ khiến hồi ức liền trôi đi như thế, Lục Lê ngơ ngác nhìn thanh niên hắc y, trong tay cậu nhấc theo hoa đăng đỏ tươi, tựa hồ cùng trong ký ức giống nhau như đúc.

Thanh Linh cầm trong tay hoa đăng đưa cho hắn, nói: "Đưa cho người."

Lục Lê không nhúc nhích, cũng không đưa tay đón.

Hắn nhìn thấy trong mắt Thanh Linh tràn đầy chờ mong, không đành lòng khiến người ta đánh vỡ ước ao. Cậu chăm chú nhìn Lục Lê, Lục Lê từ bên trong con ngươi đen ám trầm nhìn thấy chính mình.

Lục Lê chần chừ giơ tay lên, động tác của hắn rất chậm, lại làm cho Thanh Linh trước sau không chiếm được đáp án tâm như nổi trống, hô hấp bắt đầu gấp gáp lên.

Nhận ra được động tác của hắn, hai mắt Thanh Linh sáng lên, cậu cũng đồng thời giơ tay lên, đem hoa đăng đưa đến tay Lục Lê.

Lục Lê mím môi, tay nắm chặt chuôi, đem hoa đăng đang cháy cầm tới.

Khóe miệng Thanh Linh hơi giương lên.

Chỉ là vui sướng cậu chưa kịp biểu hiện ra, cả khuôn mặt triệt để ngưng trệ lại.

Lục Lê tay hướng lên trên vung lên, ánh nến đỏ tươi bay lên cao, trên không trung xẹt qua một đường vòng cung thật lớn, cuối cùng bay xuống nước.

Hỏa tinh sắp cháy hết giãy dụa giống như chập chờn mấy lần, thấm vào trong nước triệt để tắt lịm.

Thanh Linh nguyên bản ánh mắt sáng lạn như vì sao chậm rãi trở nên ảm đạm, cuối cùng biến thành tĩnh mịch, cùng bóng đêm vô biên hòa làm một thể. Cậu không muốn khuất phục, mấy lần nam nhân làm cậu đau lòng, chậm rãi bình tĩnh nói: "Trầm Đình Quân, ngươi rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt."

Lục Lê nhìn sắc mặt cậu trầm xuống có chút ngỡ ngàng, trong lòng kiên định muốn đánh nát hi vọng Thanh Linh, không thể làm gì khác hơn là cố gắng trấn định nói: "Ta nói rồi, ta không hiểu tâm duyệt ngươi, sẽ không tiếp nhận tâm ý của ngươi."

Hắn gằn từng chữ một: "Ta, hận, ngươi."

Thanh Linh hai tay buông xuống, tay ở trong ống tay áo rộng lớn che lấp, nắm thành song quyền, đốt ngón tay bởi vì dùng sức trở nên trắng bệch. Đầu cậu hơi rũ xuống, tóc đen che kín mặt, chặn lại vẻ mặt âm tình khó lường.

Lục Lê lại liếc mắt nhìn cậu, tiếp theo xoay người liền muốn đi.

Đột nhiên bị một sức mạnh lôi trở lại không kịp trở tay, trên cánh tay truyền đến đau đớn khiến hắn nhíu lông mày lại, Lục Lê bị kéo vào cái ôm ấp quen thuộc, nghe được giọng nói thanh niên như một dòng suối trôi nhẹ hoãn: "Cha, tuy rằng Linh Nhi tính nết rất tốt, nhưng người đừng nên nỗ lực làm con tức giận."

Môi cậu sượt lên vành tai mẫn cảm Lục Lê, nhẹ giọng nói: "Con sợ con sẽ không nhịn được… Triệt để phá hủy người."

Lục Lê ớn lạnh khắp cả người.

Thanh Linh ôm lấy eo nam nhân, bỗng nhiên đem hắn chặn ngang ôm lên, dưới chân nhẹ bẫng, liền nhảy lên cao.

Không có nội lực, cũng không cách nào lại dùng khinh công tùy ý phi hành, Lục Lê bị cậu ôm vào trong ngực, lúc này lại có chút sợ độ cao. Hắn nhắm hai mắt lại, ngón tay giật giật, nhịn xuống không tóm lấy vạt áo Thanh Linh.

Lục Lê dùng hai tay đẩy lồng ngực cậu ra, nói rằng: "Thả bản tọa ra!"

Thanh Linh cúi đầu nhàn nhạt liếc hắn, mặt không hề cảm xúc ôm lấy hắn tiếp tục hướng về phía trước.

Lục Lê cảm giác được cánh tay ôm lấy hắn bỗng nhiên nắm chặt, khiến hắn không cách nào làm động tác nguy hiểm. Hắn lo lắng hỏi: "Ngươi muốn dẫn bản tọa đi đâu?"

Thanh Linh không trả lời, gió đêm đem tóc cậu thổi bay tán loạn ở sau gáy, lộ ra trán bằng phẳng cùng khuôn mặt tuấn tú, ánh trăng màu bạc mông lung đem khuôn mặt cậu như phác họa ra, nổi bật trong bóng đêm vô biên, thanh niên dáng người kiên cường tựa hồ trở nên càng thêm đẹp mã.

Thanh Linh trong mắt Lục Lê đặc biệt như thế, như được bỏ thêm BUFF.

Nhìn khuôn mặt quen thuộc kia, Lục Lê giãy dụa càng ngày càng ít, đến cuối cùng không thể cứu vãn trực tiếp tùy ý Thanh Linh ôm lấy chính mình.

Tay áo bay tán loạn, dưới đêm trăng thân ảnh của hai người bị kéo dài vô hạn.

Thanh Linh từ cửa sổ trên lầu hai trực tiếp phá cửa mà vào, đi vào một căn phòng nhỏ, bên trong trang trí bình phong, đàn cổ, gương đồng cùng bàn trang điểm, giường mềm mại bên ngoài treo một tầng lụa mỏng nhợt nhạt, mơ hồ thấy được vết xước, giấu đầu hở đuôi.

Lục Lê ngửi thấy được trong không khí mùi phấn son trôi nổi mơ hồ.

Thanh Linh đem hắn ném xuống giường, Lục Lê liền ngồi dậy, chất vấn cậu: "Đây là nơi nào?"

Thanh niên hắc y không nói lời nào, lui về phía sau vài bước, bắt đầu ung dung thong thả cởi xuống dây buộc vàng trên ngoại bào.

Trực giác Lục Lê không ổn.

Lúc hắn muốn đứng dậy, Thanh Linh mới mở miệng nói: "Không phải cha từng nói muốn đem con đưa đến Câu Lan Viện? Hiện nay Gió Xuân Ngọc Lộ Các, chính là Câu Lan Viện."

Còn có cả Gió Xuân Ngọc Lộ Các? Lục Lê vô cùng hoài nghi danh tự này chính là lấy tên từ Gió Xuân Ngọc Lộ Hoàn của hắn.

Nhìn trên mặt Lục Lê hiện lên nghi hoặc, Thanh Linh tốt bụng vì hắn giải thích: "Gió Xuân Ngọc Lộ Các Các Chủ chính là cha."

Lục Lê cau mày nói: "Bản tọa đã bao giờ mở ra Câu Lan Viện."

Thanh Linh chỉ đem dây buộc ngoại bào mở ra, liền đi lên trước, cởi y phục Lục Lê.

Lục Lê thái dương đau nhức, không biết tiểu tử này lại muốn làm cái gì đây.

Thanh Linh một bên cởi y phục hắn, vừa nói: "Ngã thuyết thị, liền vâng theo."

Vâng vâng vâng, tiểu tử ngươi nói cái gì đều là cái đó, nói đen trở thành trắng.

Lục Lê không thể nhịn được nữa hất tay cậu ra khỏi vạt áo chính mình, không kiên nhẫn nói: "Cút ngay, ngươi mở y phục ta ra để làm gì?"

Thanh Linh động tác dừng lại, lập tức nhìn chằm chằm con mắt Lục Lê, nghiêm túc nói: "Linh Nhi lúc này vừa tỉnh ngộ, nếu không chiếm được tâm cha, chiếm lấy thân xác cha cũng không tệ. Trước đó ta còn đối với ngươi có chút yêu thương chi tâm, chỉ là trải qua một phen, mới để ta hiểu rõ ràng —— tâm ý bị từ chối nó đau đớn đến cỡ nào."

Trong nháy mắt, y phục trên người Lục Lê liền thoát sạch sành sanh. Hắn nhìn Thanh Linh, ban đầu còn một tia giãy dụa, sau đó liền mặc kệ biến thành thoải mái.

Lục Lê nghe được chính mình bình tĩnh hỏi hắn: "Ngươi muốn làm gì?"

Thanh Linh thấy nam nhân không phản kháng, thậm chí hành vi còn thuận theo làm cậu hơi kinh ngạc, cậu không trói chặt tay Lục Lê, mà là nghiêng người tiến lên, ngón tay vuốt nhẹ dung mạo nam nhân diễm lệ, cuối cùng lòng bàn tay lưu luyến chà sát vào đôi môi đỏ mọng kia.

Cậu lẩm bẩm, vành tai và tóc mai chạm vào nhau tựa như người yêu: "Linh Nhi muốn cha."

Thanh Linh nói tiếp: "Rất muốn rất muốn, từ rất lâu về trước liền có suy nghĩ này, muốn đến sắp điên rồi."

Lục Lê nhìn cậu như người bệnh tâm thần thời kỳ nặng, bệnh trạng như thế, cố chấp hướng về hắn thông báo, trong lòng dâng lên không phải phản cảm, trái lại đó là một loại tình cảm thương hại.

Lục Lê mê muội giơ tay lên, hướng lên trên dễ dàng chạm được gò mà Thanh Linh.

Con ngươi thanh niên sâu không thấy đáy né qua nhu tình trong chốc lát, khuôn mặt lạnh lẽo bắt đầu từ từ buông lỏng —— thậm chí Lục Lê còn nghe được, độ HE lên tiếng nhắc nhở nó đang tăng lên.

Hết thảy đều chỉ vì hắn làm động tác nhỏ như thế.

Lục Lê nhẹ nhàng nói: “Ngươi thật đáng thương.”

Đây là nói cho Thanh Linh, hay là nói cho chính mình nghe?

60. Chương 60

Ngươi thật đáng thương.”

Thanh Linh nghe được Lục Lê nói thần sắc hơi động, nhưng không thả hắn ra, chỉ là ánh mắt trở nên càng thêm nhu hòa, cậu nói: “Chỉ cần có cha ở đây, Linh Nhi liền không đáng thương nữa.”

Lục Lê lấy tay để xuống, sau đó bỏ qua tầm mắt một bên không đáp lời.

Tay Thanh Linh xuyên qua vạt áo trước của hắn, chạm vào da thịt lộ ra bên trong, rõ ràng cậu có ý đồ khiến Lục Lê nhẹ giọng chặn lại động tác của cậu: “Ngươi biết, ta không muốn…”

Tiếng nói của hắn mang theo một chút run rẩy, tóc đen dài xõa tung ở trên giường, trong mắt đào hoa mê người hiện ra thủy quang, hai tay khước từ rõ ràng là muốn dục cự hoàn nghênh.

Thanh Linh ánh mắt cuồn cuộn tinh lực nhẹ nhàng nhìn hắn một cái, không nhịn được cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của nam nhân.

Một tay nôn nóng đem ngoại bào trắng hắn kéo xuống, lộ ra bả vai quang lỏa cùng lồng ngực như ngọc.

Lục Lê ngẩng đầu lên chịu đựng cậu hôn, nhưng không nỗ lực đẩy Thanh Linh ra.

Cho dù có phản kháng ra sao đều uổng công vô ích.

Đầu lưỡi Thanh Linh vội vã không nhịn nổi thăm dò vào vòm miệng hắn, cuốn sạch lấy nước bọt trong miệng hắn.

Sau khi nụ hôn kết thúc, Thanh Linh đem trán chặn lại con ngươi khép hờ của nam nhân, ánh mắt nóng rực đến đáng sợ.

Lục Lê nhìn cậu, nhếch miệng lên cười yếu ớt qua loa, hắn nói: “Ngươi thật đáng thương.”

Thanh Linh không trả lời, chỉ là đem hắn chặn ở trước mắt đem tóc rối loạn vuốt ra sau.

Sau đó, Lục Lê chưa kịp phản ứng lại, liền đem hắn ôm lên.

Tầm mắt Lục Lê chuyển động, liền thấy Thanh Linh đã đem hắn ôm lên bàn trang điểm.

Lục Lê hỏi: "Ngươi muốn làm gì?"

Không phải chất vấn sinh khí, không có cau mày không kiên nhẫn, hắn bình tĩnh đến như thế, còn mang theo giọng nói chất vấn nghi ngờ hỏi.

Thanh Linh nguyên bản mặt không hề cảm xúc trên mặt hiện tại dị thường nhu hòa, cậu đi về hướng bình phong cách đó không xa, từ bên trong lấy ra một dải lụa mỏng đỏ tươi, sắc vàng tô điểm ở bên hông, như cánh ve màu bạc, giấu đầu hở đuôi, cái kia rõ ràng là y phục dành cho vũ nương.

Lục Lê lông mày vừa kéo, trong lòng đã có một ý tưởng không ổn.

Thanh Linh cười nói: "Linh Nhi muốn nhìn cha mặc vào."

Lục Lê mím môi bất động, sắc mặt hắn lạnh lùng, không hề có một tiếng động biểu thị từ chối.

Thanh Linh bình tĩnh nhìn hắn, bỗng nhiên lạnh nhạt nói: "Cha đừng quên lời con mới nói vừa rồi, nếu người không muốn, con sẽ có biện pháp khiến người thỏa hiệp."

Lục Lê cũng nhìn cậu, hai người đối lập trong chốc lát, hắn bỗng nhiên liền thở dài, sau đó đưa tay hướng về phíaThanh Linh.

Thanh Linh sững sờ nhìn hắn đưa tay đến, thon dài trắng nõn, khớp xương rõ ràng, móng tay cắt gọn chỉnh tề lộ ra màu hồng nhạt đáng yêu.

Lục Lê nhìn cậu đang phát ngốc, nói rằng: "Đưa cho ta, không phải muốn ta mặc vào sao?"

Thanh Linh trong mắt ngạc nhiên nghi ngờ trong nháy mắt đã biến thành mừng rỡ như điên, Lục Lê nhìn thấy cậu đưa ra lụa mỏng trên tay bỗng dưng nắm chặt lại, tầm mắt cuồng nhiệt nếu như có thể hóa thành thực thể, đã sớm đem Lục Lê thoát hết y phục rồi ăn vào sạch sẽ.

Lục Lê tiếp nhận lụa mỏng thanh niên đưa tới, lông mày liền cau lên.

Bởi vì hắn thật sự không biết phải bận nó ra sao.

Lục Lê từ trên bàn trang điểm hạ xuống, một bên bắt tay nghiên cứu lụa mỏng một bên đi về hướng sau

tấm bình phong, Thanh Linh hơi giật mình cùng hắn gặp nhau thoáng qua.

Thanh Linh bất chợt đi theo Lục Lê đến phía sau tấm bình phong, sau đó có chút eo hẹp nói: "Con thay người đổi y phục."

Lục Lê phát hiện vẻ mặt cậu biến thái thật không tiện biểu hiện, cứ như cậu phát hiện được tân đại lục đến để quan sát.

Thanh Linh có chút ngây ngô liếc mắt nhìn hắn, đem Lục Lê bao lại. Cậu cúi đầu, đem lụa mỏng trong tay Lục Lê nhận lấy.

Lục Lê mở hai tay ra, thuận tiện cho cậu đem y phục của chính mình cởi ra.

Thanh Linh thậm chí ngay cả thở dốc đều rất thận trọng, động tác cẩn thận từng li từng tí một cởi áo bào hắn ra.

Lụa mỏng đỏ tươi phủ trên da làm nổi bật lên dáng người cân xứng, vốn là trang phục nữ tử mềm mại, lúc này bị nam nhân mặc lên người cũng không có vẻ gì đột ngột, trái lại đặc biệt phù hợp với tướng mạo yêu mị của hắn.

Đầu sa đồng dạng đỏ tươi cài ở ngay sau đầu, hồng sa từ phía sau vòng tới trước người, chặn lại dung mạo tuyệt mĩ khiến người khác ngừng thở.

Xích vàng đeo trên tay cùng mắt cá chân ở mỗi bước đi sẽ phát sinh tiếng vang đinh linh.

Trên mặt Lục Lê né qua một tia không dễ chịu, lại bị sắc mặt hắn hờ hững che giấu đi.

Hắn quay mặt qua chỗ khác không nhìn vào trong gương đồng đang chiếu ra bóng người, đi chân trần đứng trước mặt Thanh Linh, cặp mắt đào hoa lộ ra bên ngoài khiến hô hấp thanh niên trở nên gấp gáp, khiến cậu không biết mình phải làm thế nào.

Thanh Linh xoa bên eo hắn, ghé vào lỗ tai hắn nói: "Cha thật là đẹp mắt."

"Tối nay Gió Xuân Ngọc Lộ Các tiến hành đấu giá, ai ra giá cao hơn, liền có thể mua được một đêm động phòng cùng với hoa khôi đầu bảng…" Thanh Linh cách khăn che mặt dùng lòng bàn tay sượt vào môi hắn, trêu chọc nói, "Không biết nếu như cha đi xuống dưới lầu đấu giá, sẽ lấy được bao nhiêu ngân lượng từ người thắng cuộc?"

Lục Lê tay đặt ở hai bên, hắn đem cánh tay chậm rãi nhấc lên, cánh tay mềm mại không xương vòng qua sau cổ Thanh Linh, trên người tựa hồ còn mang theo mị hương xuân dược như có như không.

Hắn cũng tiến đến bên tai Thanh Linh, nhẹ nhàng nói điều tương tự: "Ngươi không nỡ."

Còn chưa dứt lời, hắc y thanh niên liền đem hắn ôm lên, không chút nào ôn nhu đem hắn ném tới trên giường, như một con sói đói đè lên miếng thịt nó mới săn được.

Tư thế kia thật giống như muốn trực tiếp xé vải lụa mỏng manh ra, lại trực tiếp tiến vào đề tài chính.

Lục Lê đem đầu sa tháo đi, trên gương mặt tuy rằng không có bất kỳ một vệt phấn son nào, vẫn là đỏ ửng như vậy, mặt như cánh hoa đào, mắt hiện ra làn thu thủy.

Tay Thanh Linh xuyên qua tầng tầng lớp lụa mỏng, tìm tới hạ thân không có bất kỳ vật che chắn nào, vuốt lên dục vọng còn chưa kịp hưng phấn.

Lục Lê thở hổn hển một tiếng, hắn nhíu lại lông mày, hai chân bất chợt kẹp lấy eo thanh niên.

Thanh Linh mắt sắc càng thêm ám trầm, cậu nhìn người vô ý thức đang câu dẫn mình, kiềm chế cơn kích động, từ trong lòng móc ra một bình sứ nhỏ.

Dầu cao trong suốt đổ vào trên tay, tìm tới lối vào nhạt màu có thể chứa đựng.

Lục Lê không ổn nhíu mày lại, nhưng không hề nói gì.

Thanh Linh kiên trì lại cẩn thận thế hắn mở rộng lối vào.

Đợi được lối vào co giãn tốt, vật nóng rực đã sớm thủ thế chờ đợi liền vội vàng không nhịn nổi chen vào.

Lục Lê cắn môi, mới không đem tiếng rên rỉ sắp tràn ra ngoài. Tay hắn tóm chặt lấy vạt áo Thanh Linh, trên người không lấy xuống trang sức xích vàng động tác bên trong lại không ngừng nghỉ khiến nó phát ra tiếng vang lanh lảnh lại dễ nghe.

Hắc y thanh niên đột nhiên ôm eo Lục Lê, đem hắn ôm lên trên đùi của chính mình.

Vật cứng trong cơ thể đạt đến nơi sâu nhất, Lục Lê không thể ức chế phát sinh tiếng thở dốc sợ hãi, giơ lên cánh tay vòng lấy cổ Thanh Linh.

Từ từ chậm rãi, mới bắt đầu còn đau đớn dần dà biến thành vui sướng khắc tận xương tủy.

Trên mặt Lục Lê bởi vì động tình mà đỏ chót, hắn đem mặt kề sát ở bên gáy thanh niên, trong miệng phát sinh tiếng thở dốc khó nhịn.

Khó có thể tưởng tượng nam nhân ngày hôm nay lại thuận theo đến như vậy, động tác Thanh Linh cũng càng ngày càng kịch liệt hơn.

Lục Lê tiến sát vào cậu nói: "Chậm, chậm một chút…"

Khóe mắt hắn ửng hồng, đôi mắt bên trong thủy quang trong trẻo, vừa nghĩ tới lúc trước còn đối với cậu chê cười, nam nhân còn phẳng kháng chống cự, lúc này lại như mèo con làm nũng, ở trong lồng ngực cậu bị chính mình giữ lấy triệt để, Thanh Linh làm thế nào cũng không nhịn được.

Hậu huyệt bị va chạm nhiều lần vào chỗ mẫn cảm, nếm trải dư vị khoái cảm vui thích khiến Lục Lê toàn thân run rẩy, hai chân thon dài cuốn lấy eo thanh niên, theo động tác cậu lên xuống chập trùng.

Hạ thân giữa hai chân không được an ủi, cũng bắt đầu chậm rãi đứng lên, không ngừng đỉnh chảy ra chất lỏng trong suốt.

Mẹ nó chết tiệt, thân thể mẫn cảm này!

Lục Lê âm thầm chửi bới một tiếng, nhưng cho dù như thế nào đi chăng nữa cũng không chịu đựng được Thanh Linh chinh phạt không ngừng nghỉ, bàn tay vô lực vỗ lên trên vai thanh niên.

Mà sức lực đánh lên trên vai này, đối với Thanh Linh mà nói chỉ như một cú gãi không đau không ngứa.

Đến khi Thanh Linh thả hắn ra, cổ họng Lục Lê bị tắc trầm trọng, hốc mắt của hắn đỏ chót, nước mắt liên tục chảy ra được Thanh Linh yêu thương hôn xuống từng cái.

Thanh Linh ôm lấy Lục Lê, thế hắn đem phụ kiện trên người cởi hết ra, sau đó đem Lục Lê ý thức ảm đạm đặt xuống trong thùng nước tắm ấm áp.

Thời điểm Thanh Linh đụng vào hắn, thân thể Lục Lê phản xạ co rụt người lại: "Ngươi cút ngay, đừng đụng vào ta…"

Thanh Linh không để ý, một tay nâng đỡ eo hắn không cho hắn tuột xuống, một bên tiến vào bồn tắm.

Bồn tắm rất lớn, đủ cho hai người cùng vào.

Lục Lê ở bên trong sương mù bốc hơi miễn cưỡng mở mắt ra, hắn nhìn thấy khuôn mặt Thanh Linh quen thuộc kia, đầu tiên là theo bản năng tát cậu một cái, lớn tiếng nói: "Biến thái."

Thanh Linh không né tránh, cho phép cái tát kia đánh vào mặt mình, khoảnh khắc sau vết hồng ngân hiện ngay trên má.

Thanh Linh lại tiến lên nâng mặt hắn, nhìn nước mắt hắn ào ào chảy xuống, giọt nước mắt không ngừng rơi xuống tiến vào trong bồn tắm.

Hắn nghẹn ngào nói: "Xin lỗi, anh sai rồi, xin lỗi…"

Trong con ngươi Thanh Linh hiện lên bất đắc dĩ, cậu đưa tay xoa nhẹ đỉnh đầu nam nhân, một tay để vào trong lồng ngực hắn, tay còn lại vỗ lên lưng hắn.

Sau đó ngón tay thon dài đi tới hậu huyệt nam nhân, đem vật bên trong bài tiết ra.

Lục Lê quả thực muốn điên rồi, hắn từ lúc bị đặt vào trong bồn tắm, trước mắt đều không ngừng xuất hiện cảnh tượng bên trong, nam nhân ôm lấy hắn khóc lóc, rồi cũng chính nam nhân kia cầm con dao vung vẩy lên, còn có nam nhân ôm lấy hắn lúc này… Để hắn nhất thời không nhận rõ hiện tại là mộng cảnh hay vẫn là hiện thực.

Thanh Linh động viên vỗ lưng hắn, nói rằng: "Không sợ."

"Cút." Lục Lê lại tát cậu một bạt tai, còn gắt gao ôm lấy cổ cậu không buông tay.

Thân thể hắn run rẩy kịch liệt, tựa hồ đang trải qua chuyện gì đó đáng sợ, khiến toàn thân hắn co giật cả người.

Nếu như không phải dựa vào Thanh Linh, chỉ sợ hắn sẽ triệt để vỡ tan mất.

Thanh Linh phát giác được nam nhân không ổn, muốn nhìn mặt hắn một chút, lại bị Lục Lê sợ hãi ngăn cản lại.

Lục Lê không ngừng nói: "Xin lỗi… xin lỗi… Anh sai rồi…"

"Anh không phải cố ý…"

Động tác trên tay Thanh Linh đột nhiên ngừng lại, cậu tựa hồ ý thức được trong lòng nam nhân đang có bóng ma.

Thanh Linh ôm Lục Lê tiến vào trong lồng ngực, thấp giọng nói: "Con biết, người lúc đó bị người khác ám hại, luyện công tẩu hỏa nhập ma. Người bị bức ép đến tuyệt lộ, cho nên mới tuyệt địa phản kích… Người chỉ là bất đắc dĩ, cũng không phải là có ý định."

Không biết là có phải nghe được lời Thanh Linh nói, Lục Lê động tác giãy dụa mới chậm rãi ngừng lại, mãi đến tận sau đó mới hoàn toàn bình tĩnh.

61. Chương 61

Cái cảm giác phi thường kỳ dị này, ngay khi Thanh Linh dùng tay khẽ vuốt phía sau lưng hắn, dùng tiếng nói nhẹ nhàng ghé vào lỗ tai hắn nói lời nhỏ nhẹ, trong lòng Lục Lê rộn ràng dần dần bình tĩnh lại.

Những lời nói ầm ĩ bên tai, những hình ảnh lấp lóe ngay trước mắt, nam nhân bi thương lại tuyệt vọng, đều hoàn toàn biến mất không còn tăm hơi.

Giống như nước nóng sôi trào sau khi tắt lửa liền ngay lập tức trở nên yên tĩnh.

Lục Lê cũng nghe được Thanh Linh đối với hắn nói những lời kia, hắn hơi kinh ngạc, xác thực không nghĩ tới Thanh Linh sẽ điều tra ra được những chuyện xưa năm cũ.

Hơn nữa chuyện cũ này chỉ có Trầm Đình Quân một người biết được.

Mẫu thân Thanh Linh kỳ thực chính là con gái võ lâm minh chủ thượng giới, nàng ẩn giấu thân phận đi tới bên người Trầm Đình Quân, tiếp cận hắn, đồng thời thành công khiến Trầm Đình Quân yêu nàng.

Thế nhưng tất cả những thứ này đều chỉ là một hồi âm mưu.

Mẫu thân Thanh Linh đã kết hôn từ lâu, nàng tiếp cận Trầm Đình Quân mục đích ban đầu không có hảo ý gì tốt, chính là muốn đem bí phương Ngọc Cốt Sinh Cơ Cao đoạt tới trong tay, sau đó sẽ giết chết ma giáo chi chủ, dương danh lập vạn.

Đợi đến thời cơ chín mùi, nàng liền thiết kế bẫy rập để Trầm Đình Quân ăn hóa công tán, sau đó đem hắn giam cầm lại, ép hỏi Trầm Đình Quân chuyện về bí phương.

Trầm Đình Quân vốn không phải người hiền lành gì, đương nhiên không chịu nói.

Sau đó bị nghiêm hình tra tấn, hắn phẫn nộ đến cực điểm liền bắt đầu phản kháng, bị thuốc áp chế lại có nội lực mạnh mẽ thâm hậu khiến hai bên xung khắc bắt đầu đối chọi nhau, mạnh mẽ đột phá hậu quả chính là hắn hai mắt đỏ tươi, võ công mất khống chế, hiện ra dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma.

Hắn giết người đỏ cả mắt, khi nhìn đến Thanh Linh bé xíu, nghe được tiếng khóc hài đồng yếu ớt, trong đầu thần trí dần dần thanh tỉnh lại.

Chuyện này cũng chính là lí do khiến Trầm Đình Quân âm tình bất ổn, lòng dạ độc ác.

Cho tới khi gặp Tam Nương, căn cứ theo lời hệ thống nói cho hắn biết, lúc đó Tam Nương đi theo phu quân nàng đến biên cương bình ổn chiến loạn, phu quân trong lúc chinh chiến thì chết trận, nàng trở thành lưu dân thật vất vả mới về đến nhà, lại phát hiện người một nhà đều bị sát hại hầu như không còn một ai.

Mà Trầm Đình Quân cũng vào lúc đó gặp được nàng, đồng thời đưa nàng nhét vào dưới trướng mình.

Lục Lê cảm thán một hồi, thế giới này thật vi diệu.

Bên này Lục Lê vẫn còn nhớ về nội dung vở kịch, Thanh Linh đã đem hắn đặt xuống giường, đem tóc hắn ướt đẫm dùng nội lực hong khô, Lục Lê tóc dài rối tung dần dần trở nên nhu thuận. Vì hắn một lần nữa mặc vào trường bào trắng thêu kim văn, cuối cùng quỳ một gối xuống trên đất, giơ lên bàn chân như ngọc, muốn thay hắn mặc quần trong vào.

Da thịt trắng nõn sau khi tắm xong hiện ra màu phấn hồng, chân nam nhân rất đẹp, tay Thanh Linh nắm ở mắt cá chân nhỏ gầy của hắn, không kìm lòng được cúi đầu, từng nụ hôn nhỏ vụn lướt qua gân máu màu xanh nhạt trên mu bàn chân.

Lục Lê hai tay chống đỡ trên giường mềm mại, nhíu mày lại: "Không…"

Nhưng Thanh Linh không buông hắn ra, trái lại đem ngón châm êm dịu ngậm vào trong miệng tinh tế liếm láp, muốn cho chúng nó nhiễm phải chất lỏng dâm mỹ. Lục Lê ngẩng đầu về phía sau, tay đặt trên giường nắm chặt lại, đem ga trải giường nắm đến biến dạng.

Một luồng điện lưu truyền tới hướng lên trên, hạ thân hắn vốn đã phóng thích qua đột nhiên trở nên hưng phấn.

Không biết có phải do tác dụng phụ đến từ sâu độc Triền Tình, Lục Lê phát hiện thân thể này, đối với bất kỳ khiêu khích nhẹ nhàng nào sức đề kháng cơ bản đều không có.

Thanh Linh cuối cùng cũng buông hắn ra, ngẩng đầu nhìn sắc mặt nam nhân ửng hồng, ung dung thong thả vì Lục Lê bận quần trong vào, lại thế hắn tròng giầy vào chân.

Thấy Thanh Linh không dự định tiếp tục nữa, lúc này Lục Lê mới thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là hạ thân đã trở nên hưng phấn khiến hắn có chút lúng túng.

Lục Lê xấu hổ ngượng ngùng đều bị Thanh Linh nhìn vào trong mắt, cậu uốn cong môi cười nói: "Linh Nhi thế cha vuốt nó nhé?"

Lục Lê phiết đầu, dời tầm mắt nói: "Không cần, mau chóng rời đi nơi này."

Thanh Linh gật đầu không đưa ra ý kiến, sau đó đem Lục Lê ngồi ở trên giường chặn ngang ôm lên, nam nhân cúi đầu thuận thế cho cậu hôn lên mí mắt hắn.

Hai người thừa dịp đêm tối trở lại Lưu Danh Các, đã là thời điểm rất khuya, hạ nhân canh giữ ở cửa đều ngáp ngắn ngáp dài, ảnh vệ chỗ tối tinh thần luôn trong tình trạng cảnh giới.

Thanh Linh vẫy lui hạ nhân trái phải, ôm Lục Lê đẩy cửa mà vào.

Chỉ cần có Thanh Linh, Lục Lê trên căn bản không cần động thủ làm việc gì khác, bởi vì Thanh Linh chăm sóc rất tỉ mỉ chu đáo, kín kẽ không một lỗ hổng, Lục Lê vốn dĩ bị hầu hạ quen thuộc cũng không có ý kiến gì.

Chỉ khó chịu ở chỗ là Thanh Linh cứ đưa tới tầm mắt nhìn hắn.

Thanh Linh đem Lục Lê thoát chỉ còn dư lại lớp áo lót thuần trắng bên trong, sau đó thăm dò hỏi: "Tối nay cha có muốn ngủ với con?"

Tiểu tử này biết rõ bản thân mình không thể rời bỏ cậu, một mực làm khó hắn.

Lục Lê mím môi không đáp, sau cùng thật sự không muốn ác mộng lại tập kích, mới nhẹ nhàng nắm lấy góc áo Thanh Linh, cúi đầu nói: "Ở bên cạnh ta."

Dự liệu được Lục Lê sẽ nói như vậy, Thanh Linh sung sướng nhanh chóng trả lời lại: "Linh Nhi đương nhiên đồng ý."

Lục Lê chỉ nghe tiếng nói khẳng định liền biết miệng cậu nhếch đến tận mang tai.

Lục Lê theo sát phía sau Thanh Linh tiến vào trong sát giường nằm xuống, chậm rãi duỗi ra cánh tay nắm eo thanh niên, có chút do dự đem đầu tựa trước ngực cậu, nghe nhịp tim vững vàng mạnh mẽ.

Thanh Linh hài lòng ôm lấy hắn, ghé vào lỗ tai hắn nói rằng: "Còn nhớ lúc trước cha ôm ấp con khi còn bé không, lúc đó con liền nghĩ, một ngày nào đó cũng có thể đem cha ôm vào trong ngực."

Lục Lê không trả lời, chỉ là nhợt nhạt nhắm mắt, mệt mỏi đến cực điểm.

Thanh Linh không tiếp tục nói nữa, lẳng lặng ngửi mùi tóc nam nhân thơm ngát, hận không thể giờ này khắc này thời gian có thể ngưng đọng lại chỉ có hai người mà thôi.

Cách ngày Lưu Danh cử hành đúng hạn, Thanh Linh kéo tay Lục Lê bất đắc dĩ cùng đến dự họp, ngồi ở dưới lôi đài rộng lớn xem bên trên long tranh hổ đấu.

Lục Lê không nghĩ đến, nếu như không cẩn thận để người ta biết thân là ma giáo chi chủ võ công của hắn đều mất hết, không chỉ có hắn bị toàn gia chi sát, ma giáo có thể sẽ bị san bằng tấn công.

Nhìn ra vẻ lo lắng trên mặt Lục Lê, Thanh Linh thân mật nắm vai hắn, như tình cha con phụ từ tử hiếu nói chuyện với nhau, cậu nói: "Cha không cần vì chuyện này mà ưu phiền, đến lúc đó con thay cha nghênh chiến."

Lục Lê thiếu kiên nhẫn liếc cậu một cái, không lên tiếng.

Thanh Linh lại thở dài thất vọng, có chút ít chờ mong nói: "Không biết đến khi nào cha mới có thể khôi phục lại võ công…"

Khôi phục võ công liền nói rõ Lục Lê động tâm với Thanh Linh, tuy rằng không phải là không có khả năng, thế nhưng tỷ lệ này nhỏ đến mức khó có thể xảy ra —— Lục Lê vẫn là không muốn phản ứng đến cậu.

Võ lâm bạch đạo xung quanh mỗi người tính khí đều rất nóng, nếu như không phải Lưu Danh Các có quy củ, bọn họ hận không thể lập tức liên hợp tới vây đánh Trầm Đình Quân.

Ánh mắt Thanh Linh lạnh lùng quét qua, từ trong chỗ tối thập nhị ảnh vệ lập tức liền bay ra, như bức tường xuất hiện ở trước mặt bọn họ, dọa người chung quanh nhảy dựng một phen.

Những ánh mắt trắng trợn không kiêng dè cảm nhận được sát khí lúc này mới thu hồi lại.

Lục Lê ngồi đó mặt không hề cảm xúc, tránh xa người ngàn dặm lẳng lặng mà tinh tướng, trên thực tế đang nghe hệ thống báo cáo độ HE cho hắn.

Hệ thống nhảy nhót nói: "Độ HE đạt 90 điểm."

Lục Lê nhớ lại buổi tối ngày hôm qua độ HE chỉ mới sáu mươi mấy, không nghĩ tới chỉ trong một đêm tăng lên nhiều như vậy.

Hệ thống cũng rất cao hứng, nói tiếp: "Cậu chủ cố lên."

"… Biến." Lục Lê tâm không hề gợn sóng, thậm chí còn có chút muốn cười, hắn hiện tại không chút nào nghĩ muốn chuyên môn làm tú ông cho chuyện làm ăn này, chuyên môn hố đội hữu hệ thống.

Lúc này, bên tai Lục Lê xuất hiện âm thanh Thanh Linh, khí tức ấm áp phun lên vành tai mẫn cảm của hắn, nơi đó trong khoảnh khắc giống như con tôm được luộc chín ửng hồng.

Thanh Linh cười nói: "Con chỉ rời đi trong chốc lát, có thể nhìn thấy cha như vậy, vạn phần không mong

muốn."

Gương mặt Lục Lê đỏ bừng lên, cắn răng, nhịn không được liền mắng: "Mau cút."

Thanh Linh dùng ánh mắt ái mộ lại si mê nhìn nam nhân một chút, dưới chân điểm nhẹ, liền từ dưới đài nhảy một cái lên đến trên đài.

Hắc y thanh niên tay áo theo gió bay tán loạn, tóc màu mực bay lượn trên không trung, khuôn mặt tuấn tú đã sớm để một đám hiệp nữ ở dưới đài e thẹn đỏ mặt ngượng ngùng, cậu đem thanh kiếm ở phía sau tay chuyển qua trước người, kiếm Triền Tình phát sinh ánh sáng chói mắt ác liệt.

Đối diện cậu chính là lực sĩ hai tay cầm song chùy, hắn nhìn thấy Thanh Linh liền cười nhạo một tiếng, nói: "Tiểu tử, ngươi dám đứng trước mặt gia gia đúng là không biết tự lượng sức mình."

Thanh Linh liếc mắt nhìn hắn, thậm chí không đem lời nói của hắn nghe vào tai.

Kiếm Triền Tình trên không trung vãn ra một đường kiếm hoa mờ ảo, trước mắt tất cả mọi người đứng dưới đài đều hoa mắt lên, nhìn thấy nam nhân kêu lên thảm thiết che cổ chính mình lại, máu tươi tràn ra liên tục từ khe hở chảy xuống, không lâu lắm trên mặt đất hình thành một vũng máu.

Không một tiếng động, liền ngã xuống đất.

Lục Lê nhãn lực vô cùng tốt, tuy người bên ngoài không nhìn ra, nhưng hắn có thể nhìn thấy rõ ràng. Hắn nhìn ra Thanh Linh đã luyện (Lạc Mai) đến xuất thần nhập hóa, chỉ trong nháy mắt có thể đoạt lấy tính mạng người khác.

Mặc dù biết thế giới này lấy cường giả vi tôn, Lục Lê vẫn kinh hồn bạt vía, thật sự không đành lòng nhìn nam nhân chết tức tưởi khó coi.

Vẻ mặt Thanh Linh không cảm xúc đảo qua thi thể trên đất, trên thanh kiếm Triền Tình máu chưa kịp thấm, mà ở dưới đài lại hoàn toàn tĩnh mịch, thật lâu về sau người đến khiêu chiến không một ai lên đài.

Thanh Linh ở trên đài đợi một hồi, không thấy có người nào tới, theo bản năng đem tầm mắt nhìn về một phương hướng.

Sau đó, tất cả mọi người đều phát hiện thanh niên vốn trên mặt nhẹ như gió mây, lúc này đột nhiên trở nên nôn nóng cùng hoảng hốt, trong mắt mù mịt vô hồn. Cậu đưa ánh mắt dò xét một vòng, vẫn không phát hiện ra bóng người quen thuộc.

Thanh Linh thân hình cứng ngắc lên, nét mặt dữ tợn tàn nhẫn, cậu đem kiếm Trần Tình tra vào vỏ, liền nhảy xuống đài khiêu chiến.

Cậu đi tới trước mặt ảnh vệ đệ nhất, nghiến răng nghiến lợi hỏi: “Người đâu?”

Thập nhị ảnh vệ cùng nhau quỳ trên đất, ảnh vệ đệ nhất cúi đầu xuống nói rằng: “Giáo chủ nói muốn cùng Tống sự chưởng có việc thương nghị —— ”

Còn không chờ y nói xong, Thanh Linh một cước đá y văng ra xa mấy mét, ảnh vệ đệ nhất xếp hạng võ công trong mười vị trí đầu một thân đụng vào trụ đá, nội lực khuấy động, miễn cưỡng ói ra một ngụm máu tươi.

Thanh Linh tức giận nói: “Rác rưởi! Mau đi tìm! Không đem cha trở về, ta liền lấy tính mạng của các ngươi.”

62. Chương 62

Lục Lê kẹp tờ giấy đưa cho Tam Nương, khi mở ra không chỉ có điều kiện mê người khiến nàng không cách nào từ chối, còn dùng chuyện cũ đến khiêu khích, làm nàng tức giận.

Nàng đối với Thanh Linh có mấy phần kiêng kỵ, nhưng Lục Lê có thể khẳng định, Tam Nương không thể không tới gặp hắn.

Hai người ước định địa điểm gặp mặt là ở phía sau núi hẻo lánh Lưu Danh Các, nữ tử đội hắc sa đấu bồng chắp tay đứng ở một bên thạch nhai, hiển nhiên là đang đợi hắn đến.

Lục Lê đi lên trước, nữ tử nghe được tiếng vang quay đầu lại, ánh mắt sắc bén giấu trong hắc sa liếc nhìn hắn.

Lục Lê không để ý nàng đánh giá mình ra sao, chỉ câu môi cười một tiếng nói: “Ngươi cảm thấy điều kiện của bản tọa ra sao?”

Tam Nương nhìn hắn, hoài nghi hỏi: “Đây có thật là bí phương?”

Lục Lê từ trong lòng móc ra bình sứ, sau đó ném về phía nàng, nói: “Có phải hay không, ngươi thử một lần liền biết.”

Tam Nương còn đang do dự, nhưng lập tức nàng liền ra quyết đoán, đưa tay gỡ băng gạc trên mặt xuống, trên da lộ ra đều là vết thương đặc biệt dữ tợn.

Nàng cẩn thận đem bình sứ vặn nắp ra, đem vài giọt cao dầu quý giá bên trong, toàn bộ nhỏ xuống trên da thịt chằng chịt vết thương.

Một màn kỳ ảo giống như pháp thuật xảy ra, ngay khi cao dầu chạm vào vết thương, nháy mắt nước mủ chảy xuống vết thương chậm rãi được cầm máu, lên da non, sinh cơ, từ từ lành lặn lại.

Ngay cả Lục Lê cũng nhìn chằm chằm không chớp mắt, kinh dị với loại cao dầu hiệu quả thần kỳ này.

Hắn dựa theo hệ thống đưa ra phương pháp điều chế, luyện chế ra được bản nâng cấp Ngọc Cốt Sinh Cơ Cao.

Tam Nương đương nhiên cũng rất kinh ngạc, sau kinh ngạc lại biến thành mừng rỡ như điên, nàng đem cái bình nhỏ kia nắm chặt trong tay, nhìn Lục Lê bằng ánh mắt cuồng nhiệt hận không thể bắt hắn ăn vào người.

Lục Lê nhìn ánh mắt của nàng có chút thương hại không dễ phát hiện.

Nữ nhân quan trọng nhất chính là hạnh phúc cùng dung mạo nhưng vào ngày đó lại mất đi cả hai, đối với nàng đó là một đả kích rất lớn. Lúc đó phu quân nàng chết trận ở biên cương, mà nàng lại dính độc cực kỳ khó giải, Trầm Đình Quân dẫn nàng về Thập Lục Dạ, kỳ thực là vì nghiên cứu độc dược bên trong người nàng.

Thế nhưng Trầm Đình Quân thiện độc cũng nghiên cứu không ra làm sao có thể giải độc trên người nàng.

Toàn thân thối rữa, mưng mủ, tỏa ra như mùi xác thối tanh tưởi, khiến Tam Nương không thể không mang đấu bồng khi gặp người, làn da trên người lộ ra bên ngoài không thể không quấn đầy băng gạc.

Tam Nương ngớ người nhìn trên tay nàng da dẻ bóng loáng hoàn hảo, trên mặt hầu như không còn một dấu vết nào có thể nhìn ra.

Lục Lê cảm thấy thời gian có hạn, thế nhưng hắn khống chế nôn nóng hỏi: “Dùng bí phương này chữa khỏi kỳ độc trên người ngươi, đổi lấy biện pháp khống chế sâu độc Triền Tình, ngươi có đồng ý giao dịch này?”

Tam Nương chần chờ trong chốc lát, xem ra còn đang do dự cùng giãy dụa.

Lục Lê biết nàng đang lo lắng điều gì, liền nói: “Bản tọa có thể lập lời thề, sau khi khôi phục võ công chắc chắn sẽ không đi làm khó dễ Thanh Linh.”

Tam Nương lúc này mới bình tĩnh lại, nàng nói: “Ta làm sao có thể tin ngươi?” Nàng biết rõ tính cách Trầm Đình Quân, người khác nợ hắn một phần, hắn sẽ trả lại gấp ngàn lần.

Lục Lê gấp đến nỗi mồ hôi đều rơi xuống, thế nhưng bề ngoài hắn vẫn là bộ dáng nhẹ tựa lông hồng, cho dù nàng có đồng ý hay không cũng không quan trọng: “Ngươi cũng không muốn nhìn chính cháu ngoại mình, cả ngày cứ đảo quanh bên cạnh một nam tử chứ?”

Lục Lê làm sao không nhìn ra Tam Nương đối với hắn có ý kiến, mỗi lần nhìn thấy Lục Lê đều hận không thể diệt trừ để khiến mình an tâm.

Tam Nương đang do dự.

Lục Lê lẳng lặng chờ nàng nghĩ thông suốt.

Qua một lát, Tam Nương đứng bất động như tượng điêu khắc bắt đầu giật giật thân hình, nàng nói: "Ta đồng ý."

Ngày hôm nay mặt trời chói chang, chỉ có chút gió nhẹ mang đến cảm giác mát mẻ thoải mái, phía sau lưng hắc y thanh niên đổ đầy mồ hôi ướt đẫm, trên mặt cậu cật lực khống chế vẻ mặt âm trầm, mọi người nhìn thấy cậu đều không tránh khỏi phải lui về ba thước.

Trong đầu Thanh Linh xẹt qua rất nhiều biện pháp đem nam nhân trói về.

Tay cùng chân bị gông cùm xiềng xích lại, để hắn không thể đi nơi khác.

Nhốt hắn vào mật thất, để trong mắt hắn chỉ có chính mình.

Hết thảy tàn nhẫn nhất, phương pháp u ám nhất đều lướt qua đầu cậu, từ từ thành hình trong đầu.

Thế nhưng khi hắn nhìn thấy người ngồi ở bên dòng suối nhỏ nước chảy róc rách, hay tay chống đỡ người, hai mắt nhắm lại, nhếch miệng lên mỉm cười, trên mặt nam nhân thả lỏng cùng vui sướng, hết thảy tâm tình tiêu cực đều triệt để tan vào mây gió, cậu không nhìn thấy gì cũng như không nghe thấy được gì hết.

Hiện ở trong mắt trong lòng cậu, đều chỉ có nam nhân cùng cậu cách xa nhau không tới mấy mét.

Thanh Linh bất chợt ngừng thở, cẩn thận từng li từng tí một đi tới bên người nam nhân, ánh mắt si mê dính tại trên nụ cười mỉm của hắn.

Đây là người cậu yêu nhất, nụ cười tối quý trọng nhất.

Lục Lê cảm thụ được cơn gió khinh nhu phất qua gò má, con ngươi nhắm lại chậm rãi mở ra, chú ý tới tầm mắt nóng rực thanh niên công khai nhìn về phía hắn.

Nhưng không có bất kỳ động tác gì.

Thanh Linh từ bên cạnh Lục Lê ngồi xuống, như một chú cún con dính chặt lấy hắn.

Hắc y thanh niên lẩm bẩm: "Con còn tưởng rằng cha đi rồi, không còn muốn Linh Nhi…" Giọng nói bên trong cực kỳ oan ức, giống như Lục Lê đối với cậu làm ra chuyện tày đình không thể tha thứ.

Lục Lê không lên tiếng, nắm lấy bờ vai thanh niên, đem đầu đặt nhẹ nhàng lên trên vai Thanh Linh.

Nhận ra được động tác từ Lục Lê, Thanh Linh quanh thân áp suất thấp đột ngột biến đổi, trong mắt mịt mờ như một cơn gió thổi qua toàn bộ tiêu tán đi hết, tâm tình giờ khắc này ôn hòa tựa gió nhẹ.

Trên đầu Thanh Linh chảy đầy mồ hôi, chỉ vì một động tác nho nhỏ của nam nhân mà hết thảy các ý tưởng đều bị đánh nát hoàn toàn.

Lục Lê tâm tình không tệ, hắn cười nói: "Ngươi ngốc sao?"

Nghe vậy, Thanh Linh cũng nở nụ cười, cậu không kìm lòng được cúi đầu hôn lên khóe miệng nam nhân. Lục Lê nhẹ nhàng cau mày, nhưng không nói ra lời nào để ngăn lại hành động này.

Hành động không bị ngăn cản càng được nước làm tới, Thanh Linh hỏi: "Cha có tâm duyệt con không?"

Lục Lê không lên tiếng.

Thanh Linh không ngừng ghé vào lỗ tai hắn truy hỏi.

Bị làm phiền không còn cách nào khác Lục Lê mới ngẩng đầu liếc mắt nhìn cậu, nhẹ nhàng hầu như không dễ phát hiện liền gật gật đầu.

Thanh Linh được đáp lại nội tâm vừa mừng vừa sợ, cậu không thể tin tưởng nhìn vẻ mặt nam nhân lạnh nhạt, rất muốn xác nhận lại một lần nữa, nhưng lại sợ chính mình không nguyện ý nghe đến câu trả lời.

Một lát sau, Thanh Linh từ bên trong vui sướng thoát ra ngoài, nghi vấn nói: "Cha đi tìm Tam Di vì chuyện gì?"

Lục Lê nhàn nhạt trả lời: "Không có gì."

Bàn tay Thanh Linh yêu thương vuốt lên gò má nam nhân, cậu nói: "Người không nói, con cũng biết." Cậu liếc nhìn Lục Lê, nói tiếp: "Là muốn tìm biện pháp giải trừ sâu độc Triền Tình?"

Lục Lê liếc mắt nhìn cậu, mím môi không đáp.

Thanh Linh nói lảng sang chuyện khác: "Trải qua chuyện này, cũng khiến cho con phải cảnh giác thêm,

nên đem những người không liên quan toàn bộ tách rời khỏi bên người cha. Để cha toàn tâm toàn ý ỷ lại vào con, cha thấy con nói đúng không?"

Lục Lê vẫn không nói lời nào.

Thanh Linh nheo lại mắt nhìn hắn, trong giọng nói dẫn theo ý vị nguy hiểm, cậu thấp giọng uy hiếp nói: "Trầm Đình Quân, ngươi đừng nghĩ sẽ rời khỏi ta, vĩnh viễn cũng đừng nghĩ đến."

Câu nói này như lời nguyền rủa ác độc xoay quanh bên tai Lục Lê, khiến hắn sinh ra cảm giác sởn cả tóc gáy, cũng làm cho hắn có một loại dự cảm, những điều Thanh Linh nói ra đều sẽ biến thành sự thật.

Lục Lê cùng cậu giằng co trong chốc lát, nhìn thanh niên cố chấp khuôn mặt tuấn tú gần như vặn vẹo, bỗng nhiên liền thở dài, duỗi ra ngón tay thon dài như ngọc chỉ điểm nhẹ lên trán cậu, than thở: "Sắc mặt ngươi lúc này nhìn thật khó coi."

Thanh Linh trên mặt đầy băng sương lập tức hóa thành gió xuân mưa phùn, cậu hừ một tiếng, nói rằng: "Cho dù cha có hướng về con làm nũng đi chăng nữa, con cũng không tha thứ cho cha đâu."

Lục Lê không nhịn được cảm thán cậu lật mặt còn nhanh hơn lật bánh tráng.

Lục Lê bình tĩnh nhìn cậu, ánh mắt quét về bốn phía, nhìn bốn bề hiện tại vắng lặng, mới chậm rãi tiến sát lại gần.

Hắc y thanh niên trợn to hai mắt, thân thể cứng ngắc động cũng không dám động, trong lúc nhất thời nhịp tim cậu gia tốc đập càng ngày càng nhanh, muốn nhảy ra khỏi lồng ngực kịch liệt nhảy nhót, ngay cả hô hấp đều gấp gáp lên.

Lục Lê một lần nữa nhắm hai mắt lại, đến gần khóe môi Thanh Linh nhẹ nhàng in lại dấu hôn.

Mềm mại, xúc cảm giống như lông chim xẹt qua bên môi thanh niên.

Đợi khi Lục Lê rời đi, dáng vẻ cậu vẫn ngẩn ngơ như vậy.

Lục Lê ở trước mặt Thanh Linh không dùng tự xưng nữa, hắn bất đắc dĩ nói: "Tại sao ta lại có người con trai ngốc như ngươi?"

Thanh Linh đột nhiên phục hồi tinh thần lại, dùng sức trừng mắt nhìn, nói năng lộn xộn nói: "Con, con nguyện làm con của cha… Không, Linh Nhi muốn nói rằng, con ái mộ cha, rất yêu yêu nhiều lắm. Yêu đến nỗi nếu như người rời khỏi con, con sẽ liền hóa điên lên…"

“Hận không thể ngay bây giờ lột sạch y phục cha ra, sau đó —— ”

Lục Lê xấu hổ ngượng ngùng che miệng cậu lại, hắng giọng: “Không giữ mồm giữ miệng.” Nói xong lại không nhẹ không nặng tát thanh niên một cái.

Thanh Linh bị hắn đánh vui vẻ chịu đựng, đang muốn táy máy tay chân với Lục Lê, lại nghe được một giọng nữ quen thuộc: “Ây chà, đây không phải ma giáo chi chủ Trầm Đình Quân sao, thật là oan gia không tụ đầu, bổn công chúa trùng hợp nhận được thiệp mời từ Lưu Danh Các.”

Lục Lê không cần quay đầu lại liền biết là ai, hắn lần thứ hai nghe được giọng nữ tìm đường chết này, cảm thấy rất là hoài niệm.

Không giống khi ở Thập Lục Dạ bị áp bức không dám thở mạnh, Tần Thủy Nguyệt mang theo hai hàng thuộc hạ xuất hiện ở trước mặt Lục Lê, vênh váo tự đắc nói: “Đã lâu không gặp, Trầm Đình Quân.”

Lục Lê còn hi vọng nàng cùng chính mình đi đúng nội dung vở kịch, liền nói rằng: “Tần Thủy Nguyệt, bản tọa hôm nay một lần nữa liền muốn trói ngươi đem về Thập Lục Dạ.”

Vừa dứt lời, đột nhiên cảm thấy bàn tay truyền đến đau đớn.

Thanh Linh nắm chặt tay Lục Lê nhẹ nhàng xoa, đối với Tần Thủy Nguyệt nói: “Tần cô cô.”

Tần Thủy Nguyệt hầu hạ Thanh Linh năm, sáu năm, đối với đại hài tử tình cảm rất thâm hậu, mặc dù đối với Lục Lê vẻ mặt không hề dễ chịu, nhưng đối với Thanh Linh lại ôn nhu dị thường, nàng nhìn thanh niên bỗng nhiên cảm thán nói: “Thanh Linh đã lớn rồi.”

Thanh Linh miệng lưỡi léo lắt: “Cô cô vẫn là người con gái mà con thấy đẹp nhất.”

Tần Thủy Nguyệt cười nói: “Thanh Linh thật là ngoan.”

Sau đó lại liếc nhìn Lục Lê, hừ lạnh một tiếng nói: “Trầm Đình Quân, đừng tưởng rằng bổn công chúa không dám động vào ngươi, ngươi chờ đó.”

Lục Lê thực sự không muốn phản ứng nàng, nhưng lại mong chờ Tần Thủy Nguyệt tới tìm mình.

Lục Lê muốn đem tay bị Thanh Linh nắm rút ra, nhưng vùng vẫy kiểu gì cũng không rút được, không thể làm gì khác hơn là tùy ý để cho cậu nắm. Ngược lại đối với Tần Thủy nguyệt nói: “Mau nhanh bó tay chịu trói, bản tọa tạm tha cho ngươi một mạng.” Mau chạy tới cùng ta làm vỡ nát nội dung vở kịch này.

Sắc mặt Thanh Linh rất khó coi, cậu cau mày nói: “Cha, nếu Tần cô cô không muốn cùng chúng ta trở về

Thập Lục Dạ, cứ theo ý nguyện của cô cô đi."

Tần Thủy Nguyệt không nhịn được đối với Thanh Linh nói: "Không hổ là con ngoan cô cô, con tình nguyện ở lại bên cạnh hắn thay ta tiếp tục chịu tội, cũng không muốn để cho cô cô rơi vào ma trảo của hắn."

Đại muội tử, ngươi nghĩ quá nhiều rồi, đây là bệnh cần phải trị.

Thanh Linh tiểu biến thái này rõ ràng là không muốn để cho hắn cùng Tần Thủy Nguyệt nói nữa, Lục Lê cũng không muốn đi trêu chọc hoặc chọc tức cậu, dù sao hiện tại điều kiện hắn có hạn, căn bản không có cách nào mang Tần Thủy Nguyệt trở lại.

Tần Thủy Nguyệt u ám nhìn Lục Lê một chút, nói rằng: "Nếu không phải lúc trước Thanh Linh nói cho bổn công chúa làm sao đột phá Thập Lục Dạ, bổn công chúa sợ cả đời này đều bị ngươi nhốt tại Bát Dạ."

Tần Thủy Nguyệt một mình đi ra Thập Lục Dạ không phải là ngẫu nhiên?

Lục Lê lông mày vừa kéo, thầm nghĩ quả nhiên là thế.

Gần nhất biết được quá nhiều chân tướng, bây giờ trong lòng hắn không còn chuyện nào có thể gây sóng to gió lớn nữa.

Tần Thủy Nguyệt thấy Lục Lê không đáp lời, biết mình bị mất mặt, nàng hỏi thăm sức khỏe Thanh Linh rồi nói lời từ biệt sau đó lại nói thêm vài câu hung ác, liền mang theo thuộc hạ ung dung rời đi.

Lục Lê nhìn bóng lưng Tần Thủy Nguyệt, như nhìn thấy nội dung vở kịch lấy tốc độ lao nhanh trượt ra khỏi quỹ đạo mười vạn tám ngàn dặm.

Thanh Linh tiến lên chặn lại tầm mắt Lục Lê, không thích liền hừ nói: "Cha đang nhìn gì vậy? Không muốn Tần cô cô rời đi? Vậy con sẽ làm theo ý của người, trói cô cô đem về Thập Lục Dạ? Hửm?"

Chết tiệt, tiểu tử này lại bắt đầu hùng hổ doạ người.

Lục Lê động viên xoa lên đầu cậu, nói rằng: "Không cần, cha có con là đủ rồi." Mỗi lần có mi cản trở, ba mi vĩnh viễn không đi đúng nội dung vở kịch.

Thanh Linh lúc này mới thoả mãn nhếch môi, lại cọ xát Lục Lê một hồi, hai người mới trở lại Lưu Danh Các đi đến biệt viện được phân phó của bọn họ.

Ngày hôm nay Thanh Linh thượng đài Lưu Danh chỉ chiến thắng một người, nhưng bởi vì sau đó người nghênh chiến chậm chạp không chịu lên thượng đài, vì lẽ đó đoạt thứ hạng cao nhất, tiếp tục tham gia tỷ

thí ngày mai.

Buổi tối sau khi dùng cơm xong, Thanh Linh lại bắt đầu ăn no nghĩ đến chuyện dâm dục, thế Lục Lê cởi y phục liền bắt đầu xoa chỗ này chỗ kia, trêu chọc thân thể mẫn cảm của hắn.

Lục Lê hiếm khi thấy không nỗ lực đẩy cậu ra, thậm chí trên mặt một tia chống cự đều không có.

Sau khi cởi xuống dây buộc áo bào, Thanh Linh liền bắt đầu tinh tế hôn bên gáy Lục Lê trắng nõn, hai tay vây quanh eo hắn, để thân thể của nam nhân càng gần kề chính mình.

Lục Lê sắc mặt ửng hồng, trong miệng phát sinh tiếng thở dốc nhẹ nhàng, hai tay hai bên bất chợt nắm chặt lại.

Phía sau lưng tựa vào giường mềm mại, Lục Lê nhắm mắt. Tay chạm tới tóc Thanh Linh, từ phía dưới hướng lên trên đè lại đầu cậu, hai chân bất chợt sượt lên chân Thanh Linh.

Đây là động tác chủ động cầu hoan.

Thanh Linh mắt sắc tối sầm, cậu nâng mặt nam nhân lên, hôn lên môi hắn đỏ mọng, trằn trọc hôn sâu.

Đầu lưỡi trắng mịn luồn vào cánh môi khẽ nhếch tiến vào trong khẽ liếm, thừa vắng mà tiến quân vào.

Lục Lê nếm trải một luồng hương vị ngọt ngào nhưng không say lòng người, đó là hương vị trên người Thanh Linh thường mang theo.

Thanh Linh như thường ngày vội vã không nhịn nổi đưa tay từ vạt áo của hắn tiến vào, thích chí không buông tay xoa lên da thịt bóng loáng, tuy đây không phải là lần đầu tiên thân thiết, nhưng vẫn cứ như lần đầu tìm ra được kho báu, đang tìm kiếm điểm mẫn cảm trên thân nam nhân.

Cậu nhớ tới mỗi lần trên mặt nam nhân đều biểu hiện lúng túng, đối với chuyện như vậy rất chán ghét.

Mà lúc này, hắn hoàn toàn không có những tâm tình kia.

Trên mặt Lục Lê đỏ bừng, hắn bị động chịu đựng Thanh Linh xoa nắn, khóe mắt ửng hồng, trong con ngươi hiện ra thủy quang xuân sắc.

Hắn nhẹ thở gấp, tay ở trên lưng thanh niên luống cuống ấn xuống, nói rằng: “Ngươi, ngươi trước tiên dừng lại đã.”

Quả nhiên Thanh Linh ngừng lại, cậu quyến luyến nhìn nam nhân, lòng bàn tay ở trên môi hắn vuốt nhẹ.

Lục Lê tay có chút run rẩy.

Hắn đẩy thanh niên trên người ra, đối phương còn chưa kịp phản ứng, liền ngồi lên trên người cậu.

Thanh Linh kinh ngạc qua đi biến thành cân nhắc, hai tay cậu ở bên eo Lục Lê nhẹ nhàng xoa, nam nhân có hơi e ngại, do dự chốc lát, mới lấy dũng khí thoát đi áo bào đã cực kỳ lỏng lẻo trên người ra.

Áo khoác cởi xuống, lại mở ra áo lót, mãi đến tận lộ ra da thịt bạch ngọc bên trong.

Ánh mắt Thanh Linh nóng rực đến đáng sợ.

Lục Lê hơi cong khóe môi, hắn muốn xả ra một nụ cười mê hoặc, nhưng bởi vì quá mức cứng ngắc mà vẫn chưa thành công.

Ánh mắt hắn tránh né Thanh Linh, cúi thân xuống, nhắm mắt lại, lông mi khẽ run lên. Hắn thử hôn thanh niên dưới thân, mãi đến tận dấu son môi in lên gò má Thanh Linh.

Thanh Linh cổ vũ vỗ về lên đầu hắn.

Lục Lê buông mắt xuống, hô hấp có chút gấp gáp.

Nụ hôn nhợt nhạt khẽ qua, hắn lại đứng thẳng người, cật lực duy trì vẻ mặt không hề cảm xúc, nhưng lộ ra dưới ánh mắt Thanh Linh lại không biết làm thế nào.

Lục Lê từ bàn bên cạnh nắm lấy bình sứ nhỏ, đó là đồ Thanh Linh đặt ở một bên giường, là cao dầu giúp nam nhân bôi trơn.

Hắn vặn ra nắp bình, ngửi thấy được một luồng hoa hồng thơm ngát.

Lục Lê toàn thân trần trụi, thuận tiện cho hắn làm hành động kế tiếp. Hắn đem cao dầu trong suốt thấm ướt ngón tay, tìm tới lối vào bí ẩn dưới thân, nhíu mày nhẫn nại, đem hai ngón tay thâm nhập tiến vào.

Thanh Linh đang lẳng lặng nhìn hắn.

Lục Lê đối với những việc này luôn không kiên nhẫn, sau khi mở rộng qua loa liền thả lỏng thân thể, tìm tòi dưới áo bào Thanh Linh đồ vật nóng rực đang hưng phấn.

Quả nhiên, tiểu tử này mỗi lần đều tích cực như vậy, thật đúng là nhẫn nhịn rất tốt.

Lục Lê tay run rẩy vén lên vạt áo cậu, nắm chặt đồ vật đã sớm cương cứng, xoa nắn trên dưới mấy lần, để món đồ kia càng thêm hừng hực.

Hắn nghe được tiếng Thanh Linh thở dốc, bàn tay bên eo hắn không ngừng xoa lên xuống, khiến thân thể hắn run rẩy một trận.

Thấy gần đủ rồi, Lục Lê cắn răng, dùng đầu gối chống đỡ lấy chính mình. Sau đó nhắm ngay đỉnh, nhìn về phía đồ vật đang đứng thẳng từ từ chậm rãi ngồi xuống.

Hai tay của hắn chống lên lồng ngực Thanh Linh, nhưng thân thể hư mềm khó có thể duy trì, đầu gối mềm nhũn liền hướng phía dưới ngồi xuống, lập tức tiến vào chỗ sâu nhất, khiến nước mắt Lục Lê đều chảy ra.

"Ư…" Trong miệng hắn phát sinh tiếng thét gấp gáp, cả thân thể hầu như nằm sấp trên người Thanh Linh.

Thanh Linh nhẫn nại cũng rất khổ sở, thật vất vả nhìn thấy nam nhân chủ động, cậu đem chính mình một thân dục hỏa cùng kích động kiềm chế lại, lúc này không muốn nhẫn nhịn nữa.

Cảm nhận được trong cơ thể đồ vật bắt đầu có động tác, mạnh mẽ thúc vào nơi sâu nhất, vốn thân thể mẫn cảm ban đầu rất đau đớn sau đó liền vui sướng không nguôi.

Hai tay Thanh Linh dìu bên eo Lục Lê, mới bảo đảm Lục Lê không từ trên người cậu ngã xuống.

Lục Lê không cắn môi, tiếng ám muội rên rỉ tràn ra trong yết hầu.

Thanh Linh hận không thể cùng hắn hòa làm một thể ở trong cơ thể hắn thỏa thích xông tới, bàn tay ấn xuống lưng nam nhân, để hắn cúi thân xuống, cùng mình hôn sâu triền miên.

Yêu thương khôn xiết hôn tới khóe mắt hắn hắn chảy ra nước mắt.

Toàn bộ hành trình này Lục Lê không nói một chữ "Không", không một tia không tình nguyện.

Thuận theo đến nỗi khiến cậu khó có thể tin được.

63. Chương 63

Lục Lê mặt đỏ tới mang tai nghe tiếng dâm mỹ kết hợp truyền đến, hai tay chống đỡ trên lồng ngực Thanh Linh, hắn mới bảo đảm chính mình sẽ không nằm nhoài trên người thanh niên.

Bàn tay Thanh Linh ở bên eo Lục Lê nhẹ nhàng xoa nắn, đột nhiên động tác dưới thân dừng lại, khàn giọng nói: "Cha tự mình động."

Lục Lê sắc mặt ửng hồng, hắn ngừng cắn môi, luống cuống nhìn thanh niên một chút.

Sau đó chậm chạp chuyển động.

Phạm vi rất nhỏ, nương theo tiếng thở dốc khó nhịn, đầu lưỡi đỏ tươi khẽ liếm môi dưới, rõ ràng là hình ảnh tình sắc đến tận cùng.

Thanh Linh mắt sắc dần sâu xuống, hận không thể hóa thân thành sói, nhưng lại muốn nhìn nam nhân kế tiếp sẽ có vẻ mặt ra sao, sẽ làm động tác gì, mới kiềm chế cỗ kích động kia.

Lục Lê đưa tay che lại mắt Thanh Linh, nhẹ giọng nói: "Ngươi, nhắm mắt lại..." Âm cuối của hắn có chút run rẩy, không biết là bởi vì nguyên nhân tình dục hay vì cái gì khác.

Thanh Linh nhắm hai mắt lại, khóe miệng nhếch lên, tựa hồ đang chờ mong nam nhân đem đến kinh hỉ gì cho cậu. Lông mi chạm nhẹ vào lòng bàn tay Lục Lê, khiến hắn cảm thấy hơi ngứa.

Thời điểm Thanh Linh nhắm hai mắt lại, vật trong cơ thể đột nhiên to lên một vòng, Lục Lê cau mày, không khống chế được tiếng rên rỉ từ bên môi tràn ra ngoài.

Lục Lê vung một cú tát trên mặt thanh niên, phẫn nộ nói: "Đừng nhúc nhích."

Bên môi Thanh Linh độ cong càng lúc càng lớn, không cử động nữa.

Lục Lê lúc này mới đưa mắt nhìn đến áo bào bên cạnh cậu.

Hắn biết bên trong có cái gì, ở trong đó lóe lên hàn quang, chủy thủ cực kỳ sắc bén.

Lục Lê lôi ra cầm nó trên tay.

Nắm lấy, nhắm ngay người Thanh Linh.

Thanh Linh còn đang nhắm mắt lại, trên mặt mơ hồ lại chờ mong, Lục Lê đem chủy thủ nhắm về hướng trái tim cậu, Thanh Linh đột nhiên nói: "Lẽ nào cha đem đến kinh hỉ cho con?"

Hạ thân hai người còn chăm chú liên kết nhau, cậu tự nhiên không nghĩ tới một giây trước nam nhân còn ngoan ngoãn lại thuận theo, một giây sau sẽ cầm chủy thủ hướng về cậu đâm tới.

Lục Lê đang do dự, toàn thân hắn mồ hôi lạnh đều túa ra. Trước đó đã làm tốt tư tưởng tâm lý hiện tại đều sụp đổ xuống, tay hắn nắm chặt chủy thủ bất giác run rẩy kịch liệt.

Thanh Linh cười hỏi: "Cha sao lại bất động?" Trên tay cậu đều hiện lên gân xanh, nhưng bởi vì nam nhân chậm chạp không làm bất kỳ động tác nào.

Thanh chủy thủ bóng lưỡng nằm kề bên trên, mũi nhọn sắc bén lóe hàn quang.

Lục Lê toàn thân căng thẳng cứng ngắc lên, hắn khẩn trương không thể tả, Thanh Linh không nhịn được vỗ lên mông nam nhân, muốn hắn thả lỏng một chút.

Thanh Linh suy đoán nói: "Cha đang… căng thẳng sao?" Khóe miệng cậu cười lên yếu ớt, vừa ôn hòa lại ôn nhu.

Thanh Linh rất trịnh trọng, như đang tuyên thệ nói: "Linh Nhi yêu cha, con rất rất là yêu cha."

Tay Lục Lê run lên, chủy thủ nắm trong tay suýt chút nữa rơi xuống.

Thanh Linh lại nói tiếp: "Vậy còn người, người tâm duyệt hay không tâm duyệt con?" Trong giọng nói của cậu mang theo khát vọng cùng chờ mong, khiến người ta không đành lòng nói ra lời từ chối.

Lục Lê nghe được những lời này, trong lòng đặc biệt đau lòng lại chua xót.

Lục Lê nội tâm giãy dụa, nhìn Thanh Linh mỉm cười chờ đợi chắc chắn hắn sẽ trả lời, nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng.

Thanh Linh càng cao hứng, khi vui sướng qua đi, cậu liền cẩn thận từng li từng tí một hỏi Lục Lê: "Cha, con có thể động không? Linh Nhi hiện tại rất khó chịu." Dừng một chút, cậu nói tiếp, "Con còn muốn mở mắt ra xem, nhìn cha thật kỹ."

Lục Lê hít một hơi thật sâu, cây chủy thủ hắn cầm trong tay đột ngột rút về, hất tay quăng lên tường, vũ khí va chạm phát sinh tiếng vang lanh lảnh.

Lục Lê cúi thân xuống, hai tay hắn vờn quanh cổ thanh niên, tiến đến bên tai cậu nói: "Ta không làm

được, ta không hạ thủ được…" Lục Lê đột nhiên rướn người lên, sau đó bóp lấy cổ Thanh Linh, phẫn nộ quát, "Ta hận ngươi! Ta hận ngươi đến chết!"

Thanh Linh chậm rãi mở hai mắt ra, biết Lục Lê đang bóp cổ mình, nhưng dáng vẻ nhẹ tựa mây bay, ngay cả khóe miệng cười yếu ớt đều không tản đi.

Cậu động viên vỗ lưng Lục Lê, trên mặt bởi vì nghẹt thở bắt đầu dâng lên từng trận đỏ ửng.

Vật nóng rực dưới thân rút ra, lại mạnh mẽ thúc vào nơi sâu nhất.

"A ——" Lục Lê mất khống chế kêu lên, sức mạnh trên tay cũng thuận theo mà thả lỏng, nước mắt không ngừng chảy xuống, hắn nhìn Thanh Linh cật lực lắc đầu.

Thanh Linh yêu thương phủ đi nước mắt của hắn, than thở: "Con biết, cha không nỡ làm hại con."

Này ngữ khí tình thế bắt buộc, này vẻ mặt vô cùng đắc ý, đối với Lục Lê mà nói rõ ràng là đang trào phúng hắn.

Trào phúng sự nhẹ dạ cùng lo lắng của hắn.

Tiểu tử này vừa nãy biết rõ hắn đang làm gì, nhưng một mực không ngăn cản.

Lục Lê tát cậu một bạt tai, đầu ngoẹo ra bên ngoài nhưng Thanh Linh không thèm để ý, cậu liếm khóe môi thấm máu, trói eo Lục Lê lại, không nhẫn nại bắt đầu chinh phạt hắn.

Lục Lê đến cuối cùng rốt cục không chịu đựng được, không ngừng mà cầu cậu dừng lại, Thanh Linh không biết thỏa mãn rốt cục cũng thả nam nhân toàn thân hư thoát ra.

Thời điểm ý thức còn mông lung, Lục Lê nghe được âm thanh điện tử hệ thống: "Độ HE đạt đến 100, chờ đợi một thế giới mới sẽ mở ra… Đang trong giai đoạn chờ đợi tải về, thời gian còn lại 10 giờ 59 phút."

Cách ngày Lục Lê tỉnh lại còn cảm thấy rất kỳ quái.

Mấy cái thế giới trước rõ ràng khi độ HE đạt đỉnh, lập tức liền đi vào một thế giới mới, mà thế giới này còn phải chờ đến tận mười hai tiếng.

Lục Lê hỏi hệ thống, hệ thống gà cay ngàn lời như một đều nói không biết.

Có điều không sao cả, mười năm hắn còn có thể kiên trì được, chỉ mười hai tiếng đồng hồ đối với hắn cũng

không tính là gì.

Thanh Linh đi tham gia Lưu Danh tỷ thí, trải qua sự kiện ngày hôm qua cậu làm sao cũng không yên lòng để Lục Lê đi theo cậu, trước khi đi, dặn dò hết thảy các thuộc hạ bao vây quanh biệt viện, ngay cả con ruồi đều không bay vào được.

Lục Lê đang ngồi ở trong phòng luyện chữ, nhìn bề ngoài sóng êm gió lặn, nhưng trong lòng như cuộn sóng tràn lên bờ đá.

Bởi vì hệ thống nói Thanh Linh thay máu toàn bộ những người bên cạnh hắn, những người cùng hắn tiếp xúc qua, mặc kệ là thuộc hạ hay người hầu, đều hoàn toàn thay đổi hết.

Tam Nương cũng không biết bị hắn đày đi nơi đâu.

Lục Lê đem bút lông đặt một bên, cảm nhận sâu sắc Thanh Linh chính là tên biến thái.

Tam Nương ngày hôm qua nói cho hắn biện pháp duy nhất có thể giải sâu độc Triền Tình, phải đem sâu mẹ giết chết. Nói cách khác, chỉ đem Thanh Linh giết chết, mới có thể giải sâu độc Triền Tình.

Lục Lê an ủi chính mình, hắn là người bình thường, đương nhiên không hạ thủ được.

Cũng chỉ có tên Kê Thủy biến thái kia mới có thể xuống tay được, dù sao cậu còn có thể đem con mắt của chính mình móc xuống lúc nó còn tươi sống.

Vừa nghĩ tới Quân Chủ thế giới trước, tâm Lục Lê liền đau nhói lên.

Hắn lắc lắc đầu, đem hết thảy tâm tư bỏ qua một bên, để mình chăm chú luyện chữ cho hết thời gian.

Ngược lại hiện tại thời gian lưu lại cũng còn rất ít, trong đầu như có đồng hồ cát đếm ngược, tâm tình Lục Lê đặc biệt sung sướng.

Nghĩ đến có thể rời đi tiểu biến thái Thanh Linh này, hắn cảm thấy đặc biệt vui mừng.

Nhưng vào lúc này, Lục Lê lại nghe được một thanh âm không hài hòa. Giọng nữ la hét từ xa xăm ngồi ở đây còn có thể nghe được, hơn nữa thanh âm kia từ xa càng đến gần dần dần áp sát lại đây.

Nữ tử thô bạo phóng đãng đá mở cửa, quát lớn nói: “Trầm Đình Quân, lão nương muốn cùng ngươi quyết một trận tử chiến!”

Lục Lê bất đắc dĩ đặt bút lông xuống, hắn vừa nãy thử viết hai cái tên 'Thanh Linh' cùng 'Trầm Đình Quân', bị Tần Thủy Nguyệt phá hoại, liền đem chữ 'Đình' viết lệch ra, không thể làm gì khác hơn là đem chữ kia bỏ qua một bên, trên tờ giấy trắng nõn quệt quệt vài đường nét không hài hòa.

Tần Thủy Nguyệt hừ lạnh một tiếng, trường kiếm chỉ về Lục Lê, như nhìn cừu nhân giết cha nhìn hắn: "Bổn công chúa không ỷ mạnh hiếp yếu, cho ngươi thời gian xuất binh khí!"

Lục Lê hướng về phía sau nàng vừa nhìn, không thấy Tần Thủy Nguyệt mang theo người phía sau, xem ra bọn thủ hạ trông cửa chỉ để Tần Thủy Nguyệt một mình vào đây.

Tần Thủy Nguyệt thấy Lục Lê không nắm vũ khí, còn tưởng rằng nam nhân xem thường nàng, uất hận nói: "Ngươi hay lắm Trần Đình Quân, dám xem thường bổn công chúa, lão nương nhất định phải báo mối thù bắt nạt lúc còn ở Thập Lục Dạ! Tiếp chiêu!"

Lục Lê đau đầu nhìn đại cô nương này, cả người nhẹ nhàng lóe lên liền né qua.

Đem roi Triền Long hồng ti gắn trên tường cầm ở trong tay, nhẹ nhàng ứng phó Tần Thủy Nguyệt.

Hết cách rồi, hắn hiện tại nội lực mất hết, chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm thuở xưa phản xạ tránh thoát sự công kích đến từ nàng, vung roi ra không có bất kỳ sức mạnh nào.

Nhìn ra Lục Lê chỉ làm qua loa, Tần Thủy Nguyệt giận dữ, nàng hầu như cắn nát một cái răng bạc, dậm chân nói: "Ngày hôm nay bổn công chúa không cho ngươi chút dạy dỗ, liền không lấy họ Tần!"

Lục Lê đã sớm nhìn ra công phu vớ vẩn của nàng, làm sao có khả năng giết được hắn.

Lại tránh thoát một chiêu kiếm đâm tới từ Tần Thủy Nguyệt, Lục Lê sau đó cũng không né tránh nữa, hắn cầm trong tay roi nhỏ vung ra ngoài, roi chạm tới y phục Tần Thủy Nguyệt, mấy lần liền làm cho ngoại bào nàng trở nên rách rưới tơi tả.

Hệ thống: Chúc mừng anh thành công làm tức giận tiểu BOSS [Tần Thủy Nguyệt], tiểu BOSS [Tần Thủy Nguyệt] tức giận đạt đỉnh MAX! Thu được lực công kích +100, sức phòng ngự -100.

Lục Lê: WTF?!

Quả nhiên, Tần Thủy Nguyệt tức giận chiêu thức không có chưởng pháp gì, nhưng kiếm pháp trở nên cực kỳ ác liệt.

Lục Lê không nhịn được đi chuyên tâm đối phó nàng.

Bỗng dưng, đang tránh né kiếm thế Lục Lê cảm thấy ngực đau xót, không hề có điềm báo trước một ngụm máu tươi phun ra ngoài. Tiếp đó, cơn đau đớn cực kỳ mãnh liệt tập kích đến, hắn không nhịn được nữa quỳ một gối xuống ở trên đất.

Tần Thủy Nguyệt tựa hồ bị biến cố đột ngột làm sợ hết hồn, chung quy thật sự không có ý định muốn lấy tính mạng nam nhân, liền đem chiêu thức thu hồi lại, hỏi: "Ngươi sao thế? Muốn chết sao?"

Lục Lê rốt cục không nhịn được ngã trên mặt đất, thân thể đau đớn khiến hắn phải cuộn mình lại, chỉ có cắn chặt lấy hàm răng mới có thể không lộ ra tiếng rên rỉ thống khổ.

Cơn đau đớn quen thuộc này, hắn mơ hồ cảm thấy mình đã trải qua một lần.

… Đúng rồi, là vừa mới bắt đầu Thanh Linh cấy vào người hắn sâu độc Triền Tình.

Vậy bây giờ là tình huống thế nào? Sâu độc Triền Tình đột nhiên mất khống chế, phát rồ? Hay là sâu mẹ Thanh Linh chết rồi?

Trong đầu Lục Lê lướt qua vô số ý nghĩ, những ý nghĩ này còn chưa kịp tề tựu, liền bị tập kích bởi cơn đau đớn bao phủ toàn thân, tựa hồ đem tư duy hắn khống chế lại.

Hắn nghe được thanh âm Thanh Linh lo lắng.

Lục Lê suy yếu, khí lực thân thể rút cạn nhưng như được hồi quang phản chiếu, có được sức mạnh tỉnh táo đôi chút.

Hắn bị lay động nâng lên, tay đánh một chưởng liền đem cái ghế vỗ cho nát bấy.

Chỉ là cơn đau đớn dằn vặt không thuyên giảm đi chút nào.

Lục Lê đau nhức gắt gao cắn vào vai Thanh Linh, thanh niên đem nam nhân run rẩy ôm vào trong lồng ngực, nhỏ giọng động viên, thanh âm kia giống như tiếng nước chảy nhẹ nhàng, đặc biệt êm tai.

Thanh âm Thanh Linh nghe đến rất sung sướng, mồ hôi lạnh thấm ướt lông mi Lục Lê, hắn nhắm chặt mắt lại, không nhìn thấy trên mặt thanh niên lộ ra vẻ nhu tình.

Thanh Linh hôn khóe mắt của hắn, đem từng giọt mồ hôi hôn qua, nói khẽ với hắn: "… Cha tâm duyệt con."

Thanh Linh còn nói: "Linh Nhi rất cao hứng."

“Cao hứng đến muốn điên rồi.”

Đột nhiên cơn đau nhức bị đẩy lùi giống như thủy triều rút xuống, Lục Lê thở phào nhẹ nhõm, thân thể mềm nhũn ra.

Tiếp theo không hẹn mà gặp ở bên tai nghe được âm thanh hệ thống: “Một thế giới mới đã hoàn thành, đếm ngược thời gian năm, bốn, ba…”

Lục Lê mở hai mắt ra, hắn giơ tay lên khẽ vuốt gò má Thanh Linh, giọt nước mắt trong im lặng từ từ chảy xuống.

Thanh Linh cười sung sướng, trong mắt trắng đen phản chiếu hình ảnh nam nhân: “Cha bị đau ở đâu sao? Ngày sau Linh Nhi sẽ để người đánh chửi, sẽ không để cho cha bị khổ.”

Lục Lê nhẹ nhàng nhắm chặt mắt lại.

Cổ họng tanh ngọt, một ngụm máu tươi từ trong miệng hắn tràn ra ngoài, dọc theo khóe miệng uốn lượn hướng về phía dưới.

64. Chương 64: Thế Giới Thứ Năm – Anh Có Bệnh Lại Đây Uống Thuốc Nào

Lục Lê mắt tối sầm lại, đợi đến khi lần thứ hai hắn tỉnh lại, hai tay không kìm lòng được nện hướng về bàn gỗ tử đàn cứng rắn trước người, phủ phục trên mặt bàn lạnh lẽo thở dốc từng hồi.

Hô hấp gần như muốn nghẹt thở, cùng trái tim đau đớn đan xen vào nhau.

Cả người Lục Lê đều có chút không ổn tí nào.

Hắn như một người bệnh nặng phát điên, nện một cú đấm lên trên bàn của mình, kiềm chế không được viền mắt chua xót, giọt nước mắt từ bên trong viền mắt rơi xuống.

Âm thanh hệ thống lúc này bình tĩnh lại lạnh lẽo: “Cậu chủ, chú ý khống chế tâm tình của anh.”

Lục Lê xì một tiếng, mắng: “Cút mẹ mày đi.” Hắn chần chờ một giây, hỏi tiếp, “Thế giới cũ tao chết rồi?”

Hệ thống nói: “Theo lý thuyết hẳn là thế.”

Lục Lê ở trong lòng cật lực an ủi chính mình không nên vọng động, hắn hỏi: “Mày cố tình kéo dài thời gian rời đi, chính là vì để tao biết công lực khôi phục lại?”

Hệ thống im lặng không hé răng.

Hiển nhiên hắn suy đoán là chính xác.

Lục Lê phẫn nộ tiện tay nắm một quyển vở màu lam mỏng manh, đem đồ vật trong tay ném ra ngoài, quyển vở quăng đến trên tường mở ra từng trang giấy ào ào, như từng bông tuyết bay tán loạn.

Nghe được bên trong có tiếng động hộ sĩ gõ cửa hỏi: “Bác sĩ Tô, xảy ra chuyện gì sao?”

Âm thanh hệ thống lúc này cũng vang lên: “Tư liệu thế giới mới đã hoàn thành, hiện tại tui đem tình huống căn bản đưa cho anh.”

Lục Lê dùng tay lau nước mắt trên mặt, ngữ khí lạnh nhạt trả lời: “Không có chuyện gì.”

Cửa phòng làm việc bố trí kính mờ, Lục Lê nhìn thấy cô hộ sĩ tựa hồ đứng trước cửa do dự một lát, cuối cùng vẫn không gõ cửa đi vào.

Lục Lê khôi phục tỉnh táo mới nhìn rõ hoàn cảnh vị trí, hắn đang đứng bên trong văn phòng, không gian rất lớn, đồ vật đặt bên trong cũng không nhiều, hoàn cảnh có chút trống trải có thể nhìn ra được chủ nhân căn phòng ưa sạch sẽ.

Tài liệu trên bàn bày ra chỉnh tề, không một chút nào hỗn độn.

Ngay cả trên sàn nhà đều không nhiễm một hạt bụi, một sợi tóc còn không có.

Chỉ có một số giấy tờ bay tán loạn hoàn toàn không phù hợp.

Lục Lê rời đi bàn làm việc, hắn đi tới những tờ giấy trung gian kia, ngồi xổm người xuống nhặt lên từng tờ.

Những trang giấy kia đều là những bệnh nhân hắn đã từng điều trị.

Mà Lục Lê, hiện tại là Tô Mộ, bác sĩ chuyên khoa tâm thần có tiếng tại C thị.

Nghiêm cẩn, bình tĩnh, mặc dù tuổi tác trong đám bác sĩ nổi danh trẻ hơn một chút, nhưng xử sự già dặn, cẩn thận lại tỉ mỉ.

Điều này cũng tạo nên tính cách làm việc của hắn không cho phép có một chút sai lầm, đối với bất cứ chuyện gì đều phải nghiêm khắc hoàn mỹ.

Đương nhiên, hắn đối với mình yêu cầu càng nghiêm ngặt hơn.

Mỗi ngày tự mình chèn ép xuống, cho tới khi Tô Mộ mắc chứng bệnh trầm cảm nghiêm trọng.

Lục Lê ở trong đầu suy nghĩ một chút nội dung vở kịch, có một chút kinh hãi sởn cả tóc gáy.

Bởi vì thế giới này, có quỷ.

Lục Lê thật sự không thể chịu được đối với hệ thống nói: "Cầu mày tha cho tao đi, tao sợ quỷ lắm."

Hệ thống nói: "Mau đến gọi ba nào."

Lục Lê: "Cút."

Hệ thống không nói nữa, sau một hồi tựa hồ cảm thấy lương tâm bất an, lại do dự an ủi Lục Lê: "Kỳ thực anh không cần sợ, cái con quỷ kia đối với anh mà nói là người rất quen thuộc."

Lục Lê đã sớm dự liệu được, trải qua hệ thống cảnh tỉnh càng thấy phiền muộn vô cùng, hắn mắng: "Mày cút ra xa cho tao, càng xa càng tốt."

Lục Lê buồn bực vò mái tóc, tay lại bắt lấy bảng lịch bệnh ở trong góc tường, vừa nghĩ tới sau đó chính mình còn phải đi thu thập, liền mạnh mẽ nhịn xuống.

Thế giới này có người tên là Từ Trăn, cậu đã từng là bệnh nhân của Tô Mộ.

Theo lý thuyết Từ Trăn cùng Tô Mộ không có quan hệ gì, thứ duy nhất liên hệ đến hai người chính là, cậu đã từng là bệnh nhân của Tô Mộ.

Không biết người chết biến thành dã quỷ có phải rất hay dễ dàng quên đi những sự việc lúc trước, ngược lại Từ Trăn đem những chuyện khi mình còn sống hết thảy đều quên hết, chỉ nhớ rõ một mình Tô Mộ.

Vì lẽ đó cậu cũng chỉ quấn bên người Tô Mộ.

Tô Mộ là người kiên định chủ nghĩa duy vật, hắn cho là mình nhìn thấy Từ Trăn, trên thực tế chỉ là ảo giác của chính bản thân mình mà thôi.

Hắn thu thập kiến thức y học giải đáp chính mình, đó là bởi vì quá mức cô độc mà sản sinh ra ảo giác.

Từ Trăn từ từ ỷ lại vào Tô Mộ, Tô Mộ không chút do dự cự tuyệt đem Từ Trăn phóng ra ngoài cửa.

Đợi đến khi Từ Trăn bám dai như đỉa tìm đến hắn, Tô Mộ vẫn không để ý tới cậu.

Chứng bệnh ảo tưởng của hắn càng ngày càng nghiêm trọng, vì lẽ đó bắt đầu nảy sinh bệnh trầm cảm khiến tâm tình hắn muốn vỡ nát.

Từ Trăn không cam tâm, bắt đầu khiến căn bệnh của hắn trầm trọng hơn, trước mắt Tô Mộ không còn là ảo giác nữa.

Kết thúc cuối cùng có chút ý vị sâu xa, Tô Mộ muốn nhảy lầu tự sát, vẫn là Từ Trăn cứu hắn khuyên nhủ hắn trở về.

Có điều hai người cũng từ đó trở đi mỗi người đi một ngả.

Lục Lê muốn nói, hắn đây mẹ nó muốn phá đi nội dung vở kịch này, đến cùng muốn cho hắn phải làm sao đây.

Lục Lê cầm trong tay bản lịch bệnh lật xem một lượt, cũng không tìm ra được tư liệu Từ Trăn.

Hắn thở dài, đem bản lịch bệnh khép lại.

Lục Lê ngẩng đầu nhìn đồng hồ, tám giờ hai mươi lăm, đợi đến khi hắn xuống được tầng trệt cũng vừa vặn đến tám giờ ba mươi.

Tô Mộ còn có chứng bệnh nghiêm túc đúng giờ điển hình, thí dụ như chỉ cần đồ vật không xếp chỉnh tề, hoặc là quá thời gian ước định, trong lòng hắn sản sinh nôn nóng, không nhịn được muốn đi giết người.

Chính mình là bác sĩ khoa tâm thần còn nhiều bệnh như vậy, liệu có thể trị hết bệnh cho bệnh nhân không?

Lục Lê nâng kính mắt lên trên mũi, dùng cánh tay kẹp lấy bản lịch bệnh, đẩy cửa đi ra ngoài.

Các cô y tá nhìn thấy hắn rất cao hứng, ánh mắt mê trai đều hóa thành thực thể bắn lên trên người hắn, dồn dập hướng về hắn chào hỏi.

Xem ra tuy rằng Tô Mộ cao lãnh, thế nhưng ở trong bệnh viện vẫn là người rất được hoan nghênh, nam nữ đều ngưỡng mộ.

Hắn còn nghe được cô hộ sĩ nhỏ giọng gào thét: "A a a ngày hôm nay bác sĩ Tô lại đẹp trai hơn nữa, làm sao bây giờ tôi muốn ngưng thở vì ảnh quá đi! Lấy cho tôi bình dưỡng khí! Tôi muốn hít tiên khí từ ảnh!"

"Thuần khiết cấm dục cao lãnh chi hoa, rất muốn xé áo blouse trắng của anh ấy ra, còn muốn như vầy như vậy như kia…"

Lục Lê vẻ mặt bất biến, nhưng bước chân tăng nhanh hơn rời đi chỗ thị phi này.

Hắn thật không hiểu nổi, hiện tại các cô gái tuổi đôi mươi làm sao lại không có một chút nào rụt rè như vậy.

Bình thường các bác sĩ kiểm tra phòng bệnh nhân đều hay kết bè kết lũ, nhưng Tô Mộ thì không, hắn chẳng muốn có học trò, cũng lười dạy bọn họ, vì lẽ đó mỗi lần hắn chỉ có một thân một mình đi tới phòng bệnh lầu hai mươi bốn.

Có điều bạn nghĩ đi phòng bệnh tâm thần lại đặt ở trên tuốt tận lầu hai mươn bốn, cái này không phải thuận tiện cho bọn họ từng người một nhảy lầu à.

Cũng không biết viện trưởng nghĩ như thế nào nữa.

Lục Lê đứng ở cửa thang máy lẳng lặng chờ thang máy từ tầng cao nhất hạ xuống, hắn nhìn đồng hồ đeo tay, yên lặng tính toán thời gian.

Keng, thang máy đến rồi.

Trong thang máy chỉ có một mình hắn, Lục Lê cảm thấy bên trong có chút lạnh.

Là loại ẩm ướt âm lãnh kia, khiến hắn cảm thấy không thoải mái.

Đợi đến khi Lục Lê bước vào tầng thứ hai mươi bốn, hắn liếc nhìn đồng hồ đeo tay, không nhiều không ít, vừa vặn tám giờ ba mươi phút.

Hộ sĩ chịu trách nhiệm chính tiến lên nghênh tiếp hắn, nói rằng: "Bác sĩ Tô, anh tới rồi." Ánh mắt cuồng nhiệt không chút nào che đậy hận không thể đem Lục Lê lột ra sạch sẽ.

Cô liếc nhìn Lục Lê, sau đó xoay người hướng mỗi phòng bệnh, cổ họng rống lên một tiếng to: "Bác sĩ kiểm tra phòng!"

Mới vừa rồi phòng bệnh còn có chút rối loạn trong khoảnh khắc liền yên tĩnh lại.

Điều này cũng không có gì là kỳ quái, Tô Mộ nhân cách mị lực không chỉ giới hạn với bác sĩ hay y tá, ngay cả những bệnh nhân điên cuồng nhất đều đối với hắn nghe lời răm rắp.

Lục Lê đẩy cửa tiến vào một phòng bệnh, vì để cho các bệnh nhân bệnh tình được khống chế, bệnh viện đem mỗi bệnh nhân tách ra một phòng đơn, đơn độc đặt cùng một chỗ.

Bệnh nhân nữ tóc dài ngồi ở trên giường chờ hắn, móng tay cô sơn màu đỏ lòe loẹt, trên mặt trét lớp phấn thật dầy, trên môi tô son đỏ đậm như cái miệng lớn chứa cả chậu máu bên trong.

Lục Lê không đành lòng nhìn thẳng bèn cúi đầu, nhàn nhạt ra lệnh: "Sau này ở trong phòng không được trữ đồ trang điểm cùng sơn móng tay."

Trong nháy mắt nữ bệnh nhân nước mắt lưng tròng, cô bi thương nói: "Tô thái y, ai gia không muốn."

Lục Lê không thể làm gì khác hơn là nói: "Vì thân thể hãy suy nghĩ."

Nữ nhân lúc này mới thở dài thâm trầm, lau nước mắt nói: "Hầy, xem như vì ai gia cùng Tô thái y sắp có con nối dõi tông đường, ai gia liền cố hết sức đi…"

Lục Lê phát tởm, xem ra nữ nhân này triệu chứng phán đoán càng ngày càng nghiêm trọng.

Hắn dựa theo thông lệ hỏi mấy vấn đề, sau đó ghi chép lại mọi thứ.

Lục Lê muốn rời đi, nữ nhân nhẹ nhàng lôi kéo góc áo hắn, cắn môi nói: "Tô lang, chàng có trở lại nhìn thiếp một lần nữa không?"

Sao từ Tô thái y biến thành Tô lang rồi?

Mặt Lục Lê không cảm xúc nhìn cô một hồi, dựa theo tính cách Tô Mộ kỳ thực là nên quay đầu bước đi, ai thèm quản cô ba bảy hai mươi mốt ngày, không làm lỡ thời gian của hắn là tốt nhất.

Lục Lê nói: "Cô cố gắng ở đây đợi đi."

Lần đầu tiên nhận được phúc đáp nữ nhân cực kì cao hứng, cô liên tục gật gật đầu, khẽ vuốt bụng mình, sắc mặt nhu hòa nói: "Phu quân, thiếp cùng hài tử… Vĩnh viễn ở đây chờ chàng."

Lục Lê nhìn bề ngoài không có chút rung động nào, nhưng trên thực tế hắn vẫn bị làm cho đến phát tởm chịu không nổi.

Hắn bước nhanh ra khỏi phòng bệnh, lần lượt đến xem các bệnh nhân khác trổ tài đường sóng não kì dị của mình.

Cuối cùng… Gân bì lực kiệt.

Lục Lê xem như đã rõ ràng, thật sự bên trong cánh rừng lớn loài chim quý hiếm nào cũng đều có cả.

May mà những bệnh nhân điên cuồng đặc biệt này, đối với Tô Mộ nói một lời liền thuận theo, Tô Mộ nói cái gì chính là cái đó, điểm này có thể thấy rõ ràng nhất là mấy bệnh nhân ban đầu ầm ĩ lại có thể ngoan ngoãn ngồi ở trên giường bệnh chờ hắn.

Đến thời điểm mười giờ, Lục Lê đúng giờ kiểm tra xong hết thảy phòng bệnh.

Hắn lại bất chợt nhìn cổ tay một chút, bước nhanh đi về hướng thang máy.

Trùng hợp là, bốn phía chung quanh hắn không có ai.

Lục Lê nghe được đinh một tiếng âm thanh thang máy dừng lại, hắn chưa từ bỏ ý định nhìn xung quanh một chút, muốn tìm người bầu bạn, ở bệnh viện này phòng bệnh nhân chia làm hai khu là phòng bệnh nặng và phòng bệnh nhẹ, bình thường gia quyến rất ít đến thăm.

Kỳ thực tới thời điểm này, không phải là hắn lại bị ảo giác nữa rồi chứ?

Ôm lấy ý nghĩ an ủi chính mình, Lục Lê nhắm mắt đi vào thang máy, ấn tới vị trí tầng trệt nơi phòng làm việc của mình đặt ở chỗ đó.

Hắn sợ hãi thử tìm hệ thống nói chuyện: “Không ai, à không phải, chắc là không có quỷ theo tao đâu?”

Hệ thống nói: “Từ Trăn ngay ở phía sau anh.”

Thần linh ơi.

Lục Lê sợ đến nỗi lông tơ dựng đứng chổng ngược, thân thể hắn cứng ngắc, thấu kính ánh mắt vẫn chăm chú ngó vào từng con số hiển thị trong thang máy từ từ đi xuống tầng trệt, khẩn cầu thang máy đi nhanh lên một chút.

Keng, thang máy đến tầng ba.

Nút bấm tầng ba màu da cam đèn từ từ tối xuống.

Thế nhưng cửa thang máy không mở ra.

Lục Lê cau mày vỗ lên cửa thang máy, làm bộ trái phải quan sát xung quanh, sau đó thử cầm lấy ống nghe điện thoại cấp cứu đặt bên cạnh.

Hắn nghe được bên trong truyền đến âm thanh đô đô vang vọng.

Không có tín hiệu, Lục Lê biết là ai đang giở trò quỷ.

Là Từ Trăn.

Khí tức lạnh lẽo quấn quanh tới, Lục Lê không kìm lòng được cả người run lên, tựa hồ có người ở sau gáy hắn nhẹ nhàng hôn lên, thế nhưng cái xúc cảm kia thật sự là quá lạnh, lạnh đến nỗi Lục Lê có chút không chịu được.

Hắn nghe được thanh âm quen thuộc, ở trong mơ tiếng nói này đều không buông tha hắn.

Quỷ mê luyến nói: "Bác sĩ Tô, em thật thích anh…"

65. Chương 65

Theo lý thuyết đây là lần đầu tiên Tô Mộ cùng Từ Trăn tiếp xúc lần thứ nhất, Từ Trăn sao lại đối với hắn nói ra… Lời buồn nôn đến thế chứ.

Trên mặt Lục Lê lạnh lùng xuất hiện một tia buông lỏng, hắn mân mê môi, xem ra cật lực muốn an ủi chính mình nhanh nhanh tỉnh táo lại, đồng thời lơ là đi bóng hình không có thật ở phía sau.

Quỷ lại không chịu buông tha hắn.

Khí tức lạnh lẽo sền sệt tập kích lại đây, thân thể Lục Lê bất chợt lạnh đi bắt đầu run rẩy lên, hắn không có thất kinh, mà là bình tĩnh suy nghĩ đối sách.

Nhìn nam nhân rõ ràng sợ muốn chết, nhưng làm bộ ra dáng vẻ bình tĩnh, quỷ phát ra tiếng cười sung sướng.

Cái giọng khàn khàn ám trầm phảng phất đến từ bến bờ xa xôi, cùng hơi thở của hắn tương đồng, ngón tay lạnh lẽo vuốt nhẹ chạm lên gò má Lục Lê, lòng bàn tay nhẹ nhàng sượt vào đôi môi mím chặt của hắn.

Lục Lê trợn to hai mắt, hắn có thể cảm nhận được xúc cảm lạnh lẽo đụng vào chính mình, nhưng trước mắt cái gì cũng đều không nhìn thấy.

Không gian chật hẹp, giam cầm nhưng dị thường sáng sủa này, hắn chỉ có thể nhìn thấy trên tường thang máy phản chiếu ra hình ảnh chính mình.

Mặt Lục Lê trong nháy mắt mất sạch hết máu, tái nhợt dị thường.

Tuy rằng trên mặt vẫn duy trì bình tĩnh, thế nhưng lưng của hắn cương trực, tính giơ lên cánh tay thăm dò nhưng do dự không dám quyết định.

Hắn bỗng nhiên bước lên trước, lại nhấc lấy điện thoại cầu cứu trong thang máy, không ngạc nhiên chút nào lại nghe được âm thanh đô đô khiến người ta tuyệt vọng.

Nhận ra được hắn muốn rời khỏi, quỷ không tha thứ liền quấn tới, như muốn đem nhiệt độ của chính mình truyền đến cho hắn, leo lên trên người Lục Lê.

Lục Lê lại ấn các nút bấm toàn bộ đều tối màu xuống, phát hiện không có bất kỳ phản ứng nào, liền đi gõ cửa thang máy.

Giọng của hắn ẩn hàm sợ hãi, thân thể hơi run rẩy, hắn kêu lên: “Có ai ở bên ngoài không?”

Đáp lại nam nhân chính là âm thanh hoàn toàn tĩnh mịch.

Lục Lê ở trong lòng dâng lên một loại cảm giác vô lực, giống như toàn bộ thế giới đều đem hắn vứt bỏ đi.

Lục Lê lúc này mới bắt đầu hậu tri hậu giác giãy dụa, hắn đem mình lùi vào trong góc thang máy, nhắm hai mắt lại, trên mặt hiện lên thần sắc thống khổ: “Cút ngay, đừng đụng vào tôi…”

Theo bản năng hắn hỏi: “Cậu là ai?”

Sau đó nhanh chóng phản bác lời của mình, hắn lắc đầu nói, “Không, đại khái gần đây tôi quá mệt mỏi, mà cậu chỉ là sản phẩm sản sinh từ ảo giác mà ra.”

Hắn phi thường tin tưởng thế giới này không có quỷ, cũng phi thường tin tưởng chính mình nắm giữ kiến thức chuyên nghiệp.

Trong thế giới có quỷ này, Tô Mộ từ đầu tới đuôi đều sống ở thế giới bên trong chính mình, thế giới của hắn không có quỷ.

Lục Lê ở trong lòng cho mình ám thị, hắn nâng kính mắt trên mũi lên, thấu kính hai mắt bất an một lần nữa lý trí lại trở về.

Hắn đối với sự thực trước mắt nhận định: "Hiện tại tinh thần tôi đang ở trong ảo giác."

Nghe được nam nhân đưa ra lời nói chắc chắn, quỷ nở nụ cười, cậu cười ha ha, nghênh thân ra nói với Lục Lê: "Đúng, hiện tại tinh thần của anh đang trong ảo giác."

Lục Lê chưa kịp đáp lời, cậu liền nói: "Vậy em ở ngay trong tinh thần ảo giác này không kiêng dè trắng trợn, đối với anh muốn làm gì thì làm."

Trên môi bỗng nhiên xuất hiện xúc cảm lạnh lẽo, trằn trọc mút bờ môi hắn, Lục Lê muốn quay đầu, nhưng phát hiện mình hoàn toàn không nhúc nhích được.

Bàn tay không nhìn thấy như rắn sờ lên gáy của hắn, từng cúc áo sơ mi mở ra, cảm nhận được dưới thân nam nhân run rẩy, quỷ lại cười khẽ một tiếng.

Tô Mộ cuộc sống riêng tư rất sạch sẽ, làm những việc như thế này khiến hắn giận đến sôi gan.

Vì lẽ đó khi đối phương khiêu khích trêu chọc hắn, cả người không nhúc nhích được, thân thể lập tức liền phản ứng.

Nước mắt thấm ướt áo làm ẩm ướt trước ngực từ từ lan tràn xuống dưới, áo blouse trắng cùng áo sơ mi cúc áo đều mở ra, lộ ra da thịt màu đồng.

Cách quần dài màu đen có vật nóng rực chạm vào người hắn.

Trong miệng hắn phát sinh tiếng suy yếu chống lại: "Không…"

Cố gắng giật giật thân thể trong vô vọng, như bị cố định lại, hắn bất luận làm sao cũng động không được.

Chỉ có điều không rõ, khả năng cái vật hư huyễn này đối với hắn muốn làm gì thì làm.

Làm sao có khả năng sẽ có chuyện như vậy… Là ảo giác sao? Nếu như vậy, tại sao lại cảm thấy hết thảy đều chân thực đến thế…

Nhìn thấy nam nhân mất đi bình tĩnh ngụy trang, lộ ra dáng vẻ yếu đuối khiến cho quỷ càng thêm hưng phấn.

Quần bị lột ra, đầu lưỡi trơn trợt cách lớp vải vóc liếm lên hạ thân của hắn.

Từng cơn giãy dụa như bị hóa giải hoàn toàn.

Lục Lê cắn răng thở hổn hển, hạ thân truyền đến vui sướng khiến đại não hắn cũng bắt đầu mê say.

Quỷ lặp lại lời nói: "Bác sĩ Tô, em thật sự thích anh…"

"Không, không!" Tựa hồ là bởi vì xấu hổ cùng hoảng sợ, nam nhân nhắm chặt hai mắt nước mắt không khống chế được liền chảy ra.

Quỷ sững sờ nhìn trên mặt hắn lăn xuống nước mắt, dừng lại động tác bắt nạt nam nhân, sau đó đem quần Lục Lê cởi đi một nửa một lần nữa mặc vào, chỉ là ở trên lồng ngực trần trụi nhẹ nhàng hôn liếm.

Lục Lê thả lỏng người ra, khí tức hắn bất ổn mắng: "Biến, biến thái…"

Trên kính mắt hơi nước ướt đầy tròng kính, để tầm mắt của hắn càng ngày càng không rõ ràng.

Sức mạnh vô hình đem kính mắt của hắn gỡ xuống, vứt xuống mặt đất.

Lục Lê nheo mắt lại, vật vô hình vẫn hướng lên trên hôn gò má Lục Lê, quỷ nếm được nước mắt ẩm ướt của hắn, yêu thương hôn lên từng cái một.

Môi lưu luyến kì kèo nơi khóe mắt có nốt ruồi hắn.

Lục Lê sắp điên rồi, hắn phát hiện thân thể của chính mình lại có thể hoạt động, liền kịch liệt lắc đầu tránh né đối phương hôn tới.

Quỷ lưu luyến nỉ non, "Em thật thích anh, rất muốn… chiếm giữ lấy anh."

Lục Lê thầm mắng một tiếng ngu ngốc.

Đợi đến khi cậu đem nước mắt cuốn vào trong vòm họng, quỷ mới hài lòng than thở một tiếng, đối với nam nhân nói: "Em vẫn sẽ ở bên cạnh anh."

Lục Lê còn chưa kịp phản ứng, một trận kịch liệt mê muội kéo tới, đất trời quay cuồng qua đi, hắn lảo đảo một hồi suýt chút nữa liền ngã sấp mặt.

Cửa thang máy rốt cục mở ra, khôi phục lại bình thường.

Ngoài cửa thang máy mấy cô y tá chờ đợi nhìn thấy Lục Lê, nhìn chằm chằm nam nhân sắc mặt tái nhợt, lo lắng nói: "Bác sĩ Tô, anh bệnh sao? Sắc mặt sao lại kém đến như vậy?"

Lục Lê mặt không hề cảm xúc lắc lắc đầu, "Không có chuyện gì, đại khái là gần đây không được nghỉ ngơi tốt." Sau đó bước ra thang máy, đi ngang qua những cô ý tá kia.

Chờ sau khi đi ra thang máy, Lục Lê quay đầu lại cùng cô nói: "Hộ sĩ Tôn, một lát đến phòng làm việc của tôi bên trong tiếp nhận thêm bệnh nhân mới."

Tôn Hiểu Cầm gật đầu, hướng về Lục Lê phất tay cười: "Biết rồi, bác sĩ Tô."

Y tá trưởng trùng hợp cùng Tô Mộ ở cùng một khu tiểu khu, cùng một tòa nhà, hai người vừa vặn ở cùng tầng dưới, vì lẽ đó Tô Mộ đối với cô so với những người khác càng thân quen hơn.

Lục Lê mệt bở hơi tai trở lại văn phòng, bốn bề vắng lặng cũng khiến hắn không bận tâm hình tượng chính mình, hắn lập tức an vị trên ghế, nằm nhoài trên bàn sách dưỡng thần.

Hắn đối với hệ thống nói: "Không phải tìm đạo sĩ đến xuất Từ Trăn đi sao, nếu không người đầu tiên bị cậu ta dằn vặt phát điên sẽ là tao."

Hệ thống nói: "Anh ngồi yên, cậu ta ở bên cạnh đang nhìn anh đấy."

Lục Lê dùng tay chống đầu ngồi dậy, tinh thần đặc biệt uể oải, ngồi ở trên ghế mềm mại khiến hắn cảm thấy như đứng trên đống lửa, như ngồi dưới đống than.

Vốn đang không có gì, thế nhưng trải qua hệ thống nhắc nhở, Lục Lê có cảm giác như mọi tầm mắt khắp nơi đang dòm chằm chằm mình.

Hắn cả người rét run lên, cái loại không dễ chịu gì cho cam.

Buổi trưa cùng buổi chiều không nhanh không chậm trôi qua, đợi đến khi sắc trời hoàn toàn tối lại, nội tâm Lục Lê đang cực kỳ khó chịu.

Hắn biết buổi tối là thời khắc Từ Trăn sẽ được voi đòi tiên.

Thời gian trôi qua đến mười một giờ khuya, Lục Lê thu dọn xong đồ đạc, đem áo blouse trắng cởi ra treo ở trên giá áo, sau đó mặc vào áo khoác chính mình.

Trải qua lần kia ở thang máy, Lục Lê không dám đi thang máy nữa, hắn bước thật nhanh đi xuống dưới lầu.

Lục Lê lái xe về đến nhà, thả chìa khóa xe xuống dưới bàn, thay đổi dép đi vào trong nhà.

Hệ thống nói cho hắn biết Từ Trăn đang bên người hắn.

Lục Lê muốn đi tắm rửa nhưng không có tâm tình gì, trong lòng không cam lòng bị làm phiền hết nửa ngày, thế nhưng vì duy trì chứng bệnh ép buộc còn có bệnh thích sạch sẽ, mới do dự đi vào phòng tắm.

Hệ thống nói: "Cậu ta đang nhìn anh." Tiếp theo bổ sung thêm, "Ánh mắt rất hừng hực."

Hừng hực cái đầu mày.

Lục Lê quay lưng về tấm gương cởi quần áo, đồng thời cũng thấy rõ tướng mạo chính mình, dưới khóe mắt có nốt ruồi đem vẻ mặt nguyên bản lạnh nhạt đều trở nên nhu hòa đi.

Tô Mộ người này, đơn giản mà nói chính là loại nam thần cao lãnh cấm dục, tuy rằng trên mặt lạnh lùng, nhưng hắn đối với những người khác lại hợp ý cực kỳ.

Từ nhỏ đến lớn đều sống trong sự bao bọc, tốt nghiệp xong được điều về bệnh viện lớn, vốn là tiền đồ phải sáng lạn rực rỡ.

Nếu như không phải gặp Từ Trăn.

Nếu như không phải…

Nước nóng từ vòi hoa sen tuôn ra nhiệt khí bốc lên mặt kính, sau đó hắn thỏa mãn tiến vào bồn tắm nước nóng bên trong.

Nước ấm áp bao quanh khiến hắn thoải mái thở dài, tựa hồ rửa sạch một thân uể oải.

Cũng làm cho thần kinh căng thẳng của hắn thanh tĩnh lại.

Lục Lê lấy tay khoát lên thành bồn tắm, chỉ muốn lúc này hát lên một bản tình ca, mặt nước lại đột nhiên gợn sóng, nước ấm không ngừng từ bên trong bồn tắm lớn chảy tràn ra ngoài.

Xem ra có người tương tự theo hắn tiến vào bồn tắm lớn.

Thế nhưng Lục Lê cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ nhìn thấy trên mặt nước đột nhiên xuất hiện gợn sóng.

Lục Lê trừng mắt nhìn, trên mặt chậm rãi từ ngạc nhiên biến thành gặp sóng to cũng không kinh sợ.

Hắn xem như đã tiếp nhận mình nhìn thấy ảo giác chân thực này.

Lục Lê không nhìn hiện tượng quái dị này nữa, từ từ cầm lấy khăn mặt lau nước dính trên người, từ bên trong bồn tắm lớn đi ra.

Nước không ngừng từ trên người hắn nhiễu xuống, tầm mắt quỷ nóng rực xẹt qua lưng nam nhân, hướng về phía dưới, mãi đến tận mắt cá chân nhỏ gầy.

Lục Lê buồn bực nhăn lông mày lại, hắn xoa huyệt thái dương đau nhức, không phải là bởi vì Từ Trăn, mà là hệ thống không ngừng ghé vào lỗ tai hắn ồn ào không dứt.

Hệ thống coi chính mình thành bình luận viên, hướng về hắn tiếp sóng nơi hắn không nhìn thấy quỷ, nói sinh động như thật: "Cậu ấy theo anh đứng lên, cả tầm mắt nóng rực dán lên cả người anh, muốn đem anh nhai ngấu nghiến rồi nuốt vào bụng…"

Đệt, còn muốn nhai ngấu nghiến nuốt vào bụng.

Lục Lê không thể nhịn được nữa đánh gãy lời hệ thống: "Câm miệng!"

66. Chương 66

Sau khi bị Lục Lê quát, hệ thống thu lại khí tức, có điều còn rất kiêu căng hừ một tiếng, nói rằng: "Ba đây không cùng anh nói lý, cậu ta đột nhiên có nhào tới anh cũng đừng có mà kêu réo."

Lục Lê nuốt giận vào bụng nói: "Khi nào nó sắp nhào tới mày lại bảo tao là được rồi."

Hệ thống yên tĩnh một lúc, Lục Lê cũng thở phào nhẹ nhõm, hắn dùng khăn mặt lau khô thân thể của chính mình, lại đứng trước gương nghi hoặc nhìn một hồi.

Mới vừa rồi không có cố gắng quan sát, hiện tại hắn phát mới hiện, bộ thân thể này thực sự là quá ốm, sắc mặt trắng bệch, dáng vẻ như thiếu máu hoặc dinh dưỡng không đầy đủ.

Chỉ là vào ban ngày, khi hắn bận áo blouse trắng rộng rãi không chú ý tới mà thôi.

Không trách được hắn cả ngày hôm nay bước chân phù phiếm, tinh thần không tốt, ngay cả lúc muốn ăn tinh thần uể oải như muốn suy sụp.

Lục Lê nghi hoặc tròng áo ngủ lên, vừa lau tóc vừa hỏi hệ thống: "Tô Mộ thất tình sao? Sao ốm nhom như cọng que thế này?"

Hệ thống nói: "Anh vừa nói như thế, tui cũng rất buồn bực đây…"

"…" Đối với hệ thống vĩnh viễn không giúp đỡ được gì, Lục Lê không muốn nói nữa. Hắn hỏi tiếp, "Độ HE bao nhiêu rồi?"

Hệ thống nói: "60."

Lục Lê kinh nghi nói: "Cao như thế? Có BUG?"

Hệ thống nói: "Tui cũng không biết, mới vừa rồi còn đang buồn bực làm sao độ HE lại cao đến như vậy?"

Lục Lê mắng: "… Vô dụng, mày mau mau cút ngay cho tao."

Lục Lê tròng áo ngủ, bước nhanh ra khỏi phòng tắm bốc mờ hơi sương, một ngày làm việc mệt nhọc cũng không còn tâm tình xem ti vi, trực tiếp nằm ở trên giường ngã đầu lên gối liền ngủ.

Bỗng nhiên giống như nhớ ra cái gì đó, hắn lại đứng dậy từ bên giường nắm lấy hũ thuốc ở trên bàn, dốc xuống hai viên thuốc không cần uống nước liền trực tiếp nuốt xuống.

Sau đó, hắn lại lần nữa nằm lại trên giường.

Lục Lê vừa bắt đầu còn kinh hồn bạt vía, thật lâu sau không thấy hệ thống nhắc nhở, bởi vì dược tính khiến hắn không có chút cảm giác buồn ngủ.

Thuốc an thần đặt ở trên bàn là hắn lấy từ bệnh viện mang về, đồng thời phối hợp với thuốc trấn định tác dụng càng cao hơn.

Bên trong ý thức mơ hồ hắn đột nhiên nghe được hệ thống nói: "Cậu ta nhào tới."

Lục Lê đang bâng quơ nghĩ nghe xong liền sợ hãi, hắn kinh hoảng muốn vươn mình rời giường, tay chân không nghe sai khiến như lúc ở trong thang máy, mặc hắn làm sao thao túng đều không nhúc nhích được.

Xúc cảm lạnh lẽo xuất hiện ở trên gò má hắn, Lục Lê cắn răng nói: "Cút ngay, không được đụng vào tôi

____ ”

Quỷ không có thực thể nghe được âm thanh nam nhân căm ghét, ngữ khí của cậu có chút thương tâm, không ngừng lặp lại lời nói tương tự: “Em thật thích anh, bác sĩ Tô.”

“Không! Cút ngay!” Lục Lê kêu lên sắc bén, thân thể như dòng điện chạy qua run rẩy, hắn nhắm mắt lại, vẻ mặt cực đoan thần sắc thống khổ.

Hắn hiển nhiên cho là mình sắp bị “Ảo giác” dằn vặt đến phát điên rồi.

Nhưng quỷ rất có kiên trì lặp lại, dường như muốn đem câu nói này khắc sâu vào trong não hắn, biến thành sự thật: “Thật thích anh, rất yêu anh…”

Lục Lê khàn giọng nói: “Tôi không tin! Đây không phải là sự thật! Không phải là sự thật!”

Nội tâm của hắn đang liều mạng giãy dụa, nhưng thân thể không thể động đậy được.

Mẹ nó cái tên Từ Trăn chết tiệt này.

Nút áo ngủ cởi ra, nụ hôn lạnh lẽo rơi vào trên da thịt trần trụi trước ngực, hàm răng cắn xé da thịt bóng loáng, Lục Lê đau đến nỗi nhăn lông mày lại.

“Là sự thật, hết thảy đều là… Tồn tại chân thực, em chính là…” Nhìn Lục Lê cau mày, quỷ dùng đầu lưỡi liếm nơi bị cắn ra dấu răng, cường điệu nói, “Người yêu của anh.”

Mẹ nó chứng chậm phát triển, biến thái, thần kinh!

Quần ngủ bị cởi ra, Lục Lê rất không tiền đồ bắt đầu rơi nước mắt, tiếng nghẹn ngào từ bên trong môi truyền ra.

Động tác của quỷ hơi ngừng lại, cậu thở dài nhẹ nhàng, quả nhiên không tiếp tục nữa, tiến lên hôn gò má Lục Lê, khẽ hôn khóe mắt nốt ruồi hắn.

Lục Lê trong lòng thở phào nhẹ nhõm, xem ra tên biến thái này vẫn vì nước mắt hắn mà nhẹ dạ.

Hắn thử giật giật tay, phát hiện ràng buộc vô hình đã được buông ra.

Lục Lê nhanh chóng bò dậy, cuộn mình trốn ở bên trong góc giường liên tục run rẩy, nước mắt trong suốt như hạt châu không ngừng rơi xuống.

Hắn cúi đầu không thấy trước mắt xuất hiện hiện tượng quái dị, ánh huỳnh quang màu lam nhạt từ từ hội tụ ra một hình người trong suốt, mãi đến tận khi ánh sáng nhạt đi, gian phòng khôi phục lại màu sắc tối đen.

Mà trước mặt hắn lại thêm một bóng người.

Lục Lê nhận ra được trước người dị động, hắn định muốn ngẩng đầu lên, lại được ôm vào trong lòng ngực.

Lục Lê hoảng hốt muốn lùi ra, hai tay chạm đến được áo của đối phương.

Chạm vào vải vóc…

Có thực thể sao?

Lục Lê ngạc nhiên giương mắt lên, nhìn về phía nam nhân đem hắn ôm vào trong ngực.

Đèn bàn sáng lờ mờ, hắn nhìn thấy tướng mạo Từ Trăn quen thuộc đến cực điểm, mặc dù chuẩn bị tâm lý, Lục Lê vẫn không nhịn được giật mình.

Trái tim bỗng nhiên trúng một đòn nghiêm trọng, xé rách đau đớn từng hồi.

Hắn kinh hoảng liếc tầm mắt sang nơi khác, không nhìn tới Từ Trăn.

Không hiểu loại tâm tình này đến cùng là từ đâu đến.

Quỷ trở nên càng thêm sung sướng, ngón tay lạnh lẽo vuốt lên gò má Lục Lê, khiến hắn lạnh không chịu được.

Lục Lê run cầm cập một hồi, cau mày nhẹ giọng nói: “Đừng đụng vào tôi, trên người cậu lạnh quá…”

Lời nói mang theo làm nũng khiến quỷ ngẩn người ra, lập tức thả Lục Lê ra, chỉ dùng tầm mắt cuồng nhiệt nhìn nam nhân trước mắt, ánh mắt si hán lại lưu luyến làm Lục Lê thấy không dễ chịu chút nào.

Lục Lê rất muốn đánh cái tên biến thái này, nhưng cố nhịn xuống, ban đầu hắn còn sợ hãi không chịu được, nhưng từ từ hắn đã lấy lại được bình tĩnh.

Lục Lê ho nhẹ một tiếng, tầm mắt bình tĩnh như X-Quang nhìn xuyên qua cậu, hỏi: “Cậu là ai?”

Từ Trăn cười nói: “Người yêu của anh.”

Lục Lê vẻ mặt bình tĩnh, rất có tố chất nghề nghiệp phân tích nói: “Không, cậu sinh ra từ ảo giác tôi. Nguyên bản cậu không hề tồn tại, chỉ là ý thức tôi phân chia ra một phần.”

Từ Trăn kiên trì nói: “Không, em không phải là ảo giác, em là người yêu anh.”

Lục Lê bất lực khi đọ sức với cậu, hắn nói: “Tôi là một người quá mức cô độc, cho nên mới sản sinh ra cậu.”

Tô Mộ tuy rằng từ nhỏ mọi mặt tố chất đều rất tốt, nói là thiên chi kiêu tử cũng không quá đáng, ai cũng không nghĩ đến, kỳ thực hắn là từ trong cô nhi viện được người khác nhận nuôi.

Thu dưỡng hắn là đôi vợ chồng kia đối xử với hắn rất tốt, không chỉ cung cấp ăn mặc đi lại, còn trợ giúp hắn đi đến trường.

Từ Trăn không phản bác nữa, mà dùng hành động thực tế để chứng minh mình nói đều là sự thật.

Cậu nghiêng người tiến lên, mút vào cánh môi nam nhân mềm mại tựa như mật đường.

Quỷ tuyên bố chủ quyền nói: “Anh là của em.”

Lục Lê đẩy cậu ra, thở hồng hộc nói: “Vô liêm sỉ, đừng quấn quít lấy tôi.”

Nam nhân trên mặt tái nhợt nhuộm một tầng đỏ ửng, Từ Trăn nhìn ánh mắt của hắn càng thêm mê luyến, hắn lẩm bẩm, đặc biệt chống cự nam nhân tiếp cận chính mình.

Cậu nói: “Em yêu anh.”

Lục Lê không nhịn được mắng: “Bệnh thần kinh.”

Quỷ nói: “Tâm tính thiện lương của em lại đau rồi,” Cậu đè lại vị trí trái tim, đau thương nói, “…Anh lại quên em.”

Lại? Lục Lê mặt bị uy hiếp, xem ra Từ Trăn biến thành quỷ không chỉ mất đi ký ức, tinh thần còn bị rối loạn.

Lục Lê cầu khẩn nói: “Tôi không quen biết cậu, cậu có thể tha cho tôi hay không?”

Quỷ nhìn vào mắt Lục Lê, bỗng nhiên chậm rãi, nâng lên nụ cười dữ tợn, điên cuồng nói: "Không bao giờ, anh mơ đẹp nhỉ."

Lục Lê nhìn dáng vẻ cậu sắp nổi khùng sợ đến lùi về phía sau hơi co người lại, Từ Trăn thu điên cuồng trong đôi mắt lại, cậu ôn nhu nói: "Em sẽ lại để anh từ từ nhớ lại em."

Lục Lê sởn cả tóc gáy.

Hắn căn bản nghe không hiểu Từ Trăn đang nói cái gì.

Hệ thống cũng không nhịn được kinh ngạc nói: "Cậu ta nói chính là tiếng người?"

Lục Lê cấp tốc phản bác: "Nó là quỷ, đương nhiên là nói tiếng quỷ."

Hệ thống: "..."

Từ Trăn nhấc cánh tay lên, hướng về Lục Lê đưa tay ra, năm ngón tay cậu thon dài, nhìn rất đẹp đẽ.

Lục Lê cảm thấy đôi tay này nên đánh đàn piano.

Hơn nữa đàn lên khẳng định rất hay.

Lục Lê điên cuồng lắc đầu, hắn không ngừng lui về phía sau, quay về nam nhân quen thuộc lại xa lạ nói: "Không! Cậu là ảo giác của tôi!" Hắn đột nhiên nắm lấy đồng hồ báo thức bên cạnh bàn, mạnh mẽ hướng Từ Trăn ném tới.

Đồng hồ báo thức xuyên qua thân thể Từ Trăn, đáp xuống trên tường cứng rắn, linh kiện vỡ nát rơi xuống dưới đất.

Lục Lê nhào tới bóp lấy cổ Từ Trăn, cảm nhận được nhiệt độ lạnh lẽo từ cổ truyền đến, hận nói: "Mày là giả! Mày gạt tao! Mày chính là ảo giác của tao!"

Từ Trăn vẻ mặt ôn nhu, bàn tay động viên vỗ lên phía sau lưng Lục Lê.

Lục Lê nội tâm kinh sợ.

Hắn đột nhiên phát điên thả Từ Trăn ra, run cầm cập bắt lấy hũ thuốc an thần trên bàn, hắn nhìn mặt trên một chút, bỗng nhiên đem hũ thuốc ném mạnh mẽ xuống đất.

Hắn từ phía dưới trong ngăn kéo móc ra một túi thuốc cùng ống tiêm.

Lục Lê còn chưa kịp tiêm vào chính mình, quỷ phía sau hắn đã tiến lên ôm chặt lấy hắn, dường như muốn cùng hắn hòa làm một thể không tách rời.

Lục Lê cả người run rẩy, túi trên tay cũng bị Từ Trăn đoạt đi.

Cậu ôm lấy giữ chặt nam nhân cả người co giật lên, nhẹ nhàng đặt xuống giường, nói rằng: "Không sợ, không sợ…"

Bên trong thanh âm kia mang theo ma lực kỳ huyễn, Lục Lê lòng còn rộn ràng bỗng dưng bình tĩnh lại.

Dĩ nhiên so với thuốc trấn định trên đất dùng còn tốt hơn.

Lục Lê thở hổn hển, viền mắt hắn đỏ chót hỏi: "Con mẹ mày đến cùng mày là ai? Mày nói tao quên mày, mày nói lại một lần nữa, trước khi mày chết tao với mày có mối quan hệ gì?"

Quỷ chấp nhất nói: "Em là người yêu của anh, người mà anh yêu nhất."

Lục Lê hiện tại không muốn lo gì nữa, hắn xì một tiếng, hỏi: "Ai cho mày lớn mặt như vậy, hở? Mày dựa vào cái gì nói tao yêu mày?"

Dựa vào ánh đèn mờ nhạt, Lục Lê híp mắt nhìn một chút, phát hiện trong mắt Từ Trăn nước mắt lưng tròng.

Nước mắt lạnh lẽo nhỏ xuống trên mặt Lục Lê.

Lục Lê không nghĩ tới, hóa ra quỷ còn có thể rơi nước mắt.

Từ Trăn lại như cố chấp, cậu hung tàn nói: "Anh là của em, nếu như anh dám chạy, em liền giết chết người bên cạnh anh, lại đánh gãy chân anh."

Lục Lê lại mắng một câu biến thái.

Từ Trăn yêu thương hôn lên trán hắn, thân thiết chạm lên sống mũi cao của hắn, mãi đến tận đôi môi mềm mại.

Lục Lê không nhúc nhích.

Đầu óc hắn hiện tại cứng ngắc, vô số đoạn phim ngắn phi ngang qua đầu, rồi lại như vô số mảnh vỡ không thể chạm tới.

Hắn giống như, thật sự đã lãng quên điều gì.

67. Chương 67

Lục Lê bắt lấy một tia manh mối, thế nhưng những hồi ức kia giống như một tầng lụa mỏng, từng mảnh chắp vá, mơ mơ hồ hồ, khiến hắn không nhìn rõ bất cứ thứ gì.

Hắn thậm chí cảm thấy đầu cũng bắt đầu mơ hồ đau lên.

Không có kết cấu, nụ hôn rơi lung tung trên người Lục Lê, vốn hắn đang cau mày nhẫn nại, đột nhiên liền thả lỏng thân thể.

Nếu như hắn lại vùng vẫy Từ Trăn đang lúc phát điên, không chắc tên biến thái này sẽ làm ra chuyện gì.

Lục Lê thở dài, trải qua biết bao nhiêu thế giới, hắn đối với trình độ biến thái này lại quá rõ ràng, biết cách làm sao động viên mới có thể làm cho cậu tâm lý bất an từ từ bình tĩnh lại.

Lục Lê đưa tay ra vòng lấy cổ Từ Trăn, giống như làm nũng dùng gò má sượt bên gáy quỷ.

Hắn biết đây là động tác nam nhân thích hắn làm.

Lục Lê nhẹ giọng động viên nói: "Tôi không nhớ rõ, cậu có thể nói lại cho tôi biết, có được không?"

Từ Trăn ngừng lại, nâng mặt Lục Lê cùng cậu đối diện, Lục Lê bị cậu nhìn cả người liền sợ hãi.

Qua hồi lâu, Từ Trăn nhìn đủ rồi nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Lục Lê cảm thấy cậu hẳn là do được mình vuốt lông xuống nên mới ngoan như thế.

Từ Trăn quyến luyến ôm hắn, nói rằng: "Anh là người em yêu, em rất yêu rất yêu anh."

Lục Lê theo lời nói của cậu gật đầu, ra hiệu cậu nói tiếp.

Âm thanh Từ Trăn đột nhiên mang theo chút oan ức, cậu nói tiếp: "Nhưng là có một ngày, anh bỏ đi mất, còn quên luôn em."

Lục Lê không một chút nào nhớ tới việc này, hệ thống đưa tư liệu cũng không nói rõ vụ này.

Dựa theo nguyên tác nội dung vở kịch, Tô Mộ ngày hôm nay mới cùng Từ Trăn gặp mặt, hai người trước đó không hề có quen biết gì.

Trừ phi… nội dung vở kịch lúc hắn không biết rõ từ từ thay đổi.

Từ Trăn bình tĩnh nói: "Sau đó em điên rồi."

"Lại sau đó, em tìm thấy anh."

Âm cuối cậu ngọt ngào như mật đường hòa tan, như muốn đem Lục Lê nhốt vào bên trong.

Lục Lê không muốn cùng biến thái nói chuyện, hơn nữa còn là tinh thần biến thái có chút không bình thường.

Từ Trăn đem áo ngủ Lục Lê ngổn ngang bận lại chỉnh tề, cúi người khẽ hôn lên môi hắn, cậu lưu luyến nói: "Rất muốn ôm anh."

Lục Lê từ chối: "Không, trên người cậu lạnh lắm."

Từ Trăn trong mắt xẹt qua bi thương, cậu cố chấp nói: "Em muốn ôm anh."

Lục Lê nói: "Không được."

Ánh mắt Từ Trăn như cún con bị vứt bỏ, cậu nói: "Vậy em muốn nhìn anh."

Lục Lê gật đầu nói: "Cậu muốn nhìn thì cứ việc nhìn."

Sau đó hắn cũng không thèm nhìn tới Từ Trăn vượt qua thân hắn, thời điểm Từ Trăn lại tiến tới hắn thiếu kiên nhẫn, nói rằng: "Tôi muốn ngủ."

Đợi một lát, Lục Lê cũng không thấy Từ Trăn lại đây quấy rầy hắn, sau đó thật sự nặng nề ngủ thiếp đi.

Hơn nữa ngủ một giấc đến tận trời hửng sáng.

Lục Lê híp mắt nhìn ánh mặt trời chói mắt bên ngoài, tay hắn theo quán tính nắm lấy đồng hồ báo thức, nhưng chụp hụt.

Đại não hỗn loạn lúc này mới nhớ tới tối hôm qua đồng hồ báo thức bị hắn ném hỏng rồi.

Lục Lê cầm điện thoại di động lên vừa nhìn, đúng bảy giờ sáng.

Tô Mộ thời gian luôn đúng giờ giấc, tối hôm qua cho dù có uống thuốc an thần, cách ngày vẫn có thể đúng giờ rời giường, căn bản không cần lo lắng chuyện đến muộn sẽ phát sinh.

Lục Lê liếc mắt nhìn bốn phía, không nhìn thấy Từ Trăn.

Hắn có cảm giác ngày hôm qua dường như trải qua giấc mộng Nam Kha*.

*Giấc mộng Nam Kha: được dùng để hình dung cõi mộng ảo hoặc một việc không tưởng không thể thực hiện được của ai đó.

Lục Lê một bên rửa mặt một bên hỏi hệ thống: "Từ Trăn đâu?"

Hệ thống nói: "Không biết, không thấy cậu ta ở đây."

Lục Lê không hỏi lại, biết được Từ Trăn không ở bên cạnh hắn liền thở phào nhẹ nhõm, cả người tinh thần thoải mái lên.

Chỉ là khi ngồi ở trên bàn ăn, ngửi được hương vị đồ ăn, Lục Lê cảm giác không thoải mái, dạ dày đau nhức đến co giật.

Lục Lê ôm một bụng dạ dày nằm nhoài trên bàn một lúc, mới cảm thấy khá hơn một chút, tay hắn run rẩy đem thức ăn đẩy ra xa, cực lực nhẫn nại ngăn chặn ý nghĩ muốn ói ngay tại chỗ.

Mồ hôi lạnh từ thái dương của hắn chậm rãi uốn lượn xuống.

Lục Lê như con cá chết lảo đảo nằm xuống ghế sa lông, hắn nhẹ nhàng thở hổn hển, qua một lúc lâu mới khôi phục như cũ.

Ngày hôm qua mặc dù cũng có cảm giác này, nhưng không có phản ứng mãnh liệt như thế.

Chỉ là qua loa uống mấy ngụm cháo, ăn vài miếng đồ ăn, liền không ăn nổi nữa.

Đúng rồi… ngày hôm qua hắn ăn cái gì?

Đó là cháo gì? Đồ ăn là món nào?

Lục Lê lúc lắc đại não không nhớ rõ, đầu óc hắn hoa lên, cái gì cũng đều không muốn hồi tưởng.

Hắn nhìn một chút trên cổ tay mình, Lục Lê vẫn cắn răng chống đỡ đứng lên, xưa nay Tô Mộ sẽ không nghỉ làm cũng sẽ không bởi vì tình huống thân thể của hắn mà nghỉ ngơi.

Đợi đến khi Lục Lê lái xe đến bệnh viện, cả người hắn mềm nhũn, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, trên mặt nhiễm phải vệt đỏ ửng không bình thường, làn môi mất đi màu máu bởi vì thiếu nước mà tróc da.

Hắn vực dậy tinh thần đi vào văn phòng, ngồi ở trên ghế không đứng dậy nổi, đầu óc mê muội không cách nào ức chế.

Bỗng dưng cả người Lục Lê rét run, còn tưởng rằng Từ Trăn trở về, run cầm cập hỏi hệ thống: "Từ Trăn bên cạnh tao?"

Hệ thống lặp lại lời nói vừa rồi: "Không có, không thấy cậu ta ở đây."

Lục Lê mặc áo khoác khoác thêm bên ngoài áo blouse trắng, vẫn cảm thấy khí lạnh xâm nhập vào, hắn cảm giác mình hiện tại như đang ở nơi băng thiên tuyết địa lạnh buốt đến thế.

Trên cửa kính văn phòng xuất hiện một bóng người, y tá trưởng gõ lên cửa: "Bác sĩ Tô, tôi có thể vào không?"

Lục Lê nhẫn nhịn không khỏe nói: "Vào đi."

Tôn Hiểu Cầm đẩy cửa tiến vào văn phòng, cô nhìn thấy sắc mặt Lục Lê trắng xám giống như quỷ sợ hết hồn, lo lắng nói: "Anh làm sao vậy bác sĩ Tô?"

Lục Lê dùng tay chống đỡ đầu, suy yếu nói: "Không có chuyện gì."

Tôn Hiểu Cầm không nghe hắn nói, tiến lên đưa tay thăm dò trán Lục Lê, bị nhiệt độ khiến cho kinh hoảng, vội vàng nói: "Anh sinh bệnh?"

Lục Lê không lên tiếng, hắn nhìn Tôn Hiểu Cầm một chút, tiếp theo nhắm hai mắt lại, triệt để mất đi tri giác.

Lục Lê bắt đầu nằm mơ.

Là giấc mộng hắn không muốn nhớ tới.

Lại như người trước khi chết sẽ đi một lần tẩu mã đăng*, trước mắt Lục Lê cũng xuất hiện rất nhiều hồi ức.

*Tẩu mã đăng: Ngựa chạy theo đèn.

Nhiều hồi ức hắn không nhớ rõ, lại rất mơ hồ, đều đặc biệt là chúng nó rõ ràng hiện ra ngay trước mắt.

Xuất hiện nhiều nhất, là người mà hắn quen thuộc nhất kia.

Nam nhân tóc đen nhắm mắt lại, miệng nhếch lên một nụ cười yếu ớt, ánh mặt trời vàng chiếu rọi xuống, vì cậu dát lên một tầng vầng sáng ấm áp.

Mười ngón tay cậu ở trên phím đàn trắng đen nhảy múa, thỉnh thoảng giơ lên nhìn phía người ở bên cạnh, hắn giương mắt nhìn thấy trong ánh mắt đối phương có mê muội đắm đuối, bên môi độ cong càng lúc càng lớn, đó là vẻ mặt hạnh phúc.

Nam nhân biểu diễn từ khúc như một dòng suối, nhẹ hoãn ôn tồn, giống như tiếng nói của cậu khiến Lục Lê khi nghe đặc biệt cảm thấy thoải mái.

Thế nhưng hình ảnh ấm áp này không ở lại được bao lâu, cảnh tượng xoay một cái, Lục Lê lại được đưa vào một cảnh tượng khác.

Hắn nhận ra được tay chân bị dây thừng trói lại.

Nam nhân quen thuộc kia đang cùng hắn đối diện.

Trong mắt của nam nhân thâm trầm, thế nhưng trên mặt cậu dị thường bình tĩnh, bình tĩnh đến đáng sợ.

Tiếng nói cậu rất nhẹ nhàng, như khúc âm thanh được cậu trình diễn: “Anh phản bội tôi, còn quên cả tôi…”

Lời nói ra rất bi thương, nam nhân vẫn như cũ nhợt nhạt cười, ôn nhu lưu luyến cười lên.

Cậu tuyên án: “Tôi muốn trừng phạt anh.”

Hàm răng sắc bén ở trên da thịt của hắn gặm cắn làm càn, Lục Lê đau đớn ngẩng đầu lên, trong miệng

phát ra tiếng thống khổ rên rỉ.

Áo tắm không che lấp được cảnh xuân, bàn tay ở phía trên du dãng cảm nhận được người dưới thân đang sợ hãi run rẩy.

Gel bôi trơn trong suốt bôi lên trên ngực hắn, sau khi bôi xong lại bôi lên đến vị trí bí ẩn của hắn.

Thời điểm bị tiến vào, Lục Lê đau kêu lên một tiếng, sau đó cắn chặt môi, không hé ra một tiếng động nào.

Nam nhân ôm lấy hắn, khai thác lối vào chật hẹp, đem mình chôn sâu vào bên trong.

Cậu thỏa mãn nói: "Rốt cục, tôi có được anh."

Lục Lê đột nhiên mở mắt ra, liều mạng thở hổn hển, hắn nhìn thấy vách tường thuần trắng, hồi tưởng trong mộng phát sinh khiến hắn e ngại không ngớt.

Cái tình cảnh trong mộng kia là một đoạn ký ức cực ngắn hắn không tìm ra được.

Lục Lê giương mắt lên nhìn, thấy một giá treo nước biển.

Hắn dùng tay không có truyền nước biển sờ lên trán chính mình, vẫn sốt cao như thế.

Hộ sĩ chăm sóc bên cạnh Tôn Hiểu Cầm đẩy cửa đi vào, trên tay cô bưng một cái khay, phía trên là thức ăn dinh dưỡng mua về từ bên ngoài cho Lục Lê.

Tôn Hiểu Cầm nhìn thấy hắn tỉnh lại, đem khay đặt tới trên bàn nói rằng: "Bác sĩ Tô, anh tỉnh rồi? Sao anh không chăm sóc chính mình cơ chứ, biết anh sốt bao nhiêu độ không? Là 42 độ đấy, lại không chịu trị liệu anh muốn mình bị cháy cả người ư?"

Nói lải nhải xong, cô đưa tay thử nhiệt độ Lục Lê một chút, nói: "Hiện tại tuy rằng sốt đã lùi, nhưng vẫn còn nóng lắm."

Lục Lê cổ họng khô khốc, hắn cau mày ho khan một tiếng, khàn giọng nói: "Phiền phức hộ sĩ Tôn."

Thấy thế, Tôn Hiểu Cầm rót một chén nước ấm đưa cho hắn, nói: "Đừng khách khí, vừa là đồng sự lại là hàng xóm, giúp anh cũng là việc tôi nên phải làm."

Nói xong cô lại lén lút nhìn mỹ nhân nằm trên giường bệnh một chút, không đem tâm tư ẩn sâu bên trong nói ra.

Lục Lê do dự nhận lấy ly nước, đặt ở bên môi nhấp một ngụm, cũng không dám uống vào.

Hắn ngửi được mùi vị cơm nước mang vào kia, đã thấy không thoải mái rồi.

Đợi đến khi môi nhuận ẩm ướt hồng hào lên, Lục Lê liền đem ly nước một lần nữa bỏ lên trên bàn.

Hắn nhìn cô hộ sĩ một chút, một lần nữa mặt khôi phục nghiêm trang tư thái như lão bác học, xa cách lạnh nhạt nói: "Cô đi làm đi, không cần chăm sóc tôi."

Tôn Hiểu Cầm không yên lòng nói: "Để tôi chăm sóc anh đi bác sĩ Tô, buổi trưa tôi cùng bọn họ điều ban là được."

Lục Lê kiên trì nói: "Cô đi nghỉ ngơi đi."

Thấy nam nhân thật sự muốn đuổi chính mình đi, Tôn Hiểu Cầm không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ nói: "Vậy được rồi, nếu như anh có chuyện gì nhớ gọi điện thoại cho tôi."

Lục Lê gật gật đầu.

Tôn Hiểu Cầm lại không yên lòng căn dặn vài câu, mới đẩy cửa rời đi.

Khi hộ sĩ rời đi, Lục Lê không nhịn được nữa cúi người nôn khan một trận, dạ dày đau đớn khiến toàn thân hắn co giật lên, mãi đến tận một lúc lâu vẫn chưa bình ổn lại.

Lục Lê kiệt sức ngã vào trên giường, một chút khí lực hắn cũng không có, chỉ có thể nằm ở trên giường liều mạng, như con cá thoát ly khỏi mặt nước cật lực hô hấp.

Không trách Tô Mộ suy yếu như thế, hóa ra hắn còn có chứng bệnh kén ăn nghiêm trọng.

Mẹ nó, một người làm sao sẽ có nhiều chứng bệnh như vậy.

Lục Lê nhắm mắt lại, chờ đợi khí tức vững vàng hạ xuống.

Trong phòng bệnh yên tĩnh chỉ có tiếng thở dốc chập chùng.

Thế nhưng, Lục Lê đột nhiên nghe được một thanh âm quen thuộc, đó là giọng Từ Trăn, cậu đau thương nói: "Em không muốn anh chết."

68. Chương 68

Âm thanh đột ngột xuất hiện không dọa được Lục Lê, hắn quay đầu nhắm hai mắt lại, biểu thị không muốn nhìn tới Từ Trăn.

Bàn tay mát mẻ chạm lên trán Lục Lê, cảm nhận được nhiệt độ phỏng tay, quỷ phút chốc liền đem tay giật trở lại.

Muốn lần thứ hai chạm vào nam nhân, nhưng sợ sẽ tăng thêm bệnh tình của hắn.

Lục Lê rất phiền, rất mệt mỏi, hắn một chữ cũng không muốn nói, một động tác đều không muốn làm.

Từ Trăn không có thực thể nói: "Tâm tính thiện lương của em rất đau."

Lục Lê không để ý đến cậu, bị sốt khiến hắn rất nhanh lại ảm đạm ngủ thiếp đi.

Lần này rất mừng là hắn không nằm mộng nữa.

Lục Lê lúc tỉnh lại không khó chịu như vậy nữa, hắn phát hiện mình chỉ còn sốt một chút, mà sắc trời bên ngoài đã hoàn toàn tối sầm xuống.

Lục Lê nhìn thấy trên chai truyền dịch ghi chính là đường glucose.

Hắn ấn nút màu đỏ trên giường bệnh, chỉ chốc lát sau khi nghe được tiếng vang Tôn Hiểu Cầm liền đẩy cửa đi vào, hỏi: "Bác sĩ Tô, cảm giác khá hơn chút nào không?"

Lục Lê gật gật đầu, giọng nói khàn khàn: "Cảm ơn."

Tôn Hiểu Cầm sờ lên trán hắn, phát hiện hết sốt mới cười nói: "Đừng khách khí. Buổi trưa anh không ăn tí nào, là không thấy ngon miệng sao? Hiện có muốn ăn gì không?"

Lục Lê nhìn cô gái ân cần chăm sóc chính mình như thế, cảm giác có chút ngượng ngùng. Hắn từ trên giường bệnh ngồi dậy, lắc đầu nói: "Không cần, phiền cô rồi."

Tôn Hiểu Cầm do dự nhìn Lục Lê một chút, vẫn là quyết định lúc nam nhân sinh bệnh trong trạng thái yếu ớt biểu đạt tâm ý chính mình, cô lấy dũng khí nói: "Bác sĩ Tô, em muốn chăm sóc cho anh."

Lục Lê giương mắt nhìn cô, biểu hiện có chút trịnh trọng.

Nếu như không có lời của người kia, hắn có thể sẽ cùng Tôn Hiểu Cầm đáng yêu lại biết cách săn sóc yêu nhau, kết hôn, sinh con, trải qua sinh hoạt hắn hằng mơ ước tha thiết.

Nếu như không có lời nói của cậu.

Thế nhưng trên thế giới này tối hối tiếc chính là hai chữ "Nếu như".

Tôn Hiểu Cầm e lệ cúi đầu, chờ đợi bác sĩ cô ái mộ đáp lại.

Giọng nói Lục Lê áy náy, hắn nói: "Hộ sĩ Tôn, chúng ta không thích hợp đâu."

Nghe vậy, Tôn Hiểu Cầm ngược lại thở phào nhẹ nhõm, biểu tình quả nhiên chính là như vậy, ngẩng đầu hướng về Lục Lê lộ ra một nụ cười xán lạn: "Em sẽ không dễ dàng buông tha, bác sĩ Tô."

Lục Lê nhìn thấy trong mắt cô lóe lên nước mắt, trong lòng càng thêm hổ thẹn, hắn nhẹ giọng đáp lại, liền không tiếp tục nói nữa.

Trùng hợp chất lỏng trên chai truyền dịch chảy xong, Tôn Hiểu Cầm thế hắn rút kim ra, dùng miếng bông gòn đè lại mu bàn tay thấm máu chảy ra ngoài.

Tôn Hiểu Cầm nhìn thấy tay nam nhân gầy đến nỗi khớp xương lồi ra, không nhịn được nói rằng: "Bác sĩ Tô có phải anh ăn không ngon miệng, làm sao lại gầy còm đến như vậy?"

Lục Lê lắc đầu, lấy tay giật đè lại miếng bông gòn.

Bọn họ ai cũng không nghĩ tới, trong bệnh viện nổi danh bác sĩ khoa tâm thần sẽ mắc chứng bệnh nghiêm trọng đến như vậy.

Sau khi Tôn Hiểu Cầm lưu luyến rời đi, Lục Lê liền đứng dậy xuống giường, đột nhiên hắn cảm thấy chóng mặt đứng hoãn một lúc lâu mới dần dần quen thuộc.

Bởi vì tình hình thân thể của chính mình, Lục Lê vạn bất đắc dĩ hướng về bệnh viện xin nghỉ 1 tuần.

Hắn một lần nữa nằm bên trong nhà trên ghế sa lông, buồn ngủ ảm đạm, chỉ là bên cạnh không có lò lửa thiêu đốt.

Hắn thậm chí không mở đèn, để tối tăm bao phủ chính mình, ở trong bóng tối, Lục Lê bất lực cảm giác

mình như bị cả thế giới vứt bỏ.

Đây là một trong những bệnh trạng của hắn bệnh trầm cảm.

Lục Lê trong cơn ý thức mông lung, mơ hồ ngửi thấy được mùi thơm của thức ăn.

Hắn tưởng chính mình sẽ giống như lúc trước khó chịu, buồn nôn, nhưng không có, rất kỳ dị, thậm chí nội tâm ngay cả một tia mâu thuẫn đều không có.

Cảm giác được có người nhẹ nhàng lay hắn, Lục Lê liền tỉnh lại.

Hắn ở dưới ánh đèn lờ mờ nhìn thấy nam nhân vẻ mặt ôn nhu, Từ Trăn nhìn hắn, trong mắt tràn đầy nhu tình không lời.

Từ trăn đem Lục Lê dìu lên, nói rằng: "Ăn cơm."

Lục Lê nhắm mắt lại chống cự lắc đầu, như đứa trẻ ngỗ nghịch không muốn ăn cơm, phải có người dỗ dành, hắn cự tuyệt nói: "Không."

Ngữ khí Từ Trăn khiến người ta không thể nghi ngờ, cậu nói: "Ngoan, nhất định phải ăn."

Lục Lê không muốn phản ứng cậu, lại không nghĩ rằng nam nhân chặn ngang đem thân thể gầy yếu hắn ôm lên, không nghĩ trọng lượng của hắn lại nhẹ đến như thế, Từ Trăn đau lòng nhăn lông mày lại.

Lục Lê được đặt xuống nhẹ nhàng trên bàn ăn, hắn nhìn thấy trước mắt là cơm canh thanh đạm.

Đây là buổi ăn sáng, còn có cả nấu cháo trắng.

Đột nhiên, chứng bệnh kén ăn chuyển biến tốt lên, hắn cảm nhận được trong bụng cực kỳ đói bụng.

Lục Lê nhìn chằm chằm cơm canh trong mắt bốc lên ánh sáng xanh lục, chỉ còn kém chưa chảy xuống nước miếng.

Âm thanh Từ Trăn có chút sung sướng, cậu nói: "Quả nhiên là thế."

Lục Lê không biết cậu nói câu này có ý gì, tuy nhiên trong lòng đã không thể chờ đợi được nữa muốn ăn cơm trước mắt, nhưng là hắn đem kích động đều kiềm chế lại, nhàn nhạt liếc nhìn Từ Trăn.

Từ Trăn không tiếp tục nói nữa, mà đem bát cháo trước người Lục Lê lên, đưa muỗng sứ tới bên môi Lục Lê.

Lục Lê vốn còn muốn rụt rè, nhưng bụng đói thật sự không chịu được, há miệng liền đem muỗng cháo nuốt vào.

Thế nhưng thời gian dài không ăn uống, quá trình nuốt xuống rất thống khổ. Lục Lê che miệng lại ho khan vài tiếng, cổ họng đau rát, nhưng hắn vẫn đem muỗng cháo nuốt vào trong bụng.

Từ Trăn rất hưởng thụ quá trình đút cho hắn ăn, Lục Lê sớm hầu hạ đã quen, lúc này cũng không có ý kiến gì.

Tuy rằng chỉ uống nửa bát cháo, thế nhưng chỉ cần ăn được cơm Lục Lê cảm giác mình căng tràn sức sống rồi.

Ít nhất hắn sẽ không bởi vì bệnh kén ăn mà bị chết đói.

Lục Lê ăn xong liền đứng lên, lưu lại câu nói 'Dọn dẹp sạch sẽ' sau đó một lần nữa trở về nằm trên ghế salông, lẳng lặng nghe trong phòng bếp vang lên tiếng nước.

Khi tiếng nước dần dần tắt xuống, Lục Lê lại nghe được tiếng bước chân hướng về hắn đi tới.

Từ Trăn quỳ gối bên sô pha, lấy tay đặt lên bụng Lục Lê nhẹ nhàng xoa bóp, nói rằng: "Ăn cơm xong không nên nằm xuống, đối với thân thể không tốt."

Cậu nói câu này như đã nói trăm ngàn lần, Lục Lê nghe được bên tai cảm thấy quen thuộc, thế nhưng hắn hoàn toàn không nhớ ra được đã từng nghe vào lúc nào, địa điểm nào, cùng Từ Trăn nói những lời như vậy.

Sức Từ Trăn không lớn không nhỏ, khiến hắn cảm giác thật thoải mái.

Từ Trăn bỗng nhiên nói: "Em rất cao hứng."

Lục Lê muốn nói, cậu cao hứng liên quan gì tới tôi.

Từ Trăn nói tiếp: "Ngày hôm nay anh từ chối chị ấy, em rất cao hứng."

Lục Lê bỗng nhiên tỉnh ngộ, hóa ra tên biến thái là nói chuyện đó. Xem ra nếu như hắn tiếp nhận tâm ý Tôn Hiểu Cầm, không chắc Từ Trăn sẽ làm ra chuyện gì.

Hắn không nhịn được ở trong lòng mắng biến thái.

Từ Trăn đem kính mắt của hắn lấy xuống, không nhịn được cúi người hôn lên môi nam nhân, không chút nào thoả mãn đem đầu lưỡi đi vào, dùng đầu lưỡi ấm nóng trêu chọc đầu lưỡi Lục Lê, vui sướng hút nước bọt trong miệng hắn.

Lục Lê sửng sốt một chút, nhưng không đẩy ra Từ Trăn, trong đầu hắn bỗng nhiên chợt lóe lên ký ức, hắn phát hiện tựa hồ hai người từng làm vô số lần tiếp xúc thân mật như vậy.

Vô số lần hôn môi ngọt ngào, vô số lần vành tai và tóc mai chạm vào nhau.

Hắn vâng theo bản năng phản xạ, giơ lên cánh tay vòng lấy Từ Trăn, không để ý trên người quỷ lạnh lẽo, để cho hai người càng thêm gần kề.

Động tác Từ Trăn trở nên càng thêm kịch liệt, đợi đến khi cả hai tách ra, đầu lưỡi Lục Lê đều bị cậu mút vào tê dại.

Từ Trăn chạm lên trán của hắn, trong thanh âm là một mảnh khinh nhu, cậu nói: “Em thật thích anh, em yêu anh lắm.”

Lục Lê không biết cậu yêu chính là mình bây giờ, hay vẫn là Tô Mộ trước đây.

Hơn nữa không biết tại sao Từ Trăn từ sáng đến tối đều treo lên người hắn.

Trong lòng Lục Lê dâng lên một trận chua xót.

Quỷ hạnh phúc than nhẹ: “Anh còn nhớ em.”

Lục Lê bình tĩnh nhìn cậu, thành thực trả lời: “Trong trí nhớ tôi không có cậu.”

Từ Trăn cũng nhìn hắn, lông mi đen run rẩy, trong mắt tràn ngập si dại cùng mê luyến, Từ Trăn nói: “Em sẽ khiến anh nhớ tới em.”

Lục Lê nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Tay Từ Trăn dò vào áo hắn, hắn khẽ nhíu lông mày lại, nói rằng: “Ngày hôm nay tôi rất mệt.”

Từ Trăn biết hắn hiểu lầm chính mình, nói: “Em chỉ muốn giúp anh xoa bóp.”

Lục Lê để cậu vì chính mình xoa bóp thân thể đau nhức.

Tay Từ Trăn không còn lạnh lẽo nữa, trái lại như có nhiệt độ của nhân loại, ít nhất không khiến cho Lục Lên run rẩy nữa.

Không bao lâu sau hắn không chống đỡ được cơn buồn ngủ mãnh liệt, liền ngủ thiếp đi.

Từ Trăn nhìn nam nhân ngủ say, lưu luyến hôn lên khóe môi của hắn, một lần nữa lặp lại lời nói: "Anh là của em."

Cố chấp lại điên cuồng, hận không thể đem hắn ăn sạch vào bụng, huyết nhục dung hợp lại thành một.

Cách ngày Lục Lê không cần đi làm, thế nhưng chuông đồng hồ vẫn đúng bảy giờ vang lên đánh thức hắn dậy.

Lục Lê ngủ đến mơ mơ màng màng, hắn cảm giác thân thể so với hôm qua tốt lắm rồi, ngay cả cơn sốt cũng triệt để tiêu bớt.

Hắn liếc mắt nhìn hai phía, vẫn không phát hiện ra Từ Trăn.

Lục Lê hỏi hệ thống Từ Trăn đâu.

Hệ thống nói không biết, sau đó nói cho hắn: "Ban ngày anh không nhìn thấy cậu ấy, chỉ có vào buổi tối cậu ấy mới có thể lấy phương thức thực thể xuất hiện."

Lục Lê hỏi: "Trước đây Tô Mộ cùng nó đến cùng có mối quan hệ gì?" Hệ thống chưa kịp lên tiếng hắn đã giành nói trước, "Mày đừng nói mày cũng không biết, tao mất trí nhớ không lẽ mày cũng mất trí nhớ theo tao?"

Hệ thống do dự nói: "Tui không biết thật đó."

Bị hệ thống hố qua nhiều lần như vậy, Lục Lê cũng không biết có nên hay không nên tin hệ thống, cuối cùng hắn lựa chọn không tiếp tục nói nữa.

Hệ thống còn rất oan ức cùng hắn giải thích.

Lục Lê nói: "Đối phương không muốn tiếp thu tin tức của mày, cũng hướng về mày ném một con chó."

Hệ thống nói: "Tuy rằng anh rất ngốc, thế nhưng ba lúc nào cũng yêu anh."

Lục Lê mắng: “Cút mẹ mày đi.”

Lục Lê tỉnh lại liền cảm giác khắp toàn thân từ trên xuống dưới đều không dễ chịu, không phải sinh lý không dễ chịu, mà là trong lòng.

Hiện tại hắn bức thiết muốn đi tắm nước nóng, để đền bù ngày hôm qua sinh bệnh không có tắm rửa.

Lục Lê kỳ thực không có một chút xíu nào muốn đi tắm, thế nhưng thật sự không nhịn được mâu thuẫn trong lòng, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ đi vào phòng tắm.

Hắn trước tiên vặn vòi nước nóng trong bồn ra, cởi áo ngủ, đem mặt trên không bằng phẳng nhăn nheo làm cho dẹp xuống, lúc này mới thỏa mãn xoay người chờ đợi nước nóng.

Đến khi Lục Lê ngâm mình trong nước nóng, hắn thoải mái thở một tiếng, nhắm hai mắt lại, sương mù mịt mờ phả lên mặt hắn nhiễm phải một chút phấn hồng.

Tắm xong Lục Lê trực tiếp mặc áo ngủ vào, ngày hôm qua ngủ cả ngày khiến tinh thần hắn tốt lên rất nhiều. Hắn ngồi xếp bằng trên ghế salông, mở ti vi tinh thể lỏng, dùng remote ti vi tìm kiếm tiết mục để xem.

Lục Lê nhìn thấy bộ phim trinh thám hắn đã từng xem ở thế giới đầu tiên, hiện tại đang phát sóng tập 1.

Lục Lê kinh ngạc hỏi hệ thống: “Lẽ nào thế giới này chính là thế giới thứ nhất? Tại sao còn có cả bộ phim này?”

Hệ thống nói: “Nhìn anh có vẻ thích bộ phim này nên tui đã cấy ghép sang bên đây.”

Lục Lê: “… Ờ, cám ơn mày.”

Kỳ thực Lục Lê sở dĩ yêu thích bộ phim này, là bởi vì hắn đã từng viết qua loại đề tài giống y như đúc kịch bản phim, chỉ là không có người thưởng thức, đương nhiên cũng không được lên phim truyền hình.

Mà hắn nhìn kịch bản này quả thực thỏa mãn hết thảy mọi kì vọng của hắn, bất kể là diễn viên, đạo cụ, hay vẫn là nội dung phim, đều giống y như đúc trong trí tưởng tượng của hắn.

Lục Lê rất kỳ quái chính là, trong bộ phim này hắn không tìm ra được ai là người sản xuất phim, biên kịch, thậm chí là đạo diễn.

Hệ thống đánh gãy Lục Lê suy tư, nói rằng: “Từ Trăn bên cạnh anh.”

Lục Lê từ bên trong hồi tưởng thoát ra ngoài, hắn không quan tâm nói: "Ở ngay bên cạnh thì cứ ở đi, có thể làm gì được tao."

Hệ thống bình tĩnh nói: "Ban ngày có thể 'làm' chết anh."

Lục Lê hít một hơi thật sâu nói: "Biến."

Sau khi mắng hệ thống xong, Lục Lê tắt ti vi, hắn nghiêng đầu nhìn bên cạnh một chút không khí trước mặt, thăm dò nói: "Từ Trăn?"

Âm thanh nam nhân nhẹ hoãn đáp lại: "Em đây."

Lục Lê nhìn ngoài cửa sổ một mảnh trời quang, sau đó nói: "Cậu có thể ngừng quấn quít lấy tôi được không?"

Lời nói của hắn như lưỡi kiếm đâm thủng tâm Từ Trăn, rõ ràng không cảm giác được nơi đau đớn lúc này lại miễn cưỡng đau lên.

Khóe miệng Lục Lê bỗng nhiên nâng lên một nụ cười tàn nhẫn, hắn nói: "Như cậu đây, là đang buộc tôi tự sát đấy."

Mặc kệ ký ức kiếp trước như thế nào, hắn bây giờ không nhớ ra được chính là không nhớ ra được. Vừa nghĩ tới Từ Trăn cùng Tô Mộ trước đây đối với hắn dính chặt lấy, nhiều lần nói lời yêu, trong lòng Lục Lê như con mèo cào loạn, buồn bực không chịu nổi.

Nếu như vậy, chẳng bằng trực tiếp từ chối tâm ý Từ Trăn, hai người đoạn tuyệt mối quan hệ từ đây.

69. Chương 69

Lục Lê cho rằng mình nắm lấy nhược điểm Từ Trăn, Từ Trăn không muốn Tô Mộ chết, nhất định phải theo ý nguyện của hắn.

Nguyên tác nội dung vở kịch bởi vì Tô Mộ tự sát, sử dụng hết thảy thủ đoạn cũng không thể làm cho Tô Mộ thỏa hiệp, không thể làm cho Tô Mộ từ bóng tối ảo giác đi ra ngoài Từ Trăn mới bất đắc dĩ buông tay.

Từ Trăn thật lâu không trả lời, Lục Lê cho rằng cậu sẽ nản lòng thoái chí rời đi.

Trong phòng rất yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi Lục Lê có thể nghe được tiếng hít thở của chính mình.

Mãi đến tận khi hắn nghe được Từ Trăn giọng dữ tợn, âm thanh phảng phất đến từ địa ngục sâu xa nhất: "Anh đừng hòng."

Lục Lê thầm nghĩ quả nhiên biến thái này không dễ từ bỏ như vậy.

Thế nhưng hắn càng trở nên buồn bực hơn.

Cho tới khi hắn muốn Từ Trăn cũng lĩnh hội được hắn buồn bực ra sao.

Lục Lê mặt không hề cảm xúc nói: "Cậu yêu cái người Tô Mộ kia đã biến mất rồi, sẽ không gặp lại nữa." Hắn dừng một chút rồi nói, "Hắn chết rồi."

Vừa dứt lời, Lục Lê liền bị một nguồn sức mạnh vô hình đẩy ngã trên ghế salông, hắn nghe được Từ Trăn thở dốc phẫn nộ, sức mạnh ghì chặt ở trên cổ càng ngày càng tăng.

Nếu như có người thứ ba ở đây, nhất định sẽ cho rằng hình ảnh trước mắt rất quỷ dị, đồng thời cho rằng Tô Mộ là người bệnh tâm thần nghiêm trọng.

Lục Lê giật không ra bàn tay kìm chặt lên cổ hắn, đơn giản liền từ bỏ giãy dụa, quay về không khí không nhìn thấy nói: "Nếu cậu giết tôi, Tô Mộ cũng không quay trở về."

Từ Trăn bỗng dưng buông hắn ra.

Quỷ lạnh lùng nói: "Nếu như tôi rời đi anh, anh liền không sống nổi."

Cậu nói cực kỳ chắc chắn, thế nhưng Lục Lê biết câu nói này đúng là sự thật.

Lục Lê nằm trên ghế sa lông hít thở không khí mới mẻ, nguyên bản trên mặt hắn vẻ mặt không dư thừa gì, lúc này lại nở nụ cười dữ tợn, hắn còn cường điệu nói ra rất nhiều thứ: "Thân tôi tại ảo giác, cậu chính là ác mộng của tôi."

Từ Trăn không hề trả lời.

Lục Lê như lên cơn đau tim, trong lòng hắn từng trận đau đớn rất khó chịu. Lục Lê vẫn đối với Từ Trăn nói: "Tôi không nhớ ra cậu, bởi vì tôi không muốn nhớ lại cậu. Cậu cùng hồi ức của Tô Mộ, tôi không có chút nào, muốn, nghĩ, đến!"

Không gian đóng kín quay về yên tĩnh trở lại.

Lục Lê khụ một tiếng, bưng cổ từ trên ghế sa lông ngồi dậy, hắn muốn một lần nữa mở ti vi, nhưng vừa định muốn bắt lấy remote ti vi, remote liền trôi nổi lên, sau đó đặt ở trên bàn ăn khá xa.

Lục Lê cảm giác được trên gương mặt mình mát lạnh, Từ Trăn nâng mặt hắn lên, sau đó nụ hôn nhỏ vụn rơi xuống.

Âm thanh Từ Trăn như cơn mưa đã tạnh ngớt, chỉ nghe ngữ khí của cậu Lục Lê liền có thể biết, tên biến thái này khẳng định là đang cao hứng.

Từ Trăn nói: "Bác sĩ Tô, anh thật đáng yêu."

Nghe được cậu nói câu này nội tâm Lục Lê như bị uy hiếp, hắn cau mày, nhưng không nỗ lực đẩy ra Từ Trăn.

Từ Trăn thăm dò hỏi: "Anh đang ghen?"

Lục Lê xì một tiếng, mắng: "Ngu ngốc." Sau đó vừa nghĩ tới Tô Mộ chưa bao giờ sẽ thẹn quá thành giận, càng sẽ không thốt ra câu nói thô tục, liền đem lời mắng nhiếc của hắn nuốt xuống.

Từ Trăn nói ra khiến hắn càng thêm lúng túng: "Anh là đang ăn dấm chính mình sao?"

Lục Lê không để ý tới cậu.

Từ Trăn bị hắn mắng rất cao hứng, sung sướng nói: "Em yêu anh."

Lục Lê buồn bực mất tập trung, hắn lại giống như thật sự bị bệnh trầm cảm, trong lòng dâng lên nồng đậm cảm giác vô lực cùng cảm giác không thể khống chế.

Từ Trăn nói: "Từ trước anh cũng là như vậy, lúc trước em cho rằng Tô Mộ chính là người lạnh lùng lại cẩn thận tỉ mỉ, lại không nghĩ rằng nội tâm của anh, so với em tưởng tượng không quá tương đồng."

Lục Lê không lên tiếng, hắn đang suy tư.

Nhận thức Từ Trăn như đẩy hắn ra ngoài, chạm tới nơi non mềm, Lục Lê hoảng hốt cho rằng cậu cùng "Chính mình" nói chuyện, mà không phải là Tô Mộ.

Từ Trăn còn muốn nói nữa, Lục Lê liền trước một bước ngắt lời cậu.

Lục Lê nghiêng đầu, nhẹ nhàng đề nghị: "Chúng ta, thử kết giao lại đi."

“Tôi không muốn nhớ lại chuyện hồi ức lúc trước, vì lẽ đó, chúng ta có thể một lần nữa kết giao, sáng tạo ra hồi ức mới. Có được không?”

Lục Lê híp mắt nhìn về phía không khí bên cạnh, hắn biết Từ Trăn ánh mắt mừng như điên, chăm chú theo dõi hắn.

Từ Trăn cảm giác lòng mình đang hoảng hốt.

Thịch, thịch, thịch… Không ngừng nhảy lên, trong tâm hầu như hòa tan vào trong ánh mắt đầy ánh sao của nam nhân.

“Được.” Sau khi đáp lại, Từ Trăn không thể chờ đợi được nữa hôn lên môi nam nhân.

Những ngày kế tiếp bình thản nhưng ấm áp, Lục Lê rất thích loại hình bầu bạn qua ngày này, hắn cũng rất hưởng thụ khoảng thời gian ở cùng với Từ Trăn. Không chỉ bởi vì Từ Trăn có thể giúp hắn thoát ly bệnh trầm cảm quấy nhiễu, không cần trải qua tinh thần bị chà đạp thống khổ.

Mà là… Nam nhân sẽ thường xuyên giúp hắn trải qua cuộc sống tràn ngập đầy thỏa mãn.

Lục Lê thừa nhận chính mình đang lợi dụng Từ Trăn.

Bởi vì hắn biết Từ Trăn nói đúng, Tô Mộ rời đi Từ Trăn, sẽ không sống nổi.

Lục Lê suy đoán qua nguyên tác nội dung vở kịch kết cục của Tô Mộ, nếu không phải bị chứng kén ăn dằn vặt đến chết, thì cũng bị trầm cảm dằn vặt đến chết.

Lục Lê vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ, hắn không muốn chết.

Từ Trăn rất tri kỷ, Lục Lê cùng cậu cường điệu qua công việc của hắn rất trọng yếu, ban ngày cậu sẽ không quấy rối Lục Lê, chỉ đến khi buổi tối mới phải xuất hiện.

Chỉ là mỗi ngày cậu vì Lục Lê làm xong cơm canh, đặt ở trong hộp đồ ăn, để ở trên bàn làm việc của hắn.

Lục Lê cảm thấy như vậy cũng không tệ.

Lục Lê còn cảm thấy, hắn đang từ từ thay đổi, hắn nỗ lực tiếp thu Từ Trăn, xem Từ Trăn là một phần trong cuộc sống.

Hắn không biết loại tình cảm đối với Từ Trăn này, có thể gọi là thích hay không.

Cũng không biết có phải là đem yêu thương từ mấy thế giới trước, ký thác đến trên người Từ Trăn.

Bên trong phòng khách mờ nhạt, Lục Lê phía sau là gối lót mềm mại, hắn được Từ Trăn khinh nhu đặt trên ghế sa lông, nghiêm túc cởi quần Lục Lê ra, quỳ trên mặt đất sượt vào bên trong quần lót hắn.

Bàn tay Lục Lê đặt trên đỉnh đầu Từ Trăn, Từ Trăn đem vật nóng rực của hắn ngậm vào toàn bộ, như khối băng chạm đến vị trí mẫn cảm nhất, khiến Lục Lê không nhịn được đá chân lên, bắp đùi bị Từ Trăn đè xuống không thể cử động.

Mặc dù có chút lạnh, nhưng không thể phủ nhận chính là cảm giác này thật mẹ nó chứ quá thoải mái.

Lục Lê vốn nghĩ muốn khước từ cậu nhưng cuối cùng tay đã biến thành cổ vũ khẽ vuốt lên, để động tác Từ Trăn càng thêm nỗ lực, đầu lưỡi an ủi hạ thân hắn từ từ đứng thẳng.

Cả người Lục Lê giật lên, trong miệng phát sinh tiếng rên rỉ tinh tế, hắn không kìm lòng được nâng eo lên, để hạ thân đang hưng phấn toàn bộ thâm nhập vào khoang miệng cậu.

Từ Trăn rất có kiên trì an ủi hắn.

Cuối cùng đem trọc dịch bắn ra nuốt hết vào.

Cậu không giống như thường ngày đem quần Lục Lê bận vào, đem nam nhân cả mặt hiện ra đỏ ửng ôm lên, đặt xuống trên giường mềm mại.

Lục Lê bị cởi sạch sành sanh nhìn Từ Trăn phía trên, trong mắt mang theo tâm tình không tên.

Hắn nghĩ mình nên thử tiếp thu Từ Trăn, dù cho Từ Trăn hiện tại là quỷ, dù cho quỷ này yêu không phải là hắn.

Bởi vì Lục Lê không thể rời bỏ Từ Trăn.

Hắn cảm giác mình thật tiện.

Ngón tay lạnh lẽo dính gel bôi trơn cũng rất lạnh, chậm rãi khai thác vị trí bí ẩn của hắn.

Lục Lê nhăn lại lông mày, phối hợp thả lỏng thân thể.

Khi đồ vật to dài lại lạnh lẽo tiến vào, hắn mới phát sinh tiếng thở dốc nhẫn nại, không có cảm giác an toàn ôm chặt lấy Từ Trăn.

Từ Trăn nói: “Em yêu anh.”

Lục Lê mê muội nhìn cậu nói: “Cậu không thể bỏ tôi đi.”

Lục Lê phát hiện mình đối với Từ Trăn càng ngày càng ỷ lại, trong lòng hắn hốt hoảng phiền muộn, liền càng muốn nhìn thấy Từ Trăn.

Hắn điên rồi mới nhớ nhung Từ Trăn, nghĩ đến dung mạo và thanh âm hắn, mới miễn cưỡng giảm bớt một chút phiền não trong lòng.

Lục Lê cảm giác mình sắp điên lên.

Tối hôm đó, Từ Trăn nhất định phải đưa hắn đi đến một tiệm cơm Tây, tên phòng ăn viết bằng tiếng nước ngoài, phiên dịch ra là “Đường ngọt ngào.”

Lục Lê đứng ở cửa cùng Từ Trăn, hắn ngửa đầu nhìn tên phòng ăn, có cảm giác không tên nơi này có chút quen thuộc, làm thế nào cũng không nhớ ra được.

Hắn còn chưa đi vào, quản lí phòng ăn kiểu Tây liền lập tức tiến lên đón, cười hỏi: “Là Tô tiên sinh sao?”

Lục Lê bị Từ Trăn mang vào mới phát hiện, toàn bộ phòng ăn được bao hết.

Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết là kiệt tác của Từ Trăn.

Trong phòng ăn không có mở đèn, chỉ có ánh nến thiêu đốt ám muội, trong không khí có một loại hương vị ngọt ngào nào đó, hết thảy đang cực lực nhuộm đẫm bầu không khí này.

Thấy bốn bề vắng lặng, Từ Trăn không nhịn được đứng lên, cách bàn ăn hôn lên khóe môi Lục Lê.

Lục Lê đã rất quen thuộc Từ Trăn đối với hắn làm chuyện mờ ám, nhưng hắn vẫn nhíu mày, quát khẽ nói: “Chúng ta đang ở bên ngoài.”

Nhưng Từ Trăn không thèm để ý: “Trừ anh ra, những người khác không nhìn thấy em.”

Nói cũng phải.

Có điều cũng may là bên cạnh không có ai, phục vụ phòng đều bị hắn đuổi ra ngoài, bằng không nhìn thấy Lục Lê thỉnh thoảng đối diện nói chuyện với không khí, khẳng định bọn họ tưởng chính mình điên rồi.

Từ Trăn vì Lục Lê rót rượu đỏ vào bên trong ly cao cổ, bưng ly rượu lên, mắt sáng lấp lánh nhìn nam nhân không có vẻ mặt gì, ôn nhu nói: "Cạn ly."

Lục Lê cùng cậu đụng ly một cái, hắn không thể uống cồn, liền đem ly để xuống. Trêu nói: "Tôi phát hiện cậu đặc biệt ngốc."

Từ Trăn cười nói: "Em yêu anh."

Lục Lê cau mày nói: "Cậu có thể đừng nói như vậy nữa được không, đều là lời nói ra khẳng định không phải là sự thật."

Từ Trăn cực kỳ thật lòng nói: "Là sự thật, em yêu anh."

Lục Lê vỗ lên đầu cậu, cũng không nhịn được nở nụ cười: "Cho nên mới nói cậu ngốc đó."

Từ Trăn cười cợt, không nói gì.

Hai người đến không phải vì muốn ăn cơm, dù sao Lục Lê chỉ có thể ăn cơm Từ Trăn làm vì hắn —— có người nói Từ Trăn muốn hắn đến, vì Lục Lê biểu diễn piano.

Lục Lê biết, Từ Trăn không hề từ bỏ ý định để hắn khôi phục ký ức.

Trung tâm phòng ăn kiểu Tây có đặt một chiếc piano màu trắng, piano được đặt trên đài hình tròn to lớn, bốn phía piano giắt lên tấm rèm che màu bạc, có vẻ huyền bí lại mộng ảo.

Từ Trăn nhìn Lục Lê một chút, sau đó đi tới, mở ra nắp đàn, mười ngón tay thon dài đặt ở trên phím đàn trắng đen, tiếng đàn trôi chảy lại dễ nghe liền vang vọng lên.

Lục Lê không hiểu âm nhạc, nhưng vẫn cảm thấy hình ảnh trước mắt đặc biệt vui mắt vui tai, tiếng đàn lọt vào tai đặc biệt êm tai.

Hơn nữa quan trọng nhất chính là, khi nghe đến tiếng đàn này, Lục Lê trong đầu lóe qua vài đoạn hồi ức mơ hồ, đó là từng ký ức xuất hiện ở trong mơ.

Lúc đó dưới ánh mặt trời nam nhân biểu diễn piano, cùng bóng hình nam nhân hiện tại dần dần chồng lên nhau.

Quen thuộc đến đáng sợ.

Đột nhiên đau đớn tập kích đánh gãy hình ảnh trong đầu hắn, Lục Lê đầu đau như búa bổ, hắn cắn chặt lấy môi, nhưng không cách nào kiềm chế tiếng rên thống khổ truyền ra ngoài, hắn nếm được mùi máu tanh ở môi mình.

Lục Lê đột nhiên đứng lên, đem đồ trên bàn hất xuống, ly thủy tinh cùng bàn ăn rơi xuống trên nền gạch men sứ, tiếng vang vỡ nát rơi loảng xoảng, rượu đỏ như máu tung đầy đất, uốn lượn ra dấu vết khó coi.

Tiếng đàn không bởi vì hắn đau đớn mà ngưng lại.

Lục Lê mất khống chế hướng về phương hướng Từ Trăn hô to: "Dừng lại!"

Nguyên bản tiếng đàn dễ nghe lúc này hóa thành ma âm đâm thủng màng nhĩ của hắn, Lục Lê che lại hai lỗ tai, cả người run rẩy quỳ trên đất.

Nghe được tiếng vang hỗn loạn trong phòng ăn các phục vụ viên chạy tới, nhìn thấy khắp nơi bừa bộn cùng nam nhân tinh thần có chút bất thường.

Đau nhức khiến thần trí hắn có chút không rõ ràng, Lục Lê gào thét lên nói: "Dừng lại! Từ Trăn cút mẹ mày đi!"

Lục Lê miễn cưỡng ngẩng đầu lên, hắn nhìn thấy Từ Trăn hướng về hắn liếc mắt sang, không còn ôn nhu như xưa, lúc này trên mặt cậu không mang tình cảm gì, hai tay chỉ một mực biểu diễn nhạc khúc đau đớn đánh vào thính giác Lục Lê.

Từ Trăn không chút nào thương tiếc dùng hồi ức dằn vặt nam nhân, Lục Lê đau đến không muốn sống nữa, đau đớn khiến hắn muốn xụi lơ toàn thân.

Phục vụ viên tay chân luống cuống tiến lên, muốn đem nam nhân trên đất đỡ dậy, Lục Lê đột nhiên tránh thoát ra, lảo đảo đi tới đàn piano trước đài, vén lên bức rèm che, nhìn chằm chằm Từ Trăn khuôn mặt mà hắn căm hận nhất.

Diễn tấu nhạc khúc dằn vặt thần kinh yếu đuối của hắn.

Lục Lê đóng sầm nắp đàn piano lại, để tạp âm đáng ghét kia hoàn toàn biến mất.

Ở trước mắt hắn Từ Trăn bình tĩnh nhìn Lục Lê, thật giống như đang nhìn hắn làm trò hề.

Cảm giác vô lực hướng về hắn tập kích lại đây, Lục Lê sâu sắc khó chịu chỉ muốn khóc.

Thời điểm hắn không phản ứng lại, nước mắt bắt đầu chảy xuống.

Mỗi lần nhìn hắn rơi nước mắt Từ Trăn liền đau lòng vô cùng, lúc này lại chỉ lạnh lùng nhìn hắn, phảng phất hết thảy đều không có quan hệ gì với cậu.

Lục Lê mất khống chế mắng: "Con mẹ nó mày là đồ vô lại mày —— "

Hắn phẫn nộ vung ra một cú đấm, lại không đánh trúng được bất cứ thứ gì.

Bóng người Từ Trăn dần trở nên trong suốt, chậm rãi biến mất.

Nhìn nam nhân đột nhiên quay về không khí hư vô gào khóc, các phục vụ viên đều e ngại lui về phía sau một bước, chỉ có một anh phục vụ khá là gan dạ cẩn thận từng li từng tí một hỏi: "Tô tiên sinh, anh có sao không?"

Lục Lê con ngươi đỏ chót, ngơ ngơ ngác ngác đi ra khỏi phòng ăn kiểu Tây, ngay cả áo khoác đều quên cầm theo.

(Hết chương 69

70. Chương 70

Lục Lê một đường lái xe, vượt qua vài chốt đèn đỏ chạy như bay về nhà, như không còn căn bệnh ưa sạch sẽ nữa, hắn mang giày kéo dài đến bên trong nhà, sau đó vội vội vàng vàng đi vào bên trong phòng.

Căn phòng bên trong rất tối, Lục Lê không mở đèn hắn dùng chăn bao lấy chính mình cuộn thân thể mình lên, ở trong phòng yên tĩnh run rẩy.

Mẹ kiếp, hắn không có chút nào muốn như vậy, thế nhưng sinh lý cùng tâm lý cũng không nhịn được như đang đứng bên bờ vực tuyệt vọng.

Giọt nước mắt trong suốt không khống chế được liên tục rơi xuống dưới, Lục Lê cố nén nghẹn ngào, thân thể run lên lợi hại.

Hắn bỗng nhiên đứng lên, tiện tay nắm được đồ nào liền ném đồ đó đi, sau đó kêu gào cuồng loạn: "Từ Trăn, Từ Trăn con mẹ nó mày đi ra cho tao, mày đi ra ngay a —— "

Mãi đến tận khi quăng hết đồ vật có ở trong phòng, trong phòng ngủ như cơn cuồng phong quét qua, Lục Lê mới ngồi xuống mạnh mẽ thở một hơi, hắn ở bên trong đống bừa bộn lấy cánh tay vây quanh thân thể chính mình, e ngại núp ở trong góc tường.

Mảnh vỡ thủy tinh sắc bén cắt lấy tay hắn, Lục Lê không cảm giác được đau đớn.

Trong bóng tối vô tận, cô độc vô tình tập kích lại đây, Lục Lê cũng không nhịn được có dục vọng muốn chết.

Hắn nhìn ra phía ngoài cũng tối tăm như trong phòng, hai đầu gối liền bò trên đất, hướng về cửa sổ bò qua.

Bàn tay của hắn bị mảnh vỡ trên đất cắt ra, nhiễm phải màu máu tươi chán ghét.

Lục Lê như ma xui quỷ khiến, một thân kích động dâng lên đỉnh đầu, giục hắn mau mau đi thực thi.

Hắn mở ra cửa sổ trong suốt sát đất, đi chân trần bước ra sân thượng. Gió đêm thổi rất mạnh nhưng không thể đem đầu óc hắn thanh tỉnh, cũng không thể làm cho cơn kích động hóa thành hư vô.

Lục Lê bò lên trên hàng rào ban công.

Hắn đem hai chân khoát lên hàng rào, nhìn xuống độ cao phía dưới khiến lòng người khiếp đảm, tầng thứ hai mươi ba, đủ để hắn ngã xuống chết đi.

Âm thanh ác ma ghé vào lỗ tai thúc giục hắn, mê hoặc hắn, nói chỉ cần nhảy xuống, liền giải thoát hết thảy mọi chuyện.

Lục Lê quay đầu lại nhìn về phía sau tối đen, hắn còn hiếm hoi sót lại một chút hi vọng, quay về không khí hô tên Từ Trăn.

Một lần lại một lần, không ngừng gọi tên cậu.

Mỗi lần gọi quỷ đều xuất hiện đúng lúc, lúc này lại như vứt bỏ hắn, mặc cho Lục Lê hô hoán đều không xuất hiện.

Nước mắt không khống chế được từng giọt rơi xuống, Lục Lê kịch liệt lắc đầu, trong thanh âm còn nghe được tiếng khóc thảm: "Cậu ra đi, tôi không muốn chết, tôi không muốn chết…"

"Tôi không muốn chết, tôi không…"

Hắn tóm chặt lấy rào chắn hai tay kịch liệt run rẩy, gân xanh trên mu bàn tay hiện ra, ý thức cầu sinh cùng coi thường mạng sống bản thân ở trong đầu điên cuồng đấu đá nhau.

Còi báo động hệ thống vang lên: "Cảnh báo! Cảnh báo! Tinh thần cậu chủ kích động!"

Lục Lê không để ý đến nó, thậm chí ngay cả cau mày đều không có.

Hệ thống gấp sắp điên rồi, lớn tiếng nói: “Con trai ngốc, mau tỉnh lại!”

Lục Lê vẫn nhìn xuống phía dưới, phía dưới một mảnh tối đen sền sệt, hắn hít một hơi thật sâu, bỗng nhiên lộ ra một tia mỉm cười giải thoát.

Quên đi thôi, bất kể hệ thống là gì, nhiệm vụ ra sao, cái gì luân hồi cùng sống lại ——

Tất cả đều không quan trọng nữa.

Lục Lê buông tay nắm chặt hàng rào sắt, sau đó nhẹ nhàng, nhảy xuống.

Đi tìm nơi vĩnh hằng giải thoát khỏi cuộc sống này.

Tiếng vật nặng rơi xuống đất, xương cốt đau nhức gãy rời, dưới thân máu tươi chảy dài trên đất, còn có… Người bên cạnh đứng xem kêu gào thảm thiết.

Lục Lê không lập tức chết đi, hắn còn giữ lại một chút ý thức.

Hắn cảm thán, hóa ra quá trình chết cũng thống khổ quá đi.

… Thật là thống khổ.

… Thật không cam lòng.

Lục Lê đột nhiên mở mắt ra, hắn còn cảm nhận được toàn thân đau đớn vỡ nát, lòng ngực bị đâm xuyên qua, còn có hồi ức bên bờ vực tử vong cùng tuyệt vọng giải thoát.

Trên trán hắn mồ hôi lạnh dầy đặc, giãy dụa điên cuồng lên, trong cổ họng phát sinh tiếng gào thét như con thú mệt mỏi khi bị rơi xuống vực.

Từ Trăn đem hắn ôm vào trong ngực, vỗ nhẹ lưng hắn, ôn nhu an ủi: “Không sợ, ngoan, anh chỉ nằm mơ gặp ác mộng.”

Lục Lê thân thể run rẩy không ngừng, hắn ôm chặt lấy Từ Trăn, xác nhận đối phương là thực thể lúc sau mới bỗng dưng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn không nhận rõ trước mắt đến cùng là hư huyễn hay là hiện thực.

Âm thanh Từ Trăn trước sau như một nhẹ hoãn êm tai, cậu nhìn nam nhân sợ hãi hầu như muốn vỡ nát, đau lòng hỏi: "Sao thế? Anh nằm mộng thấy gì?"

Lục Lê không lên tiếng, hắn cắn chặt hàm răng, liều mạng nện đánh Từ Trăn.

Một đấm lại một đấm, mãi đến khi kiệt sức.

Từ Trăn trốn cũng không trốn, cậu ôm chặt lấy cánh tay Lục Lê, không ngừng ở bên tai nam nhân thiếu hụt cảm giác an toàn nói: "Không sợ, đó chỉ là mộng."

Lục Lê tát lên mặt cậu một cái, vang lên tiếng chát lanh lảnh.

Từ Trăn đau lòng chau mày lại.

Lục Lê viền mắt đỏ chót, hắn nghiễm nhiên mất đi bình tĩnh thường ngày, nắm lấy cổ áo Từ Trăn liền hỏi: "Mày đến cùng có phải là ảo giác của tao? Hửm? Mày muốn bức điên tao có đúng hay không? *** mẹ mày Từ Trăn, nhìn tao ngu như vậy mày cảm thấy thoải mái lắm đúng không?"

Từ Trăn biểu hiện càng bình tĩnh, trong lòng hắn liền càng cáu kỉnh lên.

Từ Trăn lẳng lặng nhìn hắn phát rồ, bỗng nhiên thở dài, dùng ngón tay vuốt nhẹ chạm lên gò má dữ tợn Lục Lê, nói: "Anh cảm thấy em đúng, thì em chính là đúng. Anh cảm thấy em không phải, thì chính là không phải."

Đây mà là câu trả lời sao.

Âm thanh hệ thống đột ngột vang lên, cấp thiết phản bác lời Từ Trăn: "Con trai ngốc đừng tin cậu ta, nó chính là quỷ."

Cút mẹ mày đi.

Lục Lê giương hai mắt lên chứa đầy nước mắt, cật lực không cho chúng nó rơi xuống. Hắn duỗi ra cánh tay, chăm chú, phảng phất dùng hết sức lực toàn thân ôm lấy Từ Trăn, hàm răng sắc bén đâm thủng da dẻ mát mẻ, nhưng không nếm được mùi vị máu tươi.

Mãi đến khi Lục Lê cắn chán rồi, hắn mới thả bên gáy Từ Trăn đáng thương ra, nhìn thấy phía trên in dấu răng, giống như tuyên thệ đây là vật chính mình, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Từ Trăn nâng mặt hắn lên, hôn lên trán hắn mồ hôi ẩm ướt, nói rằng: “Tỉnh táo lại rồi sao?”

Lục Lê mặt không hề cảm xúc nhìn cậu, nhìn chằm chằm mặt mày nam nhân thật lâu.

Từ Trăn nghi hoặc nhíu mày.

Lục Lê nhịn xuống lại cho cậu một cái tát.

Quỷ khẳng định không cảm giác được đau, bọn họ đối với mặt công kích sẽ theo bản năng né tránh. Thế nhưng Từ Trăn không trốn, cho phép Lục Lê đánh cho hả giận.

Lục Lê đánh xong sau đó không nỡ lòng ôm lấy cậu, cắn răng nói: “Cậu đừng rời bỏ tôi.”

Tuy rằng lời nói ra là uy hiếp, nhưng bên trong nồng đậm ỷ lại.

Lại như đứa nhỏ bị vứt bỏ, phản bội, không có cảm giác an toàn từng lần từng lần một lặp lại.

Từ Trăn vỗ nhẹ lưng hắn, nhẹ giọng đáp lại một hồi.

Lục Lê dùng sức đem hắn đẩy ngã ở trên giường, lột quần áo Từ Trăn ra, muốn cảm thụ cậu có thật tồn tại hay không.

Hắn nghĩ, ở thế giới tồn tại quỷ này, Từ Trăn hẳn là tồn tại chân thật.

Hai tay Từ Trăn đặt ở bên eo Lục Lê, khóe miệng cậu ngậm lấy một vệt cười yếu ớt không tên, thời điểm Lục Lê hôn lên cậu, quỷ than nhẹ nói ra câu nói mơ hồ: “Đứa ngốc.”

Lục Lê nói: “Cậu không thể rời bỏ tôi.”

Sau một đêm phóng túng, cách ngày Lục Lê rời giường đầu óc đặc biệt không rõ ràng, đầu hắn đau lên từng hồi, từ bàn bên cạnh trong ngăn kéo lấy ra thuốc giảm đau nuốt vào.

Lục Lê thăm dò kêu một tiếng: “Từ Trăn?”

Nhưng không nghe thấy đáp lại.

Hắn hoảng loạn rửa mặt xong, mở cửa nhìn thấy trên bàn bữa sáng nóng hổi.

Lục Lê thở phào nhẹ nhõm, hắn lại gọi một tiếng: "Từ Trăn?"

Vẫn không có tiếng đáp lại.

Lục Lê chỉ uống vào mấy ngụm cháo liền thực tủy biết vị cầm chén đặt xuống, vừa muốn mặc áo khoác vào chuẩn bị ra cửa, lại không nghĩ rằng chuông cửa nhà hắn vang lên.

Lục Lê mở cửa vừa nhìn, Tôn Hiểu Cầm một thân thường phục mang theo túi xách.

Tôn Hiểu Cầm nguyên bản còn khổ não cau mày, nhìn thấy Lục Lê liền cười ngọt ngào một hồi, nói rằng: "Bác sĩ Tô, may quá anh vẫn chưa đi làm, nếu thuận tiện anh cho em quá giang một đoạn đường đi. Xe em mới vừa hư còn đậu phía dưới."

Lục Lê nhìn thấy cô đầu tiên là sững sờ, sau đó gật đầu một cái nói: "Được rồi, đi thôi."

Tôn Hiểu Cầm ngồi ở ghế phụ, cô liếc nhìn vẻ mặt nam nhân lạnh nhạt, nhìn hắn so với lúc trước ốm đi một chút, không cảm giác chính mình đang lo lắng nói: "Bác sĩ Tô, sao anh không chăm sóc chính mình, sắc mặt xem ra so với lần trước chênh lệch rất lớn."

Lục Lê bặm môi, không đưa ra ý kiến gì.

Hắn gần đây ăn được uống được, chỉ cần Từ Trăn không hút dương khí hắn, thân thể này sẽ càng ngày càng tốt, không đạo lý gì sẽ trở nên càng kém như vậy.

Tôn Hiểu Cầm không nói gì nữa, lẳng lặng nhìn về phía trước.

Hai người im lặng cũng không cảm giác được lúng túng.

Lục Lê kỳ thực rất thích cùng Tôn Hiểu Cầm ở cùng nhau, cô bé này tính tình ngay thẳng, tính cách được nhiều người yêu thích. Lục Lê cảm thấy ở bên cạnh cô rất thoải mái.

Xe một đường đi đến bệnh viện, Tôn Hiểu Cầm đem đai an toàn cởi ra, đối với Lục Lê cười nói: "Cám ơn anh, bằng không em mà đi làm bằng xe buýt nhất định sẽ đến trễ, tháng này tiền chuyên cần chắc chắn sẽ bị cắt bớt rồi."

Lục Lê nói tiếng không cần khách sáo.

Tôn Hiểu Cầm hướng về Lục Lê vẫy tay, hai người chia tay nhau trong thang máy.

Lục Lê lại trở về văn phòng trống trải yên tĩnh.

Thời gian ròng rã một ngày, Lục Lê vẫn đang gọi Từ Trăn, hắn điên cuồng khát vọng được nam nhân đáp lại, để Từ Trăn hôn xuống môi hắn, hai người da thịt chạm vào nhau.

Đã từng nói muốn thường xuyên ở bên cạnh nhưng quỷ không nghe được tiếng nói của hắn, hoặc là, Từ Trăn không muốn lại xuất hiện ở trước mặt hắn.

Lục Lê cũng bắt đầu nghi vấn giấc mộng kia đến cùng là thật hay là giả.

Hắn đang bận bịu gián đoạn nhìn về phía không khí một bên, Lục Lê không xác định Từ Trăn có phải là đang ngó hắn, nhìn hắn ngu ngốc như thế hô tên Từ Trăn, nhìn trên mặt hắn toát ra thần sắc thống khổ, nhìn hắn không được đáp lại thần thái liền thất lạc.

Lục Lê muốn điên rồi.

Bác sĩ luôn luôn nghiêm cẩn đúng giờ hoàn toàn vỡ nát biến thành người bệnh khuyết thiếu cảm giác an toàn nghiêm trọng.

Hắn có một loại dự cảm xấu.

Hệ thống nhìn hắn hầu như rơi vào trạng thái lạc lối, không nhịn được nhắc nhở: "Từ Trăn từ bỏ anh rồi."

Lục Lê chấn động toàn thân, hắn không thể tin tưởng hỏi: "Nó từ bỏ?!"

Lục Lê hoàn toàn ỷ lại vào cậu, hắn dùng mọi cách uy hiếp thế mà không thành công, thế nhưng giờ Từ Trăn từ bỏ rồi.

Hệ thống nói: "Nội dung vở kịch đi tới bước cuối cùng." Tiếp theo lại bổ sung một câu, "Thế nhưng độ HE vẫn là 60."

Hệ thống còn muốn nói nữa, nhưng nó lại phát hiện, cậu chủ căn bản không tiếp tục nghe mình nói chuyện.

Lục Lê nắm lấy tóc của chính mình, áo khoác thuần trắng ngổn ngang không thể tả, mặt trên còn dính phải dấu vết mực nước màu đen —— đây tuyệt đối là trạng thái hắn kém cỏi nhất trong đời.

Hắn thở hổn hển mấy hơi, kiềm chế lại tất cả mọi thứ hỗn loạn, trong miệng không ngừng mà lẩm bẩm.

Hệ thống nghe rõ hắn nói chính là "Từ Trăn".

Hắn từng lần từng lần một nói: “Từ Trăn, Từ Trăn, Từ Trăn…”

Cố chấp, liều lĩnh muốn gặp cậu.

Lục Lê nằm sấp trên bàn, chua xót không nhịn được dâng lên, thế nhưng viền mắt sưng đỏ không nhỏ xuống giọt nước mắt nào.

“Cậu đã nói tôi không thể rời bỏ cậu, cậu vừa đi tôi liền có thể sẽ chết, cậu vẫn là, vẫn là…” Nắm đấm đặt lên trên mặt bàn cứng rắn, “Cậu vẫn bỏ tôi đi, tôi không thể rời bỏ cậu, cậu biết rõ tôi không thể rời bỏ cậu được…”

Hệ thống nhìn nam nhân thần trí thất lạc, cẩn thận từng li từng tí một hỏi: “Cậu chủ?”

Lục Lê đều không nghe lọt lỗ tai.

Hắn nguyên bản tối tăm, thế giới lảo đà lảo đảo, hiện tại triệt để sụp đổ xuống.

Hệ thống lớn tiếng nói: “Lục Lê, anh mau tỉnh táo lại!”

Lục Lê thanh âm nghẹn ngào đột nhiên ngừng lại, hắn đem kính mắt mờ sương lấy xuống, ngón tay lau đi nước mắt, cẩn thận chỉnh trang lại quần áo trên người.

Hệ thống nhìn hắn bỗng nhiên lấy lại dáng vẻ bình tĩnh đến khó mà tin nổi, đột nhiên cảm thấy có chút sởn cả tóc gáy.

Lục Lê đem áo blouse trắng đổi thành áo khoác chính mình, sau đó lấy chìa khóa xe từ trong ngăn kéo lấy ra, đẩy cửa đi ra khỏi văn phòng.

Thời điểm cô hộ sĩ hướng về hắn chào hỏi, hắn còn gật gật đầu, lên tiếng chào buổi sáng.

Thế nhưng hệ thống có loại dự cảm xấu.

Lục Lê không nhanh không chậm tiến bước hướng đi đến bãi đậu xe, hệ thống hỏi: “Anh đi đâu thế?”

Lục Lê bước chân liên tục, chợt nói: “Không biết lái xe đến một trăm tám mươi kilomet, có bị cảnh sát giao thông cản lại hay không?”

Hệ thống đoán được hắn muốn làm gì, vội vã ngăn cản nói: “Anh đừng có vờ ngớ ngẩn có được hay không? Chết có thể giải quyết mọi chuyện sao?”

Lục Lê không thèm nói lý với hệ thống.

Hắn chỉ thấy âm thanh bên tai thật sự quá ồn ào.

Có điều rất nhanh, hắn liền không nghe được nữa.

Hệ thống gấp muốn điên rồi, nó không biết phải làm sao đi khuyên can Lục Lê, tuy rằng rất lo lắng nhưng không có bất kỳ biện pháp nào.

Trong bãi đỗ xe ngầm không có người nào, lộ ra một luồng không khí lạnh lẽo làm người ta sợ hãi.

Lục Lê đi tới trước xe hắn, đó là một con xe giá tiền không cao, được bảo dưỡng rất tốt, quanh thân xe tỏa sáng lòe lòe, mặt trên không có hoa văn nào.

Hắn mặc kệ hệ thống khuyên can mở cửa xe bước vào bên trong.

Biến cố ngay trong một chớp mắt kia.

Đột nhiên xuất hiện người đè lại sau gáy của hắn, khăn tay dính thuốc mê che khuất mũi miệng hắn, Lục Lê ngửi thấy được mùi thơm ngọt lại gay mũi.

Giãy dụa kịch liệt cuối cùng biến thành vô lực khước từ.

Trước mắt biến thành một vùng tối đen.

Rất lâu sau đó Lục Lê mới khôi phục ý thức, hắn mở mắt ra, nhưng nhìn thấy xung quanh tối tăm, lúc này mới ý thức được con mắt của chính mình bị đeo băng bịt mắt, không nhìn thấy tia sáng nào.

Toàn thân hắn trần trụi, dưới thân là tấm thảm mềm mại, hai tay trói quật về phía sau.

Lục Lê thử ngồi dậy, cơ thể suy yếu khiến hắn một lần nữa ngã xuống.

Hắn nghe được giọng nói lạnh lẽo, thanh âm không mang theo bất luận cảm tình gì: “Tỉnh rồi?”

Lục Lê tinh thần căng thẳng, không nghe ra được thanh âm này kỳ thực đối với hắn mà nói đặc biệt quen thuộc. Hắn run rẩy hầu như không thể điều tiết ngữ khí liền hỏi: “Anh là ai?”

Người kia cười nhạo một tiếng, lập tức đè thấp tiếng nói, tiết lộ ý vị nguy hiểm: “Sao thế, quên tôi rồi à?

Tôi sống sót trở về đây để thấy anh, không cao hứng sao?”

71. Chương 71

Lục Lê lúc này mới nhận ra được thanh âm của nam nhân rất quen, nghe được tiếng nói quen thuộc này, Lục Lê lòng chợt rộn ràng từ từ yên ổn, trước sau còn âm thầm giãy dụa, muốn tránh thoát dây thừng tay cũng bất chợt dừng lại.

Thần trí đại não không rõ ràng cũng bắt đầu thanh tỉnh lại.

Lục Lê chần chờ kêu một tiếng: “Từ Trăn?”

Nam nhân dùng đầu ngón tay vuốt nhẹ gò má của hắn, tuy rằng bị bịt mắt nhưng Lục Lê cũng có thể cảm giác được cậu dùng tầm mắt nóng rực tinh tế đánh giá chính mình.

Từ ngón tay truyền đến nhiệt độ ấm áp, Lục Lê không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Hắn nhớ tới thân thể Từ Trăn rõ ràng không có nhiệt độ, lạnh như một khối băng.

Mỗi lần Từ Trăn chạm vào hắn, Lục Lê cực lực nhẫn nại chịu cơn lạnh lẽo mới có thể không tránh né.

Nam nhân nắm cằm của hắn lên, động tác thô bạo không chút thương tiếc nào khiến Lục Lê nhăn lông mày lại.

Tuyến thanh âm nam nhân không mang theo một tia cảm tình, cậu hỏi: “Tô Mộ, Từ Trăn không bị anh giết chết, chắc anh không cao hứng cho lắm?”

Hắn giết Từ Trăn? Vẫn là trước đây Tô Mộ giết Từ Trăn?

Không rõ vì sao Lục Lê chỉ mím môi không đáp.

Nhưng là hắn phát hiện người bên mình chính là Từ Trăn, mặc kệ hiện tại Từ Trăn là người hay là quỷ, hắn đều cảm thấy rất an tâm.

Trước loại căng thẳng này như một điếu thuốc lá từ từ đốt hết.

Xem ra hắn đối với Từ Trăn chứng ỷ lại đã tới mức độ thâm căn cố đế. Cho dù Từ Trăn hiện tại có ý định

muốn giết hắn, Lục Lê cảm thấy hắn khẳng định sẽ vui vẻ chịu đựng, sau đó vui sướng chết đi.

Này, có phải là tật xấu không?

Lục Lê càng không nghĩ là, càng chống cự lại, trong lòng ỷ lại đối với Từ Trăn sẽ tiến một bước sâu thêm nữa.

Loại ỷ lại này cùng chứng u buồn gặp nhau, sẽ chuyển hóa thành cố chấp mãnh liệt.

Nam nhân không đợi được Lục Lê trả lời, cậu lại cười lạnh một tiếng, dữ tợn nói rằng: "Thái độ của anh như này, là xem thường nói chuyện cùng tôi sao? Cũng phải, bác sĩ Tô luôn luôn tự cao tự đại, làm sao sẽ để mắt đến tôi, hơn nữa còn đối với anh có ý đồ biến thái không an phận?"

Lục Lê bởi vì hắn dùng sức quá nặng bị đau liền nhíu mày lại, thế nhưng hắn dáng vẻ thống khổ lúc này lại không kích nổi nửa điểm thương tiếc của nam nhân.

Lục Lê tối nghĩa nói: "Tôi không biết, cậu đến cùng đang nói cái gì…"

Không biết, không hiểu, không có trải qua.

Mặc kệ là thuộc về Tô Mộ trong trí nhớ, hay thuộc về Lục Lê trong trí nhớ, hắn cùng Từ Trăn căn bản chưa trải qua đoạn trí nhớ đó.

Lục Lê chỉ là ăn ngay nói thật, nhưng nam nhân cho rằng hắn đang cố hết sức trốn tránh, sức mạnh nắm cằm hắn bỗng nhiên tăng thêm mấy phần.

Nam nhân lạnh lùng nói: "Anh không nhớ rõ, vậy tôi sẽ cho anh nhớ lại."

Lục Lê suy yếu chống lại nói: "Không, tôi không muốn…"

Rõ ràng nói cẩn thận bắt đầu lại từ đầu, rõ ràng ước định sáng tạo hồi ức mới, tại sao hiện tại lại muốn cho hắn hồi tưởng lại ký ức trước?

Trước những hồi ức kia là thuộc về Tô Mộ cùng Từ Trăn! Mà không thuộc về hắn!

Nam nhân thấy Lục Lê kịch liệt lắc đầu, dáng dấp phi thường chống cự, hắn trở nên càng thêm phẫn nộ, nói ra từng câu như nghiến răng nghiến lợi, hận không thể xé nát Lục Lê.

Lục Lê trước mắt tối đen, tuy rằng có thể cảm nhận được nhiệt độ ngón tay Từ Trăn, có thể nghe được âm

thanh Từ Trăn, nhưng hoàn toàn không nhìn thấy mặt Từ Trăn.

Điều này làm cho hắn lo sợ bất an, cảm giác sợ hãi to lớn cùng cảm giác thiếu hụt an toàn không hề có điềm báo trước tập kích lại đây.

Lục Lê trong thanh âm mang theo một tia cầu xin không dễ phát hiện, hắn nói: "Để tôi nhìn cậu một chút đi."

Từ Trăn nói: "Chờ tôi xoạc anh cho đến chết, sẽ để anh nhớ kỹ người làm tình với anh chính là tôi."

Bị dâm loạn, bị lời nói nhục nhã nhưng không khiến cho Lục Lê cảm giác lúng túng, nội tâm của hắn dâng lên một luồng vặn vẹo vui vẻ, tựa hồ Từ Trăn dành cho hắn hết thảy những viên kẹo ngọt ngào.

Chỉ cần Từ Trăn không rời đi hắn, không vứt bỏ hắn, không đột nhiên bặt vô âm tín biến mất.

Tất cả cũng không đáng kể.

Muốn nhìn thấy trên mặt nam nhân biểu hiện giận dữ cùng xấu hổ nhưng cậu có chút thất vọng.

Bởi vì Lục Lê sắc mặt rất bình tĩnh, thậm chí có thể nói sóng to gió lớn cũng không kinh sợ, chỉ là môi hắn nhếch lên, môi cong lên bướng bỉnh.

Dưới đầu gối Lục Lê là thảm lông mềm mại, hai tay của hắn bị trói quặp về phía sau, nếu như là Lục Lê trước đây, hiện tại hắn cảm thấy sỉ nhục chính là, hắn ở trước mặt Từ Trăn toàn thân trần trụi.

Thế nhưng hiện tại Lục Lê không biết.

Lục Lê hướng về phương hướng Từ Trăn xẹt tới, trong đôi mắt bị bịt kín đối với nam nhân điên cuồng cùng mê luyến.

—— Hắn sợ sẽ không khống chế được chính mình.

Muốn thấy Từ Trăn, muốn nhìn cậu, muốn cùng cậu đối diện.

Sau đó trong ánh mắt Từ Trăn tràn đầy ôn nhu lưu luyến, giả bộ thiếu kiên nhẫn bỏ qua tầm mắt một bên.

Kích động này một khi dâng lên, liền không có cách nào ức chế lại.

Lục Lê đang nghĩ, hắn từ lúc nào đối với Từ Trăn có tình cảm điên cuồng đến như thế. Mà đáp án vấn đề này, bất tri bất giác tất cả đều lên men, biến chất, cuối cùng biến thành dáng vẻ hiện tại.

Như Từ Trăn đã từng nói một câu, Từ Trăn rời đi Tô Mộ, Tô Mộ sẽ chết.

Lục Lê không ngạc nhiên chút nào khi bị đè xuống thảm lông mềm mại, Từ Trăn hai tay chống đỡ ở hai bên hắn, cúi xuống ghé vào lỗ tai hắn nói: "Tôi trở về, là muốn dằn vặt anh."

Lục Lê nghe được cậu ở bên tai mình nói chuyện, hô hấp ấm áp phun ngay phía trên lỗ tai hắn liền đỏ lên. Ngửi thấy được trên người Từ Trăn hương vị ngọt ngào quen thuộc, Lục Lê vốn còn muốn giãy dụa động tác cũng triệt để dừng lại.

Lục Lê nhẹ nhàng thở hổn hển, hắn hỏi: "Tại sao?"

Tại sao đột nhiên biến mất không còn tăm hơi, lại đột nhiên xuất hiện lần nữa, còn đối với hắn nói ra những lời khó hiểu.

Từ Trăn tựa hồ cũng không hiểu Lục Lê tại sao lại hỏi như vậy, hắn không trả lời, ngược lại dùng hàm răng gặm cắn bả vai hắn, trên da thịt trắng xám lưu lại dấu vết hồng ngân.

Lục Lê cũng không muốn phản kháng, thế nhưng Từ Trăn động tác thô bạo vẫn khiến cho hắn không nhịn được co rúm người lại.

Hắn nhẹ giọng nói: "Đau…"

Nghe được lời hắn, Từ Trăn càng làm trầm trọng thêm vết gặm cắn thành một mảnh xanh tím.

Lục Lê cắn chặt môi dưới, không tiếp tục nói nữa.

Vốn cho rằng cậu sẽ tiếp tục nữa, thế nhưng Từ Trăn lại đột nhiên buông ra rời đi.

Cậu một lần nữa ngồi trở lại trên ghế, nhìn nam nhân thuận theo quỳ trên mặt đất, tư thế cúi đầu xuống như một con thiên nga mất đi hết thảy kiêu ngạo, thư phục với chủ nhân.

Lục Lê nhịn xuống dục vọng muốn tiến đến bên người Từ Trăn, hắn cật lực nhẫn nại, mới có thể đảm bảo hô hấp sẽ không hỗn loạn.

Lục Lê hỏi: "Cậu đi đâu? Sao lại đột nhiên biến mất rồi?"

Đột nhiên biến mất, lại đột nhiên xuất hiện, còn đem hắn trói lại.

Nam nhân đã khôi phục yên tĩnh, cậu hời hợt nói: "Tôi vì sao lại đột nhiên biến mất, bác sĩ Tô không phải là người hiểu rõ nhất sao?"

Lục Lê trầm mặc.

Hắn đang suy tư Từ Trăn nói câu này có hàm nghĩa gì.

Từ Trăn nói rằng: "Tô Mộ, tôi muốn thấy anh thống khổ."

Lục Lê môi run rẩy, nước mắt rơi xuống được vải bịt mắt thấm ướt, chỉ có vài giọt theo cằm nhọn trượt xuống.

Hắn không muốn khóc, thế nhưng trong lòng không nhịn được một trận bi thương, hắn khó chịu hận không thể chết đi.

Phát hiện nam nhân tâm tình dị dạng, Từ Trăn đem băng bịt mắt giật xuống, nhìn thấy hai mắt hắn đỏ chót, còn liên tục chảy xuống từng giọt nước mắt.

Lục Lê toại nguyện nhìn thấy nam nhân trước mắt, sắc mặt cậu cũng có chút bệnh trạng trắng xám, trên người là một bộ âu phục màu đen, phác họa ra vóc người cường tráng, xem ra thành thục lại xa lạ.

Lục Lê nói: "Từ Trăn?"

Từ Trăn lẳng lặng nhìn hắn, không trả lời.

Lục Lê còn nói: "Từ Trăn."

Từ Trăn tầm mắt lạnh lẽo cũng không thể làm cho Lục Lê dời đi ánh mắt, trái lại nhìn cặp con ngươi đen kia, chấp nhất kêu: "Từ Trăn, Từ Trăn, Từ Trăn…"

Từ Trăn mắt sắc lóe lên, cậu tựa hồ ý thức được Lục Lê trạng thái tinh thần có chút không bình thường.

Lục Lê cúi người, gò má của hắn kề sát tới trên tay Từ Trăn, cái kia không còn lạnh lẽo quen thuộc nữa, mà là nhiệt độ thuộc về người sống.

Từ Trăn cũng không nhịn được nữa, cậu đem nam nhân quỳ trên mặt đất ôm lên, để hắn ngồi ở trên người chính mình, không thể chờ đợi được nữa hôn lên môi nam nhân.

Cái kia không phải hôn, mà như là dã thú cắn xé.

Lục Lê không trốn, trái lại khẽ nhếch mở môi, thuận tiện cho Từ Trăn đòi lấy.

Giọt nước mắt không còn rơi xuống nữa.

Từ Trăn nâng mặt hắn lên, vốn muốn cho hắn tâm tư đau thương đã chuyển biến thành yêu thương, đầu lưỡi Lục Lê bị cắn phá nhẹ nhàng liếm hôn trên môi.

Nhìn thấy nam nhân khổ sở nhẫn nại dục vọng toàn bộ phát tiết ra ngoài.

Từ Trăn hôn từ trên môi hắn xuống phía dưới, tìm tới trước ngực hắn, đặt ở trong miệng liếm láp cắn mút, để núm vú nho nhỏ nhô ra nhiễm phải nước bọt dâm mỹ.

Lục Lê không ngừng, một tiếng lại gọi một tiếng kêu lên "Từ Trăn".

Trong đầu hắn hiện tại cái gì cũng đều không nhớ ra được, chỉ có thể nghĩ đến nam nhân trước mặt.

Ngón tay Từ Trăn tìm tới địa phương bí ẩn, trực tiếp tiến vào hậu huyệt khô ráo, chịu đến lực cản bướng bỉnh đem hai ngón tay luồn vào trong.

Địa phương không có trải qua bôi trơn liền co thắt lại, Lục Lê bởi vì đau đớn mà nhíu mày lại, Từ Trăn dùng ngón tay gian nan khai thác, đốt ngón tay đi vào trong, tìm kiếm chỗ mẫn cảm của hắn.

Lục Lê bị trói hai tay quặp ra phía sau từ từ mất cảm giác, hắn kinh hoảng giương mắt nhìn Từ Trăn. Từ Trăn nhìn phía con ngươi hắn ướt át, khóe miệng chậm rãi nâng lên một vệt cười yếu ớt.

Tàn nhẫn, muốn đánh nát hắn một thân ngông nghênh, muốn dùng ngôn ngữ cùng động tác đến nhục nhã hắn.

Lục Lê chầm chậm nhắm mắt lại, lông mi e sợ run rẩy, thậm chí ngay cả hô hấp cũng bắt đầu chập chùng.

Lục Lê nói: "Cậu nhẹ một chút, cậu… A —— "

Ngón tay trong cơ thể không hề có điềm báo trước tiến vào nơi sâu nhất, Lục Lê không nhịn được kêu lên một tiếng sợ hãi, hắn lấy lòng tiến lên sượt bên gáy Từ Trăn, nói: "Từ Trăn, không nên như vậy, không nên như vậy…"

Nhẹ một chút, ôn nhu một chút, hắn sẽ rất nỗ lực phối hợp theo.

Từ Trăn lầm tưởng hắn không muốn làm chuyện ấy, ngón tay thâm nhập rút ra, tiếp theo thủ thế đem vật cứng chờ đợi chậm rãi tiến vào.

Động tác mặc dù có chút nôn nóng, thế nhưng quá trình tiến vào so với ngón tay càng thêm gian nan.

Lục Lê đau đến nỗi trên trán mồ hôi lạnh lấp kín, hắn không nhịn được hai chân liền đạp đá, Từ Trăn đè lại hông của hắn, chậm rãi khai thác bên trong hắn, để vật của chính mình hoàn toàn triệt để chiếm giữ hắn.

Thời điểm Từ Trăn toàn bộ tiến vào, Lục Lê cảm giác được có cái gì đó theo bắp đùi chảy xuống.

Đó chính là máu tươi.

Nhận ra được Từ Trăn sẽ không giống như trước kia đối xử với hắn nhẹ dạ, Lục Lê gắt gao cắn vào môi, không chịu nói ra một câu cầu xin.

Có máu tươi bôi trơn, động tác đút vào rút ra trở nên càng thuận lợi.

Không chút nào thương tiếc trừng phạt khiến Lục Lê hoàn toàn tuyệt vọng.

Trong miệng hắn còn lẩm bẩm tên Từ Trăn, cuối cùng thần trí liền hô to: "Cậu không phải, cậu không phải là Từ Trăn… Đem cậu ấy trả lại cho tôi!"

Nam nhân giọng nói trầm thấp: "Hóa ra Từ Trăn, đã bị anh tự tay giết chết."

72. Chương 72

Đến cuối cùng, Lục Lê bị làm mạnh mẽ đến hôn mê bất tỉnh.

Mặc kệ là trên sinh lý hay làtrong lòng đau đớn, đều ở trong giấc mộng hóa thành hư ảo.

Lục Lê ngủ mơ về một giấc mộng ấm áp.

Hắn mơ thấy nụ cười ôn nhu của Từ Trăn, xán lạn lại như ánh mặt trời ấm áp xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, dán vào trên người cậu. Từ Trăn đang nhắm mắt, vầng sáng kim quang đem lông mi hắn nhuộm thành màu vàng, mười ngón tay thon dài nhảy múa trên phím đàn đen trắng, tấu ra một khúc dương cầm tươi đẹp.

Lục Lê hai tay hoàn ngực, lưng hắn khẽ tựa vào bên cửa sổ, lẳng lặng nghe nam nhân tấu lên nhạc khúc.

Tiếng đàn kia như một dòng suối nhỏ chậm rãi chảy xuôi dòng, đặc biệt trong suốt êm tai, giống như tiếng nói Từ Trăn khinh nhu, Lục Lê vô cùng yêu thích.

Chỉ cần vừa nghe Từ Trăn biểu diễn nhạc khúc, liền có thể làm cho hắn từ trong ra ngoài sung sướng lên, đánh đuổi tất cả mọi buồn phiền.

Từ Trăn mở mắt ra, khóe miệng cậu giương lên độ cong, nhìn về phía Lục Lê trong ánh mắt tràn đầy sắc thái ôn nhu.

Bị tâm tình của cậu cảm hóa, môi Lục Lê không thể nén xuống liền giương lên.

Hai người đối diện như hiểu rõ đối phương, trao đổi tình ý lẫn nhau.

Đột nhiên, Lục Lê mắt tối sầm lại, gian nhà màu vàng chợt biến mất, hết thảy ôn tồn cũng theo gió tiêu tan.

Nhìn đến trước mắt nam nhân dính đầy máu tươi, ngửi được mùi máu tanh tiến vào trong mũi, Lục Lê không nhịn được lùi về sau một bước, súng trong tay cũng thuận thế rớt xuống đất.

Lục Lê muốn tiến lên đỡ lấy nam nhân bị thương, cánh tay lại đột nhiên bị kéo lại, vang lên bên tai là một giọng nói nữ nhân mềm mại, cô cũng đang e sợ, do dự hỏi: “Anh Tô, chúng ta đi?”

Không…

Lục Lê chân như mọc ra rễ bám dính trên đất, tầm mắt của hắn vững vàng dính chặt ở trên thân nam nhân.

Từ Trăn bởi vì mất máu quá nhiều mà đôi môi tái nhợt run run, cậu muốn cùng Lục Lê nói, nhưng cuối cùng cũng không nói ra được lời gì. Nước mắt không hề được báo trước rơi xuống, tiếng nói cậu run lên: “Tô Mộ, anh đừng đi!”

Nói ra được câu này như muốn tiêu hao hết thảy khí lực cậu, Từ Trăn nằm phục trên mặt đất, tay dính đầy máu tươi muốn chạm đến quần Lục Lê, lại bị Lục Lê hốt hoảng né tránh qua một bên.

Lục Lê tầm mắt nhìn sang hướng khác, tuy trong lòng đau đến rỉ máu, lại đối với Từ Trăn dùng thanh âm đạm mạc nói: “Tôi xin lỗi.”

Thế nhưng, tại sao muốn đi thương tổn cậu.

Tại sao…

Tại sao?

Lục Lê không nhớ ra được, tại sao mình nhất định tàn nhẫn đối xử với Từ Trăn như thế.

Giọng nữ kia lại nói: “Anh Tô…”

Lục Lê đánh gãy lời cô, nắm vai nữ nhân nói: “Chúng ta đi.”

Từ Trăn còn tồn giữ lại một tia ước ao ánh mắt liền triệt để ảm đạm xuống.

Lục Lê đầu đau như búa bổ, hắn không muốn đi cùng người phụ nữ bên cạnh, không muốn rời đi bên người Từ Trăn, trong lòng hắn thậm chí đều đang gào thét ở lại, nhưng thân thể theo động tác nữ nhân mà rời đi.

Mãi đến tận lúc rời đi, ánh mắt hắn bố thí cho Từ Trăn đều không có.

Lục Lê nghe được phía sau thanh âm Từ Trăn yếu ớt, cậu đang không ngừng, một lần lại một lần hô “Tô Mộ”.

Lục Lê trong lòng khó chịu sắp nổ tung lên, hắn không dám quay đầu lại, chỉ là bước nhanh đi về phía trước.

Hắn sợ lại nhìn tới Từ Trăn, thật sự không nhịn được trong lòng sẽ mềm xuống.

Lục Lê cúi đầu đi thẳng một mạch, vẫn đi về phía trước, mãi đến tận đi tới một vùng tối tăm, con mắt của hắn chua xót, trái tim như bị bóp lấy không thể thở nổi.

Hắn đi tới một cánh cửa trước mặt, đó là một cánh cửa rất quen thuộc, trong hai mươi mấy năm quá khứ, hắn vô số lần mở ra lại đóng lại cánh cửa này.

Hắn tiến lên muốn đi theo tiếng chuông cửa vang lên, nhưng khi đụng tới cánh cửa kia, cửa liền tự động mở ra.

Lục Lê nghe được âm thanh trong phòng vang lên tiếng cãi vã kịch liệt.

Hắn nhìn thấy mẹ mình lúc còn trẻ, mặt bà bởi vì phẫn nộ mà đỏ lên, đang tức giận chỉ trích người đối diện.

Lục Lê định thần nhìn lại, phát hiện người kia bị mắng không ngóc đầu lên được chính là mình.

Khi đó hắn còn rất trẻ, chỉ mới trong giai đoạn thiếu niên.

Mà phía sau chính mình, đứng tóm chặt lấy góc áo hắn, có bé trai co rúm lại sợ sệt,

Khuôn mặt quen thuộc hiện lên vẻ non nớt, Lục Lê ngay lập tức liền nhận ra nó là ai.

Cảnh tượng này cũng đặc biệt quen thuộc, đồng thời cũng làm cho Lục Lê khắc sâu ấn tượng.

Mẹ chỉ tiếc mài sắt không thành kim mắng hắn, nhưng không khiến Lục Lê sản sinh ra dao động nào, hắn còn quay đầu lại đối với bé trai không hề có một tiếng động há miệng, làm ra khẩu hình "Đừng sợ".

Còn giảo hoạt hướng về đứa bé trai chớp mắt một cái.

Bé trai hướng về hắn nở nụ cười, trong mắt hắc lưu ly nồng đậm ỷ lại vào hắn.

Lúc này mẹ đã mắng xong, bà ngồi vào ghế bưng lên ly nước nghỉ ngơi, nhưng trùng hợp nhìn thấy hai người trao đổi ánh mắt cho nhau.

Cơn lửa giận vô danh xông tới, bà bưng lên ly nước mới vừa uống một ngụm, hướng về phía Lục Lê tạt qua.

Không có phòng bị Lục Lê bị tạt nước ướt hết cả mặt.

Không giống như nước lạnh ở trong giấc mộng, nước ấm áp này phun đầy trên mặt Lục Lê.

Hắn lập tức liền tỉnh táo lại, Lục Lê theo bản năng né tránh: "Không…"

Người kia đem vòi hoa sen hướng về phía dưới, da dẻ trắng xám được nước nóng bốc hơi hun đúc rất nhanh nổi lên màu phấn hồng.

Sau khi cẩn thận cọ rửa, Lục Lê được đặt xuống bồn tắm lớn chứa đầy nước ấm bên trong, người kia bướng bỉnh muốn đem trên người hắn toàn bộ đều rửa sạch sẽ, bàn tay xoa lên miếng bông tắm ở trên người nam nhân tẩy rửa.

Từ giữa ra đến ngoài, rửa sạch sẽ từng chỗ.

Lục Lê ngơ ngác tùy ý để cậu thanh tẩy, khi Từ Trăn đưa ngón tay vào đến nơi bị thũng đau, hắn ngẩng

đầu lên, đối với Từ Trăn nói: “Cậu…”

Từ Trăn lạnh lùng gạt tay hắn ra, nói: “Anh không có quyền lựa chọn, Tô Mộ.”

Lục Lê rất oan ức, hắn không hiểu tại sao Từ Trăn biến thành như vậy, cũng không biết giấc mơ đáng sợ chân thực kia có phải là thật hay không.

Từ Trăn đem nam nhân rửa sạch sẽ dùng khăn tắm bọc lại, lại ung dung đem hắn chặn ngang ôm lấy.

Lục Lê nhắm mắt lại, hắn đem cánh tay vờn quanh qua cổ nam nhân, đem đầu chôn ở trước ngực Từ Trăn.

Hắn rất mệt mỏi, rất buồn ngủ, chỉ muốn lẳng lặng ôm Từ Trăn, hoặc là được Từ Trăn lẳng lặng ôm lấy.

Nhưng Từ Trăn sẽ không để hắn toại nguyện.

Lục Lê được cậu đặt xuống giường, bên giường bày một bộ quần áo, đó là tây trang màu đen dùng cho tiệc rượu.

Lục Lê giương mắt nhìn cậu.

Nam nhân hai tay hoàn ngực, nhìn chằm chằm Lục Lê một lát bỗng nhiên nở nụ cười. Hắn trong lúc cười mang theo một chút ác ý: “Mặc vào bộ quần áo này, theo tôi đến dạ tiệc hôm nay.”

Cậu dừng một chút, còn nói: “Lễ đính hôn của con gái nhỏ Phùng gia.”

Lục Lê không quen biết Phùng gia gì hết.

Hắn ngơ ngác nhìn Từ Trăn, phảng phất như đang nhìn một người xa lạ. Chí ít ở trong trí nhớ Lục Lê, Từ Trăn sẽ không đối xử với hắn ác liệt đến thế.

Lục Lê nhẹ nhàng lắc đầu, hắn không muốn đi tham gia tiệc tối, hắn chỉ muốn cùng hai người ở gần nhau.

Từ Trăn ánh mắt lạnh lẽo nhìn hắn, nói: “Nhanh như vậy liền đã quên tình cũ? Quả nhiên, anh căn bản không có trái tim.”

Lục Lê không nói lời nào.

Từ Trăn cho rằng hắn chọc vào nỗi đau nam nhân, nói tiếp: “Anh không có lựa chọn nào khác, Tô Mộ.”

Lục Lê buông mắt xuống, không có động tác cũng không có đáp lại.

Hắn không biết nên đối với Từ Trăn nói cái gì, nói hắn không phải là Tô Mộ sao? Vẫn là nói nội dung vỡ kịch đã vỡ nát không thể khống chế được nữa?

Hắn có thể nói, nhưng tiền đề là, Từ Trăn có tin hay không?

Lục Lê cử động môi, nói: "Cậu đem tôi, nhốt lại đây?" Hắn đã lâu không uống nước khiến yết hầu khô khốc đau đớn, Lục Lê không nhịn được cau mày ho khan một tiếng.

Từ Trăn nói: "Đúng thế, tôi đem anh nhốt lại, sao có vui không?"

Làm sao lại vui được chứ.

Hắn đương nhiên sẽ không vui rồi.

Lục Lê giương mắt nhìn cậu, trong mắt dẫn theo một chút chần chờ, hắn chậm rãi giơ lên cánh tay, tìm tới một bên tay Từ Trăn đặt xuống, mười ngón nắm lấy nhau.

Hắn cảm giác được nhiệt độ ấm áp, không phải nhiệt độ lạnh lẽo thuộc về quỷ nữa.

Lục Lê hỏi Từ Trăn: "Cậu còn nhớ sao?"

Hắn muốn hỏi chính là, Từ Trăn có còn nhớ hay không lúc cậu hóa thân thành quỷ, hai người từng có thời gian ở chung vui vẻ bên nhau.

Từ Trăn không hất tay của hắn ra, nhưng cũng không nắm chặt, cho phép Lục Lê dùng sức không nặng không nhẹ nắm lấy. Cậu thần sắc phức tạp nhìn Lục Lê một chút, nói rằng: "Đương nhiên nhớ chứ, làm sao có khả năng không nhớ rõ. Cho dù có ở trong mơ, tôi đều hận không thể lập tức trở về —— trả thù anh."

Lục Lê nhìn về phía ánh mắt của cậu cảm thấy thất vọng.

Lục Lê có thể liên tưởng đến, Từ Trăn thống hận Tô Mộ đến mức tự trở về để báo thù.

Thế nhưng hắn không muốn làm cái bóng của Tô Mộ lúc trước.

Lục Lê muốn nói 'Tôi không phải Tô Mộ', nhưng lời nói ra đến khóe miệng làm thế nào cũng không nói ra được.

Hắn nhìn Từ Trăn, bình tĩnh hỏi: "Cậu muốn trả thù ra sao?"

Từ Trăn tiến lên trước, tay cậu vẫn nắm tay Lục Lê, nhưng lời nói ra lại lạnh lẽo vô tình: "Tôi muốn thấy anh thống khổ."

Lục Lê không biết làm sao để trả lời, hoặc là Từ Trăn cũng không cần hắn đi trả lời.

Lục Lê nói: "Từ Trăn, tôi không thể rời bỏ cậu."

Hắn nói rất chân thành nhưng Từ Trăn không tin, cậu nói: "Anh lúc trước cũng đã nói như vậy, anh nói Tô Mộ không thể rời bỏ Từ Trăn. Nhưng cuối cùng thì sao, Tô Mộ rời bỏ Từ Trăn, không hề quay đầu lại."

Lục Lê nhớ tới giấc mộng đau thấu tim gan.

Ở trong mộng tăm tối kia, hắn đóng vai một kẻ giết người tàn khốc, để Từ Trăn triệt để từ từ chết đi.

Bị phủ định Lục Lê vẫn chấp nhất nói: "Từ Trăn, tôi không thể rời bỏ cậu."

Từ Trăn mím môi không đáp, ánh mắt của cậu ở trên người nam nhân xẹt qua, bỗng nhiên nở nụ cười, nói rằng: "Anh vội vã hướng về tôi biểu đạt tâm ý như thế, thật đúng là tiện."

Lục Lê nói: "Từ Trăn, tôi không thể rời bỏ cậu."

Từ Trăn nói: "Anh như vậy sẽ làm tôi cho rằng, anh sốt ruột muốn tôi chịch anh ngay tại chỗ."

Lục Lê trên tay dùng sức, đem Từ Trăn kéo đến trước người của hắn, hắn đứng lên, không thể chờ đợi được nữa hôn lên môi Từ Trăn.

Từ Trăn không nhúc nhích, càng không có tránh né, cậu tìm tòi nghiên cứu ánh mắt nhìn về phía Lục Lê, sắc bén đến đáng sợ.

Lục Lê đưa tay chặn lại tầm mắt cậu, không phải lần đầu tiên hôn môi, mà là lần thứ nhất hắn chủ động. Răng của hắn trong lúc lơ đãng cắn lên môi Từ Trăn, duỗi ra đầu lưỡi không biết như thế nào khống chế lại tiết tấu.

Thế nhưng Lục Lê cấp thiết muốn để Từ Trăn biết, hắn thật sự không thể rời bỏ Từ Trăn, gần như điên cuồng muốn tiếp cận cậu.

Lục Lê cảm giác mình điên rồi.

Hoặc phải nói hắn chỉ cách bị điên không xa lắm.

Thế nhưng, hắn muốn phóng túng chính mình một lần.

Thời điểm cả hai tách ra, Lục Lê nghe được âm thanh độ HE tăng lên, khiến hắn bỗng dưng phục hồi tinh thần lại.

Thế nhưng thần trí lần thứ hai rơi vào hỗn loạn, hắn ôm Từ Trăn, ghé vào lỗ tai cậu nói nhỏ: "Đến chịch tôi đi."

73. Chương 73

Nói xong câu tự làm bậy kia, Lục Lê liền đánh đổi trả giá đau đớn đến thê thảm. Đợi sau khi làm xong cảm giác thân thể không còn thuộc về chính mình, hắn nằm ở trên giường không muốn nhúc nhích chút nào.

Từ Trăn lại một lần nữa miễn cưỡng đem hắn không muốn nhúc nhích ôm lên, đem tới trong phòng tắm thật lòng vì Lục Lê thanh tẩy một lần.

Trên da thịt trắng xám loang lỗ đầy những dấu hôn, trên cổ tay dấu vết xanh tím vẫn chưa hồi phục, ngón tay Từ Trăn ở trên cổ tay hắn nhẹ nhàng vuốt nhẹ, Lục Lê nhìn ánh mắt âm u Từ Trăn, không khỏi có chút hoảng hốt.

Sau khi cẩn thận tắm rửa sạch sẽ, Từ Trăn lại vì hắn tự tay mặc vào âu phục đặt trên giường.

Hành động như vậy Từ Trăn đã từng làm ngàn lần vạn lần quen thuộc như thế, Lục Lê cũng tự nhiên để cậu vì chính mình mặc trang phục vào, giữa hai người hình thức ở chung không có một chút khác biệt nào.

Tuy rằng thái độ Từ Trăn đối với hắn rất ác liệt, thế nhưng nóng lòng chăm sóc cho hắn là thật không giả dối, hết thảy vì hắn làm mọi thứ đều chu toàn.

Lục Lê cũng không biết tại sao, vừa mới bắt đầu khi được người ta hầu hạ liền thấy không thoải mái, đến hiện tại lại yên tâm thoải mái hưởng thụ hầu hạ. Hắn thoát ra khỏi thế giới thứ nhất, còn có chút hoài niệm được Thư Nhiên hầu hạ những tháng ngày thoải mái đến như vậy.

Âm thanh hệ thống trùng hợp vang lên, nó cẩn thận hỏi: "Cậu chủ, anh vẫn ổn chứ?"

Lục Lê rất bình tĩnh trả lời: "Tao rất tốt nha, có chuyện gì?"

Hệ thống không yên lòng nói: “Tui còn lo lắng tinh thần anh còn đang thất thường.”

Lục Lê nói: “Không có nha, tao rất khỏe nha.”

Tuy rằng ngữ khí Lục Lê rất nhẹ nhàng, thế nhưng biểu hiện khác thường này vẫn khiến hệ thống có cảm giác được hắn hiện tại có gì đó không đúng.

Lục Lê còn nói: “Tao hiện tại nhất định có thể thuận lợi đi tới được tiến độ HE 100%.”

Hệ thống chần chờ nói: “… Sao có thể?”

Lục Lê nói: “Bởi vì tao đã có bệnh.”

Hệ thống: “…”

Lục Lê đột nhiên hỏi: “Tại sao Từ Trăn bỗng nhiên biến thành người? Trước đó nó không phải là quỷ sao, đến cùng đã xảy ra chuyện gì?” Còn có Từ Trăn vì sao lại – mang theo tâm thái trả thù Tô Mộ, vì sao lại đối với Tô Mộ hận đến thấu xương.

Hệ thống nói: “E sợ là phát sinh thoát ly quỹ đạo nguyên tác, trong kho số liệu tui không tìm được tin tức liên quan đến vụ này.”

Lục Lê không nói nữa.

Hệ thống sợ đem hắn kích thích phát điên, chần chờ một chút mới nói: “Thế giới này có thể OOC, có thể vỡ nát bất cứ lúc nào, cậu chủ, anh không cần diễn theo Tô Mộ nữa đâu.”

Lục Lê nói: “Đã quá trễ.”

Bên này Từ Trăn vì Lục Lê thắt xong cà vạt, dùng tay phủi gọn lại góc áo nhăn nheo, sau đó nhìn hắn nói: “Rất nhanh sẽ có thể nhìn thấy Phùng Đình, cùng bạn gái trước gặp mặt, không biết anh có cao hứng hay không?”

Lục Lê không biết từ trong miệng cậu Phùng Đình là ai, thế nhưng từ trong giọng nói Từ Trăn có thể suy đoán ra, khẳng định Phùng Đình sẽ không được Từ Trăn hoan nghênh.

Lục Lê đối với Từ Trăn nói bóng nói gió đương nhiên không cao hứng rồi, hắn ăn ngay nói thật: “Tôi không cao hứng.”

Từ Trăn qua loa "Ồ" một tiếng, sau đó nói: "Coi như anh không cao hứng, cũng muốn đi gặp cô ta."

Liền biết sẽ như vậy, mặc kệ trải qua bao nhiêu thế giới, người này vẫn muốn khống chế cùng ý đồ muốn sở hữu cường đại như vậy.

Lục Lê rũ xuống mí mắt nhìn trên cổ tay chính mình, không phản ứng lại cậu.

Hắn chợt nghe trong bụng vang lên tiếng ùng ục, ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, bên ngoài sắc trời ảm đạm, mưa gió nổi lên ầm ầm, Lục Lê có thể nhìn ra hiện tại đã là thời gian ăn tối.

Lục Lê bị Từ Trăn trói lại đây vẫn chưa ăn uống gì, hắn hiện tại đặc biệt nhớ mấy món ăn Từ Trăn nấu.

Khi đó Từ Trăn vẫn là quỷ làm bạn bên người hắn, chưa từng để Lục Lê đói bụng qua, mỗi lần Lục Lê chỉ cần biểu hiện ra ý tứ không muốn ăn, Từ Trăn sẽ kiên trì nhẹ nhàng không để cho hắn tùy hứng.

Lục Lê cũng cảm thấy rất thần kỳ, không biết tại sao hắn lại có chứng bệnh kén ăn nghiêm trọng đến thế, chỉ có thể cho phép chính mình ăn thức ăn do Từ Trăn làm ra.

Lại giống như hai thế giới trước, hắn cũng chỉ có thể ăn món Từ Trăn nấu.

Từ Trăn cũng nhìn sắc trời một chút, sau đó đè lại vai Lục Lê, giọng trầm xuống nói: "Đi thôi."

Lục Lê lắc lắc đầu, khi thấy sắc mặt Từ Trăn trở nên lạnh lùng liền nói: "Tôi sẽ theo cậu, thế nhưng hiện tại tôi muốn ăn cơm cậu nấu."

Từ Trăn xì một tiếng, hiển nhiên không nghĩ tới Lục Lê sẽ đưa ra loại yêu cầu này. Cậu câu môi cười cợt, nói: "Anh cho là mình có quyền lợi đưa ra yêu cầu này?"

Lục Lê ngẩng đầu nhìn cậu, nhẹ giọng lập lại: "Tôi muốn ăn cơm cậu làm."

Từ Trăn vọng tiến vào cặp con ngươi ướt át kia, cậu đã từng yêu cực kỳ Tô Mộ nhìn mình như thế, bởi vì hành động này của nam nhân tuy bề ngoài lạnh lùng, không hề phòng bị hướng về cậu hiển lộ nội tâm mềm mại.

Từ Trăn một luồng lửa giận cùng oán khí, muốn dằn vặt hắn, để hắn hối hận quyết định lúc trước khi bỏ mình đi.

Từ Trăn giơ lên cằm nam nhân, động tác cực kỳ ngả ngớn, Lục Lê thuận theo buông xuống mi mắt, lập lại: "Từ Trăn, tôi muốn ăn cơm cậu làm."

Từ Trăn tàn nhẫn từ chối: “Nhưng mà tôi không muốn làm cho anh, Tô Mộ.”

Hô hấp Lục Lê nhẹ thiển, hắn nói: “Từ Trăn, cậu đừng đối xử với tôi như vậy.”

Từ Trăn nói: “Vậy anh nói xem, tôi phải làm sao đối với anh đây? Như lúc đó anh đối với tôi làm như thế, nã một phát súng vào ngực tôi?”

Lục Lê mím môi, không biết trả lời như thế nào.

Âm thanh Từ Trăn dị thường lạnh lẽo: “Tôi đương nhiên sẽ không cam lòng nổ súng bắn anh.”

“Tôi muốn anh vĩnh viễn lưu lại ở bên cạnh tôi, lại mạnh mẽ dằn vặt anh.”

Lục Lê thật lòng nhìn cậu, nói rằng: “Tôi hối hận rồi.” Hắn duỗi ra cánh tay, vây quanh eo Từ Trăn, mặt phục tùng ở phía trên, dường như làm nũng nói, “Từ Trăn, làm sao cậu mới có thể tha thứ cho tôi?”

Đột nhiên Từ Trăn thật giống như không quen biết hắn làm ra hành động này, đứng một lát không nói gì.

Lục Lê biết Tô Mộ bình tĩnh lại nghiêm cẩn sẽ không nói ra những lời như vậy, làm ra hành động như thế này. Tô Mộ sẽ đem hết những điều này đều giấu sâu trong đáy lòng, hắn như một người lạnh lùng đứng xem, thường thường sẽ đưa mình nằm ngoài mọi việc.

Cái này cũng là lý do nguyên nhân tại sao Tô Mộ sẽ bệnh đến giai đoạn cuối cùng này.

Một người chấp nhất lâu, bình tĩnh lâu, trong lòng sẽ rất kiềm chế, muốn đem tất cả toàn bộ xả ra ngoài, mà Từ Trăn vừa vặn là nút chốt bom dẫn lửa.

Lục Lê nói: “Giúp tôi làm cơm đi, tôi muốn ăn cơm cậu nấu. Tôi đói muốn chết đây này …”

Hắn nói vô cùng đáng thương, khiến sắc mặt Từ Trăn có chút thay đổi.

Cái này như mèo con đang làm nũng nam nhân, căn bản là không giống Tô Mộ bất luận đối với điều gì đều lãnh đạm.

Từ Trăn cau mày nói: “Anh muốn giở trò gì? Cho rằng chỉ cần tôi mềm lòng, sẽ tha thứ cho anh sao?” Lời tuy nói như vậy, thế nhưng hắn đưa tay khước từ Lục Lê sức mạnh hiển nhiên không nặng là bao.

Lục Lê lại nghe được thanh âm độ HE đang thong thả nâng lên.

Hắn đối với Từ Trăn nói: "Tôi muốn ăn cơm cậu làm."

Lục Lê ngây thơ cho rằng Từ Trăn sẽ bởi vì chính mình cầu xin mà nhẹ dạ, nhưng hắn sai rồi, hiện tại Từ Trăn không còn nhẹ dạ với hắn nữa.

Từ Trăn đem ngón tay Lục Lê từng ngón từng ngón từ trên người hắn đẩy ra, nhàn nhạt nói: "Tô Mộ, anh đừng nghĩ muốn được voi đòi tiên. Trước kia Từ Trăn sẽ đáp ứng hết thảy mọi yêu cầu của anh, mà hiện tại Từ Trăn không còn như xưa nữa."

Nghe được cậu nói câu này Lục Lê viền mắt chua xót, nước mắt suýt chút nữa liền rơi xuống.

Lục Lê nói: "Trước kia Tô Mộ không yêu cậu, hiện tại Tô Mộ yêu cậu."

Từ Trăn không muốn phí lời cùng hắn, có chút thô bạo kéo nam nhân đi, hầu như là kéo hắn ra đến cửa. Lục Lê giãy dụa mấy lần không tránh ra được, sức mạnh trên cổ tay như vòng sắt hung hăng buộc chặt lấy, sau đó liền dứt khoát cứ để Từ Trăn tùy ý kéo mình đi.

Lục Lê bước ra ngoài mới phát hiện nơi này là một khu biệt thự lớn, bốn phía trống trải không có người, chỉ có hàng cây xanh biếc đủ loại, tất cả xung quanh đều rất xa lạ. Hắn còn chưa kịp nhìn thêm vài lần, liền bị Từ Trăn nhét vào trong xe.

Từ Trăn ngồi vào ghế lái xe, uy hiếp nói: "Anh mà dám chạy, tôi liền đánh gãy chân anh."

Lục Lê rất bất đắc dĩ, hắn nói: "Tôi không chạy."

Từ Trăn không nói nữa, có điều Lục Lê nhìn vẻ mặt của cậu có điểm không đáng tin.

Lục Lê cũng không nói gì thêm, bên trong xe trong lúc nhất thời trầm mặc yên tĩnh.

Mãi đến khi xe chạy ra khỏi khu biệt thự, nhìn ra cảnh tượng bên ngoài Lục Lê mới không nhịn được lên tiếng nói: "Đây không phải ở C thị?" Nói xong hắn liền ngậm miệng lại, bên ngoài người nước ngoài tóc vàng mắt xanh kia, đứng lặng ở bên đường nhìn áp phích cực lớn bên trên có ghi hàng chữ tiếng Anh, còn có… Mở cửa sổ ra tựa hồ còn có thể ngửi thấy được mùi ẩm ướt sau cơn mưa.

Mẹ nó, căn bản đây không phải ở quốc nội. Phỏng chừng hộ chiếu cùng thẻ căn cước đều nằm trong tay Từ Trăn, cậu muốn triệt để cắt đứt mọi nỗ lực bỏ trốn của hắn.

Lục Lê lại bắt đầu cảm thấy thủ pháp gây án từ tên biến thái này càng ngày càng cao tay, càng ngày càng cao minh.

Từ Trăn "Ừ" một tiếng, liền không tiếp tục nói nữa.

Xe đi tới bên trong một khu biệt thự khác, cửa lớn điêu khắc hoa văn phức tạp chậm rãi mở ra, xuyên qua con đường cái, đi tới một tòa biệt thự phía trước.

Từ Trăn lái xe đến trước cửa, sau khi xuống xe đem chìa khoá giao cho nhân viên phục vụ.

Lục Lê cũng xuống xe, trước mắt với tạo hình kiến trúc cổ Châu Âu cảm thấy có chút hiếu kỳ.

Từ Trăn tiến lên kéo cánh tay Lục Lê, không e dè mọi tầm mắt của người khác nhìn tới, công khai dẫn hắn tiến vào phòng khách chính.

Đi vào không bao lâu, có một nam nhân tóc vàng ăn mặc chỉnh chu hướng về bọn họ đi tới, ôm Từ Trăn nhiệt tình một hồi, dùng tiếng Anh nói vấn đề gì đó.

Lục Lê cũng nghe hiểu cậu ta đang nói cái gì, đại thể là: Ôi cha, cậu đến rồi, bạn cũ của tôi, tôi rất là nhớ cậu nhé.

Từ Trăn gọi cậu ta là Andrew.

Lục Lê suy đoán cậu ta chính là nhân vật chính ngày hôm nay.

Andrew nghiêng đầu vừa nhìn, đối diện tầm mắt Lục Lê nhìn sang, cậu ta cực kỳ khuếch đại nở nụ cười, hưng phấn chỉ vào hắn, lập tức mở ra hai tay muốn ôm lấy Lục Lê.

Từ Trăn cười đem cánh tay cậu ta cản lại.

Andrew cũng không thèm để ý, chỉ là ánh mắt hứng thú nhìn chằm chằm Lục Lê.

Lục Lê bị cậu ta nhìn bằng ánh mắt xích lỏa có chút lúng túng, Andrew lúc này lại thu hồi tầm mắt, vỗ vai Từ Trăn, cười nói gì đó, sau đó xoay người rời đi.

Bên trong phòng khách chính bố trí tương tự như một hội trường, dựa theo tập tục hôn lễ bên này, hôn lễ bình thường chia làm hai tràng, mỗi tràng đều do cha sứ đi tới tuyên đọc thánh kinh, tiếp đó tân khách ở dưới đài tiếp nhận tâm ý.

Từ Trăn mang theo Lục Lê đi tới chỗ ngồi dành cho tân khách, Lục Lê phát hiện chỗ bọn họ ngồi chính là vị trí quan sát toàn bộ hội trường rõ ràng nhất, hơn nữa cũng là vị trí nhìn phía người trên đài gần nhất.

Lục Lê vừa bắt đầu vẫn không cảm giác được điều gì kỳ quái, nhưng mà đến lúc sau, nhìn thấy cô dâu ở trên đài ánh mắt khiếp sợ nhìn hắn, dáng vẻ rưng rưng muốn khóc kia, khuôn mặt cùng trong giấc mộng giống nhau như đúc, khiến Lục Lê cả người đều không ổn.

Cô dâu xem ra đặc biệt kích động, tay nắm hoa cưới bắt đầu kịch liệt run rẩy lên, khuôn mặt trang điểm tinh xảo thống khổ vặn vẹo.

Lúc này cha sứ đang hỏi hai người mặc kệ bần cùng phú quý có hay không không rời không bỏ.

Andrew nắm vai cô dâu, ghé vào bên tai cô nói gì đó, cô dâu xinh đẹp trong đôi mắt chứa đầy nước mắt, trên mặt vẻ kích động tản đi, mặt xám như tro tàn.

Từ Trăn cũng nắm vai Lục Lê, để cho hai người thân thể càng gần kề một chút, cậu hỏi: "Nhìn thấy nữ nhân anh yêu nhất và người khác cử hành hôn lễ, đau lòng sao?"

74. Chương 74

Lục Lê không nghe rõ Từ Trăn nói gì, hắn hiện tại cái gì cũng đều không nghe được, chỉ có thể chăm chú nhìn chằm chằm cô dâu khuôn mặt đẹp đẽ, gắt gao nhìn, dường như muốn đem cô khắc sâu vào trong đầu.

Trên bàn tay bỗng nhiên đau đớn khiến Lục Lê phục hồi tinh thần lại.

Hắn bỏ qua tầm mắt một bên, nhìn về phía Từ Trăn vẻ mặt không thích thú.

Từ Trăn nhìn dáng vẻ hắn hồn vía lên mây, còn tưởng rằng nam nhân bởi vì nhìn thấy Phùng Đình mà bị đả kích, trong lòng cỗ buồn bực vô danh càng sâu.

Tâm tình khó tả chiếm cứ đầu óc luôn luôn thanh minh của cậu, cho tới khi Từ Trăn đem Lục Lê kéo vào trong lòng ngực, ở trước mặt đôi mới cưới kia, cúi đầu chiếm lấy bờ môi nam nhân mềm mại.

Cậu cho rằng nam nhân sẽ mãnh liệt phản kháng.

Thế nhưng Lục Lê không có.

Không những không có, hắn còn phối hợp ngẩng đầu lên, thuận tiện cho Từ Trăn hôn môi.

Từ Trăn đầu lưỡi dọ thám vào, mút vào nước bọt vui sướng, vốn dự định lướt qua rồi thôi, thế nhưng đột nhiên muốn ngừng mà không được, không nỡ thả hắn ra.

Cô dâu hiển nhiên cũng nhìn thấy tình cảnh dưới đài này, cô cực lực nén nhịn nước mắt rơi xuống, nếu như không phải hiện tại ở trên đài cử hành hôn lễ, đứng ở dưới con mắt mọi người, chỉ sợ cô cũng muốn khóc lớn một lần.

Lục Lê buông xuống mi mắt, chịu đựng Từ Trăn có chút thô bạo hôn môi mình.

Mãi đến tận khi đầu lưỡi tê dại, Từ Trăn mới buông hắn ra.

Lục Lê biết mục đích cậu làm như vậy, không phải muốn cho cô dâu trên đài nhìn, hắn nhẹ nhàng thở hổn hển, nói rằng: "Tôi không quen biết cô ta."

Ngón tay Từ Trăn vuốt nhẹ lên môi ửng đỏ của hắn, vẻ mặt bất động.

Lục Lê không được trả lời, hắn nói tiếp: "Tôi không quen biết Phùng Đình, tôi chỉ nhận thức cậu, tôi chỉ nhận thức Từ Trăn."

Hệ thống nghe xong đột nhiên muốn ói, không chịu được nói: "Anh đừng nói nữa, thật XX buồn nôn."

Thế nhưng lời nói của hắn đối với Từ Trăn rất có lợi, Từ Trăn vẻ mặt lạnh lùng liền buông lỏng, thay đổi đến mức dị thường nhu hòa. Tuy rằng không biết tại sao trong ấn tượng Tô Mộ sẽ phát sinh loại chuyển biến này, nhưng không thể nghi ngờ cậu rất thích Tô Mộ thuận theo như vậy.

Sau khi cử hành hôn lễ xong xuôi, tân khách có thể tùy ý đi lấy món ăn đồ uống. Tân viện cùng thân sĩ cùng nhau chuyện trò, âm nhạc du dương êm tai bắt đầu tấu vang lên, Lục Lê bị Từ Trăn kéo cánh tay lại, đi tới trước bàn ăn thật dài.

Lục Lê nhìn thấy đồ ăn trên bàn một điểm khẩu vị đều không có, hắn chỉ liếc mắt nhìn liền vội vội vàng vàng dời tầm mắt.

Từ Trăn đi lấy rượu đỏ đặt trên khay, từ xa liền nghe Andrew dùng tiếng Anh gọi tên cậu.

Cô dâu thay đổi một bộ áo cưới thật dài, bộ váy trắng trên người cô bó sát, mặt trên điểm đầy kim sa hạt lựu sáng lóng lánh, có vẻ ung dung lại hào hoa phú quý, có thể thấy Andrew rất cam lòng vì vợ yêu của cậu vung tiền ra.

Phùng Đình cũng bị Andrew kéo cánh tay, cô nhìn Lục Lê, trong mắt đã rút đi dáng vẻ khiếp sợ, chỉ còn lại nỗi niềm bi thương.

Lục Lê bị cô nhìn không hiểu ra sao.

Từ Trăn tay cầm càng chặt, Lục Lê nhăn lại lông mày, không hất tay cậu ra.

Phùng Đình sắc mặt trắng bệch, cô nhìn Lục Lê, chậm chạp kêu một tiếng: "Anh Tô."

Nghe được thanh âm quen thuộc này, Lục Lê trong lòng liền run lên, ký ức trong mộng cùng hiện tại bắt đầu trùng điệp chồng chất lên nhau.

Bên tai còn nghe được Từ Trăn cả người đầy máu đang không ngừng, lặp lại kêu tên của hắn.

Lục Lê đột nhiên rất muốn biết rõ đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Từ Trăn như người thắng cuộc ôm lấy nam nhân, khóe miệng cậu giương lên nụ cười ác ý, đồng thời cũng tỉ mỉ quan sát vẻ mặt Lục Lê, dù cho vẻ mặt nam nhân có một tia thay đổi sắc mặt, cậu sẽ cảm giác được sự trả thù đầy khoái ý.

Lục Lê cảm thấy Từ Trăn rất ngây thơ, vẻ mặt cậu đáng thương như thế, hướng về một người không hề có ký ức mà trả thù.

Nghĩ như vậy Lục Lê không nhịn được nhấc tay sờ lên đầu cậu.

Từ Trăn mân môi, làm bộ lạnh nhạt lại không cao hứng, thế nhưng ánh mắt sáng lên lạ kỳ.

Lục Lê lại nghe được âm thanh độ HE vang lên.

Hắn cảm thấy Từ Trăn biến thái này rất thích vuốt lông.

Phùng Đình nhìn thấy Lục Lê động tác cưng chiều có phần bắt đắc dĩ, vẻ mặt cô rất khó mà tin nổi, không cách nào hiểu được vì sao Lục Lê lại hành động như vậy.

Lục Lê không quan tâm Phùng Đình nghĩ gì, vẫn cứ vuốt lông Từ Trăn: "Đi thôi, tôi muốn về nhà."

Hắn dùng từ "Nhà" này có ý nghĩa đặc thù, Từ Trăn cầm tay hắn sức mạnh bỗng nhiên thả lỏng ra, thế nhưng cậu không trả lời Lục Lê, trái lại cười nói đi cùng Andrew trò chuyện.

Lục Lê cùng Phùng Đình mặt đối mặt, hai người đối lập không nói gì, Lục Lê cảm thấy có chút lúng túng khó xử.

Phùng Đình muốn nói lại thôi, trong đôi mắt đẹp đẽ hiện lên sương mù mịt mờ, cô nói: "Anh Tô, em rất nhớ anh."

Lục Lê cảm thấy có chút không đúng.

Hỏi: Cô dâu mới vừa cử hành hôn lễ, lại liếc mắt đưa tình hướng về một người đàn ông khác nói "Em nhớ anh", cái này có hàm nghĩa gì?

Đáp: Cô ấy muốn anh ta đá chú rể đi, mang theo cô bỏ trốn.

Thế nhưng Lục Lê không quen biết Phùng Đình, cũng không muốn dựa theo như trên mà hành động, dù sao bên cạnh còn có ánh mắt biến thái nhìn chằm chằm vào hắn, điều này làm cho hắn cảm thấy trong lòng áp lực cực kỳ lớn.

Lục Lê chỉ có thể thử cùng cô hàn huyên: "Em dạo này có khỏe không?"

Cô dâu ngậm nước mắt nói: "Không khỏe một chút nào."

"…" Lục Lê bị nghẹn một hồi, mới tiếp tục nói, "Ha, may là tôi cũng còn tốt."

Cô dâu xém tí nữa bật khóc, cô run giọng nói: "Từ sau khi anh rời đi, không một ngày nào em ngủ ngon giấc cả."

Lục Lê bật thốt lên một câu: "Xin lỗi."

Hắn cũng không biết tại sao lại nói ra câu này, chỉ là theo bản năng trả lời.

Thế nhưng nếu như bọn họ đúng là mối quan hệ tình nhân, vậy bây giờ biểu hiện Phùng Đình lại vẫn còn hoài niệm tình xưa, bản thân cô ngay ngày lễ thành hôn còn than thở khóc lóc hồi ức tình cũ.

Lục Lê nói: "Tôi chúc em hạnh phúc."

Phùng Đình lắc đầu nói: "Không, anh Tô, anh nghe em giải thích…"

Còn chưa nói hết, nước mắt cô liền rơi xuống.

Lục Lê trong lòng dâng lên tâm tình không tên, khiến hắn rất buồn bực.

Chỉ là hắn chưa kịp nói gì, cánh tay đột nhiên bị một sức mạnh kéo tới, trên cánh tay đau đớn khiến Lục Lê nhăn lông mày lại.

Không phải là bởi vì Từ Trăn đột nhiên cử động, mà là bởi vì làm đau hắn.

Lục Lê cau mày, nhẹ giọng quát lớn nói: "Cậu nhẹ tay chút."

Từ Trăn nói: "Hai người đang nói chuyện gì, nhìn cô ta thật giống như muốn nhào vào lòng ngực anh khóc lớn một trận, có phải anh rất đau lòng không, hửm?"

Lục Lê rất bất đắc dĩ vuốt lông cậu: "Không có chuyện đó đâu, cậu đừng có lộn xộn."

Từ Trăn xem ra không tin, cậu hướng về Andrew lên tiếng chào tạm biệt, mặt không hề cảm xúc lôi Lục Lê đi ra phía ngoài.

Lục Lê bị cậu tính khí âm tình bất định khiến cho mình như bị uy hiếp.

Khi ngồi ở trên xe, Lục Lê ngồi ở vị trí kế bên tài xế đến gần hỏi cậu: "Cậu đột nhiên nổi điên cái gì?"

Từ Trăn cáu kỉnh như cô vợ nhỏ, cậu sắc mặt âm trầm không nói lời nào, khởi động xe giẫm phanh liền xông ra ngoài.

Lục Lê thấy cậu cố tình gây sự, liền không tiếp tục để ý Từ Trăn, ở trong đầu cùng hệ thống đối thoại.

Lục Lê hỏi hệ thống: "Phùng Đình là ai?" Tuy rằng hệ thống rất vô căn cứ, thế nhưng hắn biết chỉ cần người mới xuất hiện, hệ thống liền tuồn thông tin tương quan cho hắn biết.

Hệ thống nói: "Đã từng là bạn gái cũ của Tô Mộ."

Lục Lê nói: "Tại sao tao không nhớ rõ?"

Hệ thống: "Vì anh ngu."

Lục Lê: "..."

Hệ thống còn nói: "Thật ra tui cũng không biết."

Lục Lê càng cùng hệ thống nói chuyện thì càng sinh khí, hơn nữa Từ Trăn một đường về nhà sắc mặt rất khó coi, hắn mở cửa kính xe xuống, xuyên thấu qua ngoài cửa sổ nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Không biết qua bao lâu, Lục Lê hầu như muốn ngủ gục, xe mới tiến vào con đường quen thuộc, trở lại

trước biệt thự.

Từ Trăn mở cửa để hắn xuống xe.

Lục Lê mơ mơ màng màng theo cậu xuống xe, Từ Trăn chăm chú nắm tay hắn, cậu sợ chỉ cần không chú ý một chút liền để hắn chạy thoát.

Tuy rằng cơn buồn ngủ xông tới mãnh liệt, nhưng Lục Lê vẫn cảm thấy rất đói.

Bị trói lại đây còn chưa kịp ăn uống gì, vừa nãy ở trên tiệc tối một điểm khẩu vị đều không có. Hắn nhớ đến mùi vị cơm canh Từ Trăn từng làm.

Lục Lê ngồi ở trên ghế salông ôm nam nhân mặt như băng sương, hắn đói bụng hầu như muốn mềm nhũn cả người, uể oải đến nỗi không muốn nhúc nhích, hắn đem mặt kề sát ở bên gáy Từ Trăn, suy yếu nói rằng: "Nấu cơm cho tôi đi, tôi đói quá."

Rõ ràng là câu mệnh lệnh cùng giọng nói ra lệnh, nghe vào trong tai Từ Trăn mang theo dáng vẻ đáng yêu làm nũng.

Đối diện cặp con ngươi đen ướt át kia, Từ Trăn không đành lòng đi từ chối.

Lục Lê lập lại: "Từ Trăn, tôi muốn chết đói đến nơi rồi, nấu cơm cho tôi đi."

Sắc mặt của hắn trắng xám, môi bởi vì thiếu nước liền khô nứt ra, nắm lấy áo Từ Trăn còn nhẹ nhàng run rẩy lên, rất phù hợp với cụm từ "Chết đói đến nơi".

Từ Trăn sờ lên đỉnh đầu mềm mại của hắn, nhìn ra Lục Lê là chân tâm khát cầu.

Tuy rằng không biết vì cái gì làm cho nam nhân chấp nhất như thế, thế nhưng Từ Trăn cân nhắc đến thân thể của hắn, do dự một chút vẫn là đứng lên đi làm.

Lục Lê theo sát cậu đến nhà bếp.

Tận mắt thấy Từ Trăn làm một tô mì lớn, Lục Lê mới cẩn thận từng li từng tí một bưng trở lại trước bàn ăn, thân thể giống như BUG, để hắn nguyên bản uể oải suy sụp đã biến thành bụng đói cồn cào.

Từ Trăn thần sắc phức tạp nhìn Lục Lê đem một tô mì nước xem là bảo vật, cầm lấy đôi đũa cũng không cần để ý mình bị nóng liền bỏ vào trong miệng, hoàn toàn không có giáo dưỡng.

Lục Lê cũng hận mình tại sao biểu hiện lại tiện đến thế.

Thế nhưng hắn không nhịn được, vừa nghĩ tới đây là Từ Trăn tự mình làm mì, hắn liền hận không thể cầm tô nuốt vào trong bụng.

Lục Lê ăn tuy rằng nóng lòng một chút, thế nhưng cũng không quá chật vật, nhoáng một cái liền đem một tô mì ăn hết, ngay cả nước dùng cũng đều uống sạch sành sanh.

Hắn đặt đôi đũa xuống, giương mắt nhìn Từ Trăn: "Cậu đi rửa tô?"

Từ Trăn bất đắc dĩ thở dài, dĩ nhiên thật sự vâng lệnh cầm lấy tô, một lần nữa đi vào nhà bếp.

Lục Lê liền thư giãn nằm trên ghế salông, nghe trong phòng bếp vang lên tiếng nước quen thuộc, cơn buồn ngủ tập kích dâng lên, khiến hắn càng có cảm giác ảm đạm buồn ngủ.

Mãi đến tận khi ý thức bắt đầu mơ hồ.

Hắn ở bên trong mộng cảnh mông lung, nghe được tiếng bước chân Từ Trăn hướng về hắn đi tới, còn có cậu đang nói gì đó, liền đưa tay ra ở trên bụng mình xoa nắn.

Lục Lê cảm thấy Từ Trăn như vậy rất ôn nhu.

Hắn mơ một giấc mơ, trong mộng hắn cầm lấy góc áo Từ Trăn, trong miệng phát sinh âm thanh mơ hồ không rõ ràng, gọi cùng một cái tên.

Lục Lê nói: "Từ Trăn, tôi rất muốn bên cạnh cậu."

Từ Trăn hồi lâu không trả lời.

Lục Lê còn nói: "Từ Trăn, tôi luôn nghĩ về cậu."

Từ Trăn cảm thấy mình bị hắn làm phiền, mới lên tiếng động viên nói: "Tôi biết rồi."

Lục Lê hướng về cậu đưa ra yêu cầu: "Cậu đối tốt với tôi một chút, có được không?"

Từ Trăn lại không lên tiếng.

Lục Lê quấn quít lấy cậu muốn cậu đáp ứng hắn.

Từ Trăn có chút bất đắc dĩ, cậu nói: “Được rồi.”

Lục Lê lúc này mới hài lòng liền ngủ thiếp đi.

75. Chương 75

Ý thức Lục Lê ảm đạm, thế nhưng hắn cảm giác mình không có ngủ, bởi vì trước mắt của hắn bắt đầu hiện lên từng hình ảnh, lại như một bộ phim trình chiếu qua bên trong võng mạc của hắn.

Hắn mơ tới Từ Trăn, mơ tới Phùng Đình, cũng mơ tới Tô Mộ.

Mơ tới hết thảy sự việc.

Hết thảy những điều hắn không biết, lại muốn biết.

Lục Lê vào một ngày đẹp trời sau giờ ngọ gặp phải Từ Trăn.

Bọn họ quen biết tại một phòng ăn cơm kiểu Tây với tên gọi là “Mật đường”, lúc đó Từ Trăn một thân quần áo thể dục đang ngồi ở trước dương cầm màu trắng, ngón tay thon dài trên phím đàn trắng đen nhảy múa, cậu nhắm hai mắt lại, cùng với mọi người say mê bên trong những khúc nhạc tràn đầy sức sống.

Sau khi kết thúc một khúc nhạc, Từ Trăn đặt tay trên phím đàn, đang suy tư muốn biểu diễn khúc nhạc nào tiếp theo.

Lục Lê gọi một ly cà phê, ngồi ở chỗ gần cửa sổ, đó là khoảng cách xa chỗ đặt đàn dương cầm nhất.

Thế nhưng hắn tùy ý đem tầm mắt nhướn lên, liền nhìn thấy trên quần jean Từ Trăn tẩy đến trắng bệch, còn có túi xách xám xịt đặt ở trên mặt đất.

Hắn suy đoán thanh niên này vẫn còn là học sinh, hơn nữa còn hay ra ngoài kiếm việc làm để nhận tiền ngoài giờ.

Từ Trăn đã nghĩ ra một khúc, đầu ngón tay sung sướng tuôn tràn ra ngoài, Lục Lê nghe bên tai khúc dương cầm vui vẻ, bưng ly lên nhấp một ngụm cà phê.

Lục Lê lúc rời đi, lén lút đem ly cà phê đặt phía trên nắp đàn dương cầm, phía dưới đè lên tiền boa cho Từ Trăn.

Liên tục mấy ngày, Lục Lê vẫn đi đến nhà hàng cơm Tây, đến xem cùng một người.

Đương nhiên cũng cho cậu không ít tiền boa.

Từ Trăn đem số tiền Lục Lê đưa cho mỗi lần đều cất đi, một phần đóng học phí, còn lại lén lút tích góp, dự định kiếm lời đủ tiền rồi liền trả lại Lục Lê.

Tuy rằng mỗi ngày Lục Lê đều sẽ cho cậu tiền, thế nhưng hai người vẫn chưa bao giờ trò chuyện cùng nhau.

Từ Trăn rất tự ti, hắn đem cảm động cùng cảm kích đặt ở dưới đáy lòng, không dám cùng Tô Mộ nói chuyện, chỉ những lúc chơi đàn mới dám liếc trộm Lục Lê.

Rốt cục có một ngày, Từ Trăn tích góp đủ số tiền muốn trả lại Lục Lê, cậu đem tiền mặt kia đặt ở bên trong phong bì, nghĩ đến ngày mai có thể cùng nam nhân nói chuyện, Từ Trăn tâm hưng phấn như nổi trống, buổi tối ở trên giường trằn trọc trở mình hồi lâu mới đi vào giấc ngủ.

Nhưng cách ngày sau, Từ Trăn không thể toại nguyện nhìn thấy nam nhân.

Cậu biết nam nhân buổi trưa mỗi ngày sẽ đến phòng ăn cơm kiểu Tây, hắn đến gọi một ly cà phê, ngồi ở cùng một vị trí, lẳng lặng nhìn người đi đường ở bên ngoài cửa sổ.

Mỗi lần Từ Trăn nhìn đến nam nhân, không chú ý đến tình huống liền bấm ra phím đàn sai. Cậu sẽ hoang mang cúi đầu, khóe miệng mím môi ngượng ngùng mỉm cười, đợi đến khi có dũng khí lại ngẩng đầu nhìn đến nam nhân, sẽ phát hiện tầm mắt Lục Lê chỉ nhìn bên ngoài cửa sổ.

Từ Trăn không muốn mình không có gan can đảm như vậy.

Cậu muốn bước đến gặp gỡ nam nhân.

Vào cái ngày không thấy nam nhân đến, Từ Trăn mới hậu tri hậu giác hướng về người chung quanh hỏi thăm hắn là ai.

Từ Trăn biết tên của người đàn ông đó gọi là Tô Mộ.

Còn biết hắn là bác sĩ khoa tâm thần có tiếng tại C thị.

Khoảng cách từ bệnh viện Tô Mộ đến phòng ăn cơm kiểu Tây cách mấy con phố rất xa, Từ Trăn cố ý trước thời gian tan việc, thừa dịp hoàng hôn buông xuống ngồi lên xe buýt hướng về nội thành.

Từ Trăn đưa tay sờ lên lòng ngực đụng vào phong thư kia, cậu tưởng tượng nhìn thấy nam nhân làm sao để có thể mở miệng, làm sao để có thể nói cho thật tốt ngỏ ý muốn cám ơn hắn.

Chỉ cần vừa nghĩ tới nam nhân lộ ra vẻ mặt vui mừng, Từ Trăn liền không nhịn được nhếch miệng lên, lộ ra nụ cười vui vẻ.

Cậu đi vào một con hẻm hẻo lánh, đi qua cái ngõ nhỏ này, lại xuyên qua lối đi dành cho người đi bộ, liền có thể đến nơi gặp Tô Mộ.

Bước chân Từ Trăn càng ngày càng nhẹ nhàng, cậu đã không thể chờ đợi được nữa muốn đến gặp nam nhân.

Chìm đắm trong niềm vui sung sướng Từ Trăn không phát hiện phía sau có tiếng bước chân.

Càng không phát hiện, mấy người ở phía sau đã dõi theo cậu ròng rã suốt một chặng đường dài.

"Bốp" một tiếng, từng cú đánh trút xuống lên trên da thịt từ trong con hẻm nhỏ yên tĩnh truyền ra ngoài, sau một vài cú quyền đấm cước đá, tiếng âm thanh đánh nhau từ từ yên tĩnh trở lại.

Lục Lê là người đứng xem nhìn khắp nơi trên mặt đất dầy đặc máu tươi, không nhịn được nữa nhào tới, muốn tiến lên đem thanh niên nâng dậy, nhưng kinh hãi phát hiện tay của mình hoàn toàn trong suốt, thời điểm chạm đến được Từ Trăn liền vượt qua thân thể của cậu.

Thanh niên nhuốm máu từ trong cổ họng phát sinh tiếng rên rỉ, trên đầu cậu máu tuôn xối xả, chảy qua gò má, như huyết lệ uốn lượn chảy xuống.

Cậu dùng hết sức lực, muốn đem phong thư bị dẫm đầy vết chân cách đó không xa cầm ở trong tay, tay vô lực nâng lên trong phạm vi rất nhỏ, nhưng thất bại liền hạ xuống.

Thế nhưng cậu không hề từ bỏ, lấy cùi chỏ chống thân thể của chính mình, gian nan bò qua.

Đem phong thư nhàu nát dơ bẩn nắm ở trong tay, chăm chú nắm chặt.

Lục Lê nhìn thấy trên mặt Từ Trăn mang theo nụ cười cay đắng.

Từ Trăn nhắm hai mắt lại.

Lục Lê như điên lên liền hét to: "Không, Từ Trăn! Có người ở đây không! Mau cứu cứu cậu —— "

Hắn quên đây là ở trong mơ, chính mình chỉ là một người đứng xem mà không phải là người tham dự. Lục Lê la khàn cả giọng nhưng không một ai đáp lại, hắn tuyệt vọng quỳ trên mặt đất ôm lấy Từ Trăn, mặc dù biết khả năng Từ Trăn không nghe được, vẫn cứ đau lòng an ủi thanh niên.

Lục Lê kêu tên Từ Trăn.

Kêu cực kỳ lâu, âm thanh gọi đến rất nhiều.

Mãi đến tận trước mắt hắn xoay một cái, hết thảy trở nên mơ hồ không rõ, tất cả lại trở nên dị thường rõ ràng.

Hình ảnh vỡ vụn chắp vá hiện ra hoàn chỉnh, Lục Lê mới phát hiện mình đang trong cảnh tượng, hiện tại đã đưa thân vào trong bệnh viện. Hắn nhìn thấy khắp nơi tường màu trắng tinh, còn có mùi thuốc sát trùng gay mũi.

Lục Lê nhìn thấy đối diện thanh niên bận đồng phục bệnh nhân.

Từ Trăn trên đầu còn quấn một vòng băng gạc, không biết cậu đã đi đâu, đồng phục trên người đầy vết bẩn. Thời điểm cậu nhìn thấy Lục Lê, thần thái vốn có chút rầu rĩ đột nhiên hai mắt liền sáng lên, ngoan ngoãn kêu một tiếng: "Bác sĩ Tô."

Lục Lê "Ừ" một tiếng, cầm trong tay bản lịch bệnh màu xanh, hỏi Từ Trăn mấy vấn đề, Từ Trăn trả lời rõ ràng lại nhanh chóng.

Hộ sĩ đi bên cạnh bỗng nhiên thở dài nói: "Bác sĩ Tô, không bằng anh lưu lại nơi này chăm nom cậu ta đi, Từ Trăn chỉ có thể ở trước mặt anh mới chịu nghe lời."

Lục Lê liếc nhìn Từ Trăn, lúc này mới phát hiện cậu thật sự ốm đi rất nhiều, trong lòng không khỏi có chút đau lòng.

Thế nhưng Từ Trăn vẫn đứng ở đó, nhìn chằm chằm Lục Lê không nhúc nhích.

Cô hộ sĩ còn đứng bên cạnh nói liên miên cằn nhằn, nói đến việc trong nhà Từ Trăn bi thảm đến ra sao: "Đứa nhỏ này thật đáng thương, lúc nó bị đưa vào bệnh viện, suýt chút nữa bởi vì mất máu quá nhiều mà chết, thế nhưng nghe nói lúc nó còn đang hôn mê, lại bị người trong nhà đưa đến bệnh viện tâm thần…"

Cô hộ sĩ buồn bực nói: "Có điều anh nói cũng phải, làm sao người này nói ngốc liền ngốc cho được, một người đang bình thường như thế kia mà."

Lục Lê làm bộ không nghe, thế nhưng trong đầu cũng không rõ ràng cho lắm, chậm rãi hiện lên những gì liên quan đến quá khứ Từ Trăn.

Từ Trăn là con riêng, hơn nữa là đứa con riêng không được yêu thương.

Mẹ cậu là tình nhân của ba cậu, gia tộc nhà ba cậu không cho phép loại sự tình bẩn thỉu này phát sinh, nhưng càng không muốn để tôn tử Từ gia lưu lạc bên ngoài.

Từ Trăn lúc còn rất nhỏ liền bị Từ gia đoạt lại. Nói thẳng ra là cướp.

Bị bà vợ cả hết sức chèn ép, không được ba quan tâm, thậm chí bị cả gia tộc coi thường, Từ Trăn căn bản không có kinh tế khởi nguồn, càng thiếu hụt tiền đóng học phí.

Từ nhỏ học phí của Từ Trăn đều do mẹ của cậu gánh hết chi trả.

Từ Trăn gian nan trưởng thành, cái gì gây khó dễ đều không ngăn cản được cậu tiến bước trưởng thành.

Mãi đến khi phát sinh chuyện chó cắn áo rách*, mẹ Từ Trăn được chẩn đoán bị ung thư phổi giai đoạn cuối.

*Chó cắn áo rách: ví tình trạng đã nghèo khổ cùng cực lại còn khốn khổ hơn nữa.

Từ Trăn chạy lại cầu cứu Từ gia, đổi lấy lại là lời nói từ chối lạnh lẽo.

Không lâu sau đó mẹ Từ Trăn tạ thế, ngay cả một lễ tang còn không có. Cậu lẻ loi quỳ gối trước mộ phần mẹ mình, khóc lớn một trận.

Lục Lê hồi tưởng lại một đoạn cố sự này, trong lòng đối với Từ Trăn đau lòng khôn xiết.

Hắn chưa từng nghĩ tới, bên trong nguyên tác nội dung vở kịch người được thiết lập như thế, lại phải trải qua tao ngộ bi thảm đến như vậy.

Từ Trăn nhìn hắn ngây ngốc nở nụ cười, cậu không hề che giấu ánh mắt mê luyến nóng rực, Lục Lê không thể nhịn được liền dời tầm mắt sang hướng khác, liền nghe Từ Trăn đối với hắn nói: “Bác sĩ Tô, em yêu anh…”

Lục Lê cả người óc át nổi da gà.

Cô hộ sĩ ngắt lời nói: “Được rồi được rồi, nhóc đừng có vờ ngớ ngẩn. Bác sĩ Tô là người rất quý hiếm, nhóc không có cơ hội đó đâu.”

Lục Lê có chút đau đầu, lúc kiểm tra phòng gặp được cô hộ sĩ thích hắn, chính là Tôn Hiểu Cầm, lúc này cô vẫn chưa thăng chức thành trưởng y tá trong bệnh viện.

Lục Lê ghi chép xong xuôi, xoay người muốn rời đi, đột nhiên cảm giác được góc áo bị nhẹ nhàng kéo lại.

Lục Lê quay đầu nhìn, liền thấy Từ Trăn cặp con ngươi trắng đen rõ ràng, vô cùng đáng thương nhìn hắn, nước mắt lưng tròng chỉ chực chờ rơi xuống.

Lục Lê trong lúc nhất thời không đành lòng rời đi, hắn vẻ mặt lạnh nhạt nhìn Từ Trăn, nhưng dùng sức cực kỳ nhẹ nhàng xoa lên đỉnh đầu thanh niên.

Lục Lê hỏi: "Sao thế?"

Từ Trăn cúi đầu, như đứa nhỏ làm sai chuyện, cậu chậm rãi nói: "Em không muốn anh rời đi."

Tôn Hiểu Cầm khuyên nhủ: "Chỉ cần mỗi lần em ăn uống thật ngoan, bác sĩ Tô sẽ thường xuyên ghé đến đây."

Kỳ thực bác sĩ kiểm tra phòng cố định mỗi ngày vào tám giờ sáng, Tô Mộ rất có quan niệm chuẩn mực thời gian, mỗi ngày đều chưa từng đến muộn, hắn thậm chí đem mỗi một gian phòng bệnh cần phải hao phí bao nhiêu thời gian đều tính toán ra hết, nếu không khi rời đi chứng bệnh ép buộc đúng giờ sẽ phát tác khiến hắn rất chi là buồn bực.

Lục Lê cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, hiện tại thời gian cách hắn dự tính đã vượt quá hai phút.

Từ Trăn lại không chịu thả hắn ra, chấp nhất dùng tay lôi kéo góc áo Lục Lê, đối với Tôn Hiểu Cầm nói: "Chị lừa người ta!"

Tôn Hiểu Cầm nói: "Chị, chị lừa em được gì?"

Từ Trăn nói: "Lần trước em ăn cơm thật ngoan ngoãn, nhưng mà bác sĩ Tô cũng không có đến."

Nói xong câu này cậu liền khóc toáng lên, Lục Lê có chút dở khóc dở cười.

Tôn Hiểu Cầm chỉ có thể thở dài, tiến lên an ủi cậu, muốn cậu nhanh một chút buông tay.

Lục Lê lại nhìn một chút bên ngoài, Tô Mộ đối với thời gian cực kỳ cố chấp, kéo dài thời gian vô vị như vậy, nếu như đổi lại là Tô Mộ lúc trước thì đã sớm đẩy cửa đi liền.

Nhưng Lục Lê không nỡ bỏ Từ Trăn.

Hắn cảm thấy Từ Trăn rất đáng thương, ở trong lòng hắn, hiện tại không có ai so với Từ Trăn càng đáng

thương hơn, cũng chỉ có Từ Trăn khiến cho hắn để ở trong lòng.

Lục Lê trong nháy mắt liền đưa ra lựa chọn, hắn lưu lại, thuận theo tự nhiên đem thời gian kiểm tra phòng trì hoãn lại.

Hắn thế Từ Trăn thay đổi đồng phục bởi vì ham chơi mà nhiễm phải bụi đất, sau đó một lần nữa đổi quần áo mới.

Lại đi dạy cho Từ Trăn làm cách nào chăm sóc tốt chính mình.

Hắn biết người bệnh tâm thần thiếu hụt không phải năng lực gánh vác, mà là không có người dốc lòng giáo dục bọn họ nên làm như thế nào.

Từ Trăn rất nghe lời Lục Lê, Lục Lê muốn cậu làm cái gì, cậu sẽ đi làm cái đó.

Lục Lê đang suy tư trong lời nói của cô hộ sĩ "Không nghe lời" có phải là nói sai người.

Có điều dáng vẻ Từ Trăn hiện tại thật đáng yêu, cậu như một đứa trẻ hồ đồ, mặc kệ Lục Lê nói cái gì, đều rất hào hứng nhảy cẫng lên hoan hô, để Lục Lê không nhịn được cùng cậu chia sẻ một chút chuyện thú vị.

Các bệnh nhân phòng bệnh sát vách vừa nghe nói bác sĩ Tô ở nơi này, dồn dập đều muốn đi qua gặp hắn.

Lục Lê vẫn là lần thứ nhất nhìn thấy Từ Trăn phát điên lên, cậu đem hết thảy những người chen lấn vào mạnh mẽ đẩy ra ngoài, sau đó đem cửa khóa lại, trên mặt hung thần ác sát như mới vừa đi giết người.

Nhưng khi xoay người đối mặt với Lục Lê, lại là một bộ dáng vẻ cừu nhỏ vô hại, ngoan ngoãn vô cùng.

Lục Lê ngồi ở trên ghế salông nhìn thấy tất cả những thứ này, không nhịn được nói: "Em thật khờ."

Từ Trăn không trả lời, cậu tiến lên chậm rãi quỳ gối, quỳ trước mặt Lục Lê, đem mặt kề sát ở trên người hắn, nhắc đi nhắc lại: "Bác sĩ Tô, em yêu anh."

Lục Lê không biết Từ Trăn học từ đâu ra câu nói này, trên căn bản hắn vừa nhìn thấy Từ Trăn đầu tiên, thanh niên sẽ thật lòng đối với hắn nói "Yêu anh".

Lục Lê cũng không chán ghét Từ Trăn đối với hắn đưa ra lời thông cáo này.

Từng ngày từng ngày trôi qua, Từ Trăn càng ngày càng không thể rời bỏ Lục Lê.

Chỉ cần Lục Lê vừa rời đi tầm mắt cậu, cậu liền đột nhiên phát điên lên, đem tất cả đồ vật nằm trong tầm ngắm cầm trên tay quăng xuống đất vỡ nát, chỉ đến khi bị trói gô lại, chích một liều thuốc trấn định mới triệt để yên tĩnh lại.

Đương nhiên, nếu như Lục Lê ở đây, hai thứ đó liền không cần phát huy tác dụng.

Toàn bộ bệnh viện đều biết có một bệnh nhân, cậu đối với bác sĩ Tô không muốn rời xa cố chấp đến nỗi hết thuốc chữa.

Tất cả mọi người khi nhìn thấy Lục Lê, đều muốn hắn cẩn thận Từ Trăn.

Lục Lê lại không cảm thấy sợ hãi gì.

Tuy rằng nội dung vở kịch có chút vỡ nát, thế nhưng đại thể hướng đi là đúng.

Còn có chính là, hắn thích Từ Trăn như vậy, thích ở cùng với cậu, thích nghe cậu lặp đi lặp lại nói em yêu anh, thích trong ánh mắt của cậu chỉ có chính mình.

Lục Lê cảm giác mình có chút lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, có lúc nhìn thấy Từ Trăn ngu như vậy hắn liền rất chột dạ.

Nhưng hắn lại an ủi chính mình, lúc đó Từ Trăn sau khi bị đánh một trận, còn có thể quan tâm cái phong thư kia, điều đó nói rõ cậu cũng quan tâm chính mình.

Có điều loại tình cảm này có phải là yêu hay không, hắn không biết.

Hết thảy đều có thể là giả, nhưng có một điều không thể nghi ngờ, chính là Lục Lê thích Từ Trăn, mà hắn cũng biết, Từ Trăn cũng sâu sắc yêu hắn.

Thích cùng yêu như thế, đều phải xây dựng trên cơ sở song phương với nhau.

Lục Lê thích loại ái tình này, như hắn cùng Từ Trăn lẳng lặng gắn bó cùng làm bạn.

Lục Lê đã từng cho rằng ở chung như vậy cùng làm bạn, trên cơ sở căn cứ vào đối phương giống như một "Cô gái"

Nhưng hiện tại cảm thấy không cần thiết nữa.

Lại như hắn trong nguyên tác sẽ coi chính mình bài xích việc Từ Trăn hôn môi, nhưng đến phút cuối cùng,

hắn chỉ ghét cậu làm đau môi mình thôi.

Một điểm bài xích đều không có.

Thế nhưng có một ngày, cũng như bao nhiêu nội dung vở kịch cẩu huyết khác, Từ Trăn đột nhiên khỏi bệnh, cậu không còn phát điên nữa.

Ánh mắt nhìn về phía Lục Lê sáng tỏ đến đáng sợ.

Lúc trước bọn họ vành tai và tóc mai chạm vào nhau, lúc này Từ Trăn như người xa lạ nhìn về hướng Lục Lê, khiến trong lòng hắn trở nên lạnh lẽo.

76. Chương 76

Lục Lê cho rằng Từ Trăn không điên lại quên đi hắn, bởi vì Từ Trăn mở miệng câu thứ nhất hỏi chính là "Anh là ai?".

Hắn thấp thỏm nhìn Từ Trăn, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì, cũng không biết làm sao hướng về cậu giải thích tình huống này.

Thời điểm ban ngày Từ Trăn theo sau hắn đi làm, đến buổi tối, Lục Lê liền đem Từ Trăn trở về nhà chăm sóc, quan hệ giữa hai người gắn bó với nhau như keo như sơn nói như thế cũng không quá đáng.

Nụ cười Từ Trăn bỗng dưng cứng ngắc lại, cậu nhìn Lục Lê ngại ngùng lại ngây ngô hỏi: "Anh là bác sĩ Tô?"

Lục Lê cảm thấy có hơi quỷ dị, có điều vẫn gật đầu một cái.

Từ Trăn kích động đến nỗi nói lắp, cậu hưng phấn nói: "Em, em là Từ Trăn đây."

Lục Lê đương nhiên biết cậu là Từ Trăn, hắn giơ tay sờ lên trán Từ Trăn, muốn thử xem cậu có phát sốt hay không.

Từ Trăn nắm chặt lấy tay hắn, lại giống như điện giật phút chốc liền thả ra. Cậu tay chân luống cuống nhìn Lục Lê, phát hiện khoảng cách của hai người đặc biệt gần, khuôn mặt tuấn tú lập tức liền đỏ lên.

Lúc này bọn họ nằm trên giường lớn trong nhà Lục Lê, hai người đều để trần chỉ còn quần lót trên người, vừa nhìn liền biết muốn làm gì.

Lục Lê tỉnh táo lại dựa vào trực giác bác sĩ, cấp tốc hỏi Từ Trăn mấy vấn đề.

Từ Trăn nói cậu chỉ nhớ rõ chính mình là muốn đến bệnh viện tìm Lục Lê, đem tiền tích góp đầy đủ kia trả lại cho hắn, ký ức còn lại đều không nhớ rõ.

Lục Lê quả thực hận không thể đánh chết cậu, bọn họ đã từng có ký ức ngọt ngào nơi đó liền bỗng nhiên hóa thành bọt nước, vừa nghĩ tới Từ Trăn quên đi khoảng thời gian nằm viện, Lục Lê liền cảm thấy tâm lực quá mệt mỏi.

Từ Trăn nhìn hắn, có hơi sốt sắng và bứt rứt.

Lục Lê đối với cậu nói: "Chúng ta chính là người yêu."

Từ Trăn kinh ngạc trợn to hai mắt, trên mặt hoảng hốt khiến Lục Lê có chút lúng túng, có điều hắn vẫn nói tiếp: "Anh là người yêu của em."

Nói xong, Lục Lê liền quay người sang, cũng không thèm nhìn tới Từ Trăn.

Hắn không biết phải làm sao hướng về Từ Trăn bệnh tình chuyển biến tốt kể ra hai người đã từng yêu nhau, nếu như Từ Trăn không chấp nhận, thậm chí giống như hắn trước đây chống cự loại tình cảm đồng tính này, Lục Lê cũng có thể lý giải.

Thế nhưng lý giải không có nghĩa là không đau lòng, không khó chịu.

Lục Lê dùng chăn che lại chính mình, trong lòng dâng lên oan ức.

Dựa vào cái gì Từ Trăn nói quên liền quên.

Lục Lê còn đang tự trách vẫn chưa hoàn hồn đi ra, lại đột nhiên bị kéo vào cái ôm ấm áp, phía sau lưng tựa vào trước ngực thanh niên, bên tai nghe được tiếng cười đối với hắn nói: "Em làm sao có khả năng quên anh được."

Lục Lê tâm bỗng nhiên thất lạc, vừa nãy còn trôi nổi ở trên không trung, ngay lập tức liền tan theo mây khói.

Hắn xoay người, giơ tay cho Từ Trăn một cái tát.

Từ Trăn bị đánh một cái cười ha ha, như một con cún trưởng thành hôn lên cổ Lục Lê, mơ hồ không rõ nói rằng: "Em làm sao cam lòng quên được anh."

Lục Lê lại không nhịn được đánh cậu hai lần mới hả giận, “Cậu hiện tại không còn ngốc nữa? Lập tức thu dọn đồ đạc cút ra ngoài ngay lập tức.”

Từ Trăn nói: “Em không đi.”

Lục Lê cơn giận còn sót lại chưa tiêu nói: “Cậu cút ngay.”

Từ Trăn không thèm phản bác lời hắn, mà lấy chính sách dụ dỗ, dùng ngữ khí ngọt đến chết ruồi đối với hắn nói: “Bác sĩ Tô, em rất yêu anh, yêu anh yêu anh…”

Lục Lê cả người nổi đầy da gà.

Hắn không biết Từ Trăn từ khi nào thì bắt đầu khôi phục lại bình thường, hay là sớm trước đó hoặc là mới vừa nãy.

Dù sao Lục Lê biết tên biến thái này hành động luôn luôn rất tốt, muốn che giấu hắn là điều dễ như trở bàn tay.

Chỉ là Lục Lê có một chút thương tâm chính là, Từ Trăn sẽ rời đi. Thanh niên mỗi ngày dính phía sau lưng hắn quấn quít lấy hắn, chỉ cần không thấy được hắn liền sẽ nổi điên muốn rời khỏi đi tìm hắn.

Từ Trăn nhẹ nhàng chạm lên mặt Lục Lê, trịnh trọng hứa hẹn: “Chờ em trở lại nhé.”

Lục Lê còn cúi đầu sắp xếp các ca bệnh, bị Từ Trăn cưỡng ép nâng mặt lên hướng về cậu.

Lục Lê “Ừ” một tiếng.

Từ Trăn ấn xuống một nụ hôn phớt lên trán hắn.

Từ Trăn nói: “Em đi đây.”

Lục Lê lại “Ừ” một tiếng.

Từ Trăn không tiếp tục nói nữa, lẳng lặng nhìn hắn, Lục Lê cũng cùng cậu lẳng lặng đối diện. Đột nhiên, Lục Lê nở nụ cười, hắn theo thói quen vỗ lên đầu Từ Trăn nói: “Em thật là khờ.”

Chỉ là ngữ khí nghẹn ngào người khác nghe vào liền hiểu rõ.

Từ Trăn viền mắt đỏ chót, hắn muốn ôm nam nhân một hồi, nhưng ngoài cửa có người gõ cửa thúc giục: "Tiểu thiếu gia, nếu không xuất phát, thái thái sẽ tức giận."

Từ Trăn tầm mắt hung tàn tàn nhẫn nhìn ra bên ngoài, sau đó nhìn về phía Lục Lê ánh mắt ôn nhu lại lưu luyến, cậu lại nói: "Chờ em trở lại." Sau đó liền đẩy cửa đi ra ngoài.

Từ Trăn sau khi rời đi, tâm Lục Lê trở nên trống vắng, ngay cả trong nhà thiếu hụt Từ Trăn cảm giác dị thường quạnh quẽ.

Lục Lê nhớ Từ Trăn, rất nhớ cậu, nhớ đến phát điên.

Nhớ đến nỗi không thể tự kiềm chế.

Thế nhưng Từ Trăn trước khi đi nói với hắn, không có chuyện gì tốt nhất đừng nên liên lạc với cậu, cậu hướng về Lục Lê hứa hẹn chẳng mấy chốc sẽ trở về.

Lục Lê khẳng định Từ Trăn đang làm chuyện đại sự gì đó, kỳ thực hắn vốn có thể ngăn cản quyết định Từ Trăn, nhưng vào phút cuối cùng hắn lựa chọn tôn trọng cậu.

Dù sao đây là sự lựa chọn của Từ Trăn, hắn tốt nhất không nên can thiệp.

Thế nhưng hắn không nghĩ tới, hai người xa nhau đến tận ba năm. Trong những lúc ấy, Lục Lê vô số lần muốn đi tìm Từ Trăn, nhưng đến cuối lại không tìm nữa.

Ba năm sau vào ngày thứ mười một, Lục Lê lần thứ hai nhìn thấy Từ Trăn.

Lục Lê vặn chìa khóa ra, mở cửa đi vào nhà, hắn nhìn thấy người ngồi trên ghế sa lông, nam nhân chờ đợi hắn trở về.

Chiều hôm đó ánh mặt trời rực rỡ, khí trời như cái ngày hai người lần đầu tiên gặp mặt. Khuôn mặt nam nhân xán lạn lại ôn hòa, Lục Lê nhìn thấy cũng không có cảm giác chân thực.

Mãi đến tận khi Từ Trăn hướng về hắn đi tới, Lục Lê mới nhìn thấy Từ Trăn xa lạ lại quen thuộc.

Từ Trăn rút đi một thân ngây ngô, từ thanh niên lột xác thành nam nhân trưởng thành. Cậu không còn dùng quần jean trắng bệch cùng túi xách cũ nát đi cùng với nhau, mà đổi thành một thân đồ hiệu, tây trang màu đen ôm lấy dáng người.

Trong mắt của cậu tựa hồ có chút gì đó khiến Lục Lê không hiểu, nhưng khi nam nhân nhìn về phía Lục Lê, vẫn là ôn nhu giống như ba năm trước không muốn xa rời.

Lục Lê rất muốn cùng cậu lâu ngày không gặp ôm lấy nhau, chỉ là hắn còn chưa kịp làm động tác gì, liền bị nam nhân kéo vào trong lòng ngực.

Mạnh mẽ, dùng hết sức lực toàn thân ôm lấy hắn, hận không thể đem hắn tiến vào trong máu thịt chính mình.

Âm thanh Từ Trăn có chút khàn khàn, cậu nói: "Bác sĩ Tô, em rất nhớ anh."

Bàn tay Lục Lê xoa lưng cậu, kiềm chế thanh âm vui sướng nói: "Từ Trăn, anh cũng nhớ em, rất nhớ rất nhớ em."

Từ Trăn nhẹ nhàng đem hắn đặt lên giường, cởi quần áo Lục Lê ra, lấy kính mắt trên mũi hắn xuống, sau khi đã làm xong các bước mở rộng, từ từ chậm rãi tiến vào hắn.

Đợi được toàn bộ đều đưa vào, Lục Lê nhịn đau không được hô lên một tiếng, nhưng hắn cắn chặt răng thả lỏng thân thể mềm nhũn, sau đó ngẩng đầu lên chủ động hôn lên môi Từ Trăn.

Từ Trăn ban đầu còn thương tiếc thân thể Lục Lê nên khống chế chính mình, sau đó thực sự không nhịn được, mãi đến tận khi Lục Lê bắt đầu xin tha mới ngừng lại.

Từ Trăn thấp giọng nói: "Em yêu anh."

Lục Lê vốn cho rằng mình cùng Từ Trăn có thể quay lại sinh hoạt thường ngày, trở về tháng ngày thanh thản, hưởng thụ tình ái mặn nồng.

Lại không nghĩ rằng Từ Trăn rất bận, cậu bận rộn từ sáng cho đến tối không thấy được bóng người.

Tuy rằng Từ Trăn không ở đây, thế nhưng những thủ hạ cậu điều về đây mỗi ngày đều canh giữ ở ngoài cửa nhà Lục Lê, còn thân thiết gọi Lục Lê một tiếng "Chị dâu".

Bọn họ xưng Từ Trăn là cậu chủ Từ, ngữ khí cung kính lại kiêng kỵ.

Lục Lê thế mới biết, hóa ra Từ gia gia nghiệp vĩ đại, trắng đen hai đạo đều thông thương lẫn nhau. Mà Từ Trăn, hiện tại chính thức tiếp quản sản nghiệp Từ Gia khổng lồ.

Lục Lê không muốn quản những chuyện này, hắn chỉ muốn cùng Từ Trăn khỏe mạnh sinh hoạt là được rồi.

Thế nhưng sau khi hai người tương phùng, số lần hai người bên cạnh nhau chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Cuối cùng Lục Lê thực sự không chịu được liền gọi điện thoại cho Từ Trăn, Từ Trăn chỉ có thể an ủi động viên hắn, muốn hắn chờ mình thêm một chút nữa.

Lục Lê đã chờ đủ lâu, hắn không muốn lại chờ thêm nữa.

Hơn nữa nội dung vở kịch cũng gần phát triển như cố sự lúc mới bắt đầu, Từ Trăn muốn trở thành quỷ, mà Tô Mộ sẽ bị cậu dằn vặt đến phát điên. Thế nhưng Lục Lê không tưởng tượng nổi chính là, hệ thống nói cho hắn biết trước đó nội dung vở kịch đã bị vỡ nát không biết phương hướng ra sao.

Lục Lê hỏi làm sao bây giờ.

Hệ thống nói, phải giết chết Từ Trăn.

Lục Lê nói không.

Hệ thống nói: "Hiện tại chỉ có anh mới có thể khiến cậu ấy thả xuống cảnh giác, trừ anh ra không ai có thể giết được cậu ấy."

Lục Lê nói: "Vậy tao càng không thể đi giết nó."

Hệ thống nói: "Luân hồi lần thứ hai sẽ bắt đầu, cho đến khi nào anh nhẫn tâm đi giết cậu ấy, mới kết thúc luân hồi này."

Lục Lê không tiếp tục nói nữa, một lát sau hắn mới chậm chạp nói: "Tao không hạ thủ được."

Lục Lê đương nhiên không làm được, cho dù sau đó hắn có trải qua vô số lần luân hồi, sự lựa chọn của hắn chỉ có một mà thôi.

Nhưng là hắn không nghĩ tới, Phùng Đình sẽ là một biến số lớn.

Lục Lê nhận thức Phùng Đình, hay bởi vì cô lấy thân phận bệnh nhân đi theo hắn. Khuôn mặt cô tiều tụy hướng về hắn khóc lóc nói gần đây không chú ý, cô nói mình bị mắc chứng bệnh mất ngủ nghiêm trọng, không một đêm nào ngủ ngon giấc.

Lục Lê hỏi nguyên nhân.

Phùng Đình nói là bởi vì bạn trai của cô vô tội bị đưa vào bệnh viện tâm thần, mà cô không thể đem bạn trai cứu ra.

Lục Lê hỏi kỹ, bỗng nhiên liền cảm thấy bạn trai cô đã từng trải qua, có chút tương tự giống như hoàn cảnh của anh trai Từ Trăn.

Bởi vì hắn nghe được thủ hạ canh giữ cửa nhà nói chuyện phiếm với nhau, Lục Lê mới biết Từ Trăn trả thù mạnh mẽ biết bao nhiêu, cậu muốn đem khuất nhục chịu đựng trả lại gấp mười gấp trăm ngàn lần.

Nghe được Từ Trăn trong vòng ba năm ẩn nhẫn ngủ đông, đột nhiên liền bạo phát, giết chết gia chủ Từ gia, chính mình lên làm chủ nhân gia tộc, Lục Lê không khỏi cảm thấy Từ Trăn có chút đáng sợ.

Lục Lê chứng thực chính mình suy đoán là chính xác, sau khi nói bóng gió quanh co, cơ bản hắn có thể khẳng định Phùng Đình là bạn gái của anh trai Từ Trăn.

Lục Lê tư vấn cho cô một hồi, tiếp đó viết ra đơn thuốc an thần đưa cho cô, Phùng Đình liền lau nước mắt đi ra ngoài.

Chỉ là không nghĩ tới liên tiếp mấy ngày cuối tuần, Phùng Đình mỗi lần đến điều trị đều sẽ một mực kêu hắn, hướng về hắn nói hết những chuyện không vui.

Lục Lê đương nhiên chậm rãi ngồi lắng nghe Phùng Đình nói chuyện.

Mãi đến tận một ngày kia, Phùng Đình vừa tiến vào nước mắt liền chảy xuống, cô khóc không thành tiếng nói: “Bác sĩ Tô, tôi biết anh có quan hệ với Từ Trăn, van cầu anh hãy cứu anh ấy đi.”

Lục Lê biết “Anh ấy” chính là anh trai Từ Trăn, cái người kia bởi vì không chịu phục tùng, mà bị Từ Trăn đưa vào bệnh viện tâm thần.

Lục Lê cảm thấy cô rất đáng thương, thế nhưng không thể trợ giúp Phùng Đình.

Lục Lê từ chối cô.

Phùng đình cầu xin mấy lần đều không có kết quả, không thể làm gì khác hơn là cắn răng đẩy cửa đi ra ngoài.

Lục Lê tan tầm về đến nhà, bên trong phòng khách nhìn thấy nam nhân hai tay hoàn ngực, Từ Trăn ngồi ở trên ghế sa lông tỏa ra khí lạnh.

Lục Lê hơi kinh ngạc, dù sao Từ Trăn mỗi lần trở lại đều sẽ sớm thông báo cho hắn biết.

Từ Trăn xem ra rất tức giận, cậu kéo Lục Lê lại đây, áp đảo trên ghế sa lông, gương mặt âm trầm hỏi hắn: “Gần đây anh gặp ai?”

Lục Lê không hiểu ra sao nói: "Gặp ai cơ?"

Từ Trăn nói: "Anh gặp Phùng Đình, gặp mấy lần? Hai người nói chuyện về điều gì?"

Trước tiên không nói vì tính bảo mật cho bệnh nhân nên hầu hết các thầy thuốc đều có tố chất nghề nghiệp, Từ Trăn chất vấn hắn như thế, liền nói rõ Lục Lê hiện tại mọi cử động đều bị cậu giám thị, khống chế, thủ hạ của Từ Trăn không chỗ nào không theo Lục Lê.

Lục Lê đẩy cậu ra, cau mày nói: "Cậu tự dưng nổi điên cái gì?"

Bị hắn đẩy ra Từ Trăn vẫn còn bình tĩnh một chút, cậu đem túi giấy đặt trên khay trà ném về phía Lục Lê, hình ảnh bên trong rơi ào ào lộn xộn trên đất.

Lục Lê tùy ý liếc nhìn một chút, liền nhìn thấy rõ ràng chính mình và Phùng Đình.

Đó là phòng làm việc của hắn, Phùng Đình lúc đó là bệnh nhân của hắn.

Lục Lê thầm mắng một tiếng đúng là biến thái đến chết cũng không đổi, bất đắc dĩ đối với Từ Trăn nói: "Anh cùng với cô ấy thì có làm gì? Cô ta chỉ là bệnh nhân của anh mà thôi."

Từ Trăn đứng lên, tầm mắt cậu lạnh lùng quét đến trên người Lục Lê, ánh mắt ở trên cao nhìn xuống khiến Lục Lê cảm thấy phẫn nộ.

Từ Trăn nói: "Sau này anh phải ở nhà, không được phép đi nơi nào hết."

77. Chương 77

Lục Lê rất phản cảm cậu làm hành vi tự chủ trương này, trên mặt dẫn theo nét lo lắng, giọng nói buồn bực đối với Từ Trăn: "Cậu đừng có bá đạo như thế có được không? Cậu có cuộc sống của chính mình, tôi cũng có cuộc sống của chính mình, chúng ta có thể không cần can thiệp chuyện của nhau."

Từ Trăn theo dõi hắn nhìn một lát, bỗng nhiên giọng mềm xuống: "Mộ Mộ, gần đây em có chút bận rộn, chờ xong vụ này, sẽ có nhiều thời gian bên cạnh anh hơn."

Cậu ngồi vào bên người Lục Lê, đem nam nhân ôm vào lòng ngực an ủi, "Ngoan, đừng cáu kỉnh."

Lục Lê cảm thấy Từ Trăn chỉ an ủi qua loa, đồng thời những câu nói này lại giống như ông xã ban đêm thường thường không về, nói cho bà xã ở nhà nghe. Hắn vẫn đầy bụng tức giận, nghiêm mặt không để ý

tới Từ Trăn, đem tay nam nhân đặt trên vai chính mình hất xuống.

Từ Trăn bám dai như đỉa lấy tay một lần nữa đặt lên vai hắn, ôn nhu nói: "Ngoan, qua mấy ngày nữa chúng ta đi ra ngoài lữ hành? Anh nói đi đâu chúng ta liền đi nơi đó."

Lục Lê vừa bắt đầu vẫn là nghiêm mặt, sau đó không kềm được thanh tĩnh lại, bỗng nhiên uể oải thở dài nói: "Thật hoài niệm cuộc sống trước kia."

Từ Trăn ánh mắt lóe lên, cười hỏi: "Như bây giờ không tốt sao?"

Lục Lê liếc mắt nhìn cậu, hỏi ngược lại: "Em cảm thấy thế nào?"

Từ Trăn xoa lên đỉnh đầu mềm mại của hắn, ngữ khí rất chắc chắn nói: "Như vậy rất tốt."

Lục Lê không nói nữa.

Điều này hiển nhiên không hề có một tiếng động phản bác lại Từ Trăn.

Từ Trăn nói: "Mộ Mộ, xin lỗi, em sẽ nhín một chút thời gian đến thăm anh."

Nói xong, cậu liền làm nũng đem đầu đặt trên vai Lục Lê, Lục Lê nhìn thấy cậu ngoan như vậy, trong lòng không nhịn được liền mềm nhũn ra.

Lục Lê không đẩy cậu ra, mà là nhẹ giọng dặn dò: "Sau này không được thức đêm nữa, đối với thân thể không tốt."

Từ Trăn nhìn hắn thái độ hòa hoãn lại, ánh mắt sáng lên, liên tục đáp lại lời hắn.

Sau đó, khi biết Từ Trăn ở bên cạnh hắn sắp xếp rất nhiều cơ sở ngầm, Lục Lê đi đến đâu đều không dễ chịu, đến chỗ nào đều cảm giác phía sau có người theo sát chính mình.

Từ Trăn cũng không còn ba ngày hai bữa không trở về, mà là đem công việc xử lý đều mang về nhà, như vậy sẽ có nhiều thời gian ở bên cạnh Lục Lê.

Lục Lê hiện tại trên căn bản chỉ đi đúng hai nơi một là nhà hai là bệnh viện.

Nói thật sự, hắn đối với Từ Trăn khống chế cùng ý muốn sở hữu có chút bất đắc dĩ.

Hắn chẳng qua cảm thấy Từ Trăn hành động đều là dư thừa, bởi vì hắn không thể đi tổn thương Từ Trăn, càng không thể sẽ cùng cậu không chào mà đi.

Thế nhưng cho dù quản chế nghiêm ngặt, Phùng Đình vẫn tìm được Lục Lê.

Lục Lê mở cửa nhìn thấy Phùng Đình hốt hoảng cả lên. Cô gái đeo kính râm rộng lớn, sợ hãi rụt rè bấm lên chuông cửa, khuôn mặt trang điểm tinh xảo nhưng lại có chút uể oải mệt mỏi. Lục Lê chưa kịp mở miệng hỏi thăm, nước mắt của cô liền rơi xuống.

Lục Lê do dự hỏi: "Cô đến tìm tôi, vẫn là vì chuyện lúc trước sao?"

Phùng Đình lắc đầu nói: "Tôi là lấy thân phận bệnh nhân tìm đến anh, không phải vì chuyện Từ Trăn."

Lục Lê cảm thấy lời nói này không thể tin được.

Ngay lúc Lục Lê còn đang sững sờ, Phùng Đình nhân cơ hội chen vào trong phòng.

Đêm nay trùng hợp Từ Trăn không ở đây, bằng không còn không biết tên biến thái kia sẽ ghen cùng nghi vấn mối quan hệ giữa bọn họ.

Lục Lê sợ ngoài cửa những thuộc hạ gọi hắn "Chị dâu" kia sẽ xuất hiện, liền để Phùng Đình vào phòng.

Phùng Đình đem túi xách đặt xuống, cô ngồi vào ghế sa lông, khóc không thành tiếng đối với Lục Lê nói: "Tôi thật sự không thể chịu đựng được nữa, không chịu được, bác sĩ Tô… Cầu anh cứu giúp tôi…"

Lục Lê không biết đến cùng cô có ý gì, buổi tối lại chạy đến nhà người ta nổi điên làm chi, chịu khó nhẫn nại hỏi: "Cô nói rõ ràng, đến cùng xảy ra chuyện gì?"

Tiếng nói nam nhân có tác dụng động viên lòng người, Phùng Đình đang khóc to dần dần biến thành khóc thút thít, hơi tỉnh táo lại một chút cô liền nói: "Chứng mất ngủ của tôi càng ngày càng nghiêm trọng, đến buổi tối thậm chí có thể nhìn thấy ảo giác… Bác sĩ Tô, tôi nên làm gì?"

Lục Lê ngồi đối diện Phùng Đình nhìn sang cô, sau đó nói: "Phùng tiểu thư này, tôi biết cô vì tình cảnh bạn trai cô mà sốt ruột. Nhưng là cô phải biết…"

Hắn liếc nhìn Phùng Đình, xác định tâm tình cô sẽ không mất khống chế, mới nói tiếp: "Cô phải biết năm đó chính anh ta đả thương Từ Trăn, Từ Trăn vì thế phải khâu mười mấy mũi, suýt chút nữa mệnh không giữ lại được."

Phùng Đình tiếng nghẹn ngào nhỏ đi, tay cô có chút run rẩy.

“Cậu ta còn nằm trong phòng bệnh chăm sóc đặc biệt, liền bị bạn trai cô chuyển đến phòng bệnh tâm thần, nếu như không phải mạng cậu ta lớn, khả năng đã không sống nổi.”

Phùng Đình viền mắt sưng đỏ nhìn hắn, trong mắt của cô hiện ra nước mắt, môi run nói: “Đúng là thế, nhưng không phải cậu ta hiện tại vẫn sống sót đấy sao?”

Lục Lê lạnh nhạt nói: “Cậu ta liều mạng sống sót, chính là đi trả thù người đã từng hại qua cậu ấy.”

Phùng Đình gấp gáp thở hổn hển mấy hơi, cô nhắm mắt lại, nói: “Tôi biết rồi.”

Nói xong, nước mắt cô theo cằm nhọn chảy xuống: “Nhưng mà con của chúng tôi, tôi không thể để cho con tôi không có ba…”

Lục Lê cau mày nói: “Phùng tiểu thư, cô đã từng ở bệnh viện làm kiểm tra, cô căn bản không có…”

Lục Lê lời còn chưa nói hết, liền nghe bên ngoài cửa “Rầm” một tiếng nổ vang, hắn sợ đến cả người run lên một cái.

Từ Trăn sắc mặt âm trầm như sơn vũ dục lai*, tầm mắt cậu ở trên người Lục Lê cùng Phùng Đình nhìn qua lại mấy lần, nhìn Lục Lê chăm chú đến tê cả da đầu.

*Sơn vũ dục lai: gió thổi mưa giông trước cơn bão.

Lục Lê vốn tưởng rằng Từ Trăn sẽ nổi giận, nhưng cậu lại không có.

Không chỉ là không có, vẻ mặt cậu biến đổi thành vui mừng, trên mặt mang theo ý cười dối trá. Cậu đi tới phía trước hai người, sau đó ngồi vào bên người Lục Lê, một cách tự nhiên đưa tay đem hắn ôm tiến vào trong lòng ngực.

Ở trước mặt người ngoài làm cử động thân mật như thế, làm Lục Lê cảm giác không dễ chịu một chút nào.

Chỉ là hắn mới vừa nhúc nhích một chút, tay Từ Trăn như vòng sắt nắm chặt khiến hắn không thể cử động.

Lục Lê không thể làm gì khác hơn là cau mày nện cậu, muốn cậu buông hắn ra.

Từ Trăn lúc này mới cười đem sức mạnh thả lỏng một chút, chỉ là nụ cười kia có chút mất mát.

Từ Trăn nhìn về phía Phùng Đình, quái gở nói: “Phùng tiểu thư, nửa đêm cô tới nhà người khác, đây là có ý gì?”

Phùng Đình cúi đầu, cô rất e ngại Từ Trăn, cầm lấy túi xách vội vàng muốn rời khỏi đây.

Từ Trăn vỗ tay bốp bốp, từ ngoài cửa hai người mặc đồ đen đột nhiên đẩy cửa vào, hai người đứng trái phải trói lại cánh tay Phùng Đình.

Phùng Đình thét lên liền bị bịt miệng lại.

Lục Lê nhìn chuỗi biến cố này, hắn kinh sợ đến mức trợn to hai mắt, đối với Từ Trăn nói: "Cậu điên rồi? Cô ấy chỉ đến xem bệnh, mau buông cô ấy ra!"

Từ Trăn ánh mắt rất âm trầm, hận không thể đem Lục Lê ăn sạch vào bụng.

Lục Lê biết nếu như mình không trấn định lại, khẳng định không thể động viên được Từ Trăn, hoặc sẽ càng làm trầm trọng thêm cơn tức giận từ cậu, không thể làm gì khác hơn là nuốt giận vào trong nói: "Từ Trăn, đừng nghịch."

Từ trăn lạnh lùng cánh tay hoàn ngực, không ra lệnh cũng không tha Phùng Đình rời đi.

Lục Lê không thể làm gì khác hơn là vuốt lông cho tên biến thái, hắn nói: "Nhanh cho cô ấy về đi thôi, càng về đêm tiểu thư như cô ấy đi một mình cũng không an toàn. Có đúng không?"

Từ Trăn không nói lời nào.

Lục Lê biết tên biến thái này kỳ thực rất kiêu căng, mỗi lần tức giận hắn nói dăm ba câu liền có thể đem Từ Trăn vuốt giận xuống, hắn mặt xệ xuống liền nói: "Tôi đảm bảo sau này sẽ ít gặp mặt cô ta, có được không?"

Từ Trăn sắc mặt hòa hoãn đi, cậu cắn môi dưới nhìn Lục Lê, một bộ dáng cực kỳ yếu đuối, như một cô vợ nhỏ bị vứt bỏ đi.

Cậu đối với Lục Lê nói: "Đây là lần cuối cùng."

Từ Trăn hướng về hai người trái phải phất tay, hững hờ nói rằng: "Đem Phùng tiểu thư đưa về nhà, phải bảo đảm cô ấy được an toàn."

Cuối cùng Phùng Đình hầu như bị kéo ra ngoài, trước khi đi cô quay người lại nước mắt sợ hãi nhìn về phía Lục Lê.

Lục Lê còn chưa kịp suy tư Phùng Đình người này có ý đồ gì, liền bị một sức mạnh mạnh mẽ kéo tới. Từ Trăn sắc mặt rất xấu, cậu tóm lấy Lục Lê sức mạnh ghì lên rất lớn.

Đột nhiên bị nắm đau khiến Lục Lê nhíu mày lại, không nhịn được vỗ lên lòng bàn tay Từ Trăn, quát lớn nói: "Cậu nhẹ chút!"

Từ Trăn lúc này như vừa tỉnh giấc chiêm bao thả tay Lục Lê, cậu thương tiếc lông mày đều nhăn lại, đưa tay xoa da thịt bị chính mình làm cho máu ứ đọng.

Từ Trăn nói: "Xin lỗi, Mộ Mộ…"

Lục Lê tránh thoát khỏi bàn tay cậu, nói rằng: "Cậu càng ngày càng không bình thường, Từ Trăn."

Từ Trăn lắc đầu, vội vàng giải thích: "Mộ Mộ, em không có. Em chỉ là, chỉ là rất lưu tâm đến anh."

Lục Lê lúc này mới phát hiện trên người Từ Trăn còn bận âu phục dành cho tiệc rượu, trên người nồng nặc mùi rượu, vừa nhìn chính là vẻ phong trần mệt mỏi. Cúc áo cậu tùy ý mở rộng vài hột. Cà vạt nghiêng lệch sang một bên. Điều này làm cho Lục Lê luôn luôn ưa thích sạch sẽ có chút không chịu được.

Cũng làm cho Lục Lê càng thêm phẫn nộ.

Từ trước Từ Trăn biết hắn rất thích sạch sẽ, cẩn thận để cho mình không bởi vì chơi đùa mà trở nên một thân bụi bẩn. Thậm chí khi Lục Lê đụng vào quần áo nhiễm vết bẩn của cậu, đều sẽ tự ti mặc cảm cúi đầu, tránh né tầm mắt của hắn.

Khi đó Từ Trăn lưu ý Lục Lê, là dùng toàn bộ sinh mệnh để lưu ý.

Còn Từ Trăn hiện tại thì sao?

Ích kỷ, ngông cuồng, hoàn toàn không hiểu tôn trọng hắn.

Vừa bắt đầu Lục Lê còn có thể nhân nhượng cậu, động viên cậu, nhưng khi cùng Từ Trăn ở lâu, lại làm cho Lục Lê cảm giác tâm mình thật mệt mỏi.

Lục Lê đánh gãy lời cậu muốn nói, lạnh nhạt nói: "Không có chuyện gì thì cậu đi đi."

Từ Trăn lộ ra biểu hiện thất kinh hiếm thấy, cậu kéo tay Lục Lê, nói rằng: "Không, em không đi. Em muốn cùng ở với anh."

Lục Lê buồn bực muốn rút tay ra, Từ Trăn lại như khối da trâu muốn cắt cũng không cắt đuôi được.

Lục Lê chỉ có thể ghét bỏ hướng về cậu quát: "Cậu rất phiền, có biết hay không? Đi cùng với cậu một điểm

không gian tự do đều không có, chúng ta đây là đang nói chuyện yêu đương sao? Không, cậu đây là giam cầm thân thể tôi, cầm cố tư tưởng tôi, cậu chỉ muốn sở hữu thỏa mãn biến thái của chính mình thôi! Tôi thật sự chịu đủ lắm rồi!"

Từ Trăn tựa hồ bị hắn làm sợ rồi, cậu chớp chớp đôi mắt thanh minh, cặp con ngươi đen nhuộm đầy ánh sáng chậm rãi mịt mờ đầy hơi nước, giọt nước mắt ngưng tụ lại, nhưng không chịu rơi xuống.

Coi như Từ Trăn hiện tại là một nam nhân thành thục, thế nhưng ở trước mặt Lục Lê, vĩnh viễn chỉ là đứa trẻ ấu trĩ.

Lục Lê đau đầu nhìn cậu một chút, đến tột cùng không biết Từ Trăn là thật sự hay là giả bộ.

Lục Lê xoay người liền muốn rời khỏi đây.

Từ Trăn đột nhiên đem hắn đè ngã ở trên ghế salông, mùi rượu trên môi nồng nặc hôn lên bờ môi Lục Lê, trằn trọc hút mạnh không kỹ xảo gì, phát tiết một thân thất lạc.

Lục Lê đưa tay đẩy cậu, nhưng bất ngờ đụng tới một vật cứng.

Từ Trăn đem súng vướng bận từ trong người móc ra, tùy ý ném tới trên bàn thủy tinh.

Lục Lê nhìn theo phương hướng cây súng, đó là một cây súng màu đen, rất tinh xảo, lại khéo léo, có ống súng đặc hữu lộng lẫy.

Lục Lê còn muốn nhìn, lại bị Từ Trăn xoay mặt lại hôn môi.

Bị ép chịu đựng hôn môi thô bạo, Lục Lê khí tức bất ổn nói: "Cậu thực sự là… Điên rồi…"

Lục Lê dùng sức đẩy ra Từ Trăn đang ép ở trên người hắn, giãy dụa một hồi, nhưng hoàn toàn không có cách nào tránh được.

Hắn nhắm mắt lại, hướng về Từ Trăn hô: "Từ Trăn, chớ ép tôi hận cậu."

Lục Lê lại thử đẩy Từ Trăn ra, nhưng đẩy không được, hắn mở mắt ra, phát hiện mình phía trên là không khí hư vô.

Chỉ có không khí hư vô, cùng bóng tối vô tận.

Hắn đã không nhận rõ mình rốt cuộc là đang ở nơi hiện thực sâu xa, hay vẫn ở mộng cảnh hư huyễn.

Hắn mạnh mẽ thở hổn hển, mồ hôi lạnh từ thái dương của hắn chảy xuống, tay nắm chặt súng liều mạng run rẩy dữ dội.

Lượng lớn máu tươi từ trên ngực nam nhân tràn ra ngoài, nhuộm đỏ sơ mi trắng như tuyết của hắn.

Lục Lê tàn nhẫn quyết tâm, lần thứ hai ấn xuống cò súng, tiếng súng lại vang lên, chấn động đến mức miệng hắn có chút đau đớn.

Lục Lê ngửi thấy được mùi khói thuốc súng nhàn nhạt.

Từ Trăn quay về phương hướng Lục Lê quỳ xuống, khóe môi của cậu không ngừng tràn ra máu tươi, trong mắt không có khiếp sợ cùng bị phản bội, không có tuyệt vọng giãy dụa khi cái chết gần kề, trái lại bình tĩnh đến đáng sợ.

Lục Lê hoảng sợ nói không ra lời, yết hầu giống như bị bóp lấy, một âm tiết hắn đều không thể phun ra được.

Phùng Đình kinh hoảng kéo lại cánh tay của hắn, nói: "Anh Tô, có đi hay không?"

Lục Lê đã quên có Phùng Đình tồn tại, đây là bệnh nhân nữ đã từng mắc bệnh qua, tựa hồ ba của đứa bé không tồn tại đều gắn lên người Lục Lê, vẫn dính bên cạnh hắn.

Lục Lê chưa kịp gật đầu, liền nghe Từ Trăn nói: "Tô Mộ, không cần đi."

Từ Trăn gian nan run rẩy môi, viên đạn thật giống như xuyên thấu tì tạng cậu, cậu thống khổ liền cau mày lại.

Từ Trăn không che lại máu đang không ngừng thấm ra ngoài, không chống đỡ nổi nằm ngã trên mặt đất, đưa tay muốn nắm lấy góc quần Lục Lê.

Cậu hướng về Lục Lê cầu xin: "Mộ Mộ, đừng đi. Có được hay không?"

Lục Lê tựa hồ lại nhìn thấy, Từ Trăn lúc đó đang liều mạng muốn đem phong thư hư hao kia cầm lên.

Lục Lê dưới con mắt ước ao của Từ Trăn, chậm rãi lắc lắc đầu. Hắn nói: "Từ Trăn, tôi giết cậu."

Từ Trăn như nghe được câu chuyện hài hước, nói ra lời kịch đầy cẩu huyết: "Tôi thành quỷ rồi, sẽ không bỏ qua anh đâu."

Lục Lê biết cậu nói chính là sự thật.

Biến thành quỷ Từ Trăn sẽ đến quấn quít lấy hắn, mãi đến tận tinh thần Lục Lê triệt để vỡ tan.

Lục Lê quay người sang.

Hắn nghe nam nhân phía sau nhẹ giọng nói mớ: "Anh giết tôi, Tô Mộ giết Từ Trăn."

(Hết chương 77)

78. Chương 78

Lục Lê từ trong giấc mơ vô tận thoát ly ra ngoài.

Hắn trừng mắt nhìn, trước mắt tất cả đều mơ hồ dần dần trở nên rõ ràng một chút. Ánh mặt trời xán lạn lười biếng chiếu vào trên người hắn, nghe ngoài cửa sổ có tiếng chim hót, hầu như đã quên đêm nay là đêm nào.

Bên hông Lục Lê là cánh tay Từ Trăn gác lên, hắn giương mắt hướng lên trên nhìn một chút, nam nhân còn đang nhắm mắt, dáng vẻ đang say sưa ngủ.

Lục Lê hỏi hệ thống: "Vì sao tao lại ngủ thấy được giấc mộng kia, đến cùng đã xảy ra chuyện gì?"

Hệ thống nói: "Đó là trí nhớ của anh."

Lục Lê mới bắt đầu còn phẫn nộ liền khôi phục lại bình tĩnh, nhưng hắn vẫn nghiến răng nghiến lợi nói: "Nếu như những hồi ức đó là trí nhớ của tao, vậy sao mày lại không biết? Hay là nên nói mày cố ý không nói cho tao nghe?"

Hệ thống trầm mặc một chút, sau đó quỷ dị ha ha (^_^) cười một tiếng, nói rằng: "Anh vẫn chưa rõ sao, con trai ngốc?"

Lục Lê chẳng muốn phản ứng lại với nó.

Hệ thống lại tiếp tục nói: "Tui, kỳ thực chính là anh nha."

Lục Lê trong lòng không có một tia gợn sóng, thậm chí còn có chút buồn cười.

Hắn mắng: “Ngu si, thần kinh.”

Hệ thống không nói nữa.

Lục Lê đang muốn hỏi một chút, nhưng Từ Trăn đã tỉnh lại, cậu đưa tay đem Lục Lê ôm vào trong lòng ngực, thân thể hai người gần kề nhau hơn.

Lục Lê vọng tiến vào đôi mắt màu đen Từ Trăn, hắn ở bên trong nhìn thấy cái bóng của chính mình. Thăm dò tính chạm vào Từ Trăn, tay chạm vào da thịt ấm áp.

Từ Trăn nhìn hắn, không nói gì cũng không có bất kỳ động tác gì.

Từ Trăn mặc trên người chính là quần áo ở nhà, Lục Lê vươn người lên tháo cúc áo cậu ra, đang mở đến cúc áo thứ ba, lại bị Từ Trăn ngăn cản.

Lục Lê né tránh tầm mắt cậu đưa tới, thấp giọng nói: “Để tôi xem một chút.”

Từ Trăn hiển nhiên không muốn cho hắn nhìn thấy vết thương cũ của mình, đó là một đoạn hồi ức cậu vô cùng đau đớn.

Nhưng Lục Lê cố ý muốn xem, hắn đè lại tay Từ Trăn, hai ba lần cởi cúc áo liền đem áo của cậu mở ra, lộ ra cơ ngực bên trong cực kỳ săn chắc.

Lục Lê cảm thán, vóc người tên biến thái này vẫn giống như lúc trước tốt đến như vậy.

Sau khi đem áo Từ Trăn cởi ra, Lục Lê liền nhìn thấy vết sẹo súng bắn in hằn bên trên. Đó là khoảng cách rất gần vị trí trái tim, nếu như chỉ nghiêng một chút thôi, chỉ sợ mệnh cậu khó bảo toàn.

Lục Lê ngón tay khẽ run đụng tới, tâm hắn không thể ức chế nổi đau đớn, trong miệng lẩm bẩm nói: “Xin lỗi.”

Từ Trăn không chê cười hắn nữa, mà là yên tĩnh không nói.

Lục Lê lập lại: “Xin lỗi.” Hắn tới gần, dùng đôi môi mềm mại hôn lên vết sẹo, từng giọt nước mắt ẩm ướt từ từ nhỏ xuống.

Từ Trăn khẽ vuốt lên đỉnh đầu hắn, Lục Lê cảm nhận được khi đang nói chuyện lòng ngực cậu cũng chấn động.

Từ Trăn nói: “Anh giết tôi.”

“Nhưng tôi không chết.”

Lục Lê đụng tới da dẻ ấm áp của cậu, nghe trái tim cậu nhảy lên từng hồi, lúc này mới hoàn toàn ý thức được, Từ Trăn không có bị hắn giết chết, cậu hiện tại là người sống sờ sờ.

Cái cảm giác này thật tốt.

Lục Lê giơ lên cánh tay ôm lấy Từ Trăn, đem mặt kề sát ở bên gáy cậu, nói rằng: “Tôi sai rồi, Từ Trăn, tôi sai rồi.”

Khi đó hắn không có lựa chọn, chỉ có thể tự tay giết chết người mà hắn yêu nhất.

Nếu không thì luân hồi lần thứ hai sẽ mở ra, mãi đến tận khi hắn quyết tâm tàn nhẫn tự tay kết thúc tất cả những chuyện này.

Đối mặt với nhiều lần cầu xin tha thứ từ nam nhân, Từ Trăn cũng không còn cách nào cứng rắn hơn để trả thù hắn nữa.

Từ Trăn liền ôm hắn, hai người lẳng lặng ôm ấp nhau, cậu mới nói: “Vậy anh phải dùng sinh mệnh còn lại đến trả cho em, Mộ Mộ.”

Lục Lê không chút nào do dự liền gật đầu.

Hắn nghe được âm thanh trong đầu độ HE nhắc nhở đã lên cao tới điểm giới hạn.

Hắn đem mặt chôn trong lòng ngực Từ Trăn, bất chợt môi uốn cong nở nụ cười.

Hai người sau khi rời giường, Lục Lê đem dép cởi ra, khoanh chân ngồi ở trên ghế salông nhìn ti vi màn hình tinh thể lỏng.

Bên trong đang chiếu bộ phim trinh thám hắn xem liên tục không hề chán.

Lúc này từ trong phòng bếp chậm rãi truyền tới mùi thơm của thức ăn, câu dẫn Lục Lê muốn hắn đến ăn, hắn không nhịn được từ bỏ bộ phim trinh thám mà hắn thích nhất, mang dép vào, lặng lẽ tiến vào trong phòng bếp.

Từ Trăn quấn tạp dề đang nấu cơm, ở trong mắt Lục Lê xem ra gợi cảm khó mà tin nổi.

Hắn hai ba bước liền đi tới, ở phía sau ôm lấy eo Từ Trăn, đem đầu tựa trên lưng cậu, cảm thán nói rằng: "Thơm quá à."

Từ Trăn nở nụ cười, ở trong nồi xào lên một hồi, đem món ăn xào kỹ đặt vào trong dĩa.

Từ Trăn giật giật cánh tay, đối với hắn nói: "Đi ra bên ngoài chờ."

Lục Lê nói: "Không, anh muốn xem em làm."

Hắn thật sự vẫn nhìn Từ Trăn, khóe miệng mang theo ý cười vui vẻ, nhưng trong mắt dâng lên một vệt bi thương không dễ phát hiện.

Từ Trăn nhắc nhở hắn: "Cẩn thận kẻo bị khói dầu làm cho sặc đấy."

Lục Lê gật đầu liên tục.

Hắn thừa dịp Từ Trăn không chú ý, lén lút dùng đôi đũa gắp một miếng nem rán bỏ vào trong miệng, bị nóng đến không chịu được. Lục Lê cố nén nhịn cơn nóng nuốt vào bụng, không nghĩ tới giương mắt lên, liền nhìn thấy Từ Trăn đang nhìn mình cười.

Lục Lê vẻ mặt hốt hoảng, hắn cảm thấy hai người tựa hồ lại trở về ở chung từ trước với nhau, sẽ vì hắn làm một bàn cơm đầy thức ăn.

Nhưng mà, không phải lúc đó Từ Trăn không phải mỗi ngày đều rất bận sao?

Từ Trăn thấy hắn đứng sững sờ, đã đem món ăn bưng đến trên bàn ăn, cậu từ trong phòng tắm lấy ra một cái khăn mặt trắng tinh, cẩn thận lau chùi ngón tay Lục Lê.

Lục Lê buông mắt xuống tùy ý cậu vì chính mình lau chùi sạch sẽ.

Từ Trăn vỗ vỗ lên đầu Lục Lê, nói rằng: "Đến ăn cơm thôi."

Sau bữa cơm, Lục Lê ăn no theo quán tính lại đến nằm trên ghế sa lông, dùng remote ti vi tiện tay mở ti vi lên, xem tiếp bộ phim truyền hình quen thuộc.

Trong phòng bếp tiếng nước dần tắt xuống, Từ Trăn quay đầu lại liền nhìn thấy Lục Lê miễn cưỡng nằm trên ghế sa lông, đối với Lục Lê có chút không biết nói gì.

Cậu đi lên trước, nửa quỳ trước ghế sa lông, đưa tay xoa nắn bụng dưới phồng lên của nam nhân.

Từ từ xoa nắn, sức mạnh không lớn không nhỏ, khiến Lục Lê thoải mái nheo mắt lại.

Từ Trăn nói: "Ăn cơm xong đừng nên lập tức nằm xuống, đối với thân thể không tốt."

Lục Lê qua loa đáp một tiếng, lại không chịu ngồi dậy.

Từ Trăn rất thích dáng vẻ nam nhân không hề phòng bị như vậy, như một con mèo làm nũng, muốn được chủ nhân yêu thương vuốt ve, đáng yêu cực kỳ.

Lục Lê nằm một lát, phát hiện mình lại bắt đầu rơi vào mơ hồ, hắn nhanh chóng từ trên ghế sa lông ngồi dậy, dùng sức lắc lắc đầu, đem những gì đang suy nghĩ dang dở đều đuổi bay đi.

Chuông di động Từ Trăn trùng hợp vang lên.

Trước đó Lục Lê còn không biết ở trong biệt thự này có sóng thiết bị thông tin, xem ra hiện tại Từ Trăn đối với hắn yên tâm triệt để.

Từ Trăn cầm di động lên tiếp máy.

Vừa nghe, lông mày cậu liền nhíu chặt lại, môi mân thành một độ cong cứng rắn lạnh lẽo.

Từ Trăn hỏi dò vài tiếng, sau đó trực tiếp cúp điện thoại.

Lục Lê nhìn sắc mặt cậu dị thường khó coi, hỏi: "Làm sao vậy?"

Từ Trăn nhẹ nhàng liếc mắt nhìn hắn, nói: "Phùng Đình tự sát."

Lục Lê trợn to hai mắt, remote ti vi nắm trong tay rơi xuống mặt đất. Hắn không thể tin được nói: "Làm sao cô ấy lại tự sát được chứ? Không phải hôm qua mới vừa kết hôn sao?"

Từ Trăn quan sát vẻ mặt của hắn, nói rằng: "Anh để ý cô ta?"

Lục Lê cắn răng nhìn cậu, hờn dỗi: "Cậu vẫn còn đang nói tiếng người à? Dù sao cô ấy cũng từng là…" Hắn nên nói ra sao? Bằng hữu hay bạn gái?

Nữ nhân tinh thần không bình thường kia, vẫn quấn quýt lấy hắn, muốn hắn làm ba của đứa bé.

Lục Lê kỳ thực chỉ xem cô là bệnh nhân, mới khoan dung cùng độ lượng, hai người bọn họ kỳ thực ngoại

trừ quan hệ bệnh nhân với bác sĩ, còn lại chẳng là cái thá gì.

Từ Trăn hỏi tới: "Anh từng là cái gì? Người yêu à?"

Nhìn tư thế của cậu nếu như Lục Lê thừa nhận, hậu quả khẳng định rất nghiêm trọng.

Lục Lê nói: "Cậu có bệnh."

Từ Trăn nói: "Em có bệnh, anh là bài thuốc của em."

Lục Lê bất đắc dĩ, hắn biết trong lòng Từ Trăn lo được lo mất, hết sức sợ hãi chuyện mất đi. Đã từng cùng cậu ở chung chính mình thân là một bác sỹ khoa tâm thần, lại không phát hiện người ở bên cạnh có bệnh tâm thần nghiêm trọng như vậy.

Lục Lê gặp lại Từ Trăn không biết cậu còn bệnh hay đã khỏi hẳn, có điều bây giờ nhìn lại, tên biến thái này vẫn còn bệnh.

Từ Trăn đem tính hung bạo cùng tối tăm nhịn xuống ở trong lòng, cậu nhẫn nhịn rất cực khổ, nhưng cật lực duy trì dáng vẻ gió thổi mây bay, đối với Lục Lê nói rằng: "Anh còn không mau chóng đến xem cô ấy? Hiện tại cô ta đã từ phòng chăm sóc đặc biệt, chuyển tới phòng bệnh bình thường."

Lục Lê nghe xong mới yên lòng, Từ Trăn nói như vậy đại biểu Phùng Đình không có xảy ra chuyện gì lớn.

Hắn hướng về Từ Trăn giải thích: "Tôi cùng cô ấy thật sự không có gì, cô ấy lúc đó quấn quýt lấy tôi, là bởi vì cô ấy mắc phải chứng bệnh phán đoán —— cho rằng tôi chính là ba của đứa bé, nhưng khi đó Phùng Đình không có mang thai."

Từ Trăn không nói gì.

Lục Lê nói tiếp: "Theo lý thuyết vẫn là cậu đem cô ấy bức điên, cậu đem anh trai nhốt vào bệnh viện tâm thần, cho nên cô ấy mới đến tìm tôi."

Phùng Đình từ nhỏ đã được anh trai Từ Trăn từ cô nhi viện đem về nuôi dưỡng, đối với nam nhân nuôi dưỡng với cô mà nói vừa mang lòng kính nể, lại có tình cảm ái mộ.

Tuy sau đó anh trai Từ Trăn cưới một nữ nhân môn đăng hộ đối làm vợ, thế nhưng đối mặt với nam nhân nhu tình mật ý, cô vẫn luân hãm vào.

Từ Trăn liếc mắt nhìn hắn, nói rằng: "Không phải em đã tìm một chỗ tốt cho cô ấy nương tựa sao?"

Lục Lê không hiểu trong này đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng có thể đoán được, khẳng định Phùng Đình không phải tự nguyện gả cho Andrew.

Lục Lê cảm thấy Từ Trăn trước sau như một xa lạ như vậy.

Từ Trăn nói: "Mộ Mộ, sao anh lại nhìn em bằng vẻ mặt này?"

Lục Lê không biết hắn hiện tại là vẻ mặt gì, thế nhưng khẳng định rất khó coi.

Lục Lê cúi đầu, hắn nhẹ giọng nói: "Tôi thấy Từ Trăn thay đổi rồi."

Câu nói này như là nói cho Từ Trăn nghe, lại như nói cho chính mình nghe.

Từ Trăn ngữ khí trở nên ôn nhu, hắn hôn lên gò má Lục Lê, nói rằng: "Từ Trăn chưa từng thay đổi."

"Em hiện tại, có lúc sẽ không khống chế được chính mình. Mộ Mộ, em không thể khống chế tâm bệnh mình, em biết sẽ có lúc xúc phạm tới anh, em cũng không muốn để anh rời đi. Bởi vì, anh chính là bài thuốc của em.'

"Em nhớ anh muốn điên rồi, sau khi thoát khỏi cơn hôn mê, em có đi tìm anh."

"Thế nhưng anh quên em, anh nói anh không nhớ rõ em là ai. Rồi anh lại quên em, khi anh hỏi em 'Cậu là ai'..."

"Lúc nào?" Hắn đánh gãy lời Từ Trăn, Từ Trăn nói lượng tin tức quá lớn, khiến Lục Lê trong lúc nhất thời không thể nào tiếp thu được.

Từ Trăn nhìn hắn bỗng nhiên cười rất ôn nhu: "Thời điểm em còn chưa điên, Mộ Mộ, anh đã điên lên rồi."

Tôi, điên rồi?

Không thể.

Làm sao có khả năng này.

Những ký ức rõ ràng kia từng cái hiện lên trong đầu, những mộng cảnh đã từng làm trong hồi ức dần hiện ra, chân thực đến đáng sợ.

Lục Lê lắc đầu, điên cuồng nện đánh Từ Trăn: "Không thể, không thể… Rõ ràng là cậu! Chính là cậu!"

"Là cậu từ sáng đến tối không trở về nhà, không cùng tôi gặp mặt, là cậu không còn giống Từ Trăn như trước. Là cậu thay đổi, cậu thay đổi!"

Từ Trăn thở dài nói: "Mộ Mộ, Từ Trăn vẫn là Từ Trăn ban đầu, Tô Mộ… không còn là Tô Mộ như trước."

Hóa ra Từ Trăn sẽ đối với hắn ôn nhu, hóa ra Từ Trăn đối với hắn có ý muốn sở hữu cường đại, hóa ra Từ Trăn… Là Từ Trăn mà hắn yêu."

Đột nhiên Lục Lê đầu đau như búa bổ, hắn thống khổ rên rỉ, nhắm chặt hai mắt cuộn mình trong lòng ngực Từ Trăn, vốn vẫn còn sức mạnh đánh trả đã biến thành những cú gãi vô vị.

Âm thanh hệ thống đột nhiên chen vào, nó nói: "Tuy rằng không biết đến cùng anh nằm mộng thấy gì, thế nhưng… Tui đang do dự có nên hay không đem trí nhớ lúc trước đưa cho anh. Cậu chủ, hi vọng trí nhớ của anh sẽ không hỗn loạn."

Như dòng nước xiết cuộn trào mãnh liệt, có vài thứ tranh nhau chen lấn tràn vào trong đầu Lục Lê.

Lục Lê bởi vì đau đớn mà cả người treo trên người Từ Trăn, Từ Trăn có chút luống cuống ôm lấy hắn, nâng mặt Lục Lê lên hỏi hắn làm sao.

Được Từ Trăn đặt xuống giường, Lục Lê kịch liệt giãy dụa mấy lần, sau đó mới chậm rãi bình tĩnh lại.

Hắn bỗng nhiên ngơ ngác nhìn Từ Trăn, giọt nước mắt trong suốt như pha lê không ngừng tràn ra ngoài, tay giơ lên vuốt nhẹ gò má nam nhân tuấn tú, không ngừng nói: "Xin lỗi, thật sự xin lỗi…"

Từ Trăn thấp giọng nói: "Em tha thứ cho anh."

"Vì lẽ đó, đừng khóc nữa."

"Em làm sao cam lòng để anh rơi nước mắt."

"Em làm sao cam lòng để anh rơi nước mắt," "Em làm sao cam lòng quên được anh" … Đó đã từng là Từ Trăn, thường tường từng nói với hắn.

Khi đó Từ Trăn không điên.

Lục Lê đã bắt đầu điên rồi.

Khả năng ghi nhớ của hắn bắt đầu từ từ suy yếu, hắn quên Từ Trăn rồi, quên giữa bọn họ có những hồi ức hết sức mỹ mãn tốt đẹp, quên hết… quên hết tất cả.

Là hắn quên rồi.

Là hắn cho rằng Từ Trăn không phải là Từ Trăn, là hắn cho rằng Từ Trăn mỗi đêm không về, ích kỷ ngông cuồng, là hắn cho rằng giữa hai người có một khoảng cách khiến cho bọn họ càng ngày càng rời xa.

Kỳ thực không phải, Từ Trăn vẫn là Từ Trăn ban đầu.

Từ Trăn làm sao sẽ lơ là hắn được, làm sao cam lòng lưu hắn ở lại một mình.

Ngay lúc đó Lục Lê đã phát điên lên nện đánh Từ Trăn, nói Từ Trăn thay đổi, cậu không còn là cậu nữa.

Từ Trăn yên lặng chịu đựng Lục Lê phát điên, vẫn bên cạnh hắn yên lặng thủ hộ.

Mãi đến tận Lục Lê cầm lấy cây súng kia, Từ Trăn không kịp phòng bị, quyết đoán lại vô tình nổ súng bắn trúng cậu, mối quan hệ bảo vệ cùng được bảo vệ mới vô hình trung tan rã đi.

Lục Lê còn vì sự phản bội của chính mình bện nên mộng cảnh hư huyễn, ý đồ để giấc mộng kia nói cho hắn biết, sai không phải là hắn, mà là Từ Trăn.

Lục Lê chảy nước mắt nói: "Từ Trăn, đến cùng cái nào mới là sự thật, cái nào là giả? Tôi muốn điên rồi, tôi không nhận rõ…"

Từ Trăn cánh tay duỗi ra, từ bàn bên cạnh nắm lấy túi thuốc trong suốt, bên trong chứa tiêm tĩnh mạch cùng thuốc trấn định. Cậu đè lại nam nhân điên cuồng, một bên động viên hắn một bên đem kim tiêm đẩy mạnh vào trong tĩnh mạch hắn.

Lục Lê cảm nhận được cánh tay đâm đau nhói, hắn muốn nhúc nhích tay, lại bị Từ Trăn đè lại, không cách nào làm ra bất luận động tác gì.

Mãi đến tận chất lỏng bên trong được đẩy vào hết, Từ Trăn mới đem ống chích ném đi, lau mồ hôi ẩm ướt trên mặt Lục Lê, vén tóc hắn sang một bên, dịu dàng nói: "Ngoan, không sao rồi."

Không biết có phải là do tác dụng của thuốc, Lục Lê thật sự bình tĩnh lại, hắn suy yếu giãy dụa mấy lần, không ngừng gọi tên Từ Trăn.

"Từ Trăn, Từ Trăn, Từ Trăn…"

Mỗi lần Lục Lê kêu lên một tiếng, Từ Trăn sẽ thật lòng đáp lại một tiếng.

Mà mỗi lần đáp lại, độ HE tương ứng tăng lên một điểm.

Âm thanh điện tử quen thuộc bên tai Lục Lê vang lên: "Độ HE đạt 100, chờ đợi một thế giới mới tải xuống."

Lục Lê hoảng hốt, bên tai ngoại trừ âm thanh Từ Trăn, hắn không nghe thấy gì. Trong đôi mắt ngoại trừ Từ Trăn, hắn không nhìn thấy gì hết.

Cánh tay suy yếu khẽ nhấc lên, nhưng chỉ miễn cưỡng nắm lấy cổ áo Từ Trăn, mí mắt hắn như nhựa cao su dính lại chặt chẽ, chỉ là hắn không dễ dàng nhắm mắt lại.

Hắn muốn nhìn Từ Trăn, rất muốn rất muốn, muốn nhìn cậu suốt cả đời này.

Từ Trăn vỗ nhẹ lưng hắn, âm thanh nhẹ hoãn nói: "Ngủ đi, tỉnh lại rồi sẽ ổn thôi."

Không…

Không muốn rời xa cậu.

Nhưng Lục Lê thật sự không chống đỡ được cơn buồn ngủ tiến tới mãnh liệt, hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại, tay nắm lấy góc áo Từ Trăn từ từ hạ xuống.

Ý thức chìm vào một vùng tối đen.

79. Chương 79: Phiên Ngoại Từ Trăn: Em Yêu Anh (phần Một)

Từ nhỏ Từ Trăn đã biết mình là con riêng.

Những đứa trẻ được ba mẹ yêu thương kia cầm đá cùng cỏ dại ném về phía cậu, cười nhạo cậu là đứa bé không cha.

Từ Trăn mất cảm giác xoa lên chỗ bị đập máu ứ đọng lại, cõng trên vai cặp táp hầu như muốn rơi hết sách vở xuống đất, chậm rãi đi về nhà.

Cậu sẽ không chạy lại sà vào lòng mẹ khóc tố chịu đựng khuất nhục, mà ở bên cạnh nữ nhân tiều tụy đang

ôm cậu khóc lớn, vẫn đối với cậu nói lời xin lỗi, Từ Trăn sẽ vỗ nhẹ lưng mẹ mình, nói cho bà biết mình không để ý vết thương cỏn con này.

Khi đó cậu rõ ràng chỉ là một đứa bé còn rất nhỏ, nhưng sự bình tĩnh cùng thành thục lại như một người trưởng thành, đi động viên mẹ cậu.

Cậu biết mẹ coi cậu là sinh mạng của chính mình.

Mẹ cậu là nữ nhân ôn nhu hiền thục, bà thích một vườn hoa nhỏ bên trong trồng rau nuôi heo, thích ở dưới ánh mặt trời khí trời trong xanh đàn một khúc dương cầm, thích dùng thanh âm êm ái đọc truyện cổ tích cho cậu nghe mỗi khi đi ngủ.

Từ Trăn không biết cái người được gọi là 'Ba' kia tồn tại có ý nghĩa gì, cậu cũng không hiểu tình yêu có hàm nghĩa gì. Cậu chỉ muốn bảo vệ mẹ, rất muốn rất muốn.

Vì lẽ đó khi Từ gia lấy thủ đoạn cứng rắn đem cậu mang trở về, cậu bắt đầu lấy tiết áp chế.

Nhưng Từ Trăn đoán sai mục đích người nhà họ Từ, Từ lão gia dẫn cậu trở về chỉ có một mục đích, muốn thành toàn nguyện vọng của lão phu nhân, để huyết mạch sống ở bên ngoài rải rác nhận tổ quy tông mà thôi.

Ba không xem cậu là thân sinh nhi tử để đối xử.

Từ Trăn ngày đó mới hồi Từ gia liền được tẩy rửa một thân sạch bóng, mặc đồ thật đẹp, sau đó được đưa đến bệnh viện, nhìn thấy lão phu nhân chỉ còn lại hơi tàn.

Lão phu nhân nhìn thấy đứa cháu nhỏ liền rất kích động, kết quả vừa muốn nắm chặt tay Từ Trăn, liền tắt thở ngay lập tức.

Người nhà họ Từ đem Từ Trăn bỏ qua một bên, vội vàng chuẩn bị lễ tang cho lão phu nhân, không có ai sẽ nhớ tới cậu, không có ai sẽ để ý cậu.

Từ Trăn lén lút từ nhà lớn Từ gia chạy ra ngoài. Cậu rất thông minh, lúc theo xe Từ gia chạy trên đường đến nhà lớn, một đường cậu đều quan sát địa điểm cùng phương hướng.

Cậu đi bộ cực kỳ lâu, rốt cục nhìn thấy mẹ trong căn phòng nhỏ, cậu đứng ở bên ngoài, xuyên thấu qua bên ngoài cửa sổ có thể nhìn thấy trong phòng ánh đèn màu cam ấm áp.

Khi mẹ mở cửa đôi mắt đã trở nên sưng đỏ, trong mắt hiện ra nước mắt. Nhìn Từ Trăn trở lại, bà rất kinh hỉ khi thấy con mình trở về, nhưng lại đột nhiên rất lo lắng.

Dù sao Từ gia ở C thị một tay che trời, bọn họ chỉ có thể ở dưới đáy kéo dài hơi tàn.

Từ Trăn cho rằng cậu cùng mẹ mình thời gian ở chung sẽ lâu hơn một chút, lại không nghĩ rằng, nửa đêm khi cả hai đang nằm ôm nhau ấm áp liền bị người thô bạo đập cửa.

Anh trai cậu vênh váo tự đắc mang theo cả đám người đi vào, tát mẹ cậu một bạt tai rất mạnh, nói là bà xúi giục cậu chạy trốn, không chịu học hành.

Mắc mớ gì đến anh.

Anh dựa vào cái gì đánh mẹ tôi.

Người mẹ cậu yêu nhất, hận không thể dùng tính mạng để bảo vệ.

Từ Trăn nhỏ bé vung vẩy nắm đấm, hàm răng sắc bén cắn thanh niên hung hăng, Từ Mưu đau lên tiện tay liền đem cậu văng ra ngoài.

Đầu Từ Trăn đụng vào góc bàn, cậu cảm giác có cái gì đó chảy xuống dọc theo thái dương, nhưng không cảm giác được bất kỳ đau đớn. Ánh mắt nhìn chằm chằm Từ Mưu vẫn như cũ như một chú chó săn nhỏ quật cường không chịu khuất phục.

Mẹ rít gào lên đánh về phía anh, nữ nhân nhu nhược chỉ có thể dùng nước mắt để phát tiết sợ hãi trong lòng. Bà ôm Từ Trăn, tay run rẩy lau đi vết máu trên trán, khóc lóc nói: “Tiểu Trăn, trở về với cậu ta đi con.”

Từ Trăn trước mắt là một mảnh đỏ tươi mơ hồ, cậu chỉ nhớ rõ nữ nhân ghé vào lỗ tai cậu không ngừng khóc nấc, không ngừng nói gì đó, cũng rốt cuộc không nhớ ra được chuyện sau đó.

Từ Trăn lần thứ hai bị mang về Từ gia, cậu liền rất ít gặp lại mẹ cậu.

Rất ít, nhưng không phải là không gặp. Bởi vì mẹ biết cậu ở Từ gia tình cảnh gian nan, cách mỗi tháng đều đến trường học tìm cậu, sau đó đưa cho cậu một số tiền.

Số tiền kia Từ Trăn cầm ở trong tay, cảm giác nặng trình trịch.

Ở Từ gia, Từ Trăn xem thường âm mưu đấu đá cùng Từ Mưu, nhưng Từ Mưu ở khắp nơi hùng hổ dọa người, khiến cậu không thể không làm ra phản kích.

Từ Trăn xem thường gia sản khổng lồ Từ gia, cậu chỉ hi vọng mẹ mình sống thật vui vẻ, sinh hoạt bình thản.

Ba đối với cậu chẳng quan tâm, mẹ kế giám hộ đối với cậu lạnh lùng. Từ Trăn có lúc cảm thấy, toàn bộ người nhà họ Từ đều là những người lạnh lẽo không có tình người.

Mãi đến tận khi Từ Trăn dựa vào một thân nghị lực thi đậu đại học danh tiếng, cũng không thể làm cho Từ lão gia đối với cậu nhìn bằng con mắt khác.

Có chỉ là sự vô cảm cùng trào phúng.

Khi biết tin mẹ bệnh nặng, Từ Trăn muối mặt cầu xin Từ gia. Từ lão gia, Từ thái thái, cùng anh cậu Từ Mưu, không ai đến giúp đỡ nữ nhân khốn khổ.

Cuối cùng mẹ bị ung thư nặng qua đời lúc tuổi còn rất trẻ, Từ Trăn một mình quỳ trước bia mộ đơn sơ rất lâu, quỳ đến hai chân đều mất cảm giác, mãi đến tận khi mặt trời chói chang đến khi mưa bắt đầu nhỏ giọt xuống.

Mưa liên tục trút xuống như che giấu cả người Từ Trăn.

Cậu hầu như nằm phục xuống trên mặt đất, lần đầu khóc đến đất trời tối tăm.

Từ Trăn hận Từ gia, hận chính mình vì sao lại mang họ Từ.

Cậu đến nhà hàng kiểu Tây có tên gọi là "Mật đường" kiếm việc làm, biểu diễn một khúc dương cầm, quản lý vui vẻ đáp ứng cho cậu trúng tuyển.

Trong cuộc sống sau này, Từ Trăn vô số lần hoài niệm cảnh tượng gặp gỡ cùng nam nhân.

Cậu còn nhớ ngày đó ánh mặt trời chói chang, còn nhớ nam nhân ngồi ở chỗ gần cửa sổ, còn nhớ ngày đó hắn gọi một ly cà phê Lam Sơn.

Còn nhớ, nam nhân thỉnh thoảng hướng tầm mắt nhìn về phía mình, trong nháy mắt tim cậu đột nhiên đập nhanh hơn một nhịp.

Nam nhân vẻ mặt lạnh lùng, thế nhưng thời điểm hắn nhìn cậu, trong mắt mang theo một tia quan tâm.

Từ Trăn không hiểu nam nhân đối với hắn quan tâm từ đâu mà có.

Hay là do chính mình bận đồ quá mức nghèo nàn, cùng phòng ăn kiểu Tây tao nhã hoàn toàn không phù hợp.

Trong lúc nhất thời, trong lòng Từ Trăn dâng lên vô số suy đoán.

Mãi đến tận khi nam nhân đem không ít tiền boa, lấy tư thế cực kỳ bí mật, đặt xuống trên nắp đàn dương cầm, Từ Trăn ngoại trừ cực kỳ cảm kích ở ngoài, còn phát hiện ra tình cảm khác thường.

Hẳn là lần đầu tiên nhìn thấy nam nhân, Từ Trăn đã phát hiện ra cảm giác này.

Thế nhưng Từ Trăn không dám nói chuyện cùng với nam nhân, thậm chí không dám đi đến đối diện với nam nhân. Bởi vì cậu cảm thấy mình rất thấp kém, cảm thấy hai người bọn họ, như người của hai thế giới khác nhau.

Từ Trăn cuối cùng cũng gom góp đủ số tiền nam nhân đưa cho, quyết định đem tiền trả lại nam nhân, dựa vào thời cơ này, cậu lấy hết dũng khí hướng về nam nhân tự giới thiệu chính mình. Thế nhưng, vào ngày thứ hai cậu không nhìn thấy thân ảnh người nọ.

Từ Trăn rất thất vọng.

Cậu hỏi thăm được tên của người đàn ông cùng vị trí bệnh viện, lần đầu tiên tan ca sớm, liền muốn đi gặp mặt nam nhân.

Cậu đem tên của người đàn ông nhớ ở trong lòng.

Tô Mộ, Tô Mộ, Tô Mộ.

Niệm bao nhiêu lần cũng không nề hà.

Thế nhưng Từ Trăn không thể toại nguyện nhìn thấy nam nhân, đầu cậu bị giáng một cú nghiêm trọng, mắt tối sầm lại, trong chớp mắt cái gì cũng đều không nhìn thấy.

Phía sau những người tập kích không buông tha cậu, tiếp tục dùng thiết côn đánh Từ Trăn không phòng bị.

Từ Trăn không dùng cánh tay bảo vệ đầu, mà là gắt gao thủ hộ phong thư trước ngực.

Lại không nghĩ rằng vẫn bị bọn họ phát hiện, liền bị đoạt đi.

Từ Trăn biết người nào phái bọn họ tới, chính là Từ Mưu, anh trai thân ái của cậu.

Xem ra Từ Mưu đã phát hiện kế hoạch của cậu.

Từ Trăn mất công sức đưa tay nắm lấy phong thư rơi trên mặt đất.

Ngoại trừ mẹ, cậu chưa bao giờ muốn gặp một người đến như vậy, yêu một người đến như thế, muốn lấy cho bằng được người đó.

Chí ít trước khi nhìn thấy người kia, cậu không muốn dễ dàng gục ngã.

Từ Trăn lần thứ hai khôi phục lại tỉnh táo, là ở trong bệnh viện. Đầu cậu vây quanh băng gạc, trong mũi ngửi thấy nồng đậm mùi thuốc sát trùng, mở mắt nhìn thấy đều là màu trắng chói mắt.

Từ Trăn ký ức cuối cùng dừng lại lúc ở trên đường muốn đi gặp Tô Mộ, thì gặp phải tập kích nghiêm trọng.

Cậu ở trong lòng cười lạnh một tiếng, Từ gia không đem cậu giết chết, nhất định bọn họ sẽ hối hận.

Vách tường thuần trắng lộ ra chút ý vị cô tịch, Từ Trăn nhớ lại đầu mình đã từng bị va chạm vào góc bàn, trải qua một thân một mình ở trong bệnh viện cô độc.

Từ Trăn sau này liền rất ghét bệnh viện.

Cậu buồn bực nhắm mắt lại, cho dù khí trời bên ngoài rất tốt, cũng không thể ngăn cản tâm tình u ám lan tràn ra ngoài.

Từ Trăn yên lặng suy tư, cân nhắc bước kế tiếp. Cậu muốn cho Từ gia vô thanh vô tức sụp đổ, trong tương lai không xa thực thi kế hoạch trả thù.

Cậu nghe được tiếng cửa phòng bệnh nhẹ nhàng đẩy ra.

Từ Trăn ngửi được mùi thơm thức ăn, lúc này mới nhận ra được trong bụng đã sớm đói cồn cào.

Thế nhưng cậu vẫn đem tầm mắt nhìn phía ngoài cửa sổ, không xoay người lại.

Từ Trăn cho rằng hộ sĩ hoàn thành đưa cơm xong, sẽ đặt xuống bàn lập tức rời đi, thế nhưng đợi đã lâu, nhưng không nghe thấy tiếng đóng cửa như đã dự liệu.

Một lát sau, cậu cảm nhận được hơi thở lạnh lùng, âm thanh bất đắc dĩ cùng bao dung: “Nghe hộ sĩ nói cậu lại không chịu ăn cơm? Ừm? Ngày hôm nay cơn sốt đã bớt chưa?”

Bàn tay mát mẻ chạm lên trán Từ Trăn, thăm dò nhiệt độ.

Từ Trăn bỗng dưng cứng đờ người.

Bởi vì cậu đột nhiên có một loại dự cảm, người phía sau cậu rất quen thuộc, rất muốn nhìn thấy người kia.

Từ Trăn cẩn thận từng li từng tí một nghiêng đầu, chờ đợi ánh mắt mình tiến vào con ngươi đen đầy quan tâm từ nam nhân.

Từ Trăn hô hấp hơi ngưng lại, cậu nhìn thấy nam nhân quen thuộc kia, nhìn thấy cặp mắt đào hoa ướt át, nốt ruồi dưới khóe mắt, sống mũi cao, còn có môi bất chợt sẽ nhếch lên.

Từ Trăn có chút luống cuống, cậu không biết vì sao ở trong tình trạng này, trường hợp này, tình huống chật vật như thế này lại nhìn thấy nam nhân.

Nam nhân thấy cậu biểu hiện sững sờ có chút nhịn không được muốn cười, thời điểm hắn cười lên nhìn đẹp trai vô cùng, khóe miệng vung lên độ cong vừa đủ, cặp mắt đào hoa cũng bất chợt cong lên.

Từ trăn lần này thật sự nhìn đến sững sờ.

Lục Lê trên người còn chưa kịp khoác áo blouse trắng, hắn nghe Tôn Hiểu Cầm nói Từ Trăn lại không nghe lời, liền vội vàng đi lên thang máy lại đây.

Từ Trăn phát sốt hai ngày, hai ngày nay đều không chịu ăn, chỉ sợ đói bụng sẽ sản sinh ra sai lầm.

Toàn bộ các phòng bệnh tâm thần bao gồm phòng hộ sĩ cùng y tá đều hết cách với Từ Trăn, khuyên nhủ như thế nào cũng không được, nhất định phải nhìn thấy Lục Lê, Từ Trăn mới bằng lòng ngoan ngoãn ăn cơm.

Lục Lê ngồi vào bên giường Từ Trăn, định lôi Từ Trăn ngồi dậy, khi tay hắn mới vừa đụng tới Từ Trăn, cậu liền ngay lập tức tự mình ngồi dậy, một bộ dáng đoan chính quy củ.

Lục Lê như hầu hạ tiểu thiếu gia bưng chén cháo lên, múc một muỗng cháo, đem muỗng tiến đến bên môi Từ Trăn.

Từ Trăn mắt trợn hơi lớn, nhìn hắn lăng lăng bất động, Lục Lê liền thúc giục: “Ngoan nào, mau ăn.”

Từ Trăn ngoan ngoãn đem muỗng cháo kia nuốt vào, vẻ mặt cậu thụ sủng nhược kinh, nhìn Lục Lê có chút không biết nói gì.

Tiểu tử này mỗi lần đều sẽ rất ngoan ngoãn, nhất định phải đợi Lục Lê đút thì mới chịu.

Mỗi lần đút ăn đều rất thuận lợi.

Lục Lê đem chén trống trơn đặt xuống khay, sau đó nhìn một chút cổ tay bên ngoài, đối với Từ Trăn dặn dò: "Phải nghe lời hộ sĩ, tối nay tôi sẽ trở lại thăm cậu, biết chưa?"

Từ Trăn nhìn hắn, gật gật đầu.

"Trước tiên phải đi ngủ trưa, nghỉ ngơi một chút." Lục Lê nhìn cậu một chút, do dự nói, "Nếu như cậu muốn tìm tôi, nhớ kêu hộ sĩ dìu cậu xuống. Nhưng ngàn vạn lần, tuyệt đối không được đi xuống dưới lầu một mình, biết không?"

Từ Trăn lại gật đầu một cái.

Lục Lê lúc này mới thoả mãn, hắn thu dọn khay đồ ăn bưng trong tay, lại không yên lòng căn dặn vài câu mới đẩy cửa đi ra ngoài.

Sau khi nam nhân đi ra ngoài, nụ cười trên mặt Từ Trăn không kiềm nén được nữa, cậu dúi đầu vào trong chăn, không hề có một tiếng động cười phá lên một tiếng.

Từ Trăn cảm thấy mình rất may mắn, lai rất hạnh phúc.

Lần đầu cậu cảm kích Từ gia đem cậu đưa đến phòng bệnh tâm thần, để cậu gặp lại người mà cậu yêu nhất.

Những ngày kế tiếp Từ Trăn trải qua rất thích ý, rất vui vẻ. Bởi vì cậu phát hiện, nam nhân thích chính mình như vậy, mà chính mình trở nên càng thêm yêu nam nhân hơn.

Cậu quyết định tiếp tục giả ngây giả dại, bởi vì như vậy mới có thể trắng trợn không kiêng dè thân cận với nam nhân, bá đạo hướng về tất cả mọi người tuyên thệ chủ quyền, cũng có thể đối với nam nhân làm ra một chút hành vi xấu.

Bởi vì không có ai sẽ để ý một kẻ ngu ngốc.

Ngoại trừ người đàn ông kia, hắn sẽ không đem những lời nói của Từ Trăn xem như lời người điên, mà là cực kỳ trịnh trọng để ở trong lòng.

Từ Trăn yêu hắn, phi thường phi thường yêu, chưa bao giờ yêu nhiều đến như vậy.

Cậu rất muốn hai người có cuộc sống tươi đẹp ngọt ngào, nhưng cậu chợt ý thức được, những tháng ngày trôi qua an nhàn sẽ không còn tiếp tục được nữa.

Bởi vì Từ Mưu sẽ không bỏ qua cậu, cậu cũng sẽ không bỏ qua Từ gia.

Từ Trăn quyết định trở về Từ gia.

Từ Trăn cùng nam nhân nói chuyện rõ ràng, nhìn thấy hắn viền mắt đỏ chót, nam nhân vì giảm bớt đau thương khi hai người ly biệt, cố nén đau lòng lại, làm bộ không thèm để ý.

Từ Trăn rất muốn đem nam nhân giả vờ kiên cường ôm vào trong lòng ngực, động viên hắn, nói mình không rời đi.

Thế nhưng Từ Trăn không làm.

Cậu quay người sang, kiên quyết đi ra cửa.

Thế nhưng nếu như cho cậu một cơ hội, cậu chắc chắn sẽ không rời đi bên người nam nhân.

Từ Trăn không biết ba năm đối với những người khác có được tính là dài hay không, nhưng đối với cậu mà nói, mỗi ngày đều dài bằng một năm.

Lúc này Từ Trăn đã nắm chắc phần thắng, quyền lực Từ gia đã có một nửa khuynh đảo về hướng cậu, mà nửa kia cũng lảo đảo gần như thuộc về cậu.

Thế nhưng Từ Mưu muốn tuyệt địa phản kích.

Biết Từ Mưu đã làm những gì sau đó, Từ Trăn vẫn không ôn không hỏa hoàn toàn tức giận, cậu phái thuộc hạ đi bảo vệ nam nhân tất cả đều bị ám sát, mà người cậu yêu nhất lại nằm trong tay Từ Mưu.

Từ Mưu muốn cậu giao ra tất cả.

Vậy thì có ý nghĩa hết thảy những gì cậu ẩn nhẫn ngủ đông, tất cả mọi thứ đều hóa thành hư không.

Từ Trăn nghĩ rằng chính mình sẽ do dự.

Thế nhưng cậu không có.

Cậu không do dự chút nào, vì cứu nam nhân, cậu đồng ý đem hết thảy chắp tay dâng lên cho người khác.

Nhưng mà Từ Mưu cùng cậu đấu đá nhiều năm như vậy, cuối cùng vẫn thua thất bại thảm hại.

Từ Trăn rốt cục nhìn thấy được nam nhân, cậu sốt ruột đến hoảng hốt. Cậu ở trong lòng thầm mắng chính mình quá bất cẩn, không nên làm thương tổn đến nam nhân, sau đó cẩn thận chạm vào nam nhân đang run lẩy bẩy.

"Cút ngay!" Nam nhân lúc này thần trí đã không rõ ràng, hắn gào thét lên muốn né tránh cậu đụng vào mình, dáng vẻ điên cuồng kia khiến đáy lòng Từ Trăn từng trận đau đớn.

Cậu không để ý nam nhân chống cự, vẫn đem hắn kéo vào trong lòng ngực, nam nhân khước từ sức mạnh lại như chú mèo con mới chào đời, nhu nhược đáng thương.

Từ Trăn động viên vỗ lưng hắn, nhẹ giọng nói: "Xin lỗi, Mộ Mộ, xin lỗi…"

80. Chương 80: Phiên Ngoại Từ Trăn: Em Yêu Anh (phần Hai)

Từ trăn lần đầu tiên nếm trải tư vị hối hận.

Cậu đem nam nhân thần trí không rõ ràng ôm lên, dùng áo khoác bao lấy thân thể hắn lộ ra ngoài, chạm đến cánh tay nam nhân bầm tím cùng dấu vết lỗ kim loang lổ, đã từng nắm súng chưa bao giờ mất khống chế, lúc này không kìm lòng được run rẩy cả người.

Thủ hạ bên cạnh Từ Trăn nhìn thấy vẻ mặt khủng bố đến từ Tu La, không dám thở mạnh một tiếng.

Từ Trăn hận không thể đem Từ Mưu ngàn đao bầm thây.

Nhưng Từ Trăn nhẫn nại dục vọng muốn rút súng ra, đem anh trai thân ái đánh gãy hai chân, đưa đến bệnh viện tâm thần.

Cậu muốn cho Từ Mưu mỗi ngày đều thống khổ cùng hối hận dày vò.

Từ Trăn ngồi ở bên giường, lẳng lặng nhìn nam nhân sắc mặt tái nhợt, hắn thường xuyên gặp ác mộng tay cậu nắm chặt tay nam nhân hi vọng có thể dành cho hắn sức mạnh chống lại cơn ác mộng giày vò.

Một tay khác của Từ Trăn, dịu dàng chạm lên xoa nhẹ dấu vết bầm tím hằn lên trên tay nam nhân.

Đây là ngày thứ mười ba cậu cai nghiện cho hắn, tình huống so với mấy ngày trước có chuyển biến tốt.

Chỉ là nam nhân tinh thần yếu đuối sẽ không chịu được thêm một lần kích động nữa.

Nam nhân trên giường chậm rãi mở mắt ra, cặp con ngươi đen nguyên bản sáng sủa, trong khoảnh khắc này chỉ còn hư vô cùng mất cảm giác. Hắn chuyển động cổ cứng ngắc, nhìn thấy Từ Trăn bên cạnh nhìn chằm chằm không chớp mắt theo dõi hắn.

Từ Trăn hướng về hắn lộ ra nụ cười có chút khó coi, cậu nói: "Mộ Mộ, anh tỉnh rồi? Còn nhớ em là ai không?"

Đoạn đối thoại như vậy rất là kỳ quái, thế nhưng đối với Từ Trăn mà nói sớm đã thành thói quen. Bởi vì người mà cậu yêu nhất, mỗi ngày đều sẽ quên cậu một lần, mà cậu mỗi ngày đều sẽ nhắc lại để người yêu nhớ đến cậu.

Nam nhân môi mất huyết sắc nhúc nhích, trong mắt dẫn theo một chút nghi hoặc, chỉ việc hắn lắc đầu trong phạm vi nhỏ hầu như không dễ nhìn thấy, thế nhưng Từ Trăn vẫn rõ ràng hắn muốn biểu đạt ý tứ ra sao.

Ngày hôm nay người yêu của cậu vẫn như cũ không nhớ rõ cậu.

Từ Trăn trong mắt thu lại thất vọng, ôn nhu nói: "Không sao, em sẽ giúp anh nhớ lại em."

Nam nhân thử giật người, phát hiện dây thừng trói ở trên người, hắn dùng ánh mắt vô cùng đáng thương nhìn về phía Từ Trăn.

Bị hắn nhìn như vậy, tâm Từ Trăn muốn hóa thành vũng nước bên trong con ngươi ấy, kết quả cuối cùng vẫn là không nhịn được nhẹ dạ thay hắn mở ra dây trói.

Đang mở dây trói, nam nhân suy yếu nhắm chặt hai mắt, Từ Trăn tiến đến bên tai hắn đối với nam nhân nói: "Ngoan nào, không nên ngủ, phải ăn cơm trước."

Nam nhân duy trì tư thế như cũ, không để ý đến cậu.

Từ Trăn một tay luồn qua chân nam nhân uốn cong, một tay đặt sau gáy, đem nam nhân ngồi một chỗ nhẹ nhàng ôm lấy. Hai ba bước liền đến trước bàn ăn, phía trên bàn bày thức ăn nóng hổi, còn có cả cơm nấu mềm ngọt hương nhu.

Từ Trăn chưa hề đem nam nhân mang tới trại cai nghiện, mà là nghe theo kiến nghị từ bác sĩ, để hắn ở hoàn cảnh quen thuộc tìm về ký ức mỗi ngày thất lạc.

Từ Trăn bưng chén lên đút Lục Lê, giống như nam nhân đã từng dốc lòng chăm sóc cậu, cậu cũng kiên trì hống nam nhân.

Lục Lê buông xuống con ngươi, lông mi màu đen díu lại trên mí mắt, hắn luống cuống hai tay nắm lấy

nhau, đối mặt Từ Trăn có chút xa lạ không biết nên ứng đối như thế nào.

Từ Trăn nhìn ra hắn đang khó xử, ôn nhu động viên nói: "Đừng sợ, em là người anh yêu."

Lục Lê không đáp lại, trái lại đem đôi đũa Từ Trăn gắp món ăn nuốt vào, chậm rãi nghiền ngẫm mấy lần, vừa ăn một bên không ngừng dùng ánh mắt lơ lửng không cố định nhìn về phía Từ Trăn.

Từ Trăn âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nam nhân ngày hôm nay xem ra so với trước tỉnh táo không ít.

Sau khi ăn cơm xong, Từ Trăn liền ôm nam nhân đi tới trong phòng đặt đàn dương cầm đầy ánh nắng tươi đẹp, đem Lục Lê đặt xuống ghế dài, Từ Trăn ngồi ở bên cạnh hắn, đem nắp đàn màu trắng mở ra, dẫn dắt mười ngón tay nam nhân lướt trên phím đàn.

Âm thanh Từ Trăn như tiếng đàn du dương, ban đầu Lục Lê còn có chút kinh hoảng từ từ hắn mới yên ổn trở lại, hắn như mê say nhìn phím đàn trắng đen, còn thấy khớp xương Từ Trăn rõ ràng, mười ngón thon dài như ngọc.

Ánh mặt trời ngày hôm nay rất chói chang, ánh sáng chiếu vào hai người, khiến Lục Lê cảm thấy ấm áp.

Còn có, tình cảnh này rất quen thuộc, đặc biệt quen thuộc.

Thế nhưng hắn không nhớ ra được.

Có một chút có thể xác định chính là, nam nhân bên cạnh hắn khiến hắn không cách nào từ chối, chỉ có thể trầm luân cùng ôn nhu hãm sâu, chỉ trong thời gian ngắn chung đụng, Lục Lê sâu sắc ỷ lại vào cậu.

Nhạc khúc vui vẻ từ đầu ngón tay truyền ra, Lục Lê tâm tình ủ dột cũng chậm rãi vui tươi lên.

Từ Trăn không kìm lòng được cúi người, khẽ hôn gò má nam nhân, nhìn thấy nam nhân sững sờ chớp mắt, liền bị vẻ đáng yêu này cưng không chịu được.

Lục Lê môi mấp máy, tiếng nói hắn có chút khàn, nói rằng: "Cậu là ai?"

Từ Trăn tự nhiên như đã nói hàng ngàn vạn lần: "Em là người anh yêu."

Lục Lê cúi đầu, trong mắt dẫn theo tia ngơ ngẩn.

Từ Trăn không nói gì nữa, ngược lại dùng âm nhạc hấp dẫn sự chú ý của hắn, để nhạc khúc tươi đẹp tiêu trừ ngăn cách giữa hai người.

Từ Trăn vẫn quá coi thường uy lực tiềm tàng của ma túy, mười ngón tay Lục Lê bỗng nhiên mất kiểm soát trên phím đàn, nhạc khúc duyên dáng kia trong khoảnh khắc biến thành tạp âm, hai tay của hắn chăm chú nắm lấy áo Từ Trăn, hai mắt đỏ chót nói: "Tôi khó chịu quá…"

Từ Trăn đem nam nhân điên cuồng ôm vào trong lòng ngực, không ngừng động viên hắn: "Ngoan, nhịn một chút, lập tức sẽ qua thôi…"

Lục Lê điên cuồng giãy dụa, hắn muốn tránh cái ôm Từ Trăn, nhưng do thân thể suy yếu không có nhiều sức mạnh, nam nhân cứng rắn ôm hắn, như vòng sắt siết chặt khiến Lục Lê không thể động đậy.

"Thả tôi ra, thả tôi ra!" Lục Lê đá ghế ngã lăn xuống đất, bình hoa trên bàn sách rơi xuống đất vỡ tan tành.

Từ Trăn ôm hắn lên, đi ra khỏi phòng dương cầm.

Hai tay lấy lại được tự do Lục Lê không ngừng đánh nam nhân, cơn nghiện mê say đến mất cảm giác khiến thần kinh hắn mất đi lý trí, chỉ có thể không ngừng mà cầu xin: "Cho tôi thuốc, cầu xin cậu, đem thuốc cho tôi…"

Từ Trăn biết hắn muốn cái gì, cậu vỗ nhẹ lên lưng Lục Lê, lặp lại lời nói tương tự: "Ngoan, nhịn một chút là tốt rồi."

Lục Lê không tin tưởng cậu, mắng: "Thằng lừa đảo! Mày gạt tao!"

Từ Trăn đẩy cửa ra, đem Lục Lê áp đảo trên giường, đè lại cánh tay hắn không ngừng đánh tới, còn có hai chân đạp đá lung tung, ôn nhu nói: "Nhịn một chút, Mộ Mộ, tỉnh táo lại."

Lục Lê toàn thân như được vớt lên bờ, mồ hôi ướt đẫm áo hắn, chất lỏng ẩm ướt mặn chát chảy qua con mắt hắn, hắn lớn tiếng nói: "Thả tao ra! Thả ra! Thả ra!"

Nhưng hắn động tác vô lực không khác nào lấy trứng chọi đá, cơn giãy dụa kịch liệt qua đi, chỉ còn lại tiếng thở dốc vô tận cùng tuyệt vọng. Lục Lê đành phải yếu thế cầu xin: "Cầu xin cậu, tôi van cầu cậu —— "

Cặp con ngươi đen bị nước mắt thấm ướt tha thiết mong chờ nhìn Từ Trăn, dáng vẻ đáng thương cùng bất lực.

Lần này Từ Trăn không cho phép chính mình lại nhẹ dạ, cậu đè lại nam nhân sức mạnh một điểm đều không thả lỏng, nhưng tiếng nói vô cùng ôn nhu, cậu nhẹ giọng nói: "Mộ Mộ, em yêu anh."

Lục Lê không nghe cậu nói, đầu hắn lung lay kịch liệt, mồ hôi lạnh lẽo tuôn như mưa, rơi xuống chung quanh.

Trận cực hình kéo dài rất lâu, mãi đến khi Lục Lê kiệt sức, cả người thoát lực mới đình chỉ.

Từ Trăn dùng khăn lông ấm lau chùi khuôn mặt của hắn, Lục Lê con mắt nặng trĩu mở ra, thời điểm nhìn thấy Từ Trăn, cổ họng của hắn phát sinh tiếng oan ức nghẹn ngào, đưa tay ra, nhẹ nhàng kéo lại một mảnh góc áo Từ Trăn.

Từ Trăn nói: "Ngủ đi, tỉnh lại tất cả rồi sẽ ổn thôi."

Lục Lê thật sự ngủ thiếp đi.

Quá trình cai nghiện rất thuận lợi.

Từ Trăn gọi bác sĩ gia đình tới vì Lục Lê kiểm tra sức khỏe toàn thân, ngoại trừ chứng bệnh tinh thần phương diện bên ngoài ra, thân thể đã hoàn toàn thoát khỏi khống chế ma túy.

Từ Trăn thở phào nhẹ nhõm.

Cậu nhìn về phía nam nhân trên giường, tuy rằng khoảng thời gian này hắn ốm đi một chút, nhưng tốt xấu gì cũng không giống như những người bệnh khác ốm đến không ai nhận ra.

Lục Lê cũng đang nhìn cậu, trong mắt là quen thuộc luống cuống cùng xa lạ.

Người yêu của cậu lại quên cậu.

Từ Trăn hướng về nam nhân đưa tay ra, còn nói ra vô số lần tự giới thiệu chính mình: "Tên em là Từ Trăn, cũng là người yêu của anh."

Cậu cho rằng lần này sẽ như vô số lần trước, nam nhân sẽ không để ý tới cậu, hoặc là nói xong sẽ trực tiếp quay lưng đi không muốn nói chuyện cùng cậu.

Nhưng là lần này, Lục Lê chần chờ đưa tay ra, đặt vào trong bàn tay Từ Trăn đưa tới.

Từ Trăn kinh hỉ nói: "Mộ Mộ, anh nhớ ra em rồi?"

Lục Lê mím môi nở nụ cười, mấy ngày nay Từ Trăn đã trải qua vô số lần thất vọng, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy nam nhân lộ ra nụ cười như thế, không khỏi có chút sững sờ.

Lục Lê không nói gì, hắn nhìn Từ Trăn như tên ngốc, không nhịn được xông lên hôn lên gò má cậu.

Từ Trăn vui mừng chính là, chứng mất trí nhớ của người yêu từ từ chuyển biến tốt, ít nhất cậu không cần mỗi ngày đều hướng về nam nhân giới thiệu thân phận của chính mình, đồng thời chờ đợi nam nhân chậm rãi tiếp thu cậu.

Tình huống từng ngày từng ngày phát triển theo chiều hướng tốt đẹp hơn.

Từ Trăn cảm thấy thời điểm này nên đi xử lý một chút chuyện Từ gia, thanh trừ những tàn dư thế lực kia, nhắc nhở nguyên lão Từ gia không nên manh động.

Chỉ là Từ Trăn không yên lòng để nam nhân ở nhà một mình.

Trước thời kỳ đó, bọn họ hầu như một tấc cũng không rời. Cậu không biết liệu khi mình rời đi, nam nhân có chăm sóc tốt chính mình hay không.

Từ Trăn đem ý nghĩ của mình nói cho Lục Lê biết, nam nhân ngồi ở trên ghế salông xem ti vi hững hờ gật đầu, nói rằng: "Được thôi."

Từ Trăn có chút thất vọng nam nhân không quan tâm đến cậu.

Ai biết Lục Lê suy nghĩ một chút còn nói: "Tôi muốn đến bệnh viện tiếp tục làm việc."

Từ Trăn theo bản năng cự tuyệt nói: "Không được."

Lục Lê nhăn lông mày, giận hờn nhếch môi lên.

Kỳ thực Từ Trăn mỗi ngày đều đang quan sát nam nhân, theo lý thuyết có thể tính là hoàn toàn khỏi hẳn, nam nhân sẽ không quên cậu là ai, cũng sẽ không ỷ lại vào ma túy.

Nhưng Từ Trăn vẫn không yên lòng.

Lục Lê lạnh lùng không nói lời nào, đối xử với Từ Trăn hờ hững.

Sáng sớm cách ngày Từ Trăn lúc rời đi còn có chút không yên lòng, đợi đến khi phát hiện xác thực nam nhân đã quên chuyện không vui tối hôm qua, mới có chút thở phào nhẹ nhõm.

Từ Trăn rất bận, bận rộn đến nỗi thời gian uống nước đều không có.

Mấy ngày nay tiêu hao quá nhiều thời gian, hiện tại cậu cần đem thế lực còn sót lại bên Từ gia, từng điểm từng điểm thu về dưới trướng của chính mình.

Từ Trăn bên trong nhà mỗi nơi đều lắp đặt camera, khi cậu nghỉ xả hơi muốn nhìn thấy nam nhân, nhìn hắn đang làm gì, ăn cơm có ngon hay không, có xem bộ phim truyền hình hắn thích hay không, có lại phòng dương cầm nhớ lại hồi ức ngọt ngào giữa bọn họ hay không.

Thời gian từ từ trôi qua, Từ Trăn lái xe về nhà, nhưng nhìn thấy cảnh tượng làm cậu tan nát cõi lòng.

Người yêu của hắn dùng dao lam, cắt cổ tay chính mình, máu không ngừng chảy ra nhuộm đỏ cả một bồn tắm lớn.

Từ Trăn đem nam nhân từ bên trong bồn tắm lớn ôm lấy, cảm nhận được trên người hắn truyền đến hơi lạnh thấu xương, như điên rồi hướng ra phía ngoài chạy đi.

May mà mặc dù đáng sợ như thế, thế nhưng vết thương cũng không sâu.

Từ Trăn đợi lúc Lục Lê tỉnh lại, mạnh mẽ cho hắn một cái tát.

Đây là lần đầu tiên cậu đánh nam nhân, lần đầu tiên không lý trí một chút nào hướng về hắn rống to: "Tại sao anh phải làm như vậy?! Tô Mộ, anh có phải muốn bức điên tôi không?"

Nam nhân ngơ ngác nhìn cậu, đột nhiên nước mắt như những hạt châu bị đứt dây lướt xuống liên tục, hắn nức nở nói: "Cậu không phải là Từ Trăn, không phải là cậu ấy…"

Từ Trăn ép buộc chính mình tỉnh táo lại, sau đó suy tư trong lời nói nam nhân mang hàm nghĩa gì.

Cậu vẻ mặt dữ tợn trở nên nhu hòa xuống, Từ Trăn thở dài, đem nam nhân ôm vào trong ngực, nói rằng: "Ngoan, không khóc. Từ trăn vĩnh viễn là Từ Trăn như trước."

Cuối cùng Từ Trăn vẫn quyết định cho nam nhân đi làm trong bệnh viện, có thể hoàn cảnh quen thuộc, người trong bệnh viện quen thuộc sẽ làm tâm tình của hắn trở nên ổn định, sẽ không giống như bây giờ tinh thần thất thường.

Tâm tình Lục Lê lúc đi làm trở về quả nhiên rất sung sướng, khi về nhà hắn sẽ chào đón Từ Trăn, hướng về hắn kể ra một chút chuyện lý thú phát sinh trong bệnh viện.

Từ Trăn cảm thấy như vậy rất tốt.

Chỉ cần Mộ Mộ cậu cao hứng, muốn như thế nào cũng đều được cả.

Thế nhưng Từ Trăn thiên toán vạn toán, cũng không ngờ tới Phùng Đình đột nhiên xuất hiện, khuấy đảo cuộc sống yên tĩnh của bọn họ,

Phùng Đình hết sức tiếp cận Lục Lê, muốn đem người vừa là ba nuôi lại là bạn trai Từ Mưu giải cứu ra.

Mục đích cùng động cơ của ả đều không tốt đẹp gì, Từ Trăn đương nhiên sẽ không cho phép bọn họ gặp lại lần nữa.

Nhưng cậu không nghĩ tới, tâm tình Lục Lê sẽ mất khống chế đến như vậy, cậu sai người đem Phùng Đình đêm khuya xông vào nhà bọn họ đưa trở về nhà, Lục Lê liền nhào lên nện đánh cậu, nói "Cậu không phải Từ Trăn".

Từ Trăn tiếp được Lục Lê, đối với hắn nói: "Mộ Mộ ngốc, Từ Trăn vĩnh viễn là Từ Trăn."

Nhưng Từ Trăn tự xưng khôn khéo lại giỏi về tâm kế, bởi vì bất cẩn mà thảm bại.

Mộ Mộ cầm trong tay cây súng lục bỏ túi, nhắm ngay chỗ trí mạng của cậu nổ hai phát súng.

Phùng Đình trốn ở phía sau Lục Lê, Từ Trăn biết nữ nhân này có chứng bệnh phán đoán nghiêm trọng, kỳ thực đối với nam nhân cũng không có vọng tưởng gì, nếu không đã sớm đem ả diệt trừ từ rất sớm.

Thế nhưng nam nhân công khai đem ả đặt ở vị trí "Bạn gái".

Từ Trăn tâm rất đau, nỗi đau xé rách tim gan.

Cậu không biết người mình yêu nhất vì sao lại nổ súng bắn cậu, dựa theo tính cách mình luôn luôn có thù tất báo, e sợ nếu như sau này còn sống sót, trăm lần ngàn lần sẽ trả thù lại.

Nhưng cậu sẽ cam lòng sao? Từ Trăn từ đáy lòng tự hỏi chính mình, nhưng thật lâu không có câu trả lời chắc chắn.

Bên tai Từ Trăn thỉnh thoảng vang vọng câu nói cuối cùng của nam nhân: "Tôi giết cậu, Tô Mộ giết Từ Trăn." Lời nói thời khắc xoay quanh ở bên tai Từ Trăn, để cậu trong lúc hôn mê cũng phải cau mày.

Từ Trăn từ trạng thái hôn mê dần dần tỉnh lại, trí nhớ cậu có tảng lớn trống không, rồi lại trước sau không cách nào bù đắp chỗ trống này. Cuối cùng cậu quyết định không tiếp tục để ý, mà là về nước thực thi kế hoạch trả thù của cậu.

Cậu tóm lấy nam nhân phản bội kia, đem hắn mang về bên người.

Đã từng thề son sắt muốn trả thù, đến thời điểm thực thi, Từ Trăn không cách nào khiến cho mình quyết tâm làm đến cùng.

Cậu vì ả Phùng Đình điên loạn kia tìm một mối lương duyên, chí ít Andrew là nam nhân chân chính yêu ả, sớm muộn sẽ có một ngày, mụ điên đáng thương này sẽ thử tiếp nhận tâm ý Andrew.

Từ Trăn bắt đầu kế hoạch trả thù của chính mình.

Cậu dằn vặt nam nhân, đồng thời cũng dằn vặt chính mình.

Từ Trăn phát hiện tinh thần nam nhân so với trước, trở nên càng không bình thường.

Điên đi.

Mặc kệ Tô Mộ biến thành dáng vẻ gì, Từ Trăn vẫn là Từ Trăn ban đầu.

Tô Mộ nợ Từ Trăn, dùng sinh mệnh còn lại trả nợ cho cậu.

Từ Trăn tiêm cho nam nhân thuốc trấn định vào ngày thứ hai, cậu tỉnh lại lúc ánh mặt trời ấm áp chiếu vào bên trong phòng, trong lòng ôm lấy thi thể lạnh như băng.

Từ Trăn đã sớm phát hiện nam nhân đã không còn sinh mệnh, nhưng cậu không muốn tin tưởng, lừa mình dối người dùng nhiệt độ của chính mình truyền sang nam nhân cả người trở nên lạnh lẽo cứng ngắc.

Từ Trăn cười hướng về hắn chào hỏi: "Chào buổi sáng, Mộ Mộ."

Không được đáp lại, Từ Trăn cũng không thèm để ý. Cậu đem nam nhân ôm lên, như trang điểm cho búp bê cẩn thận vì nam nhân thay đồ, trên áo sơ mi sạch sẽ không có một nếp nhăn nào.

Từ Trăn biết, Mộ Mộ ghét nhất đồ vật không sạch sẽ.

Cậu bỏ qua giai đoạn dùng bữa sáng, trực tiếp mang nam nhân đi tới phòng dương cầm.

Ngày hôm nay khí trời đặc biệt u ám, bên ngoài mưa vần gió thổi. Từ Trăn lầm bầm, Mộ Mộ, em ghét khí trời như vậy. Em biết anh cũng ghét, đúng không?

Mặt nam nhân đã dần xanh lên, nhưng Từ Trăn bướng bỉnh, ôm chặt lấy hắn, ý đồ đem thân nhiệt của chính mình truyền sang.

"Mộ Mộ, trên người anh lạnh quá nha."

“Em ôm anh, anh sẽ không còn lạnh nữa.”

“Còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt không? Ngày đó ánh mặt trời gắt gao, cũng ngày đó em gặp được anh, em còn tưởng rằng anh chính là thiên sứ đến cứu vớt em.”

“Em cảm thấy, đây chính là duyên phận đó, Mộ mộ.”

Từ Trăn vừa nói, nước mắt liền rơi xuống.

Cậu ôm nam nhân đi tới bên ngoài cửa sổ, không khí ngoài trời trở nên âm u, gió thổi mạnh làm tóc hai người bay tán loạn. Từ Trăn ôn nhu dùng tay chải lại tóc nam nhân bay ngổn ngang, làm thế nào cũng không ngay ngắn được.

Từ Trăn nhìn hai mắt nam nhân nhắm chặt, chăm chú ôm lấy hắn, cả người mất thăng bằng trụy xuống huyết dịch bên trong di chuyển nghịch lưu, cậu nhếch miệng lên cười.

“Chúng ta vĩnh viễn bên nhau, Mộ Mộ.”

“Em làm sao cam lòng để một mình anh rời đi trước.”

(Hết chương 80 – Kết Thúc Phiên Ngoại 2)

81. Chương 81

Lúc Lục Lê tỉnh lại trong đầu một mảnh hỗn độn, hắn mở mắt ra, đập vào mắt nhìn thấy đều là một mảnh kim loại màu trắng, Lục Lê còn tưởng chính mình còn dừng lại ở trong bệnh viện thế giới trước.

Lúc này, bên tai đúng lúc vang lên âm thanh hệ thống điện tử: “Một thế giới mới đã hoàn thành, tui hiện tại đem tư liệu cơ bản đưa cho anh.”

Thông báo theo lệ sau khi kết thúc, thấy Lục Lê thật lâu không có nhúc nhích, hệ thống không cảm giác có chút bận tâm hỏi: “Cậu chủ, anh vẫn ổn chứ?”

Lục Lê trì hoãn một chút, mới nhẹ nhàng thở hổn hển mấy hơi liền nói: “Không ổn tí nào.”

Thế giới trước đối với hắn ảnh hưởng thật sự quá lớn, Lục Lê trong lúc nhất thời không cách nào làm rõ dòng suy nghĩ, không phân biệt được hiện tại đến cùng là hư huyễn hay là hiện thực.

Hắn thậm chí cảm giác mình còn có bệnh.

Lục Lê đứng im rất lâu, mới quay đầu thử đi đánh giá hoàn cảnh chung quanh, hắn phát hiện mình đứng ở gian phòng thí nghiệm, đập vào mắt đều là màu sắc trắng bạc, ánh sáng kim loại lộng lẫy. Trên bàn cùng trên đất đặt vô số bình thủy tinh bên trong chứa tiêu bản, Lục Lê nhìn thấy những tiêu bản kia trong rất sống động, con ngươi đen thui nhìn chằm chằm chính mình, có chút cảm giác tê cả da đầu.

Ngoại trừ đồ dùng cần phải thí nghiệm, không gian chiếm cứ toàn bộ phòng thí nghiệm lớn nhất, là bồn chứa thủy tinh lớn kia. Trong bồn chứa đựng chất lỏng màu xanh không biết tên, Lục Lê biết, đó là do thân thể nguyên bản sáng chế ra dịch dinh dưỡng.

Lục Lê thân phận bây giờ là Bùi Nhan, giáo sư sinh vật học D quốc, lần này hắn dẫn dắt học sinh đi ra biển, đặc biệt tới phương Tây để tìm cho ra nhân ngư thần thoại.

Tuy rằng ý nghĩ này phi thường không thiết thực cùng hoang đường, nhưng Bùi Nhan bắt tay làm kế hoạch này được giới sinh vật học giúp đỡ nhiệt tình.

Dù sao những thứ không biết đối với tất cả mọi người đều rất ngóng trông.

Lục Lê ở trong đầu loại bỏ thông tin không liên quan đến nội dung vở kịch, không kìm lòng được nuốt ngụm khí lạnh, hoàn toàn muốn quỳ trước nội dung vở kịch này.

Bùi Nhan đối với sự vật đẹp đẽ có bệnh trạng cuồng nhiệt cực đoan, hắn thu thập tiêu bản nhất định phải là hoàn hảo vô khuyết, vậy thì có ý nghĩa nếu như con mồi bị hắn coi trọng, trước khi chết sẽ phải gánh chịu nỗi đau dày vò sống không bằng chết.

Mà chính ở cái nơi không có quỷ thần cũng không phải thế giới kỳ huyễn, đội trinh sát Bùi Nhan dĩ nhiên thật sự trong màn đêm bão táp mưa sa, tóm được một con nhân ngư.

Nắm giữ tiếng ca thánh thót, nhân ngư có thể hóa lệ thành ngọc châu rơi vào trong tay Bùi Nhan, kết cục của nó chắc chắn sẽ không như trong truyện cổ tích nhân ngư cùng hoàng tử hạnh phúc đơn giản đến như vậy.

Bùi Nhan vận dụng hết thảy thiết bị tiên tiến có thể sử dụng, đối với con nhân ngư kia triệt để nghiên cứu cùng nghiền ép, cuối cùng còn đem sinh mệnh nhân ngư làm đông lạnh lại hoàn toàn, đặt ở bên trong bồn dinh dưỡng đặc chế, để nó vĩnh viễn không mục nát không xấu xí, đem nhân ngư chế tác thành tiêu bản quý giá.

Vừa nghĩ tới chính mình muốn tự tay tàn phá một sinh mệnh nhỏ yếu lại hoàn mỹ, cả người Lục Lê đều từ chối.

Chỉ là Lục Lê còn chưa kịp hoàn toàn hiểu rõ thế giới này, lý giải hướng đi kỳ hoa của thế giới này, liền

nghe phía ngoài có người dùng chữ Hán sứt sẹo hô to: “Thầy Bùi, có tin vui! Ngài mau ra đây!”

Lục Lê ấn xuống vân tay trên nút bấm, cửa phòng thí nghiệm liền tự động hướng về hai bên mở ra, trên mặt thần sắc vui mừng xông tới chính là học trò đắc ý của Bùi Nhan, tên là Hán Tư.

Lục Lê cau mày nói: “Làm sao lại ồn ào như vậy, xảy ra chuyện gì?”

Hán Tư lúc này mới đem âm lượng nhỏ lại, có điều cậu vẫn không khống chế được vẻ mặt vui sướng, kích động nói: “Bọn họ tóm lấy một con nhân ngư! Là nhân ngư chân chính!”

Lục Lê vỗ bàn đứng lên, hắn nguyên bản thần sắc tỉnh táo cũng thuận theo rã rời, tùy ý để Hán Tư dẫn dắt, bước nhanh ra khỏi phòng thí nghiệm.

Lục Lê vừa ra khoang thuyền, đã ngửi được mùi vị mặn mà của biển cả. Lúc này khí trời nồng ẩm, có dấu hiệu cơn mưa lớn sắp đến, kỳ thực hắn ở trong phòng thí nghiệm cũng cảm giác được thuyền nhẹ nhàng xóc nảy, đến bên ngoài cảm giác này càng thêm mãnh liệt.

Lục Lê đi lên trên boong thuyền, đám thủy thủ đứng thành vòng tròn vì hắn nhường ra một con đường, Lục Lê đi tới, liếc mắt liền thấy bên trong lưới đánh cá có một nhân ngư bị trói.

Ở trong lòng hắn đã liên tưởng tới dáng dấp nhân ngư, nhưng Lục Lê chỉ mới liếc mắt nhìn, liền hoàn toàn bị vật chủng kỳ dị trước mắt này cướp đoạt hết thảy sự chú ý.

Đẹp đến nỗi không cách nào dùng lời nói để diễn tả.

Cho dù hiện tại chân trời âm u, không có một tia sáng, nhưng trên phần đuôi vảy bạc tựa hồ đang phát tán ra hào quang nhàn nhạt, như ánh trăng lạnh lẽo. Theo đuôi cá bóng loáng cùng vây lưng khinh bạc hướng lên trên, lưng uốn lượn duyên dáng thành một độ cong hoàn mỹ, da thịt trắng xám đến trong suốt, cùng vòng eo thon gọn, tóc đen ướt sũng dán ở trên người hình thành sự chênh lệch rõ ràng.

Hải yêu trong thần thoại ngồi ở trên đá ngầm dùng tiếng ca mê hoặc thủy thủ, hiện tại hắn chỉ cần đưa tay là có thể chạm tới được nó.

Lục Lê không kìm lòng được ngừng thở, nhìn chằm chằm không chớp mắt lưới đánh cá bên trong có nhân ngư, nhân ngư đuôi cá màu bạc ngẩng đầu lên, Lục Lê có thể nhận ra được, sinh vật mỹ lệ bị tóc đen che kín mặt đang nhìn hắn.

Lục Lê dùng ánh mắt cuồng nhiệt nhìn lại nó, kỳ thực chính là đang quan sát kỹ dung mạo nhân ngư, liệu có phải nó chính là người kia mà hắn quen thuộc hay không. Nhìn hồi lâu, nhưng thủy chung không nhìn thấy rõ ngũ quan.

Hán Tư ở bên cạnh hắn không kềm lòng được cảm thán "Beautiful", đồng thời cầm lấy máy ảnh chụp liên tục.

Lục Lê dùng tay ngăn trở Hán Tư mở ra đèn flash máy ảnh, khẽ quát một tiếng, muốn cậu thu hồi lại máy ảnh, cẩn thận kẻo dọa đến nhân ngư nhỏ yếu lại mỹ lệ này.

Lục Lê mơ hồ ngửi được mùi máu tanh, ý thức được trên người nhân ngư khả năng có vết thương, liền vội vàng dặn dò đám thủy thủ đem nhân ngư chuyển đến phòng thí nghiệm.

Tất cả mọi người đều cẩn thận từng li từng tí một chạm vào sinh vật thần bí này, Lục Lê hưng phấn vô cùng, chỉ là trong đầu hắn suy nghĩ không phải đi cẩn thận xem xét nhân ngư, mà là muốn đem nó phóng tới trên bàn giải phẫu, dùng con dao giải phẫu sắc bén lóc ra từng lớp da thịt của nó, thăm dò xem cấu tạo có giống nhân loại hay không.

Hắn nỗ lực khắc chế trong đầu ý nghĩ điên cuồng, mạnh mẽ đem cỗ kích động kia kiềm chế lại.

Mẹ kiếp, Bùi Nhan đúng là tên biến thái.

Lục Lê cũng không muốn làm biến thái.

Hắn một bên chỉ huy mọi người tới phòng thí nghiệm, một bên hồi tưởng lại nội dung vở kịch.

Bùi Nhan nghiên chế ra dịch dinh dưỡng có khả năng khép lại vết thương, tác dụng không làm cho da thịt mục rữa, cũng chính hắn nghiên cứu chế tạo ra loại dinh dưỡng nghịch thiên này, mới đạt được địa vị cùng thành tựu như bây giờ.

Nhân ngư được cho vào hỗn hợp nước biển cùng dịch dinh dưỡng trong bồn chứa to lớn, đợi đến khi bỏ nó vào trong, Lục Lê liền vội vàng đem các loại máy móc tinh vi phức tạp kề sát trên vách thủy tinh, cẩn thận quan trắc mỗi số liệu hạng mục.

Hán Tư ở bên cạnh cùng hắn đồng thời quan sát ghi chép, làm trợ thủ công tác.

Nhân ngư đuôi cá màu bạc không né tránh tầm mắt bọn họ đưa tới, hai tay của hắn kề sát ở trên vách thủy tinh, tiến sát vào nhìn kỹ, có thể nhìn thấy trên năm ngón tay nó có một lớp màng trong suốt mỏng dính, tóc đen thật dài như hải tảo trôi nổi ở trong nước, Lục Lê rốt cục thấy rõ ràng tướng mạo của nó.

Rất quen thuộc, hết sức quen thuộc, đặc biệt quen thuộc.

Chính là người kia cùng hắn dây dưa, vừa nhìn thấy nó, Lục Lê sẽ hồi tưởng lại vô số hồi ức.

Lục Lê nghe được người bên cạnh hít ngụm khí lạnh, bọn họ đang kinh diễm với nhân ngư có khuôn mặt đẹp đến yêu mị, như nhân ngư trong thần thoại có thể mê hoặc lòng người bằng tiếng ca, dung mạo nó cùng tiếng ca có thể điên đảo thần trí nhân loại.

Lục Lê ánh mắt cuồng nhiệt nhìn qua, nhân ngư kia vốn đóng chặt con mắt lúc này hoàn toàn liền mở ra, lộ ra sắc thái băng lam như biển sâu.

Hán Tư không nhịn được kêu lên: "Ha, lạy Chúa tôi! Nó đang nhìn chúng ta —— "

Con mắt của nó rất đẹp, màu sắc con ngươi như vùng biển sâu, chỉ đơn giản đối diện, sẽ không nhịn được khiến người ta say mê.

Thế nhưng nhân ngư chỉ bố thí cho nhân loại ánh mắt, lần thứ hai nặng nề nhắm hai mắt lại.

Lục Lê còn cẩn thận tìm kiếm vết thương trên người nhân ngư, cuối cùng ánh mắt lia về vùng eo máu thấm ra ngoài. Tuy rằng dịch dinh dưỡng rất nghịch thiên, nhưng thời gian nó phát huy tác dụng lại rất chậm, thông thường phải mất từ sáu đến mười hai tiếng mới có thể hoàn toàn khôi phục, khoảng thời gian này được gọi là tái tạo da.

Chăm chú với nghiên cứu thương thế, Lục Lê không phát hiện ra người bên cạnh hắn như vừa tỉnh giấc chiêm bao từ từ phục hồi tinh thần lại.

Nhân ngư lúc này rời đi tầm mắt của mọi người, nó theo phương hướng dòng nước, đi đến góc tối trong bồn chứa. Nếu như không đứng xem ở góc độ nhất định, hầu như không nhìn thấy bóng ma bao phủ bên trong nhân ngư.

Lục Lê vốn còn muốn đứng quan sát thêm nữa, vừa thấy nhân ngư uể oải rời đi, liền gọi Hán Tư chuẩn bị một chút thức ăn hải sản lại đây, dự định dụ mồi cho nhân ngư ăn.

Chỉ là không nghĩ tới đem thức ăn đổ vào bên trong bồn, nhân ngư vẫn canh giữ ở vị trí ban đầu không nhúc nhích.

Hán Tư chần chờ nói: "Cục cưng đáng yêu này, không thích ăn những thứ này sao?"

Lục Lê bị cậu ta nói câu cục cưng muốn ói ngay tại chỗ, có điều bề ngoài vẫn là lặng lẽ nói: "Đại khái có lẽ là do bị thương đi, vì lẽ đó không muốn ăn."

Hắn thông thạo thao tác dụng cụ tinh vi, dò xét nước ấm cùng thủy áp, còn có tỉ lệ dịch dinh dưỡng cùng nước biển, dự định sáng tạo hoàn cảnh sống mới cho nhân ngư.

Hán Tư ánh mắt bình tĩnh nhìn bồn chứa thủy tinh, cậu hưng phấn nói: "Quả là kỳ tích! Đây là một sinh

vật kỳ tích trong lịch sử! Thầy Bùi, có nhân ngư này, chúng ta nhất định được ghi vào sử sách!"

Lục Lê lại không phản ứng cậu, trên thực tế, trong lòng hắn đã đối với Hán Tư phản cảm mãnh liệt.

Kỳ thực Bùi Nhan nghiên cứu, đều là thỏa mãn thú sưu tầm động vật quý hiếm, cũng chưa hề nghĩ tới dương danh lập vạn. Không phải hắn không ái mộ hư vinh, chính là ngược lại, Bùi Nhan trăm phần trăm biến thái không hơn không kém, hơn nữa thú sưu tầm động vật cực kỳ biến thái.

Sau đó hắn đem nhân ngư làm thành tiêu bản, lúc đó liền biểu lộ ra sự thật này.

Lục Lê mím môi không nói lời nào, hắn còn đang mân mê những cơ khí kia, điều chỉnh độ tối nước ấm cho phù hợp, hắn liền đối với Hán Tư nói: "Em đi nghỉ trước đi, tôi còn phải ở chỗ này làm nghiên cứu."

Hán Tư lưu luyến nhìn về phía phương hướng bóng tối, ở ngoài khoang thuyền bôn ba một ngày cậu xác thực cảm thấy có chút mệt mỏi, lại thấy nhân ngư chậm chạp không chịu trở ra, không thể làm gì khác hơn hướng về Lục Lê nói lời từ biệt.

Hán Tư sau khi rời đi, Lục Lê lần thứ hai ngồi trở lại trên ghế dựa, hắn đem hai tay đặt ở trên bàn gõ từng hồi, xem như hết sức chuyên tâm nghiên cứu, trên thực tế tâm tư đã sớm thiên mã hành không.

Hắn đem tay gõ trên mặt bàn dời đi, liền mở ra cuốn sổ tay, cầm lấy cây bút máy, ở phía trên tùy ý viết mấy dòng chữ:

"Ngày 24 tháng 11 mưa tuôn xối xả.

Ngày hôm nay tôi cùng cậu lần đầu tiên gặp gỡ.

Khi chiếc ca nô đi ngang qua biển Erfene, buổi tối hôm đó mưa gió rất lớn."

Lục Lê dừng lại, hắn đang suy tư tìm từ viết tiếp, lại không nghĩ rằng ngòi bút làm thấm ướt giấy, câu nói còn lại đều dung hợp thành một điểm đen giống như dấu chấm tròn.

Hắn đang muốn lật qua một trang giấy khác, không nghĩ tới lúc này, bên trong phòng thí nghiệm yên tĩnh trống trải, Lục Lê lại nghe được một tiếng dị động.

Đó là âm thanh giọt nước rơi xuống trên đất.

Tí tách.

Tí tách.

Lục Lê đặt bút xuống, nghiêng tai lắng nghe âm thanh không nên xuất hiện này.

Hắn lại nghe được vật thể ma sát trên mặt đất, dấu vết mang theo vệt nước dài, chậm rãi tới đây.

Lục Lê nghiêng đầu.

Đối diện cặp mắt màu lam đậm, tròng mắt như rắn lạnh lẽo đầy băng giá.

82. Chương 82

Cặp mắt sắc thái kia không mang theo bất luận cảm tình gì, Lục Lê liền cảm thấy một trận sởn cả tóc gáy, đột nhiên có một cảm giác sợ hãi bị động vật máu lạnh nhìn chằm chằm.

Nhân ngư vảy trên lưng màu bạc đẹp đẽ còn dính nước óng ánh, tóc dài giống như hải tảo che kín phần lớn dung mạo, hai lỗ tai vây cá cũng cực kỳ giống màu sắc đuôi cá, như ánh trăng màu bạc lạnh lẽo.

Bàn tay nó chống đỡ trên mặt đất, dáng dấp hung tàn khiến Lục Lê nghĩ đến thủy yêu bơi vào bờ lấy mạng.

Lục Lê kinh sợ đến mức lui về phía sau một bước, hắn nghe được tiếng nước càng lúc càng lớn, theo âm thanh nhìn lại, phát hiện bình chứa thủy tinh bên trong bị cắt đứt một đường chỉnh tề, chất lỏng bên trong ào ào chảy ra ngoài.

Mắt thấy nhân ngư lấy tốc độ không nhanh không chậm hướng về phương hướng của hắn bò tới, Lục Lê rất muốn chạy trốn, nhưng hai chân hắn lại như mọc rễ cắm xuống đất, không kìm lòng được đem tầm mắt cuồng nhiệt rơi xuống trên người vật chủng thần bí, rất muốn tự tay chạm đến da thịt nhân ngư, tự tay đi dò thám thử xem chỉ tiêu sinh mệnh của nó.

Lục Lê có loại dự cảm xấu.

Nhân ngư dùng móng vuốt nắm chặt lấy ống quần hắn, Lục Lê không hề từ bỏ ý nghĩ muốn trốn, nhưng hắn không có cách nào khống chế thân thể của chính mình, như mê như muội cúi thân xuống, dùng đầu ngón tay cẩn thận từng li từng tí một chạm đến lưng nhân ngư phía sau bóng loáng.

Chỉ là Lục Lê chưa kịp đụng tới, hắn liền bị một sức mạnh kéo ngã xuống đất, một trận trời đất quay cuồng qua đi, Lục Lê đầu váng mắt hoa cảm thấy phía sau lưng lạnh lẽo nhớp nháp chán ghét, hắn mông lung mở mắt ra, khoảng cách gần đối đầu với đôi mắt lạnh lẽo, đồng mắt giống như biển sâu.

Lục Lê mê đắm nhìn vào cặp mắt kia, không cách nào ức chế bật thốt lên cảm thán, từng cái âm tiết đều đối với nhân ngư như yêu như say.

Tóc đen ướt sũng rũ xuống trên người Lục Lê, cảm giác dính dớp chán ghét mang đến ẩm ướt lạnh lẽo, Lục Lê không nhịn được run cầm cập một hồi.

Nhân ngư đồng dạng đặt bàn tay trơn trợt lên trên lòng ngực Lục Lê, năm ngón tay nó có một phần màng mỏng trong suốt, nhưng không ảnh hưởng chút nào tới tốc độ cởi quần áo nam nhân ra.

Áo blouse trắng trên người Lục Lê bị xả xuống, cúc áo sơ mi cũng bị giật ra thô bạo, bỗng nhiên xuất hiện cảm giác mát mẻ khiến Lục Lê hồi thần lại, liền giãy dụa khước từ.

Hắn gấp gáp thở dốc, nói rằng: "Thả, cậu thả ta ra…"

Nhân ngư dùng một bàn tay ung dung áp chế lại hết thảy các động tác của nam nhân, một cái móng vuốt khác đưa đến trước mặt Lục Lê, lấy tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được, năm ngón tay nó nguyên bản êm dịu chậm rãi hướng ra phía ngoài duỗi dài móng tay, sắc bén đến mức quái dị, dưới ánh đèn chiếu sáng lóe ra hàng quang rạng rỡ.

Nhân ngư như đang thị uy đem móng tay trí mạng ở trước mặt hắn lay động, nó mở rộng môi đỏ như máu, lộ ra bên trong đầy răng trắng hếu, nó nhìn Lục Lê, trong miệng phun ra mấy câu chữ mơ hồ.

Những câu nói thuộc về tộc nhân ngư, hoặc có thể là sóng âm đặc biệt, Lục Lê nghe không hiểu.

Thế nhưng hắn nghe được thanh âm kia bất chợt bắt đầu khuấy động tâm thần mình, nhìn đến phía ánh mắt nhân ngư lại càng thêm nồng nhiệt, hận không thể lập tức đem nó đưa lên bàn giải phẫu, triệt để nghiên cứu vật chủng thần bí này.

Thời điểm nhân ngư tiến sát vào, Lục Lê ngửi được mùi vị mặn thuộc về biển rộng, còn có tia hương vị ngọt ngào quen thuộc.

Lục Lê chưa kịp phản ứng lại, trang phục của hắn liền bị nhân ngư dùng móng tay sắc nhọn cắt ra, vải áo mỏng manh bị cắt xuống, da thịt non mềm cũng xuất hiện dấu vết hồng ngân nhàn nhạt.

Lục Lê cảm thấy đau đớn, thế nhưng hắn không dám động vì sợ móng tay sẽ cắt ra động mạch trên người hắn.

Hắn đem tầm mắt trần trụi cùng cuồng nhiệt thu lại, trên mặt càng trở nên kinh hoảng.

Lục Lê cẩn thận giơ tay lên, thăm dò móng vuốt nhân ngư, sau đó nhẹ nhàng đụng một cái.

Lục Lê nhẹ giọng nói: “Thả ta ra.”

Nhân ngư không nhúc nhích, tựa hồ nghe không hiểu Lục Lê nói gì, nó thật giống như đang quan sát động tác kế tiếp của Lục Lê.

Lục Lê cau mày nói: “Cậu làm ta đau.”

Tay hắn đè lên trên bàn tay nhân ngư lạnh lẽo, cái tay kia vẫn chưa lộ ra hung khí sắc bén, thon dài trắng nõn, khớp xương rõ ràng, phía trên màu sắc da thịt hiện ra bệnh trạng trắng xám.

Lục Lê không nhịn được cảm thán tạo hóa thật thần kỳ, dĩ nhiên lại có sinh vật kỳ diệu đến như thế.

Nhân ngư rõ ràng biết nhân loại trước mắt sẽ không đối với nó tạo ra uy hiếp gì, nó không cho Lục Lê có cơ hội, đem hung khí sắc nhọn trên tay thu về, đè lại hai tay Lục Lê không thành thật.

Môi mỏng đỏ sẫm dừng lại bên gáy Lục Lê, Lục Lê nghe được nhân ngư đang nhẹ nhàng ngửi gì đó, trong lòng dâng lên cảm giác khủng hoảng.

Căn cứ sử liệu ghi chép, nhân ngư là vương giả trong biển rộng, bọn chúng hung hăn, thích ăn thịt, tiếng ca mê người của chúng là vũ khí cường mạnh nhất.

Nhân ngư đầu lưỡi lạnh lẽo thò ra ngoài, xúc cảm như khối băng khiến Lục Lê bắt đầu run lên, không chỉ bởi vì lạnh, còn có sâu trong nội tâm —— tràn đầy hưng phấn.

Đúng, là hưng phấn.

Lục Lê khủng hoảng lắc mạnh đầu, hắn hiện tại cảm giác được mình không phải hoảng sợ, mà là cùng nhân ngư tiếp xúc gần gũi thì càng hưng phấn.

Loại hưng phấn khó có thể dùng lời để miêu tả này khiến hắn miệng khô lưỡi khô, tim đập nhanh cấp tốc.

Hắn khát vọng muốn hiểu rõ nhân ngư.

Căn cứ vào loại tâm tình cùng ý nguyện mãnh liệt, hắn chủ động đem chính mình hiến thân, trong mắt của hắn bốc lên hồng quang, thở hổn hển đối với nhân ngư nói: “Cho ta, nhiều hơn nữa…”

Hắn nghe được tiếng cười khẽ của nhân ngư, tiếng cười kia cùng nhân loại rất giống nhau, Lục Lê suy đoán, nhân ngư tuyến thượng thận kích thích tố phân bố không ít.

Lục Lê cảm giác được dưới thân, đang bị một khối hình trụ cứng nhô ra đỉnh vào người, nước biển ướt át đem quần tây hắn thấm ướt, dương vật nhân ngư cách lớp vảy vẫn chưa hoàn toàn thức tỉnh, nhỏ bé nhưng không thể khinh thường.

Trời đất, bà mẹ cha nó thằng biến thái.

Lục Lê xấu hổ, sắc mặt hắn đỏ bừng lên, kịch liệt giãy giụa, muốn chạy trốn hiện trạng ngại ngùng này.

Nhân ngư lại không chịu buông tha hắn, đuôi cá trơn trượt cứng rắn tách ra hai chân Lục Lê, thuận thế đem mình chen vào.

Ý thức được nhân ngư đối với hắn làm động tác dâm loạn, Lục Lê vội vàng phiết đầu qua, lại không nghĩ rằng hành động như vậy càng giống như chủ động hiến tế.

Hắn có thể cảm giác được, nhân ngư hàm răng sắc bén nhẹ nhàng cắn ở cổ hắn, cú cắn rất nhẹ nhàng, có thể đem da thịt mỏng manh của hắn xé nát, mút vào dòng máu ngọt ngào.

Lục Lê khước từ tay đặt trên lòng ngực nhân ngư lạnh lẽo, trên thực tế, bên trong bồn chứa nhiệt độ dựa theo độ sâu nước biển mà loại cá ưa thích điều chỉnh cho phù hợp.

Thế nhưng nhiệt độ trên người Lục Lê lan truyền sang cho nhân ngư, để móng vuốt của nó đều có chút ấm áp.

Lục Lê trong đầu chống cự trong lúc nhất thời lại bị "Nhiệt độ không chính xác" chiếm cứ, tư duy hắn tan rã ra, lấn át luôn cả tâm tư muốn nghiên cứu nhân như của hắn.

Phát hiện hắn không chuyên tâm, nhân ngư duỗi ra đầu lưỡi, theo hầu kết Lục Lê nhô lên hướng phía dưới liếm mút, khiến cho hắn đem sự chú ý dời đi quay trở về.

Lục Lê nuốt ngụm nước bọt, trên mặt hắn vết đỏ ửng còn chưa kịp tan đi, hiện tại so với trước càng đỏ hơn.

Dương vật tỏa ra nhiệt độ nóng rực chống đỡ trên người hắn, Lục Lê sinh hoạt nhiều năm như vậy cho tới bây giờ vẫn không biết, cũng xưa nay chưa từng nhìn thấy, bộ phận sinh dục nhân ngư hình dạng ra làm sao.

Không biết có phải chịu đựng sự nghiên cứu biến thái đến nhiệt tình của Bùi Nhan, Lục Lê đối với tình hình hiện tại không chống cự nữa, mà là nỗ lực khiến cho mình bình tĩnh lại, cật lực lơ là đi kích động muốn tìm tòi thực hư nó ra làm sao.

Lục Lê trong lòng thầm mắng chính mình, điên cuồng xoạt "Tiết tháo".

Nhưng hắn vẫn không nhịn được.

Lục Lê thừa dịp nhân ngư không chú ý, tay chậm rãi hướng xuống dưới, mò tới địa phương dưới thân.

Nhân ngư biến thái này lại thật sự đối với hắn lên cơn động dục.

Lục Lê ở trong lòng mắng to nhân ngư biến thái, nhưng tay hắn gần chạm đến dương vật nhân ngư thì nó đã trở nên hứng khởi bừng bừng, dùng ngón tay thăm dò đụng vào, chạm đến không phải là lớp vảy lạnh lẽo bóng loáng, mà là dương vật vô cùng nóng rực.

Lục Lê biết đó là cái gì.

Hắn thử tuốt liên tục trên dưới, ý đồ thăm dò món đồ chơi hình thù ra sao.

Chỉ là mới động mấy lần, hắn lại đột nhiên phát hiện nhân ngư phía trên hô hấp gấp gáp từng quãng, hàm răng cắn một cái lên bả vai Lục Lê, hắn không nhịn được co rúm lại.

Động tác trên tay cũng ngừng lại.

Lúc này phòng thí nghiệm một trận xóc nảy giống như động đất, toàn bộ đèn chiếu sáng đột nhiên tắt hẳn, vốn phòng thí nghiệm có chuẩn bị đèn màu xanh lam dùng cho trường hợp khẩn cấp, nhưng lúc này một điểm ánh sáng còn không có.

Lục Lê hoảng sợ bị bao phủ bên trong một vùng tăm tối.

Hắn đóng chặt mắt lại.

Qua rất lâu sau đó, cũng giống như qua một quãng thời gian rất dài.

Bên tai nghe được nhân ngư cười khẽ một tiếng.

Không phải tiếng cười lanh lảnh sung sướng, trái lại đó là tiếng cười cao ngạo khinh thường.

Nhân ngư đúng là sinh vật vừa thần bí lại cao quý.

Lục Lê đột ngột mở hai mắt ra, nhưng ánh sáng quá chói mắt khiến hắn phản xạ tính nhắm hai mắt lại, qua một lát mới từ từ chậm rãi mở ra.

Hắn lau khóe mắt bất chợt chảy ra nước mắt, đánh giá hoàn cảnh chung quanh một chút.

Phòng thí nghiệm hoàn hảo vô khuyết, bình chứa thủy tinh không có vỡ vụn, đèn chiếu sáng cũng không có tắt.

Là mộng? Hay là ảo giác?

Tầm mắt Lục Lê nhìn về phía thủy hang bên trong bồn chứa, kinh ngạc nhìn thấy nhân ngư từ trong bóng tối bơi ra ngoài, bàn tay của nó đặt trên vách thủy tinh, cặp mắt sâu thẳm nhợt nhạt, uể oải muốn khép lại, như muốn xé nát tầng thủy quang này.

Lục Lê lại không tin nhìn một chút áo blouse trắng cùng áo sơ mi, không tổn hại một chút nào, giống như tất cả chuyện phát sinh chỉ như một cơn mộng mị.

Lục Lê chậm rãi hướng về bình chứa thủy tinh to lớn, ánh mắt hắn tìm kiếm vết thương trên eo nhân ngư, lúc này nơi đó đã là một mảnh láng mịn, phẳng phất như vết thương chưa từng xuất hiện.

Hắn nhìn một chút thời gian trên máy móc.

Khoảng cách đem nhân ngư bỏ vào bên trong dịch dinh dưỡng, cũng chỉ mới hơn hai giờ, nói cho chuẩn xác, là hai giờ mười lăm phút.

Lục Lê lập tức trở về trước bàn làm việc của hắn, mở ra cuốn sổ tay, bỏ qua phần viết nhật ký, ghi chép đặc điểm thuộc về nhân ngư.

Nhân ngư đem mặt kề sát ở trên vách thủy tinh, nó dán con mắt nhìn về phía nam nhân, môi mỏng đỏ sẫm giương lên, chậm rãi nứt ra một ý cười thâm trầm.

Lục Lê cầm cuốn sổ tay cùng bút máy trở lại bồn nước phía trước, hắn không dám đi đến gần nhìn, mà là giữ một khoảng cách, tinh tế đánh giá nhân ngư.

Từ trên đầu ướt sũng đến tận phần đuôi, bả vai êm dịu, eo bụng bắp thịt tinh tráng, mãi cho đến cái đuôi đẹp đẽ, tầm mắt của hắn như X-Quang muốn đem nhân ngư nhìn xuyên thấu.

Nhân ngư khóe miệng ý cười quỷ quyệt vẫn không tản đi, hắn lung lay đuôi cá màu bạc, thật giống như đang hết sức chơi đùa cùng với nam nhân.

Nó kề sát ở trên vách thủy tinh ngón tay run lên, hai lỗ tai màu bạc mẫn cảm thuận theo cũng run lên.

Nhất cử nhất động lọt vào tầm mắt Lục Lê thật đáng yêu cùng ngây thơ.

Hắn tận lực không nhớ tới hồi ức không vui phát sinh khi nãy, mà là chăm chú đem dung mạo nhân ngư viết xuống vào trang giấy trắng.

Loại mực nước cùng giấy trắng đặc chế này cho dù qua mấy ngàn năm đều tồn tại mãi mãi, hiện tại các nhà khoa học phổ biến đều vứt bỏ máy chụp hình, mà là dùng phương thức này đem thành quả thu được ghi chép vào bên trong.

Lục Lê chăm chú dùng bút phác hoạ ra hình dáng nhân ngư.

Nhân ngư ngoan ngoãn đem mình kề sát ở trên vách thủy tinh, như xứng chức danh người mẫu.

Hoạch định một nửa Lục Lê dừng bút, bỗng nhiên suy tư nói: "Cậu tên gì?"

Nhân ngư nhẹ nhàng lắc lắc đuôi, không có phản ứng khác.

Đây cũng nằm trong dự liệu của Lục Lê.

Hắn không nói gì nữa, giơ bút lên đem hình dáng nhân ngư bổ sung hoàn chỉnh.

83. Chương 83

Biển Erfene chiều gió luôn luôn ổn định, lại không ngờ sóng biển ầm ầm dội vào thuyền cùng bão trời âm tình bất định, chí ít Bùi Nhan dẫn dắt đội tìm tòi ở vùng biển này nhiều ngày như vậy, còn chưa bao giờ gặp tình hình ác liệt như thế này.

Một trận xóc nảy dữ dội khiến Lục Lê tỉnh lại, hắn xoa bóp vùng cổ đau nhức, phát hiện mình nằm sấp trên bàn ngủ một đêm.

Mà lúc này, cơn địa chấn lay động càng mãnh liệt hơn.

Lục Lê từ trên ghế đứng lên, thử giật giật cả người cứng ngắc, ánh mắt bất chợt hướng về bồn thủy tinh.

Nhân ngư đuôi cá màu bạc phe phẩy vẫy đuôi, nỗ lực dùng móng vuốt bắt một con tôm, Lục Lê nhìn không rõ ràng tốc độ nó bắt mồi, nhân ngư hay dùng móng tay sắc nhọn đâm con tôm kia, bỏ vào trong miệng nghiền ngẫm nhai nuốt.

Phát hiện Lục Lê ánh mắt nhìn sang, nhân ngư nghiêng thân, chậm rãi hướng về phương hướng Lục Lê bơi tới. Con mắt của nó vẫn nhợt nhạt bán đóng, khóe miệng không còn giương lên mạt mỉm cười nữa. Nó đến

gần bồn thủy tinh, để bàn tay kề sát trên vách thủy tinh, tựa hồ đang nhìn Lục Lê, lại tựa hồ không phải.

Lục Lê vừa nhìn thấy nó liền cảm thấy cả người đều mệt mỏi, không muốn phản ứng lại với nhân ngư, dự định đi ra xem tình huống một chút.

Hắn cầm lấy hộp điều khiển bằng kim loại, muốn ấn xuống cửa nút bấm phòng thí nghiệm, thì lại nghe được một tiếng nói nhẹ nhàng, như một dòng suối nhỏ chảy qua.

Rất kỳ quái, âm thanh tương tự như sóng âm, Lục Lê tuy rằng nghe không hiểu, nhưng lại cảm thấy thanh âm này dị thường êm tai, thậm chí có thể nói là dễ nghe.

Lục Lê hướng về phương hướng nhân ngư nhìn lại, phát hiện nhân ngư khép mở môi đỏ khẽ khàng rung động, tiếng nói ma mị mê hoặc, bất chợt hắn đánh rơi hộp điều khiển cầm trong tay, chầm chậm hướng về bồn chứa nước đi tới.

Nhân ngư bên môi ý cười quỷ quyệt lại lần nữa quay trở về trên mặt, nó cười dị thường tà ác, con ngươi nhợt nhạt nhắm toàn bộ đột nhiên mở to ra, đối đầu con mắt Lục Lê có chút mê man.

Lục Lê thực sự không kìm lòng được bị hấp dẫn, muốn đến gần tiếp cận, muốn thần phục với nó.

Hệ thống quay về Lục Lê cấp thiết hô to "Con trai ngốc, anh mau tỉnh lại! Bị nó tẩy não rồi?!"

Trong đầu đột ngột xuất hiện âm thanh đau nhói khiến Lục Lê hồi phục tinh thần lại, hắn như vừa tỉnh giấc chiêm bao lui về phía sau mấy bước, không dám tin tưởng hướng về nhân ngư nhìn lại, giống như bị lửa thiêu đốt, vội vàng bỏ qua tầm mắt một bên.

Lục Lê hầu như phát điên hỏi hệ thống: "Con mắt của nó có thể làm cho tao sản sinh ra ảo giác? Còn có thể khống chế tao?"

Hệ thống nói: "Cậu chủ, anh phải đề phòng không chỉ có con mắt của nó, còn có tiếng nói, móng vuốt sắc bén. Chỉ cần nó muốn, cả thuyền này đều lên bàn thờ ngắm gà khỏa thân."

"…" Thật lợi hại, phần mềm hack đã bắt đầu khai mở.

Lục Lê hoãn một lát, mới phát hiện đây là một BUG lớn. Nguyên tác kịch bản cho biết người thế giới này tin rằng nhân ngư trong truyền thuyết cực kỳ hung ác tàn nhẫn, nhưng bọn chúng cùng trong truyền thuyết hoàn toàn khác nhau, trên thực tế nhân ngư nhỏ yếu lại lương thiện, nếu không phải vậy lúc Bùi Nhan bắt được nó tiến hành nghiên cứu, nhân ngư đáng thương kia tại sao lại không thử chạy thoát đi.

Chỉ là trốn không thoát mà thôi.

Lục Lê hỏi: “Mày nói cho tao nghe, có phải lại có BUG không?”

Hệ thống có chút chột dạ nói: “Ừm… Khả năng là có đi.”

Khả năng em gái mày.

Lục Lê không thèm phản ứng lại với hệ thống.

Hắn tận lực tránh khỏi không nhìn tới nhân ngư hai con mắt tràn ngập mê hoặc, lại không nghĩ rằng tiếng nói thanh nhuận vẫn xoay quanh ở bên tai của hắn. Lục Lê ban đầu còn che lỗ tai lại, có điều nghe thêm một lát, thần trí đã hoàn toàn không còn dấu hiệu biến mất, lúc này mới cẩn thận từng li từng tí một nhướn mắt lên, hướng về đối phương nhìn lại.

Phát hiện Lục Lê nhìn sang, nhân ngư hưng phấn vẩy vẩy đuôi cá. Đồng mắt như biển sâu nhìn Lục Lê, bỗng nhiên duỗi ra đầu lưỡi đỏ tươi, nhẹ nhàng liếm một vòng bờ môi ướt át.

Đây là động tác cực kỳ tình sắc.

Thế nhưng Lục Lê hiện tại hoàn toàn không thể thưởng thức vẻ đẹp nhân ngư, bởi vì hắn phát hiện, nhân ngư đang nhìn ánh mắt của chính mình như đang nhìn con mồi, nhìn đến nỗi Lục Lê tê cả da đầu.

Lục Lê không nhìn nhân ngư nữa, mà là đi kiểm tra xung quanh bồn nước có kiên cố hay không, sau khi kiểm tra một lần phát hiện không có vấn đề gì, hắn mới một lần nữa trở lại trước mặt nhân ngư, chần chờ nói rằng: “Ta đi ra bên ngoài nhìn, cậu… Tốt nhất đừng nghĩ đến việc trốn ra ngoài, có nghe không?”

Hắn dùng ngữ khí thương lượng thỉnh cầu, nhân ngư không phản ứng chút nào, tẻ nhạt phe phẩy vây đuôi, thỉnh thoảng bỏ tôm cua vào trong thủy hang.

Lục Lê cảm giác chính mình có chút ngốc, vật chủng không giống nhau làm sao có khả năng sẽ trò chuyện câu thông với nhau được.

Hắn đứng ở cửa trước phòng thí nghiệm, lại không yên lòng quay đầu lại liếc mắt nhìn, nhân ngư đã rời đi vách bồn thủy tinh, không biết lại bơi đi nơi nào.

Sau khi Lục Lê ra khoang thuyền, gió mưa tầm tã phần phật đánh vào trên người hắn, may là Lục Lê nắm lấy cột buồm bắt lao bên cạnh, nếu không e rằng sẽ bị cuồng phong thổi bay xuống biển.

Chiếc thuyền như trong biển rộng cô độc, lay động đến không chịu được, có mấy lần sóng biển đều suýt chút nữa tràn vào thuyền.

Bên trong phòng thuyền trưởng là một mớ âm thanh hỗn loạn, mơ hồ nghe được tiếng thuyền trưởng quát tháo chỉ huy, đám thủy thủ nhìn thấy Lục Lê lại đây, đều cung kính kêu một tiếng "Giáo sư Bùi", họ chào xong liền đi làm phận sự của mình.

Thuyền trưởng là một nam nhân trung niên, lão là tâm phúc Bùi Nhan, phi thường chống đỡ Bùi Nhan mỗi một hạng mục nghiên cứu cùng thí nghiệm, đồng thời có kinh nghiệm phong phú cực kỳ về đường hàng hải, đối mặt tình huống vào lúc này, lão chỉ nhíu chặt lông mày lại, ép buộc chính mình phải bình tĩnh đi ứng đối.

Lục Lê hỏi tình huống một hồi, thuyền trưởng một bên xoay tròn bánh lái, lo lắng nói: "Căn cứ vào vùng biển này, trong khoảng thời gian này không nên xuất hiện sóng to gió lớn, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy tình huống như thế…"

Lục Lê đề nghị: "Vậy không bằng trước tiên chúng ta nên cặp bờ?"

Thuyền trưởng lắc đầu nói: "Hiện tại bốn phía sương mù dầy đặc, căn bản không thấy rõ phương hướng, la bàn đều vô dụng. Hầy, chỉ cần vượt qua bão táp là tốt rồi."

Lục Lê cầm lấy thiết bị thông tin chuyên dụng trên thuyền vừa nghe, quả nhiên không có tín hiệu.

Hắn trừu quấn lông mày, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn bên ngoài cảnh tượng mơ hồ, không khỏi có chút bận tâm.

Bởi vì nội dung kịch bản không có đoạn này, nguyên bản đội tìm kiếm sau khi bắt lấy được con nhân ngư kia, liền một đường thông suốt thuận lợi trở lại D quốc, biển Erfene ngay cả một cơn sóng nhỏ còn không có.

Lục Lê hỏi hệ thống: "Bão táp lúc nào sẽ dừng? Không đúng, khí trời tại sao đột nhiên lại trở nên ác liệt như vậy?"

Hệ thống nói: "Tui không biết, hiện tại khả năng đã thoát ly hướng đi nội dung kịch bản."

Lục Lê chẳng muốn lãng phí miệng lưỡi đi mắng hệ thống.

Nhưng là Lục Lê một giây trước còn lo lắng nhìn ngoài cửa sổ, một giây sau bên ngoài sấm sét đan xen mưa to gió lớn, đột nhiên khí trời liền dịu xuống, bầu không khí cực đoan ác liệt đều ngừng lại, như thủy triều rút đi.

Phòng thuyền trưởng tất cả mọi người trợn mắt ngoác mồm nhìn cảnh tượng kỳ dị trước mắt này, một trận kinh ngạc qua đi, cả đám người cùng nhau thở phào nhẹ nhõm.

Thuyền trưởng lau thái dương mồ hôi nhễ nhại, bỗng nhiên cười nói: "Xem ra ông trời cũng quan tâm chúng ta, Chủ thần bảo hộ."

Lục Lê thần kinh căng thẳng đột nhiên thả lỏng ra, hắn vỗ vai thuyền trưởng, trêu đùa nói: "Nguyện Chủ thần tiếp tục bảo hộ chúng ta, bình an thuận lợi đến lục địa."

Thuyền trưởng hướng về hắn giơ ngón tay cái lên.

Sau trận biến cố này, Lục Lê trở về phòng thí nghiệm, đem học sinh của hắn triệu tập lại, chuẩn bị đối với nhân ngư làm thí nghiệm sơ cấp.

Trong nguyên tác nội dung hung tàn, Bùi Nhan hành động nhanh nhẹn tóm được nhân ngư, liền đem bồn chứa thủy tinh rút cạn kiệt nước, lại dùng máy chân không đem không khí hút ra ngoài, mãi đến tận khi nhân ngư còn chút dư lực thoi thóp phản kháng, mới đem nhân ngư đáng thương từ trong thủy hang kéo ra ngoài, phóng tới trên bàn nghiên cứu của hắn.

Lục Lê không đành lòng hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra.

Mà hiện tại, hắn đương nhiên sẽ không làm những chuyện biến thái mà Bùi Nhan đã từng làm.

Huống chi hiện giờ biết nhân ngư nắm giữ được BUG mạnh vô địch thiên hạ, Lục Lê không dám đi trêu chọc nó.

Có điều nội dung kịch bản vẫn muốn tiếp tục đi.

Lần này Bùi Nhan dẫn học sinh ra biển có năm người, ngoại trừ Hán Tư, còn có hai học sinh dị quốc, hai người còn lại từ trường đại học Bùi Nhan tự tay dạy dỗ ra.

Lục Lê đem học sinh của hắn triệu tập đến trong phòng thí nghiệm, ngày hôm qua bị Lục Lê răn dạy Hán Tư đã thay đổi máy chụp ảnh, mang đến bút mực cùng sổ tay. Cậu tràn đầy phấn khởi nằm sấp trên mặt kính thủy tinh, muốn liếc mắt nhìn đến nhân ngư, nhưng chờ đợi mãi đến nửa ngày, nhân ngư vẫn trong bóng tối không chịu xuất hiện, cậu có chút thất vọng thu hồi ánh nhìn lại.

Lục Lê vỗ tay một cái, ra hiệu bọn họ đem sự chú ý chuyển tới trên người mình, nói rằng: "Nhiệm vụ của các em hôm nay, chính là quan sát kỹ sinh lý đặc thù của nhân ngư, quan sát xong nhớ phải ghi chép xuống."

Một học sinh nhìn thấy Lục Lê vành mắt đen thui, quan tâm nói: "Thầy Bùi, ngài đi nghỉ ngơi đi. Thầy không nghỉ ngơi cứ thức thâu đêm sẽ có hại cho thân thể."

Lục Lê sớm cảm giác được một trận uể oải, bởi vì trước khi hắn nhập vào thân thể này. Bùi Nhan vì trinh

sát vị trí cụ thể của nhân ngư, đã liên tiếp nghiên cứu mấy ngày, thân thể cũng sớm đạt tới cực hạn.

Lục Lê không từ chối liền gật đầu, bố trí xong bài tập ngày hôm nay, hắn liền ra khỏi phòng thí nghiệm, quyết định đi đến phòng ngủ chính mình cố gắng ngủ một giấc.

Lục Lê trở lại phòng ngủ, nhìn thấy ngoài cửa sổ khí trời trong xanh, bầu trời vạn dặm không mây, cùng cảnh tượng ác liệt lúc trước hoàn toàn không giống nhau, trong lòng có cảm giác hơi nghi hoặc một chút.

Có điều chỉ hoài nghi ngắn ngủi một chút, Lục Lê liền lắc lắc đầu, đem hết thảy đều ném ra sau đầu, để mặc chính mình ngã ra phía sau giường.

Một đêm không mộng.

Cùng thế giới trước không ngừng bị ác mộng dây dưa không giống nhau, Lục Lê ngủ rất say sưa.

Không biết qua bao lâu, Lục Lê mở mắt ra, trong đầu còn có mấy phần buồn ngủ hỗn độn, nhưng tinh thần lại hết sức thoải mái.

Lục Lê vốn còn muốn nằm trên giường một chút, nhưng thân thể không cho phép hắn lười biếng, trong tiềm thức thúc giục Lục Lê nhanh chóng rời giường, nhanh lên một chút đi tới phòng thí nghiệm làm nghiên cứu.

Lục Lê không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ rời giường, hắn kéo rèm cửa sổ, phát hiện sắc trời bên ngoài đã tối sầm lại.

Lục Lê ăn mặc chỉnh chu trở lại phòng thí nghiệm, mới vừa đẩy cửa ra, liền thấy mấy đứa học sinh buồn bực ngán ngẩm ngồi xổm ở trước bồn thủy tinh, trên mặt dáng dấp đều là một bộ sinh không thể luyến*.

*Sinh không thể luyến: cuộc sống không còn gì để luyến tiếc.

Lục Lê thấy thế hỏi: “Có chuyện gì, làm sao lại có vẻ mặt đưa đám này?”

Học sinh chỉ vào trong thủy hang, nói rằng: “Thưa thầy, chúng em ở đây ngồi đợi từ sáu đến bảy tiếng, nhân ngư vẫn núp ở trong góc, căn bản nó không ra, chớ nói chi là đi quan sát nó.”

Lục Lê cau mày nói: “Lúc này quan trọng nhất chính là kiên trì, oán giận không có tác dụng gì.”

Học sinh ngoan ngoãn kia ngậm miệng lại.

Lục Lê đi lên phía trước nhìn, ngay lúc hắn mới vừa đứng trước bồn thủy tinh, liền thấy trước mắt gợn

nước hơi động, có cái gì chậm rãi bơi tới chỗ hắn.

Nhân ngư tóc dài màu đen từ trong bóng tối bơi ra, phương hướng của nó rất rõ ràng, mục đích của nó cũng chỉ có một. Không muốn xuất hiện ở trước mặt người khác nhân ngư chủ động bơi tới trước người Lục Lê, móng vuốt sắc bén như mấy lần trước kề sát trên vách thủy tinh.

Lục Lê cùng nó tiến tới rất gần, chỉ cách một tầng thủy tinh mong manh.

Hắn nhìn nhân ngư, sợ hãi đối phương sẽ ra chiêu trò gì đó.

Nhân ngư khẽ nhếch môi, dùng lời nói thần bí nói gì đó, ý đồ lan truyền cho Lục Lê biết.

Lục Lê hướng về Hán Tư nói: "Mau ghi âm."

Lục Lê lại giục một tiếng, Hán Tư mới vội vàng đem máy ghi âm mở ra, nhìn chằm chằm không chớp mắt nhân ngư khuôn mặt mỹ lệ, không hề chớp mắt, tình nguyện nhìn cả đời.

Nhân ngư lúc nói chuyện, vẻ mặt của nó thậm chí có thể nói là hờ hững, thế nhưng Lục Lê có loại cảm giác, chính là nhân ngư nói ra những lời nói kia, nhất định là rất bi thương.

Bi thương tan nát cả cõi lòng.

84. Chương 84

Ngoại trừ Lục Lê, ánh mắt mọi người ở đây đều trở nên dại đi, bọn họ nhìn nhân ngư vừa mỹ lệ lại thần bí, nghe được âm thanh tiếng Phạn từ cổ xưa, trong mắt ngoại trừ vẻ mặt si mê ngoài ra không còn gì khác.

Nhân ngư kề sát ở trên vách thủy tinh, nó lại cười lên, vừa quỷ quyệt lại yêu diễm, nói những điều Lục Lê nghe không hiểu. Ngữ điệu nó rất nhẹ hoãn, tiết tấu âm tiết phun ra không nhanh không chậm, cặp mắt giấu diếm tâm tình không tên nhìn chằm chằm Lục Lê, thật giống như có thật nhiều lời muốn truyền đạt cho hắn.

Lục Lê cảm thấy hành vi nhân ngư rất quỷ dị, liền cảnh giác lui về phía sau một bước.

Tầm mắt nhân ngư nhìn theo hắn, dính ở trên người Lục Lê, ánh mắt sáng quắc như muốn nhìn xuyên thấu qua hắn.

Ánh mắt kia thực sự quá mức sắc bén, Lục Lê nhất thời không biết nên làm thế nào, chỉ có thể vội vàng

dời tầm mắt, không cùng nhân ngư ánh mắt giao lưu nữa.

Trong phòng thí nghiệm to lớn, chỉ có tiếng gào nhân ngư càng ngày càng thấp, nó như đang không ngừng hô hoán một ai đó, nhưng thủy chung không chiếm được đáp lại.

Cuối cùng, không nhận được câu đáp trả âm thanh nhân ngư dần dần nhỏ đi.

Nhân ngư vẫn cứ lẳng lặng nhìn Lục Lê, chỉ là tâm tình trong mắt nó không mãnh liệt tuôn trào, mà là bình tĩnh đến mức dị thường.

Mãi đến khi trong phòng thí nghiệm quay trở lại yên tĩnh hoàn toàn, bên cạnh Lục Lê vẫn là một mảnh yên tĩnh không hề có một tiếng động, tất cả mọi người đều nín thở, không dám phát ra âm thanh đánh vỡ bầu không khí yên tĩnh này.

Nhân ngư cảm thấy vô vị liền vẩy vẩy đuôi, nó nhìn Lục Lê một chút, tiếp theo từ từ chậm rãi rời đi vách thủy tinh, lấy tốc độ nhàn nhã từ trước cho đến giờ bơi về phương hướng kia. Một lần nữa trở lại vị trí chính mình, ở trong góc tối mọi người không thấy được, ánh mắt không muốn nhìn thấy nhân loại chỉ hận không thể đem hắn cắn xé.

Đợi đến khi nhân ngư bơi đi, Hán Tư mới nhẹ nhàng ấn xuống nút tắt máy ghi âm, cẩn thận nói: "Thưa thầy…"

Lục Lê đánh gãy lời cậu muốn nói, nói rằng: "Đem máy ghi âm lưu vào trong vi tính, thử xem có thể căn cứ vào sóng âm phân tích văn tự nhân ngư."

Hán Tư đáp một tiếng, liền không nói gì nữa.

Lục Lê thần sắc phức tạp đưa mắt nhìn đến phía trong thủy hang, ở trong phòng thí nghiệm khô khan đợi cả một ngày bọn học sinh rốt cục cũng nhìn thấy nhân ngư, những chờ đợi uể oải cũng tiêu tán theo, cả bọn đều nhỏ giọng nói nhỏ, dồn dập than thở cảm thấy tiếc vì chỉ nhìn thoáng qua.

Có học sinh hưng phấn đối với Lục Lê nói: "Thưa thầy, không nghĩ tới con nhân ngư này chỉ vì thấy được ngài mới chịu đồng ý xuất hiện ở trước mặt tụi em. Không biết vừa nãy nó cùng ngài nói cái gì?"

Lục Lê mím môi lắc lắc đầu, không trả lời được.

Hắn bỗng nhiên cảm giác được có chút đau đầu, liền vội vã bố trí bài tập cho mấy đứa học trò, để bọn họ ra khỏi phòng thí nghiệm.

Tất cả thanh âm huyên náo không còn nữa, Lục Lê ngồi lặng lẽ trong phòng thí nghiệm một hồi, đợi đến khi cỗ đau đớn đột nhiên xuất hiện chậm rãi giảm xuống, mới từ trên ghế đứng lên.

Ánh mắt của hắn một lần nữa nhìn vào bên trong thủy hang.

Bởi vì con nhân ngư kia khi thấy những người khác liền lập tức rời đi, sau đó lại một lần nữa bơi trở về, còn sợ Lục Lê không nhìn thấy nó, nâng tay lên vẫy vẫy. Trong tay nó còn cầm lấy một con cá vùng vẫy trong vô vọng, quơ quơ như muốn khoe khoang trước mắt Lục Lê.

Lục Lê nhìn nó, vẻ mặt bất biến.

Nhân ngư độ cong bên môi từ từ lớn lên, Lục Lê quen thuộc cực kỳ nụ cười này của nó, mặc kệ ở thế giới nào, nếu như tên biến thái này lộ ra vẻ mặt như vậy, vậy thì có khả năng nó sắp sửa làm chuyện xấu.

Nhân ngư dùng ngón tay nắm con cá lên, một ngón tay khác duỗi ra móng tay sắc bén, Lục Lê có thể thấy rõ ràng, móng tay nó trong suốt đột nhiên xuyên qua bụng con cá kia, máu tươi cùng ruột gan trong khoảnh khắc liền tràn ra ngoài.

Lục Lê cho rằng hắn sẽ thấy nhân ngư nuốt sống con cá kia.

Thế nhưng không nghĩ tới, nhân ngư lại ghét bỏ đem con cá kia vứt đến một nơi khá xa.

Thấy được tính nó khá là trẻ con, Lục Lê muốn cạn lời.

Trong đầu Lục Lê lại bắt đầu đau đớn, hắn dùng tay vỗ lên huyệt thái dương, cầm lấy sổ tay, chuẩn bị tiếp tục đem nhân ngư ghi chép xuống.

Lục Lê giống như đang kêu chú chó con, hướng về nhân ngư ngoắc ngoắc ngón tay.

Nhân ngư bình tĩnh nhìn hắn, tựa hồ đang tìm tòi nghiên cứu động tác này của hắn chứa hàm ý gì, vừa giống như đang chần chờ liệu hắn có đáng tin hay không.

Cuối cùng nó vung vẩy vây đuôi màu bạc, bên trong nước vẽ ra một gợn sóng nhợt nhạt, hướng về phương hướng Lục Lê bơi tới.

Lục Lê có chút ngạc nhiên với nhân ngư ngoan ngoãn cùng nghe lời đến như vậy.

Nhân ngư đem hai bàn tay dấu ở phía sau, con ngươi buông xuống, lông mi màu đen thật dài ngoan ngoãn cụp xuống, tư thái như vậy khiến hắn cảm thấy nó rất ôn nhu lại nhỏ yếu.

Nếu như là những người khác nhìn thấy nó bộ dạng này, chỉ sợ sẽ không nhịn được móc tim gan phèo phổi hiến dâng cho nó.

Nhưng mặc dù nó ngoan đến thế Lục Lê cũng không dám thả xuống cảnh giác.

Lục Lê cẩn thận từng li từng tí một quan sát nhân ngư một hồi, mắt thấy nó không nghĩ ra chiêu trò gì, mới đứng thẳng lưng lên, nhấc bút lên vừa nhìn máy móc bên cạnh vừa ghi chép.

Lục Lê đem những điều cần hiểu rõ ghi chép vào sổ, sau đó đem tầm mắt một lần nữa phóng tới trên người nhân ngư, nhân ngư dung mạo trẻ đẹp cùng da thịt trắng nõn, thêm tóc đen dài tôn lên dáng hình, tăng thêm không ít mị lực.

Lục Lê lại không nghĩ ra thành ngữ nào để hình dung, nếu như chỉ rút gọn lời nói, vậy thì thật con mẹ nó nó quá đẹp đẽ đi.

Không trách trong thần thoại nói nhân ngư là vật chủng tà ác, xem ra người biên soạn đã sớm tiên đoán được điều này.

Nhân ngư ngoẹo cổ nhìn Lục Lê.

Lục Lê cảm thấy nhân loại mỗi lần phát hiện một vật chủng mới đều sẽ rất kinh ngạc, nhất là khi vật chủng đó lại là nhân ngư nhất định sẽ càng mới mẻ hơn.

Dù sao đối với nhân ngư mà nói, nhân loại cũng là vật chủng phi thường xa lạ.

Nguyên tác trong nội dung biên kịch Bùi Nhan bắt được con nhân ngư này, chưa từ bỏ ý định đi trinh sát phụ cận hải vực, muốn phát hiện càng nhiều nhân ngư.

Thế nhưng kết quả trinh sát khiến cho hắn rất thất vọng, bởi vì hắn tìm khắp tất cả địa điểm xuất hiện nhân ngư, nhưng đều không phát hiện ra con nào.

Sau đó, Bùi nhan liền đem chủ ý hướng đến trên người nhân ngư.

Vì muốn phát hiện càng nhiều, bắt giữ càng nhiều, thu được càng nhiều, Bùi Nhan rút khô huyết dịch nhân ngư đáng thương trói lên trên thuyền. Sau đó hắn còn phát hiện ra sóng âm kỳ diệu, cố ý nghiên cứu phát minh ra mũ giáp cho nhân ngư đội lên.

Cái mũ giáp chế từ kim loại kia có dòng điện lưu, thông qua điện lưu điều khiển sóng điện não.

Nhân ngư đáng thương bị dằn vặt đau đớn muốn sống không được muốn chết không xong.

Nhưng kết quả càng làm Bùi Nhan thất vọng, bởi vì nhân ngư kêu rên rỉ một ngày một đêm, toàn bộ người trên thuyền đều không chịu được âm thanh thê thảm kia, dồn dập vì nhân ngư mà buông lời cầu xin.

Bùi Nhan mới không cam lòng không tình nguyện đem nhân ngư một lần nữa thả lại trong bể chứa thủy tinh, thuyền cũng kết thúc rà soát vùng biển này, ngược lại hướng về trên đất liền xuất phát.

Dọc theo đường đi đến D thị, Bùi Nhan đối xử với nhân ngư quả thật không còn lời nào để miêu tả.

Lục Lê hồi tưởng lại nội dung hung tàn này, không nhịn được run lên lập cập, sâu trong cảm giác Bùi Nhan là một tên biến thái đến điên rồ.

Bất chợt, hắn nhìn nhân ngư trong ánh mắt dẫn theo một mạt đồng tình.

Lục Lê phát hiện mặc kệ ở thế giới nào, bên trong nguyên tác nội dung đều là tra công bắt nạt tiện thụ cực kỳ thê thảm. Lục Lê cũng không dám tưởng tượng, nếu như mình không đi tới thế giới này, có hay không thế giới kia vẫn dựa theo quỹ tích, sẽ còn tiếp tục nữa hay không.

Lại như hắn một khi thất bại sẽ mở ra luân hồi lần thứ hai, vô số thế giới biến thái khác có hay không cũng trải qua vô số lần luân hồi, trải qua vô số lần dằn vặt tương đồng.

Thấy Lục Lê vẻ mặt nghiêm túc, nhân ngư giơ bàn tay, muốn vuốt lên lông mày hắn nhíu chặt, nhưng động tác của nó bị ngăn trở bởi vách thủy tinh.

Lục Lê từ trong suy tư phục hồi tinh thần lại, vừa vặn nhìn qua nhân ngư vẻ mặt đột nhiên âm trầm xuống, sợ nhân ngư một khi không cao hứng liền đem thủy tinh phá vỡ, Lục Lê gõ gõ thủy tinh, vội vã dời đi sự chú ý của nó nói rằng: “Tên của ta là Bùi Nhan, còn cậu?”

Nhân ngư lại méo xệch đầu, vây đuôi nó tần suất lay động từ từ chậm xuống, thật giống như đang nghiêm túc suy tư ý tứ lời nói Lục Lê.

Lục Lê nói: “Bùi Nhan.”

Nhân ngư không nhúc nhích.

Lục Lê rất có kiên trì lặp lại tên của chính mình.

Từng lần từng lần một, không phiền chán chút nào, hi vọng nhân ngư nhớ kỹ tên của hắn.

Mãi đến tận nhân ngư thử nhúc nhích môi, muốn há miệng ra, Lục Lê mới ngừng lại.

Không nghĩ tới từ trong miệng nhân ngư phun ra một chuỗi bong bóng nước.

Lục Lê nhìn nó ngơ ngác, không kìm lòng được bật cười, nói rằng: "Thật là khờ."

Nhân ngư kiêu căng nghiêng đầu qua một bên, không thèm nhìn Lục Lê.

Lục Lê đợi nửa ngày không thấy nhân ngư nhìn lại mình, liền hướng về nó ngoắc tay một cái nói, "Tức rồi hở? Ta không chọc cậu nữa, cậu tên gì?"

Trong nguyên tác tuy rằng nhân ngư là nhân vật chính, cũng là vật thí nghiệm chuyên môn của Bùi Nhan, nhưng từ đầu tới cuối đều không có một cái tên.

Bởi vì Bùi Nhan chỉ xem nó như một vật thí nghiệm, đợi đến khi đem nhân ngư chế tác thành tiêu bản, Bùi Nhan chỉ đặt một cái danh hiệu mỹ miều "Vật thí nghiệm hoàn mỹ".

Lục Lê suy tư một hồi, nói rằng: "Cậu mới vừa lúc nãy nói chuyện thổi phù phù ra bọt bong bóng… Vậy thì gọi cậu là Tán Tỉnh đi? Thế nào?"

Nhân ngư quay đầu lại, nó nháy mắt nhìn về phía Lục Lê, hồ đồ kêu lên một tiếng vô tri.

Lục Lê không biết tên biến thái này là giả ngu hay ngốc thật sự, tự ý vì nó quyết định nói: "Ok gọi là Tán Tỉnh đi, kỳ thực cái tên này dễ nghe mà."

Nhân ngư lỗ tai màu bạc giật giật, vảy mắt nó sáng chói không giống nhau, mắt nó sắc bén cực kỳ thâm trầm, Lục Lê cùng nó đứng đối diện, vẫn phải cẩn thận đề phòng không nên bị nó mê hoặc tâm trí.

Lục Lê đưa bút đặt ngay bìa ngoài sổ tay viết lên đại khái: Nhật ký chăn nuôi Tán Tỉnh.

Vốn bên trong đều là nội dung nghiên cứu, nhìn như vậy, còn tưởng rằng ghi chép chăn nuôi thiết thực.

Lục Lê lại bắt đầu dạy nhân ngư nói tên của chính mình.

Nhân ngư hiển nhiên rất không tình nguyện, vây đuôi lắc lư trái phải uể oải buông xuống, tuy rằng nó cùng Lục Lê khoảng cách rất gần, nhưng lại không muốn phản ứng, nam nhân ngu xuẩn kia một lòng đem tên thật của mình truyền vào cho nó.

Lục Lê hứng thú càng ngày càng cao, hắn cười nói: "Tán Tỉnh, cậu có nghe hiểu lời ta nói không?"

Nhân ngư ngày hôm nay tự mình tự chơi đi bắt cá tôm ăn, không thèm phản ứng Lục Lê.

Lục Lê kiên trì không ngừng hỏi: "Tán Tỉnh, cậu có nghe hiểu lời ta nói không?"

Nhân ngư tựa lưng vào thành thủy tinh, chỉ để Lục Lê nhìn thấy bóng lưng đẹp đẽ, cột sống như ngọc hướng xuống dưới, khoảng cách gần còn nhìn thấy bao trùm một tầng lụa mỏng giống như vây đuôi.

Như tự dẫn theo BUFF đặc hiệu, trong phòng thí nghiệm ánh đèn luôn luôn sáng sủa, nhưng Lục Lê vẫn có thể nhìn thấy mặt trên nhàn nhạt, như ánh trăng tỏa sáng lạnh lẽo.

Lục Lê không thể không cảm thán tạo hóa thật vĩ đại, dĩ nhiên lại có vật chủng nhân ngư hoàn mỹ đến thế này.

Không nghe được âm thanh Lục Lê ồn ào, nhân ngư nghiêng thân qua, ánh mắt xéo xắt nhìn Lục Lê một hồi, tiếp đó hai tay ôm ngực, làm ra tư thái một bộ ta đây rất cao lãnh.

Lục Lê nhíu mày, cường điệu gọi tên mới của nó: "Tán Tỉnh, Tán Tỉnh, Tán Tỉnh… Thẹn thùng rồi?"

Nhân ngư tiến sát vào Lục Lê, nó bơi tới đứng xấp xỉ vị trí Lục Lê, cùng nam nhân mặt đối mặt.

Nó đặt tay lên trên vách thủy tinh, rất muốn dùng tay chạm vào gò má Lục Lê, nhưng cuối cùng không làm được.

Tiếng nói nhân ngư ma mị vang lên bên tai Lục Lê: "——"

Nó nói một câu rất dài, thế nhưng Lục Lê một câu đều nghe không hiểu.

Chỉ là phần kết ở câu cuối cùng, tốc độ nói có nhanh hơn một chút.

Nhân ngư nói: "Bùi —— Nhan ——"

Lục Lê nghe được trong nháy mắt sửng sốt lên, nhân ngư tự mình điều chỉnh âm điệu, ý đồ gọi tên Lục Lê cho gần chính xác hơn.

Giống như khi nãy Lục Lê vẫn lặp lại danh tự "Bùi Nhan", nhân ngư từng lần từng lần một hô tên tương đồng

85. Chương 85

Hán Tư dùng máy sóng âm tiên tiến nhất nhận ra được máy móc không thể đem tiếng nhân ngư phiên dịch lại đây, những câu nói của nhân ngư từ ngàn xa xưa lại như biển rộng vô ngần, căn bản không thể nào tìm ra được tung tích.

Lục Lê lại không từ bỏ cùng nhân ngư giao lưu.

Tuy rằng nhân ngư khiến cho hắn có hồi ức không mấy tốt đẹp, nhưng Lục Lê vẫn tuân theo Bùi Nhan làm đúng chức danh nhà khoa học nghiêm cẩn. Không chống được ham muốn nguyện vọng cùng nhân ngư giao lưu với nhau, còn có dục vọng nghiên cứu, vì lẽ đó vẫn kiên nhẫn, một lần lại một lần thử nghiệm cùng vật chủng thần bí câu thông với nhau.

Lục Lê quỳ một chân trên đất, quan sát kỹ máy kiểm tra khí kề sát ở phía dưới bồn thủy tinh, ghi chép lại số liệu vào sổ.

Trong phòng thí nghiệm chỉ có một mình Lục Lê, bởi vì nhân ngư chỉ khi nào Lục Lê xuất hiện, mới thong thả bơi xung quanh bồn thủy tinh.

Ý thức được điểm này Lục Lê liền không để những người khác tới gần phòng thí nghiệm nữa.

Ở một bên khác nhân ngư không kề sát trên vách thủy tinh nữa, mà là tùy ý chính mình trôi nổi ở bên trong nước, hai tay ôm ngực, lấy thần thái cao cao tại thượng nhìn nhân loại làm nghiên cứu gì mà nó không biết.

Lục Lê giương mắt nhìn nhân ngư đối diện tầm mắt nó cũng nhìn sang.

Không biết tại sao, Lục Lê tự dưng có loại cảm giác, khẳng định nhân ngư đang ấp ủ điều gì đó.

Đối đầu ánh mắt Lục Lê, vẻ mặt nhân ngư cứng ngắc đột nhiên buông lỏng xuống, môi chậm rãi nâng lên, đặc biệt tà mị lại yêu dã.

Nếu để cho đám người kia ở bên ngoài phòng thí nghiệm nhìn thấy, nhất định sẽ không nhịn được âm thanh kinh sợ hét ầm lên.

Lục Lê cảm thấy tên biến thái này muốn có ý định mê hoặc chính mình.

Thế nhưng hắn lại không rõ ràng mục đích thật sự của nhân ngư.

Lục Lê đứng lên, tiến lên vài bước đến khoảng cách nhân ngư rất gần, nói rằng: “Tán Tỉnh, đói bụng sao?”

Nhân ngư không trả lời, môi đỏ khẽ nhúc nhích, nói ra một âm điệu tuy rằng không quá chuẩn xác, thế nhưng rất rõ ràng nói ra tên “Bùi Nhan.”

Lục Lê gật gật đầu nói: “Ừm, rồi sao?”

Nhân ngư lại không nói nữa.

Con ngươi nó buông xuống, che giấu bên trong tâm tình không tên.

Lục Lê không lưu ý vẻ mặt của nó, lúc này lại cảm giác thấy có hơi rầu. Bởi vì thuyền bọn họ mấy ngày nay đã ở biển Erfene thời gian lưu lại quá lâu, Lục Lê hướng về bọn họ từ chối tiếp tục trinh sát tìm kiếm nhân ngư, thế nhưng trên thực tế là đã muốn bắt đầu bước kế tiếp nội dung nguyên tác.

Lục Lê đương nhiên sẽ không làm đúng y như nội dung đã đề ra, đem nhân ngư quấn vào trên cột buồm, để nó bị điện lưu dằn vặt suốt một ngày.

Hiện tại đau đầu chính là, làm sao đưa nội dung biên kịch qua loa này đi bước tiếp theo.

Lục Lê đặt cuốn sổ xuống, Bùi Nhan mỗi ngày đều có thói quen viết nhật ký. Lục Lê lật xem qua những nhật ký trước mà hắn đã từng ghi, phát hiện bên trong đều viết thượng vàng hạ cám, Lục Lê không muốn viết thiếu não như vậy, liền đem mỗi ngày sinh hoạt ở chung với nhân ngư chép xuống sổ.

Tỷ dụ như "Ngày hôm nay là ngày thứ hai chúng ta gặp gỡ", "Đặt tên cho cậu ấy là Tán Tỉnh", "Ngày hôm nay nhân ngư ăn nhiều hơn một con tôm" vân…vân… câu chữ khô khan lại không thú vị như thế.

Có điều Lục Lê đúng là làm không biết mệt.

Thời điểm buổi tối, hắn ngồi ở trên ghế nhớ về nhật ký, lại không nghĩ rằng hệ thống đột nhiên nhắc nhở hắn nói: "Đêm nay sẽ có biến."

Lục Lê ngòi bút dừng lại, trong lòng mơ hồ có dự cảm không tốt, hỏi: "Ý của mày là, lại xuất hiện BUG?"

Hệ thống nói: "Hơn nữa BUG này tui không biết nó sẽ thế nào, không nằm trong phạm vi tui biết đến."

Lục Lê mắng: "Thế tao lưu lại mày để làm gì?"

Hệ thống nói: "Ba đây muốn lưu lại cùng anh đồng cam cộng khổ, con trai ngốc."

Lục Lê: "…"

Hắn buồn bực đặt xuống bút máy, ngã về phía sau tựa lưng vào ghế mềm mại, ánh mắt lung tung đảo qua thủy tinh trong suốt, lại phát hiện nhân ngư vẫn đang nhìn hắn.

Ánh mắt bình tĩnh, vẻ mặt lạnh lùng.

Trong phòng thí nghiệm đặt rất nhiều tiêu bản trông rất sống động, nhưng Lục Lê vẫn cảm thấy so sánh với những tiêu bản đã chết kia, nhân ngư trước mắt này âm u đáng sợ hơn nhiều.

Lúc này, cửa phòng thí nghiệm vang lên, học sinh của hắn Hán Tư ở ngoài cửa kêu "Thầy ơi".

Lục Lê ấn xuống nút bấm, cửa kim loại màu bạc tự động mở ra.

Hán Tư đi vào, trên trán cậu che kín đầy mồ hôi hột, đang cật lực kiềm chế biểu hiện hoảng hốt cùng căng thẳng, một tay đặt sau lưng, một tay khác không thể ức chế run rẩy lên.

Lục Lê không phát hiện ra sự khác thường của cậu, cau mày nói: "Có chuyện gì?"

Hán Tư thở hổn hển mấy hơi, nở nụ cười cứng ngắc, cậu nói: "Không có gì, em chỉ muốn nói với thầy, em…"

Nói xong, đột nhiên cậu đem cánh tay sau lưng nhấc lên, Lục Lê định thần nhìn lại, cầm trong tay cậu chính là một khẩu súng săn màu đen, cây súng đó bọn hắn lần trước đi qua vùng thảo nguyên, Bùi Nhan tự tay đưa cho cậu.

Lục Lê căng thẳng, hắn không biết Hán Tư nắm nòng súng quay về hắn là có ý gì. Chỉ là ở bề ngoài rất bình tĩnh nói: "Hán Tư, cậu đây là muốn làm gì?"

Hán Tư mồ hôi chảy đầy mặt, cậu bỗng nhiên nở nụ cười, vẻ mặt dữ tợn nói: "Giáo sư Bùi, thầy Bùi, tôi ở bên cạnh anh đợi mười hai năm… Đã sớm chịu đủ lắm rồi!"

Lục Lê châm biếm lại nói: "Là do chính cậu tự mình đồng ý ở bên cạnh tôi chờ mười hai năm, tôi bắt buộc cậu sao? Nếu như không phải thấy cậu có tính thiên phú, cái loại hay nịnh nọt người như cậu, tôi cũng coi như rác rưởi bên đường không thèm quản rồi."

Bùi Nhan rất đắc ý học trò Hán Tư một tay hắn dạy dỗ ra, kỳ thực Bùi Nhan đã sớm nhìn ra tâm tư tiểu tử này, có điều vẫn là muốn mượn hơi nó để được ngoại giới quan tâm, muốn nổi danh mà thôi.

Thế nhưng Bùi Nhan không nghĩ ra tên, cũng không muốn đem thành quả chính mình phát hiện cống hiến ra bên ngoài, mà là muốn một mình cất giấu đi.

Lục Lê phát hiện thế giới này không giống Trung Quốc, bởi vì nơi này có tồn tại vật chủng rất phồn vinh, vì lẽ đó cũng không cần phải đi phân chia động vật quý trọng gì. Tự nhiên, cũng không có pháp luật ràng buộc.

Đó là lí do vì sao Bùi Nhan mỗi lần phát hiện vật quý hiếm đều chiếm làm của riêng, sẽ không bị tóm lên đồn ngồi uống trà với cán bộ.

Nhưng Bùi Nhan mặc kệ là điểm xuất phát hay vẫn là mục đích cuối cùng, cùng Hán Tư có suy nghĩ một trời một vực. Hán Tư đề nghị mấy lần đều bị Bùi Nhan bác bỏ, cũng khó trách cậu ngày hôm nay đột nhiên không nhịn được, tức nước vỡ bờ thôi.

Hán Tư nói tiếng Trung mặc dù không quá lưu loát, nhưng cậu có thể nghe hiểu Lục Lê nói khiến cậu trở nên tức giận.

Hán Tư cắn răng nói: "Tôi chịu anh đủ lắm rồi." Lúc này cậu lộ ra vẻ mặt si mê, đem tầm mắt phóng tới bên trong bồn thủy tinh, ôn nhu nói, "Chỉ cần giết anh, nó sẽ thuộc về tôi."

Cái cậu ta đang nói, đó chính là nhân ngư.

Lục Lê còn chưa kịp hỏi hệ thống có phải mày thao túng nó không, còn có Hán Tư có thật sự nổ súng hay không, lại đột nhiên nghe được một tiếng súng vang, viên đạn liền như vậy găm vào trước cánh tay hắn.

*** má nó!!!

Lục Lê vừa bắt đầu còn không cảm giác được đau, chốc lát sau khi cảm giác qua đi, ngay sau đó là cơn đau đớn khó nhịn.

Lục Lê đối với hệ thống chửi ầm lên: "*** má mày sao để cho nó bắn trúng tao? Nếu tao không phản ứng nhanh, chắc hiện giờ đã là thi thể lạnh như băng!"

Hệ thống nói: "Tui đã nói là không biết BUG rồi, sao lại trách tui được?"

Lục Lê còn nhớ ở thế giới Quốc Sư kia bị hệ thống làm cho tức giận thổ huyết ngay tại chỗ, liền quả đoán ngậm miệng lại, ngồi xổm người xuống dùng bàn làm việc rộng lớn ngăn trở chính mình, bên tai là tiếng súng kịch liệt, khói thuốc súng nhàn nhạt dung hợp thành mùi vị gay mũi.

Không bị nhân ngư giết chết, mà bị một tiểu BOSS đột nhiên xuất hiện đánh chết, Lục Lê trong lòng đặc biệt khổ bức.

Lục Lê che vị trí vết thương trên cánh tay, máu nhuộm đỏ áo blouse trắng trên người hắn, mất máu làm cho sắc mặt hắn trắng bệch, đầu cũng bắt đầu choáng váng.

Hán Tư bắn đỏ cả con ngươi, cậu dùng súng bắn phá mấy lần, thở hổn hển hướng về nơi Lục Lê ẩn thân đi tới.

Lục Lê thừa dịp cậu nghỉ ngơi, từ bên cạnh bàn nhảy bén né ra, ở vùng phụ cận có tiêu bản cũng bị hắn đá văng trên mặt đất.

Trong phòng thí nghiệm không có đồ vật nào làm vũ khí.

Hán Tư cười ha ha, dữ tợn nói: "Thầy à, chịu thua đi, anh trốn không thoát đâu."

Xác thực, hắn một tay trói gà không chặt, chỉ có niềm say mê với nghiên cứu khiến thân thể quá mức gầy yếu, căn bản không thể phản kháng nổi.

Lục Lê không muốn chết.

Hắn không muốn lại luân hồi lần nữa, không muốn lãng phí thời gian.

Hán Tư đang từ từ hướng về hắn tiến tới gần, Lục Lê gấp gáp không chịu được, sinh ra nỗi niềm tuyệt vọng.

Dư quang hắn thoáng nhìn, liền thấy con nhân ngư vây quanh cánh tay của chính mình, vây đuôi màu bạc nhẹ nhàng lung lay, trên mặt nó đang trầm tư nghiêm túc đến lạnh lẽo.

Một lần nữa nó lại đối đầu ánh mắt Lục Lê nhìn sang.

Nhân ngư lần này không còn cười nữa.

Chỉ là rất bình tĩnh, như người ngoài đứng xem Lục Lê diễn trò hề.

Lục Lê trong lòng từng trận lạnh run cả người.

Thời điểm Hán Tư giơ súng lên trước mặt hắn, hắn nhắm hai mắt lại, la lớn: "Tán Tỉnh, cứu ta!"

"Đoàng" tiếng súng vang lên, còn có thêm tiếng động lớn khác, phảng phất tiếng thủy tinh bể nát vang lên, màng tai Lục Lê chấn động đến đau đớn.

Âm thanh vật nặng rơi xuống đất qua đi, Lục Lê mới cẩn thận mở hai mắt ra.

Hán Tư muốn mưu sát hắn ngã trên mặt đất bất tỉnh nhân sự, vũ khí sắc bén xuyên thấu qua lòng ngực cậu, máu tươi chảy ra phía ngoài hình thành một vũng máu lớn.

Bồn chứa thủy tinh to lớn mở ra vết nứt to ngay chính giữa hồ, bên trong hỗn hợp nước biển cùng dịch dinh dưỡng chảy đầy đất, lan tràn ra phía bên ngoài.

Lục Lê bị ép dời đi sự chú ý, bàn tay trơn trợt lạnh lẽo vuốt lên gò má của hắn, nhân ngư trong con ngươi giống như biển sâu, chất chứa tâm tình Lục Lê không biết tên.

Lục Lê không biết tại sao nó lại nhìn mình như vậy.

Hắn biết nhân ngư cứu hắn một mạng.

Lục Lê muốn nói lời cảm ơn, bàn tay nhân ngư chuyển tới dưới nách hắn, động tác có chút thô lỗ đem hắn dìu lên.

Lục Lê bị thương trong lúc vô tình chạm đến vết thương, cơn đau khiến hắn không nhịn được từ bên môi tràn ra tiếng rên rỉ.

Nhân ngư tự mình kéo Lục Lê về phía trước, trên đất lúc nó trườn đi, vây đuôi nó lưu lại một đường dấu vết ẩm ướt trơn trợt.

Nó mở ra cửa sổ phòng thí nghiệm.

Gió biển mặn nồng thổi lại trước mặt, bên ngoài màn đêm thăm thẳm trùng khơi, Lục Lê không nhịn được run lên lập cập.

Lục Lê đoán được nhân ngư muốn làm gì, nhưng vẫn dẫu môi hỏi: “Cậu muốn dẫn ta đi ra ngoài?”

Nhân ngư không nói gì, mà là dùng hành động chứng minh lời Lục Lê suy đoán.

Lục Lê chưa kịp nói lời từ chối, liền cảm thấy thân thể không trọng lượng, hắn sợ hãi dùng cánh tay còn lại không bị thương, ôm chặt lấy nhân ngư, cả người như bạch tuộc quấn lên người nó.

Tõm tõm một tiếng, bọn họ rơi xuống trong nước.

Ánh trăng chiếu rọi xuống mặt biển sóng nước lấp loáng, đem hình chiếu nhìn thấy rõ ràng.

Thế nhưng Lục Lê không có tâm tình đi thưởng thức, toàn thân hắn bị ướt sũng, nước biển dính vào trên vết thương của hắn, xót không tả nổi.

Lục Lê không còn sức không thể làm gì khác hơn là dính sát thân thể nhân ngư, đem cánh tay bị thương khoát lên trên người nhân ngư, miệng vết thương đau nhức từng hồi, nước mắt suýt chút nữa không tiền đồ liền rơi xuống.

Hắn hỏi nhân ngư: “Cậu, cậu muốn mang ta đi nơi nào…”

Không nghe được câu trả lời.

Trên người quấn một người nhưng nhân ngư vẫn rất dễ dàng, một tay của nó ôm bên hông Lục Lê, nếu như không phải Lục Lê vững vàng nắm lấy nó, chỉ sợ cũng sẽ bị bỏ rơi đi.

86. Chương 86

Lục Lê không biết nhân ngư muốn dẫn hắn bơi đến đâu, vì để tránh cho mình bị tụt lại mà rơi vào biển sâu, hắn chỉ có thể ôm chặt lấy nhân ngư như ôm một khúc gỗ trôi sông, bên trong xóc nảy tìm kiếm một tia yên ổn.

Nhân ngư tóc thật dài tán loạn phía sau, gió biển đem tóc thổi tung lên. Lục Lê cảm giác được gió biển mang đến khí tức ẩm ướt, hơn nữa chỉ mới đầu mùa thu mà nước biển đã lạnh lẽo, ngâm ở bên trong nước Lục Lê không ngừng run rẩy.

Dưới ánh trăng mặt biển an bình yên tĩnh, buổi tối hải âu đều ngủ say.

Lục Lê cánh tay trúng đạn đau đớn đến mất cảnh giác, bởi vì mất máu quá nhiều, ý thức hắn bắt đầu mông lung, đầu óc thậm chí xuất hiện ảo giác.

Trước mắt hắn khi mờ khi tỏ, thế giới cũng đang xoay mòng mòng.

Hắn nhìn thấy nhân ngư lỗ tai màu bạc đẹp đẽ, ở dưới ánh trăng hiện ra ánh sáng lộng lẫy giống như trân châu, chỉ là không biết thính giác bọn chúng có nhạy cảm hay không. Lục Lê suy nghĩ lung tung, tiếp đó làm ra cử động làm nũng.

Lục Lê biết tên biến thái thích nhất hắn làm động tác gì, hơn nữa trong mấy thế giới trước làm như thế cũng mười lần như một đều chuẩn xác.

Hắn vòng cánh tay qua sau gáy nhân ngư, tiếp đến dựa vào bên tai nhân ngư mỹ lệ, suy yếu nói rằng: “Ta lạnh quá, đau quá…”

Nhân ngư hầu như kéo hắn bơi về phía trước động tác đột nhiên ngừng lại, gợn nước bên tai tầng tầng cắt ra âm thanh cũng biến mất không dấu vết.

Lục Lê chỉ có dựa vào nó mới có thể nổi ở trên mặt nước, vì lẽ đó chỉ có thể nghiêng người về phía trước, cùng thân thể nhân ngư dính chặt chẽ vào nhau, thậm chí cách lớp áo mỏng manh, cảm giác được trái tim

nhân ngư nhảy lên từng nhịp đập.

Nhân ngư nguyên bản nắm bên eo hắn, tay ôm lấy Lục Lê hơi dùng sức, luồn bên nách Lục Lê, liền đem hắn nhấc lên phía trên, làm cho nam nhân trên người lộ ra khỏi mặt biển. Hai cánh tay của nó rất mạnh mẽ, động tác nhấc lên cũng ung dung có thừa, Lục Lê không thể làm gì khác hơn là cúi thấp đầu xuống, híp mắt nhìn nhân ngư.

Nhân ngư ánh mắt trầm thấp khó lường, nó đánh giá Lục Lê, thật giống như đang nghĩ hắn là con mồi muốn đem ra nghiên cứu.

Đó là ánh mắt rất nguy hiểm.

Nhưng nó đem tâm tình ẩn giấu quá tốt, Lục Lê dựa vào nét mặt của nó nhưng không thể nắm giữ được ý đồ gì khác.

Lục Lê không kìm lòng được đưa tay ra, dùng bàn tay vuốt nhẹ khuôn mặt mỹ lệ nhân ngư, cảm thụ dưới lòng bàn tay xúc cảm mềm mại, hỏi: “Sao cậu lại nhìn ta như vậy?”

Nhân ngư hơi nhíu lông mày lên, lông mày nó không ác liệt, mà có vẻ rất thanh tú, cùng gương mặt nó bù trừ lẫn nhau. Lông mi nó rất dài buông xuống trước mắt, trên mí mắt lưu lại bóng tối nhạt màu. Lúc này nó thu hồi ánh nhìn về phía Lục Lê, con ngươi buông xuống, đồng dạng mí mắt buông xuống làm cho người ta có một loại cảm giác nhu nhược giả tạo.

Nhân ngư ngược lại tay nâng eo Lục Lê, để hai chân của hắn quấn quanh ở trên đuôi cá chính mình, Lục Lê cảm giác được đuôi cá dẻo dai cùng lớp vảy bóng loáng. Thời điểm nhân ngư bị lưới đánh cá vớt lên hắn có đi sờ qua, vảy nó không giống như Lục Lê tưởng tượng cứng rắn như đá, trái lại sờ lên rất mềm mại, có chút tương tự như da trẻ con nhân loại mịn màng.

Lục Lê hồn còn ở trên mây, liền nghe nhân ngư từ trong miệng nói ra mấy câu chữ tối nghĩa, hắn nỗ lực học được âm tiết từ từ chắp vá lại, nhưng cuối cùng hiệu quả không ra ngô ra khoai gì hết.

“w—wo— ”

Lục Lê nghe không rõ nhân ngư nói gì, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu, để sát vào hỏi: “Cậu nói cái gì?”

Nhân ngư không nói nữa, ánh mắt vẫn nhìn hắn tìm tòi nghiên cứu khiến sống lưng Lục Lê lạnh buốt, Lục Lê nhận ra được bên hông sức mạnh nắm chặt, một tay nhân ngư dời đi dưới nước, một tay còn nhiễu nước tóm chặt đầu Lục Lê, xuất kỳ bất ý* đè xuống, chiếm lấy bờ môi hé mở của nam nhân.

*Xuất kỳ bất ý: xảy ra bất ngờ không kịp đề phòng.

Lục Lê hô hấp hơi ngưng lại, hắn ngửi được hương vị ngọt ngào, khí tức nam tính nhân ngư xâm chiếm vị giác, Lục Lê vốn không tỉnh táo đại não càng thêm mê đắm.

Cho tới khi đầu lưỡi trơn trợt cạy mở hàm răng hắn, cùng đầu lưỡi hắn triền quấn nhau, Lục Lê còn chủ động đem đầu lưỡi chính mình duỗi ra ngoài, làm cho đầu lưỡi đối phương từ lạnh lẽo trở nên có nhiệt độ như nhân loại.

Nhân ngư tựa hồ đang thăm dò gì đó, đơn giản chỉ đụng qua đi, cướp đoạt nụ hôn của hắn.

Lục Lê nhăn lại lông mày, hắn muốn lùi bước liền bị nhân ngư dễ như ăn cháo hóa giải, không thể làm gì khác hơn là phải chịu đựng.

Nhân ngư đem hàm răng sắc bén giấu đi, nụ hôn ban đầu còn thô bạo dần về sau ôn nhu hơn, cướp đoạt hết nước bọt trong miệng nam nhân, tiếp đó duyện hôn lên bờ môi mềm mại hắn, đem hơi thở hung hăng của chính mình lan truyền đưa qua cho hắn.

Đây là một hồi hôn môi triền miên đến cực điểm, cho đến khi tay chân hắn như nhũn ra, nhân ngư mới chịu buông tha hắn, Lục Lê chỉ có thể hô hấp chập chùng vây quanh trước ngực nó.

Lục Lê dám khẳng định trên mặt của chính mình một mảnh đỏ chót, hắn vọng tiến vào cặp mắt nhân ngư không nhìn ra tâm tình của nó, nói rằng: “Cậu hôn ta.”

Nhân ngư không nghe hiểu lời Lục Lê nói, mà dùng móng vuốt dính nước chạm lên gò má Lục Lê, sâu sắc nhìn hắn, trong miệng nói những điều Lục Lê nghe không hiểu.

Lục Lê lắc lắc đầu nói: “Ta nghe không hiểu.” Hắn liếc nhìn nhân ngư, nói tiếp, “Cậu đưa ta trở về đi thôi, mất máu quá nhiều, ta sẽ chết.”

Sợ nhân ngư không hiểu lời hắn, Lục Lê dùng tay chỉ chỉ cánh tay thấm đầy máu hướng ra bên ngoài, tuy rằng hiện tại bị hắn che lại, nhưng máu tươi vẫn theo khe hở tràn ra ngoài. Lục Lê từ mặt nước biển nhìn thấy hình chiếu chính mình, suy đoán hiện tại sắc mặt mình tái nhợt như thủy quỷ.

Nhân ngư không nói gì, Lục Lê liền lặp lại nói: “Ta sẽ chết.”

Lục Lê nói đến lần thứ ba, nhân ngư đem hắn vác lên, bán ôm hắn, vung vẩy đuôi cá hướng về phía trước.

Trên mặt biển tràn ngập tia sáng, Lục Lê nhìn thấy rất rõ ràng phương hướng đang bơi, hắn phát hiện nhân ngư đem hắn mang về.

Lục Lê dùng cánh tay không bị thương nắm ở cổ nhân như, lần này hắn không cần dùng quá nhiều sức, bởi vì nhân ngư đã gánh chịu phần lớn sức mạnh giúp hắn.

Lục Lê tựa ở bên gáy của nó, cảm thấy một hồi an tâm, trong tiềm thức biết đối phương sẽ không làm thương tổn đến hắn, Lục Lê liền tùy ý chính mình nhắm hai mắt lại, nặng nề ngủ thiếp đi.

Trong giấc mộng dầy đặc sương mù, Lục Lê nghe được tiếng động cơ quen thuộc, còn có ánh đèn chiếu sáng mãnh liệt trên người hắn, cùng với tiếng người hỗn loạn ầm ĩ khắp chốn.

Thân thể hắn không còn trong biển rộng lạnh lẽo nữa, mà là ở trên giường khô ráo ấm áp.

Lại như nằm trên chiếc giường tràn đầy cánh hoa mềm mại.

Lục Lê triệt để mất đi ý thức.

Đến khi Lục Lê tỉnh lại, hắn mở mắt ra nhìn thấy nóc trần, nhìn hoa văn quen thuộc, lúc này mới ý thức được mình đã trở lại trên thuyền, mà nơi này chính là phòng ngủ tầng hai trên thuyền.

Lục Lê cục cựa thân thể, cánh tay trái của hắn tuy rằng không còn đau đớn mãnh liệt nữa, nhưng cũng đủ để hấp dẫn sự chú ý từ Lục Lê.

Bởi vì trên hành trình tìm kiếm sẽ gặp phải tình huống lớn nhỏ khác nhau, cho nên lúc nào trên thuyền cũng có đầy đủ bác sĩ chuyên môn. Chỗ bị thương quấn đầy băng gạc, xem ra viên đạn đã được gắp ra rồi.

Trong phòng ngủ rèm cửa sổ kéo qua một bên, ánh mặt trời ôn hòa xuyên thấu qua khe hở chiếu vào, chiếu trên người Lục Lê, khiến hắn cảm thấy cơn buồn ngủ lại dâng lên.

Lục Lê gian nan từ trên giường ngồi dậy, cửa phòng ngủ đột nhiên bị đẩy ra, bác sĩ trên người mặc áo blouse trắng theo sau y tá cầm hòm thuốc đi vào, nhìn thấy Lục Lê liền cười nói: “Giáo sư Bùi, anh tỉnh rồi.”

Bác sĩ trên thuyền là một lão già y thuật cao siêu, ông cùng thuyền trưởng giống nhau tương đồng, đều bị Bùi Nhan kéo về bên người. Bọn họ đều tin cậy Bùi Nhan, chống đỡ Bùi Nhan, đồng thời cũng rất thích đi thăm dò lĩnh vực nghiên cứu này, điểm này cùng Bùi Nhan là cùng chung chí hướng.

Lục Lê gật gật đầu, trong lúc nhất thời không biết nên hỏi từ đâu. Hắn do dự một chút, hỏi: “Hán Tư đâu?”

Bác sĩ ngồi vào ghế bên cạnh giường, thở dài nói: “Lúc tôi chạy đến nơi cậu ta không còn cứu được nữa, lòng ngực bị vật thể sắc bén đâm thủng hoàn toàn, trái tim đã sớm ngừng đập, không còn dấu hiệu sinh mệnh.”

Lục Lê trầm mặc, bác sĩ tự mình tự nói: “Giáo sư Bùi, chúng tôi đang suy đoán anh cùng Hán Tư có phải bị nhân ngư công kích. Nhưng tôi kiểm tra dấu vết trên người anh chỉ trúng một viên đạn, không có dấu

vết nó lưu lại, liền phủ quyết suy đoán này."

Lục Lê hỏi: "Các người làm sao phát hiện ra tôi?"

Bác sĩ móc ra ống nghe, đang muốn đặt lên ngực Lục Lê kiểm tra, nghe được liền trả lời: "Tối hôm qua nghe được trên tầng hai có chấn động đám thủy thủ vội vàng chạy tới phòng thí nghiệm, phát hiện bồn chứa thủy tinh trên mặt đất hư hao, Hán Tư hôn mê bất tỉnh, còn nhân ngư cùng giáo sư đều mất tung tích. Thuyền của chúng ta tìm kiếm trên biển rất lâu, cuối cùng phát hiện ra anh nằm ở trên boong thuyền."

Lục Lê có thể khẳng định, nhất định là nhân ngư đem hắn đưa trở về.

Lục Lê xoa xoa huyệt thái dương, làm bộ thương tâm lại thất vọng nói: "Hán Tư muốn giết tôi."

Nhìn thấy trên mặt bác sĩ lộ ra vẻ kinh ngạc, Lục Lê nói tiếp: "Cậu ta cầm súng săn đi tới phòng thí nghiệm của tôi, nổ súng bắn trúng tôi, sau đó bắn thủng bồn thủy tinh —— mà nhân ngư, cũng là vào lúc ấy giết chết Hán Tư, nhân cơ hội liền trốn thoát."

"Tôi bất đắc dĩ từ cửa sổ nhảy ra ngoài, từ khoang thuyền tầng hai nhảy xuống biển, sau đó ký ức không còn nhớ gì nữa."

Bác sĩ liên tục nói mấy câu "Oh, My God", xem ra ông không nghĩ tới Hán Tư vẫn túc trực bên người Bùi Nhan sẽ lại muốn giết hắn.

Bác sĩ thật vất vả tâm tình mới hòa hoãn xuống, ông hỏi: "Nhân ngư trốn thoát rồi, chúng ta có nên lùng bắt nó tiếp không?"

Lục Lê kiên định gật đầu nói: "Đương nhiên phải bắt."

Hắn đi tới nơi này nhiệm vụ chính là muốn đem nhân ngư mang về D thị, vì lẽ đó không thể tay không mà về.

Bởi vì nguyên nhân Lục Lê bị thương, tìm kiếm nhân ngư sẽ do chính học sinh của hắn thay thế.

Lục Lê vì muốn duy trì thiết lập Bùi Nhan cuồng nghiên cứu, tuy rằng không có chân chính đi làm thí nghiệm, nhưng vẫn ở trong phòng thí nghiệm đợi ròng rã một ngày, chỉ huy đại cục.

Phòng thí nghiệm cơ bản khôi phục lại thành dánh dấp ban đầu, nhưng hiển nhiên, bồn thủy tinh khổng lồ chiếm cứ không gian vẫn đang trong giai đoạn sửa chữa.

Màn đêm thăm thẳm, Lục Lê ngồi trước bàn máy vi tính, trước mắt là địa đồ vùng biển Erfene, mặt trên

đánh dấu tam giác màu xanh lam chính là địa điểm có tỷ lệ xuất hiện nhân ngư.

Nhìn một lát, Lục Lê giơ tay xoa lên con mắt mệt mỏi. Hắn bỏ qua máy vi tính sang một bên, ngược lại đi lấy quyển sổ tay của mình, mở ra trang mới, viết chữ lên trang giấy.

"Cậu lưu lại tôi một mình, sau đó tự mình rời đi. Tôi không biết lúc nào có thể gặp lại được cậu."

Hay là sẽ không gặp lại.

Lại hay là, rất nhanh thôi."

Sau khi viết ngoáy mấy dòng chữ, Lục Lê đặt bút máy xuống, tựa về phía sau ghế dựa, bỗng nhiên cảm giác được cơn gió mát mẻ thổi tới.

Quay đầu nhìn lại, mới phát hiện cửa sổ nửa khép nửa mở.

Lục Lê đi tới phía trước cửa sổ, hắn đưa tay ra, muốn đóng cửa sổ lại.

Lại không nghĩ rằng có cái gì đó đặt ở phía trên tay mình, thứ đó vừa dính nhớp nháp lại lạnh lẽo. Ngón tay thon dài, da thịt trắng xám, còn có năm ngón tay liên kết với lớp màng mỏng trong suốt.

Cái tay bắt được tay Lục Lê, sau đó mượn hắn sức mạnh không lớn, khiến cho người mình bại lộ ở trước mắt nam nhân.

87. Chương 87

Cảm giác được trên tay xúc cảm ẩm ướt lạnh lẽo, Lục Lê sợ hết hồn, nhanh chóng giật tay trở về. Giống như nhìn một thước phim kinh dị, trước mắt chậm rãi xuất hiện nhân ngư tìm đến hắn đòi mạng, nhưng lại là thủy yêu dị thường yêu mị.

Trên da thịt trắng xám, lúc này lại nhiễm màu đỏ ửng mỹ lệ.

Lục Lê tâm trạng kinh sợ, hắn thầm mắng một tiếng trời đất thánh thần thiên địa ơi, hắn bất chợt lùi lại mấy bước, bỗng dưng bước chân dừng lại.

Con mẹ nó chứ nhà khoa học điên cuồng thiêu đốt toàn bộ đầu óc thanh tỉnh của hắn, Lục Lê không kìm lòng được đi lên phía trước, vươn tay ra, đầu ngón tay nhẹ chàng sờ lên chạm vào má nhân ngư có chút lạnh lẽo.

Nhân ngư từ ngoài cửa sổ "Bò" vào. Đuôi cá dẻo dai to dài chống đỡ người lên, đưa tay ra đem cánh tay nam nhân nhẹ nhàng ôm đồm tiến vào trong lòng ngực.

Lục Lê kề sát lên thân thể nó còn dính bọt nước, nước biển thấm ướt cả vào áo sơ mi hắn.

Lục Lê khó chịu cục cựa người, hắn đang nhẹ nhàng vùng vẫy, nhân ngư chợt nắm chặt cánh tay, ghé vào lỗ tai hắn chậm rãi thở dốc ồ ồ.

Tuyến thanh âm nhân ngư rất êm tai, thậm chí phải nói, tuyến thanh âm khó có thể dùng lời diễn tả được mị lực. Trong thần thoại bọn họ hóa thân thành vật chủng tà ác, thông qua âm thanh đến mê hoặc thủy thủ trên biển cả, khiến cho tàu thuyền đụng vào đá ngầm chìm xuống.

Lục Lê trong lòng linh cảm rất lớn, hắn cật lực muốn chính mình tỉnh táo lại, nhưng lại không nhịn được ở tiếng nói trầm thấp hoa lệ mê say chìm đắm vào.

Nhận ra được nhân loại cơ thể dần dần nhũn xuống, nhân ngư bên môi tràn ra một tiếng cười khẽ. Trên mặt của hắn ửng đỏ khác thường, kiềm chế hô hấp hỗn loạn, nhân ngư duỗi ra đầu lưỡi đỏ tươi khẽ liếm môi dưới, cặp con mắt biển sâu màu sắc trở nên càng thêm âm trầm, trong đó giấu diếm tình dục thiêu đốt.

Nó đem nam nhân áp đảo ở trên mặt đất lạnh lẽo, tầm mắt từ trên xuống dưới xẹt qua, nên cân nhắc muốn từ đâu bắt đầu thưởng thức con mồi dành riêng cho nó.

Dưới cái nhìn của nó, nhân loại yếu đuối cử động phản kháng có cũng được mà không có cũng chả sao.

Lục Lê lấy lại được phản ứng khi phía sau lưng đã kề sát trên mặt đất lạnh lẽo, hắn ép buộc chính mình từ bên trong vực sâu si dại đi ra ngoài, gương mặt đỏ lên, lớn tiếng nói: "Chết tiệt, cậu muốn làm gì?!"

Nhưng nhân ngư ngoảnh mặt làm ngơ, một tay nó nắm lấy cổ tay Lục Lê, sức mạnh không lớn, lại làm cho nam nhân dưới thân không cách nào dễ dàng trốn thoát được.

Lục Lê đang muốn chửi ầm lên, giương mắt đối diện với tầm mắt nhân ngư, trong lúc nhất thời quên luôn giãy dụa.

Nhân ngư nhìn thẳng tắp phía trong mắt của hắn, để Lục Lê vừa thoát khỏi ảo giác thần hồn điên đảo, trong nháy mắt Lục Lê tưởng chính mình lại bị ảo giác thao túng lần nữa, hãm sâu vào mê hoặc của đối phương.

Nhưng Lục Lê rõ ràng biết được, ý thức hắn rất tỉnh táo.

Nhân ngư con ngươi buông xuống, môi mỏng đỏ sẫm khẽ nhếch, tuyến thanh âm say lòng người kia vẫn rất êm tai, nó nói: "Bùi Nhan."

Âm thanh than thở nhẹ nhàng kỳ huyễn, như câu thơ được xướng lên, nó đem danh tự này gọi êm tai như vậy, khiến người ta không nhịn được muốn tìm tòi nghiên cứu, mê muội, luân hãm.

Lục Lê như bị khống chế, không đành lòng nhìn thấy nhân ngư không chiếm được đáp lại biểu tình sẽ thất vọng, nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Nhân ngư uốn cong môi nở nụ cười, có thể nhìn ra được, nội tâm nó sung sướng biết nhường nào.

Nhân ngư nhẹ nhàng nói "Bùi Nhan", tiếp đó hoàn thành động tác vừa bị gián đoạn. Bàn tay nó lạnh lẽo hướng tới trước ngực nam nhân, hơi dùng sức, áo sơ mi không chịu nổi sức ép liền nát ra, từng cái cúc áo cũng chịu chung số phận.

Lục Lê bởi vì một cánh tay bị thương không cách nào vùng vẫy được, hắn dùng một cánh tay khác đẩy nhân ngư ra, nhưng những nỗ lực này cũng chỉ tốn công vô ích.

Nhân ngư đặt tay lên cổ tay không nghe lời Lục Lê, đuôi cá mạnh mẽ cuốn lấy chân nam nhân, vị trí phía dưới nhô lên nhẹ nhàng ma sát ở dưới người hắn.

Lục Lê cảm giác được dương vật nóng rực kia chống đỡ trên bắp đùi hắn, khẳng định đồ chơi kia không hề nhỏ bé. Hắn nhịn xuống nguyện vọng muốn tìm hiểu thực hư, thăm dò tính nhúc nhích bàn chân bị cuốn lấy, lại phát hiện nhân ngư càng trở nên hưng phấn, tiếng thở dốc ồ ồ lại tăng lên.

Lục Lê ý thức được nhân ngư đối với hắn động dục.

Hiện tại Lục Lê như bị thao túng nghênh đón động tác từ nhân ngư, nhưng hắn còn sót lại ý thức hiếm hoi dựa vào nơi hiểm yếu đó chống lại. Trên mặt Lục Lê bởi vì giận dữ và xấu hổ mà đỏ bừng lên, hắn nói năng lộn xộn nói: "Vô liêm sỉ, mẹ kiếp, súc sinh, mày thả tao ra…"

Phản kháng yếu ớt làm cho nhân ngư có tính chinh phục cảm thấy thỏa mãn, nó lại cười khẽ một tiếng, nghe vào trong tai Lục Lê, càng làm cho hắn lúng túng.

Nhân ngư kề sát bên tai Lục Lê, nói rằng: "——"

Sóng âm gợn sóng ở bên tai Lục Lê nổ tung, Lục Lê đáng lẽ ra sẽ không nghe hiểu nhân ngư nói gì, lúc này lại nghe rõ ràng rành mạch.

Nó nói chính là: "Ta muốn giữ lấy anh."

Nhân ngư thực hiện lời nói của nó, nụ hôn ẩm ướt ôn nhu theo bên gáy nam nhân hôn đến lòng ngực đơn bạc, toàn bộ nhiễm phải khí tức thuộc về nhân ngư cường thế.

Tay Lục Lê lấy lại được tự do, nhưng hắn còn chưa kịp ngăn cản nhân ngư, hai chân bị tách ra hai bên, nhấc lên. Đuôi cá đem cái mông của hắn nâng lên, ánh mắt làm càn đánh giá ngay trên quần, tìm vị trí bí ẩn.

Tư thế cực kỳ xấu hổ khiến Lục Lê hổ thẹn bèn nhắm hai mắt lại.

Hắn nghe được âm thanh quần mình bị xé rách, sau đó dưới thân mát lạnh, quá trình chờ đợi cũng không quá dài, một cỗ xúc cảm ấm áp đi tới địa phương mà hắn không thể mở miệng.

Lục Lê hít vào một hơi, từ trong hàm răng bỏ ra một câu "Thần linh ơi".

Nhân ngư duỗi ra đầu lưỡi, hôn liếm lên hậu huyệt nhạt màu, để lối vào cúc hoa ngượng ngùng có dấu hiệu mềm đi, lại đem đầu lưỡi tiến vào trong.

Miệng huyệt chấn kinh liền co rút lại, nhưng không chống đỡ được đầu lưỡi mềm mại thăm dò, khai thác địa phương chật hẹp.

Lục Lê quả thực muốn điên rồi. Hắn không biết trong nước bọt nhân ngư có phải có chứa thành phần đặc thù gì hay không, duy nhất hắn biết được, một cỗ khoái cảm không tên dâng tràn lên, lập tức liền đem hắn thiêu đốt cả người.

Tiếp theo lại đến chính là, cái chỗ trống vắng cần lấp kín ấy. Cái địa phương bí ẩn kia không vừa lòng co rút lại, chất lỏng trong suốt tí tách, theo bắp đùi chảy xuống.

Ngay cả dục vọng trước mặt hắn, không có bất kỳ an ủi nào đều dựng đứng lên.

Lục Lê lung lay đầu, mồ hôi không ngừng rơi xuống, hắn cật lực chống đỡ lấy trên người, nhưng bởi vì thể lực không chống đỡ nổi mà ngã xuống.

Nhân ngư đem đầu lưỡi mềm mại rụt trở về, hai tay nó nhào nặn lên cánh mông cong tròn, đem vị trí nóng rực chính mình kề sát vào miệng huyệt. Nó đang suy nghĩ tiểu cúc hoa làm sao dung nạp được tiểu nhân ngư đây, sau đó không quan tâm nhân loại phản kháng đem chính mình tiến vào.

Lục Lê mạnh mẽ thở hổn hển, bên môi thốt ra một tia thống khổ rên rỉ, cho dù hậu huyệt đã được bôi trơn và mềm đi, có thể dung nạp dương vật không nhỏ bé kia, tuy nhiên vẫn rất dị thường khó khăn.

Tay hắn tìm kiếm được đuôi cá nhân ngư, dùng móng tay trút giận bấm vào vảy cứng rắn của nó.

Vị trí không thích hợp bị cố gắng nhét vào, Lục Lê nhíu chặt lông mày, trước đó còn bị mê hoặc bây giờ tinh thần cũng tìm lại được lý trí.

Thế nhưng hắn hận không thể ngay bây giờ liền ngất đi.

Nhân ngư đem dương vật của chính mình chậm rãi đi vào, đưa đến tận lút cán. Nó phát sinh tiếng thở thỏa mãn, hai con mắt xanh lam dung hợp thành sắc đen âm trầm, nó vịn chặt eo nam nhân, rút ra rồi lại đâm vào.

Sau mấy lần nhẹ nhàng đâm rồi lại rút, nó cúi thân xuống, tư thế như vậy khiến cho vị trí kết hợp của hai người càng thêm chặt chẽ.

Trên mặt hạ xuống nụ hôn nhỏ vụn, Lục Lê mở mắt ra, không hẹn mà gặp nhìn thấy con mắt nhân ngư. Lục Lê lần này không có tránh né, mà là hi vọng ảo giác lần thứ hai bám vào trên người hắn, để hắn mau mau mất đi ý thức, thoát đi hiện tại quẫn bách này.

Nhân ngư dùng tay chặn lại tầm mắt hắn nóng rực, ngược lại ở bên tai Lục Lê nói: "——"

Cái ngôn ngữ kỳ dị lần thứ hai vang lên, Lục Lê nghe không hiểu nó nói cái gì nữa, giờ khắc này hết thảy âm thanh dưới cái nhìn của hắn, đều là những tạp âm ầm ĩ.

Nhìn mặt nó gần trong gang tấc, Lục Lê không nhịn được vung bàn tay cho nó một cú tát, tuy rằng sức mạnh không lớn, nhưng trên gương mặt nhân ngư tái nhợt trong khoảnh khắc hiện lên vết hồng ngân.

Lục Lê cảm giác trong cơ thể dương vật lại lớn hơn một vòng.

Mẹ nó mẹ nó mẹ nó, không hổ là biến thái mà.

Tay nhân ngư gác lên bả vai Lục Lê, nó cúi đầu, dễ như bỡn chiếm lấy môi nam nhân.

Trong phút chốc ngừng lại, động tác dưới thân đột nhiên như một cơn lốc quét ngang qua, Lục Lê hết thảy mọi lời kinh ngạc đều bị chặn ở môi nó, tinh tế hôn xuống.

Lục Lê dùng răng sắc bén cắn lên đầu lưỡi nhân ngư, lần này hắn nếm được không phải mùi vị rỉ sắt quen thuộc, mà là mùi vị khá là ngọt ngào, như khí tức như có như không ở trên người nhân ngư.

Nhân ngư chặn lại cuống lưỡi hắn, ép buộc hắn phải nuốt xuống.

Sau đó, dục vọng tràn ngập khắp toàn thân. Điện lưu kéo dài đến xương cụt khiến dục vọng đang phấn khởi kia càng thêm đứng thẳng, đột nhiên xuất hiện khoái cảm khiến đầu ngón tay Lục Lê đều khẽ run lên.

Tiếng nước dâm mỹ bên tai hắn vang lên, vốn đem đến cho Lục Lê xấu hổ ngượng ngùng muốn chống cự, mà hiện tại lại trở thành âm thanh vui sướng vô hạn không dừng được.

Lục Lê không kìm lòng được nghênh hợp đi, phóng túng đi, đi làm một chút chuyện khi tỉnh táo sẽ không dám làm.

Tỷ như bàn tay đặt tại phía sau cổ nhân ngư, đi thẳng tới mái tóc dài ẩm ướt của nó, ấn xuống sau gáy nó, chủ động hôn lên.

Không có bất kỳ kỹ xảo gì, chỉ là đơn thuần muốn tiếp cận, càng thân cận thêm một chút thôi.

Nhân ngư trong mắt dẫn theo ý cười giả tạo, nó yêu thương nhìn Lục Lê, thời điểm đôi môi tách ra, nói rằng: "____"

Lục Lê lại nghe rõ câu nói kia, nó nói chính là: "Anh là của ta rồi."

Hắn mờ mịt nhắm mắt lại, một cỗ an tâm kỳ dị đột nhiên dâng lên cứ như nhân ngư chính là sứ giả cứu tế, Lục Lê có chút không cam lòng.

Không biết thời gian qua bao lâu, nhân ngư còn chưa hết thỏa mãn hưởng dụng thân thể hắn, khai phá mọi chỗ mẫn cảm của hắn, để Lục Lê một lần lại một lần phóng túng bắn ra ngoài, mãi đến tận đỉnh dục vọng không còn bắn ra tinh dịch được nữa, nhân ngư cũng không chịu buông tha hắn.

Lục Lê khóe mắt chảy ra nước mắt, hắn nện đánh lung tung lên người nhân ngư, lắc đầu nói: "Ta không chịu được."

Ý thức được nam nhân thật sự đã đến cực hạn, nhân ngư mới hòa hoãn dừng lại động tác chinh phạt. Sau đó kịch liệt đâm vào rút ra mấy lần, Lục Lê cảm nhận được có chất lỏng lạnh lẽo bắn vào trong cơ thể hắn, thân thể căng thẳng mới từ từ thả lỏng ra.

Trước khi hôn mê, Lục Lê trả thù tính bóp lấy đuôi cá nhân ngư, mắng: "Cái đồ vô liêm sỉ không biết giới hạn là gì."

Nhân ngư yêu thương hôn môi hắn, dùng đuôi cá cuốn lấy nam nhân như muốn bảo vệ chặt chẽ, nói ra một câu.

Lục Lê nghe không hiểu câu này.

88. Chương 88

Lục Lê lúc tỉnh lại dưới thân là giường lớn mềm mại, thân thể của hắn rất mệt mỏi, nhưng đầu óc lại thanh tỉnh dị thường.

Hắn nhớ rõ tất cả mọi chuyện đã xảy ra.

Nhớ tới rất rõ ràng.

Những tư thế điên cuồng kia, bị xâm phạm cùng hồi ức giữ lấy từng cái trước mắt xẹt qua.

Lục Lê hồi tưởng lại chuyện đã xảy ra tối hôm qua, mặt đỏ tới tận mang tai, ở trong lòng thầm mắng tên biến thái trước sau đều không có đức hạnh. Hắn dùng cánh tay không bị thương đem nửa người trên chống đỡ dậy, nhìn chung quanh một hồi phòng ngủ quen thuộc, nhưng không phát hiện hình bóng nhân ngư.

Lục Lê có chút tức giận, nếu như nhất định phải hình dung tâm tình hắn bây giờ, thì hắn nghĩ mình chính là gái ngành.

Xì, sao lại tự hạ thấp chính mình đến thế.

Lục Lê nhẫn nại thân dưới trướng đau từ từ đứng dậy, hắn đi tới cửa sổ bị rèm che đậy gió thổi không lọt, do dự đưa tay ra, ngày hôm qua trải qua sự kiện ấy hắn đối với cửa sổ có chút sợ hãi. Ở trong lòng vì chính mình làm tâm lý thật tốt, hắn rốt cục mở ra rèm cửa sổ dày nặng, để ánh sáng mặt trời bên ngoài rạng rỡ chiếu vào.

Lục Lê nheo mắt lại nhìn về phía ngoài cửa sổ, trời xanh mây trắng đàn hải âu bay qua bay lại, thuyền Dark Blue dập dềnh trên sóng nước, hoàn toàn không có cảm giác trời thu yên ả. Khí trời Erfene luôn luôn như thế, chính là ôn nhu như vậy, giống như giai nhân xinh đẹp thích sự an nhàn thảnh thơi.

Đứng trước cửa sổ lẳng lặng quan sát một hồi, Lục Lê liền rời phòng ngủ, dự định đến phòng thí nghiệm.

Từ khi trải qua sự kiện Hán Tư, Lục Lê liền làm bộ sa sút một quãng thời gian, không còn chờ đợi mỗi ngày trong phòng thí nghiệm, mà đem nhiều thời gian hơn cho chính mình nghỉ ngơi. Bọn học sinh luôn luôn thích tụ tập cũng đột nhiên trở nên trầm mặc ít lời, đều cẩn thận làm đúng phận sự của mình, phục tùng theo sự sắp xếp của Lục Lê.

Lục Lê đi vào phòng thí nghiệm, học sinh của hắn thấy vành mắt thầy đen một mảnh, đều cho rằng hắn bởi vì chuyện của Hán Tư mà thương tâm, chuyện này ảnh hưởng quá lớn, để hắn không còn chờ ở trong phòng thí nghiệm nữa.

Có điều nói đến cũng phải, hành vi Hán Tư xác thực cũng làm chấn động tất cả mọi người.

Không nghĩ tới học sinh đắc ý đứng ở bên cạnh thầy chờ đợi mười hai năm, lại mang tâm tư dối trá nguy hiểm đến thế.

Lục Lê cúi đầu hoàn mỹ tách ra bọn học sinh đưa tầm mắt tới, hắn ngồi trước bàn làm việc trên ghế, chỉ

để lại chính mình một người yên tĩnh chờ ở trong phòng thí nghiệm.

Đợi đến khi bọn học sinh ra khỏi phòng thì nghiệm, Lục Lê không giả vờ giả vịt ngồi ở trên ghế, hắn đem nhật ký điều tra cầm lên trong tay, hai ba bước liền tiến đến phía trước cửa sổ.

Lục Lê mở cửa sổ ra, phòng thí nghiệm ở trên tầng hai khoang thuyền, cùng tầng thứ nhất có khoảng cách. Hắn hướng ra phía ngoài liếc mắt nhìn độ cao bên ngoài, thật sự không hiểu nổi nhân ngư tối hôm qua làm thế nào bò lên được.

Lục Lê đóng cửa sổ lại, hắn ôm một chút hy vọng đi hỏi hệ thống: "Mày có thể tìm thử xem nhân ngư hiện tại ở đâu không?"

Nhưng câu nói đầu tiên hệ thống đưa ra đánh vỡ toàn bộ hi vọng của hắn, nói rằng: "Tui không có gắn lên người nó định vị GPS*, đương nhiên không biết nó ở đâu rồi."

***GPS**: Hệ thống định vị toàn cầu (**Global Positioning System**) là hệ thống xác định vị trí dựa trên vị trí các vệ tinh nhân tạo, do Bộ Quốc phòng Hoa Kỳ thiết kế, xây dựng, vận hành và quản lý. (**Nguồn: Wikipedia**)

Lục Lê nghi hoặc nói: "Thế giới trước mày không phải nhìn thấy Từ Trăn sao? Vậy sao thế giới này lại không nhìn thấy nó?"

Hệ thống nói: "Thế giới trước tui hoài nghi tui bị mù, bởi vì trên căn bản Từ Trăn không có chết."

Lục Lê nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của nó, suy tư nửa ngày, cuối cùng chỉ có thể sâu sắc thở dài, chỉ tiếc mài sắt không nên kim nói: "Mày nói rõ cho tao nghe, ngoại trừ bên cạnh tao mày còn có ích lợi gì?"

Hệ thống trầm mặc một hồi, thật sự nghiêm túc suy nghĩ, một lát sau nó mới nói: "Con trai ngốc, anh không thể rời bỏ tui, đây là ích lợi giành cho anh đấy."

"Mắc ói."

Ngữ khí tự tin lại chắc chắn này khiến Lục Lê chỉ muốn ói, hắn từ bỏ cùng hệ thống trò chuyện, ngược lại một lần nữa ngồi trở lại trên ghế.

Hắn mở ra nhật ký quan sát, xem lướt qua nội dung lúc trước, lại đem tâm tình ngày hôm nay ghi chép vào.

Lục Lê nhìn như hững hờ, nhưng trên thực tế, hắn đang đợi.

Chờ con nhân ngư kia tới.

Có thể xem nhiệm vụ nội dung biên kịch làm cái cớ cũng được, lấy hắn đối với nhân ngư ôm một tia hảo cảm cũng được, dưới ảnh hưởng tâm tình phức tạp, Lục Lê vẫn là rất chờ mong cùng nhân ngư lần thứ hai gặp lại.

Lục Lê không rõ ràng cái loại tâm tình chờ mong này đến cùng có nghĩa lý gì.

Đương nhiên, nếu như súc sinh kia lần này còn đối với hắn động dục, Lục Lê liền quyết định không khách khí nữa.

Trong phòng thí nghiệm có thuốc chuyên môn dùng để gây tê, Lục Lê đem liều lượng thích hợp rút vào bên trong ống chích, sau đó đem ống tiêm giấu ở trong tay mình. Giờ chỉ còn vấn đề thời gian, liền bắt đầu lẳng lặng đợi.

Lục Lê lại bắt đầu như Bùi Nhan cuồng nghiên cứu kia, ở trong phòng thí nghiệm từ buổi sáng chờ đến buổi tối, chỉ có học sinh của hắn đi vào đưa cơm cho hắn. Thấy thầy của mình thật lòng nghiên cứu, liền rón rén đem khay đặt xuống, cẩn thận đi ra ngoài.

Lục Lê nghiên cứu theo sự sắp xếp từ hệ thống đưa ra, đã bắt đầu từ từ thành hình, hoàn chỉnh, ra thành sản phẩm.

Hắn đem ghi chép trước, cùng với mỗi hạng mục đều lấy ra, từng cái so sánh với nhau, cuối cùng đem mục tiêu định vị phù hợp với biển Erfene, từ nơi đó đánh dấu xuống.

Lục Lê nhìn bức vẽ trên mặt đất, chần chờ nói: "Mày xác định nó thường đến nơi này?"

Hệ thống ba phải cái nào cũng được nói: "Có khả năng đi."

Lục Lê: "…" Hắn thật sự càng nghĩ càng muốn đấm hệ thống chết tiệt này, người nào cũng đừng hòng cản trở.

Lục Lê ngẩng đầu lên nhìn về phía ngoài cửa sổ, bất tri bất giác phát hiện, sắc trời đã về khuya.

Hắn có dự cảm mãnh liệt, phỏng chừng rất nhanh thôi, nhân ngư đáng chết kia sẽ liền tới đây dây dưa hắn.

Sự thật chứng minh, Lục Lê linh cảm đều rất chính xác.

Hắn nghe được tiếng cửa sổ thủy tinh nhẹ nhàng đẩy ra, tiếp đến, một vật nặng nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Lục Lê phản xạ tính quay đầu nhìn lại, nhìn thấy nhân ngư giống như từ trong phim kinh dị bước ra ngoài. Tóc dài như hải tảo kề sát trên da thịt trắng xám, hơn nửa dung mạo đều bị tóc đen che ở bên dưới, chỉ có ánh mắt vây cá cùng hai lỗ tai màu bạc. Nhân ngư hai bàn tay thon dài từ trên mặt đất, nó nghiêng người về phía trước, eo nhỏ uốn cong thành một độ cung cực kỳ mê hoặc.

Nhân ngư nhẹ giọng kêu: "Bùi Nhan."

Lục Lê nhịn xuống kích động muốn nhanh chân chạy trốn, lúc này trong lòng chợt dâng lên một luồng tình cảm kỳ dị, khát vọng tiếp cận nhân ngư thiêu đốt nội tâm của hắn, để hắn muốn đi nhưng không thể.

Lục Lê cảm giác mình giống như bị khống chế, nhưng hắn rõ ràng không có cùng nhân ngư tiếp xúc ánh mắt.

Nhân ngư giờ khắc này rất cao hứng, cùng với ngày thường mang theo ý cười ác ý không giống, lúc này môi đỏ sẫm hơi cong, con mắt tựa biển sâu sáng hơn vài phần, trong đôi mắt nhìn về phía Lục Lê mang theo tâm tình không nói thành lời.

Thế nhưng Lục Lê có thể khẳng định, hiện tại trong mắt nó nhìn mình, ít nhất so với trước đó thân thiện hơn rất nhiều.

Nhân ngư chậm rãi, hướng về Lục Lê "Bò" lại đây.

Đúng là bò, không còn cái loại thái độ cao cao tại thượng, mà là lấy tư thái khuất phục, động tác nịnh nọt, đi tới bên chân Lục Lê.

Lục Lê không nhúc nhích, hay phải nói, hắn không biết phải làm thế nào.

Hắn mê hoặc nhìn nhân ngư trườn lết lại đây, căn bản không dời nổi tầm mắt.

Lục Lê cảm giác được cổ chân ẩm ướt lạnh lẽo, là nhân ngư nắm lấy cổ chân của hắn, sau đó từ quần hắn hướng lên trên, móng tay sắc bén nhẹ nhàng đâm một cái, vải vóc mỏng manh trong khoảnh khắc không chịu nổi liền vỡ nát.

Lục Lê muốn ngăn cản động tác của nó, nhưng vi phạm ý nguyện của chủ nhân, trái lại lấy tay đè sau gáy nhân ngư, muốn nó tới gần mình thêm một chút.

Nhân ngư rất vui vẻ chịu đựng điều này.

Nó nâng chân Lục Lê lên, dùng đầu lưỡi trơn trợt âu yếm lên từng ngón chân.

Lục Lê lý trí cật lực khống chế chính mình, hắn cau mày nói: “Sao cậu lại…”

Nhân ngư chờ hắn mở miệng liền ngẩng đầu lên, thẳng tắp nhìn vào trong mắt hắn, nhẹ giọng mở miệng nói: “Bùi Nhan.”

Lục Lê bị ánh mắt của nó làm cho đứng hình, một luồng điện lưu vui sướng đánh vào hắn, trên mặt Lục Lê xoạt một cái liền đỏ chót lên.

Mãi đến tận hai chân đều nhiễm phải nước bọt dâm mỹ trong suốt, nhân ngư mới hài lòng thả ra. Nó mạnh mẽ dùng tay đem chân nam nhân mở ra, Lục Lê còn ngồi ở trên ghế, giữa hai chân của hắn bị nhân ngư hung hăng chen vào, môi hung hăng thuận theo liền hôn lên.

Lục Lê không có giãy dụa, trái lại đưa tay ra ôm lấy nhân ngư, ngón tay phóng tới trên lưng nó, thuận thế vuốt tóc ướt nhẹp của nó.

Nhân ngư ở trên môi hắn trằn trọc mút, đem môi Lục Lê hôn đến tê dại mới bằng lòng bỏ qua.

Lục Lê nửa khép hờ mắt, cảm giác đại não vẫn còn mê say như trước.

Hắn ở trong lòng bất đắc dĩ nghĩ, ngược lại, hết thảy đều là nhân ngư hao túng hắn, khống chế hắn, để hắn sản sinh những ý nghĩa khác… Hết thảy đều là…

Hắn vì chính mình tìm lý do chuẩn xác cho lần trầm luân này.

Thời điểm Lục Lê được đặt trên bàn làm việc, trong đầu của hắn còn lưu lại ý nghĩ này.

Nhân ngư môi hôn bên gáy hắn, Lục Lê không nhịn được nhẹ giọng thở dốc.

Hắn gác lại ý nghĩa tìm tòi lung tung qua một bên.

Lục Lê tìm thấy một ống tiêm.

Đó là hắn cố ý thả ở trên bàn làm việc, bày ra ở trong tay, thuốc gây tê đối phó nhân ngư.

Lục Lê như đầu nhúng vào thùng nước lạnh, đột nhiên liền tỉnh táo lại.

Hắn buông xuống mi mắt, nhân ngư không hề phòng bị đang hôn môi hắn, trong lúc nhất thời do dự không quyết định, tự giác không xuống tay được.

Cuối cùng, Lục Lê nhắm hai mắt lại, nắm chặt trong tay ống tiêm plastic kia, tàn nhẫn quyết tâm ghim xuống.

Hắn nhắm ngay vị trí động mạch bên gáy, chất lỏng bên trong ống tiêm đẩy vào chịu lực cản từ bắp thịt, Lục Lê dùng sức mạnh không nhỏ mới tiêm toàn bộ vào bên trong.

Lục Lê mở mắt ra, nhìn thấy hai con mắt chứa đầy phẫn nộ, móng tay sắc bén thật dài hiển lộ ra, kề sát nơi cổ Lục Lê.

Lục Lê biết, nhân ngư chỉ cần dùng sức một chút, tính mạng của hắn sẽ dễ dàng biến mất.

Lục Lê nhìn thẳng nhân ngư, hắn kiên định nói: "Ta muốn cậu, theo ta trở lại."

Nhân ngư hướng về Lục Lê nhẹ nhàng lắc lắc đầu, mặt của hắn dị thường lạnh lẽo cùng tàn nhẫn.

Đó là thất vọng vì sự phản bội.

Lại như lần đầu tiên nhìn thấy Lục Lê, nó lộ ra vẻ mặt tương đồng như vậy.

Lục Lê lo lắng nhân ngư sẽ nổi giận vọt một cái đem hắn giết chết. Nhưng ai biết, nhân ngư cơn tức giận qua đi liền bình tĩnh lại, phảng phất như không có chuyện gì xảy ra, thậm chí, nó đem móng vuốt sắc nhọn thu về.

Lục Lê ngừng thở, hắn hơi giật mình nhìn nhân ngư khuôn mặt mỹ lệ, sinh vật kỳ diệu này lại từ bỏ hướng về nhân loại trả thù, mà là lựa chọn thỏa hiệp.

Nó nhợt nhạt nhắm mắt lại, môi vung lên quỷ dị khiến Lục Lê tê cả da đầu, ý cười quỷ quyệt.

Lục Lê trên người ghìm xuống, phát giác được chất gây tê có hiệu lực với nhân ngư, đem toàn bộ trọng lượng đều đặt ở trên người hắn.

89. Chương 89

Trần Phóng trong phòng thí nghiệm, trước bồn chứa thủy tinh bị phá hỏng hiện tại tu sửa càng kiên cố hơn, mà khiến người khác không dời nổi bước chân, cách một tầng thủy tinh kiên cố, là một con thủy yêu tóc màu đen đang say ngủ.

Lục Lê ngồi ở cách đó không xa trước bàn làm việc, hắn lo lắng thỉnh thoảng ánh mắt trôi về phía bên

trong thủy tinh, lông mày không khỏi cau lên.

Hình như thuốc gây tê hắn dùng liều lượng hơi quá tay, từ tối hôm qua cho đến hiện tại đã qua mười hai tiếng, nhân ngư vẫn chưa tỉnh lại.

Mặc dù biết nhân ngư nắm giữ năng lực cực đại, nhưng Lục Lê vẫn không tự chủ được quan tâm đến nó.

Quả thực như ma xui quỷ khiến.

Lục Lê lắc đầu, đem lo lắng dư thừa đều bỏ qua một bên, liền hồi tưởng lại nội dung sắp tới.

Trong nguyên tác nội dung, Bùi Nhan ở trên thuyền trở về D thị đối với nhân ngư tiến hành các loại dạy dỗ, mà sau khi đến D thị, có các loại phương tiện máy móc nghiên cứu, dùng thủ đoạn thí nghiệm càng tàn nhẫn hơn, mới bắt đầu chính thức là địa ngục đối với nhân ngư.

Lục Lê cau mày hồi tưởng lại, bên tai đột nhiên nghe được một tiếng rên rỉ tuyệt vọng, tiếng nói quen thuộc kia từ lâu đã khàn khàn, tiếng kêu thảm thiết kéo dài không ngừng vang bên tai Lục Lê, khiến trán của hắn đau đớn từng trận.

Trước mắt xẹt qua rất nhiều hình ảnh, khuôn mặt nhân ngư thống khổ đến vặn vẹo, thân thể vô lực vặn vẹo, còn có —— máu tươi.

Lục Lê thân phận là một tên ác đồ, hắn khiến cho nhân ngư khuôn mặt mỹ lệ nhiễm thần sắc thống khổ, nhân ngư nhỏ yếu lại trẻ đẹp bị những thí nghiệm tàn nhẫn ở trên người.

Bình thủy tinh bên trong chứa đựng chính là dòng máu màu xanh lam.

Một bình rồi một bình, từng bình được đặt lên bàn.

Nằm ở trên bàn thí nghiệm lạnh lẽo nhân ngư mở mắt ra, nó cắn chặt răng, xiềng xích siết lại trên cổ tay một mảnh xanh tím, tóc dài ướt sũng mồ hôi, tí tách từng giọt rơi xuống đất.

Trong mắt của nó, là mất cảm giác cùng tuyệt vọng triệt để.

Có giọt chất lỏng trong suốt ấm áp từ khóe mắt của nó lướt xuống.

Lục Lê nắm chặt nắm đấm, mãi đến tận móng tay dùng sức bấm vào trong da thịt, mới để hắn từ ảo tưởng trong hồi ức đi ra ngoài, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Hắn kinh hoảng tầm mắt nhìn về phía bồn thủy tinh đối diện thấy nhân ngư, phát hiện đối phương còn đang lẳng lặng mê man, tựa ở trong vách thủy tinh trong suốt, tóc đen da trắng, còn có vây đuôi lóe lên ánh bạc, đẹp như một bức tranh.

Lục Lê cẩn thận dời tầm mắt, hắn đưa tay xoa xoa thái dương đau nhức.

Từ khi trải qua thế giới trước, Lục Lê cảm giác tỷ lệ mình bị hố thực sự quá nhiều, ở thế giới này, khẳng định còn có sự tình mà hắn không biết.

Lục Lê kiệt sức đi hỏi hệ thống.

Hệ thống nói: "Kỳ thực sự tình ở thế giới trước tui cũng không biết, là bởi vì thoát ly quỹ đạo nguyên tác. Thế giới này… Tui cũng không rõ ràng sẽ phát sinh chuyện gì."

Lục Lê trầm mặc.

Hệ thống nói nhanh hơn: "Thế giới này cùng thế giới trước như nhau, anh có thể OOC, không cần duy trì thiết lập nữa."

Lục Lê uể oải dùng tay chống đầu, nhẹ giọng nói: "Nhưng mà, đã quá trễ rồi."

Lục Lê buồn bực mở ra quyển nhật ký, không có ai thân thuộc để hắn có thể chia sẻ tất cả mọi chuyện mà mình biết.

"Biển Erfene khí trời luôn luôn như vậy, bây giờ trời đang rất trong xanh, chúng tôi thì sắp đi ngược lại, hi vọng không gặp lại bão táp mưa sa."

Lục Lê dừng bút, nhân lúc mực nước làm ẩm ướt trang giấy, lại bắt đầu viết tiếp.

"Tôi bắt lấy được cậu, quan hệ của chúng tôi trở về trạng thái như cũ. Có thật nhiều ảo giác giống như sương mù ở trước mắt tôi, trong lúc nhất thời, tôi không phân rõ ra được đâu là thật và đâu là giả, không biết mình nên làm gì."

Tùy bút đơn giản qua đi, Lục Lê đặt bút máy xuống, muốn dựa lưng vào ghế mềm mại. Trong phòng thí nghiệm lặng lẽ, chỉ có tiếng máy móc hoạt động nhẹ nhàng vang lên.

Tối hôm qua một đêm không ngủ Lục Lê cảm giác được cơn buồn ngủ mãnh liệt đang đến.

Lục Lê ngáp một cái, đưa tay lau đi khóe mắt bởi vì buồn ngủ mà nước mắt chảy ra, tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời xanh thẳm bên ngoài hòa cùng biển rộng sâu thẳm.

Lại như cảm ứng được tâm linh, Lục Lê có loại dự cảm, thời điểm hắn quay đầu lại nhất định sẽ thấy gì đó.

Loại dự cảm này càng ngày càng mãnh liệt, Lục Lê thân thể cứng ngắc, động cũng không dám động.

Mãi đến khi hệ thống đánh vỡ cục diện, nói rằng: "Nó đang nhìn anh."

Lục Lê không lên tiếng.

Chờ hắn rốt cục chuẩn bị tâm lý thật tốt, tự thuyết phục chính mình, mới chậm rãi quay đầu lại.

Nhân ngư con mắt tựa biển sâu, nó nhìn hắn, bình tĩnh, tầm mắt đối diện lạnh lùng không có bất kỳ tình cảm nào. Hai cánh tay của nó hoàn trước ngực, khi Lục Lê nhìn sang lập tức ánh mắt dời đi nơi khác, đuôi cá màu bạc vẩy vẩy, bơi thẳng tới nơi Lục Lê không nhìn thấy.

Kỳ thực Lục Lê có chút oan ức.

Rõ ràng tên biến thái này dụ dỗ hắn, xâm phạm hắn, hiện tại lại bày ra tư thái này.

Nhân ngư không để ý đến hắn, Lục Lê cũng không để ý đến nó.

Lục Lê đặt tay lên con chuột máy tính, hắn nhìn toàn bộ địa đồ hải vực, còn có địa phương hắn đánh dấu qua.

Đó là chỗ nhân ngư thường bơi đến, hoặc là từng bơi ngang qua, hay có rất nhiều đồng loại tụ tập ở đó.

Mặc kệ là loại nào, nếu như có thể phát hiện ra, chính là một bước đột phá lớn.

Lục Lê suy nghĩ hồi lâu.

Cuối cùng trong tư tưởng mãnh liệt, mới ấn xuống mục tiêu, xóa toàn bộ những vùng đánh dấu.

Hắn không cần phải duy trì thiết lập mặc định nữa, tuy nhiên Bùi Nhan đối với nghiên cứu mãnh liệt tìm tòi vẫn là sâu sắc ảnh hưởng đến hắn, để Lục Lê không thể không tàn nhẫn quyết tâm, mới không đi dặn dò thuyền trưởng quay đầu lại, băn khoăn cái địa điểm vừa nãy kia.

Trong nguyên tác Bùi Nhan có trở lại nơi đó, phái mấy chục chiếc ca nô truy quét lùng bắt, nhưng đều không có nhân ngư ở đây, càng đừng nói sẽ bắt được nhân ngư ở đó.

Lục Lê không cần phải làm đúng nội dung nguyên tác nữa.

Nội tâm hắn giằng co dời mắt khỏi màn hình máy vi tính, theo bản năng nhìn đến nhân ngư. Sau khi không nhìn thấy, lại không cam lòng tiến lên vài bước, sát đến bồn chứa thủy tinh, nỗ lực tìm tung tích nhân ngư.

Bởi vì nguyên nhân góc độ, Lục Lê không nhìn thấy nhân ngư tránh né hắn.

Lục Lê nắm chặt nắm đấm gõ gõ lên thủy tinh.

Tình cảm kích động xâm chiếm phần lớn lý trí, hắn muốn phát tiết một thân phiền muộn, mặc kệ tên kia có nghe hay không hiểu lời hắn, hắn muốn đem điều muốn nói nói hết cho tên biến thái nghe.

Hắn muốn cho cái tên này biết, chuyện nó làm, so với mình làm khó ưa gấp trăm lần.

Càng muốn Lục Lê liền càng oan ức, hắn ra sức đánh mạnh tay lên thủy tinh. Nếu như nhân ngư vẫn không để ý đến hắn, hắn sẽ không dừng lại.

Đợi đến khi Lục Lê gõ đến tay đau đớn, nhân ngư vẫn không có ý định đi ra nhìn hắn.

Lục Lê không nhịn được nói rằng: "Cậu không ra, chính là không dám nhìn ta. Vậy ta liền nói cho cậu biết, ta giam cậu thì thế nào? Cậu cho rằng mình làm thế là đúng…"

Lục Lê ngậm miệng lại, nuốt xuống lời mình muốn nói.

Không biết có phải chê hắn ồn ào quá mức, hay là do nghe hiểu lời Lục Lê, nhân ngư không thấy bóng dáng trong bóng tối, liền hướng về hắn bơi tới.

Lục Lê cảm giác được một trận áp bức.

Nhân ngư rẽ ra tầng tầng sóng nước, bơi tới trước người Lục Lê, cách một tầng thủy tinh, cũng không thể ngăn cản bọn họ đối diện nhau.

Nhân ngư rất bình tĩnh, cùng phẫn nộ lúc trước như hai người khác nhau. Nó nhìn Lục Lê, Lục Lê có ảo giác nhìn thấy nó liền mất cảm giác, nhưng không nhìn thấy cỗ tuyệt vọng kia.

Nó đương nhiên sẽ không tuyệt vọng, vì trong thế giới này phần mềm hack khoác vào nhân vật chính, không có gì có thể xúc phạm tới hắn.

Làm sao có khả năng trong nguyên tác, lại bị dằn vặt cho đến khi chết chứ.

Trừ phi…

Một khả năng từ trong đầu hiện ra, Lục Lê ngay lập tức vứt bỏ loại ý nghĩ này, cảm giác thật quá kỳ lạ.

Lục Lê phục hồi tinh thần lại, hắn nhìn thấy nhân ngư đặt bàn tay kề sát trên vách thủy tinh, nhẹ giọng lẩm bẩm gì đó.

Theo lý thuyết lời nói của nó Lục Lê nghe không hiểu, nếu có cũng chỉ nghe hiểu một phần nào đó.

Nhưng lần này, Lục Lê hoàn toàn có thể nghe rõ nhân ngư đang nói cái gì.

Nhân ngư than nhẹ: "Ta quý trọng nhân loại, anh phản bội ta."

Lục Lê lắc đầu nói: "Là cậu tự làm tự chịu."

Nhân ngư môi nâng lên vệt cười yếu ớt, Lục Lê trong mắt đặc biệt sợ hãi. Tiếng nói của nó như ma chú vĩnh hằng, xoay quanh bên tai Lục Lê: "Là ta sai, đối với anh có quá nhiều kỳ vọng."

Tên biến thái này, tại sao lại mang tiếng xấu đến cho hắn chứ?

Lục Lê nhịn xuống kích động muốn mắng nó, nói rằng: "Cậu nghĩ cậu dám lớn mặt như vậy?" Chỉ lo nhân ngư nghe không hiểu, lại bổ sung, "Từ đâu mà cậu có tự tin đến thế?"

Trong mắt nhân ngư không có nhiệt độ, khóe miệng vẫn treo nụ cười khó coi. Lục Lê không muốn nó cười như vậy, nhíu nhíu mày, lời muốn nói nhưng không thốt ra được.

Nhân ngư không hề trả lời, nó nhìn Lục Lê, ánh mắt lạnh như băng muốn đem hắn cắt từng mảnh, tìm tòi nghiên cứu, muốn bắt lấy nội tâm sâu xa của hắn.

Lục Lê rất ghét nhân ngư nhìn mình như vậy.

Hắn đưa tay chặn lại tầm mắt nhân ngư, nói rằng: "Cậu có thể nghe hiểu lời của ta nói, có đúng không? Vừa mới bắt đầu là có thể nghe hiểu?"

Nhân ngư không lắc đầu cũng không gật đầu.

Thế nhưng Lục Lê thấy nó trầm mặc liền biết đáp án. Lục Lê cau mày nói: "Mẹ mày, giả bộ không hiểu sao lại giống thế?" Hắn mắng một câu vẫn chưa hết giận, bỗng nhiên liền cười nói, "Còn nhớ ta vì cậu đặt tên không? Tán Tỉnh, sau đó ngày ngày cậu chờ ở bên cạnh ta, ta vẫn gọi cậu như thế. Có được không,

Tán Tỉnh?”

Quả nhiên nhân ngư ghét bỏ liền cau lại lông mày, xem ra nó đối với tên ấu trĩ này rất là phản cảm.

Lục Lê cảm thấy đáy lòng sướng không thể tả.

Hắn lại nghĩ tới cỗ oan ức khi nãy, liền cắn răng nói: “Cậu căn bản không có tư cách oán giận ta, đều là cậu tự làm tự chịu, nếu như không phải cậu điều khiển ta, dụ dỗ ta, còn…” Lục Lê càng nói, trên mặt bay lên một mạt đỏ ửng, lời còn lại khó có thể mở miệng.

Nhân ngư thật lòng đem lời nói của hắn nghe vào.

Lục Lê chờ đợi nó trả lời.

Âm thanh nhân ngư lúc này dẫn theo một chút nghi hoặc, nó nói: “Ta không có, điều khiển cùng dụ dỗ anh.”

Lục Lê lập tức phản bác: “Cậu gạt ta!”

Nhân ngư tựa hồ phản ứng lại khi Lục Lê hỏi vấn đề này, ánh mắt nó băng giá từ từ dần ấm lên, chấp nhất lắc đầu nói: “Ta không có.”

Lục Lê không biết nên nói cái gì, hắn nói: “Bất kể nói như thế nào, đều là cậu ép buộc ta… Cứ coi như bồi thường đi, cậu phải cùng ta trở về.”

Trở về đúng với nội dung biên kịch.

Nhân ngư nhíu mày, tựa hồ không dự liệu được Lục Lê sẽ nói như vậy. Trên mặt nó không có hứng thú với thế giới nhân loại, mà là dùng giọng rất kỳ quái khẽ lẩm bẩm: “Trở về?”

Hắn gật đầu, đem câu nghi vấn thành câu khẳng định.

Nhân ngư nói: “Được, trở về.”

90. Chương 90

Nhân ngư sau khi nói xong câu "Trở về", liền không để ý Lục Lê nữa, nó nhẹ nhàng vẩy vẩy đuôi cá, lại trở về nơi tầm mắt Lục Lê không nhìn thấy.

Lục Lê ngược lại thở phào nhẹ nhõm, kỳ thực trong lòng hắn đang sợ hãi sinh vật thần bí có giống như lần trước, đem thủy tinh kiên cố đập cho vỡ nát.

Lục Lê biết nhân ngư có năng lực làm được.

Tuy rằng nó sẽ không làm, nhưng không biết tại sao, Lục Lê trong lòng lại lo sợ bất an.

Luôn cảm thấy có chuyện gì đó sẽ phát sinh.

… Lục Lê mỗi lần linh cảm đều đặc biệt chuẩn xác, hắn hi vọng lần này linh cảm sẽ không thành hiện thực.

Thuyền trên biển nhanh chóng rẽ sóng đi, tất cả mọi người, bất kể là thủy thủ, thuyền trưởng, hay là học sinh của hắn đều không thể chờ đợi được nữa muốn kết thúc chuyến du hành dài lâu này, trở lại đất liền.

Lục Lê cũng vậy.

Thuyền trên biển phiêu bạt nửa tháng, cuối cùng từ biển Erfene đến chỗ cần đến, thuyền cặp bờ. Bồn chứa thủy tinh từ trên thuyền vận chuyển đến trong phòng thí nghiệm, mặt trên phủ một tấm vải đen, tài xế lái xe di chuyển đến phòng thí nghiệm trong lòng đất do chính Bùi Nhan thành lập.

Bồn thủy tinh to lớn kia phải một nửa thủy thủ trên tàu xuất lực mới có thể vác nổi, Lục Lê chỉ huy bọn họ đem bồn chứa đưa tới phòng thí nghiệm, đợi khi toàn bộ mọi người đi ra ngoài, mới đem tấm vải đen đắp ở phía trên xốc lên.

Nhân ngư trôi nổi ở trong nước màu lam nhạt, bồn thủy tinh chứa ngoại trừ nước biển ở ngoài, còn truyền vào những thứ khác. Cho tới khi nhân ngư khép hờ nhắm hai mắt lại, xem ra đã ngủ say. Tóc dài như hải tảo trôi nổi ở bên trong nước, như mạng nhện màu đen, vây đuôi màu bạc kia dưới ánh đèn lóe lên ánh sáng chói mắt.

Đẹp mắt lại kinh ngạc đến khó mà tin nổi.

Nhẹ nhàng đẩy ra phòng thí nghiệm, đem tình cảnh này thu hết vào trong đáy mắt nữ nhân tóc vàng kinh ngạc "A" kêu lên một tiếng, lập tức bước nhanh về phía trước, không dám tin tưởng thở dài nói: "Trời, trời đất ơi… Một con nhân ngư!"

Lục Lê nhìn người tiến vào một chút.

Cô là Vivian trợ thủ Bùi Nhan, tướng mạo luôn vui vẻ, dáng người tiền đột hậu kiều*. Nói đơn giản, khuôn mặt là thiên thần vóc dáng là nữ quỷ, cũng là người điên cuồng sùng bái cùng thầm mến Bùi Nhan.

***Tiền đột hậu kiều**: ngực nở mông to.

Lục Lê cho rằng, vốn có người ái mộ thì sẽ rất tốt đẹp.

Bất quá nghĩ đến nội dung nguyên tác, Lục Lê nhìn đến phía nhân ngư trong mắt có mấy phần thương hại.

Sau khi Bùi Nhan mang nhân ngư tới phòng thí nghiệm, Vivian vốn rất hào hứng, cũng rất hoan nghênh nó —— thế nhưng ở sau lưng cô phát hiện Bùi Nhan cùng nhân ngư có mối quan hệ không đứng đắn, liền đố kỵ mà trở nên nham hiểm vạn phần.

Nghĩ tới em gái này đã từng giúp Bùi Nhan, đem hết tất cả thủ đoạn đến dằn vặt nhân ngư, Lục Lê không khỏi cảm thán lòng dạ đàn bà là độc ác nhất.

Vivian nằm nhoài trên vách thủy tinh nhìn một lát, trêu đùa một lát, cũng không đợi được nhân ngư tỉnh lại, không khỏi thất vọng tầm mắt nhìn sang hướng khác. Tiếp đó cô nhìn về phía Lục Lê, mỉm cười nói: "Thầy Bùi, hoan nghênh thầy trở về."

Khi Bùi Nhan ra ngoài lùng bắt sinh vật quý hiếm, Vivian luôn luôn quản lý phòng thí nghiệm của hắn, đã từng là học sinh thân tín nhất của hắn, Bùi nhan cũng cực kỳ tín nhiệm nàng.

Theo lý thuyết Vivian là nữ nhân hào phóng lại ngay thẳng, nếu như Bùi Nhan sắc mặt không chút biến sắc từ chối cô, quan hệ của hai người không chỉ thuộc về cấp trên với cấp dưới.

Kỳ thực xét cho cùng là bởi vì, Bùi Nhan không chỉ đối với nghiên cứu ôm thái độ cuồng nhiệt, còn là một quái thai yêu thích dị chủng.

Nói cách khác, hắn không thích nữ nhân, cũng không thích nam nhân.

Nếu có yêu thích thì chính là nhân ngư sinh vật thần bí này.

Quả nhiên Lục Lê không hiểu trình độ biến thái loại này.

Lục Lê bên môi nâng lên một nụ cười yếu ớt, đối với Vivian nói rằng: "Khổ cực cho em rồi."

Vivian nói: "Việc phải làm mà." Nói xong, tầm mắt cô nhìn về hướng bồn thủy tinh bên trong có nhân ngư, nữ nhân đều thích đồ vật xinh đẹp, cô khen không dứt miệng về nhân ngư, thân thể, còn có vây đuôi mỹ lệ.

Lục Lê lia ánh mắt nhìn sang, nhân ngư từ cơn ngủ mê man chợt tỉnh lại.

Nó chậm rãi mở mắt ra, màu sắc con ngươi như bảo thạch lam tận biển sâu, đen tối lại thâm thúy, hoàn toàn không phải từ trong giấc mộng tỉnh lại mịt mờ mông lung. Sống mũi cao thước bạc, môi đỏ mọng, lúc này mân thành độ cong lạnh lẽo cứng rắn.

Lục Lê biết, cái tên này đang nhìn mình.

Nhân ngư ánh mắt tràn ngập cướp đoạt ở trên người hắn quét một lần, như tia X-Quang, muốn đem Lục Lê từ bên trong nhìn ra đến bên ngoài. Khi Lục Lê nhìn sang, tầm mắt nó từ trên người Lục Lê dời đi, nhìn về phía nữ nhân tóc vàng kích động kia.

Vivian cả kinh kêu lên: "Trời ạ, nó đang nhìn em! Nhìn màu sắc ánh mắt nó kìa, thật mê người!"

Lục Lê nhìn nó.

Hắn phát hiện nhân ngư nhìn về hướng Vivian, trong mắt chợt lóe lên hung tàn cùng thô bạo.

Tuy rằng nhân ngư che giấu rất tốt, nhưng đối với hắn quen thuộc nó rõ như lòng bàn tay mà nói Lục Lê liếc mắt liền nhìn xuyên thấu nó.

Lục Lê trong lòng dâng lên một ý nghĩ khó mà tin nổi.

Trải qua thế giới trước, Lục Lê liền cảm thấy ở những thế giới này bên trong không có gì là "Không thể".

Nhân ngư nhếch môi cười cợt, hàm răng nó như vỏ sò trắng nõn, thế nhưng Lục Lê biết, thứ vũ khí sắc bén này có thể trực tiếp cắn đứt yết hầu. Môi đỏ mọng vung lên, lộ ra nụ cười mê hoặc lòng người, Lục Lê nhìn thấy trên mặt Vivian xuất hiện biểu hiện hoảng hốt, nhìn nhân ngư trong mắt không có thần thái, chỉ còn lại nét mặt si dại.

Thấy cảnh này Lục Lê sởn cả tóc gáy.

Mặc dù biết thế giới này cho nhân ngư vô số phần mềm hack, Lục Lê vẫn không thể tiếp thu hắn cùng nguyên tác đi ngược lại cách làm.

Lục Lê không nhịn được co rụt về đằng sau một bước, nhân ngư nhìn về phía hắn, ánh mắt như rắn độc nhìn Lục Lê lạnh lẽo vô tình, rồi lại lộ ra mấy phần cân nhắc nên đối xử với con mồi như thế nào?

Chỉ là cái nhìn này, khiến Lục Lê khắp cả người phát lạnh, biết mình khẳng định trốn không thoát lòng bàn tay của nó.

Thế nhưng mẹ nó chứ, Lục Lê căn bản không biết nhân ngư có tình cảm từ khi nào với hắn.

Nó dựa vào cái gì muốn chính mình chịu đựng những tâm tình mặt trái này chứ.

Mới nghĩ đến điểm này, Lục Lê bất chợt tránh né ánh mắt nhân ngư một lần nữa nhìn về phía thủy tinh đối diện hắn.

Lục Lê truy hỏi nó: "Tại sao cậu hận ta? Dựa vào cái gì cậu đối với ta như thế? Ta đến cùng, nợ cậu cái gì?"

Mặc dù Bùi Nhan dẫn dắt đội lùng bắt đem nhân ngư mang về, nhưng Lục Lê không có chân chính làm theo hướng đi nguyên tác. Nhân ngư đối với hắn không có lòng cảm kích Lục Lê có thể lý giải, nhưng sự thù hận này, hầu như muốn đem hắn hòa tan —— Lục Lê không hiểu là từ đâu đến.

Nhân ngư cũng thẳng tắp nhìn Lục Lê, tâm tình trong mắt nó Lục Lê vĩnh viễn xem không hiểu, không bi thương cũng không giống tuyệt vọng, nếu như không nhìn lầm, vậy hẳn là tình cảm mất mát đi.

Chỉ nhìn nhau vài giây, nhưng Lục Lê cảm thấy như trải qua mấy thế kỷ vô tận. Trước mắt hắn hiện lên vẻ mặt nhân ngư thống khổ đến vặn vẹo, trong ống chích chứa máu màu xanh lam, bên tai từng tiếng rên rỉ xưa nay chưa từng gián đoạn.

Lục Lê trơ mắt nhìn nhân ngư bị điện giật run rẩy co giật cả thân thể, hắn muốn đưa tay ra giải cứu nhân ngư thống khổ, nhưng nhìn thấy hai ngón tay của chính mình cầm một ống tiêm, kim tiêm sắc bén lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Không… Dừng lại…

Lục Lê muốn dừng lại động tác, nhưng cứ như mình bị điều khiển không thể làm được.

Hắn đem kim tiêm đâm vào cánh tay nhân ngư dày đặc dấu vết mũi kim, lấy ra máu tươi gần như sắp cạn kiệt, nếu như là người thường từ lâu đã bất tỉnh nhân sự.

Trải qua một lần lại một lần cực hình nhân ngư không có ngất đi, nó chỉ có thể tỉnh táo hoàn thành mỗi một hạng mục, đối với nó mà nói đều đau đến không thể sống nổi.

Nhân ngư da thịt vốn trắng xám nay càng tối tệ thêm, trên người nó chảy đầy mồ hôi lạnh, tóc dài như hải tảo thỉnh thoảng nhiễu nước xuống đất. Trong mắt nó không có dáng vẻ thấp kém cầu xin, mà là mất cảm giác đối với cuộc sống.

Lục Lê đồng dạng cũng bị dằn vặt.

Hắn không muốn nhìn, không muốn nghe, không muốn tiếp tục nghĩ đến nữa.

Nhưng không được.

Hắn phải nhìn, phải nghe, nhất định phải tiếp tục. Bởi vì hắn nghiên cứu thí nghiệm này, cũng là người thống trị sinh mệnh nhân ngư.

Lưỡi dao cắt xuống trên lớp vảy mềm mại, sau đó, lưỡi dao sắc bén cắt ra vảy cứng rắn, lượng lớn máu xanh lam tràn ra, nhuộm đầy trên găng tay trắng của hắn.

Không tiêm thuốc mê, vì lẽ đó quá trình sẽ rất thống khổ.

Lục Lê cảm nhận được trên tay đuôi cá nhẹ nhàng lay động, giãy dụa, nhân ngư gân bì lực kiệt âm thanh thở hổn hển, bắp thịt phồng lên, trong mắt che kín tơ máu.

Nó hẳn sẽ rất tuyệt vọng.

Nhưng không, trong mắt nó không nhìn ra cảm giác gì, đen tối không rõ.

Nếu như có cơ hội, nó sẽ đem những nhân loại đáng chết này, dùng hết thủ đoạn tàn nhẫn giết chết từng người một.

Lục Lê cảm nhận được, nhân ngư đối với hắn hận thấu xương.

"Không!"

Từ trong ảo giác thoát ra ngoài Lục Lê ôm lấy đầu, hắn không ngừng lắc đầu, không ngừng phủ nhận, lại giống như điên gõ lên bồn thủy tinh, chất vấn: "Cậu cho ta nhìn những thứ này là có ý gì? Những điều đó là ta làm sao? Đó là trí nhớ của ta ư? Buồn cười! Ta căn bản không nhớ gì hết!"

Nhân ngư bình tĩnh nhìn nam nhân rơi vào điên cuồng, nó nhẹ nhàng lắc lắc đầu, nhưng không hề nói gì.

Lục Lê dần dần bình tĩnh lại, hắn run cầm cập ngồi xổm xuống, trong miệng tràn ra nỉ non: "Ta chưa từng làm, cậu dựa vào cái gì nói ta từng làm…"

Đột nhiên, đầu hắn bắt đầu đau đớn lên, Lục Lê không chống đỡ nổi ngã trên mặt đất, chật vật ôm đầu phát sinh tiếng rên.

Lục Lê đau đến nỗi hai mắt nhắm nghiền, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đau đớn thấu xương khiến hắn

không nhịn được phải rên rỉ lên.

Thời điểm thần trí hắn rối loạn, lại nghe được âm thanh rõ ràng: "Thầy Bùi! Mau tỉnh dậy!"

Lục Lê hoảng hốt mở mắt ra.

Vivian như trút được gánh nặng nói: "Thầy tỉnh rồi, quá tốt rồi! Đột nhiên thầy ngất đi, làm hại em không biết làm thế nào mới tốt."

Lục Lê giật mình, hỏi cô: "Đây là nơi nào?"

Vivian nói: "Dạ, là phòng nghỉ ngơi."

Trong phòng thí nghiệm có phòng nghỉ ngơi, cùng phòng thí nghiệm khoảng cách cách biệt một căn phòng riêng.

Lục Lê uể oải nhắm mắt lại, làm bộ không nhìn tới cô ánh mắt nóng bỏng, nói rằng: "Vivian, giờ trễ rồi, em đi nghỉ trước đi."

Vivian có chút thất vọng cụp mắt xuống, dạ một tiếng, liền xoay người đẩy cửa đi ra ngoài.

Lục Lê hồi tưởng giấc mộng vừa nãy, hoặc phải nói là ảo giác.

Những ký ức ấy đều quá chân thực.

Thế nhưng, nếu đây là sự thật… Vậy thì thật đáng sợ.

91. Chương 91

Trong lòng biết hỏi hệ thống cũng không có được kết quả gì, Lục Lê phiền muộn không đi lại phòng thí nghiệm nữa, mà trở lại phòng chính mình, tắt đèn sau đó ở trên giường trằn trọc trở mình hồi lâu, cuối cùng không chống đỡ được cơn buồn ngủ mãnh liệt liền ngủ say đi.

Trong giấc mộng Lục Lê cảm thấy hô hấp một trận áp bức, hắn cực lực ngẩng đầu lên, hơi thở ẩm ướt hạ xuống hôn lên bên gáy hắn, thân thể Lục Lê không nhịn được nhẹ nhàng run rẩy. Nụ hôn nhỏ vụn theo cổ áo hắn uốn lượn xuống phía dưới, tiếng xé rách vang lên lanh lảnh, Lục Lê trên người mát lạnh, tiếp đó động tác càng trêu chọc hắn.

Có thứ gì ẩm ướt bá đạo hung hăng chen vào giữa hai chân hắn, dây dưa, áp chế lại hai chân hắn, Lục Lê nỗ lực phản kháng động tác hóa thành hư không.

Lục Lê mờ mịt mở hai mắt ra, mặt hắn đỏ chót, miệng nhẫn nại sắp đến rên rỉ, hướng phía dưới vừa nhìn, liền nhìn thấy nhân ngư tóc đen dài ướt sũng.

Từng giọt nước lạnh lẽo nhỏ xuống trên người Lục Lê, nước thấm ướt lên cả lòng ngực trần của hắn.

Lục Lê đưa tay đẩy nhân ngư trên người ra, nổi giận nói: "Vô liêm sỉ cậu —— thả ta ra!"

Nhân ngư dừng lại động tác hôn lưu lại trên da, ngược lại cùng Lục Lê bốn mắt đối diện, môi mỏng hơi cong lên, sóng âm quái dị truyền tới trong tai Lục Lê.

Nguyên bản Lục Lê nghe không hiểu, nhưng hắn hiện tại không chỉ có thể nghe hiểu, còn có thể suy nghĩ nhân ngư nói như vậy có hàm nghĩa gì.

Tiếng nói nhân ngư ma mị mê hoặc, nó nhẹ giọng nói: "Không bao giờ, là anh, nợ ta. Tất cả mọi thứ, hãy dùng thân thể của anh đến trả lại."

Lục Lê trong lòng đột nhiên bay lên một tia hoảng sợ, hắn hoảng hốt đưa tay tay đẩy ra nhân ngư, dỡ xuống lớp vải trắng gác lên cánh tay phải lúc này không làm được gì. Lục Lê chậm rãi hiểu được, bất luận hắn chống cự như thế nào, vẫn không có cách nào thay đổi sự thật sắp phát sinh này, tâm tình chỉ cảm thấy ghê tởm khi thú tính sắp sửa phát sinh trên giường.

Lục Lê sức mạnh càng ngày càng nhỏ, cho đến cuối cùng yếu ớt nện đánh nó.

Lục Lê thở hổn hển nhẹ mấy hơi, hắn nâng lên mặt nhân ngư, nói rằng: "Ta không biết đã xảy ra chuyện gì, ta không biết —— cậu không thể đối với ta như vậy, ta đối với sự việc trước đó không biết gì cả! Vô liêm sỉ! Cậu nhìn ta!"

Hắn có thể cảm nhận được đầu ngón tay mát mẻ, xúc cảm bóng loáng. Hắn vốn tưởng rằng lỗ tai nhân ngư màu bạc sẽ cứng rắn, lại không nghĩ rằng lơ đãng chạm được, cảm giác rất là mềm mại.

Nhân ngư nhìn hắn, không một chút nào né tránh.

Lục Lê nhìn chằm chằm con mắt của nó, thật lòng nói: "Bất luận đã từng xảy ra chuyện gì, cậu trải qua điều chi, những điều đó không phải ta làm! Cậu không thể đem tình cảm đối với hắn áp đặt trên người ta, cậu nghe hiểu chưa?"

Nhân ngư hai con mắt trầm xuống nhìn hắn.

Lục Lê biết hắn đang hoài nghi, tìm tòi nghiên cứu, hay là còn cảm thấy không dám tin tưởng.

Nhưng điều này là sự thật.

Lục Lê không biết tại sao mình vội vã hướng về nhân ngư thẳng thắn nói lên tất cả, thế nhưng trong lòng hắn đúng là cấp thiết muốn cho nó hiểu, hắn không phải vương giả tàn nhẫn ác độc.

Lục Lê cảm thấy, có thứ gì đó từ từ biến chất, lên men.

Bỗng nhiên, nhân ngư buông con ngươi xuống, bờ môi vô vị phiết lên. Tiếp đó nó lại nứt miệng ra, lộ ra nụ cười âm trầm, nói rằng: "Ta tin tưởng anh không phải là Bùi Nhan thật sự."

Lục Lê lẳng lặng nghe nó nói.

Nhân ngư nói tiếp: "Vì lẽ đó cái con nhỏ trợ thủ kia, anh sẽ không lưu ý tới ả chứ?"

Lục Lê sửng sốt một hồi, mới phản ứng được lời nói của nó là có ý gì. Lục Lê chần chờ nói: "Cậu muốn đối với cô ta làm gì?"

Nhân ngư nhẹ nhàng phun ra hai chữ: "Trả thù."

Lục Lê hít sâu một hơi, nói rằng: "Cậu cho ta nhìn thấy ảo giác, nhưng tất cả những chuyện này cùng cô ta không có quan hệ!"

Nhân ngư bên môi còn treo nụ cười như có như không, nhìn vẻ mặt của nó, Lục Lê đột nhiên biết một sự thật.

Cái tên này dọc theo đường đi không phản kháng, thậm chí hành vi còn thuận theo đến mức quái dị, rốt cục đã có lời giải thích. Hóa ra nó muốn trở lại phòng thí nghiệm, trả thù Bùi Nhan, trả thù Vivian, trả thù mỗi người đã từng hành hạ nó khốn khổ.

Thừa dịp Lục Lê ngớ người, nhân ngư lần thứ hai cúi đầu, hôn lên môi của hắn.

Lục Lê kịch liệt giãy dụa.

Nhân ngư một tay chạm vào eo mẫn cảm của hắn, Lục Lê lung lay đầu, muốn né tránh nó hôn môi mình.

Lại không nghĩ rằng phần eo bị đâm đau nhói đến mất cảm giác, tựa hồ có chất lỏng lạnh lẽo nào đó, từ trong kim tiêm sắc bén hướng về hắn tiêm vào.

Ý thức được chất tiêm vào chính là cái gì, Lục Lê quát mắng: "Không! Mẹ mày!"

Đó là chất gây tê trong phòng thí nghiệm, cái tên biến thái chết tiệt này dĩ nhiên có được nó, còn dùng ở trên người hắn.

Dược hiệu gây tê phát huy rất nhanh, trong khoảnh khắc Lục Lê toàn thân vô lực, cánh tay nâng lên cũng suy yếu rơi xuống bên người, không có một tia cơ hội phản kháng.

Lục Lê căm tức nhìn nó, nhân ngư nhưng chỉ nhàn nhã, dùng ánh mắt cân nhắc đánh giá nam nhân dưới thân, ánh mắt nóng rực khiến Lục Lê lúng túng không ngớt.

Trong ánh mắt nhân ngư, dưới ánh trăng thân thể nam nhân đặc biệt mê người, khiến nó dâng lên dục vọng chinh phục mạnh mẽ, để nhân loại yếu đuối ở dưới thân nó phát sinh tiếng rên rỉ thống khổ lại vui sướng.

Dương vật dưới thân nhẹ nhàng ma sát lên bắp đùi nam nhân, Lục Lê cảm nhận được dưới lớp vảy nhô ra một vật nóng rực, vật kia chống đỡ dưới người hắn, Lục Lê cảm giác mình đang gặp nguy hiểm.

Lục Lê hãm sâu trên giường lớn mềm mại, tay vô lực nắm lấy dra trải giường. Hắn nhìn nhân ngư, đầu nhẹ nhàng lay động, trong mắt dẫn theo một chút cầu xin.

Lục Lê nói: "Lần này cậu nhẹ chút, ta không muốn bị đau."

Sau khi Lục Lê nói xong câu đó, nhân ngư ngẩng đầu nhìn hắn, đối đầu cặp mắt nam nhân đào hoa, trong mắt hắn hiện ra nước mắt, lúc này lại không có biểu hiện chống cự cùng căm ghét.

Hoặc phải nói hắn chưa từng căm ghét, nam nhân chống cự chỉ là do nó dùng động tác thô bạo, còn có thái độ không thương tiếc.

Nhân ngư đang rất do dự, động tác dưới tay nó xác thực thả lỏng xuống.

Kịch liệt dây dưa khiến Lục Lê nhăn lại lông mày, lại giống như lần trước, sau khi hôn môi xong, bụng dưới Lục Lê dâng lên một luồng nhiệt, thiêu đốt thần trí tỉnh táo của hắn.

Được nhân ngư ôn nhu đối xử, sau khi trải qua giai đoạn mở rộng, lúc tiến vào không có sưng lên đau đớn, như khoái cảm thấu vào tận xương.

Lục Lê cật lực nhẫn nại thở dốc không cách nào kiềm chế, trên mặt hắn bay lên tình dục thiêu đốt, thân thể căng thẳng sau khi được nhân ngư âu yếm từ từ thả lỏng xuống.

Hắn thỏa hiệp bao phủ chính mình bên trong tình dục.

...

Lục Lê toàn thân uể oải kêu gào đau đớn, hắn gian nan mở mắt ra, nắng sớm mờ mờ soi sáng lại đây, ở trên người lưu lại một vệt sáng chiếu xuống qua làn da ấm áp.

Hắn nheo mắt nhìn về hướng cửa sổ, vẻ mặt hốt hoảng vài giây, mới bỗng nhiên nhớ tới tối hôm qua phát sinh chuyện gì.

Lục Lê từ trên giường ngồi dậy, đầu mê muội không ổn tí nào, đây là di chứng do sử dụng thuốc. Hắn tựa đầu vào giường hòa hoãn một hồi, mới chậm rãi đứng lên, hướng về phòng thí nghiệm đi đến.

Hắn phải biết tên kia có còn ở trong phòng thí nghiệm hay không.

Lục Lê đẩy cửa tiến vào phòng thí nghiệm, nhìn thấy bên trong khắp nơi bừa bộn, hầu như không tìm ra được chỗ đặt chân. Nhân ngư công khai nằm nhoài trên bàn thí nghiệm kim loại, cánh tay đem dao giải phẫu đi một đường nhẹ nhàng, dao găm sắc bén liền gập lại.

Mà ở đối diện hắn, ngoại trừ bị đập ra một vết nứt, bồn thủy tinh xung quanh hiện ra mạng nhện giống như hoa văn, bên cạnh đặt sinh vật thí nghiệm trong lọ chứa thủy tinh, nữ nhân tóc vàng quỳ trên mặt đất, cực lực gõ lên vách thủy tinh, môi cô mở ra, Lục Lê chỉ có thể nghe được âm tiết mơ hồ.

Trên người cô vẫn chưa cởi ra áo blouse trắng, tóc dài ngổn ngang, trang điểm trên mặt bị nhòe đi, nữ nhân chuyên nghiệp lúc này trở nên vô cùng chật vật.

Lục Lê ánh mắt chạm tới Vivian, ánh mắt nữ nhân như nhìn thấy cứu tinh liền sáng lên, trên tay kích động nổi đầy gân xanh, sức mạnh đánh lên thủy tinh càng tăng lên một bậc.

Lục Lê bước nhanh chạy tới, hắn mở van trong bồn thủy tinh ra, ra sức mở ra nút vặn, ý đồ đem nữ nhân nhốt bên trong giải cứu ra ngoài.

Lục Lê anh hùng cứu mỹ nhân cứu được Vivian còn đang nỗ lực đánh lên thành thủy tinh, ánh mắt cô xanh thẳm trong suốt, trong thời gian này lại chứa đựng đầy sợ hãi.

Cô lướt qua Lục Lê, nhìn về phía sau hắn.

Lục Lê động tác tay dừng lại, hắn còn chưa kịp theo tầm mắt Vivian nhìn về phía sau, trên vai bỗng dưng ghìm xuống, tóc đen dài buông xuống trên người hắn, hơi thở ám muội thổi bên tai hắn.

Lục Lê nỗ lực để chính mình bình tĩnh lại, hỏi: “Sao cậu đem cô ta nhốt lại, muốn đối với cô ta làm gì?”

Nhân ngư dùng tiếng nói trầm thấp đến từ biển sâu nói: "Anh lo lắng cho ả sao?"

Lục Lê nỗ lực hướng về nó giải thích: "Ta không quan tâm đến vấn đề cô ta làm gì, cậu làm như thế, là không đúng."

Nhân ngư thật giống như nghe không hiểu, hoặc là nó nghe hiểu, nhưng làm bộ không nghe thấy, nó dùng hàm răng nhẹ nhàng gặm cắn vành tai nam nhân, mãi đến tận nổi lên màu hồng nhạt đáng yêu thì mới thôi.

Lục Lê lúng túng tránh né Vivian quái đản nhìn hai người bọn họ động tác thân mật, tối hôm qua yêu thương mạnh mẽ thân thể lại một lần nữa phản ứng. Lục Lê mặt đỏ lên, tay nhân ngư gác bên hông hắn, nâng đỡ hắn vì đi đứng bất tiện mà cả người nhũn ra không đứng thẳng được.

Lục Lê buông xuống con ngươi, thở dốc từng hơi lấy cùi chỏ đẩy nhân ngư ra, trên eo không còn chống đỡ, hắn lảo đảo xoay người, phẫn nộ giơ cánh tay lên, cho nhân ngư một cú tát.

Nhân ngư gương mặt mỹ lệ lập tức hiện lên dấu bàn tay hồng ngân, nhưng nó không để ý chút nào liếm khóe môi, duỗi ra cánh tay mạnh mẽ, đem Lục Lê nhấc lên, để phía sau lưng hắn kề sát trên vách thủy tinh lạnh lẽo.

Lục Lê hai chân bị nhấc bổng, hắn chỉ có thể dùng hai chân cuốn lấy đuôi nhân ngư bóng loáng, mới có thể duy trì cân bằng.

Vừa nghĩ tới Vivian đem tất cả thu hết vào trong đáy mắt, Lục Lê trong lòng trở nên càng thêm khó xử cùng phẫn nộ, hắn nện đánh lên vai nhân ngư, lớn tiếng nói: "Cậu điên rồi?! Thả ta xuống! Súc sinh chết tiệt!"

Nhân ngư mắt sắc sâu thẳm, nó nhìn con mồi gần trong gang tấc, môi tàn nhẫn nâng lên, "Ta muốn ở trước mặt ả," Nó dừng một chút, cho Lục Lê thời gian phản ứng, "Giữ lấy anh."

(Hết chương 91)

92. Chương 92

Lục Lê nhớ tới trong nguyên tác có một đoạn, lúc đó Bùi Nhan vừa mới hoàn thành một lần thí nghiệm trên người nhân ngư, liền đem nhân ngư sắc mặt tái nhợt, thoi thóp từng hơi ép ở trên bàn mổ tùy ý làm bậy. Mà vào lúc đó, trùng hợp Vivian đẩy cửa nhìn thấy tình cảnh, đánh vỡ Bùi Nhan ánh mắt si mê, cũng chính vào thời khắc ấy, Vivian nội tâm đố kị giống như rắn độc quấn quanh nó.

Tuy nhiên tình hình hiện tại thì ngược lại.

Lục Lê quả thực cũng bị lời nói của nó làm cho bật cười.

Hắn còn chưa kịp cười, đuôi cá màu bạc đẹp đẽ liền hung hăng chen vào giữa hai chân của hắn, lòng ngực nhân ngư cùng hắn chặt chẽ dán sát vào nhau, Lục Lê phía sau lưng dựa vào trên vách thủy tinh lạnh lẽo, tâm hắn cũng triệt để nguội đi.

Cánh môi mát mẻ hôn trên môi hắn, đầu lưỡi cạy ra hàm răng, cướp đoạt nước bọt trong miệng hắn.

Lục Lê liều mạng quay đầu muốn tách ra hắn hôn môi, nhưng nhân ngư không cho phép hắn né tránh, cố ý muốn đem hơi thở của chính mình lan truyền qua cho hắn.

Hầu như thâm nhập đến tận yết hầu khiến Lục Lê không nhịn được chỉ muốn ói.

Hắn rốt cục ra sức nghiêng đầu qua chỗ khác né tránh hôn môi, phẫn nộ nện đánh vai nhân ngư, mắng to: "Biến thái, cút ngay!" Lục Lê ngẩng đầu lên không hẹn mà gặp dục vọng tăng vọt trong đôi mắt thâm trầm, cả người không ổn tí nào.

Lục Lê vừa mới bắt đầu thì có loại dự cảm, tên biến thái này nói được sẽ làm được.

Coi như tên biến thái này vẫn còn đức hạnh, Lục Lê vẫn tức giận đến nghiến răng. Hắn hít một hơi thật sâu, đem phẫn nộ ép xuống, giơ lên cánh tay vòng lấy cổ nhân ngư, đem đầu nhẹ nhàng lại gần, giống như cầu xin ghé vào lỗ tai nó nói rằng: "Ta không muốn ở nơi này, đến phòng ta đi, có được không?"

Nhân ngư bên môi nguyên bản còn mang theo nụ cười ác ý chợt biến mất không còn tăm hơi, động tác xâm lược liền ngừng lại.

Lục Lê biết nó đang do dự, nó đang suy tư, nó còn đang nghi ngờ, đến cùng là bởi vì tại sao, Bùi Nhan cùng với người kia trong ký ức lại không giống nhau.

Lục Lê còn biết, nó nhất định sẽ nhẹ dạ.

Cái mù quáng tự tin này kỳ thực cũng làm cho Lục Lê rất nghi hoặc.

Quả nhiên, nhân ngư đang do dự một lát sau, tay nắm ở eo hắn dùng sức, đem Lục Lê kéo vào trong lòng ngực, nhấc tay sờ lên tóc đen mềm mại của hắn, thu dọn sợi tóc có chút hỗn độn.

Lục Lê lấy tay buông xuống để ở bên người, hắn vùi đầu ở trước ngực nhân ngư, cũng không dám nhìn ở phía đằng sau, sợ chạm tới Vivian ánh mắt khiếp sợ nhìn chính mình.

Nhân ngư hiển nhiên so với Lục Lê còn muốn cao hơn, nó chỉ có thể cúi đầu mới có thể tiến đến bên tai nam

nhân nhẹ giọng nức nở, như tình nhân thân mật nỉ non, nó nói: “Như vậy, chúng ta đến làm thí nghiệm?”

Thí nghiệm?

Lục Lê nhìn về phía nó, mím mím môi, không nói gì.

Nhân ngư bên môi lại là mạt cười quen thuộc, ý cười quỷ quyệt, nó nói tiếp: “Liền làm cái thí nghiệm mà anh yêu nhất.”

Đến thời điểm Lục Lê phản ứng lại, nhân ngư đã đem hắn phóng tới trên bàn mổ, dùng dây thừng trói chặt hắn, động tác làm rất quen thuộc, không biết còn tưởng rằng trước đó đã làm qua vô số lần.

Đỉnh đầu đèn giải phẫu sáng loáng chiếu vào Lục Lê không mở mắt ra được, hắn mở to hai mắt nhìn về phía nhân ngư, không hiểu đối phương sẽ làm gì.

Nhân ngư đem rèm che màu xanh lam bốn phía kéo lên, đem chính mình cùng nam nhân mệt mỏi ở bên trong, nó nhìn nam nhân nằm ở trên bàn, nụ cười mười phân vẹn mười rốt cục có tia vết rách.

Lục Lê thở phào nhẹ nhõm, hết thảy sự chú ý đều nhìn về phía dao giải phẫu lóe lên hàn quang.

Lưỡi dao sắc bén cắt ra áo quần trên người hắn, cường độ không lớn không nhỏ, không đến nỗi thương tổn da dẻ hắn.

Dao giải phẫu kề sát trên da thịt khiến thân thể Lục Lê căng thẳng, đối mặt phát triển quỷ dị này, hắn run giọng nói: “Cậu muốn làm gì? Cậu không thể làm vậy, ta không…” Lục Lê muốn nói hắn không phải ‘Bùi Nhan’, thế nhưng yết hầu giống như bị cây bông bịt chặt lại, sức mạnh vô hình không cho hắn nói.

Tựa hồ có cái gì đó, đang ngăn trở hắn.

Lục Lê toàn thân run rẩy lên, quần áo trên người hắn toàn bộ rách nát trở thành vải vụn, hắn nhìn nhân ngư không ngừng lắc đầu, nỗ lực ngăn cản hành vi đối phương.

Lục Lê hét lớn: “Cậu không thể!”

Dao giải phẫu sắc bén lóe lên ánh sáng chuyển qua cằm dưới hắn, Lục Lê cảm nhận được lưỡi dao mỏng manh nguy hiểm chống đỡ ở phía trên, hắn nghe được nhân ngư giọng nói trầm thấp, lưu luyến như tiếng gió thổi: “Ta có thể.”

Nhân ngư kêu một cái tên, nó nói: “Bùi Nhan.”

Giống như đã đem danh tự quen thuộc này nói qua trăm ngàn lần, Lục Lê sau khi nghe cũng có chút hốt hoảng, hắn muốn nói với nhân ngư 'Ta không phải', nhưng nỗ lực như thế nào đi chăng nữa đều không thể phát ra âm thanh, sức mạnh ngăn chặn cuống lưỡi hắn không buông lỏng chút nào.

Nhân ngư buông xuống con mắt sâu thẳm, nó cúi đầu mái tóc dài buông xuống trên người Lục Lê, có một chút ngứa ngáy.

Nhưng cái này không trọng yếu.

Trọng yếu chính là nhân ngư đang cân nhắc đánh giá hắn, quét nhìn hắn, ánh mắt ghê tởm không có một chút xíu che đậy, liền dùng tầm mắt nóng rực nhìn thân thể để trần của hắn.

Nhân ngư âm thanh đến từ biển sâu yêu my, ma lực dụ dỗ người tìm đường chết. Nó thấp giọng nói: "Hiện tại bắt đầu, đến thời điểm ta thí nghiệm. Không, chúng ta cùng nhau thí nghiệm."

Lục Lê cảm giác mình lại bị nó mê hoặc, cái cảm giác này xuất hiện là chuyện đương nhiên, thuận lý thành chương. Nếu như đối diện hắn trùng hợp có một chiếc gương, như vậy hắn nhất định có thể thấy rõ dáng dấp của chính mình: Ánh mắt dại ra, tinh thần hoảng hốt, giống như con rối bị điều khiển.

Lục Lê cho là như thế.

Nhân ngư không chút nào thỏa mãn bắt đầu hưởng dụng con mồi của nó, một khi đã tiến hành phải hoàn thành thí nghiệm.

Nhân ngư đem dao giải phẫu nắm chặt trên tay, lưỡi dao sắc bén ở trên cổ tay nó lóe ra một tia hàn quang, dòng máu màu xanh lam trong nháy mắt dâng lên. Nó đem dao giải phẫu vứt trên mặt đất, sau đó nắm cằm nam nhân, đem dòng máu của mình rót vào trong miệng hắn.

Lục Lê nếm được mùi máu tươi không nồng nặc, mà là một loại nào đó tương tự với vị ngọt ngào, chỉ là mùi vị này thuần khiết một chút. Tuy rằng mùi vị ngọt ngào không khiến hắn bài xích, nhưng Lục Lê vừa nghĩ tới uống vào chính là máu nhân ngư, dạ dày không nhịn được một trận lên men.

Lục Lê cằm dưới bị nắm đau đớn, hắn không thể không cau mày đem máu nhân ngư uống vào.

Quá trình kéo dài cực kỳ lâu dài, lâu đến nỗi vết thương trên cổ tay nhân ngư máu tự động ngừng lại, nhưng nó không dừng lại, mà lại cắt thêm một vết thương tương đồng, để dòng máu màu xanh lam lần thứ hai chảy ra.

Bởi vì vết thương khép lại thực sự quá mức nhanh chóng, vì lẽ đó trong thời gian rất ngắn nó phải rạch rất nhiều vết dao, mới có thể làm cho huyết dịch lần thứ hai nhỏ xuống.

Lục Lê lông mày nhướn thẳng lên, hắn nhìn còn cảm thấy đau, thế mà tên biến thái làm việc này hơn một giờ trên mặt đều không có biểu hiện dư thừa gì, hoặc phải nói, nó hưởng thụ quá trình cứu tế này.

Lục Lê nhìn chằm chằm chất lỏng màu xanh lam sền sệt kia, lúc này vẫn còn thanh thản tẻ nhạt nghĩ, nhìn nó khá giống lam sắc yêu cơ.

Mãi đến tận đầu lưỡi Lục Lê trở nên mất cảm giác, nhân ngư mới thả tay xuống, Lục Lê cầm mất cảm giác duy trì động tác mở ra, một lát sau mới chậm rãi giật giật đầu lưỡi, ngậm miệng lại.

Nhân ngư bên môi dẫn theo tia tiếu ý, tuy rằng sắc mặt tái nhợt, nhưng tâm tình nó rõ ràng rất thỏa mãn, xoa lên gò má đầy mồ hôi ẩm ướt vô cùng ôn nhu.

Nhân ngư nói: "Anh là của ta rồi."

Đây là lần thứ hai nó đối với Lục Lê nói ra câu này.

Lục Lê nặng nề nhắm chặt mắt lại, trên mặt của hắn thiêu đốt, chỉ có cắn chặt môi, mới có thể không đem tiếng rên rỉ thoát ra khỏi khóe miệng.

Biến thái, súc sinh, bệnh thần kinh.

Tình dục thiêu đốt đầu óc hắn, so với trước càng mãnh liệt, dục vọng nồng nặc che rợp bầu trời mà đến, Lục Lê nhắm chặt hai mắt, sợi dây trói chặt thân thể không nghe chỉ huy liền rối tung lên.

Đều do nó, để mình làm ra hành vi không biết liêm sỉ, thân thể cũng biến thành nhạy cảm như vậy.

Lục Lê ý thức hỗn loạn, hắn khát vọng có người chạm vào, sờ nắn, thương yêu, khát vọng da thịt ma sát vào nhau, khát vọng tên biến thái tối hôm qua mạnh mẽ giữ lấy hắn, lấp kín vào trống vắng bên trong.

Nước mắt sinh lý không khống chế được lăn xuống dưới, hắn phát sinh tiếng oan ức nghẹn ngào, hai con mắt ngấn nước nhìn người khởi xướng ra những chuyện này, hi vọng nó có thể đến cứu vớt bản thân.

Lục Lê muốn điên rồi.

Hắn hoài nghi mình mắc chứng bệnh Stockholm, cho nên mới đối với tên biến thái này sản sinh ra một loại bệnh trạng không muốn xa rời.

Nam nhân nằm ở trên bàn mổ quần áo giấu đầu hở đuôi che lấp ở trên người, trên mặt lúng túng khuất nhục đều hóa thành nô lệ dục vọng, làn da có chút tái nhợt hiện giờ nhuộm lên sắc đỏ đẹp mắt, hắn muốn kẹp chặt hai chân đi an ủi dương vật từ lâu đã đứng thẳng, nhưng bởi vì bị trói mà không có cách nào tự

do hành động, chỉ có thể uổng công vô ích sâu sắc thở hổn hển.

Nhân ngư ngón trỏ thon dài vuốt ve làn môi hắn, đầu ngón tay mát mẻ giúp giảm bớt khô nóng trên người hắn, Lục Lê không nhịn được muốn tới gần, muốn cảm nhận được càng nhiều.

Nhân ngư nói: "Suỵt." Ngón tay của nó từ trên môi Lục Lê, di chuyển xuống hầu kết nhô ra, lòng ngực trần trụi, đi thẳng xuống bụng dưới, hết sức trêu chọc vùng rốn căng thẳng của nam nhân, "Để ta, làm cho anh thỏa mãn."

Ngón tay nhân ngư vẫn không chân chính chạm đến được mấu chốt, Lục Lê rên khẽ một tiếng, chất lỏng ấm nóng thấm trên quần lót hắn, hình thành dấu vết ẩm ướt.

Nhân ngư đem quần lót trên người hắn cởi ra, cúc hoa tự động chảy ra chất lỏng bôi trơn, nó đem vật nóng rực chậm rãi tiến vào, hưởng thụ nhân loại yếu đuối.

Không có đau đớn.

Chỉ có sự vui sướng thỏa mãn trong suốt quá trình này.

...

Lục Lê mở mắt ra có chút lảo đảo, suýt chút nữa liền ngã xuống đất, thân hình lay động một chút, hắn nghe được giọng nữ thân thiết: "Giáo sư, ngài cẩn thận nào."

Lục Lê quay đầu lại nhìn cô, con mắt hắn tiêu cự trong lúc nhất thời không nhìn thấy rõ ràng cho lắm, đợi một lát mới thấy rõ trước mắt là dung mạo nữ nhân tóc vàng. Hắn ho nhẹ một tiếng, nói câu tối nghĩa: "Vivian."

Vivian thấy thần sắc hắn không tốt, hỏi: "Ngài làm sao thế, nghỉ ngơi không tốt sao?"

Lục Lê lắc lắc đầu nói: "Không sao." Hắn nhìn xung quanh một chút, lúc này mới phát hiện bọn họ ở trong hành lang sâu thẳm, Lục Lê nhận ra chỗ này, đây là con đường đi đến phòng thí nghiệm.

Vivian cười nói: "Em mới vừa từ phòng nghỉ ngơi đi thay bộ đồ khác, thật là khéo, ra ngoài liền nhìn thấy giáo sư ở đây.

Lục Lê qua loa gật gù, bước nhanh hướng đến phòng thí nghiệm.

Vivian đi theo sau lưng hắn.

Lục Lê thở hồng hộc mở ra cửa phòng làm việc, hắn nhìn thấy phòng thí nghiệm khắp nơi đều bừa bộn, còn có một đống lọ chứa thủy tinh vỡ nát, cùng với —— nhân ngư ở bên trong bồn thủy tinh đợi hắn.

Hắn đứng dại ra ở cửa, trong lòng vội vàng hỏi hệ thống: "Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?!"

Hệ thống nói: "Điều hiển nhiên, nó đánh vỡ nát bồn thủy tinh bò ra, sau đó chính mình tự bò vào."

Lục Lê đầu đau như búa bổ, hắn hỏi: "Vậy vừa nãy tao trải qua đều là ảo giác?"

Hệ thống nói: "Không, tất cả đều là sự thật. Hay là nó nghĩ muốn tạo cho anh ảo giác, dù sao..." Nó dừng một chút, nói tiếp, "Khả năng nhất thời anh sẽ không thừa nhận, chính mình sẽ biến thành nhân ngư."

93. Chương 93

Hệ thống bắt đầu hướng về hắn đàng hoàng trịnh trọng nói hưu nói vượn, chí ít khi Lục Lê nghe tới, những điều thiên mã hành không như 'Huyết dịch' hay 'Biến dị" đều là vọng tưởng không thiết thực.

Có điều ở trong thế giới không gì không xảy ra này, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Hệ thống nói: "Độ HE 80, cậu chủ không ngừng cố gắng nha."

Cố gắng mẹ mày.

Lục Lê trong đầu trống rỗng, hắn cái gì cũng đều không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ chính mình nhìn về phía bồn chứa thủy tinh, trừng mắt nhìn nhân ngư bên trong, quả thực hận không thể đem nó chế biến thành lẩu cá.

Nhân ngư vẫn làm dáng vẻ khiến hắn hận đến nghiến răng nghiến lợi, nó hướng về Lục Lê làm ra tiếng động khẩu hình.

Lục Lê xem hiểu điều nó muốn nói.

"Anh là của ta rồi."

Vivian không rõ nhìn nam nhân nghiến răng nghiến lợi, vẻ mặt ẩn nhẫn lại giả bộ kiên cường, cẩn thận hỏi: "Giáo sư, ngài đừng nóng giận, bồn chứa tìm người đến tu sửa một hồi là được. Dù sao nhân ngư vẫn còn ở đó..."

Lục Lê hít một hơi thật sâu, hắn nhíu lại lông mày, cùng tên biến thái đối diện vài giây, giận dữ quay người rời đi.

Hắn một giây đều không muốn cùng tên biến thái ở gần nhau.

Đợi đến buổi tối, Lục Lê cảm giác được thân thể của chính mình phát sinh biến hóa rõ ràng, hắn nếm trải đau đớn kịch liệt, đặc biệt là hai chân xé rách đau dữ dội, Lục Lê đã thật sự tin tưởng hệ thống nói câu kia 'Biến thành nhân ngư' là đúng.

Lúc đó hắn còn ở trong phòng thí nghiệm vùi đầu nhớ kỹ nhật ký, trước đó đã nói không muốn gặp lại nhân ngư nhưng quyết tâm của Bùi Nhan đối với việc nghiên cứu quá mãnh liệt khiến phòng thủ tan tác, hắn vạn bất đắc dĩ lại đi tới trong phòng thí nghiệm, cùng tên biến thái chết tiệt kia ở gần nhau.

Lục Lê cắn môi, không tiết lộ một tia thống khổ rên rỉ, gắt gao thủ hộ quật cường không muốn tên kia biết tình trạng chính mình.

Hắn nhẫn nại toàn thân đều co giật lên, ra sức ngẩng đầu lên nhìn về phía người đã khởi xướng, mồ hôi lạnh chảy xuống trượt vào trong mắt hắn, khiến tầm mắt mơ hồ.

Lục Lê thân thể từ nằm úp sấp trên bàn trượt xuống đất, đau đớn khiến hắn không thể cuộn người mình được, hắn cật lực dùng cánh tay chống đỡ lấy chính mình, hướng về vị trí nhân ngư gian nan bò qua.

Không biết tại sao, hắn chính là muốn đi mắng tên biến thái này, hoặc là làm như vậy sẽ giảm đi cơn đau đớn thân thể phát ra.

Loại ỷ lại này không hiểu lý do vì sao lại đột nhiên xuất hiện, mặc dù tên kia đối với hắn tạo thành thương tổn, Lục Lê vẫn muốn cùng nó gần thêm chút nữa.

Nhân ngư hai tay đặt trên vách thủy tinh, nó thường ngày hay nói nói cười cười, nhưng hôm nay nhìn thấy nam nhân vẻ mặt thống khổ liền nhíu chặt mày lại, mắt sắc sâu thẳm, không biết đang suy nghĩ gì. Tóc đen dài ở bên trong nước không an phận lay động, như cọng rong phiêu diêu bất định, uốn thành độ cong quỷ dị.

Lục Lê kiên trì bò được một nửa liền bị ép đình chỉ lại, hắn nằm trên đất, dùng cánh tay vòng lấy thân thể của chính mình, tóc kề sát trên trán bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp, dính nhớp phi thường chán ghét.

Hắn thậm chí có thể cảm giác được, xương cốt chính mình đang chầm chậm lệch khỏi vị trí, huyết dịch tựa hồ chảy nghịch lưu, có cái gì đó lặng lẽ thay đổi thân thể của hắn.

Toàn thân đau đớn Lục Lê thở hổn hển từng hơi, nước mắt sinh lý không có dấu hiệu chảy xuống, năng lực chịu đựng của thân thể đạt đến giới hạn cực độ.

Dằn vặt vô tận cho đến khi biến thành mất cảm giác.

Lục Lê ý thức đang dần dần rời xa.

Ở bên trong ý thức mê ly, hắn nghe được một tiếng vang lớn. Thanh âm kia nghe như tiếng súng nổ, nương theo tiếng thủy tinh bể nát, ở trong phòng thí nghiệm trống trải dư âm vẫn còn vang vọng.

Lục Lê được ôm vào lòng ngực mát rượi.

Hắn không có khí lực mở mắt ra, tay cố sức giơ lên, lại chán chường hạ xuống.

Lục Lê ngửi thấy được mùi vị quen thuộc, hơi thở ngọt ngào, hắn hồi tưởng lại mùi vị này sẽ rất buồn nôn, hiện tại chống đỡ ở bên môi hắn, ép buộc hắn mút vào dòng máu màu xanh lam.

Không có lựa chọn nào khác, nhân ngư lại một lần nữa đem máu của mình đút cho nam nhân suy yếu.

Đút nhiều lần như vậy, nếu huyết dịch không còn chảy ra, sẽ nghe được tiếng cắt da cắt thịt khủng bố, Lục Lê chỉ có thể tiếp nhận uống máu tươi ngọt ngào kia.

Rất quái dị, cơn đau đớn bất tri bất giác như thủy triều liền biến mất.

Nhân ngư cũng không hướng về hắn đút máu tươi chính mình nữa.

Lục Lê lần thứ hai lấy được quyền chủ động thân thể, hắn giật giật đầu ngón tay, mất bao công sức mở mắt ra.

Có lẽ bởi vì nguyên nhân mất máu, nhân ngư trên mặt tái nhợt dị thường. Nhưng nó vẫn như lần trước, cười dị thường sung sướng.

Lục Lê lần này biết nó vì sao lại hài lòng.

Nhân ngư vén tóc rối che ở trước mắt hắn qua một bên, chặn lại trán Lục Lê, nói rằng: “Đi theo ta.”

Lục Lê nhìn nó, kịch liệt lắc đầu chống cự lại, hắn liền giơ tay lên, ‘Chát’ một tiếng đánh vào trên mặt nhân ngư. Sức mạnh kỳ thực không lớn, nhưng nhìn trên mặt tên biến thái xuất hiện hồng ngân, Lục Lê cảm thấy rất hả dạ.

Nhân ngư không để ý, hắn duỗi ra đầu lưỡi đỏ tươi liếm khóe môi, tiếp đó ôm lấy eo Lục Lê, đem hắn nhấc lên, thân mật ôm vào trong ngực.

Lục Lê nguyên bản phẫn nộ nhưng trước sự thật trước mắt này mặt hắn trắng xám trở nên vô lực.

Vì lẽ đó nhân ngư ôm chặt lấy hắn, mở ra cửa sổ phòng thí nghiệm, thả người nhảy xuống, Lục Lê không còn nỗ lực giãy dụa cùng phản kháng.

Ngược lại kết quả cuối cùng cũng giống nhau, hắn không muốn lãng phí khí lực nữa.

Phòng thí nghiệm xây dựng ở dưới lòng đất, bên cạnh là một nhánh biển rộng, nơi này là đường tắt đi đến biển Erfene, thường thường sẽ có thuyền đi qua đây. Bởi vì Bùi Nhan bảo mật công tác rất tốt, ngoại trừ nhân viên bên trong, hầu như không ai biết kiến trúc khổng lồ này sẽ có phòng thí nghiệm nơi chất chứa sinh vật quý hiếm.

Lục Lê hiện tại bắt đầu căm hận phòng thí nghiệm vì sao lại nương tựa biển chứ?

Cảm giác không trọng lượng khiến Lục Lê cả người mê muội, trong hoàn cảnh ngắn ngủi này, hắn vẫn cảm thấy bên cạnh nhân ngư rất an tâm.

Tiếng vật nặng rơi vào trong biển bọt nước trắng xóa tung tóe lên, Lục Lê được đuôi cá bảo vệ sau khi rơi vào trong biển, chỉ có thể vây quanh điểm chống đỡ duy nhất, mới có thể duy trì chính mình ở trong nước biển hiện lên, mà không đến nỗi bị trầm xuống.

Chỉ là khi tiến vào trong nước biển, Lục Lê cảm thấy thích ý vô cùng.

Loại mừng rỡ cùng sung sướng như trở lại tử cung của mẹ mình thật quyến luyến quen thuộc làm sao.

Lục Lê có chút tuyệt vọng, xem ra hắn thật sự bị đồng hóa thành cá rồi.

Tay nhân ngư ôm bên hông hắn, để thân thể của nam nhân càng gần kề chính mình, nhìn xung quanh một chút xác định phương hướng, mang theo Lục Lê quyết đoán hướng về phương hướng bơi đi.

Lục Lê không biết nhân ngư dẫn hắn bơi đến đâu.

Có điều có biết hay không đã không còn trọng yếu, hắn chỉ có một lựa chọn, chính là 'Bơi theo nó'.

Nhân ngư bơi tốc độ cực nhanh, Lục Lê đem cằm đặt ở bả vai nhân ngư, nhìn cảnh sắc xung quanh đang không ngừng thay đổi, phỏng chừng với tốc độ này sẽ đến nơi nhanh nhất có thể.

Phòng thí nghiệm đã biến thành một điểm đen cực nhỏ, cuối cùng biến mất ở trong tầm mắt của hắn.

May mà gần đây không có ca nô nào đi ngang qua, bằng không bọn họ nhất định sẽ biến thành đối tượng bị mọi người tranh nhau bắt giữ.

Bơi thẳng tới sắc trời gần tối, bọn họ mới đến sào huyệt không khí ẩm ướt. Lục Lê suy đoán nơi này khả năng là chỗ ở của nhân ngư, hắn ở bên trong phát hiện hải sản đã chết hồi lâu.

Nhân ngư đặt Lục Lê trên phiến đá ngầm, chính mình dừng lại ở bên trong nước. Nó dùng hai tay vuốt lên hai chân Lục Lê, cảm thụ hai chân da dẻ bóng loáng, vẻ mặt nghiêm túc cùng ánh mắt yêu thương khiến Lục Lê cảm thấy sợ hãi.

Cử chỉ này của nó thực sự quá si hán lại quá biến thái, Lục Lê thật sự nhịn không được, giơ lên cánh tay lại cho nó một cú tát.

Nhân ngư đầu nghiêng cũng không nghiêng, nó giương mắt nhìn về phía Lục Lê, bên môi còn mang theo mạt mỉm cười vui vẻ.

Lục Lê cau mày đối với nó nói: "Đưa ta trở lại."

Nhân ngư lắc lắc đầu, nhẹ nhàng nói: "Không thể."

Lục Lê bất đắc dĩ thở dài, nói rằng: "Cậu đem ta biến thành vật chủng giống cậu, nhưng ta vẫn là nhân loại. Ta muốn sinh sống ở thế giới cũ, mà không phải theo cậu phiêu lưu… Vô liêm sỉ biến thái!"

Hắn càng nói càng tức, liền đứng phắt dậy, nhưng hết thảy sức mạnh giống như bị hút ra ngoài, đầu gối mềm nhũn không chống đỡ nổi thân thể của hắn, chỉ có thể ngã quỵ xuống đất.

Lục Lê biết đây chỉ là bắt đầu, không lâu sau đó, hắn sẽ trở nên biến thái như vậy.

Từ nhân loại biến thành một con nhân ngư.

"Cậu!!" Lục Lê liều mạng tự nói với mình phải nhẫn nại, nghĩ sắp đạt đến độ HE 100, chỉ có thể nhịn xuống.

Nhân ngư động viên dùng bàn tay vuốt nhẹ gò má của hắn, tầm mắt nó xâm lược từ trên thân nam nhân đảo qua, trong con ngươi đen tối xanh thẳm tình dục thiêu đốt.

Lục Lê bị áp đảo trên mặt đất, mới ý thức cái tên này hướng đến hắn động dục.

Vừa nghĩ tới hồi ức mấy lần trước bị nó làm cho ngất xỉu, Lục Lê liền hoảng sợ liên tục lui về phía sau tránh né.

Nhân ngư không biết thỏa mãn lại bắt đầu chinh phạt hắn.

Lục Lê chỉ có thể sâu sắc thở dốc, bị động tiếp thu nó đem lại khoái cảm cho mình.

Nhân ngư tay khẽ vuốt bụng bằng phẳng của nam nhân, bên môi vung lên độ cong sung sướng càng lúc càng lớn.

Những ngày kế tiếp, Lục Lê thân thể rõ ràng có chút biến hóa.

Nhân ngư rất thích mỗi lần sau khi ân ái sẽ hôn lên toàn thân hắn, thường dùng môi khẽ chạm vào hai lỗ tai của hắn.

Lỗ tai hắn bắt đầu ngứa, không lâu sau đó lỗ tai hắn mọc ra rất kỳ lạ. Phát hiện ra trạng thái này nhân ngư trở nên càng thêm hưng phấn, nó không ngừng hôn lên vành tai mẫn cảm, nhiều lần ở bên tai Lục Lê nhắc nhở: "Màu vàng thật diễm lệ."

Nhân ngư mỗi ngày đều sẽ rời đi sào huyệt một lần, mỗi lần sau khi trở lại đều sẽ bắt lấy rất nhiều đồ ăn.

Đương nhiên những món đó là đồ hải sản, Lục Lê sẽ không đem hải sản trực tiếp bỏ vào trong miệng ăn.

Dùng đủ mọi cách uy hiếp dụ dỗ nhưng Lục Lê kiên quyết không chịu ăn, nhân ngư tựa hồ có chút đau đầu.

Nó xoay người lại rời đi, sau đó không lâu mang đến một bao đồ ăn, còn có một ví da khắc kiểu nam, bên trong còn đặt điếu thuốc cùng bật lửa.

Lục Lê phỏng chừng cái tên này lén theo sau thuyền, sau đó leo lên cướp đồ.

Có điều chí ít có thể không ăn những con hải sản nhảy nhót tưng bừng, Lục Lê vẫn là rất sảng khoái.

Càng làm cho hắn vui mừng chính là, mỗi khi thân thể của hắn xuất hiện biến hóa, độ HE cũng tương ứng tăng lên một bậc.

Nói cách khác, đợi đến khi hắn hoàn toàn biến thành một con nhân ngư, cũng là lúc hắn nên rời đi.

94. Chương 94

Chờ đợi lâu dài vô tận, Lục Lê như trải qua sinh hoạt thời nguyên thủy.

Điều này làm cho hắn là một người sinh hoạt lâu dài trong xã hội nhân loại cảm thấy không thích ứng.

Lục Lê chuyển đổi sinh hoạt thay đổi giờ giấc, nhân ngư mỗi ngày mang về đồ vật càng ngày càng nhiều, nói chuẩn xác, những món đồ kia là do nó tự tay cướp đoạt. Đồ ăn, thảm nhung, khăn mặt, gối lót, gối ngủ không thiếu món gì cả, ngoại trừ không cách nào mở điện chiếu sáng ra, nhân ngư đem sào huyệt bọn họ trang trí càng ngày càng tinh xảo.

Một thói quen nuôi dưỡng chỉ cần hai mươi mốt ngày.

Lục Lê vừa mới bắt đầu còn mâu thuẫn đến hiện tại từ từ tiếp thu, tâm tình rộn ràng trở nên bình tĩnh lại. Chỉ là hắn biết mình đang đợi, chờ đợi mình sẽ rời đi.

Mặt trời mọc lại lặn xuống, hải vực hoang vu hẻo lánh này tựa hồ bị những người thám hiểm hàng hải lãng quên, đứng sững cô độc trong thế giới riêng thuộc về mình.

Ánh trăng lạnh lẽo chiếu vào trên mặt biển, sóng nước lấp lánh, không hề lay động, liền ngay cả hải âu thường xuyên bay thấp trên tầng mây đều biến mất không còn dấu vết. Buổi tối mùa đông lạnh giá như vậy, mấy ngày trước mới vừa hạ xuống đợt tuyết nhỏ, kết quả trên mặt biển kết một tầng băng sương mỏng manh, sương mù dày đặc lượn lờ xung quanh. Lục Lê nhen đống lửa màu cam, khoác lên người áo khoác dầy nặng vẫn không chống đỡ được lạnh giá tập kích, không làm nên chuyện gì.

Ở phía sau hắn nhân ngư ôm lấy nam nhân, làn môi mát mẻ hôn lên vàng tai màu vàng của hắn. Lục Lê mẫn cảm giật giật, hắn cau mày nói: “Lạnh quá, ngày hôm nay ta không muốn xuống nước.”

Nhân ngư dùng ngữ khí kiên định không cho phản bác, trong miệng nhẹ nhàng phun ra một chữ: “Đi.”

Lục Lê quay đầu lườm nó một cái, giống như giận hờn nói: “Không đi!”

Nhân ngư khẽ vuốt lên tóc hắn có chút dài, động viên nói: “Ngoan.”

Lục Lê buông mắt xuống, dùng củi đặt vào đống lửa, không phản ứng lại nhân ngư.

Hầu như buổi tối mỗi ngày, nhân ngư sẽ ngâm hai chân hắn vào trong nước biển, dùng tay nhẹ nhàng xoa bóp chân Lục Lê, ánh mắt chờ đợi nóng rực kia khiến Lục Lê không đành lòng nhìn thẳng. Buổi tối tiết trời càng ngày càng lạnh, Lục Lê không biết tại sao mình lại thích ngủ đến thế, khả năng là khí trời đột nhiên biến hóa, thậm chí ngay cả khi ăn hắn chỉ cảm thấy cả người uể oải suy sụp.

Lục Lê cảm thấy còn tiếp tục như vậy, cả người hắn cũng không tốt.

Bị nhân ngư vừa hống vừa khuyên Lục Lê không thể làm gì khác hơn là lại ngồi vào cửa hang động ở bên ngoài trên đá ngầm, quần của hắn được cuốn lên, hai chân đều bỏ vào trong nước biển lạnh lẽo, không nhịn

được run lên lập cập.

Lục Lê nện đánh nhân ngư một hồi, nói rằng: "Đều tại cậu."

Nhân ngư toàn bộ người đều ngâm ở trong nước biển, sợi tóc hắn thật dài trôi nổi ở trên mặt biển, không chút biến sắc tiếp nhận cơn phẫn nộ từ nam nhân, chỉ nhẹ giọng nói: "Ngoan."

Lục Lê không nói gì nữa.

Kỳ thực ngoại trừ lạnh buốt, hắn cảm giác ở trong nước biển quả thực thoải mái cực kỳ, phảng phất chỉ có nơi này mới là nơi mà hắn quay về.

Hai tay đặt trên đầu gối hắn hướng phía dưới xoa bóp, Lục Lê ban đầu còn cảm giác lạnh lẽo, sau đó cảm thấy có dòng nước nóng từ lòng bàn chân dâng lên trên, thân thể hắn như đưa vào lò lửa, toàn thân đều ấm áp.

Nhân ngư bơi tới trước người của hắn, một cánh tay vây quanh eo Lục Lê, một tay khác đặt trên bụng Lục Lê, ánh mắt dính chặt phía bên trên, thật lâu không chịu dời đi.

Lục Lê nhìn nó làm hành động quái dị, một cú cốc gõ trên đầu nhân ngư, hỏi: "Cậu làm gì đấy?"

Nhân ngư giương mắt nhìn hắn, nở nụ cười.

Đồng mắt nó cong thành hình trăng lưỡi liềm, môi mỏng đỏ sẫm giương lên, khuôn mặt mỹ lệ dưới ánh trăng dát lên một tầng ánh sáng màu bạc, khiến Lục Lê nhìn đến sững sờ.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, thế nhưng mặc kệ nhìn qua bao nhiêu lần, hắn luôn có cảm giác tim đập thình thịch.

Lục Lê phục hồi tinh thần lại, nhân ngư đã đem chân hắn mang ra khỏi mặt nước, nó nhìn kỹ hai bàn chân Lục Lê, hai chân chống đỡ trên người trở nên vô lực, bao quanh móng ngón chân biến thành màu bạc trong suốt, hiện ra màu phấn hồng đáng yêu, mà phía trên kia, đã xuất hiện dấu vết có vảy nhàn nhạt.

Lục Lê phiết tầm mắt qua, không muốn nhìn thấy tình cảnh đó.

Đột nhiên xuất hiện loại phiền chán không hiểu ra sao, nhìn những lớp vảy mơ hồ hiện ra màu vàng óng ánh, Lục Lê thật sự không nhịn được nôn khan vài tiếng. Mấy ngày qua không ăn được bao nhiêu thức ăn khiến dịch vị trào lên, dạ dày co giật co quắp cả người lên.

Nhân ngư đem hắn ôm đồm tiến vào trong lòng ngực, cánh tay xoa lên dạ dày hắn đau đớn. Lục Lê sắc

mặt trắng bệch, hắn lau đi đôi môi ướt át, cả người suy yếu tựa trên vai nhân ngư, dáng vẻ run cầm cập đáng thương vô cùng.

Thấy hắn thật sự chịu lạnh không được, nhân ngư đem hắn ôm vào bên trong sào huyệt, để sát vào đống lửa, dùng áo khoác che lại thân thể của hắn. Hai người ngồi bên nhau rất gần, Lục Lê cánh tay hoàn qua cổ nhân ngư, ý đồ để nó càng thêm tiếp cận chính mình, cũng đem lại cho hắn cảm giác an tâm.

Lục Lê thuận miệng mắng nó một câu: "Biến thái."

Nhân ngư "Ừ" một tiếng, xem ra đem danh xưng này vui vẻ tiếp nhận.

Ánh lửa da cam chiếu vào trên người Lục Lê, nghe âm thanh củi lửa thiêu đốt lép bép, Lục Lê bỗng nhiên muốn hỏi tên biến thái một vấn đề, hắn nói: "Nếu như ta rời đi, cậu sẽ như thế nào?"

Nhân ngư trầm mặc một lúc, đến khi Lục Lê thúc giục mới nói: "Đi tìm anh."

Lục Lê hỏi nó tiếp: "Nếu như cậu không tìm được?"

Nhân ngư bàn tay sờ soạng lên đỉnh đầu mềm mại hắn, tiếng nói nó nhẹ vô cùng, nhưng cực kỳ kiên định nói: "Như vậy ta vẫn sẽ tìm, vẫn tìm, mãi đến tận tìm thấy mới thôi."

Lục Lê nghe nó nói cố chấp đến như vậy, lời nói khí phách giống như tuyên thệ.

Hắn tựa trên lòng ngực nhân ngư, đột nhiên trở nên đa sầu đa cảm, trong đầu nghĩ đến nếu như thế giới này hắn rời đi, có hay không nhân ngư sẽ tuân thủ lời thề của nó. Nghĩ tới mấy thế giới trước sau khi hắn rời đi, không biết 'Bọn họ' có còn nhớ tới hắn hay không?

Nghĩ đi nghĩ lại, tâm tư không khỏi dần dần bay xa.

Khoảng thời gian này Lục Lê trở nên cực kỳ mê ngủ, may là cái tên này không phải bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng đều hướng về hắn động dục, mà là nhìn hắn mấy ngày nay sinh bệnh, bất luận đối với hắn làm cái gì cũng đều rón rén, bằng không lấy thể lực Lục Lê khẳng định đối phó không được.

Nhìn trước mắt nhảy lên ánh lửa, Lục Lê mí mắt như nhựa sao su dính chặt, nặng nề díp mắt lại, ý thức sắp thoát ra giãy dụa mấy lần vẫn không thể làm cho mắt mở ra.

Hắn mặc kệ chính mình dần ngủ thiếp đi.

Chìm trong giấc mộng vô tận, hắn nghe được tiếng vang lên kịch liệt.

Lục Lê sợ lạnh muốn nắm lấy nhân ngư bên người, nhưng lại vồ hụt, liền chỉ có thể ủy ủy khuất khuất hướng về phương hướng đống lửa đến gần một chút.

Lục Lê lần thứ hai lúc tỉnh lại, lại phát hiện nhân ngư vẫn chờ ở bên người hắn lúc này biến mất không còn bóng dáng, không biết đi nơi nào. Lục Lê nhìn quanh một vòng không phát hiện hình bóng nhân ngư, không thể làm gì khác hơn là dùng áo khoác bao lấy chính mình, ngồi ở bên ngoài trên đá ngầm chờ đợi nó trở về.

Trở về sinh hoạt nguyên thủy mỗi ngày Lục Lê chỉ có hai việc: Ở cùng với nó và chờ nó trở về.

Lục Lê ở bên ngoài trời gió lạnh thổi một hồi, đợi đã lâu, nhưng thủy chung không gặp bóng người quen thuộc kia.

Đây là lần đầu tiên nhân ngư không hướng về hắn lên tiếng chào hỏi liền đi ra ngoài, lần đầu tiên xa cách hắn lâu như vậy, trong lòng Lục Lê lập tức thấp thỏm không yên.

Lục Lê nghe được trong đầu 'Keng' vang lên một tiếng, âm thanh điện tử quen thuộc nói: "Độ HE 90, cậu chủ hãy cố gắng lên, hây hây da."

Lục Lê: "..."

Hệ thống nói: "Sắp sửa rời đi rồi, có hài lòng không?" Nói xong, nó còn thả ra hiệu ứng âm thanh bắn pháo hoa lên trời, một hàng chữ chạy ngang qua không trung không ngừng chiếu sáng.

Lục Lê không nói gì.

Nếu như là trước đây, hắn nhất định sẽ hân hoan nhảy nhót, khắp chốn vui mừng, mà hiện tại, trong nháy mắt hắn có chút do dự. Lục Lê không biết tia do dự này đến từ đâu, hắn cảm thấy, hay là đối với tên biến thái đáng thương tâm tình hắn đã bị ảnh hưởng.

Lục Lê biết, hắn thậm chí có thể chắc chắn, nhân ngư tối hôm qua nói những câu nói kia đều là sự thật.

Nếu như sau khi hắn biến mất, nhân ngư sẽ vẫn tìm, vẫn tìm, vĩnh viễn sẽ không bỏ qua.

Hệ thống hiểu rõ tâm tư Lục Lê, không ghé vào lỗ tai hắn ồn ào, bỗng nhiên nói: "Có thể tối nay nó sẽ trở về."

Lục Lê vội vàng nói: "Nó? Ý mày là nhân ngư? Nó đến cùng là đi đâu?"

Hệ thống nói: "Tối hôm qua thời điểm anh còn đang ngủ trùng hợp có cá mập bơi chung quanh đây, nó

đẩy lùi cá mập, nhưng thân thể bị cá mập cắn đứt. Nó không tới gặp anh, là bởi vì thương thế vẫn chưa hồi phục."

Lục Lê hết hồn, chỉ dựa vào miêu tả ngắn ngủi, trước mắt hắn liền hiện lên hình ảnh cực kỳ máu tanh.

Mặc dù biết nhân ngư có năng lực tự mình chữa trị rất nghịch thiên, nhưng hắn vẫn không an tâm. Hỏi hệ thống: "Vậy nó, hiện tại đang ở đâu?"

Hệ thống nói: "Khả năng là sợ trên người có mùi máu tanh sẽ đem đàn cá mập dẫn lại đây, vì lẽ đó cách nơi này khoảng cách hơi xa."

Lục Lê trầm mặc.

Hắn không có cách nào đi được, chỉ có thể tiếp tục chờ, chỉ bất quá lần này trong quá trình chờ đợi chính là căng thẳng cùng tâm tình lo lắng.

Lục Lê nghĩ mình sẽ chờ đợi rất lâu.

Thế nhưng hắn không chờ đợi bao lâu, nhân ngư rất sớm liền trở về.

Lục Lê rất xa liền nhìn thấy bóng dáng nhân ngư, nó bơi với tốc độ rất nhanh, trong khoảnh khắc bơi đến trước mặt Lục Lê.

Nhân ngư vốn sắc mặt tái nhợt hiện tại biến thành trắng bệch, trên trán nó chảy ra mồ hôi lạnh, nhưng khóe môi vẫn như cũ mỉm cười giấu đầu lòi đuôi, Lục Lê biết, nó cố tình như không có chuyện gì xảy ra.

Đây là nó đã từng dùng thủ đoạn này vượt qua mặt hắn.

Lục Lê nhìn nó, hỏi: "Cậu đi đâu?"

Nhân ngư lắc lắc đầu, muốn đem cánh tay buông xuống dưới nước giơ lên, sau đó như thường ngày đặt ở đỉnh đầu hắn xoa nhẹ, nhưng bởi vì kiêng kỵ gì đó liền buông xuống.

Lục Lê bướng bỉnh đem tay nó cầm lên.

Hắn cấp thiết gỡ bỏ vải vụn quấn phía trên, nhìn thấy vết thương sâu đến tận xương. Da thịt ở ngoài rách nát, mơ hồ có thể nhìn thấy xương trắng bên trong, máu màu xanh lam tuy đã ngừng lại, nhưng nhìn vẫn khiến người khác hít một ngụm khí lạnh.

Lục Lê khẳng định mặt của mình bây giờ trở nên rất khủng bố, trong dạ dày hắn dâng lên dịch vị, cố nén cơn nôn mửa. Lục Lê viền mắt ửng hồng, nhân ngư muốn đem cánh tay rút về, đột nhiên hắn liền nắm chặt cánh tay.

Lục Lê chưa từng cảm giác mình có khí lực lớn như vậy, cũng chưa từng cảm thấy khí lực nhân ngư bỗng nhiên sẽ nhỏ đi rất nhiều. Hắn cúi đầu, nước mắt lưng tròng thuận thế rơi xuống, thấp giọng nói: "Lại đây, ta giúp cậu xử lý vết thương."

Nhân ngư do dự một chút, Lục Lê nhiều lần giục giã mới từ trong nước biển bò lên trên bờ.

Nó rất hiếm thấy lộ ra vẻ mặt luống cuống, như đứa bé làm hỏng việc mà xấu hổ, tránh né tầm mắt Lục Lê nhìn sang.

Rõ ràng không phải nó sai, rõ ràng là nó bảo vệ chính mình không bị tập kích, lúc này lại bởi vì vết thương trên người mà cảm thấy xấu hổ.

Lục Lê cảm thấy nó vừa đáng yêu lại đáng thương.

Trong hang động đặt mấy hòm thuốc khẩn cấp, Lục Lê đặt nhân ngư ngoan ngoãn chờ ở một bên, chính mình tìm kiếm bông băng trong hòm thuốc. Hắn rất quen thuộc những đồ vật này, sử dụng càng thông thạo hơn.

Lục Lê học ở trong sách vì nhân ngư băng bó qua loa, mới phát hiện cái tên này vì không muốn máu chảy ra, đem vải vụn xé nát quấn trên tay một tầng lại một tầng.

Lục Lê ngửi được trong không khí một loại mùi vị ngọt ngào quen thuộc nào đó.

Hắn cúi đầu dùng cồn đem vết thương rửa tiêu độc, ngón tay mát mẻ chạm vào khóe mắt hắn, liền nghe nhân ngư nói: "Đừng khóc."

Hắn khóc?

Lục Lê đưa tay vuốt mặt một cái, quả nhiên là nước mắt lạnh lẽo.

Bàn tay nhân ngư lại nhẹ nhàng xoa đầu Lục Lê.

Lục Lê hết sức chuyên chú vì nó tiêu độc, xoa thuốc, băng bó. Hắn biết cái tên này năng lực tự lành rất mạnh, nhưng cũng cần thời gian khôi phục, vì lẽ đó phải băng bó là điều rất trọng yếu.

Đợi đến khi cuộn băng gạc cuối cùng dùng hết, Lục Lê đứng thẳng lên, giơ tay xoa nhẹ thái dương nhân

ngư chảy đầy mồ hôi lạnh.

Sau đó, hắn tàn nhẫn vung ra một cú tát.

Nhân ngư ánh mắt không thay đổi, vẫn sủng nịch, bao dung, yêu thương nhìn hắn.

Lục Lê không nhịn được duỗi ra hai tay, thở hổn hển ôm chặt nó, trong cổ họng khàn khàn, một câu nói đều không nói ra được.

Nhân ngư nói: "Ta yêu anh."

Lục Lê đáp lại nói: "Ta cũng yêu cậu."

95. Chương 95

Nhân ngư năng lực tự lành quả nhiên nghịch thiên, chỉ trong vòng ngắn ngủi nửa ngày, những vết thương nhỏ liền biến mất không còn tăm hơi, vết thương sâu tới xương cũng bắt đầu tự động cầm máu, khép lại, kết vảy, sinh cơ.

Lục Lê cầm lấy tay nhân ngư, xoa nhẹ da thịt bóng loáng như lúc ban đầu, cảm thấy phần mềm hack này cũng quá lợi hại đi.

Có điều như vậy cũng tốt, ít nhất hắn không cần lo lắng tên biến thái sẽ bởi vì mất máu quá nhiều mà chết.

Bóng đêm sâu thẳm, hào quang màu xanh giống như nguyệt quang chiếu xuống, trên mặt biển sương mù cùng tối tăm dung hợp lại thành một, mùa đông lạnh giá để không khí ngưng kết thành băng. Lục Lê hà hơi, lập tức có sương màu trắng tung bay ra ngoài, hòa tan vào trong bóng tối.

Lục Lê hai chân ngâm ở trong nước, hắn lẳng lặng nhìn nhân ngư trước mắt, cũng lẳng lặng nghe bên tai độ HE đang thong thả tăng lên.

Nhân ngư đem tầm mắt từ trên đùi hắn rời đi, ngược lại dính đến trên mặt Lục Lê, nhìn khóe mắt nó mang theo ý cười, Lục Lê bên môi cũng nâng lên vệt cười nhợt nhạt.

Nhân ngư như bị đầu độc, vọng tiến vào ánh mắt của nam nhân, không kìm lòng được áp sát tới, nhẹ nhàng chiếm lấy bờ môi mềm mại.

Lục Lê nghe được bên tai âm thanh gợn nước cắt ra, còn chưa kịp phản ứng lại, trên môi liền truyền đến

xúc cảm lạnh lẽo, quanh quẩn chóp mũi có mùi thơm ngọt ngào quen thuộc.

Lục Lê trừng mắt nhìn, không đẩy nó ra.

Nhân ngư trong con ngươi biển sâu có nhu tình cùng tình yêu say đắm, nó nhìn Lục Lê, như nhìn bảo vật tối trân ái của mình.

Nụ hôn lướt qua liền thôi, hai người chóp mũi đối lập, hơi thở hòa quyện vào nhau.

Lục Lê buông mắt xuống, cúi đầu né tránh ánh mắt của nó, giơ tay nện đánh một cái lên vai nhân ngư, khóe miệng không nhịn được ý cười, hắn nói: "Dáng dấp này của cậu nhìn thật là khờ."

Nhân ngư ánh mắt lóe lên, tay nó xoa nhẹ đầu gối Lục Lê, dáng vóc tiều tụy lời nói cầu xin: "Ta yêu anh."

Lục Lê "Ừ" một tiếng.

Nhân ngư lặp lại lời thề vĩnh cửu: "Ta yêu anh."

Lục Lê nói: "Ta biết rồi."

Một câu lại một câu, một lần lại một lần, gần như cố chấp đến chấp niệm, khát vọng người yêu đối với nó đáp lại.

Lục Lê duỗi ra cánh tay vòng lấy cổ nhân ngư, mỉm cười thấp giọng nói: "Được rồi được rồi, ta biết rồi, cậu nói một lần là được." Hắn dừng một chút, trịnh trọng lại nghiêm túc nói, "Ta cũng vậy, ta yêu cậu."

Sau khi Lục Lê nói xong câu đó, hắn quan sát kỹ vẻ mặt nhân ngư, một giây sau liền xác định cái tên này tuy rằng làm bộ dáng vẻ bình tĩnh, nhưng lại đang cật lực kiềm chế vui sướng.

Lục Lê trong lòng dâng lên chua xót.

Hắn khó chịu vô cùng, trong mắt cũng chua xót vô cùng, Lục Lê đem đầu chôn ở bên gáy nó, không muốn để cho nhân ngư phát hiện chính mình bi thương.

Nhân ngư có chút không biết phải làm sao, nó vỗ nhẹ phía sau lưng Lục Lê, động viên nỗi lòng nam nhân không thể kiềm chế.

Lục Lê đem nước mắt nóng rực dùng mu bàn tay lau đi, hắn hít một hơi thật sâu, yên tĩnh nằm nhoài trên người nhân ngư, từ lòng bàn chân truyền đến nhiệt lưu vẫn kéo dài tới trên người, toàn thân hắn đều giãn

ra, mỗi lỗ chân lông như nở ra ngoài.

Lần này, Lục Lê cảm thấy hai chân rất nóng, nhiệt độ này không giống lúc trước.

Thật giống như đã đạt đến điểm giới hạn, sắp sửa phát sinh biến hóa.

Phát sinh kia không chói mắt, ánh sáng vàng lóng lánh mềm mại, như sắp chờ đợi khai quật mỏ vàng, dụ dỗ thợ săn tiền thưởng mau đến cướp bóc.

Lục Lê không cảm nhận được đau đớn, có chăng chỉ là ấm áp ôn hòa.

Sau khi ánh sáng vàng nhu hòa qua đi, Lục Lê nhìn thấy đuôi cá màu vàng. Mấy ngày nay hắn vì chính mình chuẩn bị tâm lý, khi thấy thân thể của chính mình phát sinh biến hóa quái dị như vậy, vẫn là nhất thời khiến hắn không thừa nhận.

Nhưng nhân ngư rất cao hứng.

Tay nó khẽ vuốt lên đuôi cá người yêu, cẩn thận chạm đến lớp vảy nhẵn nhụi phía dưới, cảm nhận được đuôi cá màu vàng khi được nó xoa lên có hơi run rẩy lên, dị thường mẫn cảm.

Cùng trong thần thoại trong truyền thuyết miêu tả không giống nhau, nhân ngư không phải loài hung mãnh, mà là đa sầu đa cảm, nhu nhược đáng thương, thông minh cực cao nhưng chỉ có thể bị thợ săn nhắm làm đối tượng để săn bắt.

Lục Lê vẫn chưa hoàn toàn biến hóa còn đang suy nghĩ, có hay không sau khi triệt để biến hóa hắn sẽ nhận được phần mềm hack biến thái, nhưng hiện tại phát hiện ra, chính mình đã biến thành nhân ngư không cảm giác được một chút sức mạnh nào, trái lại so với trước còn suy yếu hơn một chút.

Lục Lê tâm thần chưa yên, nhân ngư tạm thời không còn âu yếm đuôi cá nữa, mà là tiến sát vào Lục Lê, duỗi ra cánh tay khẽ vuốt lên bụng nam nhân.

Gần đây nhân ngư làm động tác như thế này càng ngày càng nhiều, Lục Lê hỏi nó tại sao nhưng nhân ngư kiên quyết không nói ra, mà chỉ đối với hắn nở nụ cười hàm súc.

Liên tưởng gần đây giấc ngủ cùng nôn khan nhiều lần, Lục Lê trong đầu hỗn độn xuất hiện một ý nghĩ, liền phủ định toàn bộ tư tưởng không thể tưởng tượng nổi của mình.

Hắn đúng là điên mới liên tưởng đến những thứ kia.

Lục Lê đột nhiên lắc đầu, đem những thứ không thiết thực đều quăng ra ngoài.

Nhân ngư móng vuốt còn đặt trên bụng của hắn, tuy rằng cường độ xoa bóp khiến Lục Lê rất thoải mái, nhưng hắn vẫn kiên quyết đem móng vuốt biến thái vỗ xuống. Lục Lê nhìn về phía nhân ngư, hỏi về vấn đề tối hôm qua đã có được đáp án: "Nếu như ta đột nhiên biến mất, cậu sẽ thế nào?"

Nhân ngư rõ ràng không muốn trả lời, môi nó khẽ nhếch, lông mày thanh tú cau lên.

Bầu không khí ngưng trệ trong chốc lát.

Ngay lúc Lục Lê cho rằng nó không trả lời mình, liền nghe nhân ngư nói: "Nếu như anh biến mất, ta sẽ đi tìm anh. Vẫn tìm, vẫn tìm, nếu như không tìm được, liền tiếp tục tìm tiếp. Nếu như tìm được …" Bàn tay mát mẻ xoa lên gò má Lục Lê, tuyến âm thanh bằng phẳng đột nhiên biến thành âm trầm, tiếp tục nói, "Nếu như tìm được anh, liền lấy xích trói lại. Giữ lấy anh, giam cầm anh, nhưng ta vẫn như cũ sủng ái anh."

Ôi mẹ ơi, không hổ là tư duy biến thái.

Lục Lê mím môi, cốc vào đầu nó, nói rằng: "Cậu thật khờ."

Nhân ngư mở ra hai tay vây quanh eo Lục Lê, đem đầu tựa trên bụng mềm mại, tựa hồ đang lắng nghe gì đó.

Lục Lê nghe được độ HE đạt đến mức cao nhất: "Độ HE 100, một thế giới mới đang chờ tải về, đếm ngược mười một giờ năm mươi chín phút."

Nghe được âm thanh này Lục Lê sững sờ, hỏi hệ thống: "Tại sao lần này lại có bước đệm thời gian?"

Hệ thống nói: "Tốt nhất thế giới nào cũng có."

Lục Lê nói: "… Mày còn chưa nói tại sao."

Hệ thống chần chờ một chút, nói rằng: "Cậu chủ, nếu như có thể, tui hi vọng anh ở thế giới này lưu lại. Đương nhiên, nếu như anh không muốn, tui vẫn sẽ tôn trọng quyết định của anh."

Lục Lê quá quen thuộc hệ thống đối với hắn nói lải nhải quá nhiều, hỏi ngược lại: "Mày có phải lại giấu tao điều gì?"

Đối mặt Lục Lê đưa ra chất vấn, hệ thống lựa chọn đơn giản giả bộ chết. Lục Lê nhiều lần giục, hắn mới do do dự dự nói đâu đâu: "Anh còn không cảm giác được sao? Thế là xong, không ngờ thần kinh anh lại thô đến như vậy…"

Lục Lê trầm mặc một hồi, nói rằng: "Đây chỉ là một trò chơi, đúng không? Chỉ cần có thể thuận lợi qua

cửa, là có thể sống sót trong thế giới hiện thực, như vậy tại sao tao…" Hắn nghĩ đến hồi lâu, mới nói tiếp, "Vậy vì sao mày lại cho rằng, tao lựa chọn lưu lại nơi này?"

Hệ thống nói: "Anh quả thật máu lạnh, vô tình nha."

Lục Lê không nói nữa.

Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm thưa thớt bị mây đen nuốt chửng che kín cả mặt trăng, nhìn chăm chú một hồi sau đó ôm lấy nhân ngư. Lục Lê cúi đầu, nâng mặt nó lên, cấp thiết tìm kiếm môi đỏ đẹp đẽ, khinh nhu ấn xuống, duỗi ra đầu lưỡi liếm quanh môi nó, để môi trên dính ướt nước bọt.

Đây là lần đầu tiên nam nhân đối với nó chủ động như vậy.

Trong mắt nhân ngư mang theo tiếu ý cùng hơi ngạc nhiên, nó nhắm đồng mắt tựa như biển sâu, đem hết thảy tình cảm mãnh liệt thấp kém ẩn giấu đi, buông xuống lông mi màu đen kề sát mí mắt hắn, trong lúc lơ đãng làm cho người ta có cảm giác nhu nhược.

Lục Lê đầu lưỡi thâm nhập vào, hắn hôn kỹ cũng không cao siêu, nhưng thái độ rất chăm chú. Hết sức mô phỏng động tác nhân ngư nhưng lại thất bại, hắn liền bỏ mặc chính mình không lưu ý hình thức nữa, mà là chăm chú tiếp cận thân mật.

Nụ hôn cuối cùng kết thúc trong triền miên lâu dài, Lục Lê tiến đến bên tai nhân ngư, nỉ non ra âm tiết mơ hồ.

Tâm tình của hắn, chỉ có gió biết.

Trên mặt biển sền sệt bay lên ánh sáng mỏng manh, mặt trời chiếu xuống mặt biển từng điểm hướng lên trên, cuối cùng đem chính mình kéo duỗi ra, ánh sáng óng ánh soi sáng mặt biển, màu xanh lam thâm trầm tựa hồ cũng bị nhuộm thành trong suốt.

Một ngày mới bắt đầu.

Một sinh mệnh mới cũng bắt đầu.

Lục Lê vẫy vẫy đuôi cá màu vàng, phía trên chói lọi như dát hoàng kim chói mắt, dưới ánh mặt trời khúc xạ ra hào quang. Lục Lê vẫn không quen cảm giác mới mẻ này, hắn đung đưa vây đuôi xa lạ, đi trêu chọc đuôi cá màu bạc bên cạnh cách đó không xa.

Trong khoảnh khắc khi hai đuôi cá chạm vào nhau, Lục Lê không nhịn được cả người run lên, một luồng điện lưu vui vẻ đột nhiên đánh vào hắn, trong đầu thật giống như có khói tràn ra, sau đó liền trở nên trống rỗng.

Mẹ nó chứ, tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng cái cảm giác này quá mức sung sướng, lại quá mức thoải mái.

Nhân ngư nhìn ánh mắt của hắn càng thêm ám trầm, Lục Lê đỏ mặt liếc tầm mắt sang chỗ khác, tránh né đồng mắt nó tràn ngập tình dục trần trụi.

Đến khi tên biến thái đem hắn áp đảo, hắn mới hậu tri hậu giác giãy dụa lên.

Lục Lê cho rằng nó sẽ nhân cơ hội làm chút gì đó, thế nhưng tên biến thái đột nhiên đổi tính, chỉ là nhẹ nhàng ôm hắn, để cho mình ỷ ôi trong ngực của nó.

Lục Lê có chút không thích ứng, hắn đưa tay ôm lấy nhân ngư, ở trên môi đối phương ấn xuống một nụ hôn nhẹ nhàng, hỏi: "Có tới hay không?"

Nhân ngư vẻ mặt hơi run, không biết rõ trong lời nói của hắn mang ý tứ gì.

Tiếp đó, phản ứng lại chính là mừng như điên.

Lục Lê kỳ thực vẫn đối với loại vận động này không hứng thú gì, mà lần này, hắn càng muốn chủ động một chút. Hắn đem nhân ngư đẩy ngã trên mặt đất, ngây ngốc đè lên, liếm liếm bờ môi khô khốc, nói rằng: "Đến đây đi."

Đuôi cá mới mọc đặc biệt mẫn cảm, để lần giao phối chính thức này trở nên càng thêm tình thú.

Toàn thân bị dằn vặt đều trở nên thoát lực Lục Lê nện đánh nhân ngư không biết thỏa mãn, thở hổn hển, tuyến thanh âm khẽ run nói: "Có thể, có thể …"

Đuôi cá dẻo dai màu bạc không tha thứ triền tới, đem lại cho hắn niềm vui thích vô tận.

Sau đó.

Lục Lê khí lực động một ngón tay đều không có, nhân ngư vây quanh bên hắn, đem nụ hôn nhỏ vụn in lên tấm lưng bóng loáng. Hai người bọn họ đuôi cá còn quấn quýt lẫn nhau, Lục Lê tóc đen đều bị mồ hôi thấm ướt, đầu óc của hắn một mảnh hỗn loạn, hãm sâu vào lốc xoáy bên trong tình dục.

Trong không khí triền miên, Lục Lê nghe được âm thanh điện tử: "Một thế giới mới đã tải xong… Năm, bốn…"

Đếm ngược trong lúc bức bách như thế này, Lục Lê mặt ửng hồng rút đi, đổi thành trắng xám luống cuống.

Hắn đột nhiên xoay người lại, kéo xuống cổ nhân ngư, tiến đến bên tai hắn, cật lực, khàn giọng, dùng hết sức lực toàn thân nói: “Xin lỗi.”

Lục Lê cho rằng hắn nói ra sẽ rất mạnh mẽ, lại không nghĩ rằng yết hầu giống như bị người bóp lấy thật chặt, để phân lượng câu nói này trở nên nhẹ nhàng.

Rất nhanh sẽ tiêu tan trong không khí.

“Hai, một…”

Trước mắt Lục Lê đột nhiên tối sầm lại.

(Hết chương 95 – Kết Thúc Thế Giới Thứ Sáu)

96. Chương 96: Phiên Ngoại Nhân Ngư: Luân Hồi (phần Một)

Sau khi ý thức được phát sinh ra chuyện gì, nhân ngư tay nhẹ nhàng run rẩy lên, con ngươi hắn sẫm màu co rút nhanh, trên mặt mỹ lệ vặn vẹo đến dữ tợn.

Hắn đem người yêu nhiệt độ trở nên lạnh lẽo ôm vào trong ngực, hắn từng lần từng lần một kêu tên người yêu, trong thanh âm không hề che giấu chút bi ai nào.

Không thể tiếp thu.

Không thể tiếp thu.

Làm sao có thể tiếp thu.

Nhân ngư đem đầu tựa ở trên người người yêu, bàn tay của hắn từ gò má hướng phía dưới khẽ vuốt, đi thẳng tới trên bụng mềm mại.

Bên trong còn có nhịp tim yếu ớt đang nhảy nhót, cất giấu một sinh mệnh còn sống. Nhân ngư vẫn không có nói cho người yêu cái sự thật kia.

Dòng máu của hắn có thể khiến cho người khác biến dị, mà ngay trong quá trình biến dị, nhân loại có thể nắm giữ đuôi cá mỹ lệ, trong cùng một lúc bọn họ sẽ thai nghén dòng dõi đời sau.

Nhân ngư tự xưng là thông minh tuyệt đỉnh, hắn biết nhân loại là sinh vật như thế nào, cùng người yêu nghiên cứu chính mình, hắn cũng đem người yêu nghiên cứu rất thấu triệt.

Hắn biết nhân loại có phân chia nam nữ, giống như loài cá bên trong phân biệt thư hùng.

Hắn còn biết một loại được gọi là 'Tôn nghiêm nam tính'.

Vì lẽ đó nhân ngư không dám nói cho người yêu sự thật này, hoặc là nói hắn đang sợ hãi, sợ hãi người yêu của hắn biết sự thật này, sau đó sẽ lo sợ bất an, coi chính mình là quái vật.

Đương nhiên, từ nhân loại biến dị thành nhân ngư, đối với người yêu mà nói vốn dĩ là một chuyện khó mà tin nổi.

Nhân ngư biết người yêu ép buộc chính mình thích ứng tất cả, nét cười của y rất miễn cưỡng, ánh mắt y lộ ra đau thương mơ hồ, sắc mặt y mỗi lần thân thể phát sinh biến hóa đột nhiên trở nên trắng bệch.

Những điều này nhân ngư đều biết.

Vì lẽ đó cũng khiến hắn không thể nói, không dám nói.

Mà những lời hắn 'Tự cho là' kia, hắn đã sớm làm tốt tư tưởng tương lai, hiện tại toàn bộ đều hóa thành bọt nước.

Nhân ngư nhắm mắt lại, trên mặt là thần sắc cực kỳ thống khổ, chăm chú ôm người yêu vào lòng, tiến đến bên tai y, nói rằng: "Ta sẽ không bỏ qua cho anh."

Hắn chậm rãi mở mắt ra, cảm giác âm u vắng lặng ở biển sâu giống như trong con ngươi của hắn.

Nhân ngư cẩn thận từng li từng tí một đem người yêu dùng quần áo gói lại, trên môi mất đi màu máu ấn xuống cái hôn nhẹ nhàng, không nghe thấy được lời nỉ non từ hắn: "Anh trốn không thoát, vĩnh viễn vĩnh viễn, chỉ có thể lưu lại ở bên cạnh ta."

Nhân ngư đem người yêu thu xếp xong xuôi, tiếp đó đem băng gạc quấn trên eo bụng cởi ra, lộ ra vết thương bên trong khôi phục hơn nửa. Vết thương sâu tới xương không chảy máu nữa, nhưng nhìn thấy vẫn giật mình hoảng hốt.

Hắn đem mình ngâm trong biển, tóc đen thật dài trôi nổi trên mặt nước, cảm nhận được nỗi đau xé rách tim gan.

Nhân ngư xoay người lại, một lần cuối cùng liếc nhìn sào huyệt bọn họ, còn có người yêu lẳng lặng mê man

ở nơi tận sâu xa kia.

Hắn nói: "Ta đi tìm anh."

"Đem anh mang về."

Nhân ngư vung vẩy vây đuôi màu bạc, đem ánh mắt quyến luyến thương xót thu hồi lại, buông xuống con ngươi, theo phương hướng gió biển, đi đến cái nơi mà hắn đã tới trăm lần, ngàn lần, hải vực quen thuộc.

Đó là biển Erfene, cũng là nơi bọn họ lần đầu tiên gặp mặt.

Nhân ngư đang lẳng lặng chờ đợi.

Chờ đợi những người sưu tập sinh vật kỳ bí xuất hiện trăm lần, ca nô xuất hiện ngàn lần trong tầm mắt hắn, đồng thời như trăm lần trước, ngàn lần như thế, đem hắn vớt lên thuyền.

Nhân ngư nguyên bản căm hận cùng căm ghét tao ngộ, nhưng lúc này đây lại mong chờ phát sinh trước nay chưa từng có.

Tuy rằng không thể tưởng tượng nổi, nhưng loại sinh vật như nhân ngư này tồn tại sự thật là như vậy, hắn vô số lần luân hồi cũng là sự thật.

Theo đúng nguyên tác vừa mới bắt đầu, đúng quy củ đúng quỹ đạo căn bản không có chút nào lệch khỏi.

Tên nhà sinh vật học Bùi Nhan mang theo học sinh đi đến biển Erfene, bọn họ thông qua trinh sát, thành công bắt lấy nhân ngư chỉ có trong thần thoại mới xuất hiện.

Hơn nữa Bùi Nhan còn phát hiện, nhân ngư cũng không giống như bên trong thần thoại miêu tả là hung tàn bạo lực, mà là dị thường hiền lành thuận theo.

Liền làm sứ đồ trầm trọng thêm mọi việc, thí nghiệm tàn nhẫn tiếp tục, thống khổ dằn vặt một khắc đều chưa từng ngừng lại.

Cho dù bản tính có thuần lương như thế nào đi chăng nữa, thân thể lại vô lực, nhân ngư trải qua thí nghiệm không phải người bình thường có thể chịu được, cuối cùng không thể kiềm chế được bộc phát ra.

Hắn quyết định được ăn cả ngã về không.

Bùi Nhan đã hoàn toàn đúng khi hắn thả xuống cảnh giác, trong mắt tên nghiên cứu lãnh khốc lại tàn

nhẫn này, nhân ngư chỉ là một loại trí lực trung đẳng thậm chí hạ đẳng, không có bất kỳ lực công kích cùng uy hiếp nào.

Thời điểm Bùi Nhan lại một lần nữa đem hắn phóng tới trên bàn mổ, nhân ngư trong tay nắm chặt dao giải phẫu cầm trong lòng bàn tay của chính mình, đồng thời ở giây tiếp theo, cắt ra trên cổ Bùi Nhan động mạch lớn.

Máu tươi nóng rực văng đầy trên mặt hắn, nhân ngư từ trong con ngươi sợ hãi của nhà nghiên cứu, nhìn thấy mặt không hề cảm xúc chính mình.

Nhân ngư kéo lên khóe miệng, lộ ra mỉm cười tàn nhẫn.

Nhân ngư giơ cao cánh tay lên, tiếp theo chém xuống liên tiếp, lần này mục tiêu của hắn là lòng ngực nam nhân.

Hắn nghe được tiếng dao giải phẫu sắc bén mạnh mẽ cắt lên da thịt.

Hắn nghe được nam nhân rên rỉ sắp chết lại không cam lòng.

Tuyệt vời như thế, dễ nghe như vậy.

Hết thảy đều kết thúc.

Nhân ngư ghét bỏ đem máu tươi trên mặt dùng ngón tay bôi đi, hóa ra tên nhân loại này máu tươi lại ấm áp đến vậy, hắn còn tưởng rằng nó sẽ lạnh lẽo, dày đặc màu đen kịt.

Hắn đẩy ra cửa sổ phòng thí nghiệm, say sưa ngửi khí tức tinh ngọt biển rộng ngoài cửa sổ, thả người nhảy một cái, liền từ khoang thuyền lầu hai nhảy xuống, quay về biển rộng ôm ấp.

Nhân ngư tưởng chính mình trốn ra được. Hắn thoả thích ở trong biển rộng bơi lội, lớn tiếng hô hoán đàn hải âu bay lượn ở trên không, dùng vỏ sò cùng trân châu làm thành dây chuyền tinh xảo đẹp mắt đưa cho cá heo.

Chỉ là không nghĩ tới, thật sự không nghĩ tới.

Vào ngày thứ hai, hắn lại nhìn thấy cái ca nô hắn hận thấu xương kia, thời điểm bị bắt lại lên thuyền, lại nhìn thấy cái tên nghiên cứu hận không thể khoét huyết nhục kia.

Phòng thí nghiệm quen thuộc, bồn thủy tinh quen thuộc, bàn mổ quen thuộc.

Nhân ngư không có phản kháng chính diện, Thượng Đế lúc sáng tạo ra biển rộng, đã quên dành cho bọn họ năng lực tương ứng.

Nhân ngư không thể làm gì khác hơn là nhẫn nại.

Hắn ẩn nhẫn ngủ đông, rốt cuộc tìm được thời khắc Bùi Nhan thư giãn.

Lượng lớn máu tươi phun trào ra, mùi máu tanh nồng nặc lan truyền mỏng manh trong không khí. Nhân ngư thảng thốt đem dao trong tay ném xuống đất, lại một lần nữa hoảng loạn mở cửa sổ chạy ra bên ngoài.

Một lần, hai lần, ba lần… Vô số lần.

Nhân ngư đếm không hết hắn cùng tên nghiên cứu khó ưa gặp gỡ bao nhiêu lần.

Đồng mắt trong trẻo biến thành ám trầm nhìn không thấu, vẻ mặt trở nên lạnh lẽo cùng mất cảm xúc, nhân ngư từ cái bóng trong nước nhìn thấy chính mình, cảm thấy quái dị lại xa lạ.

Như vậy bắt giữ cùng bị bắt cứ như vòng lặp luẩn quẩn, mãi đến tận nhân ngư nắm giữ được sức mạnh đều không thể bị phá vỡ.

Ánh mắt, tiếng ca, sức mạnh, đều là vũ khí của hắn.

Nhân ngư bị bắt lên ca nô, lưới đánh cá trói buộc hắn trước đó không lâu bị răng cá mập cắn gây trọng thương thân thể, máu màu xanh lam từ thương tích hắn chậm rãi chảy ra.

Sau khi hắn có năng lực, cũng là vì đem sức mạnh của hắn tạm thời áp chế lại, mỗi lần sắp đến thời khắc luân hồi, đều sẽ có một con động vật biển to lớn đem hắn gây trọng thương, sau đó ca nô nhân cơ hội dùng lưới đánh cá bắt giữ hắn tới đây.

Vui mừng chính là, lần này hắn không cần lại ngủ đông lâu như vậy nữa, mà có thể trực tiếp dùng nắm đấm đập bể kiếng, lại dùng móng tay sắc bén cắt ra yết hầu nam nhân.

Luân hồi vẫn tiếp tục.

Nhân ngư vô số lần trải qua luân hồi, vô số lần muốn chạy trốn cái mê hồn trận này.

Chỉ là hắn bất kể nỗ lực như thế nào, đều không thể đánh vỡ nguyền rủa vĩnh hằng này.

Mãi đến tận có một lần. Hắn gặp phải Bùi Nhan không giống như trước.

Bùi Nhan nhìn trong ánh mắt của hắn vẫn mang theo ca ngợi, còn đối với sự vật mới mẻ với ánh nhìn tràn đầy nóng rực. Nhân ngư đối đầu con ngươi hắn, nhìn thấy trong mắt nam nhân tâm tình cuồn cuộn, nhưng phát hiện mình không có như những lần trước căm hận đến như vậy.

Tâm tình từ lâu không có sóng lớn lúc này vẽ ra sóng gợn nhàn nhạt, nhân ngư sinh ra một loại ý nghĩ đùa cợt y.

Nghĩ như thế, liền bắt tay thực hiện.

Nhìn thấy nam nhân đỏ cả mặt từ trong ảo giác thoát ra ngoài, lại dùng ánh mắt không thể tin nhìn về phía hắn, hoảng loạn tránh né ánh mắt hắn đưa tới, nhân ngư tâm tình trở nên thỏa mãn.

Hắn nghĩ, tạm thời giữ lại người này, đợi đến khi nam nhân lộ ra bộ mặt ghê tởm thật sự, hắn sẽ không chút do dự giết chết nam nhân.

Chỉ là hắn không nghĩ tới, thí nghiệm từ lâu theo dự liệu không có chân chính làm.

Nam nhân chỉ là nỗ lực dùng lời nói giao lưu với hắn, lại dùng bút miêu tả phác họa trên cuốn sổ, mà đặt ở phía bên cạnh bồn thủy tinh, là máy móc điều chỉnh nhiệt độ thích hợp.

Vết thương trên người nhờ dịch dinh dưỡng cùng thân thể ảnh hưởng nên tự khép lại, sớm đã biến mất không còn dấu vết.

Nhân ngư hưởng thụ yên tĩnh trong chốc lát.

Trong vô số lần luân hồi, kỳ thực hắn từ lâu đã kiệt sức.

Nhân ngư đem hai bàn tay kề sát trên vách thủy tinh, hắn vẻ mặt giả vờ bi thương, dùng ngôn ngữ của chính mình nói: “Ta muốn giết anh.”

“Cắt cổ anh ra, khiến máu tươi văng tứ phía.”

“Đâm vào lòng ngực anh, không thèm nhìn anh bi ai gào thét trong tuyệt vọng.”

Lời nói hắn cực kỳ máu tanh, nhưng nhìn thấy nam nhân trên mặt biểu hiện bi thương, hắn giả vờ trên mặt bi ai hơi run lên, trong lòng dâng lên bệnh trạng thỏa mãn toàn thân.

Hắn từ bỏ muốn nói ra.

Nam nhân cố ý cùng hắn nói chuyện, nhân ngư không tiết lộ chính mình đã sớm học được ngôn ngữ loài người, giả bộ ngốc kêu tên của hắn.

Thế nhưng cực kỳ thật lòng nói: "Bùi, Nhan."

Nhìn thấy nam nhân trên mặt lộ ra nụ cười cao hứng, nhân ngư cảm thấy lần này tên nghiên cứu thật quá sức ngu dại, hay là hắn chỉ ở trước mặt mình, mới không che giấu biểu hiện bản thân.

Có điều không thể phủ nhận chính là, nhân ngư thích nam nhân như vậy.

Nam nhân trêu đùa xong còn muốn cho hắn một cái tên.

Nhân ngư từ nhỏ đến lớn chưa từng thấy bộ tộc của hắn, chưa từng thấy cha mẹ hắn, càng không muốn nắm giữ tên của chính mình.

Tuy rằng biểu hiện nhân ngư không quá thích cái tên gọi là "Tán Tỉnh", nhưng hắn cũng cực kỳ quý trọng cái tên này.

(Hết chương 96)

97. Chương 97: Phiên Ngoại Nhân Ngư: Luân Hồi (phần Hai)

Nhân ngư hai tay ôm ngực, lạnh lẽo nhìn nam nhân suýt chút nữa liền bị đạn súng săn ghim vào người, không có một chút nào có ý định trợ giúp y.

Hắn cho rằng đây chính là vận mệnh.

Nam nhân lần này sẽ không chết ở trong tay hắn, mà sớm có người thay thế hắn giết chết nam nhân.

Nhân ngư lẳng lặng mà nhìn, nhìn viên đạn xuyên qua lòng ngực nam nhân, nhìn máu tươi từ thương tích y không ngừng tràn xuống mặt đất, nhìn y phát sinh tuyệt vọng rên rỉ không cam lòng.

Tất cả, cơ bản hẳn là sẽ như vậy.

Thế nhưng nam nhân như nắm lấy cọng rơm rạ cuối cùng, trong miệng vô ý thức sợ hãi kêu tên của hắn, vốn là thờ ơ, lạnh nhạt nhưng tâm nhân ngư bỗng nhiên hẫng một nhịp.

Tâm tình quỷ dị từ đáy lòng tràn ra.

Loại tâm tình này khiến nhân ngư mất đi bình tĩnh, khi nam nhân thất kinh trốn đến phụ cận gần hắn, nắm đấm liền nâng lên, dễ như bỡn liền đem kính chống đạn phá nát.

Hắn cắt cổ cái tên hung hăng kia, tiếp đó đem nam nhân kéo lên, ôm vào trong ngực.

Nhân ngư mở ra cửa sổ, lại như vô số lần trước thả người nhảy xuống.

Lần này không giống chính là, cùng hắn đồng thời thoát đi khỏi phòng thí nghiệm, là tên nghiên cứu khiến hắn hận thấu xương kia.

Ở trong biển nam nhân hung hăng không chịu đứng lên, trên thực tế, trong luân hồi nam nhân tuy rằng nhìn bề ngoài hung hăng, thực chất đối với hắn hoàn toàn không có kinh sợ.

Nhân ngư vốn định trầm mình trong biển rộng dằn vặt nam nhân, sẽ đem nam nhân mang về sào huyệt hắn, chậm rãi đem món nợ thanh toán hết thảy.

Nhưng nhân ngư lại không nghĩ rằng nam nhân giảo hoạt như thế.

Y dựa vào cánh tay không bị thương, suy yếu hướng mình làm nũng.

Y nói: “Ta lạnh quá, đau quá…”

Ngữ khí mềm mại lại ngọt ngào khiến nhân ngư trong lúc hoảng hốt nghĩ bản thân đã từng ăn qua một loại quả hồng, chỉ cần nhẹ nhàng cắn một cái, liền ngọt đến tận trong lòng.

Nhìn nam nhân sắc mặt tái nhợt, con ngươi ướt át, hắn như bị mê hoặc, hoàn toàn không rời khỏi tầm mắt mình. Nhân ngư thử tổ hợp từ ngữ, đem lời muốn nói chắp vá lại.

Hắn không phải không nói được ngôn ngữ nhân loại, chỉ là xem thường mà thôi. Bởi vì hắn không muốn lại cho tên nghiên cứu này càng thêm nhiệt tình.

Hắn nói: “w—wo—” hôn ta.

Nam nhân nghe không hiểu, y ngơ ngẩn lại hồ đồ ngẩng đầu lên, con ngươi đen bên trong nhìn thấy bóng hình hắn.

Nhân ngư nâng đỡ eo y, đem nam nhân dìu ra mặt nước, ấn đầu y xuống, hai đôi môi chạm vào nhau.

Xúc cảm mềm mại.

Không muốn dừng lại.

Nam nhân kinh hãi rồi, y ngạc nhiên trừng lớn hai mắt, chí ít ở trong mắt nhân ngư, dáng dấp y rất là đáng yêu.

Kết thúc nụ hôn, nam nhân lại bắt đầu thế công của mình, y ngữ khí mềm mại cầu xin cho mình, nói thương thế y quá nặng, mất máu quá nhiều mà chết.

Nhân ngư coi chính mình trải qua nhiều lần luân hồi như vậy, tâm từ lâu ngừng đập liền nhảy lên, huyết dịch từ lâu đình chỉ đã vận chuyển lại.

Nhưng mà hắn nhẹ dạ.

Nhân ngư nhẹ dạ đem nam nhân bởi vì mất máu quá nhiều dẫn đến hôn mê một lần nữa thả lại trên thuyền, núp trong bóng tối hắn nhìn trên thuyền đèn đuốc sáng choang, một mảnh rối loạn.

Hắn yên lặng mà suy nghĩ lúc nào lại tiếp tục trả thù y.

Không có luân hồi ràng buộc gông xiềng hắn, để hắn có thời gian thở dốc, cũng có thể bắt đầu tìm cách làm sao đi báo thù.

Lại như mỗi sinh vật đều có thời kỳ động dục, hắn cũng không ngoại lệ. Mỗi lần gặp phải tình huống đặc thù này, hắn trốn đến bên trong sào huyệt, mãi đến tận tình dục mãnh liệt rút đi.

Nhưng lần này hắn không làm như vậy, trong não hắn chậm rãi hiện lên một hình ảnh mơ hồ, từ từ rõ ràng lên.

Nhân ngư tìm tới vị trí nam nhân trên thuyền kia, nhìn thấy nam nhân.

Đồng thời, giữ lấy y.

Quả nhiên, nam nhân giãy dụa rất lợi hại, mặc dù bị nhiễm phải nước bọt mà rơi vào vòng xoáy tình dục, nam nhân có thể chống cự, nhưng ánh mắt nhàn nhạt chán ghét vẫn cứ đâm nhói vào lòng hắn.

Nhân ngư hướng về nam nhân nói: “Ta giữ lấy anh.”

Nam nhân hai gò má ửng đỏ, hắn lắc đầu kịch liệt nói: “Không…”

Nhân ngư bên môi nâng lên nụ cười nhạt, hắn nói: “Anh là của ta rồi.”

Nhân ngư lần thứ hai bò lên trên cửa sổ phòng thí nghiệm, bắt đầu tiến hành trò vui khởi động, hắn dỡ xuống hết thảy phòng bị nhưng gặp phải nam nhân trả thù.

Thời điểm kim gây tê chích vào, nhân ngư trên mặt lộ ra phản bội cùng đau xót, nhưng trên thực tế trong lòng hắn dị thường bình tĩnh. Bởi vì hắn biết, hay phải nói đây là một loại dự cảm, nam nhân sẽ không làm thương tổn hắn.

Thuốc mê đối với hắn mà nói chỉ vẻn vẹn một phút, hắn giả bộ mê man, nghe nam nhân ảo não nỉ non lời nói nhỏ nhẹ, bên môi nâng lên nụ cười như có như không.

Tỉnh lại hắn giả vờ ra dáng vẻ cao cao tại thượng, ngay cả một tia dư quang cũng không chịu bố thí cho nam nhân. Nhưng trên thực tế, hắn cẩn thận quan sát nam nhân, ngay cả vẻ mặt nhỏ bé nhất của hắn đều không nỡ lòng bỏ sót.

Nam nhân thẹn quá thành giận dùng hai tay đánh lên vách thủy tinh, hắn chất vấn chính mình, nói rằng: “Cậu không có tư cách oán giận ta, đều là cậu tự làm tự chịu, nếu như không phải cậu điều khiển ta, dụ dỗ ta, còn…” Nam nhân xấu hổ mở miệng liền ngậm miệng lại, hắn phẫn nộ nhìn mình, nhân ngư cảm thấy hắn hiện tại thật đáng yêu.

Có điều nói tới dụ dỗ, hắn chỉ làm khi lần đầu tiên gặp mặt dùng năng lực của hắn. Nhân ngư có thể dùng trân châu cùng vỏ sò xâu thành chuỗi hạt xin thề, sau lần đó, hắn sẽ không sử dụng lại loại năng lực đặc biệt kia nữa.

Bởi vì so với mê hoặc, hắn càng muốn biết tâm tình chân thật nhất của nam nhân.

Lúc hắn lắc đầu phủ quyết, trong mắt nam nhân vẫn không tin.

Trong hồi ức nhân ngư phát hiện, cũng chính vào thời khắc này, nam nhân trong lúc vô tình đã thích hắn, chỉ là khi đó bọn họ không có phát hiện mà thôi.

Nhân ngư tiếp nhận trở về đất liền, nếu hắn cự tuyệt, nam nhân tuyệt đối không đồng ý.

Nhân ngư không có ý nghĩ khác, hắn đơn thuần chỉ muốn cùng nam nhân ở gần nhau thời gian càng lâu một chút.

Trở lại trên đất liền cũng không hề có sự khác biệt, hắn vẫn cứ sinh sống ở trong thủy hang, tương tự như bị bỏ vào phòng thí nghiệm.

Nhưng không giống chính là, bên người nam nhân xuất hiện một nữ nhân nóng bỏng.

Hơn nữa rất hiển nhiên, người phụ nữ kia đối với hắn có ý tứ khác.

Nhân ngư nhìn thấy nữ nhân đối với hắn có cái nhìn không hề che giấu, tầm mắt trần trụi, trong lòng đặc biệt buồn bực.

Loại tâm tình buồn bực này thăng cấp lên thành phẫn nộ, hắn phẫn nộ với hết thảy vật mình mơ ước bị người khác muốn chiếm lấy.

Vừa nghĩ tới nam nhân đã từng trong trí nhớ không có hắn, trái tim của hắn lại như bị người tàn nhẫn mà nắm lấy, rất đau đớn.

Bệnh trạng ý muốn sở hữu để hắn hận không thể xé nát y phục của nam nhân triệt để giữ lấy hắn, để tất cả mọi người biết nam nhân là của hắn, đừng nên vọng tưởng hắn chia sẻ.

Nhân ngư cật lực nhẫn nại âm u trong lòng, hắn nắm chặt song quyền đến run rẩy, ở trong đầu từ lâu hình thành tư tưởng không thể chờ đợi được nữa muốn đi thực thi.

Nhân ngư biết trong máu của hắn có thành phần đặc thù gì, chỉ một chút máu sẽ có công hiệu gì, mà khi tới một trình độ nào đó, sẽ sản sinh dị biến.

Hắn vốn định đợi đến lúc thời cơ chín mùi lại thực thi kế hoạch của hắn, nhưng vào buổi tối ngày hôm ấy, nhân ngư nhìn thấy Vivian cũng muốn đi thực thi kế hoạch của ả.

Nữ nhân bất đắc dĩ thở dài, xem vật chủng thần bí này như đối tượng nói hết ra: "Giáo sư Bùi đúng là người lạnh nhạt gì đâu ấy, ta đây thích hắn đến như vậy. Đêm nay ta quyết định lần thứ hai đi dụ dỗ hắn, vận váy đầm màu đen cùng thắt lưng Lace tao nhã, ha ha."

Cô càng nói càng hưng phấn, bởi vậy lơ là vẻ mặt nhân ngư càng ngày càng lạnh lẽo.

"Tuy rằng lần trước hắn nghĩa chính ngôn từ đuổi ta ra ngoài, bất quá lần này..." Vivian cười giơ lên ống chích trong tay, nói rằng, "Nam nhân mà, nửa người dưới đều là động vật. Nói cho cậu cậu cũng không hiểu đâu."

Nhân ngư mắt sắc ám trầm, ánh mắt hắn đối đầu nữ nhân nhìn sang, đón lấy, môi đỏ khẽ giương lên độ cong vừa phải.

Vivian ánh mắt trở nên dại ra.

Nhân ngư đem nam nhân đặt xuống trên bàn mổ, trói người y lại. Hắn ở trên cao nhìn xuống nam nhân, rốt cục người này đã thuộc về hắn.

Chỉ là còn chưa đủ.

Nhân ngư dùng dao giải phẫu sắc bén cắt ra cổ tay mình, một hồi lại một hồi, một lần lại một lần đút cho nam nhân, đau đớn mãi đến khi mất cảm giác cũng không dừng lại, thay vào đó chính là một loại cảm giác quỷ dị thỏa mãn.

Mãi đến tận đem huyết dịch đút vừa đủ, nhân ngư mới ngừng lại. Hắn nhàn nhạn liếc mắt trên cánh tay vết thương đang khép lại, duỗi ra đầu lưỡi nhuận ướt đôi môi khô khốc, tiếp đó dời ánh mắt, phóng tới trên thân nam nhân để trần.

Nhân ngư cúi thân xuống, bắt lấy môi nam nhân.

Phóng túng, trầm luân.

Cái này cũng nằm trong kế hoạch không thể thiếu một bước.

Nhân ngư rốt cục đem nam nhân mang về sào huyệt hắn. Nhân ngư rất vui vẻ, nam nhân lại có vẻ sa sút.

Y không thích ứng, chỉ là khi cơn phẫn nộ qua đi, lại không nghe được y nói một câu oán giận.

Chỉ chờ đến lúc đuôi cá chân chính xuất hiện, nhân ngư mới xác thực nam nhân có phải đã thụ thai hay không?

Mà trước đó, nhân ngư vẫn rất thích mò bụng dưới bằng phẳng nam nhân.

Chỉ là hắn vạn vạn không nghĩ tới, khi đuôi cá màu vàng xuất hiện, mà hắn cũng xác định được sự thật vào ngày thứ hai, nam nhân liền rời đi hắn.

Nếu như biến mất, nếu như biến mất, nếu như biến mất…

Nhân ngư hầu như có thể khẳng định, nam nhân đã từng lấy ra ý tưởng là y đã biết chân tướng mọi việc.

Nhân ngư vẩy vẩy vây đuôi màu bạc, hắn lộ nửa người trên mặt nước, tóc thật dài rũ xuống, trôi nổi trên mặt biển.

Hắn đang chờ đợi.

Chờ đợi ca nô quen thuộc xuất hiện.

Nhưng hắn không chờ đợi được, từ buổi sáng đến chạng vạng, từ chạng vạng lại đến tối, nhân ngư vẫn không nhìn thấy chiếc ca nô kia.

Trong lúc này, nhân ngư lại như một pho tượng, không có bất kỳ động tác gì.

Chờ đợi hắn là luân hồi vô tận, nó vẫn "Tìm tới mình" khiến hắn vui mừng khôn xiết.

Nói chung, nhân ngư tia hi vọng cuối cùng vẫn chưa hoàn toàn phá vỡ.

Đêm tối dày đặc bao phủ xuống, nhân ngư mắt sáng lên, hắn giật thân thể hầu như cứng ngắc, nhìn về phía chiếc thuyền lái chầm chậm tới gần hắn.

Hắn lấy tốc độ trước nay chưa từng có bơi tới, hai tay chống đỡ lấy chính mình bò lên trên boong tàu, theo khoang thuyền hướng lên trên, đi thẳng tới tầng hai tiến về phía cửa sổ phòng thí nghiệm.

Chỉ là, nhân ngư kích động lúc này mới phát hiện ra một sự thật mà hắn đã quên.

Chiếc thuyền này bên trong không có đèn đuốc sáng choang, không có âm thanh trò chuyện mơ hồ, thời điểm hắn ở bên trong nước, cũng không nghe thấy âm thanh cánh quạt vùng vẫy.

Khi hắn đưa tay chạm đến nơi cần đến, trong cửa sổ là một vùng tối tăm.

Trên thuyền không có bất kỳ ai, bốn phía chung quanh hắn hoàn toàn tĩnh mịch.

Phát hiện khác thường này nhân ngư do dự đưa tay ra, đem cửa sổ phòng thí nghiệm nhẹ nhàng mở ra.

Vui mừng chính là đêm nay ánh trăng rất sáng, hắn rõ ràng thấy rõ vật trang trí trong phòng thí nghiệm.

Bồn thủy tinh to lớn, dụng cụ tinh vi, còn có nam nhân thường ngồi ở phía trên bàn, cùng với trên bàn là một quyển nhật ký.

Nhân ngư thử kêu vài tiếng gọi tên người yêu.

Không có tiếng trả lời.

Hắn lại thất vọng bồi hồi ở phía trước cửa sổ, tầm mắt trong lúc lơ đãng nhìn thấy quyển nhật ký kia. Hắn bò tới trước bàn, đem quyển nhật ký cầm ở trong tay quan sát, dựa vào ánh trăng, hắn nhìn thấy trên bìa màu lam đậm viết "Nhật ký chăn nuôi Tán Tỉnh" sáu chữ.

Nhân ngư đem nhật ký mở ra, từng tờ từng tờ lật xem.

"Ngày hôm nay tôi cùng cậu lần đầu tiên gặp gỡ.

Khi chiếc ca nô đi ngang qua biển Erfene, buổi tối hôm đó mưa gió rất lớn"

...

"Xì, dĩ nhiên lại nói ánh mắt tôi vô dụng khi bị mê hoặc sao. Hết thảy đều là nói tôi ảo tưởng ư?

Biến thái, biến thái, biến thái.

Cậu không những am hiểu người khác, am hiểu nhất chính là gạt tôi."

...

"Biến thái biến thái biến thái biến thái biến thái"

...

"Không thể nhẹ dạ, mới khiến hắn không có vui vẻ. Hay là, chỉ nên một chút thôi."

Lật đến trang cuối cùng, nhân ngư đem bản nhật ký khép lại, hai mắt hắn đỏ chót, trong miệng không ngừng kêu tên người yêu.

Nước mắt nóng rực từ trong mắt tràn ra.

Luân hồi đã chấm dứt.

(Hết chương 97 – Kết Thúc Phiên Ngoại 3)

98. Chương 114: Thế Giới Thứ Tám – Ngươi Là Nương Tử Của Ta

Đào Nguyên thôn cách vương đô rất xa lại nằm trong vùng nông thôn hẻo lánh, ít dấu chân người, người lui tới càng ít ỏi hơn.

Ở tại thôn đông có gian nhà lá kia, bên trong có một kẻ ngu si.

Kẻ ngu si đã từng cùng cha y sống nương tựa lẫn nhau, nhưng cách đây mấy ngày trước, cha kẻ ngu si đột nhiên buông tay mà đi, chỉ để lại một mình y. Có người nói từ đây bệnh điên của kẻ ngu si trở nên càng nghiêm trọng, chỉ cần người trong thôn trên đường gặp phải kẻ ngu si cũng phải chọn đường vòng.

Thân cận y chỉ có những hài đồng trong thôn, bọn chúng dùng đá cùng cỏ dại ném về kẻ ngu si, nhìn thấy kẻ ngu si ôm đầu ngồi chồm hỗm trên mặt đất dáng vẻ đáng thương, còn vui vẻ làm càn mà cười to.

Kẻ ngu si kỳ thực rất hiền lành, hắn rất muốn đi trợ giúp những người khác, nhưng đụng đến chuyện nào cũng rối một đoàn, hoàn toàn không giúp ích được gì.

Cảm nhận được thế giới này rất ác ý, y thường thường chạy đến phía sau núi cùng thỏ rừng tán gẫu, đem oan ức trong lòng mình cùng buồn bực đều xả ra hết.

Sáng sớm nước sương từ nóc nhà trong khe hở nhiễu xuống, nhỏ xuống trên mặt kẻ ngu si, y bị lạnh đến nỗi run cầm cập một hồi, lưu luyến từ trong chăn chui ra. Ngẩng đầu lên nhìn một chút nóc nhà liên tục hạ xuống từng giọt sương sớm, chậm chạp mặc y phục vào, y đem đống củi bên trong khiêng lên, hướng phía sau núi mà đi.

Cha kẻ ngu si trước khi lâm chung dạy cho y nuôi sống bản thân mình, nói muốn y đến hậu sơn đốn củi ra chợ bán lấy tiền. Tuy rằng kẻ ngu si khí lực không đủ dùng, số lượng củi chặt xuống cũng rất ít, nhưng đổi lấy tiền còn có thể miễn cưỡng mua màn thầu ăn.

Kẻ ngu si ngáp một cái, đón triều dương cùng ánh bình minh từ từ ló dạng trên núi, hướng về ven đường nhìn thấy lũ thú nhỏ nhảy nhót chào hỏi.

Hắn đứng trước một thân cây, đem củi đốn được từ trên vai lấy xuống, một hồi lại một hồi, lực bất tòng tâm vung rìu chặt củi, thỉnh thoảng còn dừng lại nghỉ một lát lại bắt đầu làm lại từ đầu.

Mãi cho đến khi mặt trời lên cao, bụng đói lại uể oải kẻ ngu si mới dựa vào cây đã chặt một nửa ngồi xuống, y từ trong túi vải rách bên người móc ra một cái màn thầu, ăn như hùm như sói.

Cắn không được bao nhiêu miếng, y liền vội vàng lấy túi nước vây quanh ở bên hông cầm lấy, quơ quơ, mới phát hiện bên trong không có nước.

Kẻ ngu si biết chung quanh đây có một dòng suối nhỏ trong suốt, y hướng về phương hướng dòng suối nhỏ chạy tới.

Kẻ ngu si tìm tới dòng suối nhỏ nước chảy róc rách, y ngồi xổm trên đất, vội vã dùng túi nước múc nước, ùng ục uống vào. Uống xong nước kẻ ngu si mới thở phào nhẹ nhõm, y lau vệt nước bên môi, ngồi ở một bên suối nước nghe tiếng nước chảy, mới đứng dậy dự định rời đi.

Nhưng lúc y muốn xoay người, nhìn thấy bên trong suối nước hiện ra màu đỏ tươi, màu đỏ càng lúc càng lớn, càng nhuộm càng sâu, từ từ hướng về y tràn lan tới.

Một tiếng kêu sợ hãi kẹt ở trong cổ họng kẻ ngu si, y sợ đến nỗi túi nước cầm trong tay cũng rơi xuống đất, liên tục lăn lộn ra khỏi chỗ y đứng.

Thế nhưng y nghe được một tiếng rên rỉ yếu ớt.

Kẻ ngu si ý thức được âm thanh đó thuộc về nhân loại, mà không phải của sơn tinh yêu quái.

Y cẩn thận từng li từng tí một quay đầu lại, liền nhìn thấy theo suối nước dạt tới một người. Người kia toàn thân nhiễm đỏ máu tươi, ngờ ngợ có thể nhìn thấy đó là một bộ đồ trắng, tóc thật dài trôi nổi trên mặt nước, từ xa nhìn lại giống như một con thủy yêu đòi mạng.

Mắt thấy người kia liền theo suối nước trôi đi, kẻ ngu si tay mắt lanh lẹ nắm lấy vai người kia, mấy ngày nay đốn củi không uổng công, hắn có sức lực một cái liền đem đối phương từ trong nước kéo tới trên bờ.

Kẻ ngu si đem người kia lật lại nhìn một chút, không kìm lòng được giật mình khẩu khí. Y từ ngữ thiếu thốn cũng chỉ biết thốt "Đẹp quá" chỉ hai chữ này mới có thể hình dung người này.

Tuy rằng trên mặt tú lệ nhiễm phải huyết ô, nhưng không giảm bớt chút nào nửa điểm phong hoa, lúc này chính hắn thống khổ lông mày cau lại, dưới ánh mặt trời da thịt trắng xám hầu như trở thành trong suốt. Kẻ ngu si thậm chí sợ chỉ cần y buông lỏng tay, người trong ngực sẽ biến mất không còn dấu vết.

Thật là đẹp mắt, thật là đẹp mắt, so với Nhị Hoa xinh đẹp nhất trong thôn cũng không sánh bằng.

Kẻ ngu si nhìn đến sững sờ, mãi đến tận người trong ngực từ trong kẽ răng kêu lên một tiếng rên rỉ yếu ớt, y như vừa tỉnh giấc chiêm bao, luống cuống tay chân đem người kia ôm lấy, để hắn nằm sấp trên người chính mình.

Kẻ ngu si không nghĩ tới người này tuy yếu đuối mong manh, nhưng vác lên lại không nhẹ như mình tưởng, y kiềm nén đỏ mặt, mới bất đắc dĩ đi đến nơi đốn củi.

Kẻ ngu si muốn làm ra lựa chọn giữa người kia cùng việc đốn củi, y liếc nhìn rìu đốn củi, liền lựa chọn cái người bị thương kia. Y vì đối phương cõng lên, trước khi đi không yên lòng liếc nhìn rìu đốn củi được y giấu trong bụi cỏ.

Mãi đến tận mặt trời lặn về hướng tây, kẻ ngu si mới gập ghềnh trắc trở cõng người kia xuống núi, đem hắn thuận lợi thu xếp ở trên giường của chính mình.

Thời điểm cởi y phục, kẻ ngu si lại gặp khó khăn.

Bởi vì cha đã từng nói, y không thể tùy tiện thoát y phục của tiểu cô nương, như vậy bị coi là bất kính, sẽ bị người dân đuổi theo vây đánh.

Nhưng nhìn thấy người kia cả người lạnh đến nỗi run rẩy lên, thậm chí nghe được hàm răng va vào lập cập, kẻ ngu si cắn răng, tiến lên giải y phục bị thấm nước.

Kẻ ngu si nhắm mắt lại đem đầu chuyển hướng một bên, sau khi đem áo bào cởi ra, tay liền chạm vào thứ dính nhớp chán ghét.

Y đặt bàn tay ngay trước mắt, nhìn đến hai tay đều là máu đỏ tươi, không khỏi trợn to hai mắt. Lúc này cũng không kịp nhớ cái gì kiêng kỵ, kẻ ngu si đem tầm mắt nhìn về người nằm ở trên giường.

Eo bụng vết thương dữ tợn khắc vào trên da thịt như bạch ngọc, lại đặc biệt chói mắt, không có cơ hội khép lại cầm máu, hơn nữa trên đường đi xóc nảy khiến máu đỏ tươi không ngừng chảy ra.

Kẻ ngu si trừu quấn lông mày, y vì người kia dùng chăn che lại, tiếp đó cuống quít tông cửa xông ra ngoài, chạy đến dược phòng trên thị trấn, vọt vào lôi kéo cánh tay lão đại phu muốn kéo đi.

Dược đồng tiến lên chặn lại nói: "Kẻ ngu si, ngươi muốn làm gì? Không thấy tiên sinh đang bắt mạch sao?"

Kẻ ngu si gấp đến muốn khóc, y lúng túng nói: "Cứu cứu, cứu cứu nàng…"

Lão đại phu thở dài, nhẹ nhàng hất tay của y ra, hỏi: "Từ từ nói, có chuyện gì?"

Kẻ ngu si suy nghĩ hồi lâu mới nói: "Cứu cứu nương tử ta!"

Người bên trong dược phòng đột nhiên cười vang lên một trận, một nam tử chỉ vào kẻ ngu si cười nước mắt đều muốn chảy ra, hỏi: "Kẻ ngu si như ngươi cũng có nương tử sao? Đến cùng là cô dâu nhà ai bị mù mà lại chịu gả cho ngươi?"

Kẻ ngu si gấp không chịu được, lại muốn kéo cánh tay lão đại phu, dược đồng tiến lên vẫy lui y, nói rằng: "Kẻ ngu si, muốn mời tiên sinh chẩn bệnh cần phải có phí chẩn, ngươi có tiền sao?"

Kẻ ngu si dùng tiền mua bánh màn thầu miễn cưỡng mới mua được một cái, làm gì còn tiền để mà phí chẩn, mắt thấy tất cả mọi người đều đem lời nói của hắn cho rằng trò đùa, kẻ ngu si càng thêm sốt ruột, y mò khắp toàn thân cũng không tìm được một đồng nào, khi mò tìm trước ngực chạm đến một vật thể.

Y ý thức được đó là cái gì sau đó còn có chút do dự, nhưng nghĩ đến người trong nhà nằm ở trên giường trọng thương, vẫn là đem ngọc bội treo ở trên người lấy xuống.

Kẻ ngu si đem ngọc bội nắm ở trong tay đưa tới, lúng túng nói: "Đây là cha cho ta, ông ấy nói ta không được làm mất… Chờ ta tích góp đủ tiền, có thể chuộc lại không?"

Lão đại phu diện từ thiện tâm, thật hết cách với kẻ ngu si, lão than nhẹ lắc lắc đầu, đem ngọc bội cất đi, nói rằng: "Cũng được, lão đi theo ngươi xem một chút. Nếu như ngươi lừa ta, ngọc bội kia sẽ không trả lại cho ngươi."

Kẻ ngu si ánh mắt lưu luyến nhìn khối ngọc bội mình luôn mang bên người kia, lão đại phu mới vừa vác trên lưng hòm thuốc, liền kéo tay lão đại phu cấp thiết chạy đi.

Lão đại phu cùng dược đồng thở hồng hộc chạy đến nhà kẻ ngu si, nhìn đến người trọng thương trên giường, lão đại phu nhăn lại lông mày, vội vã đem hòm thuốc đặt xuống, đem đồ vật nhất định phải dùng lấy ra, động thủ băng bó.

Dược đồng đưa ánh mắt thỉnh thoảng nhìn đến thân thể người kia, trong lòng than thở thiên tiên này lại chính là nam tử.

Kẻ ngu si ở một bên lo lắng nhìn, người hôn mê thỉnh thoảng nhẹ nhàng động đậy ngón tay, y sẽ nắm cánh tay lạnh lẽo kia, đem nhiệt độ chính mình lan truyền cho hắn.

Vết thương nơi eo bụng sâu nhất được băng bó chặt chẽ, vết thương trên đầu cũng được quấn một vòng rồi một vòng lụa trắng. Sau khi xử lý xong, lão đại phu thở dài một hơi, dược đồng dùng khăn tay thay lão lau mồ hôi trên trán.

Lão đại phu lưu lại một bình thuốc mỡ cùng một toa thuốc, muốn kẻ ngu si ngày mai đến chỗ lão bốc thuốc, kẻ ngu si hai tay tiếp nhận liên tục đáp lời.

Sau khi đưa lão đại phu đi, kẻ ngu si đi tới bên giường, nằm nhoài đầu giường nhìn người nằm ở phía trên, không nỡ dời tầm mắt của mình. Nhìn rồi lại nhìn, cái bụng kẻ ngu si bắt đầu ục ục réo gọi.

Kẻ ngu si từ trong túi vải rách móc ra một cái màn thầu, liền mặc kệ nó đã nguội ngắt từ đời nào ăn như hùm như sói chỉ còn lại nửa cái, đem nửa cái còn lại thả vào bên trong túi, chờ người kia sau khi tỉnh lại đói bụng liền cho hắn ăn.

Kẻ ngu si nhìn hắn, ngây ngốc nở nụ cười, nói rằng: "Chờ nàng tỉnh lại, làm nương tử của ta có được không?"

Tuy không nghe được câu trả lời kẻ ngu si cũng rất vui vẻ.

Dưới ánh nến mờ nhạt, kẻ ngu si nằm nhoài bên giường, dùng một ngón tay cẩn thận chạm tay người nọ, một khắc chạm nhau đó, giống như một luồng điện giật liền tách nhau ra.

Lúc này bên tai đột ngột truyền đến một tiếng cười nhạo: “Thật là khờ.”

Kẻ ngu si trợn tròn hai mắt, y nhìn chung quanh một chút, nhưng thủy chung không phát hiện khi nãy rốt cuộc là ai đang nói chuyện.

Kẻ ngu si kinh sợ nắm chặt tay người nọ, tiếp đó chậm rãi leo lên giường, nằm bên cạnh hắn, cánh tay vòng lấy hắn.

Kẻ ngu si đáy lòng từ từ bình tĩnh lại, nhìn trước mắt dung nhan như ngọc, bên môi ý cười nhợt nhạt, ngọt ngào nhắm hai mắt lại.

Cách ngày lúc y tỉnh lại, người kia sắc mặt vẫn trắng bệch nằm ở trên giường, không có dấu hiệu tỉnh lại.

Kẻ ngu si vươn mình xuống giường, tìm tới một đồng giấu ở trong vách tường, dùng một đồng kia mua một bát cháo nóng hổi trở về. Y nâng gáy người kia lên, dùng muỗng đem cháo bên trong đút cho hắn.

May mà có thể nuốt vào.

Kẻ ngu si trước đây hầu hạ qua cha bệnh nặng, vì lẽ đó hầu hạ người kia liền biết mình sẽ làm gì.

Y đem từng muỗng cháo đút vào, còn dư lại một chút liền uống cạn, chưa hết thòm thèm liếm liếm môi.

Kẻ ngu si vẫn là nằm nhoài đầu giường, nhìn người mê man, lẩm bẩm nói: “Nương tử, lúc nào nàng sẽ tỉnh lại đây?”

(Hết chương 114

99. Chương 115

Lại qua mấy ngày như vậy, kẻ ngu si ngoại trừ lên núi đốn củi, hết thảy thời gian còn lại lưu lại bên cạnh người mê man kia. Kẻ ngu si không đến hậu sơn cùng những động vật bày tỏ tâm sự, mà là có gì nói hết, đem tâm sự nói cho người này nghe.

Y nằm nhoài đầu giường, một bên nhìn người kia ngủ say, buông mắt xuống ủy khuất nói: “Ta lại chỗ Nhị Hoa mua màn thầu, nàng nói ta là ‘Cóc ghẻ muốn ăn thịt thiên nga’, nương tử đây là ý gì nha?”

“Bọn họ lại dùng đá ném ta, nàng nhìn đi, trên cánh tay ta toàn là máu, đau quá à.”

“Ta nhớ những ngày tháng bên cạnh cha, ít nhất ông ấy sẽ không đánh ta.”

Kẻ ngu si đem điều muốn nói đều nói xong, lại nghiêng đầu nhìn hắn, nói rằng: “Nương tử, nàng lúc nào sẽ tỉnh lại nhỉ?”

Kẻ ngu si không nghe được đáp lại, y quay đầu nhìn mặt trời trên cao, phát hiện hiện tại đã đến giờ sắc thuốc. Kẻ ngu si không nằm nhoài đầu giường, y đứng lên phẩy đất trên người, đi nấu nước sắc thuốc.

Kẻ ngu si mặt mày xám xịt đem thuốc sắc xong bưng vào phòng, cầm muỗng bưng bát lên, như thường ngày mớm thuốc cho người kia.

Nhìn người vẫn mê man, lại nhìn đến trên người hắn quần áo thô xám, kẻ ngu si ngốc hề hề cười cợt, nói: “Nương tử, chờ ta có tiền, nhất định mua cho nàng y phục đẹp nhất.”

Y nâng sau gáy người kia lên, kiên trì đem muỗng sứ đút dược vào trong.

Chỉ là trong quá trình kẻ ngu si mớm thuốc, phát hiện khóe miệng nam nhân lại chảy ra máu đen, kỳ thực từ lần đầu tiên phát hiện y liền tìm đến lão đại phu xem qua, lão đại phu bắt mạch sau lại nói khí tức vững vàng, không có gì quá quan ngại.

Kẻ ngu si đem vết máu bên môi hắn dùng khăn tay lau đi, nhíu chặt lông mày mang vẻ sầu lo.

Nhưng y chỉ có thể làm như vậy, không thể tìm ra phương pháp giải quyết triệt để. Sau khi đút dược xong, kẻ ngu si liền ngơ ngác ngồi ở bên cạnh hắn, nhìn bầu trời phương xa tối om om, không biết đang suy nghĩ gì.

Bỗng nhiên, bên tai kẻ ngu si lại xuất hiện thanh âm kia, thanh âm lạnh lẽo lại cơ giới hóa, dường như không phải do người phát ra. Nó nói: “Kẻ ngu si, trên người hắn trúng độc, các ngươi nơi này đại phu hoang dã kiểm không ra bệnh đâu, nếu để tình trạng này hắn sẽ liền mất mạng.”

Kẻ ngu si sợ hết hồn, y nhìn chung quanh một chút, lại không phát hiện bên cạnh có người, coi chính mình lại gặp phải quỷ, tóm chặt tay người kia trên giường, tâm mới yên ổn một chút.

Qua một lát, kẻ ngu si âm thanh run rẩy, chậm chạp hỏi: “Ngươi là ai?”

Thanh âm kia nói: “Ngươi chớ xía vào chuyện ta là ai, mau nhanh đến phía sau núi hái một cành hoa màu tím, nhị hoa trắng như tuyết trở về. Nghe lời ta, sắc thuốc cho hắn… Cho nương tử ngươi uống sẽ không mất mạng.”

Kẻ ngu si vừa bắt đầu còn rất sợ hãi, nhưng sau đó vừa nghe đến có thể cứu mệnh nương tử, lúc này mới tỉnh táo lại. Liếc nhìn người vẫn cứ mê man, liên tưởng tới khóe miệng hắn đều chảy ra máu tươi, kiên

định nói: “Ta đi.”

Kẻ ngu si nói đi liền đi, y lưu loát đội mũ rơm, trang bị đầy đủ tất cả sau đó quay đầu lại liếc nhìn nam nhân, tự mình tự nói: “Nương tử, ta đi chẳng mấy chốc sẽ trở về.”

Nói xong, y liền thừa dịp bóng đêm xuất phát.

Phía sau núi địa hình rất gồ ghề, thế nhưng kẻ ngu si biết rất rõ, nhắm mắt lại đều biết sơn đạo nên đi như thế nào. Chỉ là tối nay khí trời không tốt, mây đen tối om om che lấp kín bầu trời, đừng nói ngôi sao, bóng dáng ánh trăng cũng không nhìn thấy.

Dược thảo sinh trưởng ở trên đỉnh ngọn núi, kẻ ngu si nhẹ nhàng trèo lên núi, tìm kiếm dược thảo có điều kiện phù hợp.

Thanh âm kia lại chỉ thị y: “Dược thảo kia ở ngay phía đông trên vách đá, ngươi leo lên liền nhìn thấy, cần phải cẩn thận.”

Kẻ ngu si ngẩng đầu lên, nhìn thấy rất xa phía đông vách núi chót vót, việc nghĩa chẳng từ nan hướng phía đó đi tới.

Kẻ ngu si đi tới vách núi trước, giẫm lên trên hòn đá nhô ra ngoài, ngón tay nắm chặt phía trên, có hòn đá sắc bén đâm thủng bàn tay, y cũng không thèm để ý mặt trên bàn tay dính đầy máu, tiếp tục bò lên phía trên.

Dựa vào ánh trăng mông lung, kẻ ngu si bò đến vách núi trung gian, nhìn đến bông hoa kia mặc dù không có ánh sáng chiếu xuống nhưng lóe ra đặc tính dược thảo, y vội vã đưa cánh tay, đem dược thảo ngay cả rể nhổ ra, xem như vật trân quý ôm vào trong lòng ngực.

Không giống với lúc đi cẩn thận từng li từng tí một, kẻ ngu si rất sốt ruột muốn về nhà, đang xuống đến một nửa thì đột nhiên giẫm lên không trung, trên tay không nắm lấy được hòn đá, trực tiếp từ trên cao hơn một mét té xuống.

Kẻ ngu si đau đến rên rỉ một tiếng, ngũ tạng phế phủ như đảo lộn, y nằm trên đất cuộn mình một hồi, mới chậm rãi bò lên, bước chân lảo đảo xuống núi.

Đợi đến khi kẻ ngu si về đến nhà, bão táp nói đến liền đến, sấm vang chớp giật, toàn bộ bóng đêm bao phủ xuống thôn trang nhỏ chiếu lên từng đường nét rõ ràng, mưa to tầm tã như trút nước. Kẻ ngu si nơm nớp lo sợ lấy mũ rơm xuống, nấu nước nóng, từ trong lòng móc ra dược thảo kia, bỏ vào trong ấm siêu đặt phía trên lò lửa.

Kẻ ngu si tha thiết mong chờ ở bên cạnh bảo vệ, lúc y muốn đem thuốc nhấc lên, bên tai lại xuất hiện âm thanh: “Một phút sau lại lấy!”

Kẻ ngu si vội vã lấy tay rụt trở về, đàng hoàng nghe theo ý kiến trên.

Sau khi thuốc được ngao tốt, kẻ ngu si đem thuốc rót vào trong bát, bưng lên bát cầm một cái muỗng đút cho nam nhân.

Đút xong thuốc y liền nằm nhoài bên giường chờ người kia tỉnh lại, thỉnh thoảng còn đưa tay xoa lên phía sau lưng chính mình, ánh mắt ước ao chưa từng dời đi trên thân thể người kia, y nói: "Nương tử, lúc nào nàng sẽ tỉnh dậy?"

Hắn nhìn người kia lông mi theo hô hấp nhịp nhàng run lên, nhịn xuống dục vọng muốn dùng tay sờ một chút. Chờ rồi lại chờ, quên cả ăn cơm, vừa mệt vừa đói kẻ ngu si liền ngủ thiếp đi.

Trong giấc mộng hắn cảm nhận được ngón tay mát mẻ chạm nhẹ trên mặt, hắn cau mày muốn né tránh, nhiệt độ lạnh lẽo mới biến mất không còn dấu vết. Người kia đem hắn ôm lên trên giường ván gỗ, để kẻ ngu si trên người đau nhức có cơ hội triển khai, y ngủ đến mơ mơ màng màng, ôm lấy cánh tay đối phương không buông.

Kẻ ngu si trong miệng lầm bầm "Nương tử", người kia khẽ búng lên trán y, tùy ý để y ôm cánh tay chính mình, bàn tay dùng sức mạnh khinh nhu vỗ về sau lưng kẻ ngu si.

Đụng tới vết thương bị té, kẻ ngu si đau đến co rúm lại, khóe mắt lưng tròng.

Sau khi áo được vén lên, sức mạnh giống như lông chim chạm qua, kẻ ngu si co vào trong lòng ngực người kia, ngọt ngào rơi vào mộng đẹp.

Kẻ ngu si lúc tỉnh lại phát hiện mình nằm ở trên giường, y trừng mắt nhìn, vươn mình từ trên giường ngồi dậy. Lúc này mới nhớ tới người vốn dĩ nên mê man biến mất không còn ở đây, y cuống quít trái phải nhìn, nhưng không phát hiện hình bóng người kia.

Kẻ ngu si đang muốn phá cửa mà đi, liền thấy cửa nhẹ nhàng đẩy ra, bóng người thon dài kiên cường xuất hiện ở trước mặt, ngoài phòng ánh nắng ban mai đem mặt mũi hắn chiếu xuống mơ hồ không rõ, trên tóc dài chảy xuống nước, cầm trong tay cây lược gỗ, vừa chải lên tóc dài óng mượt một bên liền đi vào.

Kẻ ngu si ngơ ngác nhìn hắn mặt mày tú lệ tinh xảo, đầu óc trống rỗng, đã quên mình muốn đi làm gì.

Người kia nói: "Tỉnh rồi?"

Kẻ ngu si gật gật đầu.

Người kia nở nụ cười mềm mại, đôi mắt uốn cong hình trăng lưỡi liềm, hắn ngồi vào băng ghế dài duy nhất trong phòng này, quay về gương đồng chải mái tóc dài.

Kẻ ngu si như bị vật gì ngăn chặn yết hầu, quay về phía nam nhân dự định bày tỏ chính mình đều tan thành mây khói, y ngồi ở trên giường, do dự nhìn bóng lưng đối phương.

Nam nhân đem ba ngàn sợi tóc đen chải kỹ, quay đầu hướng kẻ ngu si nói: "Đói bụng sao?"

Kẻ ngu si sững sờ gật gật đầu.

Nam nhân vung lên lông mày xinh đẹp, hỏi: "Có từng nhìn thấy y phục của ta?"

Kẻ ngu si lắc lắc đầu, tiếp đó liền gật gật đầu. Y mở ra túi vải rách, đem y phục trắng nhuộm đầy máu bên trong lấy ra, đưa cho nam nhân.

Nam nhân vẻ mặt hơi ghét bỏ nhìn vết bẩn phía trên, không tiếp nhận, hỏi: "Có từng nhìn thấy ngọc bội treo trên người ta?"

Kẻ ngu si lắc lắc đầu.

Nam nhân khẽ thở dài, nói rằng: "Thôi, không sao." Hắn dùng tay vỗ lên tóc dài ướt sũng, cầm lấy khăn nhẹ nhàng lau chùi. Kim quang nhu hòa soi sáng chiếu vào, hiện lên khuôn mặt nam nhân mơ hồ, đẹp đến nỗi khó mà tin được.

Kẻ ngu si nhìn hắn khuôn mặt tú lệ, thở dài nói: "Nàng là tiên nữ sao?"

Nam nhân uốn cong môi cười cợt, đưa tay gảy lên trán y, nói rằng: "Hóa ra là kẻ ngu si."

Kẻ ngu si rầu rĩ cúi đầu, tuy rằng người trong thôn đều gọi y là kẻ ngu si, nhưng khi nghe được nam nhân cũng gọi y như thế, trong lòng cảm giác rất khó chịu.

Nam nhân như hiểu rõ nói: "Được rồi, không nói huynh như vậy nữa. Huynh tên gì?"

Kẻ ngu si ngẩng đầu lên, từ xưa tới nay chưa từng có ai hỏi qua tên của y, ngay cả cha cũng gọi y là "Kẻ ngu si", y mím môi nói: "Ta không có tên."

Nam nhân đăm chiêu liếc mắt nhìn y, nói: "Vậy gọi huynh là kẻ ngu si thế là xong."

Kẻ ngu si giương mắt nhìn hắn, xuất kỳ bất ý nói rằng: "Vậy ta cũng kêu nàng là nương tử thế là xong."

Nam nhân bị y chọc cho phát cười, càng trêu chọc nói: "Huynh thích gọi thì gọi đi."

Kẻ ngu si lập tức hài lòng, tâm tình phiền muộn khi bị hắn gọi "Kẻ ngu si" quét một cái liền sạch sành sanh, hai con mắt y sáng lấp lánh nhìn nam nhân, thăm dò kêu một tiếng: "Nương tử."

Nam nhân trả lời: "Kẻ ngu si."

Kẻ ngu si híp mắt nở nụ cười, chợt thấy bên ngoài mặt trời treo trên cao, không khỏi nhớ tới ngày hôm nay phải lên núi đốn củi, y nâng lên rìu đốn củi cất ở trong góc nhà, đang muốn cùng nam nhân thông báo, liền nghe nam nhân hỏi: "Đi đâu thế?"

Kẻ ngu si nói: "Lên núi đốn củi."

Nam nhân nói: "Đốn củi cái gì, ngoài phòng ta mới vừa rửa sạch xong con cá, khi nào nấu xong sẽ đem cho huynh ăn."

Kẻ ngu si vừa nghe lời này lắc đầu một cái, kiên trì nói: "Muốn đốn củi, cha nói đốn củi đem đi bán kiếm tiền, như vậy mới có thể ăn."

Nam nhân không nghĩ tới y cố chấp đến như vậy, cau mày khuyên: "Ngoại trừ đốn củi, bắt cá cũng có thể bán kiếm tiền, có đúng không?"

Kẻ ngu si nghĩ lại cảm thấy cũng đúng, liền ừ một tiếng.

Nam nhân tiến lên đem rìu đốn củi trên lưng y cầm đi, lôi kéo tay kẻ ngu si đi tới bên giường, từ trong lòng móc ra một bình sứ nói: "Đến đây, nằm dài trên giường, ta thế huynh bôi thuốc."

Kẻ ngu si nghe lời ngoan ngoãn nằm dài trên giường, áo hắn bị vén lên, dầu thuốc dính đầy trên tay ở trên lưng bầm tím ứ đọng máu nhẹ xoa. Kẻ ngu si đau kêu lên một tiếng, hắn muốn trở mình, lại bị nam nhân đè lại vai không động đậy được.

Thanh âm nam nhân như một dòng suối nhỏ chảy xuôi dòng, dễ nghe lại êm tai, hắn động viên kẻ ngu si nói: "Ngoan, nhịn một chút, lập tức sẽ không đau."

Kẻ ngu si nghe được lời nói của hắn liền cắn chặt hàm răng, quả nhiên không giãy dụa nữa. Mồ hôi lạnh từ thái dương của y lướt xuống, kẻ ngu si dùng tay nắm lấy tấm trải giường, vải vóc nắm trong tay đến biến dạng.

Nam nhân đem máu ứ đọng trên người y đẩy lùy, lại xoa thêm một lớp dầu thuốc. Kẻ ngu si cảm giác phía sau lưng bắt đầu toả nhiệt, đau đớn chợt giảm đi không ít, y thở phào nhẹ nhõm, thân thể căng thẳng đột nhiên thả lỏng ra.

Nam nhân đem áo kẻ ngu si đắp trên người, dặn dò: "Trong ngày hôm nay không được làm lụng."

Kẻ ngu si nghe vậy trứu quấn lông mày, nói rằng: "Vậy ta làm sao nuôi dưỡng nàng nha, ta còn muốn mua cho nàng y phục mới."

Nam nhân lại cất lên một tiếng cười khẽ, kẻ ngu si đều muốn mê say trong giọng nói của hắn, liền nghe nam nhân nói: "Huynh trước tiên nghỉ ngơi đi, chờ thương thế tốt trở lại muốn mua cũng không muộn."

Kẻ ngu si đem cầm gối lên trên cánh tay, không yên lòng nói: "Túi vải bên trong còn hai đồng, đi mua cháo trở về ăn."

Nam nhân đưa tay xoa đỉnh đầu y, nói: "Không cần, ta đi ngao canh cá cho huynh uống."

Kẻ ngu si vừa nghe nhảy nhót kêu lên một tiếng, liên tục nói cẩn thận, ánh mắt y vẫn nhìn theo bóng nam nhân rời đi.

Kẻ ngu si nằm lỳ ở trên giường tẻ nhạt chờ a chờ, cuối cùng đợi được nam nhân trở về, trong tay hắn bưng một bát canh cá, ngồi xổm thân xuống, thổi nguội cái muỗng đưa đến bên mép kẻ ngu si.

Kẻ ngu si cảm thấy rất hạnh phúc.

Nương tử thật tốt, thật ôn nhu.

Hay do nhìn kẻ ngu si thật sự quá ngốc, âm thanh đã từng chỉ thị lại vang lên, nói: "Ngươi cái kẻ ngu si này, đề phòng hắn một chút có được không? Nhìn ngươi ngốc nghếch thật là..." Thuyết giáo xong nó lại nhỏ giọng lầm bầm, "Tính toán một chút, ta cũng không nghĩ tới thế giới này giả thiết lại là như vậy đây, sớm biết đã không giúp ngươi, ai dà."

Kẻ ngu si dường như không nghe không hề bị lay động, y như mê như tỉnh nhìn nam nhân chếch nhan, trong đầu chứa đầy những từ "Nương tử thật là xinh đẹp."

100. Chương 116

Nam nhân chụm hai hòn đá đánh ra một đốm lửa, đem ánh nến mờ nhạt đốt lên, tiếp đó không nhanh không chậm cởi xuống áo bào trên người. Kẻ ngu si còn nằm lỳ ở trên giường, trên lưng kỳ thực đã không còn đau đớn như trước nữa, nhưng nam nhân kiên trì muốn hắn nằm trên giường tĩnh dưỡng.

Kẻ ngu si nhìn đến nam nhân đã cởi ngoại bào, tầm mắt do dự không biết phải nhìn sang hướng nào.

Bên trong nhà lá chỉ có một cái giường ván gỗ, nếu nam nhân không tỉnh lại trước, kẻ ngu si đều dùng cánh tay nắm chặt tay hắn nghiêng người mà ngủ. Hiện tại đối mặt với nam nhân tỉnh lại, hắn không biết có

nên làm động tác đó nữa hay không?

Nam nhân giương mắt nhìn hắn, nhìn thấy kẻ ngu si trên mặt khó xử, khóe môi hơi cong, không khỏi khẽ cười nói: "Làm sao vậy?"

Kẻ ngu si mặt trong nháy mắt đỏ lên, căng thẳng cúi đầu, nói rằng: "Cha đã nói, chưa kết hôn không thể chung một giường ngủ."

Nam nhân cảm thấy buồn cười, hắn đem y phục thoát xuống đặt trên bàn trang điểm, đi tới bên giường, kẻ ngu si tự giác đem thân thể xích sát vào trong góc, còn đem chăn đắp trên người chừa ra một nửa.

Nam nhân nằm xuống nắm lấy eo kẻ ngu si, nói rằng: "Ta nhớ tới mấy ngày trước đó chúng ta hàng đêm chung giường với nhau, chẳng lẽ nhớ lầm rồi?"

Kẻ ngu si mặt càng đỏ hơn, hắn muốn biện giải, càng căng thẳng nói chẳng nên lời, âm thanh thấp đến nỗi không nghe thấy được nói: "Nàng… làm sao nàng biết?"

Nam nhân nói: "Huynh đối với ta rất tốt, ta tự nhiên ghi nhớ trong lòng." Giai đoạn hắn hôn mê, tuy rằng thần trí không tỉnh táo, nhưng có thể cảm giác được có người dốc lòng chăm sóc hắn, ở bên tai hắn ngây ngốc lầm bầm lầu bầu.

Kẻ ngu si hai mắt sáng lấp lánh, hắn nhìn nam nhân, nói: "Nương tử, nàng thật tốt."

Thật là một kẻ ngu si, rõ ràng phải là chính mình hướng về hắn tri ân nói lời cám ơn mới đúng.

Có điều, nam nhân nghe được hắn đối với mình xưng hô sau liền nghi hoặc nhíu mày, hỏi: "Huynh có biết ta là nam tử?"

Kẻ ngu si nhìn gương mặt nam nhân, chậm rãi lắc lắc đầu, rõ ràng không tin nói: "Dung mạo nàng đẹp mắt như vậy, làm sao có thể là nam tử được?"

Nam nhân nghe được lý do này có chút bất đắc dĩ, hắn nắm chặt tay kẻ ngu si, đem tay hắn giãy dụa nhẹ nhàng dẫn dắt đến trước ngực mình, muốn hắn chạm đến vải vóc mỏng manh cảm nhận được lòng ngực bằng phẳng rắn chắc.

Kẻ ngu si tay còn chưa chạm đến liền như bị điện giật lùi bước lại, mặt đỏ so với tôm luộc có thể sánh bằng, may mà ánh đèn tối tăm, đại khái có thể che giấu đi sắc mặt hắn quẫn bách. Hắn sứt mẻ nói lắp ba lắp bắp: "Cha đã nói không… không thể chạm… bằng không không thể gánh nổi tội danh ô nhục nữ tử thuần khiết."

Nam nhân càng bất đắc dĩ, hắn duỗi ra ngón tay thon dài búng lên trán kẻ ngu si, nhìn hắn né tránh dáng dấp oan ức, không khỏi sung sướng nở nụ cười, giống như đùa đem kẻ ngu si trong lòng giữ càng thêm chặt.

Kẻ ngu si không dễ chịu giật giật, thân thể cứng ngắc, nâng tay lên sợ đụng trúng vật không nên chạm lại để xuống, lúng túng vô cùng.

Nam nhân rất tự nhiên ôm lấy hắn, hai người mặt quay về mặt, kẻ ngu si ngửi được hương vị dễ ngửi trên thân nam nhân, không biết tại sao, hắn luôn cảm thấy mùi vị ngọt ngào kia rất quen thuộc. Kẻ ngu si luống cuống dời ánh mắt, ho nhẹ một tiếng, quan sát kỹ nam nhân nói: "Nàng so với Nhị Hoa đẹp gấp trăm lần, làm sao có khả năng là nam tử được, đây rõ ràng là nương tử của ta."

Dưới ánh nến mờ nhạt mặt mày nam nhân trở nên càng thêm tuấn tú, môi mỏng hắn cong lên, nói: "Nhị Hoa là cô nương bán bánh bao kia sao?"

Kẻ ngu si gật gật đầu, đột nhiên nhớ tới đã từng quay về nam nhân mê man nói câu kia, hỏi: "Nương tử, cái gì gọi là 'Cóc ghẻ muốn ăn thịt thiên nga' nha?"

Nam nhân trầm ngâm một chút, hỏi: "Ả nói như vậy với huynh ư?"

Kẻ ngu si tâm tình hạ xuống gật gù nói: "Ngày đó ta đi đến chợ, muốn mua món ăn ai ngờ hàng bánh màn thầu của nàng bị phá tan tành, ta đi giúp nàng, nàng liền cho ta một cái tát, còn nói không bán cho ta màn thầu nữa."

Nam nhân nhớ tới ngày hôm nay ra ngoài thì gặp phải mấy cô nương ở trên đường phố trắng trợn thảo luận tình cảnh, nói có kẻ ngu si nhân lúc nàng khom lưng muốn nhìn lén váy nàng, bị nàng tát cho một cái, vẻ mặt mạnh mẽ mang theo vài phần đắc ý.

Nhìn thấy kẻ ngu si trong sáng, con ngươi không có một tia tạp chất, nam nhân không thể tưởng tượng ra được hắn lại có thể nghe những lời ô uế từ trong miệng cô gái ấy.

Nam nhân nói: "Ả chỉ hâm mộ huynh thôi."

Kẻ ngu si nghiêng đầu hỏi: "Hâm mộ cái gì?"

Nam nhân chặn lại trán của hắn, nhẹ cười nói: "Hâm mộ huynh có ta."

Kẻ ngu si trong mắt sáng lấp lánh, như những vì sao ở trên trời, hắn gật đầu lia lịa, bên môi mỉm cười muốn ngừng cũng không ngừng được, hắn ngây ngốc nhếch miệng cười, nói rằng: "Nương tử, nàng thật tốt."

Nam nhân khẽ ừ một tiếng, cái âm cuối kia khiến kẻ ngu si cả người đều muốn tê dại, hắn cúi đầu xuống, tay chân quy củ không nhúc nhích.

Bàn tay nam nhân vỗ nhẹ, ngẩng đầu nhìn hướng phía ngoài cửa sổ, hắn híp tầm mắt lại, con ngươi đen ám

trầm như bóng đêm ngoài phòng, trên mặt lộ ra cân nhắc khiến người ta không nhìn ra cao thâm khó dò.

Kẻ ngu si trong lòng lần thứ hai cảm thán, mình thật hạnh phúc.

Hắn không biết nương tử người khác như thế nào, nhưng vợ hắn thật sự rất tốt, nấu cơm giặt quần áo cho hắn, còn mỗi ngày đều vì hắn xoa bóp phần lưng đau đớn. Đợi đến khi được sự cho phép của hắn, toàn bộ nhà đều trở nên rực rỡ hẳn lên.

Mái nhà lá bị thủng cũng được ngăn chặn, không còn cơn gió lạnh thổi vù vù vào phòng, trong nhà bố trí gia cụ mới, gương đồng không còn nhìn rõ ràng nữa đổi thành gương đồng mới tinh. Kẻ ngu si ở trong phòng ấm áp uống cháo gạo trắng thơm ngon do chính nam nhân nấu, trong lòng thích ý cực kỳ.

Rất sớm những suy nghĩ trên mây liền biến mất không còn tăm hơi nam nhân lúc này trùng hợp từ cửa đi vào, hắn nhìn kẻ ngu si ngồi ở cửa dáng vẻ ngóng trông hi vọng, không cảm giác bật cười nói: "Đang nhìn cái gì?"

Kẻ ngu si cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Nàng." Nói xong hắn nhấc đầu lên, hỏi, "Nương tử, nàng đi đâu vậy?"

Nam nhân như không có chuyện gì xảy ra nói: "Ra ngoài vận động buổi sáng, thuận tiện giăng lưới bắt cá, đợi lát nữa sau khi bắt đủ đem ra chợ bán."

Kẻ ngu si liền vội vàng đứng lên đem nam nhân từ cửa lôi vào, nhíu mày lại nói rằng: "Nàng lại muốn đi ra ngoài?"

Nam nhân nghi ngờ hỏi: "Có chuyện gì?"

Kẻ ngu si nhất thời không biết phải nói sao, sốt ruột nói: "Nương tử người ta đều chỉ đợi ở nhà, ta không muốn để cho nàng đi ra ngoài, đều là..." Hắn không nghĩ ra được làm sao để biểu đạt, tự giận mình nói, "Nếu là đi ra ngoài, ta không cho phép!"

Tay nam nhân khẽ vuốt trên đỉnh đầu kẻ ngu si, nói rằng: "Huynh là muốn nói, không muốn ta xuất đầu lộ diện?"

Kẻ ngu si nói đúng.

Nam nhân nói: "Vậy huynh, có thể giúp ta một chuyện được không?"

Kẻ ngu si xem đó là chuyện đương nhiên liền gật gù.

Nam nhân rất khổ não nói: "Ta làm mất đi một món đồ, đó là tín vật trước khi lâm chung cha giao cho ta,

huynh có thể giúp ta tìm trở về không?"

Kẻ ngu si nắm chặt nắm đấm, hắn nhớ tới lúc đó vì cứu nam nhân mà đem ngọc bội cha để lại cho hắn đưa cho lão đại phu, trong lúc nhất thời khí huyết dâng lên, nói đương nhiên có thể.

Nam nhân lại bật cười một tiếng, hắn lôi kéo tay kẻ ngu si đến bên ngoài, cầm lấy một nhánh cây, ở trên đất vẽ xuống.

Kẻ ngu si từ đầu tới cuối không xem nội dung bức vẽ, mà là nhìn tay nam nhân thon dài như ngọc chỉ, còn lộ ra cánh tay mạnh mẽ, mãi đến tận hắn dừng động tác trên tay lại, kẻ ngu si mới phục hồi tinh thần.

Nam nhân cầm cành cây chỉ vào bức tranh kia, nói rằng: "Đại khái là như vậy."

Kẻ ngu si vội vã đến gần nhìn, đó là một vật ngay ngắn chỉnh tề, mặt trên còn viết chữ hắn không biết. Hắn chỉ vào chữ kia hỏi: "Đó là chữ gì?"

Nam nhân buông mắt xuống, nói rằng: "Chữ kia ta cũng không biết, huynh nhìn ra được sao?"

Kẻ ngu si lại nhìn chằm chằm một lát, mãi đến khi đem hình vẽ ghi nhớ trong lòng rõ ràng, hắn mới nói: "Ta nhớ kỹ rồi, đều ở nơi này." Hắn chỉ chỉ vị trí trái tim chính mình.

Nam nhân cắm nhành cây lên trên bức vẽ, dùng đất đắp lên phía trên, đối với kẻ ngu si nói: "Cái kia giao cho huynh, tướng công."

Kẻ ngu si mặt dài ra – liền đỏ mặt lên, đây là lần đầu tiên nam nhân đối với hắn nói "Tướng công". Tướng công, nương tử, tướng công... Kẻ ngu si hưng phấn nhảy nhót lên, đối với nam nhân tuyên thệ nói: "Nương tử, nàng yên tâm."

Mang theo nhiệm vụ kẻ ngu si vác trên lưng khuông trúc, đội đấu bồng, mang rìu đốn củi lên đường, không giống với lúc trước, trong túi vải rách lần này nhồi đầy lương khô.

Kẻ ngu si quyết định trong quá trình tìm kiếm thuận tiện đốn chút củi, tích góp đủ tiền chuộc lại ngọc bội cha để lại, tuy rằng số tiền mua thuốc thang đối với hắn mà nói là một con số trên trời, nhưng kẻ ngu si biết, một ngày nào đó hắn có thể tích góp đủ số tiền.

Kẻ ngu si đi theo dòng suối nhỏ hướng lên trên tìm, suối nước trong suốt thấy đáy, có thể nhìn thấy rõ ràng. Kẻ ngu si từ phía dưới tìm tới thượng lưu, ngoại trừ bên trong có cá tôm cùng rong rêu, không nhìn thấy vật nào khác nữa.

Nếu như là những người khác, đối mặt với tình hình như mò kim đáy biển hẳn đã sớm tuyệt vọng, nhưng kẻ ngu si thì không, hắn như đang chơi một trò chơi, tâm tình lạc quan đi tìm, cũng chắc chắn mình nhất

định sẽ tìm ra được.

Theo dòng suối không tìm thấy, kẻ ngu si liền tiến đến bên gốc cây, vung rìu lên bổ xuống một hồi, mấy ngày nay không có làm lụng, khiến sức mạnh của hắn lực bất tòng tâm không ít.

Buổi tối, vác một đống củi kẻ ngu si rầu rĩ trở về nhà, cúi đầu nói: "Nương tử, ngày hôm nay ta không tìm thấy."

Nam nhân một bộ biểu tình quả nhiên như vậy, nói rằng: "Không sao, phía sau núi lớn như vậy, tìm được khẳng định rất khó khăn, hoặc là ta đã sớm vứt đi nơi nào không biết nữa."

Kẻ ngu si lau vết bẩn trên mặt, nói: "Mỗi ngày ta sẽ đi tìm, nhất định phải tìm được cho nàng mới thôi."

Nam nhân nói: "Được."

Kẻ ngu si nói được là làm được, hắn mỗi ngày rất sớm ra khỏi nhà, đến tận mặt trời lặn về phía tây mới trở về nhà, khi về đến nhà ít nhiều gì cũng vác được kha khá số củi đốn được.

Nam nhân hỏi hắn tại sao muốn đi đốn củi.

Kẻ ngu si nói muốn tích góp tiền.

Nam nhân lại hỏi tại sao muốn tích góp tiền.

Kẻ ngu si không muốn nói cho hắn là vì muốn chuộc lại ngọc bội cha lưu lại cho hắn, liền nói, muốn chuẩn bị đủ tiền để hai người kết hôn.

Có điều cũng đúng là như vậy, hắn muốn chuộc ngọc bội cùng kết hôn đã tính toán từ lâu, chờ đến lúc đó đem ngọc bội đến vị trí cao đường, muốn cha thấy được nương tử hắn.

Nam nhân xoa đỉnh đầu mềm mại của hắn, nói: "Không cần, chúng ta có tiền." Hắn mỗi ngày đều ra chợ bán chút cá, tiền bán được cũng đủ cho bọn họ chi tiêu.

Nhưng nếu như kẻ ngu si nói muốn kết hôn, số tiền kia ngược lại còn thiếu rất nhiều.

Huống hồ, hắn sao có thể ngu ngốc đi kết hôn cùng với kẻ ngu si đây? **(Lời Editor: rồi mài sẽ hối hận:v.)**

Kẻ ngu si lắc lắc đầu nói: "Không, không đủ, ta còn muốn tích góp tiền nuôi dưỡng nàng."

Nam nhân không đưa ra ý kiến chỉ cười cợt, trong lòng chỉ xem lời nói của kẻ ngu si xem là trò đùa.

Hôm nay ánh mặt trời xán lạn, trong không khí hơi nước ẩm ướt dị thường, kẻ ngu si lạnh đến nỗi chà xát hai tay, hắn ngồi nghỉ ngơi một hồi, lại đứng dậy tiếp tục đốn củi.

Đột nhiên, hắn nghe được âm thanh không thuộc về núi rừng, đó là tiếng vó ngựa, âm thanh đao kiếm, còn có hỗn hợp âm thanh tiếng người gào thét ầm ĩ vang lên.

101. Chương 117

Kẻ ngu si xưa nay chưa từng thấy đội quân nào lớn như vậy, cũng chưa từng thấy qua nhiều người cưỡi ngực mặc giáp. Hắn kinh sợ lùi bước đến phía sau cây, cẩn thận từng li từng tí một quan sát những người kia, bị móng ngựa vung bụi lên mặt làm cho mặt mày xám xịt đi.

Nhìn thấy phương hướng đội người rời đi đi qua con đường leo lên núi, trong lòng hắn đột nhiên nhảy dựng lên, một luồng dự cảm không tốt dâng lên. Không biết tại sao, hắn luôn cảm giác linh cảm mình luôn chính xác.

Kẻ ngu si ngồi tại chỗ sững sờ, trong đầu rối loạn hỗn độn chiếm cứ, căn bản không còn tâm trạng tiếp tục đốn củi nữa. Hắn vội vàng thu xếp xong đồ đạc, lảo đảo dựa theo đường cũ xuống núi.

Lòng hắn chộn rộn muốn nhanh lên một chút, mau hơn chút kích động đến nỗi kẻ ngu si đều không còn quản chuyện gì nữa, hắn từ bước từ từ tăng tốc chạy thật nhanh, khuông trúc cùng rìu đốn củi đều vứt xuống trên đường.

Chỉ muốn trở về tìm vợ hắn, tìm tới hắn, nhìn thấy hắn, xác nhận hắn vẫn còn ở đó.

Kẻ ngu si cũng không biết vì sao lại có loại ý nghĩ đột ngột này, thật giống như nam nhân sắp rời khỏi hắn mà đi.

Kẻ ngu si thở hồng hộc một đường chạy xuống núi, trong lòng sốt sắng hầu như muốn nhảy ra khỏi lòng ngực, bên tai ngoại trừ tiếng tim đập không nghe được âm thanh nào khác. Hắn thở hổn hển đi tới trước cửa, ngừng thở, cẩn thận từng li từng tí một đẩy cửa ra.

Kẽo kẹt một tiếng, cửa gỗ cũ nát vang lên nặng nề, kẻ ngu si trợn to hai mắt nhìn về phía trong phòng. Nam nhân tóc dài rối tung trong tay cầm quyển sách, thấy hắn trở về, ngẩng đầu nghi hoặc nhìn kẻ ngu si một chút.

Nam nhân còn chưa kịp hỏi, kẻ ngu si liền vọt tới trước mặt hắn vội vàng nói: “Có thật là nhiều người, từ trên núi hạ xuống!”

Nam nhân đặt sách xuống, hai hàng lông mày đẹp mắt cau lại, hỏi, "Có gì từ từ nói, xảy ra chuyện gì?"

Kẻ ngu si quýnh lên từ ngữ không nói liền mạch, hấn sứt mẻ lắp ba lắp bắp nói: "Cưỡi ngựa, áo giáp, thật là nhiều người thật là nhiều người! Bọn họ hướng về nơi này lại đây!"

Nam nhân chau mày, mạt mỉm cười thường treo trên khóe miệng biến mất không còn dấu vết, biểu hiện âm u đến đáng sợ. Kẻ ngu si nhìn thấy hắn trong khoảnh khắc như biến thành người khác, không khỏi sợ hãi lui lại mấy bước, hỏi: "Nương tử, nàng sao thế?"

Nam nhân lắc lắc đầu, sắc mặt lạnh lẽo nhu hòa lại, đối với kẻ ngu si nói: "Kẻ ngu si, huynh… Đến giúp ta một việc."

Trên núi quân đội một đường đến bên dưới ngọn núi thôn Đào Nguyên, binh lính mặc khôi giáp khám xét từng nhà, rất vô lý đá tung cửa vào phòng đưa chân dung cho từng người bên trong nhà đang run lẩy bẩy để nhận diện.

Đương nhiên, người trong thôn Đào Nguyên bất kể là ai, đều không nghĩ tới cái người trong bức tranh kia, chính là cụ ông lọm khọm ngày ngày ra chợ bán cá.

Y quán Nhân Từ cũng không thể may mắn thoát khỏi vận mệnh bị đá văng cửa, lão đại phu còn đang bắt mạch cho người khác, vừa thấy binh sĩ cầm trong tay binh khí tiến vào, người trong y quán đều dồn dập sợ đến nói không nên lời.

Người đi trước cầm đầu nắm trên tay bức chân dung, đặt ở trước mặt bọn họ hỏi: "Các ngươi có nhận ra người này?"

Lão đại phu liếc mắt nhìn, vuốt vuốt chòm râu mép nói: "Người này tuấn dật không giống phàm nhân, nếu như đi tới thôn Đào Nguyên chúng ta tự khắc sẽ lưu lại ấn tượng, có thể…"

Người tướng quân kia ánh mắt nhìn chằm chằm lão tiên sinh bên cạnh dược đồng, dáng dấp dược đồng muốn nói lại thôi, liền đánh gãy lời lão, lớn tiếng hỏi: "Ngươi đã từng thấy qua người này?"

Dược đồng nhất thời kinh hoảng, hấn phản xạ tính gật gật đầu, ánh mắt luống cuống nhìn về phía lão đại phu, lão đại phu cau mày, không hề có một tiếng động thở dài.

Tướng quân khí thế bức người uy hiếp nói: "Nói mau, nếu như có nửa điểm ẩn giấu, bổn tướng quân tuyệt không tha thứ cho ngươi!"

Dược đồng gấp đến muốn khóc, hấn run lập cập nói: "Con xác thực có gặp người này, bất quá khi đó là gặp ở phía sau núi, y lúc đó bị thương rất nặng, con bắt mạch cho y phát hiện khí tức từ lâu đã hoàn toàn biến mất, liền đem y đẩy xuống theo dòng suối…"

Tướng quân một đôi mắt hổ nhìn kỹ dược đồng, thật giống như đang suy xét trong lời nói là thật hay giả.

Dược đồng sợ đến nỗi trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, thân thể căng thẳng đến phát run.

Tướng quân lưng hùm vai gấu chợt cười to một tiếng, hưng phấn nói: "Thật hả dạ! Yến Dung tiểu tử, ngươi trước sau không đấu lại gia gia ta!" Hắn quay đầu đối với người phía sau nói, "Phái những người khác đi ra ngoài lục soát nhân mã ngay cả trên núi cũng phải khám xét, Bổn tướng quân phải thấy thi thể mới thật sự an tâm!"

Kẻ ngu si thấy nam nhân đem chăn chồng chất chỉnh tề đều tung loạn lên, nghi hoặc trừng mắt nhìn, hỏi: "Nương tử, ban ngày muốn ngủ sao?"

Nam nhân cười cợt, hắn ngồi trên giường ván gỗ, hướng về kẻ ngu si ngoắc ngoắc ngón tay. Kẻ ngu si như con chó nhỏ nghe lời ngoan ngoãn đi tới, hỏi: "Muốn ta hỗ trợ gì chăng?"

Nam nhân duỗi ra cánh tay nắm lấy eo kẻ ngu si, giương đôi con ngươi lên, hỏi: "Huynh cũng biết, phu thê trong lúc đó nên hành Chu công chi lễ?"

Kẻ ngu si mặt liền hồng lên, hắn nói: "Có biết, nhưng chúng ta vẫn chưa kết hôn."

Nam nhân nói: "Không vội." Hắn cởi xuống áo bào nằm trên giường, mái tóc dài xõa xuống trên lòng ngực trắng nõn, thuận thế đem kẻ ngu si ôm vào trong ngực, cuối cùng ở trên người hai người che kín chăn lại.

Kẻ ngu si nằm bên trong chăn cục cựa, nhìn thấy nam nhân đem ngón trỏ đưa đến trước môi làm động tác cấm khẩu, liền nhỏ giọng hỏi: "Nương tử, tại sao chúng ta lại che chăn?"

Nam nhân nói: "Muốn dạy huynh một chút chuyện ban ngày ban mặt không thích hợp làm."

Kẻ ngu si ồ một tiếng, nói: "Ta hiểu rồi."

Tay nam nhân mở ra dây buộc áo kẻ ngu si, bàn tay mát mẻ ở lòng ngực bóng loáng hắn vuốt nhẹ, kẻ ngu si không tự nhiên né tránh. Cái tay kia theo trước ngực hắn hướng phía dưới, xẹt qua eo bụng, đi tới dưới người hắn, cách tiết khố nhẹ nhàng xoa nắn vị trí chưa thức tỉnh của hắn.

Như điện lưu xuyên qua cả người cảm giác quái dị theo xương cụt hướng lên trên, kẻ ngu si vốn đầu óc dầy đặc hồ dán bị nhiễu loạn không ra hình thù gì, hắn không nhịn được đưa tay khước từ nam nhân, trong miệng phát sinh tiếng thở dốc ám muội.

Dưới thân vị trí mẫn cảm bắt đầu trở nên hưng phấn, đỉnh ra chất lỏng thấm ướt tầng vải, nam nhân trên tay tốc độ rất nhanh, bên trong miệng tràn ra tiếng thở dốc khó nhịn càng ngày càng nặng, eo hắn hầu như cong lên, động tác tránh né nhưng tay nam nhân như vòng sắt ràng buộc ngăn cản lại, bắp đùi bên

trong cũng bắt đầu kịch liệt run rẩy lên.

Cuối cùng, như mũi tên rời cung buông ra, chất lỏng nóng rực thuận theo tiết vào trong tiết khố.

Kẻ ngu si sắc mặt ửng hồng, ủy ủy khuất khuất bặm môi, bật khóc nức nở nói: "Nương tử, ta…"

Lời hắn còn chưa nói hết, cửa gỗ đột nhiên liền đẩy ra, tiếng bước chân chỉnh tề bước tới, binh sĩ cầm đầu giơ lên một tấm chân dung, hỏi kẻ ngu si từ trong chăn thò đầu ra ngoài.

"Ngươi có nhìn thấy qua người bên trong bức chân dung này?"

Kẻ ngu si định thần nhìn lại, người trong bức tranh đó không phải là vợ hắn sao, chỉ có điều so với bản thân cách biệt đi rất nhiều, ghi nhớ lời nam nhân kẻ ngu si lắc lắc đầu, nói rằng: "Không quen biết."

Binh sĩ tiến lên một bước, thấy trong chăn còn cất giấu một người, liền hỏi: "Trong này là ai? Đem mặt lộ ra!"

Kẻ ngu si quần áo ngổn ngang chặn lại tầm mắt binh sĩ nhìn sang, giống như ông chồng bảo vệ vợ: "Đây là nương tử của ta! Không cho các ngươi nhìn!"

Kẻ ngu si sắc mặt đỏ chót, khí tức bất ổn, người tinh tường vừa thấy đều đã biết xảy ra chuyện gì. Binh sĩ vừa thấy hắn là kẻ ngu si, liền trêu chọc nói: "Hóa ra là kẻ ngu si, ta ngược lại muốn xem xem dưới chăn này tiểu nương tử nhà ngươi lớn lên hình dạng ra sao, hời hợt cũng tốt, đến thời điểm cho huynh đệ chúng ta cùng nhau bạch bạch bạch là được."

Những người còn lại một trận cười vang, kẻ ngu si vô cùng tức giận, người ở đó tính đưa tay qua muốn vén chăn lên, liền nghe bên ngoài ra lệnh một tiếng: "Hùng tướng quân có lệnh, tất cả mọi người rút về trên núi!"

Binh sĩ tiếc nuối sách một tiếng, trên mặt bị mất hứng phiền muộn, chỉ đành phải nói: "Tiểu nương tử, chờ mấy ngày sau chúng ta trở về sẽ chiếm được nàng."

Kẻ ngu si rất tức giận, cho dù người khác có mắng hắn đều không có tức giận đến như vậy, dám đối với nương tử hắn nói ra lời dâm loạn ngôn ngữ ngả ngớn… Kẻ ngu si mắt thấy bọn họ ra ngoài, đang muốn đuổi theo đòi một lời công đạo, eo liền bị nam nhân chăm chú nắm lại, kẻ ngu si một lần nữa bị bắt trở về trong chăn.

Kẻ ngu si trong mắt ngấn lệ, hắn nói: "Nương tử, ta rất tức giận, bọn họ nói nàng như vậy."

Nam nhân nói: "Ta biết."

Kẻ ngu si nói: “Ta muốn đánh bọn họ, để bọn họ biết mình sai rồi.”

Nam nhân nói: “Ta biết.”

Kẻ ngu si trịnh trọng nói: “Tướng công phải bảo vệ nương tử, có đúng không?”

Nam nhân nói: “Đúng.”

Kẻ ngu si nói: “Ta nghĩ…”

Thế nhưng hắn còn chưa kịp nói xong, những câu nói kia liền bị bờ môi mềm mại ngăn chặn, kẻ ngu si chóp mũi ngửi thấy được mùi vị ngọt ngào quanh quẩn, hầu như muốn chìm đắm say sưa bên trong.

Bên trong Nhân Từ y quán.

Đợi khi binh sĩ phía sau lĩnh mệnh rời đi, tướng quân lại từ trong bức tranh chân dung rút ra một tấm tranh khác, hỏi: “Các ngươi có từng từng thấy vật này?”

Trên bức tranh chính là một đồ án chỉnh tề ngay ngắn, ngoại trừ hoa văn rườm rà ở bên ngoài, mặt trên còn khắc một hổ tự. Tướng quân vung tay lên nói: “Các ngươi có ai thấy được vật này liền bẩm báo ngay, bổn tướng quân thưởng vạn ngàn lương mẫu, dinh thự chức tước. Nhưng nếu để cho ta biết ai nhặt được mà không giao ra, bổn tướng quân chắc chắn sẽ tru di cửu tộc!”

Bên trong y quán lặng thinh một mảnh, tướng quân sai người đem tấm chân dung kia dán lên, sau đó vung chiến bào, nghênh ngang rời đi.

Nhìn thấy đại quân đi xa, dược đồng lòng vẫn còn sợ hãi hỏi lão đại phu: “Tiên sinh, vị kia chính là Hùng tướng quân? Vậy chúng ta lúc trước cứu không phải là…”

Lão tiên sinh vội vã vẫy vẫy tay, ra hiệu hắn không lắm mồm lắm miệng, liền đuổi ra bên ngoài, lão vuốt chòm râu hoa râm, ngẩng đầu nhìn phía phương hướng vương đô xa xa.

Ninh vương cùng Tề vương hai vị điện hạ một phen long tranh hổ đấu, xem ra lúc này đại cục đã định, hiện tại, chỉ có thể ký hy vọng vào trời không tuyệt đường người thôi.

Sau chuyện ngoài ý muốn kia, kẻ ngu si không chịu rời đi nam nhân nửa bước, nhưng trong lòng hắn vẫn ghi nhớ khối ngọc bội cha đưa cho hắn còn muốn bọn họ thành thân cần chuẩn bị bạc, chỉ có thể mỗi ngày đều rất sớm phải đi ra ngoài, lại rất sớm trở về.

Kẻ ngu si đem lời nam nhân giao phó làm mục tiêu, lúc nhàn hạ sẽ lưu ý bên người có hay không đồ vật

ngay ngắn chỉnh tề, lấy tìm kiếm làm niềm vui.

Mỗi lần khi về nhà, hắn kiếm được tiền đều móc ra, từng đồng từng đồng, đặt ở bên trong bình dưa muối.

Kẻ ngu si mỗi lần lung lay bình sứ đều không nhịn được cười lên, đợi khi tiền đầy rồi, chính hắn cùng nương tử sẽ tổ chức thành thân,

Một ngày, hai ngày, một tháng, hai tháng... Tháng ngày tiết kiệm trôi qua, rốt cục có một ngày, kẻ ngu si kinh hỉ phát hiện hai tay hắn hầu như không thể nhấc được bình sứ, tiền đồng bên trong gần sắp đầy tràn.

Kẻ ngu si hứng thú bừng bừng cùng nam nhân nói chuyện bọn họ kết hôn, nam nhân vẻ mặt mặc dù có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn qua loa nói: "Chờ huynh tích trữ đầy rồi nói sau đi."

Kẻ ngu si càng cố gắng lên núi đi đốn củi, tích góp tiền, vì chuẩn bị bọn họ có thể kết hôn.

Ngày đó, kẻ ngu si trong lúc đốn củi lại nghe được một tiếng động, tương tự như tiếng xương cốt gãy rời còn có âm thanh nuốt sống dã man, kẻ ngu si kinh hồn bạt vía dừng động tác trên tay xuống, hướng về xa xa nhìn lại.

Đó là một con cọp, hàm răng sắc bén cắn bàn tay con mồi, toàn bộ quá trình cực kỳ máu tanh.

Kẻ ngu si đốn củi làm rớt cây rìu lang bang một tiếng xuống đất, tiếng vang đó hấp dẫn con cọp chú ý.

Con cọp ngẩng đầu lên, thú đồng vàng óng ánh nhìn kỹ hắn.

102. Chương 118

Kẻ ngu si bị thú đồng nhìn chằm chằm muốn hù chết luôn rồi, hai chân của hắn như dính trên mặt đất không thể bước ra, lúc này còn run cầm cập cúi đầu gối xuống, muốn nhặt rìu đốn củi nam nhân mua cho hắn cầm lên.

Âm thanh cứng nhắc quen thuộc vang lên bên tai nổ tung, nó nói: "Chạy mau!

Kẻ ngu si run rẩy nói: "Ta biết, nhưng mà... ta không thể chạy được a..."

Vạn thú chi vương gầm nhẹ một tiếng, nhả ra bàn tay con mồi, hướng về kẻ ngu si luống cuống áp sát tới. Hiển nhiên, so với bàn tay con mồi già nua, nó nghiêng về kẻ ngu si trẻ tuổi tươi sống hơn.

Trong lúc nhất thời, kẻ ngu si trong đầu lướt qua rất nhiều hình ảnh hồi ức, ngoại trừ lúc cha hắn tạ thế, trong đầu hắn tràn ngập hình ảnh vợ mình.

Bên trong lọ sứ từng đồng xu gần sắp đầy.

Hắn còn chưa kết hôn với nương tử.

Còn có, rất muốn cùng nương tử chơi trò hôn nhẹ.

Kẻ ngu si nghĩ đi nghĩ lại, nước mắt liền chảy xuống, lúc con cọp sắp nhào tới ngàn cân treo sợi tóc, không biết sức mạnh từ đâu bùng phát lên, ôm chặt thân cây lập tức liền bò lên trên.

Con cọp trên móng vuốt còn dính máu cào lên vỏ cây, trong cổ họng gầm nhẹ một tiếng không cam lòng.

Kẻ ngu si sợ hãi dùng cánh tay ôm chặt thân cây, hắn ngồi trên nhánh cây, cúi đầu nhìn xuống phía dưới con cọp xoay quanh gốc cây không chịu rời đi, dùng tay áo lau nước mắt.

Vốn là sắc trời gần tối, chỉ có điều trong khoảng thời gian ngắn, bóng đêm liền bao phủ hoàn toàn. Kẻ ngu si kinh hồn bạt vía liếc nhìn xuống dưới, không dám xác định dã thú hung tàn có phải trốn ở lùm cây hay không, chỉ chờ thời cơ hành động.

Kẻ ngu si đang muốn từ trên cây trượt xuống, liền nghe được một tiếng kêu lo lắng: "Kẻ ngu si!"

Kẻ ngu si nghe được âm thanh quen thuộc này lập tức hưng phấn trả lời: "Ta ở nơi này!" Hắn nói xong, lập tức ôm chặt thân cây, hai chân giẫm một cái, mượn lực trượt xuống dưới.

Chân chạm đến bãi cỏ mềm mại, kẻ ngu si thần kinh căng thẳng lên.

Hắn nghe được tiếng thuộc về thú loại, âm thanh uy hiếp đe dọa con mồi.

Kẻ ngu si cố làm mình bình tĩnh không nổi da gà, hắn lập tức kêu lớn: "Nương tử, chạy mau!" Ngay lúc hắn vừa muốn chạy đi, dã thú núp trong bóng tối liền đem hắn đẩy ngã nhào xuống đất, răng nanh sắc bén đâm vào bả vai kẻ ngu si, hắn rên lên một tiếng, phía sau lưng bị móng vuốt mãnh thú đè lại, giãy dụa không thể động đậy.

Nếm được mùi máu tanh dã thú trở nên càng thêm tàn bạo, trong con ngươi vàng óng ánh tràn đầy khát máu, nó ngửa đầu điên cuồng gào thét một tiếng, chuẩn bị kỹ càng thưởng thức con mồi tươi sống, lại không nghĩ rằng bị một luồng sức mạnh mạnh mẽ hất văng ra ngoài.

Phía sau đụng vào thân cây, cái cây không chịu đựng được lay động một trận, trái cây treo trên cao đều

rớt xuống bùm bùm, rơi vào xung quanh con cọp. Con cọp bị va vào thân cây thất điên bát đảo, nó lung lay đứng lên, đối diện trước một đôi con ngươi đen giấu diếm hung ác.

Nam nhân cẩn thận từng li từng tí một đem kẻ ngu si ôm vào trong ngực, tay luống cuống che máu thấm ướt bả vai hắn, nghe trong lòng ngực người bám vào góc áo nam nhân suy yếu muốn y mau đi nhanh, nam nhân viền mắt đau xót, suýt chút nữa liền rơi lệ.

Thật khờ, sao lại ngốc đến như vậy.

Nam nhân khẽ hôn khóe môi trắng bệch kẻ ngu si, nói rằng: "Huynh chờ ta, ta đem súc sinh kia lột da đánh cốt, để huynh đạp ở dưới chân."

Mất máu khiến thần trí kẻ ngu si trở nên không rõ ràng, hắn nghe không rõ nam nhân ghé vào lỗ tai hắn nói gì, chỉ biết là tình huống khẩn cấp, muốn hắn đi mau, miễn cho lại rơi vào miệng cọp.

Nương tử, nương tử, nương tử.

Hắn nỗ lực muốn mở mắt ra, lại phát hiện chỉ uổng công vô ích.

Mí mắt càng ngày càng nặng, u sầu cùng lo lắng khiến kẻ ngu si hôn mê bất tỉnh.

Hắn nằm mộng rất dài, trong mộng cụ thể phát sinh cái gì, như thế nào cũng nhớ không rõ. Duy nhất nhớ tới chính là, hết thảy tất cả đều bị phủ lên một tầng vải che mặt, trên mặt mọi người đều nở một nụ cười quỷ dị, chỉ có vợ hắn vẫn cười mềm mại như vậy, mở hai tay ra chờ đợi hắn nhào tới.

Kẻ ngu si nhào tới ôm lấy nam nhân, tràn ngập hạnh phúc ở trước ngực nam nhân sượt sượt, nói: "Nương tử, nàng thật tốt."

Kẻ ngu si còn chưa kịp lại ôn tồn, hết thảy trước mắt đều biến mất không còn dấu vết, ngay cả nương tử ôm ấp ấm áp đều biến mất theo. Trước mắt khói đen dầy đặc khiến kẻ ngu si lo lắng tìm kiếm, hô lên từng tiếng "Nương tử".

Hoảng sợ cùng hoang mang như cái tay vô hình, nắm chặt trái tim hắn.

Kẻ ngu si gấp đến nỗi khóe mắt đều chảy ra nước mắt, hắn ở bên trong vùng tăm tối đưa tay ra, muốn đem mộng cảnh vui tươi trở về lại.

Có bàn tay mát mẻ nắm lấy bàn tay hắn giơ ra, phía sau lưng vỗ lên khinh nhu nhẹ nhàng, kẻ ngu si rúc vào trong lòng ngực nam nhân, ngửi thấy được mùi vị quen thuộc lại an lòng, mờ mịt ngủ thiếp đi.

Kẻ ngu si lúc tỉnh lại cổ họng khô khốc khó chịu, hắn cau mày ho khan một tiếng, vừa nghiêng đầu, nhìn thấy nam nhân đẩy cửa đi vào.

Trong tay nam nhân bưng bát sứ tỏa đầy nhiệt khí, nam nhân nhìn thấy kẻ ngu si tỉnh lại, khóe môi khẽ nhếch, trong con ngươi cong lên mang theo nét ôn nhu, nói rằng: "Huynh tỉnh rồi?"

Kẻ ngu si rầu rĩ ừ một tiếng, hắn muốn chống giường ngồi dậy, cảm giác được trên bả vai đau đớn kịch liệt, chân mày hắn nhíu chặt hơn.

Nam nhân bước nhanh tới trước, đem bát sứ đặt xuống trên bàn, giơ tay sờ lên trán kẻ ngu si, thở phào một cái nói: "May mà không phát sốt."

Kẻ ngu si dùng hai ngón tay ôm lấy góc áo nam nhân, giọng khàn khàn nói: "Nương tử."

Nam nhân nói: "Sao thế?"

Kẻ ngu si giương mắt nhìn y, nam nhân từ trong con ngươi sáng ngời nhìn thấy chính mình, rối tinh rối mù nhẹ dạ. Kẻ ngu si nở nụ cười, hắn nói: "Ngươi không có chuyện gì, thật quá tốt rồi."

Trong mắt nam nhân ôn nhu muốn hóa thành thực thể chảy ra ngoài, y đem tóc trên trán kẻ ngu si vén qua sau tai, nhẹ giọng nói: "Thật là một kẻ ngu si." Nam nhân cầm bát sứ lên, đem muỗng múc dược đắng nghét tiến đến bên môi kẻ ngu si.

Kẻ ngu si phiết miệng, đem đầu chuyển sang một bên, tùy hứng nói: "Ta không uống, thật là đắng."

Nam nhân buông mắt xuống, dịu giọng lại: "Ngoan, dược nhất định phải uống."

Kẻ ngu si lắc đầu một cái, cho dù nói gì cũng đều không uống.

Hắn còn nhớ khi còn bé nhiễm phải phong hàn cũng phải uống dược, lúc đó chỉ nếm thử một ngụm hắn liền muốn ói ra, cha hắn tức giận cầm lấy gậy trúc đánh hắn mấy chục cái, cuối cùng kẻ ngu si mới khóc lóc đem bát dược kia uống xong.

Tuy rằng dược rất đắng giúp xua tan phong hàn, nhưng kể từ lúc đó kẻ ngu si đối với việc uống dược hết sức phản cảm.

Nam nhân như ảo thuật lấy ra một hũ mứt hoa quả ra, y tuồn qua đầu kẻ ngu si, quơ quơ hũ mứt hoa quả nói: "Uống một hớp dược, ăn một mứt hoa quả, chịu không?"

Kẻ ngu si lúc này mới do dự gật gật đầu.

Nam nhân khích lệ vuốt nhẹ mặt hắn, nói rằng: “Con súc sinh kia ta đã xử lý tốt, đem da hổ trải trên mặt đất làm thảm, thế nào?”

Kẻ ngu si trừng mắt nhìn, không nghe hiểu lời nói của nam nhân.

Nam nhân cười khẽ một tiếng, không nói gì nữa, ngược lại múc một muỗng dược, thổi nguội sau đó đưa tới bên môi kẻ ngu si.

Kẻ ngu si vẻ mặt đau khổ uống vào, mùi vị đắng nghét từ trong lưỡi lan tràn vào trong, một viên mứt hoa quả ngọt ngào liền nhét vào trong miệng hắn. Hắn say mê mà cười lên, trong miệng phun ra câu chữ mơ hồ không rõ, nam nhân chỉ nghe được “Nương tử”.

Đầu lưỡi tê dại vì dược đắng nay biến thành ngọt ngào hưởng thụ, kẻ ngu si nheo lại mắt, nắm chặt bàn tay nam nhân nói: “Nương tử, ta buồn ngủ quá à.”

Nam nhân tùy ý cho hắn nắm, nói: “Ngủ đi.”

Kẻ ngu si nhắm hai mắt lại, trong miệng còn lầm bầm gì đó, chỉ chốc lát sau, trong lúc nam nhân ru ngủ thì hắn uể oải từ từ ngủ thiếp đi.

Nam nhân nhìn kẻ ngu si rơi vào mộng đẹp, động tác trên tay ngừng lại, bên môi độ cong thanh thiển cũng dần dần phiết đi. Nam nhân dốc lòng vì kẻ ngu si dịch góc chăn, đi tới trước bàn trang điểm, từ trong lồng ngực móc ra một khối lệnh bài, mặt trên có khắc chữ ‘Hổ’ đầy mạnh mẽ.

Đây là một khối lệnh bài được làm từ băng tinh khiết ngàn năm, không mục không nát không thay đổi, có đụng chạm bất kỳ thương tổn nào đều không thể bị phá hủy. Cho dù có nằm trong dạ dày con súc sinh kia không biết đã bao nhiêu lâu, chỉ cần lau vết máu trên mặt đi, vẫn hoàn hảo không chút tổn hại.

Đồng thời sau khi nắm giữ nó, còn có thể điều động hết thảy binh tướng vương thành ở bên ngoài.

Nam nhân đem Hổ phù chăm chú nắm trong tay, không hề có một tiếng động cười phá lên, y cười toàn thân run rẩy, cười đến nước mắt đều muốn rớt ra ngoài. Nam nhân phút chốc ngẩng đầu lên, khi thấy trong gương đồng chiếu rọi ra khuôn mặt bản thân có chút dữ tợn.

Nhìn rồi lại nhìn, vẻ mặt điên cuồng trên mặt hắn từ từ rút đi, chậm rãi biến thành mặt không hề cảm xúc.

Nam nhân ở trong mắt chính mình phát hiện ra ngọn lửa báo thù.

Đột nhiên, nam nhân nghe được tiếng hô hoán nhẹ nhàng từ bên trong truyền ra.

Đó là một tiếng vô ý thức "Nương tử".

Nam nhân vẻ mặt lạnh lùng trong nháy mắt nứt toác ra, bên môi lại treo lên nụ cười nhẹ nhõm bất đắc dĩ, y đem Hổ phù cất đi, đi tới phía trước cửa sổ nắm lấy tay kẻ ngu si từ trong chăn lộ ra, thuận thế nằm lên giường, đem hắn ôm vào trong lòng ngực.

Kẻ ngu si hài lòng tựa ở trước ngực nam nhân, không biết đang nhẹ nhàng nói mớ điều gì.

Nam nhân không nhịn được cúi đầu, ở trên mặt hắn nhẹ nhàng ấn xuống một nụ hôn.

Kẻ ngu si tuy rằng vai bị thương, vẫn còn nhớ chuyện tích góp tiền bạc, không quá hai ngày liền rùm beng muốn lên núi đốn củi, lại bị nam nhân kéo trở về giường, hỏi: "Quên ngày hôm đó gặp phải con cọp ư? Vết thương còn chưa lành liền muốn đi ra ngoài, đừng hòng."

Kẻ ngu si không thể làm gì khác hơn là rầu rĩ không vui nằm lại trên giường, tầm mắt đảo qua tấm thảm da hổ trải trên mặt đất, xác thực lòng vẫn còn sợ hãi. Hắn đưa ánh mắt thu hồi lại, thấy nam nhân trước bàn trang điểm thay đổi trang phục quá lâu, liền nghi ngờ hỏi: "Nương tử, nàng đang làm gì thế?"

Nam nhân lúc này mới nhớ tới, mỗi lần không phải kẻ ngu si rất sớm rời giường lên núi, hoặc là y đi ra chợ rất sớm, hai người sáng sớm thời gian gần nhau có thể đếm được trên đầu ngón tay, chẳng trách kẻ ngu si muốn hỏi hắn đang làm gì.

Nam nhân một bên đem chòm râu trắng như tuyết dính ở trên cằm vừa nói: "Không phải huynh đã nói không muốn ta đi ra ngoài, vậy thì giờ ta phải ngụy trang thành dáng vẽ ông lão, bọn họ cũng không nhận ra ta." Đơn giản thô bạo mà nói, vì không cho người trong thôn nhận ra y, nam nhân mỗi ngày đều phải dịch dung.

Lời nói lý lẽ thẳng thừng để người khác không thể phản bác, kẻ ngu si cảm thấy cũng không có vấn đề gì, liền gật gù nói: "Khổ cực nàng rồi."

Nam nhân nhất thời nhịn không được nở nụ cười, râu mép mới vừa dính ở phía trên đều rớt xuống, bay thẳng xuống dưới đất.

Kẻ ngu si không chú ý tới nam nhân, chỉ là ngơ ngác nhìn lọ sứ đặt bên trong góc, nhất thời cảm giác số tiền đầy ắp sao mà xa vời vợi, không khỏi khẽ thở dài.

Trong nháy mắt qua nửa tháng, vết thương trên vai kẻ ngu si đều gần như lành hẳn.

Nam nhân cẩn thận từng li từng tí một vì hắn tháo băng gạc ra, thuốc mỡ trên băng gạc cùng da thịt nối liền với nhau, kẻ ngu si cảm giác được có chút đau, nhưng thời điểm nam nhân hỏi hắn, liền cắn răng lắc đầu nói: "Không đau."

Động tác nam nhân trở nên cẩn thận hơn.

Đợi đến khi đem băng gạc hoàn toàn tháo ra, nhìn thấy kẻ ngu si nơi bả vai có vết sẹo dấu răng, nam nhân nhăn lại lông mày, trong con ngươi không che giấu nỗi đau lòng.

Kẻ ngu si không thèm để ý cười cười, quay người lại ôm lấy eo nam nhân, thân mật nói: "Nương tử, trên người nàng cũng có thương tích, ở đây nè. Chúng ta có phải giống nhau hay không?" Nói xong, hắn dùng tay chỉ vào vị trí trên eo nam nhân.

Nam nhân ôm ngược lại hắn, nói: "Ừm."

Kẻ ngu si hưng phấn lên nhảy nhót hỏi: "Vậy ta ngày mai có thể lên núi sao?"

Nam nhân dùng hai ngón tay búng lên trán hắn, giả bộ cáu giận nói: "Lên núi gì chứ, không cho đi."

Nhưng kẻ ngu si không muốn, hắn liền làm nũng nói: "Ta tích trữ gần đầy hũ đồng rồi, chúng ta liền lập tức kết hôn. Đúng đúng đúng, còn muốn lên núi tìm đồ vật mà nàng đã từng vẽ ra…"

Nam nhân đem kẻ ngu si ủng tiến vào trong lòng ngực, không để hắn nhìn thấy chính mình cười đến cay đắng, chỉ nhẹ nhàng ừ một tiếng.

103. Chương 119

Vết thương trên vai gần như lành lại, kẻ ngu si cố ý xuống giường, trên lưng mang theo rìu muốn lên núi chặt củi.

Tiền bên trong lọ sứ sắp sửa đầy rồi, khả năng đây là lần cuối cùng hắn đi lên núi.

Nam nhân không có ngăn cản hắn, chỉ chăm chú, chăm chú đem kẻ ngu si ôm vào trong ngực, như sắp ly biệt cố gắng dùng sức. Để đầu hắn tựa ở trước ngực mình, cuối cùng kẻ ngu si không tự nhiên giật người, hối thúc mới quyến luyến không nỡ buông hắn ra.

Nam nhân cười chạm nhẹ lên đỉnh đầu mềm mại kẻ ngu si, nói rằng: "Về sớm một chút."

Kẻ ngu si gật gật đầu, nắm lấy sau gáy nam nhân, khi y cúi đầu xuống, thuận thế khẽ hôn lên cánh môi hắn, sau đó giảo hoạt nháy mắt mấy cái, nói: "Nương tử, chờ ta trở lại, chúng ta lại chơi trò hôn nhẹ."

Nam nhân nhẹ giọng đáp: "Được."

Kẻ ngu si một bên quay đầu lại hướng về nam nhân phất tay một bên đi về phía trước, cười khúc khích hướng về nam nhân dáng vẻ đáng yêu đến không nhịn được. Nam nhân cũng hướng về hắn phất phất tay, mãi đến tận khi kẻ ngu si xoay người, bóng người dần dần hóa thành một điểm đen, nam nhân vẫn đứng tại chỗ, lẳng lặng mà nhìn.

Lưu luyến, tình cảm không muốn ở trong mắt nam nhân xẹt qua.

Gió nhẹ thổi qua kéo lên làn tóc dài nam nhân chưa kịp buộc, từ phía chân trời bên kia bay tới con bồ câu trắng hướng về y bay tới, nam nhân giơ tay lên, như có linh tính bồ câu đậu xuống trên tay nam nhân.

Nam nhân đem giấy thắt ở trên chân bồ câu lấy xuống, mở ra vừa nhìn, mặt trên viết hai chữ: Lĩnh mệnh.

Kẻ ngu si một đường lên trên núi.

Hắn không dám dừng bước lại, ở trong lòng nhớ kỹ nhiệm vụ của chính mình. Tuy rằng có lần bị mãnh hổ cho một trận nhớ đời, nhưng kẻ ngu si vừa nghĩ tới trong nhà tiền đồng chất đầy lọ sứ, liền không khỏi tinh thần chấn hưng lên.

Chỉ cần nhanh một chút là được rồi, ngược lại hắn có tay có chân, không sợ không sánh được một con súc sinh.

Ôm loại ý nghĩ lạc quan này, kẻ ngu si lập tức không còn sợ nữa.

Đợi đến khi hắn nhồi củi vào khuông trúc, mặt trời đã lặn về hướng tây, kẻ ngu si xoa mồ hôi trên mặt, nhiệt tình đi xuống núi.

Kẻ ngu si bước chân nhẹ nhàng hướng phía sau đi, một bên suy đoán nam nhân ngày hôm nay sẽ làm món ăn gì.

Mỗi lần hắn về đến nhà, nam nhân đều đã làm xong cơm nước, vì không muốn thức ăn nguội đi, liền đặt ở bên trong nồi lớn, đợi kẻ ngu si trở về rồi mới dùng cơm.

Nếu như không phải vì muốn tích góp tiền, kẻ ngu si tuyệt đối không muốn rời đi nam nhân nửa bước.

Hắn muốn nhìn nương tử của mình, muốn nhìn muốn nhìn.

Có điều lập tức liền có thể nhìn thấy nam nhân.

Kẻ ngu si vừa nghĩ tới nam nhân, trên mặt bất chợt lộ ra ý cười sung sướng, hắn cõng trên lưng khuông trúc, bước chân từ đi bộ trở nên gấp gáp hơn.

Kẻ ngu si tâm kích động nhảy lên, hắn không đầu không đuôi xuống núi, nhưng ở dưới chân núi không nhìn thấy ánh nến le lói bên trong căn nhà lá.

Hắn trái phải nhìn một chút, xác thực đúng là không thấy.

Bởi vì mỗi ngày khi hắn về nhà, trong phòng sẽ sáng lên ánh nến da cam ấm áp.

Nói cho hắn biết, bên trong có người đang đợi hắn.

Kẻ ngu si đi tới vị trí nhà lá, hắn đứng trước phòng, nhìn thấy bên trong hoàn toàn tối tăm lạnh lẽo.

Tối tăm lan tràn trong lòng hắn.

Hắn đẩy cửa ra, cửa gỗ cổ xưa vang lên một tiếng cọt kẹt, thanh âm này khiến không gian lớn trong nhà trống trải đến đáng sợ.

Kẻ ngu si thả rìu xuống, ngây ngốc nhen lửa đốt ánh nến.

Nương tử lần này trở về so với hắn còn trễ hơn ư?

Nghĩ như vậy, kẻ ngu si lại thoải mái lên, lúc trước đều là nương tử vì hắn chuẩn bị cơm, ngày hôm nay hắn muốn tự tay làm một lần.

Chờ nương tử trở về, khẳng định rất cao hứng.

Nam nhân sẽ dùng bàn tay xoa lên đỉnh đầu chính mình, còn cho hắn một nụ hôn ngọt ngào.

Kẻ ngu si càng nghĩ càng hưng phấn, hắn vội vã nhóm lửa, rửa rau, thái rau, dùng kỹ thuật không thuần thục xào rau.

Làm được thành phẩm món ăn tuy rằng dáng vẻ không đẹp mắt cho lắm, nhưng miễn cưỡng có thể ăn được.

Kẻ ngu si đem cơm nước xong xuôi đặt vào bên trong nồi lớn, tiếp đó liền xách một cái ghế nhỏ, ngồi ở ngoài phòng chờ nương tử trở về.

Vừa chờ vừa muốn đem lại kinh hỉ đến cho nương tử, bên môi ý cười đều chưa từng tiêu tán.

Sắc trời bất tri bất giác hoàn toàn tối lại, màn đêm thăm thẳm lộ trùng, sương lạnh rơi xuống trên người kẻ ngu si, hắn bất chợt co người vào trong y phục, thân thể bởi vì lạnh mà run lên cầm cập.

Tiếng nói chỉ dẫn trước kia lại vang lên, đối với kẻ ngu si nói: "Đừng đợi nữa, y đi rồi."

Kẻ ngu si bướng bỉnh lắc đầu một cái, nói rằng: "Sẽ không đâu, nương tử không rời bỏ ta."

Thanh âm kia cười nhạo một tiếng, lại nói: "Y sẽ không trở về."

Kẻ ngu si lặp lại: "Sẽ không đâu, nương tử không rời bỏ ta."

Đợi thêm một chút nữa, kẻ ngu si bỗng dưng đứng lên. Trong lòng một trận hoang mang nghĩ, nương tử sẽ không giống như hắn lúc trước, cũng bị dã thú tập kích đi.

Kẻ ngu si không kịp nhớ cái khác, liền hướng phía sau núi chạy đi.

Bất quá hắn tìm ở sau núi rất lâu, không gặp phải dã thú hung mãnh, càng không tìm được vợ hắn.

Kẻ ngu si kiệt sức tựa người bên thân cây, nước mắt không kềm chế được ào ào rớt xuống đất, hắn lớn tiếng hô "Nương tử", hy vọng có thể được đáp lại.

Thanh âm kia thở dài, nói: "Ngươi không tìm được y, trở về đi thôi."

Kẻ ngu si hồn bay phách lạc xuống núi.

Hắn vẫn chưa hề từ bỏ, đêm hôm khuya khoắt lại từng nhà gõ cửa, đánh thức đám người đối với hắn không có cảm tình, ôm một chút hy vọng hỏi thăm bọn họ có thấy vợ hắn hay không.

Có người bị đánh thức liền tức giận, nhìn thấy gõ cửa chính là kẻ ngu si, cho rằng hắn nửa đêm phát bệnh điên, tay cầm lấy nhánh trúc đánh mấy lần cho hả giận.

Kẻ ngu si không có trốn, chỉ là đứng tại chỗ yên lặng rơi lệ.

Hắn lại gõ cửa một nhà kế tiếp, bọn họ đều nói với hắn "Nói chuyện viễn vông", nương tử à, "Nói chuyện viễn vông" là có ý gì nha.

Kẻ ngu si đi tới Nhân Từ y quán.

Cho rằng có người nửa đêm muốn chẩn bệnh, dược đồng vội vàng khoác y phục liền tới mở cửa vừa nhìn thấy là kẻ ngu si, mặt liền xụ xuống, hỏi: "Kẻ ngu si, ngươi hơn nửa đêm không ngủ, chạy đến nơi này làm chi?"

Kẻ ngu si viền mắt đỏ chót nói: "Ta… ta tìm nương tử ta, ngươi có nhìn thấy nàng không?"

Dược đồng ghét bỏ phất phất tay, nói: "Mau đi đi, ngươi lúc nào thì có nương tử? Từ đâu tới thì về chỗ đó đi." Nói xong, hắn chậc một tiếng liền đóng cửa lại.

Kẻ ngu si thất vọng rời đi, đi khắp toàn bộ thôn trang, đều không tìm thấy nương tử hắn.

Đợi đến khi hắn về nhà, đã là buổi sáng bình minh.

Thanh âm kia vẫn tận tình khuyên nhủ hắn: "Không tìm được thì thôi, ngoan nào, còn có ta bồi tiếp ngươi mà."

Kẻ ngu si không hề bị lay động.

Hắn đi tới trước căn nhà lá, vẫn cứ ngồi trên băng ghế nhỏ, ngóng trông nhớ nhung hi vọng người trở về.

Không ăn không uống, không nghỉ không ngơi, hắn chỉ tựa người bên khung cửa, nước mắt không ngừng rơi.

Ngoại trừ cha, từ xưa tới nay chưa từng có ai đối với hắn tốt như vậy.

Nương tử sẽ nấu cơm cho hắn, sẽ vẫn chờ hắn trở về.

Sẽ ôm hắn, ghé vào lỗ tai hắn nói chút chuyện lý thú.

Sẽ hầu ở bên cạnh hắn, nghe hắn nói một chút chuyện lung ta lung tung.

Còn có thể cùng hắn cùng giường mà ngủ, ngủ thì chăm chú nắm tay hắn…

Hiện tại hết thảy đều không còn, cái nơi dành cho hắn ấm áp tình người, bất tri bất giác đã rời đi.

Kẻ ngu si ban đầu còn ẩn nhẫn nức nở sau đó biến thành khóc lớn.

Hắn muốn tìm nương tử, hỏi nàng có phải ghét bỏ hắn ngu ngốc mà rời đi. Nếu như vậy, hắn xin thề sau

đó sẽ bớt nói, không tiếp tục để chính mình ngốc đến như vậy nữa.

Hắn còn muốn đọc thật nhiều thật nhiều sách, để cho người khác không chê cười hắn nữa.

Hắn còn có thật nhiều thật nhiều điều muốn nói cùng nương tử, còn có thật nhiều tâm sự chưa kịp tỏ bày cùng nương tử, đã từng chia sẻ thật nhiều với tụi thỏ rừng nghe, bây giờ hắn chỉ muốn chia sẻ cho nương tử nghe, muốn được nghe nam nhân nói lên một câu yêu thương an ủi.

Kẻ ngu si khóc lóc lại khóc lóc, cơ thể chịu đựng đến một giới hạn, đầu choáng váng, đột nhiên ngửa đầu té lăn trên đất.

Thanh âm kia thét to: "Ngươi bị sốt hai ngày nay rồi! Mau mau đi tìm đại phu!"

Kẻ ngu si lắc lắc đầu, gian nan từ trên mặt đất ngồi dậy, viền mắt sưng đỏ chua xót không ra hình thù gì, hắn dùng tay vịn khung cửa, trong miệng nói ra lời nói lung tung: "Ta phải đợi nương tử trở về, ta phải đợi nàng…"

Thanh âm kia nói: "Chờ cái X! Đã nói là y đi rồi! Y không trở lại! Ngu ngốc!"

Chỉ tiếc lời này không thể truyền tới trong tai kẻ ngu si, ngay khi hắn cong lên đầu gối muốn ngồi dậy, lại 'Bịch' một tiếng ngã xuống đất, mất đi ý thức.

Kẻ ngu si cảm thấy thân thể lúc lạnh lúc nóng, thời điểm lạnh còn cuộn mình ôm chặt cơ thể chính mình, hận không thể đem y phục trên người toàn bộ cởi ra hết.

Trên người một trận đau nhói, giống như bị kim đâm xuyên qua.

Trong mộng hắn nhìn thấy nương tử, hưng phấn chạy về phía nam nhân ôm ấp, nói nàng làm sao không chịu gặp ta, ta tìm nàng đã lâu.

Nương tử vẫn ôn nhu như vậy, nàng nói nếu hắn tới tìm mình, nàng sẽ trở về với hắn.

Kẻ ngu si nở nụ cười.

Hắn nắm tay nương tử muốn nàng cùng chính mình về nhà, nhưng đến khi nắm, lại phát hiện trên tay trống rỗng, quay đầu đi, một mảnh tối tăm làm người tuyệt vọng.

Không biết qua bao lâu, kẻ ngu si mơ mơ màng màng tỉnh lại, khi thấy lão đại phu rút ra ngân châm từ trên người hắn, thấy kẻ ngu si tỉnh lại, vui mừng nói: "Rốt cục tỉnh rồi."

Kẻ ngu si theo bản năng hỏi: “Nương tử con đâu?”

Lão đại phu vuốt chòm râu trắng như tuyết, biết trong miệng kẻ ngu si nhắc đến “Nương tử” chỉ là ai, lắc đầu than thở: “Nương tử ngươi hồi vương đô rồi, nếu muốn thấy y sẽ rất khó khăn.”

Kẻ ngu si nắm chặt nắm đấm không có khí lực, kiên định nói: “Con muốn đi tìm nàng.”

Lão đại phu lại lắc đầu, nói: “Trước khi đi y giao phó ta phải chăm sóc ngươi, ngươi ngày sau có thể qua Nhân Từ y quán của lão, đừng nên nghĩ đến vấn đề khác.”

Kẻ ngu si không lên tiếng.

Hắn ở trong lòng nhớ kỹ lời lão đại phu.

Vương đô.

Bệnh nặng mới vừa khỏi hẳn kẻ ngu si cố ý xuống giường, hắn đem tiền đồng chứa trong lọ sứ đưa đến trước mặt lão đại phu, hỏi: “Những tiền đồng này, có thể cho con chuộc lại ngọc bội cha đã đưa cho con có được không?”

Lão đại phu không làm khó dễ hắn, đem khối dây đỏ buộc lại miếng ngọc bội lấy ra đưa cho hắn, nói rằng: “Đây chính là khối bảo ngọc, đeo trên người là đại phú đại quý, không biết tại sao lại có trên người kẻ ngu si như ngươi, thôi được, xem ra đó là mệnh trời.”

Kẻ ngu si vội vã tiếp nhận, cẩn thận đem ngọc bội đeo ở trên cổ mình, liếc về chữ viết ở trên mặt, chỉ vào hỏi lão đại phu: “Cái này, là chữ gì nha?”

Lão đại phu giải thích: Là chữ ‘Lân’, ngụ ý là con trai Kỳ Lân.”

Kẻ ngu si ồ một tiếng, kỳ thực hắn nghe không hiểu, trong đầu hắn bị nương tử chiếm cứ hết thảy.

Kẻ ngu si thu thập xong bao quần áo, vào đêm hôm ấy cùng lão đại phu ra đi không lời từ biệt.

Hắn muốn đi vương đô tìm nương tử.

104. Chương 120

Kẻ ngu si trải qua sinh hoạt ăn gió nằm sương, đói thì ăn lương khô, khát thì tìm dòng suối nhỏ trong suốt uống, buổi tối đi đến ngôi miếu cũ nát ngủ một đêm, tỉnh lại hỏi thăm người qua đường chỉ vào phương hướng tiến về phía trước.

Hắn đi cực kỳ lâu, chính mình cũng không biết đến cùng đã đi qua bao lâu, mỗi ngày đều sống trong dày vò hi vọng mà vượt qua.

Có người thấy hắn là kẻ ngu si, còn lừa gạt lấy đi hết thảy túi đồ hắn mang trên người, kẻ ngu si người không còn đồng nào, tuy khó khăn nhưng không ngăn cản được hắn một mảnh chân tình.

Nhất định phải nhìn thấy nương tử, nhất định phải nhìn thấy nàng.

Kẻ ngu si núp ở bên trong ngôi miếu đổ nát ngồi ở trong góc âm thầm lau nước mắt, hắn ôm chặt hai đầu gối, đem khăn trải bàn che ở trên người chính mình, chống đỡ cơn gió lạnh từ khung cửa sổ giấy tiến vào.

Vây quanh ở bên cạnh đống lửa sưởi ấm tiểu khất cái phát hiện bên trong góc có kẻ ngu si, hiếu kỳ đến gần, hỏi: "Huynh khóc cái gì?"

Kẻ ngu si rầu rĩ nói: "Ta nhớ nương tử."

Tiểu khất cái gật gù, đồng ý nói: "Đệ cũng nhớ cha mẹ, có điều khuôn mặt bọn họ ra sao đệ chưa từng nhìn thấy qua."

Kẻ ngu si đem ngọc bội treo ở trước ngực nắm trong tay, cảm giác được trong lòng bình tĩnh lại, mới nói: "Vậy ngươi có muốn đi cùng ta không?"

Tiểu khất cái liên tục xua tay, nói: "Nói lời ngu ngốc gì vậy, hiện tại cha mẹ đệ còn sống hay không cũng chưa rõ, huống chi biển người mênh mông, làm sao đi tìm?"

Kẻ ngu si chắc chắc nói: "Chỉ cần muốn tìm, nhất định có thể tìm tới."

Giống như được kẻ ngu si cảm hóa tinh thần lạc quan, tiểu khất cái không tiếp tục nói nữa, cậu ngẩng đầu lên, nhìn về phía ngoài cửa sổ bầu trời đêm thưa thớt ngôi sao, lẩm bẩm nói: "Nếu như có thể tìm được thật quá tốt rồi…" Cậu quay đầu nhìn phía kẻ ngu si, hỏi: "Huynh tính tìm nương tử ở đâu?"

Kẻ ngu si ghi nhớ hai chữ kia: "Vương Đô."

Tiểu khất cái ồ lên một tiếng, thở dài nói: "Vậy đệ càng không thể theo huynh, nhà đệ làm sao ở Vương Đô cho được. Có điều nếu như huynh muốn đi Vương Đô, trên đường cần phải cẩn thận, nghe nói phản tặc

Hùng Chiến mang theo vây cánh chạy trốn tới hướng nam, còn ở ven đường chung quanh chém giết bình dân bách tính."

Kẻ ngu si thật lòng nghe xong, nói: "Được, ta biết rồi."

Tiểu khất cái lời thoại vừa thốt ra, lại thao thao bất tuyệt nói: "Huynh biết Ninh vương điện hạ không? Chúng ta đều cho rằng y từ lâu đã chết trận nơi sa trường, không nghĩ tới cuối cùng từ trong thất bại tan tác mà quay trở về… Chậc chậc, hóa ra Ninh vương điện hạ gặp phải Hùng Chiến hãm hại, thật sự là vừa ra một cái đã có trò hay."

"Ninh vương điện hạ anh minh thần võ, nhất định sẽ nhận được hồng phúc tề thiên*."

***Hồng phúc tề thiên: rất may mắn hạnh phúc.**

"Nghe nói sau đó không lâu còn muốn cùng trưởng Tôn gia tiểu thư kết hôn, thật là trai tài gái sắc, uyên ương thành đôi."

Kẻ ngu si lẳng lặng nghe tiểu khất cái nói chuyện, nhưng tinh thần từ từ bay xa, đến cái tên gọi là "Vương Đô" kia.

Tiểu khất cái nói hứng thú dâng trào, căn bản dừng không được. Kỳ thực bọn họ ở phụ cận làm ăn mày so với người bình thường tin tức linh thông hơn nhiều lắm, rất nhiều ăn mày đều dựa vào bán tình báo mà kiếm lấy tiền đồng, chỉ có điều khác với những người kia đều ghét bỏ cậu nhỏ tuổi, sẽ không ai tới bàn chuyện làm ăn với cậu.

Vì lẽ đó cậu rất buồn phiền.

Tiểu khất cái không muốn cùng đám ăn mày trên tiểu trấn khác ở gần nhau, cậu mỗi ngày đều độc lai độc vãng, cùng những tên khất cái kia có gặp lẫn nhau cũng xem như nhắm mắt làm ngơ.

Kẻ ngu si mí mắt sắp dính vào nhau, tiểu khất cái vẫn lôi kéo hắn không cho hắn ngủ.

Kẻ ngu si bị làm phiền không thể tả, hắn kéo một cái tiểu khất cái nhào vào trong lòng ngực chính mình, như nam nhân đã từng nắm hắn như vậy.

Kẻ ngu si vui mừng chính là, tiểu khất cái ồn ào kia quả nhiên không nói thêm câu nữa, mà là đàng hoàng ủng trong lòng ngực của hắn, tha thiết mong chờ nhìn khoảng cách đống lửa rất xa, cũng không có đẩy ra kẻ ngu si.

Cách ngày kẻ ngu si muốn khởi hành đi một chỗ, hắn hỏi tiểu khất cái có muốn cùng đi theo hắn hay không.

Tiểu khất cái nhìn hắn ở chung ngắn ngủi không tới mấy canh giờ, do dự gật gật đầu, còn làm ra dáng vẻ vênh váo tự đắc, giống như bố thí nói: "Đệ thấy huynh là kẻ ngu si đáng thương, bằng không dọc theo đường đi bị người ta bán cũng không biết."

Kẻ ngu si rất cao hứng có người có thể cùng hắn làm bạn, chủ động kéo tay tiểu khất cái, ngốc hề hề nở nụ cười, nói: "Đi thôi."

Tiểu khất cái hừ một tiếng, lại không hất tay của hắn ra.

Kẻ ngu si một bên nắm tay một bên hỏi cậu: "Ngươi tên là gì?"

Tiểu khất cái nói: "Đệ gọi là Tiểu Màn Thầu, bởi vì lão ăn mày từng thu nhận giúp đỡ đệ nói đệ từ nhỏ đã ăn một bữa có vài cái màn thầu, cho nên mới gọi đệ như vậy. Còn huynh, huynh tên là gì?"

Kẻ ngu si cúi đầu, nói rằng: "Ta không có tên."

Tiểu Màn Thầu nghi ngờ hỏi: "Huynh làm sao lại không có tên cho được, người người đều có tên hết."

Kẻ ngu si nói: "Cha gọi ta là kẻ ngu si, nương tử gọi ta là kẻ ngu si, người trong thôn cũng gọi ta là kẻ ngu si. Cái tên của ta khả năng chính là kẻ ngu si đi."

Tiểu Màn Thầu híp mắt nở nụ cười, nói: "Chơi với huynh thiệt là vui." Cậu dừng một chút, còn nói: "Vậy đệ cũng gọi huynh là kẻ ngu si là được rồi."

Kẻ ngu si nói: "Được rồi."

Tiểu Màn Thầu nói: "Huynh mau gọi đệ là Tiểu Màn Thầu đi."

Kẻ ngu si nói: "Tiểu Màn Thầu… nói như vậy ta thật đói bụng a."

Tiểu Màn Thầu chỉ trích hắn: "Không phải vừa ăn bánh màn thầu sao, đến buổi trưa rồi ăn nữa. Khoảng cách chúng ta đến Vương Đô kỳ thực không xa, đi bộ khoảng năm ngày là tới, nếu đến Vương Đô đệ không tìm được cha mẹ mình, huynh chiếm được cái gì đó có thể trả lại cho đệ không?"

Kẻ ngu si dùng tay nện ngực nói: "Đó là đương nhiên, nếu ta tìm được nương tử, hai chúng ta sẽ đem trả cho ngươi."

Tiểu Màn Thầu nhìn hắn dáng vẻ lời thề son sắt, lại cảm thấy kẻ ngu si ngốc đến đáng yêu, trên mặt nụ cười trở nên càng rực rỡ.

Có Tiểu Màn Thầu ở bên người làm bạn, kẻ ngu si cảm thấy rất cao hứng, rất vui vẻ.

Ít nhất so với đi một mình tâm tình càng vui vẻ.

Hai người ở trên đường cũng gặp phải vây cánh quân đội Hùng Chiến làm càn giết chóc, may mà sau đó truy binh đuổi tới, mới không đưa bọn họ đặt chân đến thôn trang nhỏ đã bị tàn sát.

Hỏi thăm mới biết được truy binh đều là người phái tới của Ninh vương điện hạ, Tiểu Màn Thầu đối với Ninh vương sùng bái lại tăng lên một nấc, mỗi ngày ở bên tai kẻ ngu si nói khoác Ninh vương điện hạ làm như thế này làm như thế nọ, kẻ ngu si nghe lỗ tai muốn chai sạn.

Không tới năm ngày, bọn họ liền đến đến vương đô.

Hai người đứng ở ngoài tường cao, nhìn trên đỉnh tường thành có khắc hai chữ mạnh mẽ, suy đoán hai chữ kia là có ý gì.

Tiểu Màn Thầu nói: "Đệ đoán hai chữ này là Vương Đô."

Kẻ ngu si biểu thị đồng ý.

Hai người đang muốn vào cửa thành, thủ vệ thấy bọn họ y phục lam lũ, liền dùng vũ khí trong tay ngăn cản, xua đuổi nói: "Xú ăn mày từ đâu tới, đi đi đi."

Tiểu Màn Thầu thấy khung cảnh này quá nhiều, hắn cười hì hì từ trước ngực móc ra một túi đồng, quơ quơ, nghe được bên trong vang lên đinh đương sau đó liền đưa cho thủ vệ.

Thủ vệ vẻ mặt hòa hoãn đi, thu lấy túi vải bỏ vào trong lòng ngực, hướng về tường môn phất phất tay nói: "Mau vào đi mau vào đi."

Tiểu Màn Thầu lôi kéo tay kẻ ngu si tiến vào cửa thành, mặt lập tức liền xụ xuống, nói rằng: "Tiểu gia ta hôm nay xuất rất nhiều tiền, đem hết thảy gia sản đều đưa lên, sau đó tiền ăn cơm của chúng ta huynh phải nghĩ biện pháp đấy."

Kẻ ngu si chậm chạp nói: "Xin lỗi… Ta sẽ đi kiếm tiền."

Tiểu Màn Thầu nhịn không được liền nở nụ cười, nói: "Được rồi được rồi, ai bảo huynh là kẻ ngu si."

Kẻ ngu si vừa muốn nói gì đó, liền bị người xô đẩy một cái, bên tai đầy rẫy tiếng ồn bên tai không dứt.

“Cung nghênh Ninh vương điện hạ!”

Tiểu Màn Thầu tóm chặt lấy tay kẻ ngu si, để ngừa hắn đi tán loạn, hưng phấn nói không ra lời: “Ninh, Ninh vương điện hạ?! Hôm nay trùng hợp y tiễu trừ phản tặc trở về? Trời ơi…”

Kẻ ngu si nhìn Tiểu Màn Thầu cao hứng như vậy, chính mình cũng cao hứng lên, bắt chước theo cậu nhón chân lên cực lực quan sát.

Đường hẻm đám người hoang nghênh không keo kiệt hiến ra nét cười của chính mình, đều muốn chiêm ngưỡng dung nhan Ninh vương điện hạ.

Cưỡi tuấn mã trắng như tuyết, đi phía trước quân đội là nam nhân mặc một thân hắc đế kim văn trường bào, mái tóc đen suôn dài như thác nước, lộ ra khuôn mặt tuấn tú, thiên tư bất phàm. Nam nhân nhẹ nhàng nhấc lên cương ngựa, tựa hồ đối với xung quanh đám người nhiệt liệt hoan nghênh lại thờ ơ, môi đỏ phiết lên, trong con ngươi là vô tận tối tăm.

Nam nhân khẽ thở dài, nhắm mắt lại, lần thứ hai mở mắt ra, bên môi liền treo lên ý cười nhẹ thiển, trong mắt mù mịt tản đi, nghiễm nhiên khiêm khiêm như ngọc quý công tử.

Đối mặt với đám ngu dân, nam nhân không thể không dùng vẻ mặt ôn hòa giả dối.

Không chỉ là bọn họ, còn có nhiều người hơn.

Càng nhiều, càng nhiều người.

Như vậy mới có được điều y muốn.

Kẻ ngu si đang cực lực nhón chân lên, nhìn thấy nam nhân trên tuấn mã trắng như tuyết trong nháy mắt ngây ngốc đứng tại chỗ.

Sau đó, hắn lập tức phản ứng lại, như điên rồi tránh thoát tay Tiểu Màn Thầu kéo hắn, dùng sức đẩy ra đám người che ở trước người hắn, hô to “Nương tử”.

Hắn cực lực muốn đuổi theo, lại bị binh lính bên đường ngăn lại, người binh sĩ kia hung ác nói: “Điêu dân lớn mật, còn muốn đối với Ninh vương điện hạ bất kính, còn không lui xuống!”

Kẻ ngu si đi theo đội quân tiến lên, nhưng tiếng người huyên náo bên dưới quá lớn, kẻ ngu si hò hét yếu ớt thở dốc, nhìn thấy bóng lưng nam nhân càng ngày càng xa, mắt thấy vô vọng cùng y tương phùng, không khỏi khóc lớn lên.

Kẻ ngu si cử động gặp phải cảnh xô đẩy, đầu gối hắn uốn cong, liền ngã vào trong đám người chen chúc.

Nam nhân cầm đầu ghìm lại cương ngựa, hình như có tâm tính cảm ứng liền quay đầu lại, nhưng không nhìn thấy người cần tìm.

Phó tướng lo sợ mặt mày tái mét nói: "Ninh vương điện hạ, ngài..."

Nam nhân quay đầu lại, cười thầm chính mình có tâm ma chướng.

Y dĩ nhiên lại lưu tâm một kẻ ngu si.

Kẻ ngu si ngã xuống, người chung quanh chỉ lo ngửa đầu chiêm ngưỡng ánh rạng đông, không quản dưới chân có hắn. Kẻ ngu si bị đạp lung tung mấy cái, trong quá trình chen chúc, ngọc bội treo trên cổ hắn cũng thuận thế lăn xuống dưới.

Khối ngọc bội lăn đi trong đoàn người, kẻ ngu si sốt ruột muốn tìm về, đầu gối hai chân hắn nằm trên mặt đất, chật vật đi tìm khối ngọc bội kia.

Rốt cục thoát ly đám người chen chúc kia, kẻ ngu si thở dài, tầm mắt lo lắng nhìn chung quanh.

Hắn tìm khối ngọc bội kia.

Kẻ ngu si đang muốn nhào tới, liền thấy cánh tay thon dài đem ngọc bội cầm lên, đặt ở trong tay xem xét tỉ mỉ.

Kẻ ngu si vội vã tiến lên đoạt lại, bảo vệ đối với nam nhân nói: "Đây là của ta!"

Nam nhân trên mặt treo ý cười bất cần đời, nhíu mày nói: "Làm sao chứng minh ngọc bội kia là của ngươi, tên ăn mày nhỏ ngươi từ đâu mà trộm được?"

Kẻ ngu si kiên định nói: "Đây là lúc cha tạ thế có để lại cho ta, không thể làm mất, không thể."

Nam nhân từ trong lòng móc ra một nén bạc, nói: "Ngươi theo ta đi một chuyến, cái này liền cho ngươi."

Kẻ ngu si cảnh giác nhìn hắn, lắc đầu nói: "Không, ta còn muốn chờ Tiểu Màn Thầu."

Đúng lúc này, kẻ ngu si nghe được một tiếng hô to quen thuộc.

Tiểu Màn Thầu một quyền đánh vào trên lưng hắn, tức giận nói: "Chạy cái gì mà chạy?! Nếu không phải đệ tiểu gia cơ linh, hai ta liền đã tản đi!"

Kẻ ngu si liên tục xin lỗi.

Nam nhân kia còn nói: "Không bằng hai vị đều đi theo ta?"

Tiểu Màn Thầu xem thường nhìn nam nhân một chút, kéo tay kẻ ngu si liền nói: "Không đi, gặp lại ngài sau."

Đợi đến khi nam nhân móc ra một nén bạc, Tiểu Màn Thầu hai mắt sáng lên, hận không thể hóa thành lang hổ nhào tới, lôi kẻ ngu si đi cùng nam nhân.

105. Chương 121

Kẻ ngu si sững sờ đứng tại chỗ, Thừa Tướng tuổi già ôm chặt lấy hắn, lão lệ tung hoành nói: "Lân Nhi của ta a, cha rốt cuộc tìm được con rồi."

Kẻ ngu si bị ngân châm rút ra khỏi ngón tay được người hầu tinh tế băng bó lại.

Cho dù bị đỉnh Thái Sơn áp xuống mặt không hề đổi sắc nhưng hôm nay Thừa Tướng tâm tình lần này mất khống chế, ngón tay lão vuốt nhẹ ngọc bội bóng loáng nhô ra bên ngoài, kích động nước mắt lại muốn rơi xuống.

Tiểu Màn Thầu bị tất cả những chuyển biến này khiến cho trợn mắt há hốc mồm.

Kẻ ngu si này, chẳng lẽ chính là trưởng tử đã thất lạc nhiều năm mà Thừa Tướng phải cực khổ đi kiếm đây sao?

Tiểu Màn Thầu cũng nghe qua lời đồn đãi trên phố, nghe nói Thừa Tướng cùng vợ chính thức kết bái phu thê. Khi đó Thừa Tướng cùng phu nhân ân ái được truyền ra như một giai thoại, Thừa Tướng cũng đem những bà mối tự động tiến cử từng người một cự tuyệt bên ngoài cửa, hứa hẹn tâm chỉ có một người, cho đến khi già vĩnh bất tương ly.

Khi phu nhân có thai, trước khi hài tử được sinh ra Thừa Tướng liền dặn dò thợ thủ công dùng ngọc ấm làm một khối ngọc bội, bên trên khắc một chữ Lân, nói là con trai Kỳ Lân, mong trưởng tôn nhà bọn họ mang đến phúc ấm an khang.

Nhưng sau khi phu nhân Thừa Tướng sinh không được mấy ngày, phu nhân liền tạ thế, tiểu thiếu gia vẫn

còn trong tã lót cũng không cánh mà bay.

Thừa Tướng ngậm lấy bi thống chôn cất ái thê, một bên tìm kiếm kẻ thù, một bên hỏi thăm chung quanh tin tức nhi tử.

Biển người mênh mông, bây giờ lão ở độ tuổi lục tuần rốt cục tìm được Lân Nhi, có thể nào khiến lão không hoan hỉ đây.

Tiểu Màn Thầu nhìn tình cảnh trước mắt này, viền mắt chua xót, trong lòng cảm giác rất khó chịu.

Nhưng cậu cũng chỉ ở trong lòng vì kẻ ngu si cao hứng.

Thừa Tướng lau nước mắt, quay đầu đối với nam tử mặc y phục trắng lắc quạt giấy nói: "Hạc Nhi, nhờ có con."

Tần Hạc chính là người dùng bạc đem kẻ ngu si cùng Tiểu Màn Thầu lừa người tới đây, hắn cười híp mắt nói: "Ngài khách khí, đây là điều chất nhi phải làm."

Tần gia đời đời kinh thương, nhưng cùng Tôn gia là thế gia, Thừa Tướng cùng phụ thân Tần Hạc thân như huynh đệ, bởi vậy xem Tần Hạc nhận làm chất nhi.

Thừa Tướng nắm chặt tay kẻ ngu si khí lực rất lớn, kẻ ngu si tránh thoát một hồi lại không tránh ra được, hắn mím môi, hỏi: "Ông là ai?"

Thừa Tướng nói: "Ta là phụ thân con."

Kẻ ngu si lắc đầu một cái nói: "Ta có cha, cha ta mấy tháng trước đã qua đời."

Thừa Tướng nhất thời nghẹn lời, nói tiếp: "Hiện tại con tên là gì?"

Kẻ ngu si trong con ngươi thu lại thất lạc, nói rằng: "Ta không có tên, bọn họ ai cũng gọi ta là kẻ ngu si."

Thừa Tướng nhăn lại lông mày, lôi kéo tay hắn, từng chữ từng chữ nói: "Con nhớ kỹ, thân phận của con là trưởng Tôn gia trưởng tử, tính Trưởng, tên Lân, tự Tử Bội.

Kẻ ngu si một hồi tránh thoát tay lão, đoạt lấy ngọc bội che ở trước ngực, giải thích: "Không, ta là kẻ ngu si, ta tới đây là vì tìm nương tử."

Thừa Tướng lúc này mới phát giác được kẻ ngu si ngôn hành cử chỉ quái dị, trong lòng không cảm thấy

phản cảm, mà là đáng thương kẻ ngu si những năm này đã trải qua cơ cực gì, càng hối hận năm đó chính mình sơ ý bất cẩn, khiến người khác đem hài tử cướp đi.

Lão bi thương tiến lên, bàn tay rộng lượng khẽ vuốt gò má kẻ ngu si, nói: "Con muốn tìm nương tử, cha giúp con tìm nương tử. Lân nhi, con lưu lại đây, cha cho con hết thảy những gì con muốn, muốn cái gì liền cho cái đó."

Không biết có phải do Thừa Tướng nói quá mức chân thành, kẻ ngu si từ từ thả xuống đề phòng, hắn nhẹ nhàng nói: "Vậy ông không được lừa ta."

Đây rõ ràng là thân cận lão, tiếp thu biểu hiện của lão.

Thừa Tướng kích động liên thanh đáp lại, phất phất tay đối với người hầu nói: "Lập tức chuẩn bị kỹ càng căn phòng nhỏ ngay phía nam, mang tiểu thiếu gia xuống thay y phục rửa mặt."

Trước khi đi, kẻ ngu si nhìn Tiểu Màn Thầu còn đứng lặng thinh tại chỗ, thấy trên mặt đứa nhỏ một mảnh ước ao cùng cô đơn, liền chỉ vào cậu đối với Thừa Tướng nói: "Ta muốn y ở cùng với ta."

Tiểu Màn Thầu bỗng dưng ngẩng đầu lên, trong mắt mang theo kinh hỉ.

Cậu hai ba bước chạy đến trước người kẻ ngu si, khóa cánh tay của hắn, nói: "Kẻ ngu si, huynh đối với đệ thật tốt."

Kẻ ngu si xoa lên tóc đứa nhỏ giống như cỏ dại, trả lời: "Bởi vì ngươi đối với ta cũng tốt."

Một đường này có thể lấy chân tâm đối với hắn, cũng chỉ có một người Tiểu Màn Thầu.

Kẻ ngu si rửa đi một thân nước bùn, tóc dài ngổn ngang xát xà phòng lên trên, tinh tế xoa nắn. Trong thùng gỗ dâng lên nhiệt khí bốc hơi che khuất hai mắt, hắn ngẩng đầu lên, hầu như muốn ở trong nước ấm áp thoải mái ngủ thiếp đi.

Hắn chóng mặt từ vại nước trên bậc thang đi xuống, dùng khăn lau đi nước ở trên người, mặc vào áo bào trắng hoa văn màu vàng rườm rà, phủ thêm hồ cầu trắng như tuyết, y phục một tầng lại một tầng mặc lên người, nhưng không có cảm giác nặng nề nhiều.

Tóc đen thật dài được cây lược gỗ sắp xếp tỉ mỉ nhu thuận, khoác trên vai, đợi khi tóc dài khô đi, dùng đầu quan bạch ngọc cố định lại.

Kẻ ngu si nhìn thấy mình trong gương đồng liền trừng mắt nhìn, không tin đây là chính mình.

Nô tỳ hầu hạ hắn ca ngợi nói: "Thiếu gia đúng là người từ trong tranh bước ra, mạch thượng như ngọc, công tử vô song, liền nói chính là ngài đi."

Không trách nô tỳ dẻo miệng như vậy, kẻ ngu si tuy rằng nhìn hời hợt nhưng cũng rất được, tuy rằng đã từng nhiều năm làm lụng, ngoại trừ bàn tay thô ráp ở bên ngoài ra, da dẻ không có tí tẹo ăn nắng nào, xem ra thật giống như công tử không dính khói bụi trần gian.

Kẻ ngu si lại nhìn người trong gương đồng một chút, liền rầu rĩ dời tầm mắt, thở dài, trong nháy mắt ở trên đường tiếc nuối bỏ qua nương tử.

Nương tử nương tử.

Rất nhớ nàng.

Không biết nàng hiện tại ở đâu?

Lúc này cửa đột nhiên bị đẩy ra, đánh gãy tâm tư kẻ ngu si, hắn ngẩng đầu lên nhìn, liền thấy đẩy cửa vào là một thiếu niên. Cậu thay đổi một bộ y phục ăn mày, cả người xem ra hợp mắt hơn rất nhiều.

Tiểu Màn Thầu nhìn thấy kẻ ngu si mắt đều dựng thẳng lên, bọn họ ở gần nhau trong thời gian ngắn nhìn thấy đều là kẻ ngu si ăn bận lượm thượm, hiện tại vừa nhìn, quả nhiên là người đẹp vì lụa.

Kẻ ngu si mếu máo, khí chất xuất trần trong nháy mắt biến mất không còn hình bóng, hắn oan ức đối với Tiểu Màn Thầu nói: "Ta muốn đi tìm nương tử..."

Tiểu Màn Thầu chỉ tiếc mài sắt không nên kim nhìn hắn, còn nhỏ tuổi nhưng rất con buôn nói: "Còn muốn tìm nương tử? Huynh hiện tại làm sao tìm được nương tử đây? Nhất định phải tìm được nàng thì mới chịu?"

Kẻ ngu si buông mắt xuống, lặp lại: "Ta muốn tìm nương tử."

Tiểu Màn Thầu qua loa nói: "Được được được, sẽ tìm sẽ tìm."

Đêm xuống, kẻ ngu si mang theo Tiểu Màn Thầu đi tới trước bàn cơm tối, cũng nhìn thấy Tôn thị cùng con gái của bà.

Lúc đó khi phu nhân tạ thế, tình huống hài nhi mất tích, Thừa Tướng vốn định cô độc suốt đời, một đời lấy truy tìm tung tích hài tử mà sống. Vừa vặn lúc đó lão lên làm trưởng Tôn gia chủ, có trách nhiệm việc nghĩa chẳng từ, trưởng tôn một nhà nhất định phải có người đến kế thừa.

Không chịu nổi trưởng lão gia tộc khuyên nhủ Thừa Tướng cuối cùng lựa chọn một mối hôn sự, nạp Tôn thị làm thiếp, sinh ra một đứa con gái.

Đứng bên cạnh kẻ ngu si Tiểu Màn Thầu nhìn thấy trưởng Tôn Ngọc Nhi, lập tức chớp mắt vài cái, sâu sắc thở dài nói: "Hóa ra đây chính là vị muốn cùng Ninh vương điện hạ kết làm phu thê trưởng Tôn tiểu thư, quả nhiên xinh đẹp như hoa."

Trưởng Tôn Ngọc Nhi sợ hãi cúi đầu, hô một tiếng: "Huynh trưởng."

Kẻ ngu si đối với nàng cười, cũng không biết nên nói cái gì.

Thừa Tướng khụ một tiếng, đem ánh mắt từ ái nhìn về phía kẻ ngu si, chỉ vào Tôn thị nói: "Lân nhi, vị này chính là di nương con." Tiếp theo chỉ sang Trưởng Tôn Ngọc Nhi nói, "Đây là muội muội con."

Kẻ ngu si chậm chạp kêu một tiếng: "Di nương, muội muội."

Tôn thị cười nói: "Lân nhi."

Kẻ ngu si ngồi xuống, một bữa cơm mà Thừa Tướng không ngừng hỏi dò quan tâm thực không biết vị.

Buổi tối, kẻ ngu si nâng quai hàm vọng hướng phía ngoài minh nguyệt trong sáng, trong phòng trống trải yên tĩnh đến đáng sợ, chỉ có âm thanh từng điểm ánh nến thiêu đốt.

Hắn nhìn nhìn, liền nằm nhoài trên bàn ngủ gục.

Đi tới phủ Thừa Tướng, kẻ ngu si sinh hoạt biến hóa long trời lở đất, Thừa Tướng hổ thẹn với những năm trước không có tận tâm trách nhiệm phụ thân, đem hết toàn lực bồi thường hắn, để cuộc sống kẻ ngu si trải qua thoải mái nhất.

Thừa Tướng cũng vì kẻ ngu si mời tới phu tử giáo dục tri thức, không bắt buộc kẻ ngu si đem tri thức phu tử truyền thụ đều phải nhớ kỹ, vẫn tốt hơn là vừa nói chuyện liền không còn ngớ ngẩn nữa.

Kẻ ngu si thật lòng học.

Hắn muốn sau này gặp lại nương tử, cho nam nhân biết chính mình không còn ngu ngốc như vậy nữa.

Chỉ là kẻ ngu si trước sau vẫn nhớ tới chuyện hắn mãi không quên.

Một ngày này vừa mới rời giường, kẻ ngu si liền nói muốn đi trên đường tìm nương tử. Thừa Tướng cho

rằng hắn tâm ma chướng, nhưng không khuyên nổi kẻ ngu si, chỉ có thể nói rằng: "Tìm thì có thể, nhưng Vương Đô người nhiều như vậy, làm sao có thể tìm? Cha đi tìm họa sĩ lại đây, đem tướng mạo người kia phác họa lại, lại đem chân dung dán ở phía ngoài, không phải dễ dàng tìm được hơn sao?"

Kẻ ngu si nghĩ thấy cũng đúng, liền đồng ý.

Chỉ là khi gọi họa sĩ tới, kẻ ngu si suy nghĩ hồi lâu cũng không thể miêu tả ra hình dạng, cuối cùng lại đành phải mời họa sĩ đi ra ngoài.

Kẻ ngu si hồn bay phách lạc đi tới bên trong hậu hoa viên, Tiểu Màn Thầu đi theo phía sau hắn, an ủi: "Nếu không nói ra được, vậy thì chính mình đi tìm thôi, lo gì chứ. Huynh xác định nàng đang ở Vương Đô, lúc đó lại từng thấy nàng, vậy khẳng định ngay ở chung quanh đây."

Kẻ ngu si gật gù, nói đúng.

Tiểu Màn Thầu nhìn hắn dáng vẻ phiền muộn, nói rằng: "Đệ vì huynh mang một bát chè hạt sen đường phèn đến đây, đầu bếp nữ làm ăn ngon lắm, thuận tiện còn có thể giúp huynh hạ sốt."

Kẻ ngu si biết Tiểu Màn Thầu muốn ăn, xả ra một nụ cười, hướng về cậu phất tay nói: "Ngươi đi đi, không cần mang lại đây."

Tiểu Màn Thầu không yên lòng liếc mắt nhìn hắn, nói rằng: "Đệ đi đó nha, huynh cũng sớm một chút trở về phòng đi, hàn khí nơi đây lạnh lắm."

Bọn họ ngồi ở trong đình đài hoa viên, cách đó không xa chính là hồ nước, bên trong kết một tầng băng mỏng, vào khí trời đông hàn như thế này, nhìn thôi đã cảm thấy lạnh.

Tiểu Màn Thầu rời đi, kẻ ngu si ngơ ngác ngồi hồi lâu, hắn ở trong hồi ức thôn Đào Nguyên nhớ về chuyện cũ, cảm giác hết thảy đều như mộng cảnh.

Một cơn gió lạnh thổi qua, kẻ ngu si quấn áo choàng lại, từ trên băng đá ngồi dậy, dự định trở về bên trong phòng.

Chỉ là hắn chưa kịp đứng lên, một sức mạnh mạnh mẽ từ phía sau lưng kiềm cánh tay hắn lại, liều mạng đem hắn đẩy về phía trước.

Kẻ ngu si lảo đảo, không hề phòng bị trong nháy mắt rơi xuống hồ nước.

Ùm ùm một tiếng rơi vào trong nước, trên mặt nước sóng gợn một vòng lại một vòng cắt ra, kẻ ngu si lạnh đến run rẩy, nước lạnh lẽo tràn vào ngũ tạng phế phủ, đem cả người hắn đều đóng băng. Hắn cố gắng trồi lên mặt nước, không cưỡng lại được lực nước thấm vào trong trang phục càng ngày càng nặng, thẳng tắp

chìm xuống dưới.

Người kia ở đằng xa quan sát nhìn thấy hồ nước từ từ yên tĩnh lại, mới làm bộ như không có chuyện gì xảy ra chậm rãi đi xa.

Chìm vào trong nước, kẻ ngu si sắp mất đi ý thức ở bên trong mơ hồ, nghe được âm thanh máy móc vang lên: "Ký ức truyền vào…"

"… Đã truyền vào thành công."

Người trên giường cau mày ho nhẹ một tiếng, thị tỳ ở một bên hầu hạ lập tức hô: "Thiếu gia, ngài tỉnh lại!"

Người kia lại ho một tiếng, ho đến tan nát cõi lòng, ngơ ngơ ngác ngác, cả người đều không tốt.

Thị tỳ vội vã bưng tới một chén nước, đưa đến bên môi hắn, hầu hạ hắn uống nước.

Hắn uống xong cảm giác cổ họng dễ chịu hơn khá nhiều, nhắm hai mắt lại, lần thứ hai rơi vào mê man.

Sự bình tĩnh không giống như lúc trước, hắn ở trong đầu cật lực nhẫn nại tức giận, hầu như muốn ói ra máu: "Hệ thống, *** mẹ nó tao có câu này có nên nói ra hay không?"

Lập tức lỡ lời liền phủ nhận nói, "Không, nhất định phải nghe tui nói."

"Tao mẹ nó muốn ***, cả, nhà, mày!"

106. Chương 122

Đối mặt với Lục Lê chỉ trích, hệ thống có chút chột dạ, có điều vẫn lẽ thẳng khí hùng nói: "Không phải anh muốn tui giúp anh giải thoát sao, vì lẽ đó khi anh tiến vào thế giới này, liền thuận tiện đem ký ức xóa sạch luôn."

Lục Lê khống chế giận dữ nói: "*** mẹ nó tao nói lúc nào muốn giải thoát? Tao làm sao lại không nhớ?"

Lục Lê nghe hệ thống cứng nhắc sức lực không đủ ý vị, nó nói: "Thế giới trước tui đã nói anh quá tỉnh táo, còn hỏi anh có cần giải thoát hay không, anh lúc đó không để ý đến tui, tui liền cho rằng anh đã đồng ý."

Lục Lê trong lòng có 10 ngàn từ *** mẹ nó lao nhanh tới, hắn vô cùng tức giận, nếu như hệ thống có thực

thể thật muốn đẩy nó ra ngoài đánh cho một trận.

Lục Lê nuốt giận vào bụng nói: "Tao lúc đó không lên tiếng, là bởi vì tao không nghĩ, mà không phải mặc, định!"

Hệ thống nói mát: "Người trẻ tuổi mà, đừng nên tức giận như vậy."

Lục Lê nói: "Cút, chúc mày nổ tung tại chỗ vui vẻ."

Hắn sợ mình mà tức giận sẽ sinh bệnh, không thèm phản ứng hệ thống ghé vào lỗ tai hắn ồn ào, ngược lại suy nghĩ cùng ký ức đồng thời truyền tiến vào nội dung vở kịch.

Thế giới này công là Trưởng Tôn Lân, thụ là Yến Dung.

Nhiều năm trước khi còn nhỏ Trưởng Tôn Lân bị người bắt cóc, thích khách đi tới vùng hoang dã, đem đứa nhỏ quăng xuống dòng suối, lúc này trùng hợp gặp được nam tử đốn củi trên núi thôn Đào Nguyên, cũng chính là cha kẻ ngu si thu nhận giúp đỡ.

Trưởng Tôn Lân không biết dây thần kinh nào bị chạm, ngược lại từ nhỏ chính là kẻ ngu si, gập ghềnh trắc trở lớn lên, ở phía sau núi đốn củi, ngẫu nhiên gặp phải Yến Dung bị thương nặng.

Lục Lê đơn giản tổng kết đặc điểm Yến Dung: Tiền kỳ xảo ngôn, ôn hòa có lễ, quân tử khiêm tốn. Bản tính bại lộ, có thù tất báo, lãnh huyết âm u.

Nam nhân sau khi thượng vị liền thay đổi vẻ mặt ôn hòa, đem Tề vương hãm hại y lột da bỏ vào chảo dầu chiên lên, còn đào mộ lão hoàng đế đẩy ra ngoài đập nát hài cốt. Đương nhiên, cái tên Hùng đại tướng quân Hùng Chiến kết cục càng thảm hại hơn, sau khi bắt được trực tiếp đưa vào trong vương cung có huyệt cổ trùng, bị cắn xé nuốt sống đến chết.

Thần linh ơi, cái tên biến thái này.

Nói tóm lại, Yến Dung là nhân vật không dễ trêu chọc.

Toàn bộ Vương Đô duy nhất chỉ có một người dám chống lại Yến Dung, chính là Trưởng Tôn Lân không ngu ngốc, hắn tiếp quản chức vị lão Thừa Tướng, chính là làm bạn bên người Yến Dung.

Nhưng hắn thâm tình không đánh động được lòng Yến Dung, nhìn thấy đế vương trẻ tuổi bên người oanh oanh yến yến, ba ngàn mỹ nhân hầu hạ bên cạnh, Trưởng Tôn Lân nội tâm thống khổ cực độ. Mà nỗi thống khổ này đến một mức độ cực đoan nào đó, liền biến thành hắc hóa cuồn cuộn.

Cuối cùng Trưởng Tôn Lân làm phản, Yến Dung thảo phạt, kết cục lưỡng bại câu thương.

Lục Lê muốn ha ha nhất chính là, nguyên tác Trưởng Tôn Lân đã ngốc nghếch và đồng thời gặp phải Yến Dung cứu y, đó chỉ là phần sơ lược mà thôi. Nói cách khác, mãi đến tận hiện tại nội dung mới chính thức bắt đầu.

Lục Lê: Được rồi, quả là hung tàn mà.

Hắn cả người uể oải mở mắt ra, nhìn một chút nóc giường nạm kim tuyến hương bao, dự định từ trên giường ngồi dậy. Thị tỳ ở một bên hầu hạ bận rộn nắm cánh tay của hắn, đưa hắn dìu lên, phía sau còn lót hai cái gối mềm mại.

Lục Lê hỏi tiểu cô nương: "Là ai đem ta đẩy xuống hồ nước?"

Tiểu cô nương lắc đầu một cái nói: "Nô tỳ không biết, nhưng khi đó là Màn Thầu ca cứu ngài ra, lão gia cũng phân phó tra rõ việc này, chắc chắn cho ngài cái công đạo."

Lục Lê không lên tiếng.

Bởi vì hắn biết là ai đem hắn đẩy xuống.

Có điều vẫn muốn cảm tạ người kia, để hắn tìm lại được ký ức trở về.

Lục Lê âm thầm suy tư, liền nghe bên ngoài thị tỳ cung kính hô lên: "Lão gia." Lúc này mới phát hiện cha hắn chiếm tiện nghi kia đã lâm triều trở về.

Thừa tướng còn chưa kịp thay đổi triều phục liền vội vội vàng vàng chạy tới, lão thấy Lục Lê ngồi dựa vào đầu giường, quan tâm nói: "Lân nhi, tỉnh lại rồi con có ổn không? Đầu còn choáng váng không?"

Lão Thừa Tướng thật sự rất thương Trưởng Tôn Lân, loại thương yêu này có thể xưng là cưng chiều, trên căn bản Trưởng Tôn Lân nói một Thừa Tướng không dám nói hai. Đến sau này khi hắn tiếp nhận vị trí của cha, không chỉ một lần rõ ràng biểu hiện ra ý nghĩ muốn trèo lên giường cùng Yến Dung, lão Thừa Tướng cũng ở sau lưng âm thầm chống đỡ hắn.

Nếu như Trưởng Tôn Lân từ nhỏ đã có người cha như vậy, đã sớm trưởng thành không còn là dạng người ngu ngốc nữa.

Có điều Lục Lê đúng là rất hưởng thụ tư vị có được thân nhân, hắn uốn cong môi nở nụ cười, nói: "Cha không cần phải lo lắng."

Thừa Tướng thở phào nhẹ nhõm, nói: "Vậy thì tốt. Con yên tâm đi, cha đã truyền lệnh xuống tra rõ, nhất định phải tìm ra được là ai ở sau lưng ra tay, cho con một câu trả lời."

Lục Lê vâng lời nói: "Tạ ơn cha."

Thừa Tướng rất hài lòng nhi tử chính mình hiểu chuyện, bàn tay rộng lượng sờ đỉnh đầu Lục Lê, nói rằng: "Hôm nay trùng hợp Ninh vương điện hạ nói muốn giá lâm bản phủ, cha suy nghĩ sâu sắc có phải là vì trước đó Ngọc nhi đã từng gặp qua, buổi trưa có khả năng cha không có thời gian đếm thăm con, con trai chớ có trách cha."

Lục Lê nhếch miệng nở nụ cười, nói: "Sẽ không."

Yến Dung tên biến thái kia lại tự mình đưa tới cửa, ha ha ha.

Nhớ tới ở trên đường chính mình khóc lóc van nài gọi nương tử, Lục Lê lúng túng chỉ muốn chui xuống đất.

Đợi khi Thừa Tướng lưu lại một đống lớn lo lắng thân thiết rồi sau đó rời đi, Lục Lê nhịn lại nhẫn, rốt cục không nhịn được đối với hệ thống bạo phát, hắn giận dữ hét: "Tao muốn ngược chết tên Yến Dung! Còn muốn ngược chết mày!"

Hệ thống thành khẩn nhắc nhở: "Anh ngược chết tui thì còn có thể, ngược chết Yến Dung…" Rất khó khăn.

Còn lại không dám nói ra, liền nghe Lục Lê cười lạnh một tiếng, không nói nữa.

Lục Lê vén chăn lên loạng choà loạng choạng xuống giường, hắn vung vẩy đầu còn choáng váng, thị tỳ kéo lại cánh tay của hắn, đem hắn nâng lên dựa vào trên ghế.

Lục Lê mới vừa ngồi xuống, liền nghe cửa gỗ lập tức bị đẩy ra, Tiểu Màn Thầu lẫm lẫm liệt liệt đi vào, trong tay còn cầm một bát chè hạt sen đường phèn.

Tiểu Màn Thầu nhìn thấy Lục Lê híp mắt nở nụ cười, đối với hắn nói: "Kẻ ngu si, nghe nói huynh tỉnh rồi, đệ cố ý kêu đầu bếp nữ nấu cho huynh bát chè hạt sen đường phèn này."

Kẻ ngu si giương mắt nhìn về thị tỳ đứng một bên, cười ngọt ngào một hồi nói: "Hồng Linh tỷ tỷ, ngươi giúp ta đi ra chợ mua một con diều đem trở về đây có được không nhỉ?"

Hồng Linh cung cung kính kính nói: "Thiếu gia nói cái nào, chỉ cần là phân phó của ngài, nô tỳ nhất định cật lực đi làm."

Lục Lê mỉm cười hướng về nàng phất phất tay, chờ Hồng Linh ra khỏi cửa nụ cười trên mặt dần dần phai

nhạt.

Tiểu Màn Thầu lấy muỗng múc nước chè bên trong bát, thèm nhỏ dãi nói: "Huynh thật sự không muốn uống sao, không uống, vậy đệ thế huynh giải quyết rồi."

Lục Lê không phản ứng cậu, miễn cưỡng buông mắt xuống, trên tay cầm lên quyển sách, hững hờ nhìn mặt chữ trên văn tự cổ đại.

Tiểu Màn Thầu nụ cười trên mặt đọng lại, cậu đem cái chén trong tay đặt xuống bàn, cẩn thận hỏi: "Làm sao vậy? Sắc mặt huynh xem ra không được tốt?"

Lục Lê phiết đầu ho nhẹ một tiếng, ra lệnh: "Quỳ xuống."

Tiểu Màn Thầu trợn to mắt, lập tức cười hì hì tiến lên, muốn đem tay đặt trên trán của hắn, nói: "Đến cùng là có chuyện gì? Kẻ ngu si hẳn là điên rồi sao? Huynh đã quên, tiểu gia ta đây mới là ân nhân cứu mạng của huynh…"

Lục Lê nắm lấy tay cậu đưa tới, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía tiểu khất cái trước đây, ánh mắt thấu triệt kia thật giống như nhìn thấu tất cả, Tiểu Màn Thầu cảm giác khó chịu liền dời tầm mắt.

Lục Lê liếc xéo cậu, nói: "Ngươi là muốn để ta gọi thị vệ vào đây, ấn ngươi quỳ xuống sao?"

Tiểu Màn Thầu lập tức bối rối, nhưng cấp tốc phản ứng lại, thời điểm thấy Lục Lê muốn vỗ tay liền quỳ xuống, vẻ mặt đau khổ nói: "Thiếu gia, đến cùng đã xảy ra chuyện gì a? Ta không có làm gì sai."

Lục Lê dùng đốt ngón tay gõ nhịp lên mặt bàn, dư quan liếc về Tiểu Màn Thầu vẻ mặt sợ vãi đái, mới không nhanh không chậm nói: "Thứ nhất, ngươi là hạ nhân, ta là thiếu gia, mà ngươi không có tôn ti, không lớn không nhỏ. Thứ hai, ngươi bị người ta sai khiến, đẩy ta xuống nước, lại làm ra dáng vẻ ân nhân cứu mạng, nhìn thật buồn nôn. Thứ ba…"

Hắn ngừng lại, nhìn thiếu niên thẳng tắp quỳ trên mặt đất, nhìn thấy thiếu niên choai choai cúi thấp đầu xuống, tóc rối che khuất biểu hiện khó lường.

Lục Lê nói tiếp: "Thứ ba, ngươi căm ghét ta, tâm mang ý xấu, hận không thể thay thế mình vào đó. Trong đây có ba thứ chỉ cần lấy một trong ba ra hướng về ngươi vấn tội, muốn cái mệnh đê tiện của ngươi cũng còn được."

Thiếu niên cúi thấp đầu lặng im không nói gì, bỗng nhiên, cậu nở nụ cười trầm thấp, ngẩng đầu nhìn về hướng Lục Lê: "Không có chứng cứ, ngươi dựa vào cái gì chỉ trích ta như vậy? Đúng, là ta ước ao giống như ngươi, ta đố kị ngươi, nhưng ta không có làm gì có lỗi với ngươi!"

Lời nói này nghĩa chính ngôn từ, nếu như không phải hắn biết người đẩy hắn xuống nước chính là Tiểu Màn Thầu, Lục Lê còn tưởng rằng mình nhận lầm người.

Lục Lê cũng cười lên, cười xong sau đó mặt khôi phục lại không hề cảm xúc, hắn ngang ngược không biết lý lẽ nói: "Ta đúng là không có chứng cứ." Hắn dừng một chút, lại nói, "Tuy ta không thể lấy tính mạng của ngươi, nhưng có thể bịa đặt ra hạ nhân không cẩn thận rơi xuống nước dễ như trở bàn tay."

"Có hay không chuyện làm trái với lương tâm, trong lòng ngươi hiểu rõ."

Lục Lê giống như lơ đãng nói: "Có muốn thử đem ngươi ném vào trong hồ nước, để ngươi nếm thử tư vị hàn khí thấu tận xương tủy?"

Tiểu Màn Thầu tuy rằng trà trộn ở thế tục lâu năm, nhưng dù sao cũng chỉ là cái hài tử choai choai, cậu đột nhiên đứng lên, giọng căm hận nói: "Ngươi cũng chỉ là kẻ ngu si, dựa vào cái gì ông trời có thể dành cho ngươi ân ngộ, để ngươi mới vào được Vương Đô liền tìm được cha mẹ? Mà ta cho đến hiện tại, ngay cả cha mẹ đều chưa từng thấy qua…"

Tiểu Màn Thầu nói xong liền khóc lên, cậu từ nhỏ bị cha mẹ vứt bỏ trong bãi rác, nếu như không phải lão ăn mày thu nhận giúp đỡ, trong đêm rét ấy chắc chắn lặng lẽ chết đi. Nhưng cậu còn sống, sống sót đi tìm kiếm hai người không xứng đáng làm cha mẹ kia, chất vấn hỏi bọn họ tại sao bỏ lại cậu, sau đó nhào vào trong ngực mẹ khóc tố những năm tháng đầy oan ức này.

Lục Lê cảm thấy Tiểu Màn Thầu có điểm đáng thương.

Hắn thở dài nói rằng: "Có lẽ điều này cũng không phải do ngươi được Tôn thị sai khiến, lý do đem ta đẩy vào trong hồ nước."

Tiểu Màn Thầu nói: "Ta hối hận rồi, ta hối hận rồi a." Cậu viền mắt hồng lên nói, "Không phải ta đã gọi người đem ngươi cứu ra rồi sao? Nếu như không có ta, ngươi sớm đã chết rồi."

Ôi đậu má, có phải là còn muốn hắn phải cảm tạ, đứa nhỏ này gan cũng thật lớn rồi.

Lục Lê cau mày nhìn cậu, bỗng nhiên nhả ra nói: "Ta có thể để cho ngươi tiếp tục lưu lại nơi này, cũng có thể vì ngươi đi tìm cha mẹ chính mình, nhưng ngươi nên vì ta làm một chuyện."

Tiểu Màn Thầu do dự một hồi, mới chậm chạp hỏi: "Chuyện gì?"

Lục Lê nói: "Đương nhiên là muốn báo thù cho ta, đem cái người giật dây kia bắt tới đây."

Tiểu Màn Thầu lắc đầu liên tục, nói rằng: "Phu nhân kia…"

Lục Lê biết cậu lo lắng Tôn thị, đánh gãy lời nói của cậu: "Ngươi vì sao phải sợ Tôn thị? Chẳng lẽ trong phủ này mụ ta có thể một tay che trời? Đừng quên, ta mới là Trưởng tôn gia trưởng tử, mà mụ cũng chỉ là một thiếp phòng thấp hèn."

Lục Lê hiện tại tuy rằng có thể tùy ý trừng phạt hạ nhân, nhưng cũng không có nghĩa là ở phía sau lưng thế lực gia tộc Tôn thị muốn làm gì thì làm, không nghĩ ít biện pháp, kiểu gì mụ ta cũng lòi đuôi cáo ra.

Tôn thị người này nhìn bề ngoài hiền thục ôn nhu, nhưng lén lút nham hiểm đến cực điểm, trăm phương ngàn kế muốn đem Trưởng Tôn Lân giết chết hoặc đuổi ra khỏi nhà.

Sau đó tìm một người thế thân gần giống như hắn làm một màn kịch, nói đó mới là con trai trưởng chân chính của Thừa Tướng, hiện tại hắn ở phủ Thừa Tướng chính là kẻ giả mạo.

Tiểu Màn Thầu giơ lên cánh tay dùng tay áo lau đi nước mắt, nhẹ giọng đáp lại: "Được."

107. Chương 123

Tiểu Màn Thầu nhìn Lục Lê, hỏi: "Ngươi… Tỉnh lại không còn choáng đầu nữa?"

Lục Lê không nhìn thẳng về phía cậu, buông xuống mí mắt nhìn sách trong tay, từ trong miệng nói ra một câu nhẹ nhàng uy hiếp: "Ngươi nếu dám nói ra, không chỉ đơn giản chôn thây ở hàn trì đâu."

Tiểu Màn Thầu rùng mình, nghe ra được trong lời nói Lục Lê rất nghiêm túc, không mở miệng nói chuyện nữa.

Xem ra kẻ ngu si này cũng không phải ngốc như cậu đã từng tưởng tượng, có thể tùy ý mặc người nhào nặn.

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Hồng Linh từ trên chợ trở về trong tay nhấc theo diều đi tới, cười nói: "Thiếu gia, nô tỳ vì ngài mua diều về rồi này."

Lục Lê biểu hiện nguyên bản nghiêm khắc đột nhiên hoà hoãn lại, hắn mếu máo, cầm sách trên tay đẩy qua một bên, không có hình tượng chút nào nằm nhoài trên bàn, vô cùng đáng thương nói: "Nhưng ta không muốn chính mình một người đi ra ngoài, Hồng Linh tỷ tỷ, ngươi cùng đi với ta chơi có được hay không**?" (Lời editor: trở mặt nhanh hơn lật bánh tráng, chắc học tập từ "ai-kia").**

Tốc độ trở mặt cực kỳ nhanh chóng, Tiểu Màn Thầu đứng bên cạnh nhìn mà con ngươi muốn rớt ra ngoài.

Hồng Linh cực lực khuyên can hắn bệnh nặng mới vừa khỏi hẳn không thích hợp đi ra ngoài, Lục Lê nhưng

làm như không nghe thấy, liền thấy hắn cười khúc khích cầm lấy con diều, nhìn một chút ngoài cửa sổ khí trời âm u, liền nhảy ra khỏi cửa phòng.

Hồng Linh tiện tay lấy áo choàng mao lĩnh trắng như tuyết, vừa hô thiếu gia vội vàng truy đuổi ra ngoài.

Hệ thống nhìn Lục Lê ngu ngốc, giống như người từng trải liền cảm khái nói: "Không nghĩ tới anh hành động thật quen thuộc quá nha."

Lục Lê không thèm nói lý với hệ thống, hắn một đường chạy đến hậu hoa viên, vừa chạy một bên toàn lực đem mộc chuôi con diều cởi xuống.

Mấy ngày gần đây trời mới vừa hạ tuyết, hắn đạp lên trên băng mỏng manh vẫn phải cẩn thận không muốn ngã sấp mặt, từ phía trên mây đen lan tràn ở phía chân trời, ngoài phòng gió lạnh thổi vào mặt có chút nhói đau.

Hồng Linh vội vã chạy tới lập tức phủ thêm áo choàng cho Lục Lê, cáu giận nói: "Thiếu gia, ngài phải chú ý thân thể a, trời rất lạnh có thể nào không khoác áo choàng liền chạy đến đây?"

Lục Lê qua loa gật gù, đem mộc chuôi đưa cho Hồng Linh nói: "Hồng Linh tỷ tỷ, ngươi giúp ta chơi diều."

Hồng Linh thở dài, nhìn thiếu gia nhà mình đáng yêu như thế còn không nhịn được đi trách cứ hắn, đành phải như lão mụ tử nói: "Vậy ngài phải quấn y phục thật kĩ, nếu nhiễm phải phong hàn, nô tỳ không thể gánh vác được."

Lục Lê liên tục gật đầu.

Hồng Linh đứng ở trên đất từ phía xa, một tay cầm mộc chuôi một bên liền chạy đi, ngày hôm nay xác thực gió rất lớn, diều thả lên cũng rất dễ dàng, chính là chiều gió không quá ổn định, diều có chút không dễ khống chế.

Đợi được con diều hoa văn trông rất sống động bay giữa không trung cùng với chim nhỏ, Lục Lê hứng thú nhảy cẫng lên vỗ tay, còn ồn ào muốn chính mình tự thả.

Hồng Linh đem mộc chuôi đưa cho hắn, Lục Lê hứng thú bừng bừng cầm ở trong tay, vòng quanh trên mặt tuyết, chạy đi về phía sau,

Hồng Linh hãi hùng khiếp vía dặn dò: "Thiếu gia, cẩn thận kẻo trượt chân."

Lục Lê kỹ thuật chơi diều quả thật quá khó coi, sau một hồi, vốn là diều tự do bay lượn liền bị hắn làm treo trên cành cây.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn trên cây cao cao, cầu cứu hỏi Hồng Linh: "Diều chúng ta kẹt trên cây rồi, nên làm gì a?"

Hồng Linh vừa vặn muốn cho Lục Lê trở về bên trong phòng, liền khuyên: "Thiếu gia, ngài trước tiên trở về phòng đi, chờ nô tỳ tìm người đến thu hồi diều lại."

Lục Lê nói không, còn muốn ở bên ngoài chơi.

Hệ thống không đành lòng nhìn thẳng nói: "Vừa nghĩ tới anh giả bộ khiến tui cảm thấy con mắt ngứa quá."

Lục Lê không hề bị lay động.

Hai người giằng co ở nơi này, Lục Lê lạnh đến chóp mũi đỏ chót, hắn chà xát tay, đối với Hồng Linh nói: "Để ta leo lên đi, tỷ tỷ ngươi cứ đi về trước, bên ngoài lạnh lắm."

Nàng nghe được thiếu gia ngốc còn biết vì chính mình suy nghĩ, Hồng Linh tâm trạng ấm áp, quả quyết lắc đầu nói: "Không không không, thiếu gia ngài nên nghỉ ngơi, để Hồng Linh tự mình trèo cây." Nói xong, nàng liền vén tay áo lên, anh dũng hi sinh chuẩn bị leo cây.

Tiểu cô nương cô rất có tiền đồ, nhìn cô cánh tay tinh tế cùng chân tinh tế như vậy, sao có thể trèo đây?

Lục Lê còn chưa kịp ngăn cản nàng, liền thấy một bóng trắng ở trước mắt xẹt qua, thân thủ mạnh mẽ đem con diều từ trên cây xuống, mũi chân chạm nhẹ trên mặt đất, toàn bộ hành trình như lá rụng bông tơ, không có phát sinh một tiếng vang nào.

Lục Lê cảm thấy giống như trong tiểu thuyết võ hiệp miêu tả nội lực thâm hậu, Đạp Tuyết Vô Ngân.

Tần Hạc đưa diều cho hắn, cười rất ôn nhu, đối với Lục Lê nói: "Diều của đệ."

Hồng Linh hành lễ, cung kính nói: "Tần công tử."

Lục Lê ừ một tiếng, cầm diều trở về, quay đầu đối với Hồng Linh nói: "Chúng ta trở lại chơi diều?"

Hồng Linh xem xét Tần Hạc một chút, nói được rồi.

Tần Hạc bên môi mang theo ý cười, hắn phất phất tay, đối với Hồng Linh nói: "Khổ cực cho ngươi, trở về phòng đi thôi, cứ để ta chăm sóc Lân nhi."

Còn Lân nhi, Lục Lê bị cái xưng hô này chỉ muốn ói tại chỗ.

Hồng Linh lại nhìn Lục Lê một chút, thấy thiếu gia chỉ lo chơi diều, liền nói: "Vậy thiếu gia liền làm phiền Tần công tử rồi, nô tỳ xin cáo lui."

Chờ Hồng Linh đi rồi, Tần Hạc tiến lên nắm chặt mộc chuôi trên tay lạnh lẽo Lục Lê, từ phía sau vòng lấy eo hắn, diều mới vừa rồi còn ở giữa không trung đảo qua đảo lại, nhờ Tần Hạc điều khiển, cho dù có gió thổi mạnh như thế nào đi chăng nữa cũng biến thành vững chải.

Hai người khoảng cách quá gần, Lục Lê ngửi thấy được trên người Tần Hạc có mùi thơm ngát nhàn nhạt, hắn hít một hơi thật sâu, không đẩy ra Tần Hạc.

Tần gia đời đời kinh thương, Tần Hạc tuổi còn trẻ liền tiếp nhận sản nghiệp Tần gia, có điều không biết có phải công việc chưởng quỹ quá nhàn hạ, ba ngày thì hết hai ngày hướng về phủ Thừa Tướng chạy đến chơi.

Đi tới nơi này chỉ kiếm Lục Lê để chơi, hai người ở bên trong tiếp xúc chậm rãi trở nên rất quen thuộc, Lục Lê cũng rất thích huynh trưởng trên danh nghĩa đến đây chăm sóc hắn.

Lục Lê nhìn chằm chằm không chớp mắt con diều trên bầu trời, liền nghe Tần Hạc đột nhiên hỏi: "Nghe nói Lân nhi tìm kiếm nương tử khắp nơi? Hiện nay có manh mối gì chưa?"

Nói chuyện đến "Nương tử", Lục Lê tâm tình ủ rũ, hắn rầu rĩ không vui nói: "Không tìm được."

Tần Hạc nói: "Không biết gia thế nàng ra sao, tướng mạo như thế nào?"

Lục Lê suy nghĩ một chút, nói: "So với ngươi đẹp hơn rất nhiều rất nhiều rất nhiều."

Tần Hạc cười nói: "Ta là nam tử, mà nàng là nữ tử, sao có thể so sánh cùng nhau?"

Lục Lê mặc kệ. Hắn đang suy nghĩ nếu như nói cho chính y biết nương tử mà hắn vẫn đang tìm kiếm không chỉ là nam nhân, vương đô đại danh đỉnh đỉnh Ninh vương điện hạ, vẻ mặt Tần Hạc nhất định sẽ rất đặc sắc.

Tần Hạc hoàn toàn không biết còn rất nhiệt tình nói: "Lân nhi có thể miêu tả tướng mạo nương tử cho ta biết, ta giúp đệ tìm nàng, có được không?"

Lục Lê gật gù, cười nói: "Hạc Hạc, ngươi thật tốt."

Tần Hạc cố ý đùa hắn, hỏi: "Ta tốt như vậy, vậy ta thế làm nương tử đệ, đệ có nguyện ý hay không?"

Xí, nam nhân này thật không biết mất mặt.

Lục Lê đang muốn nói lời từ chối nam tử, dư quang liếc về bóng người xa xa tiến về đây, lập tức sửa lời nói: "Cái kia, Hạc Hạc sau này ngươi sẽ làm nương tử ta."

Huynh đệ xin lỗi, lão tử bất cậu làm bia đỡ đạn, ai bảo hiện tại tôi là kẻ ngu si chứ.

Lục Lê liều mạng ở trong lòng tự thôi miên: Ta là kẻ ngu si ta là kẻ ngu si ta là kẻ ngu si, nói đều là những lời khùng điên, cũng không tính là không đáng tin.

Tần Hạc bàn tay ấm áp sờ lên đầu hắn, môi uốn cong than thở: "Lân nhi đệ thật..." Ánh mắt của y hướng phía sau lưng Lục Lê nhìn lại, đột nhiên nói, "Ninh vương điện hạ."

Lục Lê cũng theo hắn quay đầu nhìn lại, trùng hợp bắt lấy nam tử bận trường bào đen trong mắt khiếp sợ cùng mừng như điên.

Xem ra tên biến thái này tình cũ khó quên.

Có điều Lục Lê thấy được đi bên cạnh y lại là Trưởng Tôn Ngọc Nhi, nhìn thấy hai người trai tài gái sắc, nội tâm lại như chó cắn.

Lục Lê một tay chăm chú nắm lấy mộc chuôi không buông, một tay kia bị Tần Hạc nắm trong tay. Tần Hạc nhẹ nhàng nắn nắn bàn tay của hắn, muốn Lục Lê nhìn chung quanh không nên nháo loạn, đối với Yến Dung nói: "Ninh vương điện hạ cùng Trưởng Tôn tiểu thư cũng tới thưởng mai?"

Nam nhân vận hắc đế kim văn trường bào lại không tiếp lời, ánh mắt nóng rực tập trung lên người Lục Lê, xem ra hận không thể bắt hắn ăn sạch vào bụng.

Ngược lại Trưởng Tôn Ngọc Nhi dùng tiếng nói khinh nhu đáp lời: "Ngọc nhi đang muốn mang điện hạ đi ngắm phong cảnh, ai biết trùng hợp liền gặp phải."

Lục Lê thấy Yến Dung như muốn bắt mình ăn cho bằng được, làm bộ không dễ chịu né tránh, nắm lấy ống tay áo Tần Hạc, tiến đến bên tai y nhỏ giọng hỏi: "Nương tử, người kia là ai nhỉ?"

Tần Hạc nghe hắn xưng hô với mình liền chọc cho phát cười, nói rằng: "Đây là Ninh vương điện hạ."

Lục Lê đem Tần Hạc đè đầu thấp xuống, lặng lẽ nói: "Há há, ta biết rồi." Nói nói, tựa hồ cũng đem mình chọc cho phát cười, không nhịn được nở nụ cười.

Nhìn thấy bọn họ thân mật mờ ám, Yến Dung trên mặt ôn hòa xuất hiện tia vết nứt, bên môi nam nhân xuất hiện ý cười mềm mại, nhưng trong mắt nồng nặc tối tăm.

Yến Dung thu hồi ánh mắt nóng rực đến đáng sợ tập trung lên người Lục Lê, hỏi Tần Hạc: "Không biết bên người các hạ vị này chính là?"

Tần Hạc đứng lên giới thiệu: "Lân nhi là con trai trưởng thúc phụ, tên Lân, tự Tử Bội."

Yến Dung thấp giọng nói: "Hắn chính là cái người mấy ngày gần đây mới cùng Thừa Tướng nhận lại nhau con trai trưởng, Trưởng Tôn Lân?"

Nam nhân nói rất chậm, như muốn xác nhận gì đó, vừa giống như thôi miên chính mình phủ định tất cả những điều này, quên đi tất cả những gì đã xảy ra.

Chỉ là không nghĩ tới, y càng nghĩ thì càng chắc chắn trước mắt người này, chính là người kia trong trí nhớ mình thế nào cũng không thể quên được, Yến Dung đã từng lấy kiêu ngạo làm bình tĩnh bị triệt để đánh nát, trong khoảnh khắc hóa thành một thân kích động.

Hồi tưởng lại kẻ ngu si cùng công tử nhà họ Tần giữa hai người cử động thân mật, thực sự chướng mắt đến cực điểm.

Nam nhân nhanh chân tiến lên, đem Lục Lê ôm vào trong lòng ngực, cảm giác được người này tồn tại chân thực mới an tâm.

Chăm chú, như muốn đem hắn hòa vào trong huyết nhục.

Lục Lê sắp bị y ôm siết ghìm muốn chết rồi, hắn trừng mắt nhìn, cầu cứu nhìn Tần Hạc, khóc nức nở nói: "Nương tử, ngươi đưa hắn đi chỗ khác a, diều ta muốn bay đi mất rồi."

Tần Hạc cũng bị Yến Dung đột nhiên cử động làm sợ hết hồn, mở miệng nói: "Ninh vương điện hạ, ngài dọa đến Lân nhi."

Một "Nương tử", một "Lân nhi", gọi thân thiết như vậy quen thuộc lắm.

Kẻ ngu si trong miệng gọi nương tử, chỉ có thể là y, cũng chỉ có y mới được gọi.

Yến Dung đố kỵ mắt đều đỏ lên, nam nhân thả ra Lục Lê, hai mắt nhìn chằm chằm hắn, hỏi: "Huynh đã quên ta?"

Tiếng nói của hắn nhẹ vô cùng, nhưng mang theo một tia ước ao không dễ phát hiện.

Vào lúc nhìn thấy nam nhân kẻ ngu si cực lực muốn tránh thoát hắn, trong mắt ngấn nước lần thứ hai hướng về nam tử bên cạnh cầu viện, còn oan ức kêu người khác là nương tử, Yến Dung lần đầu tiên trong

đời, nếm trải tư vị đau thấu tim gan.

Kẻ ngu si làm sao có thể quên hắn được.

Không cam lòng.

Vào lúc Yến Dung sững sờ trong chốc lát, Lục Lê nhân cơ hội tránh thoát hắn, trốn đến phía sau Tần Hạc, đưa tay tóm chặt một mảnh góc áo y, lại cảnh giác nhìn về phía nam nhân nhìn sang đây, chạm tới tầm mắt Yến Dung, sợ hãi trốn đến phía sau, không cho y nhìn tới.

Tần Hạc kéo tay Lục Lê vẫn còn lạnh buốt, xoa nhẹ tay hắn, đối với Yến Dung nói: "Lân nhi sợ người lạ, khiến điện hạ chê cười."

Yến Dung muốn như thường ngày xả ra một nụ cười, lại phát hiện bất luận làm sao đều không thể làm được, mặt nam nhân không hề cảm xúc nói: "Sao lại thế."

108. Chương 124

Một trận gió lạnh thổi qua, Lục Lê lạnh không chịu được, hắn không nhịn được hắt hơi một cái, đưa tay xoa xoa chóp mũi đỏ chót. Trong tay mộc chuôi cũng thuận theo buông lỏng, lăn lộn trên đất hai vòng, con diều bay trên bầu trời càng ngày càng cao.

Lục Lê vội vã muốn chạy theo, Tần Hạc dặn dò: "Lân nhi, cẩn thận trượt chân, ta đi giúp đệ lấy về."

Nói xong, dưới chân y điểm nhẹ một chút, mượn lực nhảy lên.

Tần Hạc nhảy lên nóc nhà, kéo lại dây diều sắp bay đi, đem dây diều ở trên tay quấn một vòng lại một vòng.

Chỉ là y chưa kịp thu hồi xong, một cơn gió mạnh lại thổi tới khiến dây diều triệt để tách ra, tiêu dao tự tại bay về phương xa phía chân trời.

Tần Hạc vừa muốn đuổi theo, liền thấy bóng người màu đen bắt được con diều đang bay tự do, hai chân của y một lần nữa đạp trên nóc nhà, quay đầu cùng Tần Hạc bốn mắt đối diện.

Hắc y nam tử cong môi lên, mang theo vài phần đắc ý.

Thật giống như đang nói, nhìn đi, ngươi là thằng ngu, là ta vì hắn mà bắt được.

Tần Hạc bị y căm thù không rõ vì sao.

Hai người từ nóc nhà hạ xuống, Lục Lê lập tức chạy đến trước mặt Tần Hạc, hỏi: "Nương tử, diều ta đâu? Nắm trở về được rồi sao?"

Tần Hạc liếc nhìn Yến Dung tỏa ra áp suất thấp, đối với Lục Lê nói: "Điện hạ vì đệ nắm trở về, Lân nhi lại chỗ điện hạ đi."

Nghe vậy, tay Yến Dung bất chợt run rẩy.

Hắn đang chờ mong người kia dùng ngữ khí mềm mại nói cảm tạ ngươi, như lúc đó ở bên trong nhà lá hai con mắt chăm chú nhìn hắn, đối với hắn nói "Nương tử, nàng thật tốt".

Lục Lê nhăn lại lông mày, đối với Tần Hạc muốn có hành vi hố đội hữu rất là rầu. Hắn do dự một chút, ánh mắt bay tới trên thân nam nhân, bỗng nhiên tầm mắt bỏ qua một bên, cuối cùng lắc đầu nói: "Không muốn, người kia nhìn rất hung dữ, không muốn nói chuyện cùng y."

Nói xong, ngược lại kéo tay Tần Hạc nói: "Chúng ta trở về phòng thôi, bên ngoài lạnh lắm."

Yến Dung hiển nhiên nghe được lời Lục Lê, thu lại trong con ngươi thất vọng, nam nhân làm bộ như không có chuyện gì xảy ra tiến lên, cầm trong tay con diều đưa cho nam nhân, nói: "Diều của huynh."

Lục Lê lắc đầu nói: "Ta không muốn, nương tử có thật nhiều thật nhiều tiền, còn có thể mua cho ta một con mới, có đúng không? Mua rất nhiều rất nhiều rất nhiều." Nói xong, hắn liền ngẩng đầu nhìn phía Tần Hạc, trong tròng mắt đen đều là an tâm tin cậy.

Tần Hạc không nhịn được nở nụ cười, nói rằng: "Lân nhi đừng nháo, ngày mai ta sai người đưa một xe diều đến cho đệ chơi."

Lục Lê nheo mắt lại nở nụ cười.

Hắn cũng không thèm nhìn tới Yến Dung, kéo tay Tần Hạc liền chạy đi, ồn ào muốn Tần Hạc đi đến thư phòng dạy hắn viết chữ.

Lục Lê liếc nam nhân đứng một bên trên mặt mơ hồ mang theo thất lạc, trong lòng không cảm giác vui sướng gì hết.

Tức chết ngươi, chết đi tên biến thái.

Trưởng Tôn Ngọc Nhi nhìn thấy hai bóng lưng kia, nhìn nam nhân trên mặt đầy lạnh lẽo, ngữ khí khiếp

nhược trưng cầu nói: "Điện hạ, nếu đã nhìn thấy huynh trưởng, không bằng chúng ta trở về phòng? Ngọc nhi nhìn điện hạ dường như đã từng cùng huynh trưởng có ngọn nguồn gì đó, thật là hiếu kỳ..."

Yến Dung phiền lòng tức giận, hắn lạnh nhạt đối với người hầu phía sau nói: "Các ngươi đưa trưởng Tôn tiểu thư trở về phòng."

Mệnh lệnh phân phó xong, liền thẳng tắp hướng về phương hướng hai người vừa nãy mới rời đi.

Trưởng Tôn Ngọc Nhi cắn môi, không cam lòng nhìn phương hướng Yến Dung ly khai, dậm chân, xoay người rời đi.

Trong thư phòng điểm vài cái địa long, khiến cả căn phòng đều ấm áp, Lục Lê đem áo choàng trên người cởi xuống tùy ý để ở một bên, nằm nhoài trên bàn nhìn Tần Hạc múa bút.

Cùng Tần Hạc tính cách hào hiệp như thế, chữ viết của y cũng đặc biệt tiêu sái như thường.

Trước đây ở những thế giới khác Lục Lê cũng viết qua bút lông tự, nhưng không viết đẹp như Tần Hạc.

Tần Hạc viết xuống ba chữ "Trưởng Tôn Lân".

Cuối cùng sau khi phác bút họa xong, Lục Lê vỗ vỗ tay nhìn con chữ trước mặt, lại chỉ vào cái chữ kia hỏi: "Nương tử, ba chữ này có nghĩa là gì a?"

Tần Hạc đem bút lông đặt ở trên nghiên mực, sau đó nói: "Tên của ngươi."

Lục Lê ồ một tiếng.

Tần Hạc lại hỏi: "Lân nhi gọi ta là nương tử, không sợ thời điểm đệ tìm được nương tử, nàng có tức giận không?"

Lục Lê dùng tay chống cằm, nói rằng: "Sẽ không, nương tử là người rất tốt, nàng sẽ không tức giận." Sẽ không tức giận, mà là phẫn nộ, đố kỵ, không cam lòng, tiếp đó sẽ phát điên, gặp ai cắn người đó.

Tần Hạc bất đắc dĩ cười cợt, nói: "Xem ra Lân nhi còn không biết xưng hô nương tử này là có ý tứ gì, gặp phải người khác, không thể tùy ý gọi người ta là nương tử, nếu không sẽ cho rằng đệ đang khinh bạc nữ tử người ta."

Lục Lê hừ một tiếng, biết thời biết thế nói: "Ta làm sao không biết chứ, nương tử chính là người đối tốt với ta, Hạc Hạc ngươi tốt với ta, chính là nương tử ta."

Tần Hạc càng bất đắc dĩ, y nói: "Được rồi, chiều theo ý Lân nhi." Tiếp đó lại hỏi tiếp, "Ta lúc nãy thấy Ninh vương thất thường như vậy, hẳn là các ngươi trước đây đã từng gặp nhau?"

Vừa dứt lời, Lục Lê liền nghe tiếng cửa cọt kẹt mở ra, gió lạnh thổi vào khiến hắn run lên lập cập, hắn cau mày nhìn tới, thấy gió lạnh ngoài cửa thổi vào đồng thời tiến vào trong là Yến Dung, liền quay đầu lại.

Tần Hạc nhíu mày hỏi: "Ninh vương điện hạ sao lại tới đây? Ngọc nhi không phải đi theo ngài sao?"

Yến Dung biến thái không hổ giỏi về ngụy trang, y lại bày ra khuôn mặt hiền lành, đàng hoàng trịnh trọng nói hưu nói vượn: "Trưởng Tôn tiểu thư mời Tần công tử đi một chuyến đến phòng ấm, nói là muốn cùng ngươi tự do ôn chuyện."

Tần Hạc vừa muốn đứng dậy, lại phát hiện áo bào bị lôi kéo lại, khi thấy Lục Lê lắc đầu nguầy nguậy, hiển nhiên không muốn để y rời đi.

Yến Dung sắc mặt lập tức trở nên âm trầm, y cật lực khống chế, lại bị trong mắt nam nhân ỷ lại cùng không muốn sâu sắc đâm nhói, để y ngay cả thở dốc đều dị thường khó khăn.

Tần Hạc thấy thế, làm khó dễ đối với Yến Dung nói: "Cái kia thỉnh cầu điện hạ trở lại nói cho Ngọc nhi biết, ta thật sự không đi được."

Yến Dung nói: "Bản vương ở đây có thể chăm sóc hắn, Tần công tử yên tâm."

Nói xong, liền tiến lên phía trước kéo tay Lục Lê, không dấu vết đem trong tay hắn rút góc áo chết tiệt kia ra.

Lục Lê bị tay y lạnh đến nỗi run lên lập cập, hắn nhỏ giọng nói: "Thả ra."

Nhưng Yến Dung không tha, không chỉ có không tha, còn được voi đòi tiên nắm càng thêm chặt.

Tần Hạc còn có chút bận tâm, y vừa ra đến trước cửa còn ngoái đầu nhìn Lục Lê một chút, Lục Lê vừa muốn mở miệng kêu lại, liền cảm giác lòng bàn tay bỗng dưng tê rần, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía kẻ cầm đầu.

Yến Dung trong con ngươi đen đặc sâu không thấy đáy, Lục Lê mới vừa vừa chạm đến, thái dương liền kéo lên, dĩ nhiên không dám nói chuyện nữa.

Tần Hạc đẩy cửa rời đi.

Trong không gian đóng kín vô biên yên tĩnh, tựa hồ ngay cả không khí đều ngưng trệ.

Lục Lê không nói lời nào, Yến Dung cũng không nói lời nào.

Lục Lê nhìn địa long bên trong ánh lửa bập bùng, thực sự nhịn không được, hắn phá vỡ bầu không khí yên lặng, mở miệng nói: "Ngươi nhìn ta làm gì?"

Yến Dung nói: "Không có gì."

Hắn đi lên trước, nhưng là muốn thoát y phục Lục Lê.

Lục Lê cả kinh, bị hắn cử động sợ đến liên tục hét ầm lên, thật giống như bị lưu manh sỗ sàng đại gia khuê tú.

Yến Dung không giải thích đè lại tay của hắn, mở ra vạt áo trên eo hắn, đem áo khoác trên vai xả xuống.

Nhìn thấy được vết tích dấu răng hồng nhạt dã thú lưu lại, y lại một lần nữa khoác lại áo cho Lục Lê, đem nam nhân kinh hoảng ôm tiến vào trong lòng ngực.

Mẹ kiếp chứng chậm phát triển, xem ra tên biến thái này vẫn cho rằng hắn không phải nguyên trang.

Lục Lê liều mạng đem nam nhân đẩy ra, Yến Dung lại không chịu buông tay, chỉ là trong miệng nhẹ giọng động viên nói: "Ngoan, đừng nghịch."

*** mẹ mày ai muốn cùng mày nghịch.

Lục Lê dằn vặt mệt mỏi, đại khái là cảm thấy quá tiêu hao thể lực, đơn giản liền để cho nam nhân ôm, chính mình thì lại đưa ánh mắt phóng tới chữ Tần Hạc mới vừa viết lên.

Chữ tốt chữ tốt, chính là kém một chút sự dẻo dai.

Còn cần luyện tập lại bút pháp.

Đúng rồi, ngày hôm nay đầu bếp nữ làm món gì ăn ngon đây.

Chè hạt sen đường phèn, hừ, mỗi ngày đều uống muốn ngán rồi.

Canh móng heo ăn ngon nhất, tuy béo nhưng không ngán, dễ ngửi lại ăn ngon, đúng, ngày hôm nay muốn ăn canh móng heo.

"Huynh không nhớ rõ ta? Hết thảy chuyện phát sinh tại thôn Đào Nguyên, huynh đều không nhớ rõ?"

Lục Lê tinh thần bay xa, liền nghe Yến Dung mang theo điểm cẩn thận từng li từng tí một hỏi dò.

Cái tên biến thái này ngay cả tự xưng đều đã quên, khẳng định là đang rất căng thẳng.

Lục Lê từ chối nói chuyện cùng y, không thèm để ý đến nam nhân.

Thấy hắn không đáp lời, Yến Dung thất vọng buông mắt xuống, mí mắt dày đặc tràn đầy bóng tối. Lục Lê liền giật mình, nếu như chỉ xem mặt, còn thật sự cho rằng tiểu tử này là đóa bạch liên hoa thuần khiết lại thiện lương bị người ta ghét bỏ.

Có điều Lục Lê biết y không phải bị ghét bỏ, mà là hoa ăn thịt người giết người không thấy máu.

Không chiếm được câu trả lời Yến Dung tự mình tự nói: "Ta sẽ để huynh nhớ lại. Huynh hiện tại tên là Trưởng Tôn Lân? Có thể gọi huynh là Lân nhi không?"

Đương nhiên không thể, cái tên chết tiệt biến thái.

Còn có, cái sự tự tin này từ đâu mà tới?

Lục Lê chớp mắt vô tội, nghĩa chính ngôn từ cự tuyệt nói: "Không thể, chỉ có cha cùng nương tử mới có thể gọi ta như vậy." Ý tại ngôn ngoại* chính là nói ta lại không quen biết ngươi, ngươi cút đi cho ta.

***Ý tại ngôn ngoại:** Điều nghĩ ngợi thì ở ngoài lời nói, không cần phải nói ra, mà người nghe phải tự hiểu lấy.

Nhìn thấy Yến Dung sắc mặt đột nhiên kém đi, Lục Lê cảm thấy cả người thoải mái lên.

Yến Dung nói: "Ta là nương tử của huynh."

Lục Lê lắc đầu: "Ngươi không phải, ngươi đối với ta căn bản là không tốt, không phải nương tử ta."

Yến Dung hỏi: "Vậy ai tốt với huynh, người đó liền có thể làm nương tử huynh sao?"

Lục Lê nói: "Đúng."

Yến Dung nói: "Ta sau này nhất định đối tốt với huynh, so với tất cả mọi người còn muốn tốt hơn, vậy

huynh chỉ có thể gọi một mình ta là nương tử hay không?"

Lời nói này không có ý xấu.

Lục Lê theo bản năng gật gật đầu, sau đó khi phản ứng lại lại phát hiện lúc này đã quá muộn.

Liền thấy tên biến thái rất cao hứng nở nụ cười, như đóa hoa sáng rực rỡ chiếu lòng người.

Mẹ nó chứ dám đặt bẫy hắn.

Lục Lê không dễ chịu giật người, Yến Dung đem cánh tay nắm càng chặt, để Lục Lê ngồi ở trên đùi của y, hai người mặt quay về mặt, gần đến nỗi nghe được tiếng hít thở lẫn nhau.

Lục Lê lại ngửi được hương vị quanh quẩn ở chóp mũi, mùi vị ngọt ngào quen thuộc.

Bàn tay Yến Dung khẽ vuốt lên làn tóc dài của hắn, ở đỉnh đầu mềm mại xoa nhẹ, đối với Lục Lê nói: "Xin lỗi."

Hiếu kỳ quan sát Yến Dung trên y phục hoa văn phức tạp Lục Lê không thèm phản ứng nam nhân, nhưng lỗ tai lại dựng đứng lên.

"Ngay lúc đó ra đi không lời từ biệt… Xin lỗi."

Yến Dung hắn còn chưa từng đối với người nào cầu khẩn nhiều lần qua như vậy, lúc đó cho dù Hùng Chiến tìm đủ mọi cách sỉ nhục hắn, cũng không để hắn nói ra nửa câu nào.

Hắn cho rằng câu nói này rất khó nói ra, lại không nghĩ rằng nói ra dễ dàng như vậy.

Yến Dung ngón tay vuốt nhẹ gò má nam nhân, trong mắt là một mảnh nhu tình: "Không mang theo huynh đi, không phải ghét bỏ huynh sẽ liên lụy đến ta, mà là tình huống rất nguy hiểm, ta không biết có thể thuận lợi đánh bại Hùng Chiến hay không."

"Sau khi ta đẩy lùi hắn, liền đi đến thôn Đào Nguyên tìm huynh."

"Lão đại phu trong y quán Nhân Từ nói huynh ban đêm lén lút trốn, chẳng biết đi nơi đâu."

"Ta đã đi tìm rất nhiều địa phương, hỏi rất nhiều rất nhiều người, chính là không tìm được huynh."

Yến Dung câu môi cười nói: "Hiện tại, ta tìm được huynh rồi, muốn bắt lấy huynh." Tiếng nói y rất nhu, rất nhẹ, nhưng lại khiến Lục Lê cảm thấy sởn cả tóc gáy.

Biến thái nói: "Huynh đừng hòng lại tẩu thoát."

109. Chương 125

Lục Lê không nghe nam nhân, sự chú ý của hắn đều đặt trên ngoại bào Yến Dung, ngón tay xoa lên họa tiết hoa văn nhô ra ngoài, ngốc cười nói: "Thật là đẹp mắt."

Yến Dung không hé răng, phủ ở trên lưng bàn tay Lục Lê nhấn về phía trước một cái, liền để thân thể hai người phục tùng càng gần hơn. Đón lấy, khẽ hôn trên mặt nam nhân hồ đồ.

Lục Lê không đẩy y ra, trên thực tế hắn đã sớm đối với tên biến thái hay làm hành động hôn môi tập mãi thành quen, chỉ là hiện tại đang làm bộ dáng vẻ không biết làm sao.

Hắn nhân thăm dò duỗi ra đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm lên môi Yến Dung, tiếp đó mút vào, con mắt sung sướng cong lên hình trăng lưỡi liềm, trong miệng còn phát sinh âm thanh mơ hồ, thở dài nói: "Rất ngọt a."

Yến Dung hô hấp bỗng dưng gấp gáp lên, hai tay nam nhân nâng lên mặt Lục Lê, đầu lưỡi đỉnh mở hàm răng hắn, làm sâu sắc thêm nụ hôn này.

Lục Lê cảm thấy Yến Dung vẫn thật thích hắn làm ra giọng nói này, bằng không hừng hực như thế này, như muốn tìm ánh mắt bất mãn từ y.

Nhưng Lục Lê đột nhiên thay đổi biểu hiện ung dung sung sướng, mà là khá là phản cảm nhíu mày lại, hai tay ở trước ngực Yến Dung khước từ y, quay đầu đi, liền né tránh nam nhân hôn môi.

Lục Lê lên án nam nhân: "Ngươi làm gì đem đầu lưỡi luồn vào bên trong?"

Yến Dung nói: "Bởi vì ta yêu huynh, cho nên muốn cùng huynh thân cận hơn một chút."

Lục Lê chống cự: "Nhưng ta không yêu ngươi."

Yến Dung nói: "Huynh sẽ yêu ta."

Lục Lê không thèm cùng Yến Dung xoắn xuýt vấn đề "Yêu hay không yêu, không yêu hay yêu nói một lời", nói xong mặt lạnh lùng từ trên đùi Yến Dung giãy dụa hạ xuống, hắn một lần nữa nằm nhoài trên bàn

sách, chấp lên bút lông trên tờ giấy trắng như tuyết viết viết vẽ vời.

Hắn vẽ xiêu xiêu vẹo vẹo, đợi đến khi vẽ ra hình dạng xấu đến không thể miêu tả, liền nghiêng đầu hỏi Yến Dung: "Ngươi tên là gì nhỉ?"

Yến Dung đại thể có thể nhìn ra hắn vẽ ra cái gì, kỳ dị cảm thấy không có một chút sinh khí nào, mà là thuận lý thành chương vui vẻ từ phía sau lưng ôm lấy Lục Lê, nắm chặt tay hắn đem bút lông chấp lên, ở trên mai rùa nhất bút nhất hoạ viết xuống tên của chính mình.

Sau khi viết xong, Lục Lê hiện tại tuy rằng đang giả bộ chính là kẻ ngu si, nhưng nhìn thành phẩm cũng cảm giác mình có chút ấu trĩ.

Yến Dung còn hỏi: "Cao hứng sao?"

Đương nhiên cao hứng rồi, không biết chữ Ninh vương tự tay viết có thể bán ra bao nhiêu tiền nhỉ?

Đến khi Yến Dung lên làm hoàng đế, nó sẽ càng đáng giá tiền hơn.

Lục Lê đang ảo tưởng đến lúc đó trước mắt tiền chất đống trước mặt, liền nghe ngoài cửa truyền đến một tràng tiếng gõ cửa, ngoài cửa thị tỳ nói: "Ninh vương điện hạ, thiếu gia, lão gia dặn dò nô tỳ gọi các ngài đi dùng bữa."

Lục Lê còn nhớ mình muốn ăn canh móng heo, liền vội vàng hỏi: "Có làm canh móng heo không?"

Thị tỳ cố nén âm thanh tiếng cười cách cửa gỗ chạm trổ truyền vào: "Nô tỳ không biết, sẽ lập tức phân phó nữ đầu bếp vì thiếu gia mà làm."

Lục Lê nói được rồi.

Hắn đem trang giấy do chính Yến Dung tự tay viết gấp gọn bỏ vào trước ngực, kéo tay y nói: "Đi dùng bữa thôi."

Hai tay nắm lấy nhau, tâm Yến Dung hầu như nhu thành một bãi nước, nam nhân nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Lục Lê nghe được độ HE tăng lên trong lòng cũng rất cao hứng.

Cho tới lúc đó sẽ ăn cơm ăn nhiều hơn một bát.

Yến Dung ngồi xuống bên cạnh Lục Lê, vẫy lui hạ nhân muốn tiến lên hầu hạ, thỉnh thoảng lại lấy lòng

chia thức ăn cho hắn.

Lục Lê yên tâm thoải mái hưởng thụ Yến Dung hầu hạ hắn, ánh mắt liếc về phía Tôn thị cùng Trưởng Tôn Ngọc Nhi vẻ mặt khó coi, bỗng nhiên nhớ tới một việc.

Chính là Yến Dung cùng Trưởng Tôn Ngọc Nhi kết hôn.

Chuyện hôn sự này vẫn do hoàng đế, cũng chính là cha Yến Dung tự mình tứ hôn. Yến Dung vừa bắt đầu liền đối với hôn sự này ôm thái độ thờ ơ, đối với y mà nói, cưới Trưởng Tôn Ngọc Nhi đều là vì dựa vào thế lực gia tộc Trưởng Tôn, ở phía sau cùng Tề vương tranh đấu được thêm một phần trợ lực mà thôi.

Thế nhưng Trưởng Tôn Lân liền không vui.

Hắn trước sau đối với việc kết hôn canh cánh trong lòng, tuy rằng cuối cùng hắn đem muội muội mình nhốt trong phòng, cũng vào ngày kết hôn hôm đó quậy tung một trận, nhưng hắn làm ra hành động này hiển nhiên khiến Yến Dung tức giận.

Không cho cưới, nhất định phải cưới.

Hơn nữa một khi đã cưới thì phải cưới cả một đội bóng.

Lục Lê biểu thị vì nguyên tác nội dung biên kịch đốt một nén nhang cho Trưởng Tôn Lân.

Hệ thống nổi giận đùng đùng hỏi hắn: “Anh còn muốn giả bộ giả ngu tới khi nào? Muốn vỡ thiết lập rồi anh có biết không?”

Lục Lê nói: “Tao giả bộ đó, mày quản được tao sao?”

Hệ thống nói: “Đừng có mà quên đi nội dung biên kịch.”

Lục Lê nói: “Tao không làm đó, mày quản được tao sao?”

Hệ thống bị hắn chặn họng âm thanh máy móc bên trong run rẩy lên, uy hiếp nói: “Có phải anh muốn lại luân hồi?”

Lục Lê như được đoán đúng tâm sự, cười nói: “Đúng đó, sao mày biết hay vậy.”

Xong đời, con trai này điên thật rồi. Hệ thống liền trầm mặc, dự định chờ đầu óc cậu chủ bình thường trở lại.

Lục Lê thành công làm cho hệ thống tức giận, tâm tình liền trở nên càng tốt hơn, lại ăn nhiều một bát cơm.

Lực Lê vừa ăn còn một bên hỏi: "Hạc Hạc trở lại?"

Trưởng Tôn Ngọc Nhi nhớ tới mới vừa rồi bị Yến Dung lừa gạt đến phòng ấm gặp Tần Hạc, sắc mặt liền trở nên khó xem, nhưng nàng không dám tỏ rõ thái độ bất mãn ra ngoài, trong mắt chứa đầy oan ức nhìn Yến Dung, không hề có một tiếng động lên án nam nhân, nói rằng: "Hồi phủ."

Lục Lê ồ một tiếng, tiếp tục ăn.

Hệ thống không nhịn được nhổ nước bọt nói: "Anh là heo à, ăn nhiều đến thế."

Đây nhất định là đố kị trần trụi, Lục Lê gặm móng heo không phản ứng nó.

Yến Dung không nhìn Trưởng Tôn Ngọc Nhi, mà là thả xuống tư thái, cam tâm tình nguyện chăm chú hầu hạ Lục Lê, dáng dấp ân cần đến cả Thừa Tướng cũng lúng túng khụ một tiếng, trong lúc nhất thời tìm không ra đề tài để hòa hoãn bầu không khí này.

Làm sao mà nhi tử chính mình cùng Ninh vương giữa trưa liền trở nên quen thuộc đến như vậy, thật giống như hai người nhận thức đã từ lâu.

Yến Dung cuối cùng đem ánh mắt dính trên người Lục Lê dời đi, đối với Thừa Tướng nói: "Lệnh công tử cùng bản vương từng có một đoạn ngọn nguồn, lúc đó bản vương gặp Hùng Chiến làm hại, thuận dòng suối trôi xuống, là hắn đem bản vương cứu lên."

Thừa Tướng bỗng nhiên tỉnh ngộ, vỗ tay khiêm từ nói: "Tiểu nhi có thể may mắn gặp phải vương gia là phúc phận của nó."

Lục Lê yên lặng nghe hai người đối thoại văn vẻ nho nhã, không có hứng thú vùi đầu ăn tiếp. Hắn sở dĩ có thể ăn như vậy, thích ăn đến như thế, hoàn toàn là bởi vì thế giới này vị giác quỷ dị đã khôi phục lại như cũ, ăn cái gì cũng có mùi vị, mà không phải như thường ngày không tư không vị.

Nhưng Lục Lê không nghĩ tới buổi sáng hắn làm hành vi tìm đường chết, buổi chiều liền gặp phải báo ứng.

Thật giống như đáp lại lời lẽ chí lý: no zuo no die, what are you try?

Hắn thoi thóp nằm ở trên giường, trên trán mới vừa đổi khăn hạ sốt, Thừa Tướng lo lắng liên tục nhìn phía ngoài cửa, than thở: "Điện hạ cùng đại phu sao còn chưa tới?"

Hồng Linh canh giữ ở đầu giường yên lặng rơi lệ, tự trách lúc đó nên khuyên can thiếu gia, hắn lúc đó bệnh

còn chưa khỏi không nên tự ý ra ngoài.

Sau khi Thừa Tướng nói xong, Yến Dung từ ngoài phòng gió tuyết đẩy cửa mà vào, phía sau mang theo ngự y mang từ bên trong Vương Cung ra.

Ngự y một đường theo Yến Dung cưỡi ngựa xóc nảy, ngoài phòng cuồng phong gào thét, tuyết lớn đầy trời, trên áo bào đã tích một tầng tuyết thật dầy, nam nhân cởi ngoại bào đưa cho hạ nhân, ngay cả ngự y bận rộn nhất cũng nhấc hòm y đi tới trước giường.

Lão sờ sờ lên trán người nằm trên giường, bị nhiệt độ muốn làm phỏng cả tay sợ hết hồn, vội vã từ trong hòm thuốc đem một tấm da trâu chứa đầy ngân châm lấy ra, đối với những người khác nói: "Mọi người tạm thời đến gian ngoài tránh đi một chút, để thần thi châm cho tiểu tiếu gia."

Lục Lê trên người mát lạnh, cảm giác được một trận đâm nhói, cắn vào môi, vô ý thức suy yếu hô một tiếng: "Nương tử…"

Canh giữ ở ngoài phòng nam nhân thính lực rất tốt, y lập tức phân biệt ra được thanh âm kia là một câu xưng hô thân mật, tâm liền lập tức thu hồi lại. Nội tâm chua xót lại đố kỵ đứng tại chỗ, do dự một hồi, không nhịn được mở cửa sau hướng vào phía trong phòng đi vào.

Nương tử nương tử, không biết kẻ ngu si đến cùng là đang gọi ai.

Lục Lê bởi vì sốt cao mà đỏ cả mặt, lao lực mở mắt ra, trong tầm mắt mơ hồ chỉ có thể nhìn thấy nam nhân áo bào màu đen, nhưng không thấy rõ mặt y.

Lục Lê nhìn thấy nam nhân nhưng phảng phất nhìn thấy đối tượng, khóe mắt chảy ra lệ quang, thật giống như chịu đựng một trời oan ức nói: "Nương tử, ta đau…"

Yến Dung tiến lên nắm chặt tay hắn, ngược lại hướng về ngự y quát khẽ nói: "Châm nhẹ chút."

Ngự y lo sợ mặt mày tái mét liền nói tuân mệnh.

Lục Lê nước mắt không khống chế được chảy xuống —— không những như thế, bị sốt thiêu đốt muốn hồ đồ rồi.

Nhưng hắn quyết định nhân cơ hội để Yến Dung khó chịu một hồi, ai bảo cái tên biến thái lúc đó ra đi không lời từ biệt, để hắn khó chịu như vậy.

Lục Lê ngữ khí run rẩy: "Nương tử, nàng đừng đi."

Yến Dung quả nhiên càng thêm đau lòng, y nhẹ giọng nói: “Không đi.”

Nói xong, liền quỳ một gối xuống đầu giường, để càng gần hắn hơn.

Ngay lúc ngự y do dự có hay không theo điện hạ đồng thời quỳ xuống, Yến Dung nhàn nhạt liếc lão, nói rằng: “Không cần.”

Ngự y lúc này mới kinh hồn bạt vía tiếp tục thi châm.

Muốn nói về Ninh vương điện hạ, lần này sau khi từ trong tay nghịch tặc Hùng Chiến trở về từ cõi chết, tính cách hoàn toàn biến đổi, từ trước đối xử với hạ nhân vẻ mặt đều ôn hòa, mà hiện tại tuy rằng mặt ngoài vẫn giống như trước, nhưng hơi bất cẩn một chút liền vong mạng.

Nghe nói Hùng Chiến sau khi bị bắt trở về, liền bị Ninh vương điện hạ ném vào động cổ trùng trong Vương Cung, gặp vạn ngàn cổ trùng gặm nuốt đến chết, cuối cùng ngay cả xương cũng không bỏ xót.

Điều này làm cho tất cả mọi người đều biết, hóa ra Ninh vương từ xưa đến nay không phải ôn hòa quân tử khiêm tốn, trên người nam nhân giữ lại huyết mạch hoàng thất Yến gia, tất nhiên có chứa huyết tính dòng dõi hoàng thất.

Ai mà không biết Hùng Chiến là tâm phúc của Tề vương điện hạ.

Ngự y cảm khái chợt lóe lên, lão không dám thất lễ, đem ngân châm trên thân nam nhân đều rút ra hết, liền một lần nữa vì Lục Lê che chăn lại, từ hòm thuốc bên trong móc ra mấy bao dược, tìm hạ nhân đi ngao dược.

Yến Dung an vị trước giường, thế Lục Lê đem viền góc chăn nhét vào, cũng đem tay hắn đặt vào trong chăn.

Lục Lê lại lấy tay đưa ra ngoài, cùng tay nam nhân nắm chặt lấy.

Giữ ở ngoài cửa đám người sau khi ngự y kêu ra ngoài lập tức liền đi vào, Thừa Tướng đứng mũi chịu sào, lão lo lắng nên không phát hiện Yến Dung cùng nhi tử chính mình có cử chỉ thân mật, ân cần nói: “Lân nhi có làm sao không?”

Yến Dung nói: “Đã không còn đáng ngại.”

Thừa Tướng thở phào nhẹ nhõm nói: “Vậy thì tốt.” Lão nhìn một chút Yến Dung, vội vàng nói, “Không cần làm phiền điện hạ ở đây chăm sóc tiểu nhi, điện hạ sự vụ bận rộn…”

Yến Dung đánh gãy lời Thừa Tướng, nói rằng: "Lệnh công tử là ân nhân cứu mạng bản vương, bản vương muốn ở lại bên cạnh hắn chăm sóc hắn, mãi đến khi bệnh tình chuyển biến tốt mới thôi, lấy báo đáp ngày đó thi cứu chi ân."

Thừa Tướng vừa nghe như thế lập tức vui vẻ ra mặt, đến thời điểm nhi tử chính mình cùng Ninh vương giữ gìn mối quan hệ, con gái tái giá tiến vào Ninh vương phủ càng như hổ thêm cánh.

Yến Dung đuổi khéo Thừa Tướng rời đi, liền một mình canh giữ ở bên giường, lẳng lặng nhìn sắc mặt như thiêu đốt của nam nhân, tiếp nhận khăn mặt ẩm ướt Hồng Linh đưa tới, cũng không quay đầu lại nói: "Ngươi lui ra đi."

Hồng Linh hành lễ liền đẩy cửa đi ra ngoài.

Dược ngao xong được bưng tới, Lục Lê vừa ngửi tới mùi vị đó liền phản cảm nhíu mày lại, nặng nề mở mí mắt ra, tùy hứng nói: "Ta không uống dược."

Yến Dung nói: "Ngoan, nhất định phải uống."

Câu nói này làm sao quen tai đến như vậy.

Lục Lê cự tuyệt nói: "Ta không uống."

Yến Dung sớm biết hắn không thích uống dược, lúc ra khỏi Vương Cung dọc đường vì hắn mua mứt hoa quả, nam nhân cầm lấy một lọ thủy tinh ở trước mắt Lục Lê quơ quơ, nói rằng: "Uống một hớp dược, ăn một mứt hoa quả, thế nào?"

Lục Lê mới cố hết sức gật gù.

110. Chương 126

Lục Lê gian nan đem dược uống hết, nặng nề ngủ thiếp đi.

Hắn ở trong mơ nhìn thấy hình ảnh xa xưa, ký ức xưa giống như một bức tranh vàng ố, tiến vào trong đầu của hắn, ở trước mắt chậm rãi triển khai.

Ngày đó ánh mặt trời mờ nhạt xán lạn, chân trời che kín ánh nắng chiều xuất hiện một mảnh mây lửa đẹp đẽ, hắn và bạn thân sau khi chơi bóng rổ xong liền chạy về nhà, một tay nắm bóng rổ, một tay mở cửa tủ lạnh ra lấy ra một chai nước có ga ướp lạnh, dùng hàm răng vặn mở nắp chai, ùng ục ùng ục đem nước có ga lạnh lẽo tiến vào trong miệng.

Trong chớp mắt liền đem chai nước uống hết, câu cảm khái "Thoải mái quá" còn kẹt trong cổ họng, liền thấy cửa thô bạo bị đẩy ra.

Nhìn thấy mẹ mặt sầm xuống, trên gò má trái còn quấn lớp vải màu trắng Lục Lê cười hì hì hỏi: "Mẹ, sao thế ạ?"

Bà vừa nhìn Lục Lê cả người đầy mồ hôi, trên người toàn bùn đất, hơn nữa ngày hôm nay khí trời không tốt, nhất thời giận không có chỗ phát tiết, chỉ vào mũi hắn liền mắng: "Trên người lăn lộn làm sao lại bẩn đến như vậy? Mau cút đi tắm rửa!" Một bên nói xong một bên giơ tay lên cầm lấy khăn mặt, "Thứ súc sinh như mày với thằng cha đức hạnh đều giống như nhau, ly hôn đi ra ngoài tìm con hồ ly tinh, sau khi chết còn để lại một đứa con ghẻ!"

Lục Lê than thở một tiếng, lúc mẹ hắn bước nhanh tới dùng khăn mặt đánh hắn hắn cũng không né tránh, nếu mẹ không đánh thì càng trở nên cáu kỉnh, vung lên lòng bàn tay quay về lưng Lục Lê liền đánh.

"Úi cha cha, mẹ lại có chiêu mới rồi, mẹ đánh nhẹ một chút!"

Lục Lê tuy kêu khuếch đại, nhưng cũng không phải giả bộ.

Mẹ hắn đánh lên người rất là đau.

Đúng, thật đau cả người.

Lục Lê một bên cong người xuống sát đất hứng chịu cơn phẫn nộ của mẹ, đột nhiên nhìn thấy cửa khép hờ xuất hiện một bóng người nhát gan, bé trai tóc ngắn mềm mại rụt rè, nhìn thấy cảnh tượng này tựa hồ rất sợ hãi, do dự không biết có nên hướng vào trong hay không.

Lục Lê âm điệu "Úi cha cha" đột nhiên hạ xuống, hắn thông thạo che đầu, tránh khỏi mẹ đánh hắn lên đầu khiến não rung động, đột nhiên liền đối đầu với đôi mắt bé trai đứng ngoài cửa nước mắt lưng tròng, con ngươi đen trong suốt.

Trong lúc nhất thời, Lục Lê liền cảm thấy trái tim như nhảy một nhịp, cơn đau đớn trên người đều biến mất không thấy hình bóng.

Nữ nhân giống như điên thường ngày bị váng đầu, xem Lục Lê là ông chồng bỏ vợ bỏ con, bà dùng móng tay sắc bén cào lên trên mặt Lục Lê cho hả giận, đem băng gạc trên mặt thiếu niên kéo xuống, lộ ra vết thương móng tay còn chưa kịp kết vảy.

Đứng ngoài cửa bé trai nhăn lại lông mày thanh tú, tròng mắt đen lưu ly ngưng tụ lại hơi nước.

Lục Lê như không có chuyện gì xảy ra hướng về bé cười cợt, bên môi ý cười càng lớn, hé miệng không hề

có một tiếng động nói ra một câu.

"Bé là em anh ư?"

Bé trai khe khẽ gật đầu, nước mắt óng ánh long lanh từ trong mắt của bé rơi xuống, như rơi xuống trong lòng Lục Lê, bốc ra gợn sóng nhợt nhạt.

Hình ảnh ngọt ngào buổi sơ ngộ trong nháy mắt nứt toác ra, như pha lê vỡ vụn, tan nát rồi sau đó biến mất ngay trước mặt Lục Lê, chỉ để lại bóng đêm vô cùng vô tận.

Lục Lê biết đó là thuộc về trí nhớ của hắn, tuy nhiên cùng giấc mơ ký ức lúc trước đều tương đồng nhau.

Hắn "Hiện tại" mới ý thức được nó cùng với trí nhớ của chính mình, nói cách khác, những hồi ức giấc mơ kia như được người khác truyền vào trong đầu.

Lục Lê giãy dụa từ trong giấc mộng tỉnh lại, hắn mở mắt ra kịch liệt thở dốc mấy lần, chờ triệt để tỉnh táo trở lại, mới quay đầu nhìn một chút bên ngoài cửa sổ.

Tuyết lớn như lông ngỗng bay lượn cả một đêm, mãi đến tận ánh bình minh chói rọi mới dần dần ngừng lại, hiện tại ngày đông dương ấm có thể cùng gió xuân tháng ba sánh ngang cùng.

Hồng Linh thấy Lục Lê tỉnh lại, lập tức tiến lên cách khăn mặt thăm dò nhiệt độ trên trán hắn, thấy hắn rốt cục không phát sốt nữa, thở phào nói: "Thiếu gia rốt cục đã đẩy lùi cơn sốt, nô tỳ vì ngài đi ngao dược."

Thời điểm nghe được cái chữ dược này, Lục Lê trên mặt phản xạ xoắn xuýt lại, nhưng lời hắn ngăn cản còn chưa kịp nói ra, tiểu cô nương Hồng Linh kia liền cầm lấy gói thuốc trên bàn đẩy cửa rời đi.

Lục Lê hỏi hệ thống: "Yến Dung đâu?"

Hệ thống nói: "Cùng với cha mà anh chiếm tiện nghi kia đi lâm triều rồi."

Lục Lê ồ một tiếng, không nói nữa.

Hệ thống nói bổ sung: "Y canh giữ ở bên giường anh đợi một đêm."

Lục Lê nói: "Là chính nó đồng ý."

Hắn miễn cưỡng nằm ở trên giường, suy yếu đến nỗi một ngón tay đều không muốn nhúc nhích, híp mắt nhìn trên đầu hào quang ấp áp, trong lúc nhất thời không nhận rõ đây là mộng cảnh hay vẫn là hiện thực.

Cửa chạm trổ tử đàn bị đẩy ra kêu một tiếng kẽo kẹt, thiếu niên hai tay bưng mâm đồ ăn đi vào, đặt ở trên bàn cách giường không xa, tiếp đó đi tới bên giường, cung cung kính kính cúi đầu hô: "Thiếu gia."

Lục Lê vừa nhìn là Tiểu Màn Thầu, liền miễn cưỡng lên tinh thần nói: "Ngươi tới đây, bổn thiếu gia muốn nói với ngươi một chuyện."

Tiểu Màn Thầu tiến sát vào hỏi: "Chuyện gì?"

Hệ thống nói: "Đứa nhỏ này thật khờ, không biết anh có phần mềm hack tui cho à."

Lục Lê trào phúng nói: "Mày có cái trứng dé để dùng ấy."

Trong nguyên tác nội dung Tôn thị vì diệt trừ Trưởng Tôn Lân dùng phương pháp cùng thủ đoạn không ít, mặc kệ là vu oan giá họa, vẫn muốn tìm kiếm thế thân, thật sự lòng dạ đàn bà là độc ác nhất.

Mà Tiểu Màn Thầu chính là một con chó tuyệt đối trung thành của Tôn thị, cuối cùng Trưởng Tôn Lân đạp đổ Tôn thị, liền đưa cái tên bạch nhãn lang phản bội dìm chết trong hồ nước, trả được mối thù.

Lục Lê trầm ngâm một chút, nói rằng: "Ngươi lần này thất bại sẽ khiến Tôn thị kiêng kỵ cùng bất mãn, bà ta sẽ không ủy thác trọng trách cho ngươi nữa, cũng sẽ không tín nhiệm ngươi, coi như ngươi nóng lòng đối với bà ta bề ngoài trung kiên đều không còn tác dụng, biết không?"

Tiểu Màn Thầu phút chốc cúi đầu, lập tức căng thẳng lên, không biết lời nói của hắn là có ý gì. Ấp a ấp úng nói: "Biết, biết, nhưng ta hiện tại là người của thiếu gia, sẽ không… sẽ không cùng Tôn thị liên quan đến nhau nữa."

Lục Lê ánh mắt nhàn nhạt đảo qua món ăn trên bàn, nhìn Tiểu Màn Thầu tóc gáy dựng đứng, mồ hôi lạnh ướt đẫm vạt áo sau lưng.

Lục Lê nói: "Đem cháo mang lại đây, bổn thiếu gia muốn dùng thiện."

Tiểu Màn Thầu cúi đầu, đem đồ ăn trong mâm bưng ra, đưa cháo cho Lục Lê, nói rằng: "Đây là cháo phòng bếp đã chế biến, ta vì thiếu gia mang tới đây, nhân lúc còn đang nóng người dùng đi."

Lục Lê hai tay hoàn ngực, dáng vẻ cao cao tại thượng, nói rằng: "Ngươi là hạ nhân hầu hạ ta dùng bữa, ngươi không có mắt sao?"

Tiểu Màn Thầu cắn răng, liều mạng bỏ ra nụ cười nịnh nọt, nói rằng: "Nô tài hầu hạ thiếu gia dùng bữa." Cậu múc một muỗng cháo, hướng về môi Lục Lê.

Hệ thống nói: “Chỉ cần một muỗng này thôi liền tiễn anh về tây thiên, chính anh ngẫm lại đi có nên ăn hay không.”

Lục Lê nhíu mày lại, hắn hơi vung tay đem cái muỗng hất xuống, bát cháo cũng không thể may mắn thoát khỏi, rơi trên mặt đất phát sinh tiếng nứt toác, vỡ thành từng mảnh.

Hắn vì chính mình tìm cái bậc thang, cả giận nói: “Cháo còn chưa thổi liền đưa tới, ngươi muốn bỏng chết bổn thiếu gia có đúng không?”

Đúng vào lúc này, cửa gỗ nặng nề bị đẩy ra, ánh mặt trời chiếu xuống bóng người thon dài kiên cường, phản quang mơ hồ mặt mũi nam nhân, vẫn như cũ ngờ ngợ có thể nhìn thấy khuôn mặt nhu hòa.

Hắn chắp hai tay sau lưng đóng cửa lại, phảng phất vội vội vàng vàng tới đây, chỉ vì muốn nhìn thấy một người, trên mặt ôn nhu như dòng nước ấm áp.

Tiểu Màn Thầu lập tức quỳ xuống, thỉnh thoảng liếc về phía nam nhân, tình cảm ái mộ lộ rõ trên mặt: “Ninh vương điện hạ.”

Yến Dung cất bước đi vào, cởi xuống trên người áo choàng đặt ở một bên, đi tới trước giường ngồi xuống.

Lục Lê rất không cao hứng nói: “Ngươi làm sao lại đến đây?”

Yến Dung không thèm để ý, y muốn đưa tay thăm dò thân nhiệt nam nhân, nhưng phát hiện tay của chính mình quá mức lạnh lẽo liền coi như thôi. Yến Dung hỏi: “Còn sốt không?”

Lục Lê lắc đầu một cái.

Yến Dung nói: “Vậy thì tốt rồi.”

Lục Lê không nói nữa, hắn tựa ở đầu giường, ngón tay khẽ vuốt trên trường bào màu đen hoa văn tinh xảo, cảm thụ cảm xúc lồi lõm mà nó đem lại.

Tiểu Màn Thầu hoảng loạn đem mảnh vỡ bát sứ nhặt lên, bàn tay bị mảnh sứ cắt ra vài đạo vết máu.

Sau khi thu thập xong hết, cậu muốn rời khỏi đây, không nghĩ tới cậu mới vừa há miệng, liền thấy Lục Lê cũng vừa vặn giương mắt lên nhìn cậu, một thân mồ hôi lạnh mới vừa tuôn xuống lại có dấu hiện tuôn ra, nhất thời không dám nói gì.

Thấy Lục Lê chỉ trầm mặc không nói, bàn tay Yến Dung xoa lên tóc hắn, hỏi: “Làm sao vậy, ai làm cho huynh không cao hứng?”

Lục Lê mặt xụ xuống, hắn nói: “Đồ ăn ăn không ngon, không muốn ăn.”

Yến Dung nói: “Vậy thì không cần ăn, sẽ không ai ép buộc huynh phải ăn.”

Lục Lê mân mê miệng, tức giận bất bình nói: “Nhưng là có người nhất định phải ép ta ăn.”

Yến Dung nhíu mày lại, hỏi: “Ai cả gan dám làm loạn như vậy?”

Lục Lê lập tức lấy tay giơ lên thật cao, chỉ về thiếu niên thất kinh, lớn tiếng nói: “Là hắn! Ta nói không muốn ăn, hắn còn muốn ta ăn, người này thật là xấu.”

Hệ thống không khỏi cho hắn một tràng vỗ tay: “666, cậu chủ của tui thật lợi hại.”

Yến Dung nheo mắt lại nhìn về phía thiếu niên, liền thấy cậu rầm rầm một tiếng quỳ trên đất, cả người run cầm cập, nói rằng: “Nô… nô tài không có.”

U, có làm mà không dám thừa nhận kìa.

Lục Lê còn chưa kịp thêm mắm dặm muối, liền thấy Yến Dung ngay cả dư quang không thèm bố thí cho cậu, chỉ vỗ vỗ tay, vẫn giữ ở ngoài cửa, binh lính mặc khôi giáp lập tức đẩy cửa vào, quỳ một chân trên đất nói: “Điện hạ có gì phân phó?”

Lục Lê nhìn thấy rõ ràng những người này đều do Yến Dung mang đến đây, những binh lính đều theo y quanh năm chinh chiến, những chiến sĩ tràn ngập huyết tính.

Yến Dung hời hợt nói: “Lần này người không lớn không nhỏ, tùy tiện tìm cái hố chôn.”

Tiểu Màn Thầu sợ đến không chịu được, hai hàng lệ lập tức chảy xuống, cậu quỳ tiến lên không ngừng dập đầu, lung tung nhận tội nói: “”Không phải ta, thật sự không phải ta… Là nhị phu nhân, là Tôn thị, ta được bà ta sai khiến! Ta không nghĩ tới muốn làm hại thiếu gia! Vương gia tha mạng!”

Thần linh ơi đứa nhỏ này thật chân thực, còn chưa đánh liền đã khai rồi.

Yến Dung sắc mặt trầm xuống, ý tiến lên nắm cổ áo Tiểu Màn Thầu, dễ như bỡn đem cậu quỳ trên mặt đất kéo lên, thấp giọng hỏi: “Ngươi nói lại cho bổn vương nghe, các ngươi muốn làm hại như thế nào?”

Tiểu Màn Thầu khóc nước mắt nước mũi đều chảy ra, nói rằng: “Là Tôn thị ở trong cháo cùng với thức ăn hạ độc, bà ta muốn ta đem mâm cháo mang đến cho thiếu gia, không có quan hệ gì với ta…”

Yến Dung đột nhiên buông cậu ra, Tiểu Màn Thầu co quắp ngồi dưới đất, dùng sức lau nước mắt.

Yến Dung đem thức ăn trên bàn bưng lên, để sát vào chóp mũi ngửi một cái.

Lục Lê nháy mắt mấy cái, hồ đồ vô tri hỏi Yến Dung: "Hắn đang nói cái gì?"

Yến Dung biểu hiện lạnh lùng mới hòa hoãn lại, động viên nói: "Không có gì, chỉ là mâm cơm này đã nguội lạnh, ta sai người làm món mới đến cho huynh."

Lục Lê nói: "Phải làm thật tốt đó."

Yến Dung nói: "Đương nhiên rồi."

Không qua một phút, Lục Lê liền ăn được cơm canh nóng hổi, Hồng Linh nhiều lần căn dặn "Chỉ có thể ăn thanh đạm", hắn như hùm như sói uống xong cháo, cặp mắt đáng thương nhìn món thịt khiến người ta thèm nhỏ dãi, hít lấy hít để ngửi mùi thịt.

Khi Hồng Linh đem bát dược tiến vào, Lục Lê trong lòng từ chối.

Nhưng hắn vẫn nín giận uống một cái, uống xong mau mau nhét mứt hoa quả vào trong miệng.

Lục Lê một bên nhai mứt hoa quả một bên cùng hệ thống tán gẫu, hắn hỏi: "Mày nói thử xem Yến Dung có đem chuyện này ra xử lý hay không?"

Hệ thống hỏi: "Chuyện gì?"

Lục Lê nói: "Chuyện Tôn thị. Tao vốn còn muốn giữ lại Tiểu Màn Thầu, để bọn họ cuối cùng chó cắn chó, mà tao thì ngồi mát ăn bát vàng, xem trạch đấu oanh oanh liệt liệt."

Hệ thống ý tứ sâu xa nói: "Xem ra anh đấu không lại họ."

Lục Lê không phục: "Sao mày nghĩ như vậy, mày kỳ thị tao không thông minh?"

Hệ thống xì một tiếng nói: "Anh có thông minh à?" Thời điểm Lục Lê chuẩn bị phản kích liền nói, "Yến Dung thay anh đem bọn họ đều giết chết, năng lực bạn trai level MAX nha."

Nằm ở trên giường vô vị tiêu hao sau một ngày, mãi đến tận màn đêm buông xuống, Lục Lê mới biết hệ thống nói tới "Đều giết chết" là có ý gì.

Trưởng Tôn Ngọc Nhi trong mắt ngậm nước quỳ gối bên giường hắn, muốn Lục Lê hướng về Thừa Tướng đưa ra lời khuyên, buông tha mẫu thân nàng.

111. Chương 127

Trưởng Tôn Ngọc Nhi một bên khóc một bên vừa nói: "Huynh trưởng, mẫu thân nhất thời hồ đồ, không phải cố ý muốn hại huynh. Cha muốn cho mẫu thân đi Trường Sinh Tự, từ đây thanh đèn cổ Phật, khả năng sẽ không cho Ngọc nhi gặp lại. Huynh trưởng, cầu huynh niệm tình thương xót Ngọc nhi, để cha thay đổi tâm ý đi."

Lục Lê vừa nghe liền sửng sốt, hắn thật không nghĩ tới nội dung vở kịch phát triển đến bước cuối cùng, theo lý thuyết nếu như chỉ có Tiểu Màn Thầu nhận tội, cha hắn chiếm tiện nghi kia khẳng định không thể ngoan tâm như vậy.

Hệ thống nói: "Cha anh ở trong phòng Tôn thị tìm được một con hình nhân nguyền rủa, mặt trên viết tên của anh cùng ngày tháng năm sinh, quan trọng nhất chính là, còn cắm đầy ngân châm." Nó dừng một chút, nói bổ sung, "Trên đầu xuyên nhiều nhất."

Lục Lê đọc thầm: "Chủ nghĩa xã hội, để khoa học hào quang chiếu khắp đại địa, đầu trâu mặt ngựa đều lùi tán."

Hệ thống nói: "Ngu ngốc."

Lục Lê mau mau vén chăn xuống giường, đem Trưởng Tôn Ngọc Nhi dìu lên, còn tri kỷ lau đi nước mắt cho nàng, nói rằng: "Muội muội khóc thương tâm như vậy, tâm ta cũng tan nát."

Trưởng Tôn Ngọc Nhi nhìn thấy hi vọng, khóc thút thít nói: "Huynh trưởng, huynh đáp ứng đồng ý giúp Ngọc nhi?"

Lục Lê gật đầu nói: "Ta đương nhiên đồng ý."

Trưởng Tôn Ngọc Nhi lúc này mới mỉm cười, nói rằng: "Ngọc nhi cảm kích huynh trưởng, nếu có thể làm cho cha hồi tâm chuyển ý, Ngọc nhi nguyện làm bất cứ chuyện gì vì huynh trưởng."

Lục Lê cũng cười nói: "Muội muội khách khí. Trời cũng ngả về đêm rồi, chúng ta không bằng đi ra ngoài chơi diều?"

Trưởng Tôn Ngọc Nhi xem xét nhìn ngoài cửa sổ, thấy hoa tuyết bay đầy trời, sắc mặt có chút xoắn xuýt, khổ sở nói: "Huynh trưởng bệnh còn chưa khỏi hẳn, vẫn là không nên đi chơi diều thì tốt hơn."

Lục Lê thất vọng nói: “Khi ta khỏi bệnh rồi, muội muội sẽ cùng ta đi chơi chứ?”

Trưởng Tôn Ngọc Nhi nói: “Đương nhiên rồi, đến lúc đó huynh trưởng nói cái gì thì là cái đấy.”

Được lắm, làm như hắn thích cái tình huynh muội này lắm vậy.

Sợ Lục Lê sẽ quên chuyện này, Trưởng Tôn Ngọc Nhi trước khi đi hết lần này tới lần khác cường điệu, mãi đến tận Lục Lê gật đầu liên tục nói nhớ kỹ mới chịu rời khỏi.

Đợi khi Trưởng Tôn Ngọc Nhi đi rồi, Lục Lê hỏi hệ thống: “Có phải tao không làm theo lời cô ấy, Tôn thị liền phái người đến giết tao, sau đó tìm tới hàng giả nhét vào phủ Thừa Tướng?”

Hệ thống nói: “Con trai ngốc rốt cục cũng thông minh một lần.”

Lục Lê than thở, quả là thế.

Cách ngày hôm sau Thừa Tướng đến nhìn hắn, Lục Lê nhíu mày lại, lo lắng đối với lão nói: “Hôm qua muội muội đến nói với con, muốn cha đừng nên nhẫn tâm như vậy, không đem di nương đưa đến Trường Sinh Tự, bằng không bọn họ sẽ phái sát thủ đến giết Lân nhi.”

Thừa Tướng nghe vậy giận dữ, hỏi: “Có việc này thật sao? Quả nhiên độc phụ kia nhiều lần làm hại con trai của ta, thời điểm này còn muốn thuê sát thủ giết người?”

Lục Lê ỷ vào mình là một kẻ ngu si, lẽ thẳng khí hùng, lại tức giận bất bình nói: “Bà ấy nói sau khi giết con cũng không sợ lộ tẩy, di nương đã tìm được người đến thay thế con, sau khi giết con còn muốn người kia ở lại đây, giả dạng thành con.”

Thừa Tướng trị số tức giận lại tăng lên, lão thả nhẹ âm thanh, động viên Lục Lê nói: “Con trai của ta cứ yên tâm, cha sẽ không để cho người khác đến thương tổn con.”

Lục Lê cười nói: “Cha thật tốt.”

Sau khi nghe Lục Lê nói xong, Thừa Tướng phái người tìm hiểu nguồn gốc đi lục soát, quả nhiên cách phủ Thừa Tướng không xa có một khu nhà dân trong ngõ hẻm tìm ra được hàng giả kia.

Thừa Tướng nhìn thấy hàng giả sau đó đưa ra một cái kết luận: Lớn lên có tám, chín phần giống, có thể giống con trai lão ngu ngốc nhưng một phần đều không giống.

Không biết nếu như Lục Lê nghe được tiếng lòng Thừa Tướng nên khóc hay nên cười.

Sau khi Tôn thị rời đi phủ Thừa Tướng đến Trường Sinh Tự, Trưởng Tôn Ngọc Nhi mỗi ngày lấy nước mắt rửa mặt, đem mình nhốt tại trong khuê phòng, cửa lớn không ra, cổng trong không bước.

Ngay đến cả Tiểu Màn Thầu, Lục Lê không hỏi đến, thế nhưng từ đây cũng không còn nhìn thấy cậu ta nữa.

Có điều có người nói Tiểu Màn Thầu đã từng khàn cả giọng bỏ qua gốc gác cậu, nói kẻ ngu si đã sớm không còn ngốc nữa, các ngươi đều bị hắn xoay vòng vòng…

Tuy rằng cậu nói như vậy, có điều không có chỗ dùng.

Lục Lê vẫn là giả ngây giả dại, Thừa Tướng vẫn sủng hắn, Yến Dung cũng chưa bao giờ cùng hắn xoắn xuýt ngươi có thật sự ngốc hay không.

Mấy lần sống không bằng chết uống dược, Lục Lê phong hàn triệt để khỏi hẳn, bên trong phủ Thừa Tướng không có ai ở thời khắc sau lưng hãm hại hắn, để cuộc sống gia đình hắn tạm ổn càng thêm thoải mái.

Yến Dung mỗi ngày đều hướng đến phủ Thừa Tướng khiến tâm tình hắn chán ghét, mang đến rất nhiều đồ ăn trong cung, còn có cả điểm tâm.

Người ngoài thấy Ninh vương hướng về phủ Thừa Tướng, còn tưởng rằng nam nhân cùng Trưởng Tôn gia tiểu thư gia tăng tình cảm, dân gian đối với Ninh vương điện hạ cùng Trưởng Tôn tiểu thư trong lúc đó nghe được tin đồn, liền từ trai tài gái sắc tăng lên thành thần tiên quyến lữ.

Lục Lê biết Yến Dung cùng Trưởng Tôn Ngọc Nhi kết hôn càng ngày càng gần kề, bên trong phủ Thừa Tướng bọn hạ nhân đều ở trong đáy lòng thảo luận chuyện này.

Thế nhưng thời điểm Yến Dung ở cùng với hắn lặng thinh không đề cập tới việc kết hôn.

Hôn kỳ càng gần kề, Yến Dung sự vụ cũng bắt đầu bận rộn, những ngày gần đây đến phủ Thừa Tướng số lần cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Hắn biết Yến Dung sở dĩ duy trì hôn ước cùng Trưởng Tôn Ngọc Nhi, không chỉ bởi vì hoàng thượng chỉ hôn, càng bởi vì muốn có được thế lực Trưởng Tôn gia chống đỡ.

Ở bên trong trận tranh đấu này, hoàng đế cũng rõ ràng nghiêng hướng về phía một đứa con trai khác, chính là Tề vương.

Yến Dung ở biên cảnh cùng địch tác chiến, không đợi được quân đội đến đây, nhưng đợi y lại chính là quân đội Hùng Chiến vây quét. Hùng Chiến là thủ hạ Tề vương, Tề vương khẳng định biết, hoặc là nói hắn chính là chủ mưu. Hoàng đế thần thông quảng đại khẳng định cũng biết, thế nhưng lão thờ ơ không động lòng,

ngầm đồng ý hành động của Tề vương.

Tất cả những điều này nguyên nhân căn bản chính là Yến Dung rất mạnh, nam nhân có Hổ phù trong tay, ngay cả hoàng đế cũng kiêng kỵ ba phần.

Nhiều lần ám sát, nhiều lần vây quét, bề ngoài một bộ huynh hữu đệ cung, sắc mặt ngụy trang phụ từ tử hiếu.

Yến Dung hận không thể đem bọn họ rút gân bác cốt, cuối cùng giết huynh giết cha, máu tanh đầy tay leo lên ngôi vị hoàng đế.

Lục Lê cảm thấy Yến Dung hắc hóa cùng biến thái đều do bọn họ bức bách mà ra. Ngày hôm nay, ở trong phủ chờ đến khó chịu Lục Lê liền gạt Hồng Linh, một thân một mình từ phủ Thừa Tướng chạy ra đường lớn.

Thế giới rộng lớn như vậy, hắn muốn đi xem.

Lục Lê đi tới đầu đường đầy tiếng người huyên náo, hắn từ đầu đường đi đến cuối đường, mua được rất nhiều đồ chơi giá rẻ cầu kỳ.

Đi tới một con hẻm nhỏ hẻo lánh, chợt nghe âm thanh hèn mọn hạ lưu: "Tiểu nương tử, cùng chúng ta đi chơi một chút?"

Một thanh âm khác phụ họa nói: "Tiểu nương tử lớn lên tuấn tú như vậy, mau tới đây để ca ca hôn nhẹ cái nào."

Lục Lê vừa nghe, liền đem viên kẹo hồ lô ném xuống đất, vén tay áo lên thấy chuyện bất bình chẳng tha, anh hùng cứu mỹ nhân.

Chỉ là hắn chưa kịp đi lên phía trước, liền nghe cô nương bị vây lại kia nói: "Đại huynh đệ, bà nói cho các ngươi biết chưa thấy quan tài chưa đổ lệ à?"

Trời ơi, này Đông Bắc đại tra tử vị, người đồng hương nha.

Lục Lê thấy hoa mắt, hắn vội vã tránh sang một bên, liền thấy nam nhân mới vừa rồi còn kiêu ngạo hung hăng nằm cuộn mình trên đất, mặt nhăn thành một đóa hoa cúc, trong miệng tràn ra tiếng thống khổ rên rỉ.

Chưa đầy mấy phút, những tên tiểu lưu manh kia liền nằm trên đất, hận không thể đảo ngược thời gian, không đi trêu chọc cái vị tiểu nương tử có sức chiến đấu cao này.

Lục Lê nhìn cũng trợn mắt ngoác mồm.

Hắn ngẩng đầu lên, đối diện ánh mắt tiểu cô nương nhìn sang đây, nữ hiệp như đang thị uy vung lên nắm đấm, hỏi: "Ngươi cùng bọn họ là một nhóm?"

Lục Lê đầu lắc nguầy nguậy, hắn nói: "Ta... ta nhìn bọn họ khinh bạc cô, liền muốn tới đây giúp cô."

Cô nương kia thấy hắn mặc gấm phục thêu hoa, xác thực cùng những tên côn đồ cắc ké khác biệt, miễn cưỡng tin tưởng lời hắn giải thích.

Nàng vẩy vẩy tóc dài vướng bận, xoay người liền muốn rời khỏi đây.

Lục Lê vội vã há mồm gọi nàng lại, hỏi: "Cô nương, cô tên là gì?"

Tiểu cô nương giơ lên khóe môi, nói: "Sao vậy, coi trọng bổn cô nương?"

Lục Lê ấm ức, mặt kiềm nén đỏ lên, giống như bị nói trúng tâm sự, ánh mắt lấp lóe nói: "Ta muốn biết, tên của cô."

Tiểu cô nương có hứng thú nói: "Bổn cô nương đi không thay tên ngồi không đổi họ, ta là Thường Thanh, thường thanh thụ thường, thường thanh thụ thanh."

Lục Lê nói thầm một tiếng quả nhiên là vậy, lập tức hai mắt liền sáng lên nói: "Thường Thanh, ta muốn cùng nàng kết hôn."

Tiểu cô nương mặt không thể tin được nói: "Hả?"

Lục Lê thật lòng lập lại: "Ta muốn cùng nàng kết hôn."

Thường Thanh khinh bỉ liếc mắt nhìn hắn: "Bị điên rồi." Nói xong xoay người liền muốn rời khỏi đây.

Lục Lê mở hai tay ra ngăn ở trước mặt cô, nói rằng: "Thường Thanh, ta muốn cùng nàng kết hôn."

Thường Thanh hai tay hoàn ngực, trên dưới đánh giá hắn một chút nói: "Nhìn ngươi như vậy, chẳng lẽ là đứa con trai ngốc của nhà địa chủ giàu có nào đó? Ta tại sao lại muốn cùng ngươi kết hôn?"

Lục Lê nói: "Nếu như nàng kết hôn với ta, ta có thể cho nàng thật nhiều thật nhiều tiền, còn có thể mua rất nhiều rất nhiều đồ ăn ngon."

Thường Thanh vừa nghe liền nở nụ cười, đưa tay sờ sờ đầu hắn, nói rằng: "Ta cảm thấy ngươi rất đáng yêu."

… Cô nghĩ lão tử ta phẫn ngốc dễ dàng thế à.

Bên trong nguyên tác, tuy rằng Trưởng Tôn Lân cố ý phá hoại việc kết hôn giữa Yến Dung cùng Trưởng Tôn Ngọc Nhi, càng gây nên sự tức giận từ phía Yến Dung, một khi đã cưới liền cưới liên tục.

Trong đó có cả Thường Thanh, một cô gái từ thế giới hiện đại xuyên không về đây, cũng là bị Yến Dung cho rằng là tình yêu chân thành. Cuối cùng khi Yến Dung leo lên ngôi vị hoàng đế, Yến Dung bác bỏ ngoài tai quan lại kiến nghị, cố ý đem Thường Thanh nhấc lên hậu vị.

Thế nhưng Thường Thanh không thích Yến Dung, không chỉ có không thích, đối với y đụng vào cơ thể chính mình cực kì phản cảm —— bởi vì khi cô sống ở thế giới hiện đại, cô chính là lesbian.

Là người chủ động nằm trên.

Nội dung cẩu huyết này không biết là ai nghĩ ra, thật sự giống như Brokeback Mountain, mở ra cả thế giới bách hợp.

Lục Lê vội vàng muốn đem Thường Thanh thu về phía mình, bằng không đến thời điểm cô cùng Yến Dung nhận thức, hắn trên căn bản sẽ không làm nên được chuyện gì cả.

Thường Thanh hỏi: "Tiểu khả ái, ngươi tên là gì?"

Lục Lê phát tởm một hồi, theo lời nói rằng: "Ta là Trưởng Tôn Lân."

Thường Thanh ở trong đầu suy tư một hồi danh tự này, đột nhiên hai mắt sáng ngời, hỏi: "Có phải ngươi còn có muội muội, tên là Trưởng Tôn Ngọc Nhi?"

Lục Lê gật gù nói: "Đúng vậy, làm sao nàng biết?"

Thường Thanh cười rất quỷ dị, nói rằng: "Cùng ngươi kết hôn, liền đại biểu ta có thể ở tại phủ Thừa Tướng thật sao?"

Lục Lê nháy mắt mấy cái, nói: "Đúng vậy."

Thường Thanh nói: "Vậy chúng ta mau mau chọn ngày hoàng đạo, trước tiên đem ngày tháng định xuống đi."

Lục Lê: "???"

Có điều nhìn thấy hướng dẫn mục tiêu chủ động như thế, hắn thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy tiền đồ tương lai sáng sủa.

Lục Lê quyết định, việc bọn họ kết hôn nhất định phải làm trước Yến Dung.

Thường Thanh biểu thị đồng ý, còn đi đến cửa hàng nhà cô mở bán màn thầu cầm hai cái bánh đưa cho hắn ăn.

Lục Lê hồi phủ Thừa Tướng hứng thú bừng bừng cùng cha nói chuyện này, Thừa Tướng kinh sợ đến mức con ngươi muốn rớt ra ngoài, u buồn nhíu mày nói: "Sao có thể tùy tiện quyết định đại sự như vậy, con có biết cô nương kia dòng dõi ra làm sao không?"

Lục Lê chấp nhất nói: "Nàng chính là nương tử con, nương tử con vẫn đang hàng ngày tìm kiếm."

Thừa Tướng biết nhi tử chính mình đối với "Tìm nương tử" cố chấp cùng kiên trì, thở dài nói: "Cũng được, tùy con vậy, chung quy con phải đem cô nương kia mang về phủ, để cha nhìn."

Lục Lê hưng phấn vỗ tay, nói rằng: "Được được được."

Hắn đem Thường Thanh mang đến phủ, tiểu cô nương vốn tính khí nóng nảy, trong nháy mắt ngoan ngoãn nhu thuận như một con cừu nhỏ, Lục Lê ở một bên cảm thán liên tục kỹ xảo thay đổi nét mặt của cô.

Thừa Tướng nhìn thấy con dâu trưởng tương lai biết vâng lời. dáng vẻ hiền lương thục đức, miễn cưỡng đồng ý vụ hôn nhân này.

Có điều chỉ cho phép Lục Lê đem Thường Thanh nạp làm thiếp.

Thời điểm Lục Lê cùng Thường Thanh nói chuyện này, còn sợ tiểu cô nương buông tay không làm. Trùng hợp hai người lúc này tới hậu hoa viên, Thường Thanh nhìn chung quanh không biết đang tìm kiếm cái gì, phỏng chừng không nghe rõ lời Lục Lê nói, liền tùy tiện đồng ý.

Lục Lê cảm thấy tiểu cô nương này thật rất tùy tiện.

Thường Thanh đột nhiên quay mặt sang, nghiêm túc chỉ vào hắn nói: "Trước tiên ta nói cho ngươi biết, ta cùng ngươi kết hôn sau này ngươi không được phép động tay động chân với ta, có nghe không?"

Lục Lê ngây thơ rực rỡ hỏi cô: "Cái gì là táy máy tay chân a?"

Thường Thanh một mặt ghét bỏ nói: “Chính là tùy tiện chạm vào ta.”

Xin lỗi đại muội tử, loại hình lão tử thích cũng không phải là cô.

Lục Lê nói: “Nương tử nói cái gì chính là cái đó.”

Thường Thanh lúc này mới thoả mãn, cười nói: “Ngoan, nghe lời ha.”

Không đúng, Lục Lê có cảm giác chính mình ở trước mặt ngự tỷ này sao mà giống con chó Nhật đứng vẫy đuôi thế này.

(Hết chương 127)

112. Chương 128

Bóng đêm bao phủ, bên trong phủ Thừa Tướng giăng đèn kết hoa, hạ nhân đều mặc vào trang phục màu sắc, cửa gỗ chạm trổ dán giấy hỷ, trên cây, dưới mái hiên đều treo lên đèn lồng màu đỏ chữ hỷ, pháo cùng chiêng đồng tiếng kèn không dứt bên tai.

Thân mang hôn phục Lục Lê mệt mỏi nằm nhoài phía trước cửa sổ, hét dài với hệ thống: “Y sao còn chưa tới —— ”

Hệ thống không chịu được hắn, nói rằng: “Anh có biết rằng mình rất là tiện không. Đây là bệnh, cần phải trị.”

Lục Lê phản bác: “Tao mẹ nó nói chính là Thường Thanh, ai nói với mày tao đang nói về Yến Dung? Tao đói bụng quá đi, đến cùng cái thằng chó nào quy định kết hôn một ngày không thể ăn hả?”

Hệ thống vừa bắt đầu im lặng không lên tiếng, bỗng nhiên lại nói: “Cho anh chết đói thế là xong.”

Lục Lê đứng lên, trên đầu cài châu quan —— không sai, hắn một tân lang lại mang loại đồ chơi này, quan trọng nhất chính là nó quá nặng.

Hồng Linh đẩy cửa tiến vào, nàng kéo một cái ghế ngồi trước mặt Lục Lê, nói rằng: “Thiếu gia, tân nương sắp đến rồi, mau mau đi nha!”

Lục Lê vô thức nắm lấy vạt áo thật dài, vội vã đáp: “Vậy thì đi.”

Hắn được hạ nhân dẫn dắt tới hỉ đường. Thường Thanh là hồn xuyên, xuyên qua thân thể này không cha không mẹ không người thân thích, vị trí cao đường dĩ nhiên sẽ không có ai. Chỉ có Thừa Tướng thân khoác cẩm bào ngồi ở một bên, lão nhìn thấy Lục Lê lập tức đứng lên, vui sướng nói: "Con trai của ta lớn rồi, có thể chăm sóc nữ tử của con."

Lục Lê cúi đầu, thật không tiện nói: "Đó là nương tử con."

Thừa tướng gật đầu nói: "Cha biết, nếu như con không phải vì tìm nàng mà đi tới Vương Đô, ta cũng không thể tìm được con. Có lẽ, đây thật sự là duyên phận sâu xa."

Lục Lê cười cười không lên tiếng.

Bỗng nhiên trên vai hắn ghìm xuống, liền nghe được âm thanh Tần Hạc mang theo ý cười: "Chúc mừng Lân nhi, rốt cục tìm được nương tử chính mình."

Lục Lê kêu một tiếng: "Hạc Hạc."

Hắn vừa nhìn thấy Tần Hạc, như nhìn thấy từ trên xe ngựa lấy xuống diều chất đầy toàn bộ trong hậu viện, không khỏi cảm khái nam nhân ra tay hào phóng.

Tần Hạc nhíu mày nói: "Lân nhi cũng biết sau này không thể tùy tiện gọi ta là nương tử?"

Lục Lê híp mắt cười nói: "Nương tử chỉ có một, thế nhưng Hạc Hạc có rất nhiều."

Tần Hạc cầm quạt giấy đánh nhẹ lên bả vai hắn, quát khẽ nói: "Nói hươu nói vượn."

Lúc này ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tiếng hô to: "Tân nương đến!"

Tám người nhấc đại kiệu nâng tân nương phía trong, nàng nằm sấp ở trước mặt thân thể người nọ, đi thẳng tới chậu than thiêu đốt mới từ trên lưng hạ xuống, vén làn váy lên liền nhanh chân vượt qua chậu than.

Lục Lê tiến lên, muốn đem tân nương từ trong tay người khác nhận lấy. Nhưng thời điểm sắp đụng tới, Lục Lê nghe được âm thanh bên trong tấm khăn quàng vai Thường Thanh nghiến răng nghiến lợi, nhẹ nhàng truyền tới trong tai: "Đừng đụng vào ta."

Lục Lê lập tức thả tay.

Kỳ thực Thường Thanh vốn không muốn làm lớn chuyện kết hôn như thế này, cũng muốn bớt đi cưới hỏi đàng hoàng, quá trình tám người nhấc đại kiệu tiến vào cửa, nhưng Lục Lê kiên trì nói không thể tỉnh lược lễ, kết quả tạo nên Thường Thanh hiện tại rất phản cảm, Lục Lê rất vô tội.

Tiếng pháo cùng tiếng chiêng trống tạm thời ngừng lại, Lục Lê duy trì vẻ mặt một tân lang quân, vẫn cười khúc khích khiến cơ thịt trên mặt đau nhức.

"Nhất bái thiên địa!"

Hai người quay về thiên địa bái một cái.

"Nhị bái cao đường!"

Hai người chuyển qua, hướng đến cao đường nơi Thừa Tướng ngồi ở đó bái một cái.

"Phu thê giao bái!"

Hai người đối lập, còn chưa kịp cúi đầu, liền nghe ngoài cửa truyền đến từng trận kinh ngạc thốt lên.

Tiếp theo đó, những người thân mặc áo giáp, binh lính tay cầm binh khí một đường chen vào, đem gian nhà rất lớn đứng đầy nước chảy không lọt.

Thừa Tướng trên mặt sắc mặt vui mừng còn chưa kịp rút đi, thấy có người xông vào liền vỗ bàn một cái, hô to một tiếng "Lớn mật". Định thần nhìn lại, nhận ra đó thuộc về Ninh vương thân binh.

Các binh sĩ trên người cùng trên mặt đều ít nhiều dính lên vết máu, bọn họ vội vã từ đằng xa chạy tới. Phó tướng sắc mặt nghiêm túc tiến lên một bước, nhấc cánh tay làm tư thế mời: "Trưởng Tôn công tử, bệ hạ cho mời."

Thừa Tướng thất thanh kêu lên: "Bệ, bệ hạ?"

Phó tướng ngữ khí đúng mực nói: "Ninh vương điện hạ tối nay đăng vị, thay đổi quốc hiệu là Thiên Nguyên, thay đổi quốc lịch là Kỳ Nguyên. Từ đây bắt đầu, là Kỳ Nguyên năm nhất."

Lục Lê kinh ngạc đến ngây người, tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người.

Trời ơi Phật ơi Chúa ơi, y đây chuyển ngoặt một bước thành công, nội dung biên kịch thật thần kỳ!

Từ lúc nào Yến Dung không nói tiếng nào liền đi theo đúng nội dung nguyên tác? Đây quả nhiên không khoa học chút nào!

Hỉ đường to lớn bên trong nhất thời yên lặng như tờ, mãi đến tận hoàn toàn quên bọn họ tự tiện xông vào hỉ đường, Thừa Tướng miệng sắp nhếch lên đến mũi trước tiên quỳ xuống, tất cả mọi người như vừa tỉnh

giấc chiêm bao, dập đầu cao giọng nói: “Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Chỉ có Lục Lê mặt bị uy hiếp được phó tướng lĩnh đưa ra cửa.

Hắn điên cuồng gõ lên hệ thống muốn hỏi rõ ràng chuyện này rốt cuộc là như thế nào, lại phát hiện hệ thống vua hố biệt tăm biệt tích.

Lục Lê do dự bước lên băng ghế thịt người quỳ gối, nhẹ nhàng giẫm một cái liền lên xe ngựa, hắn còn chưa kịp vén lên tấm mành dày nặng, liền bị một luồng sức mạnh mạnh mẽ kéo vào. Đầu váng hoa mắt, đột nhiên ngã xuống tấm thảm lót mềm mại.

Lục Lê đau kêu “A” một tiếng, trước mắt đều bốc lên kim tinh, còn chưa kịp phản ứng lại liền bị nâng mặt lên, nụ hôn xâm chiếm cũng thuận theo đưa tới.

Đầu lưỡi không cho phản kháng mở hàm răng hắn, hung hăng cử động trao đổi khí tức.

Lục Lê nghe được tiếng nam nhân ồ ồ, kiềm chế thở dốc phẫn nộ.

Hắn bị hôn môi hô hấp hầu như không thể thông thuận, hai tay khước từ động tác càng làm nam nhân tức giận thêm, sức mạnh siết lại cổ tay hắn khiến Lục Lê nhíu mày lại.

Đến khi Yến Dung buông hắn ra, Lục Lê khí tức bất ổn mở miệng hít không khí vào phổi, mở to hai mắt hỏi: “Ngươi làm gì thế?”

Lúc này hắn mới biết trên cổ Yến Dung có vết thương dính máu, máu hướng phía dưới chảy xuống.

Tí tách tí tách, trên người nam nhân ngoại bào màu đen trở nên đen thẫm cùng vẻ nghiêm nghị.

Yến Dung phát hiện tầm mắt Lục Lê, nam nhân không thèm để ý đưa tay lau máu tươi chảy ra, trên mặt như đang muốn giết người.

Yến Dung đưa tay đem châu quan trên đầu Lục Lê cởi xuống, tóc đen thật dài rối tung xõa xuống trên người, trên dưới đánh giá Lục Lê một thân hôn phục, lạnh lùng hỏi: “Thừa dịp ta không có ở đây lại dám kết hôn? Hửm?”

Lục Lê bị ánh mắt nam nhân hận không thể đem mình ăn tươi nuốt sống nhìn cả người đều sợ hãi, nhất thời yên lặng, cứ thế không nói ra được một câu liên quan đến việc kết hôn. Chỉ có thể chỉ vào vết thương trên cổ y, nỗ lực nói sang chuyện khác: “Ngươi bị thương …”

Nhưng Yến Dung không hề bị lay động, nam nhân tầm mắt âm lãnh từ trên người Lục Lê đảo qua, nhìn

Lục Lê đến tê cả da đầu.

Nam nhân nói: “Bản vương cùng phó tướng thương nghị kế hoạch đoạt vị hôm nay, nhưng ta một khắc cũng không nhịn được, chờ không được. Lân nhi, ngươi biết là vì sao không?”

Nam nhân ngón tay ôn nhu vuốt nhẹ gò má Lục Lê sợ đến nỗi lắc đầu liên tục.

Yến Dung bên môi ý cười nhẹ thiển, nhưng không đến được đáy mắt: “Tháng ngày bị giam lỏng ở trong cung rất khó chịu, không thấy được cuộc sống của ngươi cũng rất khó chịu, thế nhưng, ta cũng đều cố gắng vượt qua.” Nam nhân bên môi ý cười càng lúc càng lớn, “Nhưng khi nghe đến ngươi tấn hôn, một khắc đó thật sự không nhịn được.”

“Lân nhi, ta mới là nương tử mà ngươi muốn tìm.”

“Vốn còn muốn cho ngươi nhớ lại chúng ta đã từng gặp gỡ, bây giờ nhìn lại, không cần thiết nữa.”

“Ta không chờ được nữa.”

Yến Dung bàn tay mát mẻ vén lên vạt áo hắn, chạm nhẹ da thịt ấm áp dưới thân, thô bạo hôn lên bên gáy nam nhân còn đang sững sờ, khẽ lẩm bẩm nói: “Ta muốn ngươi mặc một thân hôn phục này, triệt để giữ lấy ngươi, xâm phạm ngươi. Để ngươi vĩnh viễn nhớ kỹ ngày sau đó là cùng ta kết hôn, mà không phải người khác.”

Biến thái thật sự đến chết cũng không thay đổi.

Lục Lê nhìn y máu nhuộm áo bào, không biết trên người nam nhân còn có bao nhiêu vết thương, không dám manh động.

Hắn nhẹ nhàng đẩy bả vai Yến Dung, muốn y đừng như con chó cắn chính mình, nhưng lại bị Yến Dung lầm tưởng là động tác chống cự, trong lòng dày đặc tăm tối càng ngày càng lớn.

Yến Dung cười lạnh nói: “Sợ ta đụng vào đến như vậy sao? Ngươi không nghĩ, ta càng muốn, làm cho ngươi biết mình đến cùng là người của ai.”

Y cởi tiết khố nam nhân, ngón tay mát mẻ chậm rãi đâm vào hậu huyệt chật hẹp, trong vách chấn kinh co rút lại, lại không chút lưu tình mở rộng ra.

Lục Lê cắn môi, cảm nhận được đau nhói không khỏi cầu khẩn nói: “Nhẹ chút.”

Sau khi mở rộng qua loa, vật thể nóng rực liền chống đỡ ở miệng huyệt, muốn mạnh mẽ đột phá, nhưng chỉ

miễn cưỡng tiến vào đỉnh, bởi vì bên trong quá mức chật hẹp nên không thể không ngừng lại.

Lục Lê đau đến nỗi trên đầu chảy đầy mồ hôi lạnh, hắn dùng sức nện đánh Yến Dung, muốn tên biến thái chết tiệt mau đưa món đồ chơi rút ra, từ trong hàm răng bỏ ra một câu nói suy yếu "Trời ơi".

Yến Dung như vừa nãy nói như vậy, thật sự muốn hắn đối với ngày đó có ký ức sâu sắc, kiên định chậm chạp đem hậu huyệt chật hẹp mở rộng một chút.

Quá trình này rất chậm, đối với Lục Lê cũng rất là khó nhịn.

Hạ thân giống như bị chia thành hai nửa, xé rách đau đớn.

Lúc này hắn vẫn còn có lòng thanh thản nghĩ đến, thế giới có tên biến thái này kỹ năng giường chiếu sao yếu kém đến như vậy, lúc trước đều là sau khi đau thì sẽ thoải mái, lần này đã đau rồi nhưng qua một lúc vẫn hoàn đau.

Nhìn thấy nam nhân một thân hôn phục đỏ tươi vô lực nằm ở trên thảm nhung, không cách nào chống lại bị y làm càn xâm phạm, Yến Dung trong con ngươi âm trầm né qua một tia thỏa mãn.

Thế nhưng không đủ, không đủ, làm sao có thể đủ.

Còn muốn càng nhiều, còn muốn hết thảy.

Hết thảy kiềm chế cùng ẩn nhẫn xưa nay đều bị y quăng lên tầng mây, trong đầu chỉ nghĩ tới chính là giữ lấy.

Lục Lê đau đến nỗi nước mắt chảy ra, hắn nghẹn ngào oan ức, tiếng ám ách nói: "Đau quá đau quá, ngươi không thể nhẹ một chút hay sao?"

Lời nói trẻ con, còn mang theo tiếng khóc nức nở lên án khiến Yến Dung như chậu nước lạnh rót vào đầu, trong nháy mắt tỉnh táo lại.

Y nâng lưng Lục Lê lên, đem nam nhân gào khóc ôm vào trong lòng, Lục Lê theo bản năng liền giật mình, duỗi ra cánh tay nắm cổ Yến Dung, như vậy vị trí đồ vật trong cơ thể càng tiến sâu hơn.

Yến Dung khẽ hôn khóe mắt hắn ửng hồng, dịu dàng nói: "Ngoan."

Lục Lê cong lưng lên, trong miệng tiếng thở dốc đứt quãng, hắn có thể cảm nhận được vật thể bên trong cứng ngắc nhảy lên gân xanh, còn có nhiệt độ nóng rực đến kinh ngạc.

Hắn ngẩng cao đầu lên, bất kỳ động tác cọ xát nào đều hóa thành mẫn cảm đau nhói, thời điểm nam nhân không hề có điềm báo trước tăng nhanh tiết tấu luật động đỉnh vào điểm, hắn cũng cúi đầu tàn nhẫn cắn về phía bả vai Yến Dung.

Cách lớp vải dày nặng hàm răng sắc bén mạnh mẽ cắn xuống, muốn làm cho nam nhân nếm trải đau đớn chính mình đang nhận.

Lục Lê ngửi thấy được mùi vị nồng nặc, đó là mùi máu tươi.

Hắn ý thức được đó không phải do hàm răng hắn cắn gây ra.

Lục Lê buông ra khối vải vóc, cẩn thận từng li từng tí một đưa tay ra, trên áo bào đen dính nhớp chất lỏng chán ghét. Hắn run giọng nói: "Ngươi thật sự bị thương…"

Yến Dung không thèm để ý ừ một tiếng, trói lại eo hắn, dưới thân không ngừng nghỉ làm động tác ra vào.

Mẹ nó cái tên biến thái chết tiệt này.

Để ngươi mất máu mà chết thế là xong.

Cũng không biết làm bao lâu, Lục Lê ý thức sắp mơ hồ lên, hạ thân gần như không còn tri giác. Nghe được Yến Dung thở dốc ồ ồ, hắn căm giận cắn lên hầu kết nam nhân nhô ra.

Chất lỏng nóng rực chảy vào trong vách mẫn cảm, Lục Lê cả người run lên ôm lấy Yến Dung, trong miệng tràn ra tiếng rên rỉ khiến hắn trở nên lúng túng.

Yến Dung rút đi ngoại bào hắn, khinh nhu hôn lên đầu vai đã từng bị răng thú dữ cắn.

Lục Lê buông y ra, đang muốn dùng bàn tay tới trả thù tên biến thái chết tiệt, liền nghe Yến Dung cam kết: "Trẫm… Ít ngày nữa liền muốn cưới ngươi làm Hậu."

113. Chương 129

Yến Dung sau khi nói xong câu "Muốn cưới ngươi làm Hậu", Lục Lê liền bị nam nhân mang tới trong Ninh vương phủ, về phần tại sao không đi Vương Cung, Yến Dung giải thích như vầy: "Mới trải qua một hồi chiến tranh khói lửa, Vương Cung đâu đâu cũng có phế tích hoang tàn, thi thể khắp nơi, máu chảy thành sông, sợ làm bẩn con mắt Lân nhi."

Lục Lê đã ở Ninh vương Phủ đợi không biết bao nhiêu ngày, mỗi ngày đều đi sớm về trễ. Nhưng nam nhân một mực không cho Lục Lê ra ngoài, chỉ lo không để ý hắn liền chạy, hơn nữa mỗi ngày đều sẽ có người ở bốn phía theo dõi hắn.

Điều này làm cho Lục Lê rất phiền muộn.

Lục Lê đem cánh tay Yến Dung khoát lên trên eo mình vỗ xuống, trở mình không muốn phản hồi nam nhân.

Yến Dung không tha thứ quấn lấy, đế vương trẻ tuổi không bận tâm mặt mũi, ngữ khí làm nũng nói: "Lân nhi ở trong phủ chờ có buồn không?"

Yến Dung tuy rằng mỗi ngày đều ra ngoài, nhưng cũng sẽ sai người đưa cho hắn rất nhiều đồ chơi đến đây, các loại kỳ trân dị bảo, sơn hào hải vị toàn bộ đều ở trước mặt Lục Lê, cũng làm cho hắn không cảm thấy có bao nhiêu tẻ nhạt.

Thấy nam nhân lắc đầu phủ nhận, Yến Dung cẩn thận phỏng đoán tâm sự của hắn, hỏi: "Nhớ nhà sao?"

Lục Lê liếc y một cái, không lên tiếng.

Yến Dung coi như hắn ngầm thừa nhận.

Nhưng y chắc chắn sẽ không cho nam nhân trở lại phủ Thừa Tướng, không phải không được, mà là không dám. Kẻ ngu si vẫn là kẻ ngu si ban đầu, chỉ có điều hiện tại tâm đã giao sai cho người khác rồi.

Yến Dung lặp lại đều muốn nói mỗi ngày: "Lân nhi, ta mới là nương tử ngươi muốn tìm."

Lục Lê lắc đầu nói: "Ngươi không phải, nương tử ta không phải là ngươi." Trong mắt của hắn doanh đầy nước mắt, chỉ trích nói, "Ngươi tại sao không cho ta đi ra ngoài, ta muốn tìm cha, ta muốn tìm nương tử..."

Tên biến thái chết tiệt mỗi ngày đều lôi kéo hắn làm chuyện vận động không hài hòa, còn mỗi ngày đều làm hắn đến ngất đi, hứ, tao đây không cho mày làm nữa, cho mày nghẹn chết luôn. **(Lời Editor: mỗi ngày à... mỗi ngày...)**

Nam nhân lời nói như lợi kiếm đâm vào trong lòng y, Yến Dung hô hấp như muốn nghẹn đi rất khó thở, y đem nam nhân kéo vào trong lồng ngực, đau lòng nói: "Lân nhi, đừng khóc."

Lục Lê lau đi nước mắt không tồn tại, khóc thút thít nói: "Ta mới vừa cùng nương tử thành hôn, ngươi liền đem ta mang đi, ngươi làm nương tử ta thương tâm lắm nha."

Yến Dung nhẫn nại nam nhân luôn mồm luôn miệng xưng những người khác là nương tử, động viên nói: "Lân nhi ngoan, ngươi đã quên rồi sao? Ngươi ở tại thôn Đào Nguyên, lúc lên núi đốn củi đem ta từ bên trong khe suối cứu lên. Ngươi thấy ta trúng độc khó giải, vì tìm kiếm dược thảo giải độc mà té núi. Lúc đó ta tuy mê man, nhưng ngươi làm tất cả những việc gì, ta đều biết hết."

Lục Lê đương nhiên nhớ tới hắn đã từng làm, hắn trả giá một tấm chân tình, nhưng quay đầu lại đổi lấy nam nhân không chào mà đi.

Phát hiện nam nhân nghe đến nhập thần, Yến Dung nắm bên eo hắn, nói tiếp: "Ta từ nhỏ ở bên trong lãnh cung lớn lên, đã sớm nhìn thấy tình người ấm lạnh, trước khi gặp được ngươi, còn không có người nào đối với ta tốt như vậy."

"Ngươi gọi ta là nương tử, còn nói muốn tích góp tiền vì ta mua y phục mới. Ngươi nói muốn tích góp đầy một bình tiền đồng, vì chúng ta chuẩn bị kết hôn. Khi ngươi gặp phải con hổ liền hô to 'Nương tử nàng đi mau', mình thì bị cắn hoàn toàn không để ý đến vết thương. Ta lúc đó liền nghĩ, vì sao lại có người ngu ngốc như ngươi.

Lục Lê viền mắt đỏ chót, lần này không phải giả bộ, mà là sự thật.

Hắn dùng sức nhịn xuống nước mắt muốn rơi xuống, run giọng nói: "Vì lẽ đó ngươi liền đi? Ngươi lưu lại ta một người liền đi, ngươi, ngươi quá đê tiện rồi ngươi…"

Yến Dung khẽ hôn khóe mắt của hắn, âm thanh kích động đến thay đổi: "Lân nhi, ngươi nhớ ra rồi?"

Thấy Lục Lê mặt bi thương, nam nhân nói tiếp, "Tề vương cùng ta tuy là huynh đệ, nhưng không phải tình nghĩa huynh đệ gì. Ta hồi Vương Đô muốn báo thù, không muốn ngươi bị liên lụy tới."

"Sau khi diệt trừ Hùng Chiến, ta cũng từng trở về thôn Đào Nguyên đi tìm ngươi, nhưng không tìm được."

"Nhưng lại không nghĩ tới, là ngươi tìm đến ta."

Lục Lê cố nhẫn nhịn rốt cục nước mắt vẫn rơi, hắn dùng nắm đấm nện đánh lên người Yến Dung, nói rằng: "Ta hận ngươi, ta hận ngươi."

Yến Dung cúi đầu đặt lên môi hắn, một câu nói nhỏ nhẹ dập tắt được hắn.

"Ta yêu ngươi."

Sau năm ngày, tân hoàng đăng cơ, cả nước mở tiệc. Nhưng lần này không giống với những lần trước, ngày này trừ tân hoàng thượng vị, cũng là ngày tân hoàng cưới hắn nạp thành hoàng hậu.

Dân gian dồn dập suy đoán thân phận hoàng hậu, đến cùng là cô nương nhà ai có được ân sủng đến như vậy. Người kể chuyện thậm chí bịa đặt mấy dị bản, nói thời gian từ lúc tân hoàng biên cảnh kháng địch, hoàng hậu nữ giả nam trang liền cùng bệ hạ sản sinh ra một đoạn tình ái cố sự không thể nói.

Ngoại trừ tân hoàng đăng cơ cùng cưới tân hậu, càng được chú ý hơn là phủ Thừa Tướng. Bởi Yến Dung cùng Trưởng Tôn Ngọc Nhi từng có hôn ước trước, hiện nay ở phương diện cưới tân hoàng hậu, không biết thừa tướng đại nhân có hay không khởi nghĩa vũ trang, trách cứ Yến Dung không giữ lời hứa.

Nhưng để những người phù phiếm lúc trà dư tửu hậu không nghĩ tới chính là, phủ Thừa Tướng giải trừ hôn ước, sau đó cũng không lật lại sóng gió gì.

Lời đồn đãi lúc này mới từ từ lắng xuống.

Lục Lê sinh không thể luyến ngồi ở trước bàn trang điểm, hắn nhìn trong gương đồng nam nhân bị hóa trang thành tân nương, không khỏi thở dài.

Hồng Linh vì hắn vấn tóc nói: "Nương nương vì sao thở dài, thời kỳ đại hỷ, nên phải cao hứng mới đúng."

Vâng vâng vâng, Hồng Linh tỷ tỷ của ta.

Lục Lê thật không biết Yến Dung đến cùng dùng thủ đoạn gì, mới đem tư tưởng tiếp thu phong kiến từ nhỏ giáo dục thuyết phục cha hắn, không chỉ giải trừ hôn ước y cùng Trưởng Tôn Ngọc Nhi, còn cho phép con trai duy nhất trong nhà lão "Gả" đi.

Lục Lê hỏi Hồng Linh, Hồng Linh cũng là cười không nói, chỉ nói: "Bệ hạ không cho nô tỳ nói."

Lục Lê nhàn rỗi tẻ nhạt hỏi hệ thống: "Y đến tột cùng làm sao thuyết phục Thừa Tướng?"

Hệ thống nói: "Có người nói y đẩy hết thảy tấu chương, ở trước cửa Thừa Tướng quỳ ba ngày."

Lục Lê nói: "Chỉ như vậy?"

Hệ thống: "Then chốt là y đẩy đi những tấu chương kia, đều đưa đến bên trong phủ Thừa Tướng… Yến Dung quỳ ba ngày kia, Thừa Tướng cũng không ngủ không nghê phê tấu chương."

Lục Lê: "…"

Hóa ra cha hắn không phải bị Yến Dung cảm động thâm tình, mà là sợ hãi hoảng sợ tấu chương, mới miễn cưỡng tiếp thu.

Lục Lê lại hỏi: “Thường Thanh thế nào rồi?”

Hệ thống nói: “Còn ở phủ Thừa Tướng, còn thế nào nữa.”

Lục Lê ngạc nhiên hỏi: “Tao không có ở đó, cô ta còn có thể ở lại phủ Thừa Tướng?”

Hệ thống biểu hiện so với hắn càng kinh ngạc, nói rằng: “Trưởng Tôn Ngọc Nhi không còn ở đó nữa, sao lại lo chuyện bao đồng vậy.”

Lục Lê: “…” Vậy, đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Hệ thống không phản ứng hắn.

Lần thứ hai bận hôn phục, hơn nữa lần này là hôn phục tân nương, Lục Lê cảm thấy rất thú vị.

Chính là phượng quan cùng khăn quàng vai mặc lên người, thật là đau đầu.

Sợi dây vàng nhỏ xuyên qua hồng voan che ở trên đầu hắn, Lục Lê trước mắt đỏ chót, cái gì cũng đều không nhìn thấy. Phía sau cung tỳ thay hắn nhấc lên hồng bào thật dài, Lục Lê lấy tay khoát lên trên tay Hồng Linh, được nàng dẫn dắt đi ra cửa.

Lục Lê nghe được âm thanh nhạc tấu vui vẻ, âm thanh tân khách cười đùa, còn có các loại tiếng vang ầm ĩ.

Hồng Linh tiếng cười truyền vào bên tai, nói rằng: “Bệ hạ.” Đón nhận lấy, bàn tay mát mẻ nắm giữ lấy hắn, đem đến cho Lục Lê sự an tâm quen thuộc không gì sánh kịp.

Lục Lê được nam nhân nắm một đường mang tới bên trong tẩm điện, hỉ bà đem Lục Lê lĩnh đến đầu giường, hắn sống lưng thẳng tắp, ngồi ở trên giường trải đầy chăn hồng đoan đoan chính chính chờ.

Rườm rà chi tiết cái gì mà “Sớm sinh quý tử”, “Trăm năm hòa hợp” đều bị Lục Lê tự động bỏ qua.

Sau khi làm xong tất cả các hạng mục nghi thức, sẽ có thanh âm máy móc lạnh như băng ghé vào lỗ tai hắn, nhắc nhở độ HE đang tăng.

Thanh âm này cũng đang ám chỉ hắn không lâu sau đó lập tức rời đi, khiến Lục Lê tâm thần trở nên càng không yên.

Đợi khi mọi người ra khỏi tẩm điện, tẩm điện to lớn bên trong trở nên vắng vẻ, hắn mới từ trong lúc miên man suy nghĩ đi ra ngoài, tập trung nghe tiếng bước chân chậm rãi hướng về hắn đi tới.

Giống như mở phần quà, khăn voan đỏ tươi cũng đang chờ mong được xốc lên.

Lục Lê ngẩng đầu, nhìn dáng nam nhân vô cùng đẹp trai, híp mắt cười ngọt ngào, kêu một tiếng: "Nương tử."

Yến Dung cũng nở nụ cười, trong tròng mắt đen chiếu rọi đều là dáng vẻ Lục Lê, đáp lại một tiếng "Tướng công", không kìm lòng được cúi thân xuống, chiếm lấy đôi môi tô son đỏ thắm.

Lục Lê ôm lấy nam nhân, cánh tay ở sau gáy y nắm chặt, sâu sắc thêm nụ hôn thân mật lại ngọt ngào.

Đúng vào lúc này, Lục Lê lại nghe được một thông tin đột ngột, âm thanh điện tử dị thường quen thuộc: "Độ HE đạt đến 100, một thế giới mới chờ tải xuống…"

Lục Lê sắc mặt có chút xoắn xuýt, hệ thống hỏi dò hắn có muốn hay không lưu lại đây, cắn răng cự tuyệt nói: "Không."

Lục Lê khí tức bất ổn đẩy ra Yến Dung, trong mắt nam nhân đều là lưu luyến yêu thương, y nhìn Lục Lê, trêu đùa nói: "Sau này chính ta phải gọi ngươi là nương tử, mà ngươi gọi ta là tướng công."

Lục Lê viền mắt đỏ chót, chóp mũi chua xót, suýt nữa rơi lệ. Hắn lại ôm chặt lấy Yến Dung, cằm đặt ở trên vai y, không cho nam nhân thấy vẻ mặt chính mình ngay lúc này.

Lục Lê cật lực ổn định tuyến thanh âm run rẩy, tùy hứng nói rằng: "Không, ngươi là nương tử của ta, ta làm sao có thể gọi ngươi là tướng công cho được."

Yến Dung vỗ nhẹ lưng hắn, khẽ cười nói: "Được rồi, Lân nhi nói là nương tử chính là nương tử. Vậy sau này ta là nương tử, ngươi là tướng công, thế nào?"

Lục Lê ừ một tiếng.

Hắn nhắm mắt lại, nước mắt nóng rực nhỏ xuống, lọt vào bên trong áo bào đỏ tươi, biến mất không nhìn thấy hình bóng.

Lục Lê từng tiếng lặp lại: "Nương tử, nương tử, nương tử…"

Yến Dung mỉm cười nói: "Tướng công."

Lục Lê đột nhiên nói: "Nương tử, ta muốn rời đi."

Yến Dung hỏi: “Đi đâu? Không có lệnh của ta, ngươi không được đi đâu cả.”

Lục Lê nói: “Nhưng ta nói là sự thật, ta phải đi rồi. Ta sẽ nhớ ngươi, nương tử, ta sẽ nhớ ngươi, ta mãi mãi cũng sẽ nhớ tới ngươi. Ta…”

Yến Dung đột nhiên đem hắn gỡ xuống, nhìn thấy gương mặt Lục Lê khóc đến đầy nước mắt, không khỏi run sợ nói: “Có chuyện gì? Lân nhi, tại sao ngươi nói phải rời đi?”

“Đếm ngược, năm, bốn…”

Lục Lê hôn lên môi nam nhân, khóc không thành tiếng nói: “Ta yêu ngươi.”

Yến Dung nói ta biết, ta cũng yêu ngươi.

“Ba, hai, một.”

Yến Dung ôm lấy thân thể nam nhân đột nhiên mất đi khí lực, y ngẩn người ra, sừng sờ ôm lấy người yêu vào lòng ngực.

Rốt cục tìm về được ý thức chính mình, nam nhân khinh nhu đem tóc dài nam nhân phủ đến sau tai, kêu tên người yêu đang ngủ say: “Lân nhi?”

Không có đáp lại.

Đế vương trẻ tuổi bi ai, y đem nam nhân đặt xuống hỉ giường, nắm chặt tay hắn còn sót lại độ ấm, đặt ở bên môi hôn xuống, khẽ lẩm bẩm nói: “Lân nhi… Lân nhi của ta…”

Y tỉ mỉ thu dọn áo bào ngổn ngang nam nhân, từ bên giường bên trong ám cách lấy ra một cây chủy thủ, trên chủy thủ phản xạ ra hàn quang chiếu lên gương mặt không cảm xúc.

Yến Dung bò lên giường, ôm chặt lấy nam nhân không còn hơi thở sự sống.

Bên môi y nở nụ cười, tiếng nói như ác ma than thở, y nói: “Ta đi tìm ngươi.”

Chủy thủ sắc bén đâm vào trái tim, cho đến khi lưỡi dao toàn bộ đi vào huyết nhục.

Máu tươi chảy ra cùng một phòng đỏ tươi hòa hợp lại với nhau, bổ sung lẫn nhau.

"Tích —— cảnh báo! Cảnh báo! Thế giới sụp đổ!"

Hệ thống được cảnh báo liền thở dài: "Quả nhiên lại là như vậy."

114. Chương 130: Thế Giới Thứ Chín – Cậu Là Tiểu M Bé Nhỏ Của Tôi

Đợi khi ý thức Lục Lê thanh tỉnh, còn chưa kịp mở mắt ra, liền nghe bên tai truyền đến, tiếng thở dốc triền miên, âm thanh rên rỉ vô hạn cùng với tiếng thân thể va chạm.

Anh còn chưa kịp ngẫm nghĩ, hạ thân truyền đến khoái cảm chiếm cứ tư tưởng, môi lưỡi ẩm ướt hầu hạ dương vật anh hưng phấn, liên tục phát sinh âm thanh dâm mỹ liếm láp cũng làm cho Lục Lê khoái cảm đến đỏ mắt. Anh không kìm lòng được ngẩng cao đầu, nắm lấy tóc đen thanh niên trước người, chìm đắm bên trong biển tình dục vọng.

"Thế giới mới đã hoàn thành, tui hiện tại đem tin tức cơ bản đưa cho anh."

Âm thanh hệ thống đột nhiên truyền tới bên tai anh, Lục Lê sợ hết hồn, một cái giật mình kia khiến cỗ nhiệt ẩm ướt bắn vào bên trong cổ họng thanh niên.

Quỳ trên mặt đất thanh niên trên mặt né qua một tia thống khổ, có điều vẫn là cau mày, hầu kết hơi động, đem chất lỏng tinh đàn nuốt vào trong.

Lục Lê vội vã nhấc quần lên, sau khi tiếp thu tin tức cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Mẹ nó cái mối quan hệ kỳ hoa gì đây.

Lục Lê ánh mắt nhanh chóng đảo qua những thân thể trắng toát nằm trên mặt đất, có 3P, chơi tập thể, roi nhỏ, lồng sắt, dạy dỗ… Tam quan vỡ nát rơi xuống tại chỗ Lục Lê biểu thị ngày hôm nay thực sự là mở mang tầm mắt.

Lục Lê không đành lòng nhìn thẳng, bên tai anh không chỉ có âm thanh cực lớn trên màn ảnh GV truyền tới tiếng rên rỉ, bên cạnh mọi người vui đùa âm thanh khó nghe, hoàn cảnh u ám không ngừng vang lên tiếng roi da dạy dỗ càng nâng lên hứng thú tầm hoan mua vui đến mọi người.

"Triệu… Triệu tổng, sao anh lại dừng lại?"

Lục Lê quay đầu nhìn lại, liền thấy sắc mặt ửng hồng, rõ ràng là một nam nhân được điều giáo. Cậu nằm sấp quỳ trên mặt đất, trên cổ tay buộc lại cà vạt hai tay chắp ở sau lưng, phía sau cậu đồng dạng nam nhân trần truồng đè lại eo cậu, nhanh chóng ra vào.

Một bên còn đánh vào mông cậu, ô ngôn uế ngữ sỉ nhục cậu, nam nhân không chỉ không có xấu hổ, càng trở nên hưng phấn, hạ thân cậu càng thêm cứng rắn, cho tới khi không nhẫn nại được dùng hai chân kẹp lại cọ sát vào.

Đúng là quỷ mà, bệnh thần kinh.

Vừa nhìn thấy vậy, chỉ có anh cùng thanh niên quỳ trên mặt đất còn bận quần áo, giống như không phù hợp với hoàn cảnh.

Nam nhân thấy câu hỏi của chính mình không được anh đáp lại cũng không thèm để ý, nằm rạp hướng về phương hướng của anh bò lại đây, bàn tay thuận thế ám muội vuốt lên mắt cá chân thanh niên quỳ trên mặt đất, thở hổn hển nói: "Có muốn con chó này cùng em chơi một chút? Chịch em hay chịch cậu ấy, sao cũng được… Ư, chậm một chút…"

Ở sau lưng cậu động tác nam nhân ra vào liên tục nghe được cậu rên rỉ, tốc độ càng thêm nhanh, bên tai âm thanh hỗn độn nhiều vô số kể, Lục Lê vẫn có thể nghe được tiếng nước dâm mỹ cùng âm thanh bạch bạch.

Thanh niên được chạm căm ghét nhíu mày, hai tay để ở bên người không khỏi nắm chặt thành quyền. Nhưng cậu chỉ ẩn nhẫn cúi đầu, chịu đựng nam nhân bị cưỡng hiếp chạm vào mình.

Bên trong party chỉ có dâm dục không có lý trí, các chủ nhân đem tính nô chính mình giao cho những người khác vui đùa cũng là chuyện thường xảy ra.

Lục Lê không có dự liệu trước, Triệu Dư không ngừng thẳng tắp nhìn chằm chằm thanh niên không buông tha người, lúc này còn có gan dạn dĩ muốn cùng anh tiến hành trao đổi, có đều bị Triệu Dư cho một lời từ chối.

Anh vẫn chưa hoàn toàn dạy dỗ xong sủng vật, làm sao có thể cho những người khác nếm trải mùi vị đầu tiên cho được.

Cũng khó trách thanh niên tóc đen khiến người khác mơ ước, khuôn mặt cậu còn lộ ra nét ngây ngô của lứa tuổi học sinh, ăn mặc đơn giản áo lông cùng quần, vớ trắng không dính một hạt bụi, xem ra chính là người rất ưa sạch sẽ.

Tuy rằng trước lúc đó cậu bị giam tiến vào trong lồng sắt dạy dỗ nửa tháng, nhưng một thân tri thức đọc sách ngông nghênh lạnh lùng vẫn chưa dứt bỏ, mắt kính gọng đen con ngươi đen vẫn còn giấu diếm sắc thái quật cường.

Ai lại không muốn nhìn thấy một người lạnh lùng như vậy phát sinh tiếng thở dốc mê người, phun ra tiếng rên rỉ ngọt ngào, lắc đầu gào khóc nói "Chủ nhân tha em".

Lục Lê đem khóa kéo bên hông kéo lên, xem xét thanh niên một chút, dùng mũi giày nhẹ nhàng đá đá cậu, nói rằng: "Đi thôi."

Đêm party mới bắt đầu không lâu liền muốn rời khỏi, thanh niên tóc đen hơi nghi hoặc một chút, càng nhiều là thở phào nhẹ nhõm.

Cậu không nhìn bên cạnh nam nhân âu yếm dâm loạn, vội vã dời đi đầu gối quỳ đến mất cảm giác, đi đến giữa đường giống như nhớ ra cái gì đó, liền quỳ xuống thẳng tắp.

Lục Lê cũng muốn hỏi cậu làm cái gì thế, thấy thanh niên tóc đen trên mặt né qua lúng túng, nội tâm đấu tranh tư tưởng rất lâu, hít một hơi thật sâu, vẫn quỳ trước người anh.

Lục Lê không rõ vì sao, trơ mắt nhìn cậu cúi thân xuống, đi tới hạ thân chính mình, hàm răng ngậm lấy khóa kéo quần tây, thế anh kéo lên.

Trời đất, mình quên kéo khóa quần.

Lục Lê mặt đỏ tới mang tai, anh che giấu khụ một tiếng, cầm lấy cổ tay thanh niên kéo cậu đứng lên, nhanh chân đi ra ngoài.

Sau khi ra ngoài, mới phát hiện đây là hội sở cực kỳ to lớn, mà bọn họ mở party hội sở ở tầng cao nhất, bên ngoài còn có bảo vệ canh gác ở hai bên. Nếu như không có thiệp mời, dĩ nhiên không thể vào được.

Đây là biện pháp bảo vệ cơ mật.

Lục Lê vừa ra khỏi cửa liền dạt tay thanh niên ra, đưa tay đút vào trong túi quần, cẩn thận hồi tưởng lại thế giới kỳ hoa này.

Đây là một cố sự S công đem thụ dạy dỗ thành M.

Thế giới này công là Triệu Dư, bề ngoài ra vẻ đạo mạo là một ông chủ xí nghiệp có danh tiếng, trên thực tế dị thường là kẻ siêu S. Anh rất thích dạy dỗ người khác thành M, tuy rằng sẽ không chân chính làm tình trên thân thể bọn họ, nhưng mỗi lần tiến hành dạy dỗ xong, về mặt tâm linh tâm hồn như được gột rửa. Anh làm không biết mệt, dạy dỗ M là cuộc sống lạc thú chính mình.

M thụ chính là Nam Thù, sinh viên đại học danh tiếng F thị, mẹ cậu khi còn bé đã mất, nhưng lại có người cha yêu bài bạc lại nghiện hít heroin. Bởi vì ba cậu không kiếm được đủ tiền không trả nổi lãi suất cao, ở trước cửa nhà cậu bị đánh thừa sống thiếu chết, không còn con đường nào khác muốn Nam Thù kiếm tiền cho ông, cùng đường mạt lộ được Triệu Dư chú ý, hứa hẹn thế cậu trả hết nợ nần, đồng thời giúp cậu tốt nghiệp đại học.

Nhưng tiền đề là, bọn họ phải ký năm năm hợp đồng, hơn nữa trước kỳ hạn ước định, bất luận Triệu Dư lấy ra yêu cầu gì quá đáng, Nam Thù đều phải phục tùng vô điều kiện.

Hiện tại nội dung tiến vào quỹ đạo nửa tháng sau, Triệu Dư ban đầu dạy dỗ Nam Thù gặp phải thanh niên hết sức phản cảm chống cự, vì lẽ đó anh không thể không dùng đến những đạo cụ kia, bắt đầu khai vị ăn sáng.

Lột sạch quần áo Nam Thù, ở trên cổ cậu cột xích lại, bên ngoài lồng sắt phủ tấm vải đen che chặt chẽ không cho ánh sáng chiếu vào. Trừ ăn cơm cùng đi ra ngoài vệ sinh cá nhân, Nam Thù nửa tháng qua hầu như ở trong lồng sắt vượt qua.

Đây là vì để nô lệ không phục tùng trở nên thuận theo nghe lời. Để nô lệ không nghe lời phải hiểu, chính mình chỉ là một con chó thấp hèn, chỉ có chiếm được chủ nhân thương hại, mới từ trong bóng tối vô tận thoát đi ra ngoài.

Đồng thời, Triệu Dư còn vì Nam Thù truyền một chút phim GV, nô lệ phải làm sao hầu hạ chủ nhân, đem tư tưởng Nam Thù hoàn toàn biến đổi.

Nhưng Triệu Dư không nghĩ tới chính là, Nam Thù mạnh mẽ vượt qua nửa tháng, trong thời gian này không nói tiếng nào, chứ đừng nói chi câu cầu xin tha thứ.

Trùng hợp ngày hôm nay có đêm party, là dịp để Nam Thù va chạm xã hội, nhìn những nô lệ khác ngoan ngoãn nghe lời, Triệu Dư rốt cục đem Nam Thù từ trong lồng sắt phóng ra.

Từ cầm cố hành động, thanh niên bị cướp đoạt thị lực cùng thính lực từ trong phòng đi ra, rõ ràng cùng với trước đây không giống nhau —— cũng có thể nói là vẻ bên ngoài có chút biến hóa.

Triệu Dư không cho người bên ngoài cởi quần áo, nhất thời vui mừng cùng nhẹ dạ, cũng không cho Nam Thù cởi quần áo, liền đeo vòng cổ chó vào.

Ngay lúc Nam Thù lần thứ nhất quỳ xuống, dùng môi lưỡi hầu hạ Triệu Dư, thì Lục Lê lại đây.

Vừa nghĩ tới chính mình tự tay đem thanh niên dạy dỗ thành M, mấy phút trước còn không biết SM là gì Lục Lê càng nghĩ càng đau cả đầu.

Anh ngồi trên ghế tài xế cầm tay lái, đột nhiên hạ thân bị một bàn tay bao trùm lại, nhẹ nhàng nắn bóp, ý đồ muốn dương vật của anh lần thứ hai thức tỉnh.

Lục Lê bị cậu sờ cả người run lên, tay lái lệch đi, suýt chút nữa liền đụng vào thân cây bên cạnh. Anh quay đầu nhìn về phía vẻ mặt thanh niên nhàn nhạt, một câu cậu muốn làm gì liền nuốt xuống dưới.

Anh nhớ lại Triệu Dư xuất hiện ở trước cửa đối với Nam Thù nói, ngày hôm nay nhất định phải làm cho anh "Tận hứng" mới được, như vậy mới có thể miễn bị nhốt vào bên trong lồng sắt trừng phạt.

Hiển nhiên, Nam Thù cho rằng ngày hôm nay anh vẫn chưa có tận hứng.

Thanh niên thấy anh đem xe chậm rãi ngừng lại, mím môi, đem dương vật từ từ cứng lên nắm trong tay, buông xuống con ngươi, lông mi che lại con ngươi cậu. Chậm rãi cúi đầu, hàm răng kéo khóa kéo lần thứ hai lôi xuống.

Lục Lê cự tuyệt nói: "Dừng lại."

Nam Thù quả nhiên ngừng lại, cậu ngẩng đầu lên, nghi hoặc nhìn về phía Lục Lê.

Lục Lê mệnh lệnh: "Đem khóa kéo kéo trở về."

Nam Thù lại cúi đầu, hàm răng đem khóa kéo một lần nữa vì anh kéo lên.

Lục Lê tát cậu một cái, nói rằng: "Tôi để cậu làm như thế sao? Tự chủ trương? Cậu có tư cách này à?"

Nam Thù cúi đầu, nhẹ giọng áy náy nói: "Xin lỗi, chủ nhân."

Cái âm thanh lâu lắm rồi mới nghe được cảm thấy rất mới mẻ, Lục Lê cảm thấy hứng thú nhướn mày, ra lệnh: "Nói lớn lên, tôi không nghe thấy."

Nam Thù môi mân thành độ cong quật cường, cậu bỏ xuống tự tôn, lặp lại: "Xin lỗi, chủ nhân."

Lục Lê lúc này mới thỏa mãn, anh đạp cần ga, xe liền như tiễn rời cung bay ra ngoài, cũng không lâu lắm liền đến trước một tòa biệt thự, lái xe tiến vào.

Nam Thù đi theo phía sau anh tiến vào cửa phòng, đi tới huyền quan, cậu dẫn đầu đi đến phía trước Lục Lê, cởi giầy, lộ ra đôi vớ thuần trắng. Đi tới trước kệ để giày, dùng miệng ngậm lấy dép nhấc lên, đặt ở bên chân Lục Lê.

Đãi ngộ này… Thật sự là…

Lục Lê bị động tác của cậu làm trợn mắt ngoác mồm, anh hỏi hệ thống: "Triệu Dư thích làm như thế này sao? Tại sao tao có cảm giác Nam Thù mới là kẻ có bệnh vậy?"

Hệ thống thâm trầm nói: "Người trẻ tuổi, thế giới này anh không hiểu sự đợi quá nhiều."

Lục Lê đối với nó xì một tiếng.

Ngay lúc anh đang suy tư, Nam Thù quỳ hướng về anh tiến lại gần, đầu gối cậu ở sàn nhà bằng gỗ va chạm vào nhau phát sinh tiếng vang trầm trọng, cúi thân xuống dùng miệng ngậm giày da Lục Lê, tuy rằng không quá thuận lợi, nhưng vẫn đem giày anh cởi ra.

Lục Lê nhìn lưng cậu uốn lượn, thanh niên hầu như muốn nằm rạp xuống đất, nội tâm anh tuôn ra khoái ý vặn vẹo.

Hơn nữa khoái ý này so với lúc làm tình còn muốn thoải mái.

Mẹ nó, cái so sánh quần què gì thế này.

Giờ anh chỉ muốn phá hủy cái thiết lập nhân vật này.

115. Chương 131

Lục Lê mang dép đi vào nhà, phát hiện Nam Thù còn quỳ gối tại chỗ, liền nói: "Đứng lên." Anh dừng một chút, lại bổ sung, "Sẽ không bắt cậu làm thế nữa."

Nam Thù do dự liếc mắt nhìn anh, tựa hồ thăm dò trong lời nói của anh có bao nhiêu chân thật.

Lục Lê không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng ngữ khí cao cao tại thượng nói: "Mau đứng lên, tôi không muốn đem lời nói lặp lại lần thứ hai. Trước đó dạy dỗ cậu có phải đều đã quên rồi không, hay muốn bị trừng phạt tiếp?"

Nam Thù lúc này mới nghe lời đứng lên, cậu câu nệ đứng tại chỗ, nhìn Lục Lê không có làm động tác gì, cậu cũng không dám cử động nốt.

Lục Lê kéo lỏng cà vạt trên cổ xuống, cởi áo khoác tiện tay khoát lên trên ghế salông, không thèm quản Nam Thù, cầm lấy áo tắm tự mình tiến vào phòng tắm.

Mở ra vòi hoa sen, nước nóng trào ra lập tức đem mặt kính bóng loáng bốc hơi thành hình ảnh mơ hồ không rõ.

Nước nóng từ phía trên vòi sen chảy xuống, từng tia từng tia giội rửa thần kinh anh uể oải.

Mặc dù tiếng vang vòi hoa sen tràn ngập bên tai, nhưng Lục Lê vẫn có thể nghe được một chữ cũng không

bỏ sót lời hệ thống nói, anh nghe được hệ thống hỏi: “Anh mệt mỏi rồi sao?”

Lục Lê ừ một tiếng, hỏi: “Còn mấy thế giới nữa?”

Hệ thống nói: “Hai thế giới.”

Lục Lê lại hỏi: “Nếu tao thuận lợi thông qua, tao thật sự có thể sống lại trở về thế giới hiện thực sao?” Nói như vậy, Lục Lê lại nghĩ tới từng cái mộng cảnh điên đảo kia, trong lúc nhất thời càng không nhận rõ đến cùng là mình bị xe đụng phải, hay vẫn là người kia bị xe đụng phải.

Đến cùng là anh sẽ sống lại, hay người kia sẽ sống lại.

Hệ thống nói: “Đúng vậy.”

Lục Lê nghi vấn sâu sắc trong lời nói hệ thống có bao nhiêu chân thực.

Hệ thống đột nhiên lại quỷ dị nói: “Xin lỗi, tui đã từng làm cho anh mất khống chế. Có điều đừng lo lắng quá, chúng ta gần giải thoát rồi.”

Lục Lê bị lời nói của nó làm sợ hết hồn, hỏi tới: “Mày có ý gì?”

Bất luận Lục Lê có hỏi dò ra sao, hệ thống chỉ giả chết im lặng không lên tiếng.

Mẹ nó hệ thống khùng khùng điên điên.

Sau khi tắm xong, Lục Lê khoác áo tắm đẩy cửa đi ra, anh phờ phạc lau tóc, nghênh ngang đi tới trước ghế sô pha ngồi xuống, cầm lấy remote mở ti vi.

Liếc về thanh niên đứng tại chỗ, thời gian khi anh rời đi thanh niên không nhúc nhích một tí nào, Lục Lê ở trong lòng thở dài, chỉ vào phòng tắm ra lệnh: “Đi tắm rửa.”

Thanh niên tóc đen mím môi, từ xoang mũi đáp lại một tiếng, tiếp đó liền vội vã đi đến phòng tắm.

Lục Lê nhìn thấy cậu đóng cửa phòng tắm, liền đem tầm mắt một lần nữa dán tới ti vi.

Anh tùy tiện mở một kênh nào đó, không nghĩ tới bên trong trình diễn bộ phim trinh thám quen thuộc kia, từ thế giới thứ nhất cho đến hiện tại, anh đối với bộ phim này hầu như thuộc lòng đến nỗi chỉ cần một giây sau nhân vật làm ra vẻ mặt gì động tác như thế nào, nói ra kịch bản gì, tuy chỉ có như vậy, nhưng vẫn coi say sưa ngon lành.

Từng sống lại hai thời Lục Lê chỉ có thể nghĩ, người viết ra kịch bản đặc sắc như thế này, ngoại trừ anh ra sẽ không còn ai khác.

Buổi tối khi anh viết kịch bản thì Tô Cẩn Ngôn ngồi kế bên anh, lẳng lặng ở bên cạnh đọc sách. Mãi đến tận Lục Lê buồn ngủ, hai người mới đi ngủ cùng nhau.

Tô Cẩn Ngôn.

Nó… em trai mình.

Lục Lê đang nhập thần, liền nghe cửa phòng tắm nhẹ nhàng mở ra, mặc trên người áo tắm rộng lớn, thanh niên đi ra bên ngoài tóc đen vẫn còn tích nước.

Lục Lê vừa định giơ tay lên ra hiệu ở đằng đó có máy sấy tóc, chỉ là anh chưa kịp giơ lên cánh tay, Nam Thù lại một lần nữa ở trước mặt anh quỳ xuống.

Ở bề ngoài Lục Lê biểu hiện rất bình tĩnh, trên thực tế đã hoàn toàn trợn mắt ngoác mồm, không hiểu cậu lại làm trò gì tiếp theo.

Lục Lê có thể nhìn ra, Nam Thù đang chuẩn bị tâm lý cho chính mình. Dù sao anh cùng Nam Thù như thế, đã từng có đoạn thời gian đều ở trong lòng vì chính mình làm tư tưởng công tác, làm một chút chuyện không muốn làm.

Lần này anh không ngăn cản Nam Thù, muốn nghe cậu đến cùng muốn nói cái gì, đến cùng phải làm gì.

Lông mi Nam Thù thật dài theo hô hấp run rẩy lên, cậu duỗi ra hai tay thon dài như ngọc, nâng một chân Lục Lê lên, dáng vóc tiều tụy cúi đầu, môi hôn nhỏ vụn trên mu bàn chân anh.

Lục Lê giống như bị điện giật run rẩy một hồi, sắc mặt anh đỏ bừng lên, nhưng không đem chân rút trở về.

Mẹ ơi, chỉ cần thấy cậu quỳ ở trước mặt mình, dáng vẻ dâm đãng lè lưỡi ra, liền cảm thấy quá thoải mái, anh dễ chịu đến nỗi cũng không còn khí lực nhúc nhích.

Nam Thù đầu lưỡi hồng phấn khẽ liếm mu bàn chân Lục Lê, nhìn cậu vẻ mặt nghiêm túc, không biết còn tưởng rằng làm một chuyện gì đó rất thần thánh trang nghiêm, mà không phải quỳ gối trước người anh, chẳng biết xấu hổ liếm chân nam nhân.

Ngón chân từng ngón từng ngón ngậm trong cổ họng ướt át, hạ thân Lục Lê lập tức có phản ứng.

Tiếng thở dốc bắt đầu trở nên trầm trọng lên.

Nam Thù liếm qua bàn chân anh, theo mu bàn chân từ từ hôn lên trên, đầu gối, bắp đùi, đi thẳng tới hạ thân nam nhân. Áo tắm trống trơn, không có món đồ nào che đậy.

Lục Lê phản xạ tính lấy tay nắm lấy tóc Nam Thù, vừa bắt đầu nghĩ liền hành động ngay, sau đó nghiễm nhiên biến thành nghênh hợp, ấn đầu cậu xuống sâu hơn một chút.

Đầu lưỡi xẹt qua đỉnh, nhiệt miệng ẩm ướt trúc trắc âu yếm anh, để bộ phận vốn dĩ mềm nhũn liền trở nên hưng phấn.

Lục Lê cắn chặt răng, từ trong khe răng tiết lộ tiếng thở dốc đứt quãng, hô hấp nhiễm phải khí tức ám muội.

Anh không kìm lòng được phát sinh một tiếng rên rỉ, tính phản xạ ra lệnh: "Đậu má nó —— sâu quá rồi."

Vừa dứt lời, khoang miệng ướt át liền đem dương vật cương cứng nuốt đến tận gốc rễ, khoái cảm như sợi tơ nhện quấn quanh anh, Lục Lê bám vào tóc thanh niên, không khỏi chủ động giơ cao eo, để mình được càng nhiều kích thích.

Thanh niên tóc đen học rất nhanh, cũng rất nhanh tìm được điểm mẫn cảm của nam nhân, cậu gian nan nuốt xuống, lè lưỡi đem tinh dịch bên môi nuốt vào trong miệng.

Tiêu! Rồi!

Chỉ cần nhìn bộ dạng Nam Thù thế này, Lục Lê cảm giác hạ thân lại nhịn không được muốn cương lại rồi.

Nam Thù ngẩng đầu lên, mắt kính che đi con ngươi đen ngấn nước, cậu bày ra tư thái thỉnh cầu, nhẹ giọng nói: "Chủ nhân, xin hãy cho em đi học."

Nghe được Nam Thù tư thế thấp kém như vậy, mới khiến Lục Lê đột ngột nhớ tới, Triệu Dư mời một người đến trong vòng một tháng, trong khoảng thời gian này đối với cậu tiến hành dạy dỗ, để Nam Thù triệt để vứt bỏ tư tưởng làm người, truyền vào chỉ lệnh bắt cậu chỉ làm một con chó, một tên đầy tớ biết nhận thức.

Trong nguyên tác nội dung, Triệu Dư tuy rằng để Nam Thù một lần nữa tới trường học, nhưng cứ mỗi một ngày vẫn đối với Nam Thù tiến hành dạy dỗ, mỗi ngày đều ở trong mông cậu nhét đồ chơi tình dục, dẫn đến thành tích học tập của Nam Thù xuống dốc không phanh, cả người trở nên tăm tối nặng nề, nhân sinh biến thành một vùng tối tăm.

Kết cục đương nhiên là Triệu Dư dạy dỗ thành công, Nam Thù biến thành M không thể rời bỏ anh.

Lục Lê đã cạn lời không còn vốn từ nào để mắng ra ngoài miệng nữa.

Sắc mặt anh bình tĩnh nhìn thanh niên đứng gần trong gang tấc, thanh niên không chút yếu thế nào theo dõi anh, muốn có được câu trả lời.

Lục Lê thấy ánh mắt cậu sáng quắc, dáng vẻ đáng thương cầu xin dễ dàng nâng lên lòng thương hại từ anh.

Bàn tay đặt lên đỉnh đầu thanh niên, nhẹ nhàng xoa mái tóc đen tuyền của cậu, câu môi khích lệ nói: "Ngày hôm nay biểu hiện tốt như vậy, chủ nhân nên khen thưởng cho cậu mới đúng. Nếu cậu muốn đến trường học, vậy thì liền trở về trường đi."

Nam Thù thở phào nhẹ nhõm, cũng theo anh đồng thời uốn cong môi nở nụ cười.

Kỳ thực Lục Lê nên theo nội dung nguyên tác làm theo, nhưng anh suy nghĩ một chút vẫn là quyết định từ bỏ.

Nếu đi theo nội dung biên kịch —— vậy cũng có thể đi qua loa đi. Thật cảm ơn hệ thống đã đem nội dung biên kịch đáng sợ đẩy ngã xuống đất, hiện tại anh cảm thấy thật là thoải mái.

Lục Lê dự định đi ngủ sớm một chút, dùng giấc ngủ sung túc hòa hoãn lại nội dung kỳ hoa tràn vào trong đầu óc.

Anh nhấc chân đá đá Nam Thù, thúc giục: "Mau mau đi ngủ, ngày mai đưa cậu đến trường học."

Trên mặt Nam Thù biểu hiện chống cự chợt lóe lên, có điều vẫn trầm thấp ừ một tiếng.

Lục Lê không quản cậu, đi vào phòng ngủ, tùy ý chính mình ngã lên trên giường.

Giường rất lớn cũng rất mềm mại, anh thoải mái nheo mắt lại, vừa đúng lúc này, lại nghe được tiếng động nhẹ nhàng vang lên.

Lục Lê nghiêng tai cẩn thận lắng nghe, phát hiện đó là âm thanh tiếng vải vóc ma xát xuống sàn nhà bằng gỗ, thanh âm kéo dài một chút, mãi cho đến khi cách Lục Lê không xa thì mới dừng lại.

Anh dùng tay chống đẩy người lên, nghi hoặc hướng về phía âm thanh nhìn lại, hô hấp không khỏi ngừng lại.

Ánh trăng mông lung, toàn thân thanh niên trần trụi cuộn thân thể mình lại, cánh tay ôm lấy hai đầu gối, nằm trên sàn nhà lót tấm thảm trắng như tuyết, ánh trăng bàng bạc lạnh lẽo chiếu vào trên lưng thanh niên, trên lưng cậu còn hằn vết roi uốn cong thành một độ cong hiến tế, nhìn đẹp đến kinh tâm động phách.

Cho dù trong phòng có ấm áp như thế nào đi chăng nữa, việc ngủ ở trên sàn nhà lạnh lẽo sẽ dẫn đến cảm

lạnh, nhưng làm như vậy thì… Lục Lê lần thứ hai trợn mắt ngoác mồm.

Then chốt chính là, không đắp chăn không thấy lạnh sao?

Lục Lê suy tư đến cùng là đưa chăn đắp cho cậu ngủ, hay vẫn là đem thanh niên đưa đến trên giường.

Do dự trong chốc lát, Lục Lê phát hiện trên giường rất lớn đủ cho hai người nằm, liền quyết định phương án hai.

Anh đứng dậy, đi tới trước người thanh niên cuộn mình trên đất đóng vai sủng vật, cúi thân xuống, không ngoài dự liệu phát hiện thanh niên mở to đôi mắt, ánh mắt mất cảm giác lại thất lạc, không biết đang nhìn về hướng nào.

Lục Lê bỗng dưng thu tâm lại, anh dùng đầu ngón tay đụng một cái lên bả vai cậu, nói rằng: "Đi lên giường tôi ngủ."

Nghe được lời anh nói, thanh niên tóc đen thân thể bất chợt run lên, tiếp đó chậm rãi, bất đắc dĩ dùng bàn tay đem mình đẩy lên, hai tay cùng hai đầu gối chạm đất, hướng về giường lớn bò qua.

Lục Lê trừng mắt theo dõi cái mông cậu lúc lắc ngay trước mặt, thật không tưởng tượng nổi trong ấn tượng tên biến thái này lại có thể nghe lời đến thế. Đương nhiên đây có lẽ là, tên kia đang tiếu lý tàng đao, không biết lúc nào sẽ ở sau lưng đâm anh một nhát.

Nam Thù dường như giống một chú mèo lẻ loi linh xảo bò đến trước giường, thuận lợi trèo lên giường, con ngươi khép hờ mang theo vẻ mặt khó lường, tựa hồ đang sốt sắng cùng đề phòng.

Cậu nắm lấy một vật lóe lên hàn quang đặt vào dưới gối mềm mại.

Lục Lê ngáp một cái, trong lúc lơ đãng liếc nhìn dương vật Nam Thù, ở trong lòng bất chợt so sánh. Cuối cùng chỉ có thể không phục than thở một tiếng, thầm nghĩ tên biến thái chết tiệt sao lại có vật kia lớn đến bất thường như thế này, nhưng rõ ràng gương mặt đó thấy thế nào cũng đều là thụ 100%.

Thật đáng mừng, anh cũng có lúc dùng chữ "thụ" đặt ngay trong câu nói.

Lục Lê càng nghĩ càng sinh khí liền vén chăn leo lên giường, đem một nửa chăn còn lại che ở trên người Nam Thù, ngữ khí lạnh lùng nói: "Mau đi ngủ."

Nam Thù: "…" Cậu im lặng không lên tiếng đem đồ vật trong tay một lần nữa đẩy xuống dưới gối.

116. Chương 132

Cách ngày lúc tỉnh lại Lục Lê tinh thần rất thoải mái, anh dụi dụi con mắt, thuận tiện chậm rãi xoay người, tầm mắt bên trái quét một vòng, như đã đoán trước không nhìn thấy Nam Thù.

Thái dương Lục Lê kéo lên, tiểu tử kia không phải không chịu được liền bỏ chạy rồi ư?

Có điều cái ý niệm này chỉ xẹt qua trong đầu anh liền bỏ qua không quan tâm, đã ngửi được mùi thơm cơm canh từ bên ngoài truyền vào trong phòng.

Lục Lê đẩy cửa ra nhìn, thấy trên bàn bày ra một bữa sáng được chuẩn bị đầy đủ, thanh niên tóc đen quỳ trên đất rất quy củ, phía trước cậu còn bày thau cơm in hình chó con rất đáng yêu, chỉ có điều bên trong trống rỗng không có đồ ăn.

Cho nên nói… Chăm sóc sinh hoạt thường ngày cho chủ nhân cũng là một phần sủng vật phải làm sao?

Lục Lê lại tới phòng tắm vừa nhìn, quả nhiên khăn mặt được xếp chồng chất chỉnh tề, đặt ở nơi chỉ cần đưa tay là có thể chạm tới, kem đánh răng cũng được xếp tri kỷ kế bên bàn chải đánh răng.

Trong lúc nhất thời tâm tình anh ngũ vị tạp trần.

Anh ngẩng đầu nhìn nam nhân trong gương, đột nhiên nhớ tới một thành ngữ, gọi là bại hoại nhã nhặn. Chính là nói rõ tướng mạo hào hoa phong nhã, nhưng trong xương lại lộ ra tính chất xấu xa.

Triệu Dư chính là người như vậy.

Đương nhiên, anh hiện tại là Triệu Dư.

Lục Lê rửa mặt xong đi tới trước bàn ăn ngồi xuống, liếc mắt nhìn thanh niên còn quỳ trên mặt đất, dùng đũa bạc gõ xuống bàn ăn, nói rằng: “Đứng lên đi.”

Nam Thù ngẩng đầu liếc mắt nhìn anh, trên mặt cậu không có vẻ mặt gì, nhưng rất nghe lời liền đứng lên.

Lục Lê lại dùng đũa bạc chỉ chỉ chỗ ngồi đối diện anh, nói: “Ngồi chỗ kia.”

Nam Thù ngồi xuống, hai tay câu nệ buông xuống hai bên.

Lục Lê ra lệnh: “Ăn nhanh lên một chút, nếu hôm nay không kịp đến trường xem tối nay tôi giáo huấn cậu ra sao.”

Nghe vậy, Nam Thù cầm nĩa nắm lấy, cúi thấp đầu không nhanh không chậm bắt đầu ăn.

Nhìn cậu ăn tương đối đoan trang tao nhã, nhìn thế nào cũng cảm thấy vui mắt vui tai, khiến cho Lục Lê nhìn thấy liền tức giận.

Cũng chứng thực xác minh có người khí chất từ khi sinh ra đã có bộ dáng như thế này.

Sau khi ăn sáng xong, Lục Lê liền lấy ra xe riêng của Triệu Dư đưa Nam Thù tới trường học, dọc theo đường đi đều là đèn xanh thông suốt, sau mười mấy phút liền đến trước cửa trường đại học.

Lục Lê nghe được Nam Thù nói câu nhẹ thiển: "Chủ nhân, em đi học."

Lục Lê phất phất tay, ra hiệu cậu xuống xe, lại không yên lòng dặn dò: "Chờ tôi tới đón cậu."

Nam Thù nghe được lời nói của anh liền ngẩn người, mắt kính gọng đen lóe lên, gật gật đầu liền mở cửa xuống xe.

Không quay đầu lại hướng về trong trường học bước đi.

Lục Lê cách kính chắn gió nhìn cậu ung dung bước nhanh rời đi, cảm thấy không phải muốn tiến hành tỉ dụ, Nam Thù hiện tại thoát ly ràng buộc như chú chim nhỏ xổ lồng bay đi.

Thời điểm Nam Thù sắp tiến vào cửa trường học, Lục Lê mới thu tầm mắt lại, hai tay anh đặt trên tay lái, trên chân đạp cần ga, xe liền như tiễn rời cung bay ra ngoài.

Trùng hợp không nhìn thấy, ngay khi anh rời đi, ở cửa trường học hai người liền gặp gỡ nhau. Trên mặt cô gái mang theo sinh khí nhưng vẻ mặt lại rất lo lắng, hỏi dò thanh niên mấy ngày nay đi đâu.

Nếu Triệu Dư dùng nửa tháng có thể đem Nam Thù dạy dỗ thành bộ dáng này, Lục Lê liền quyết định dùng nhiều thời gian hơn, để Nam Thù khôi phục lại cuộc sống của người bình thường.

Trước tiên không nên để cho cậu quỳ trên mặt đất, tới lúc ăn cơm đừng như con chó chờ đợi chủ nhân còn chừa lại cơm thừa canh cặn để mà ăn, cuối cùng không được cuộn mình ngủ trên đất, mà là được hưởng quyền lợi ngủ ở trên giường.

Có điều Nam Thù càng ngày càng quy củ, ngôn ngữ cử chỉ càng ngày càng thận trọng, Lục Lê cảm giác mình làm hết thảy mọi việc đều là ngược lại hoàn toàn.

Hay là Nam Thù đang nghĩ đến, Triệu Dư lại có trò chơi mới mẻ gì, đang thăm dò sủng vật xem liệu bởi vì chủ nhân ôn nhu mà thần kinh thư giãn, nhớ không rõ thân phận của chính mình.

Nếu như Lục Lê biết được những câu thoại này nhất định sẽ nhổ nước bọt: Cậu thật sự không cần phải suy nghĩ nhiều đến như thế nha… Nghĩ quá nhiều là bệnh, cần phải trị.

Mỗi ngày sau khi tan học Lục Lê đều đưa Nam Thù trở về nhà, sủng vật xứng chức bảo mẫu sẽ tự giác hầu hạ chủ nhân, mọi việc đều làm chu đáo, đem Lục Lê chăm sóc khiến anh có cảm giác như mình là người sống thực vật.

Ánh nắng sớm mờ mờ từ cửa sổ chiếu vào, đầu tựa vào trước ngực đối phương sượt sượt, giống như một con mèo đang làm nũng.

Thanh niên tóc đen lập tức cảnh giác mở hai mắt ra, bắp thịt toàn thân căng thẳng, phát hiện nam nhân làm tư thế thân mật, sau đó sẽ như thường ngày, cẩn thận, không kinh động đến nam nhân đem cánh tay của anh đặt xuống, vươn mình xuống giường.

Lại một lần nữa làm việc của ngày hôm qua.

Lục Lê sau khi rời giường vẫn còn ngái ngủ, cách một cánh cửa ngửi thấy được cỗ hương vị mê hoặc người, anh đẩy cửa đi ra, híp mắt, tựa ở trên khung cửa đến xem thanh niên biết vâng lời.

Cậu đoan chính ngồi ở trên ghế, trên mũi đeo gọng kính màu đen đơn giản, áo sơ mi mặc cùng quần jean, phóng tầm mắt nhìn tuy bề ngoài xấu xí, nhưng ánh mắt Lục Lê lại như bị cậu hấp dẫn, dính ở trên người cậu muốn dời tầm mắt đi cũng không thể.

Đầy đầu đều lăn qua lộn lại một câu nói: Tiểu tử này mẹ kiếp đẹp trai hết sức.

Đợi khi Lục Lê thưởng thức đủ rồi, mới ngồi ở bên cạnh cậu.

Nhìn đến quần áo Nam Thù tẩy đến mức trắng bệch cả bộ đồ, lúc này mới ý thức được, Triệu Dư không cho sủng vật có tư cách mặc quần áo, anh vì Nam Thù chuẩn bị cũng chỉ có nội y tình thú cùng trang phục SM mà thôi.

… Bà mẹ nó.

Lục Lê dùng khăn ăn lau miệng, đối với Nam Thù nói: “Ngày hôm nay là chủ nhật, tôi mang cậu ra ngoài đi mua quần áo mới.”

Đại khái là trong khoảng thời gian này nam nhân đều không giống như lúc bình thường, trên mặt Nam Thù cũng không còn kinh ngạc như lúc ban đầu, mà là nhàn nhạt đáp một tiếng.

Lục Lê dẫn Nam Thù đến trung tâm bách hóa thương mại rất nổi tiếng tại F thị, anh nhìn giá cả trang phục liền lắc đầu tặc lưỡi ngao ngán, có điều vẫn nhìn hợp mắt thoải mái quẹt thẻ trả tiền —— ai bảo anh

hiện tại chính là ông chủ không bao giờ thiếu tiền.

Nghĩ đi nghĩ lại liền bất chợt vui vẻ lên.

Nam Thù nhìn những bộ quần áo đắt giá này cảm thấy rất phản cảm, Lục Lê muốn cậu đi thử làm người mẫu bận những trang phục này, cậu nhíu lông mày lại, bất đắc dĩ tiến vào phòng thay quần áo.

Có điều kết quả khi mặc thử lại khiến Lục Lê hết sức hài lòng.

Điều này làm Lục Lê không khỏi cảm thán mặc kệ tiểu tử này ở thế giới nào, thân phận gì, đền xứng danh với thực giá áo tử.

Các cô gái nhân viên bán hàng hai mắt tỏa sáng nhìn hai người, dồn dập cảm thán: "Trời ạ, cô có nhìn thấy đằng kia là phúc hắc công không, cùng tiểu thụ dương quang như ánh mặt trời thật xứng đôi làm sao."

"A a a, rõ ràng là lừa người mà tui khẳng định đó là ôn nhu công! Tự chính mình cài cúc áo cho tiểu thụ kìa, thật là ôn nhu! Công như vậy tui cũng muốn có một anh."

Lục Lê đang cài cúc áo cho Nam Thù: "…" Thật mẹ nó muốn cạn lời rồi.

Từ khi rõ ràng "Công thụ" là có ý gì, Lục Lê biểu thị anh càng ngày càng không hiểu trong đầu mấy em gái này đang suy nghĩ đen tối đến cái gì nữa.

Làm bộ như không có chuyện gì xảy ra Lục Lê tăng nhanh tốc độ cài nút áo, tiếp đó thỏa mãn đánh giá thanh niên nhìn rực rỡ hẳn lên, lại thoải mái quẹt thẻ.

Cách ngày Lục Lê đưa Nam Thù đi học, thanh niên tóc đen so với lúc trước càng thêm trầm mặc, cậu kéo kéo quần áo trên người do một nhà thiết kế tinh tế làm ra, bộ sưu tập quần áo này có giá trị không nhỏ, giữa hai lông mày hết sức buồn bực cùng khó chịu.

Lục Lê nhìn cậu một chút, đại khái hiểu được tại sao cậu lại mâu thuẫn như thế.

Đi tới cửa trường học, Lục Lê chậm rãi dừng xe lại.

Nam Thù môi mím chặt, như thường ngày nói: "Chủ nhân…"

Lục Lê ngắt lời cậu, cười nói: "Nếu như có người hỏi bộ quần áo này là ai mua cho cậu, liền nói là anh trai cậu mua cho."

Nam Thù ngẩn ngơ, thấp giọng nói: "Dạ được."

Lục Lê giơ tay xoa lên tóc cậu, đem một đầu tóc nhu thuận xoa có chút ngổn ngang, mới phẫn nộ đem cánh tay rút về.

Nam Thù cúi đầu rời đi.

Lần này còn biết quay đầu lại liếc anh một cái.

Tâm tình không tệ anh chạy xe tới công ty, xử lý một chút sự tình vụn vặt, lại đột nhiên thu được một bưu kiện phong bì.

Triệu Dư vì muốn khống chế Nam Thù, ngay từ lúc bắt đầu đã tiến hành thuê thám tử tư lén lút theo dõi cậu.

Anh mở tập bưu kiện có dòng chữ ở bên ngoài "Sở Sự Vụ Trinh Thám", phát hiện bên trong là những tấm hình chụp lén, mặt trên cũng không có gì ngoại lệ, đó là một đôi tình lữ trẻ tuổi.

Bọn họ hoặc thân mật lôi kéo cánh tay, hoặc đồng thời ngồi chung cùng nhau. Hai người không biết đang thảo luận cái gì, cô gái vui vẻ hài lòng cười sung sướng, thanh niên bên môi cũng vung lên nụ cười nhạt, trong thần sắc đều là cưng chiều cùng yêu say đắm. Dưới ánh mặt trời xán lạn bọn họ rõ ràng xứng đôi như thế, như muốn mù mắt chó Lục Lê rồi.

Cô bé này Lục Lê biết, cô là mối tình đầu kiêm tình nhân của Nam Thù, cũng là người yêu duy nhất trong suốt thời đại học.

Trong nguyên tác nội dung hai người sau này chia tay, là Triệu Dư phát hiện sủng vật của mình càng không nghe lời, không những xóa sạch sẽ đoạn quan hệ vớ va vớ vẩn này, sau khi tan học liền đẩy ngã Nam Thù vào trong phòng thí nghiệm làm một lần. Vừa làm còn muốn cậu thốt ra những lời nào là "Chủ nhân, xoạc chết em đi", "Thúc em mạnh vào" thật không còn gì để nói.

Cũng thật là trùng hợp, bị cô gái kia, cũng chính là người yêu Nam Thù thấy hết không bỏ sót cảnh nào.

Sau đó… Hai người không có sau đó nữa.

Lục Lê nhìn đôi tình nhân trẻ tuổi trong hình, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một luồng chua xót.

Dựa vào cái gì cậu đối với những người khác lại có thể lộ ra vẻ mặt thả lỏng sung sướng, mà ở thời điểm khi gặp anh, vẻ mặt liền lạnh nhạt, như đối mặt với một người xa lạ.

Loại tình cảm phẫn nộ này không phải thuộc về Triệu Dư đối với sủng vật thoát ly khống chế, mà là chân chính, thuộc về tình cảm của chính Lục Lê.

Thật ghen tỵ, thật không cam lòng.

Tâm giống như bị xé rách đau đớn đến như vậy.

Âm thanh hệ thống bỗng nhiên ghé vào lỗ tai anh, nhắc nhở: "Lục Lê, anh bình tĩnh lại."

Lục Lê thở nhẹ hổn hển mấy lần, bình tĩnh nói: "Tao rất bình tĩnh."

Anh run tay đè chuột, đem bức ảnh kéo vào thùng rác, xóa hẳn.

Nhắm mắt làm ngơ.

Lục Lê lái xe đưa Nam Thù về nhà mặt không hề cao hứng tí nào, bên trong xe không gian nhỏ hẹp yên tĩnh lạnh lẽo đến đáng sợ, chỉ có thanh âm bên ngoài huyên náo mới có thể hóa giải bầu không khí ngột ngạt này.

Nam Thù cũng không nói tiếng nào ngồi vào bên ghế phụ.

Kỳ thực sinh viên đại học đa số đều trọ trong trường, Triệu Dư để tiện cho mình dễ dàng thực thi dạy dỗ, đồng thời cũng không muốn để cho sủng vật chính mình và những người khác cùng tồn tại trong một phòng, vì lẽ đó làm thủ tục học ngoại trú cho Nam Thù. Có điều trong nguyên tác nội dung Nam Thù đều một mình đón xe buýt trở về nhà Triệu Dư, dù sao, không phải lúc nào chủ nhân cũng có thời gian rảnh rỗi đi đón sủng vật mang về nhà.

Dừng xe tắt máy, gương mặt Lục Lê bình tĩnh, mở cửa xe liền đi xuống trước.

Nam Thù đem túi sách đặt ở trên ngăn tủ huyền quan, cởi giầy, tiến lên trước một bước quỳ gối trước người Lục Lê, dùng tay đem dép anh lấy ra.

Thế nhưng Lục Lê buông mí mắt xuống, không hứng thú liếc mắt nhìn cậu. Thời điểm Nam Thù muốn vì anh cởi giầy ra, liền đưa tay chặn lại động tác thanh niên, mà là chính mình đem giầy cởi ra, mang dép vào.

Nam Thù không mù quáng làm việc tiếp, thẳng sống lưng, ngoan ngoãn quỳ gối tại chỗ.

Lục Lê đi thẳng vào nhà.

Anh ngồi trên ghế sa lông, quay đầu liếc nhìn, hướng cậu ngoắc ngoắc ngón tay, nói: "Lại đây."

Tựa hồ phát hiện tâm tình Lục Lê ngày hôm nay không đúng lắm, cậu không có đứng dậy, mà là quỳ hướng về phương hướng của anh mà tới.

Nhìn Nam Thù hướng về anh quỳ lại đây, Lục Lê trong đầu dĩ nhiên nhớ tới một câu chí tình đạt lý: Con đường mình lựa chọn, quỳ cũng phải bò thật nhanh.

Nam Thù thấp giọng gọi anh: "Chủ nhân."

Lục Lê càng nhìn cậu càng cảm thấy khó chịu, đem chân nhấc lên, khoát trên lưng cậu, ác thanh ác khí nói: "Cúi đầu xuống."

Thanh niên tóc đen do dự một chút, sau đó thuận theo cúi thân xuống.

Lúc này Lục Lê mới cảm thấy thoải mái một chút.

Một phút, hai phút… Năm phút, mười phút… Nửa tiếng.

Thời gian qua càng lâu, nhưng Lục Lê lại càng cảm thấy không dễ chịu.

Anh đem chân khoát lên trên lưng thanh niên để xuống, đá đá Nam Thù im lặng không lên tiếng, ra lệnh: "Mau đứng lên, nhanh đi làm cơm."

Đợi khi Nam Thù cúi đầu đứng lên, không dấu vết xoa xoa đầu gối chính mình đau nhức, liền tăng nhanh bước chân hướng về phương hướng phòng bếp.

Nhìn bóng lưng thanh niên, lúc này Lục Lê mới phát hiện mình đến cùng là tại sao khó chịu như thế.

Bởi vì Nam Thù biểu hiện quá mức nghe lời.

Có thể Triệu Dư sẽ cảm thấy đây là bước thứ nhất anh đã thành công dạy dỗ được cậu, nhưng khi nhận thức động tác Lục Lê lại cảm thấy, tiểu tử Nam Thù này khẳng định là đang giả bộ.

Hay là cậu sẽ chờ mình thả xuống đề phòng, quay ra tung một đòn.

Lục Lê vì lý trí chính mình cho điểm 100.

Khi anh đem ý nghĩ của chính mình cùng hệ thống trao đổi, hệ thống rất kinh ngạc nói: "Cậu chủ tui lợi hại quá đi, những điều này bị anh nhìn ra hết rồi."

Lục Lê: "..." Mẹ nó cái ngữ điệu quỷ quái gì thế này.

117. Chương 133

Lục Lê hỏi hệ thống: "Nếu là mày, hiện tại mày sẽ làm như thế nào?"

Hệ thống không chậm trễ chút nào nói: "Đương nhiên là tiên hạ thủ vi cường. Trói chặt cậu, khống chế cậu, giam cầm cậu, để cậu không bao giờ đi ra ngoài tán gẫu với người khác nữa."

Lục Lê nuốt ngụm khí lạnh, mặc cảm không bằng nói: "Tao làm sao có thể biến thái như thế kia cho được."

Hệ thống ồ một tiếng, lại quỷ dị "Ha ha" một hồi.

Lục Lê nói: "Đối phương không muốn nói chuyện cùng mày, hướng về mày ném một đống xã hội chủ nghĩa giá trị nhân sinh."

Bởi vì còn chưa tới nội dung biên kịch như lúc mới bắt đầu, sau khi thu được cái bưu kiện kia Lục Lê vẫn là nhẫn nại, anh liên tiếp nhịn mấy ngày, đợi đến khi thám tử đưa đến một đống các bức ảnh sau đó, anh liền không nhịn được nữa.

Ngày này anh như thường lệ sầm mặt đem Nam Thù đưa về nhà, đóng cửa lại quay về hướng thanh niên đá lên đầu gối một cú, ra lệnh: "Quỳ xuống."

Thân thể Nam Thù lắc cũng không lắc, thả xuống túi xách trên vai, trên mặt cậu không có vẻ mặt dư thừa gì, nhưng vẫn thuận theo quỳ gối trước mặt Lục Lê, ngón tay thon dài quy củ đặt ở trên đầu gối.

Lục Lê nhìn thấy trên mặt cậu có vết thương ứ đọng máu, kinh ngạc hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Nam Thù hời hợt nói: "Ngã chổng vó."

Lục Lê nhìn kiểu gì cũng cảm thấy không đúng, liền nói: "Cậu lừa gạt ai đó hả? Cậu lại ngã chổng vó trước mặt tôi một lần nữa xem?"

Nam Thù mím môi không nói nữa.

Ô, tiểu tử này xem ra còn chưa phục nha.

Lục Lê tạm thời mặc kệ vết thương trên mặt cậu, thấy cậu dáng vẻ lạnh nhạt cơn tức giận từ bên trong tràn ra ngoài, đem những bức hình kia lấy ra, quăng lên người Nam Thù, dùng ngữ khí nguy hiểm hỏi: "Đây là chuyện gì?"

Nam Thù đem các bức ảnh rơi trên đất tán loạn từng cái từng cái một lượm lên, cậu cúi đầu, môi mân thành độ cong quật cường thẳng tắp, cũng chỉ có tiếng hít thở tăng thêm một chút.

Lục Lê dùng tay nắm lên cằm của cậu, hỏi: "Lúc nào thì có bạn gái? Không giới thiệu cho chủ nhân quen biết một chút?"

Nam Thù không nhúc nhích, cũng không nói chuyện.

Lục Lê buông cậu ra, ngược lại bắt lấy vai áo cậu, muốn đem Nam Thù kéo đi.

Một, hai lần… Thất bại.

Trời đất tiểu tử này xem ra không biết bao nhiêu cân lượng, nếu không trải qua sóng gió dáng vẻ lại có thể cứng rắn đến như vậy.

Lục Lê chỉ vào phương hướng phòng dưới đất, lần thứ hai mệnh lệnh: "Bò vào."

Nam Thù trên mặt dần hiện ra vẻ mặt hết sức không tình nguyện, hai con mắt đen lưu ly nhìn Lục Lê, rõ ràng vô cùng chống cự, nhưng cuối cùng bất đắc dĩ đi phục tùng mệnh lệnh.

Nhìn cậu khó chịu như thế, trong lòng Lục Lê kỳ thực thoải mái không chịu được, thế nhưng cơn tức giận lại chiếm nhiều hơn.

Lục Lê đá mông cậu một cái, hai tay ôm ngực, cao cao tại thượng nói: "Đừng quên khi cậu ký hợp đồng đã đáp ứng ra sao, con mẹ nó cậu có biết hiện tại mình chính là con chó hay không, hơn nữa chỉ là một con chó hoang, còn không đủ tư cách đi liếm giày cho tôi."

Anh bị hồ đồ rồi, chiếu theo thiết lập của Triệu Dư đem các từ ngữ nhục nhã nói ra hết, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ, nói ra những câu nói kia Lục Lê một hồi nghĩ lại đều cảm thấy mặt mình đỏ chót.

Lục Lê mở ra cửa phòng dưới đất, nhắm mắt đi vào.

Đây là nơi Triệu Dư chuyên môn vì cậu đem những món đồ không muốn cho người khác biết đem vào đây, sắp xếp ở chính giữa chính là một khối màu đen chạm trổ, làm thành một lồng sắt với hình dạng lồng chim

rất lớn, bên trong bày ra một tầng thảm nhung trắng rất dày. Mà ở xung quanh lồng sắt, trưng ra một cái giường lớn bằng da màu đen, một cái giá ba chân cùng thanh DV dựng đứng ở phía trước, còn có đủ loại kiểu dáng… Dụng cụ không thể nói ra.

Sao lại có món đồ chơi ngựa gỗ ở đây?

Lục Lê trợn mắt ngoác mồm nhìn quanh một lần, tiếp đó tâm trạng liền cảm khái, có tiền thật sự muốn mua tiên cũng được, có thể mua được nhiều đồ chơi như vậy.

Không không không, anh vẫn là không hiểu nổi cái bệnh biến thái này.

Lúc này âm thanh hệ thống bỗng dưng vang lên, như tiểu vệ sĩ tri kỷ vì anh phổ cập từng cái dụng cụ cách dùng cùng công dụng.

Lục Lê biểu thị anh lại mở ra một cánh cửa lớn về thế giới mới mở rộng trước mắt anh.

Rõ ràng công dụng đồ chơi kia đến cùng là làm như thế nào, mặt già Lục Lê đỏ ửng lên, vội vã cách xa cái con ngựa gỗ xoay tròn kia một chút.

Động tác Nam Thù tiến về phía trước ngừng lại, cậu cúi thấp đầu, thân thể nhẹ nhàng run rẩy, hiển nhiên đối với nơi này có ấn tượng cực kỳ sâu sắc.

Nhưng Lục Lê lại nghe được tiếng cậu kiềm chế thở dốc càng nghe càng không đúng.

Tiểu tử này sẽ không phải là…

Lục Lê dùng tay nâng lên cằm của cậu, nhìn thấy trong con ngươi đen thanh niên lóe lên nước mắt, còn có khí tức thở dốc nóng rực phả ra, khóe miệng lập tức co giật mấy lần.

Tầm mắt anh hướng về phía dưới, mãi đến tận dừng lại ở hai chân thanh niên, chỗ nhô lên kia không phải là nhỏ, đồ vật giấu trong quần jean rõ ràng đã hưng phấn lên.

WTF?!

Tại sao? Vì cái gì? Bởi vì anh dùng động tác thô bạo, hay là mắng vài câu nhục nhã với cậu?

Hóa ra vừa nãy cậu run rẩy không phải là bởi vì sợ hãi, mà là con mẹ nó chỉ vì quá phấn khởi đi.

Lục Lê kích động nhịn xuống lùi về sau vài bước, vẻ mặt như phát hiện tân đại lục, giày da ác liệt giẫm đến

vị trí giữa hai chân cậu, dương môi hỏi: “Chỉ như vậy đã cương rồi? Cậu như vậy có biết mình tiện lắm không, có phải là không có nam nhân thỏa mãn nên cậu nhịn không được? Hửm?”

Lời này vừa nói ra, cả người Lục Lê nổi đầy da gà, nhưng đối với Nam Thù rõ ràng liền rất có lợi, thanh niên tóc đen buông mí mắt xuống theo từng đợt hô hấp mà run rẩy, bởi vì mỗi một câu nói của Lục Lê, toàn thân đều không thể ức chế trở nên hưng phấn.

Thần linh ơi, như vậy mà còn có thể cứng, thật sự có tiềm năng M nha.

Mẹ nó chứng thiểu năng trí tuệ, biến thái, thần kinh.

Này cùng với kịch bản không giống nhau.

Hiện tại Nam Thù nên thà chết chứ không chịu khuất phục, lãnh lãnh đạm đạm, thanh tâm quả dục tựa như đóa bạch liên hoa thánh khiết, mà không phải dâm đãng thành như vậy a a a.

Lục Lê gọi Nam Thù mục đích tiến vào đây coi như đều đã quên, ngay cả mình đang tức giận cũng quên không còn một mống.

Nam Thù giương mắt lên, dưới thấu kính con ngươi sáng đến đáng sợ, cậu cắn lên cánh môi đỏ thắm, nhẹ giọng than thở: “Chủ nhân…”

Này.

Đừng kêu như vậy sẽ chết người nha.

Tiểu yêu tinh không cảm thấy thỏa mãn, muốn ép khô ba ba cậu sao không có cửa đó đâu.

Không không không, đừng hòng nói sang chuyện khác.

Lục Lê nghiêm túc sửng cồ lên, nắm lấy vạt áo sơ mi Nam Thù, uy hiếp nói: “Mặc kệ cậu cùng nữ sinh kia hiện tại có mối quan hệ gì, tôi muốn cậu lập tức cùng cô ta chia tay. Bằng không dáng vẻ cậu dâm đãng thế này, không chỉ có cô ta, bạn bè trong trường học của cậu mọi người đều biết hết.”

Thân thể Nam Thù bỗng dưng cứng đờ, cậu thở ra một ngụm trọc khí, tiếp đó tự nhiên ôm lấy bắp đùi Lục Lê, dùng lời nói ngọt ngào chán ghét kêu một tiếng: “Chủ nhân.”

Nguyên bản con dao đặt ở trong túi áo khoác được cậu cầm lấy trong tay, lưỡi dao sắc bén lại nhọn hoắt, có thể rất dễ dàng cắt ra cổ nam nhân yếu đuối.

Lục Lê coi như cậu đáp ứng rồi, gật gật đầu nói: "Nếu như ngày hôm nay cậu biểu hiện ngoan như vậy, tôi sẽ không đem cậu nhốt vào đây. Nhớ kỹ, về sau phải nghe lời, có nghe hay không?"

Nam Thù kinh ngạc nhấc mắt nhìn anh, hiển nhiên không cho rằng có thể đem cậu đuổi đi như thế.

Đem đồ vật trong tay không dấu vết giấu ở nơi nam nhân không nhìn thấy.

Lục Lê một phút cũng đều không muốn ở lại chỗ này chờ, anh liếc mắt một cái nhìn hàng bên trong quần thanh niên, muốn cậu tự mình tuốt súng, liền vội vã xoay người rời đi.

Đợi khi Nam Thù từ phòng dưới đất đi lên, Lục Lê đã sớm tắm xong ngồi ở trên ghế salông, ôm notebook xử lý công chuyện.

Lục Lê phát hiện mình chỉ cần nhìn thấy Nam Thù tính khí liền trở nên rất bạo phát.

Annh hướng về thanh niên vẫy vẫy tay, ra hiệu đối phương lại đây.

Trên mặt Nam Thù còn chưa kịp rút đi đỏ ửng liền đi tới bên cạnh anh, quỳ xuống như thường ngày.

Thời điểm hai người ở chung, trên căn bản Nam Thù đều không mở miệng nói chuyện, bình thường Lục Lê cũng chỉ có thể mệnh lệnh muốn cậu đi làm những chuyện vụn vặt, cậu sẽ ngoan ngoãn đi làm, như người câm im lặng không lên tiếng.

Ngày hôm nay Lục Lê không thuận khí, càng muốn cậu nói chuyện hơn, không chỉ có nói, còn muốn xem cậu cười.

Thanh niên tóc đen liền quỳ gối trước người mình, anh vươn ngón tay dễ dàng nắm gò má Nam Thù, ra lệnh: "Cười."

Ánh mắt Nam Thù nhìn anh như tên bệnh thần kinh, cậu qua loa giơ lên khóe môi, còn chưa kịp lộ ra một mạt mỉm cười qua loa, nhưng giây tiếp theo đó liền bị Lục Lê không nặng không nhẹ tát lên mặt một cái.

Lục Lê cau mày nói: "Cố gắng cười cho tôi."

Nam Thù hít một hơi thật sâu, một lần nữa vung lên độ cong trên miệng, nhưng ý cười kia lại không thu vào trong đáy mắt.

Lục Lê đem nét mặt cậu bây giờ cùng bên trong bức ảnh ung dung vui vẻ cười, tâm tình càng trở nên ngày càng khó chịu, nhìn mắt cậu không phải mắt mũi không phải mũi, giơ tay tát một cái lên mặt Nam Thù.

Tóc rối trên trán Nam Thù ngăn trở vẻ mặt cậu, trong mắt lóe ra tâm tình bất đắc dĩ.

Lục Lê mệnh lệnh: "Nói chuyện."

Nam Thù mím môi, nhẹ giọng hỏi anh: "Nói cái gì?"

Lục Lê cho cậu thời gian thả lỏng một chút: "Tùy tiện, nói gì cũng được."

Nam Thù: "…" Càng ngày càng không hiểu nổi nam nhân đến cùng là muốn làm gì phải làm sao bây giờ cần online rất gấp.

Thanh niên tóc đen đẩy kính mắt trên mũi, tính thăm dò mở miệng: "Chủ nhân, cám ơn anh… Mua quần áo cho em."

Lục Lê hai tay ôm ngực, gật gật đầu, lại dương dương cằm, ý bảo cậu tiếp tục nói.

Nhưng Nam Thù không nói ra được, cậu quỳ gối thẳng tắp ngay tại chỗ, mi mắt buông xuống không biết đang suy nghĩ gì.

Lục Lê tâm muốn đánh chết cậu đã trong tư thế sẵn sàng.

Bầu không khí yên tĩnh quanh quẩn xung quanh hai người, im lặng đến mức đáng sợ.

Âm thanh hệ thống đột nhiên vang lên, nó nói: "Anh làm gì phải hùng hổ như thế chứ, nhìn xem anh làm cậu ấy sợ hãi rồi kia kìa."

Lục Lê lập tức phản bác: "Mày quản được tao sao."

Cơn tức giận trong bụng anh vẫn còn đó, dư quang con ngươi quét một vòng nhìn thanh niên cúi thấp đầu xuống, không để ý đến cậu nữa, căm giận đứng dậy rời đi.

Lục Lê tính dùng giấc ngủ để hóa giải một chút tiểu tính khí sắp sửa nổ tung.

Hơi vung tay, rầm một tiếng khép cửa phòng lại.

Tiếng đóng cửa mạnh bạo chấn động như muốn nổ vang màng tai.

Thoát ly hoàn cảnh hầu như muốn làm anh nghẹt thở, một thân một mình đi tới phòng ngủ, Lục Lê cảm

thấy thoải mái đến không chịu được.

Trên bầu trời đầy sao dày đặc, anh nằm ngửa ở trên giường nhìn ngoài cửa sổ, cửa sổ thủy tinh hé mở, ánh trăng sáng xuyên thấu qua mặt kính thủy tinh chiếu vào phòng, ánh sáng bạc nhàn nhạt hội tụ lại, đẹp đến mê người.

Lục Lê nhìn nhìn, liền hồi tưởng lại ngày đó dưới ánh trăng nước da cậu sáng như ngọc, còn có vết roi che kín nhợt nhạt trên lưng.

Đột nhiên bay lên một loại dục vọng muốn làm nhục.

Anh lắc đầu, đem hồi ức Nam Thù đều vứt bỏ ra sau đầu.

Lục Lê phi thường, phi thường không thích có mối quan hệ này, không biết tại sao, anh chính là rất phản cảm, ký ức phảng phất nơi sâu xa có liên quan đến điều này, hơn nữa nghĩ lại cũng cảm thấy mà kinh.

Nghĩ không ra.

Lục Lê ý thức được ký ức chính mình bị cố ý niêm phong lại, bởi vì có một số việc, anh có thể mơ hồ nhớ tới, nhưng vẫn không nhìn ra rõ ràng.

Mẹ anh chỉ cần nói một lời không hợp liền đánh anh, bố dượng ôn hòa bình tĩnh, còn có bé trai nho nhỏ, hay khiếp sợ nhìn anh.

"…"

Lục Lê si mê vẻ đẹp của bóng đêm, đem hết thảy mọi chuyện không vui quẳng ra sau đầu, lặng lẽ trong bóng đêm nhắm hai mắt lại, dự định chợp mắt một chút.

Cơn buồn ngủ xâm chiếm thần trí, ý thức Lục Lê vẫn còn thanh tỉnh một chút, anh còn quan tâm Nam Thù, cứ để cậu chủ động bò lên giường đi, dù sao khoảng thời gian này hai người bọn họ đều ngủ cùng nhau.

Lời nói còn chưa thốt lên, đã khiến anh bực bội cả người.

Ngược lại trong biệt thự lớn như vậy, lại không phải không có nơi ở.

Có điều bên ngoài…

Sao lại không có âm thanh?

Các loại ý nghĩ chợt lóe lên, tự trong lòng an ủi chính mình, Lục Lê vứt bỏ những tâm tư thừa thải, rơi vào giấc ngủ say.

Hệ thống nhìn anh bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ, nhất thời cuống lên: "Trời đất ơi anh không tim không phổi à, nhanh tỉnh dậy cho tôi!"

Trong năm phút đồng hồ cuồng oanh loạn tạc vẫn không khiến Lục Lê tỉnh giấc, hệ thống chỉ muốn quỳ trước mặt anh, hiểu rõ sâu sắc cậu chủ sẽ không tỉnh lại, nó liền tiến vào trạng thái hôn mê.

Không khí trở lạnh khiến Lục Lê tỉnh lại.

Còn chưa kịp mở mắt anh liền hắt hơi một cái, Lục Lê trong cơn mơ mơ hồ hồ trái phải tìm chăn đắp, mới vừa đắp trên người, lại cảm giác được mình quá khát nước.

Anh xoa tóc rối tung đi xuống giường, trước tiên đem cửa sổ gió vẫn còn thổi vào trong phòng đóng lại, tiếp đó đẩy cửa ra tự mình hướng về nhà bếp đi đến, rót nước vào ly thủy tinh, ngửa đầu đem dòng nước lạnh lẽo tiến vào trong cổ họng.

Rốt cục giảm bớt đi yết hầu khô khốc.

Anh đặt ly thủy tinh xuống bàn, con mắt buồn ngủ mông lung xoay người, dự định tiếp tục lên giường ngủ tiếp.

"Ôi má ơi." Nhìn thấy trước sô pha có bóng đen mơ hồ, Lục Lê sợ hết hồn, truyện dở dang cũng phải chạy đi một nửa.

Anh trừng lớn hai mắt, cẩn thận nhận ra bóng đen đó chính là người sống, mà không phải ma quỷ tồn tại thì mới yên tâm.

Lục Lê đi lên trước, dùng mũi dép đá đá thanh niên vẫn cứ quỳ trên mặt đất, không dám tin tưởng hỏi: "Mịa nó đừng nói với tôi cậu dành nguyên cả một buổi tối quỳ gối chỗ này chứ?"

Thanh niên tóc đen không gật đầu cũng không lắc đầu, chỉ giương mắt lên, lẳng lặng mà nhìn anh.

Ánh mắt kia tỉnh táo đến đáng sợ.

Không một tiếng động nào trả lời cho anh biết.

Lục Lê nhớ tới Triệu Dư đã từng đưa ra giáo điều: Không có mệnh lệnh chủ nhân, nô lệ không có tư cách tự ý quyết định làm bất cứ chuyện gì.

Lục Lê sờ lên trán Nam Thù, nhìn cậu xem có phải là bị sốt đến hồ đồ rồi, chỉ có điều phát hiện khi chạm được cũng không phải da thịt ấm áp như dự liệu, mà là xúc cảm lạnh lẽo.

Cho dù trong phòng có ấm áp đi chăng nữa, nhưng khi đêm xuống nhiệt độ giảm rất thấp, quần áo đơn bạc kiểu này quỳ đến tận nửa đêm, không phải tìm đường chết thì là gì.

Lục Lê thở dài, đối với cậu nói: "Đứng lên đi."

Nam Thù không đáp lại, động tác trên tay cậu nhấc lên. Hai tay nắm lấy đệm sô pha, muốn mượn lực đứng lên, nhưng bởi vì thời gian quỳ quá lâu, hai chân mất tri giác không còn cảm giác gì nữa.

Cậu loạng choạng đứng lên, rồi lại lảo đảo ngã chổng vó trên ghế sô pha.

Lục Lê nhìn cậu thấy thế nào cũng quá đáng thương.

Ảnh hưởng từ lòng thương hại, anh khom người xuống, một tay đặt bên hông Nam Thù, cánh tay đồng thời luồn vào chân cậu uốn cong, ung dung đem thanh niên xem ra không hề có trọng lượng nhấc lên.

Anh thật sự là bạn trai có năng lực MAX có biết hay không.

Bị ức hiếp từ đầu đến cuối khiến Lục Lê có gan vươn mình chống lại khởi nghĩa.

Thế nhưng thời điểm đi tới một nửa cảm tưởng Lục Lê liền biến thành: Trời đất ơi tiểu tử này nhìn bên ngoài ốm như vậy nhưng bên trong sao lại nặng thế, mẹ kiếp anh tuyệt đối không thể buông tay bằng không sẽ rất mất mặt đó có biết không?

Lục Lê kìm nén một hơi đem Nam Thù đặt xuống giường, chính mình thở phào nhẹ nhõm, cũng vươn mình bò lên giường, do dự chính mình có nên hay không massage chân cho Nam Thù, để tránh khỏi trường kỳ sung huyết, sau này chân cậu lại khó đi lại được.

Có điều anh cảm thấy kỹ thuật xoa bóp của Nam Thù, còn cao hơn chính mình mấy cấp độ luôn ấy chứ.

Lục Lê nghĩ thông suốt lập tức ra lệnh: "Mau tự ấn chân chính mình."

Lời nói của anh thốt ra cứ như Nam Thù phải tự xoa bóp chân mình là chuyện phải làm.

Nam Thù: "…" Cậu trầm mặc đem hai tay đặt trên đùi chính mình, nhẹ nhàng xoa bóp, hóa giải đau nhức cùng mất cảm giác.

Lục Lê nhìn động tác cậu thông thạo như thế, hiển nhiên là một tay già đời, liền yên lòng, đem đầu gối lên trên cánh tay, dự định nằm một lúc.

Kết quả, không cẩn thận liền ngủ sâu.

Phát hiện không có động tĩnh Nam Thù liền quay đầu nhìn lại: "…" Đến ngủ mà còn rất nhanh đến như vậy?

Hơn nữa, sáng sớm chuông đồng hồ báo thức cố định mới khiến anh thức dậy, bằng không người này một khi đã ngủ cho dù có ồn ào như thế nào đi chăng nữa đều không dễ dàng bị đánh thức.

Nam Thù nằm dài trên giường, lưng cậu nằm thẳng xuống, hình thành tư thế lạnh lùng lại xa cách.

Cũng không lâu lắm, có thân thể ấm áp dính vào người cậu.

Quả nhiên.

Nam Thù biết rõ, cậu đem cánh tay nam nhân khoát lên trên người mình đặt xuống giường, đối phương hầu như không buông tha dính sát vào cậu, cậu đơn giản bỏ mặc cho anh kề sát vào người mình.

Huống chi, vừa mới bắt đầu còn căm ghét mâu thuẫn, hiện tại cậu đã trở nên quen thuộc rồi.

Đại khái là trên người cậu quá mát mẻ, Nam Thù cảm giác được nam nhân đụng vào cậu run rẩy một hồi, nhưng lại rất kiên trì không buông cậu ra, ngược lại còn ôm chặt hơn.

Nhiệt độ cơ thể Nam Thù vốn lạnh lẽo liền trở nên ấm áp lên.

Không biết qua bao lâu, Nam Thù trở mình trên giường, nam nhân không cảm nhận được cái ôm từ cậu bàn tay vô ý thức tìm kiếm khắp nơi.

Nam Thù đem cánh tay đưa tới, nam nhân nắm được cánh tay của cậu, như chú mèo thỏa mãn vớ được món đồ chơi ưa thích, rốt cục triệt để yên tĩnh trở lại.

Thật dính người.

Nam Thù nghĩ vậy, nhưng không đem cánh tay rút ra.

Còn có chút… Đáng yêu?

Cậu nhắm mắt lại, nghe tiếng nam nhân hít thở vững vàng, bất tri bất giác liền ngủ thiếp đi.

Sáng sớm cách ngày, Lục Lê đưa Nam Thù tới trường học, liền gọi điện thoại cho thư ký, bảo hôm nay cho chính mình thời gian nghỉ ngơi, bàn giao mọi việc cứ thế mà làm.

Anh cúp điện thoại, liền đem xe đưa vào bên trong bãi đậu xe trường đại học, lấy điện thoại di động ra nhìn thám tử đưa cho anh bản đồ trường lớp, phía trên còn rõ ràng đánh dấu mỗi nơi Nam Thù đều đã đi qua.

Trên căn bản là ba điểm thẳng hàng, lớp học, phòng ăn cùng thư viện, đôi khi còn đi đến hoa viên.

Lục Lê âm thầm lý sự, không cần nghĩ cũng biết mỗi ngày cậu đi đến hoa viên làm gì.

Anh ngồi trong quán cà phê bên cạnh cửa sổ, phập phồng thấp thỏm gọi một ly cà phê, nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, chờ đợi bóng người quen thuộc xuất hiện.

Đợi đến nửa ngày, ánh mắt anh bởi vì trường kỳ không nháy mắt mà đau xót lên.

Căm tức dời tầm mắt, Lục Lê uống một ngụm cà phê lớn, suýt chút nữa đều phun ra ngoài toàn bộ.

Tại sao cà phê này không thêm đường quả thực khổ quá mà QWQ.

Anh che giấu dùng tay xoa khóe mắt vì cà phê quá đắng mà nước mắt nhỏ ra, thống khổ đem ly cà phê kia nuốt xuống, thuận tiện hướng về ly cà phê cho thêm vài viên đường.

Lục Lê cật lực duy trì phong độ thiết lập, anh nhìn kính thủy tinh phản xạ ra hình ảnh chính mình, khóe miệng cười yếu ớt đúng tiêu chuẩn, mặt mày ôn hòa nho nhã, xem ra chính là hào hoa phong nhã như thế, ra vẻ đạo mạo, mặt người dạ thú… Vân…vân, có phải là có chỗ nào không đúng thì phải?

Lúc này, Lục Lê nghe được một tiếng cười khẽ.

Anh chưa kịp hướng về phía âm thanh nhìn sang, liền có một người trước mặt anh ngồi xuống.

Lục Lê định thần nhìn lại, đối diện là một nữ nhân dị quốc vóc dáng siêu mẫu, tóc dài uốn cong, môi đỏ, vận đồ chức nghiệp nghiêm cẩn tôn lên dáng người nóng bỏng, trước ngực là hai trái bưởi lồ lộ trông vô cùng sống động. Đôi mắt cô màu xanh lam khiến người khác nhìn vào cảm thấy cô chính là người đầy rẫy phong tình, trừng mắt hướng về Lục Lê nhìn, liền nói: “You are so cute~ ”

Thật thứ lỗi tôi không hiểu tiếng chim.

Lục Lê phản xạ muốn đem câu nói này bật thốt ra, tuy anh không hiểu không có nghĩa là Triệu Dư không hiểu, câu này chính là "Anh thật đáng yêu" sau khi nữ nhân này thốt liên liền ngay trong đầu anh bắt đầu phiên dịch ra.

Lục Lê biểu hiện như thân sĩ có phong độ nội hàm, nói rằng: "Cám ơn cô."

Mỹ nữ tóc vàng liếc mắt đưa tình nhìn sang anh, trêu cười nói: "Anh chàng đẹp trai, đang chờ người sao?"

Lục Lê ừ một tiếng.

Mỹ nữ tóc vàng nhìn thấy Lục Lê dáng vẻ mất tập trung, vẫn nhiệt tình nỗ lực tìm kiếm đề tài, dùng tiếng Trung sứt sẹo nói: "Anh là sinh viên sao? Tôi từ nước ngoài bay sang đây, không phải, là giáo viên nước ngoài."

Lúc này Lục Lê mới đem tầm mắt từ ngoài cửa sổ dời qua, cười khách khí nói: "Thật không tiện, tôi đang chờ người."

Mỹ nữ tóc vàng gặp tình huống này không lúng túng, chỉ là cười cợt nói: "Vậy được rồi, đây là card visit của tôi, nếu anh rảnh rỗi nhớ liên hệ tôi nhé." Nói xong, cô liền lấy trong bóp da màu vàng nhỏ cầm trên tay một tấm danh thiếp, đứng lên rời đi.

Trước khi đi còn quay đầu hướng về Lục Lê vẫy vẫy tay.

Lục Lê cũng hướng về cô vẫy vẫy tay.

Lúc này, bên tai anh đột nhiên truyền đến tiếng hệ thống gào thét: "Ngu ngốc! Cô ta chính là Lilith! Là bạn tình đồng tính trong tương lai! Pháo hữu! Bạn gái! Anh liền như vậy để cô ta đi rồi a a a! Ngốc nghếch!"

Ma âm lọt vào tai Lục Lê khiến anh không nhịn được đành che lỗ tai lại, cau mày nói: "Mẹ kiếp tao làm sao mà biết được cô ta chính là Lilith hay là Tilith, tao lại chưa nhìn thấy qua cô ta bao giờ."

Trong nguyên tác nội dung quả thật có chuyện như vậy, Triệu Dư sau khi hoàn thành dạy dỗ Nam Thù xong, lòng ngứa ngáy không chịu được lại đi tới dưới lòng đất bí mật tìm kiếm nô lệ thích hợp.

Trong cái vòng luẩn quẩn này, một S ưu tú sẽ không chỉ có một M, mà một M cũng không nhất định chỉ có một lòng với một S.

Triệu Dư chính là quá trống vắng cô quạnh thời điểm gặp phải Lilith, hai người củi khô lửa bốc nhìn hợp mắt, lập tức đi đến thỏa thuận, Triệu Dư đem Lilith ngoan ngoãn thu về dưới trướng mình, cuối cùng còn mang về nhà, mang đến trải nghiệm tình thú 3P cùng với Nam Thù.

Cái nội dung kỳ hoa này không giống ai, anh ngược lại không muốn đi thực hiện.

Hệ thống làm chính mình tỉnh táo lại, nói rằng: "Anh cùng cô ấy tình cờ gặp gỡ là một hồi định mệnh, nhưng mà không phải là ở đây, mà là…"

Lục Lê đánh gãy lời nói của nó: "Mày câm miệng lại, nơi này không phải còn có card visit hay sao."

Hai mắt anh nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, sau khi nhìn thấy bóng người quen thuộc, ưỡn người một phát liền đứng lên, đẩy ra cửa quán cà phê xông ra ngoài.

Nhìn thấy Nam Thù đang xếp hàng quẹt thẻ, Lục Lê vẫn có chút căng thẳng, anh vừa muốn đi lên phía trước, đã thấy có người so với động tác của anh càng nhanh hơn một bước.

Mấy thanh niên trong nháy mắt vây quanh Nam Thù, người đứng giữa kia giơ lên cánh tay đẩy cậu một cái, nhếch miệng cười nói: "Tiểu bạch kiểm, nói cho anh em tụi tao biết, có phải mày ở bên ngoài được một bà đại gia nào đó bao nuôi? Cuộc sống gia đình cũng không tệ lắm nhỉ. Xì, học sinh gương mẫu gì chứ, mẹ nó đúng là lời vô nghĩa."

Thanh niên tóc đen nâng lên mắt kính gọng đen, nhưng không tiếp lời, chỉ đẩy cánh tay khoát lên trên bả vai chính mình, nhíu mày những những thứ trước mắt như cỏ rác.

Người đứng giữa kia nhất thời không làm, ồn ào gào to nói: "Mọi người nhìn thấy không chính nó động thủ trước, tôi đây chỉ tự vệ thôi, mọi người đều thấy không, có nghe thấy không?"

Lời nói không có ý tốt, cười hì hì vung lên nắm đấm, nói khẽ với Nam Thù: "Nói cho mày nghe có lẽ mày sẽ không tin, mặc kệ như thế nào, tiểu gia như tao có thể đem mày đuổi học ngay bây giờ."

Nam Thù con ngươi đen ám sắc nhìn cậu, nhưng giây tiếp theo liền một hồi kinh ngạc.

Thanh niên kia vung cao nắm đấm còn chưa kịp thả xuống, liền bị người tàn nhẫn nắm lấy, sức lực lớn đến nỗi có thể rõ ràng nghe được tiếng xương kêu răng rắc.

"Thật không tiện, mới vừa rồi tôi nghe không rõ lời cậu nói, làm phiền lập lại một lần nữa?"

Thanh niên vừa quay đầu lại, một quyền liền đánh tới trên mặt của cậu.

Lục Lê xưa nay không phải người có hành vi bạo lực chủ nghĩa, nhưng lần này nắm đấm anh thật sự rất ngứa ngáy, không nhịn được liền hướng về tiểu tử vênh váo tự đắc đánh đến ác liệt.

Người kia quay người tóm chặt anh, quát: "Con mẹ nó anh là ai?!"

Lục Lê bình tĩnh nhìn cậu, mắt liếc Nam Thù một cái, nói rằng: "Tôi là anh trai nó." Anh đè lại cổ tay người nọ, cười hỏi: "Có giỏi thì cậu đem lời mới nói vừa rồi lặp lại một lần nữa xem?"

Thanh niên kia nhìn anh bận âu phục đi giầy da, nhất thời khiếp đảm không nghĩ tới gây sự nữa, chỉ căm hận trừng mắt nhìn Nam Thù, hướng về hai người khác đứng ở phía sau nói: "Chúng ta đi."

Người hiếu kỳ vây xem trở nên càng ngày càng nhiều.

Lục Lê cũng không muốn để chuyện này dễ dàng bỏ qua như vậy, bằng không lấy tính tình bướng bỉnh của Nam Thù, bị đánh cũng không nói cho anh biết.

Anh hướng về thanh niên đạp một cước lên đầu gối, nhìn thấy cậu lảo đảo ngã xuống liền tóm chặt tóc cậu, thông thạo tát thẳng hai bạt tai.

Thân thể Triệu Dư quả nhiên rất tốt.

Lục Lê đứng ở trên cao nhìn xuống cậu, hừ lạnh nói: "Đi đến phòng giáo vụ, ngược lại tôi muốn xem xem đến cùng là cậu bị đuổi học, hay là nó bị đuổi học."

Người còn lại kia, đương nhiên chính là Nam Thù.

Thanh niên hung hăng càn quấy vô cùng tức giận, cậu nắm ngang cần cổ nói: "Đi thì đi, tiểu gia đây mà sợ anh chắc!"

Cậu sở dĩ không sợ hãi như vậy, bởi vì có người cha làm nghề giáo trong trường này, sau lưng có đại thụ che chở, mỗi ngày đều ở trong trường hoành hành bá đạo, chính mình vô học, còn gây thù chuốc oán đến những học sinh xung quanh.

Nam Thù là loại học sinh giỏi trong trường, đương nhiên càng gây nên sự thù hận từ phía cậu.

Thật mẹ nó chứ · tâm lý biến thái quá mà.

Thế nhưng Lục Lê chưa quên, anh là cổ đông đầu tư cho trường học này, hơn nữa mức đầu tư không hề nhỏ, là cổ đông chi tiền số lượng nhiều nhất.

Khi thầy chủ nhiệm nhận ra thân phận Lục Lê, liền nghiêng về hướng anh nịnh nọt, nói cái gì mà nhất định sẽ quản giáo chặt chẽ, ngăn chặn gây sự đánh nhau, còn muốn cho thanh niên kia viết một ngàn chữ kiểm điểm, chính miệng sau khi viết xong sẽ đi xin lỗi và coi như mọi việc đều hòa giải.

Lục Lê không chịu, nắm lấy vai Nam Thù ghìm xuống, kiên quyết muốn làm lớn chuyện, muốn đuổi học đối phương.

Lục Lê như gia trưởng vô cùng đau xót, chỉ trích nói: "Em trai tôi bị bắt nạt thành ra như thế này, nó mỗi lần về nhà đều không chịu nói lời nào, cũng không thấy nó cười, hóa ra ở trong trường học bị bắt nạt. Không được, hôm nay không phải là cậu ta bị đuổi học, thì cuối cùng vẫn là em tôi bị đuổi học."

Anh chỉ vào thanh niên vẫn còn tức giận bất bình, kiên quyết thực hiện khẩu hiệu chính mình: Chuyện phải làm, chuyện phải làm, chuyện phải làm.

Nụ cười thầy chủ nhiệm méo mó, khi gặp phải tình thế khó xử.

Người cha làm giáo viên của thanh niên kia cũng vội vội vàng vàng tới đây, khi ba cậu nhìn thấy anh cũng hướng về Lục Lê nịnh nọt cười theo, cậu trợn to hai mắt, giờ mới hiểu được chính mình chọc phải người không nên dây vào.

Chỉ là trước sau không làm rõ được một chuyện, như thế nào Nam Thù lại đột nhiên có một người anh trai như vậy.

Cuối cùng ba thanh niên gây sự bị xử phạt, bắt viết kiểm điểm, hứa hẹn rằng nếu tái phạm liền bị đuổi học ngay lập tức.

Lục Lê vẫn chưa thỏa mãn

Lục Lê trước tiên đem Nam Thù đưa tới bệnh viện, kiểm tra thân thể tỉ mỉ, xác nhận ngoại trừ vết thương nhẹ ở bên ngoài ra hầu như không còn vết thương nào nữa mới liền thở phào nhẹ nhõm, liền đem cậu mang về nhà.

Khi ở trên xe Lục Lê liền quở trách cậu một tràng: "Nếu như sau này có chuyện xảy ra giống như vậy thì phải báo cho tôi hay, có nghe không?"

Nam Thù gật đầu.

Lục Lê lại không yên lòng nói: "Nếu không phải ngày hôm nay tôi đi..." Anh ho nhẹ một tiếng, đem lời nói sắp ra khỏi miệng gian nan nuốt xuống, ngược lại nói, "Nếu không phải tôi đến xem cậu, còn không biết bị người khác bắt nạt thành hình dạng ra sao. Cậu phải nhớ kỹ, cậu là con chó của tôi, tôi bắt nạt cậu ra sao đều được, người khác cho dù chỉ chạm một sợi tóc cũng đều không được, biết hay không biết?"

Tầm mắt Nam Thù đặt bên ngoài cửa sổ, nghe được lời Lục Lê nói liền khẽ gật đầu một cái.

Lục Lê liếc mắt nhìn cậu, phát hiện trong mắt tiểu tử này lóe lên thủy quang, không biết có phải là do ánh đèn bên ngoài chiếu rọi vào trong hay không.

Sau khi trở về Lục Lê liền gọi Sở Sự Vụ Trinh Thám giáo huấn một trận, thuận tiện hủy hợp đồng chính mình, thanh toán trước thù lao. Sở Sự Vụ cũng rất là đau đầu, ngay từ lúc đầu Triệu Dư ủy thác chính là muốn bọn họ theo dõi Nam Thù có bất kỳ mối quan hệ nào hay không, và họ chỉ làm đúng chức trách chỉ quan tâm phương diện tình cảm.

Nếu như không phải lần này Lục Lê đi tới trường học, Nam Thù còn không biết bị bắt nạt tới khi nào.

Nghĩ như vậy, ngày hôm nay anh vẫn chưa thấy bạn gái Nam Thù.

Lục Lê không yên lòng hỏi Nam Thù: "Cậu chia tay rồi sao?"

Nam Thù còn trong phòng bếp thái rau động tác không ngừng lại, thuận miệng nói: "Cô ấy không phải bạn gái của em."

Lục Lê vừa nghe liền hăng hái, hỏi tới: "Thế mấy bức ảnh kia thì sao cậu giải thích cho tôi xem?"

Nam Thù nhấc mắt xem xét anh một chút, đột nhiên cười cợt, lại không giải thích gì thêm.

Chỉ là diễn trò cho anh xem mà thôi.

Có điều, hiện tại đã không cần nữa.

Lục Lê nhìn cậu cười như đóa hoa chiếu sáng rực rỡ lòng người, một cú tát vỗ vào đầu cậu, nói: "Đến cùng đã xảy ra chuyện gì? Sao lại cười ngốc nghếch đến như vậy?"

Như là biết Lục Lê không thể nắm bắt được cậu, Nam Thù vẫn mím môi không đáp.

Hệ thống đinh một tiếng online lên, tri kỷ vì anh giải thích nghi vấn nghi hoặc: "Nam Thù biết anh thuê thám tử theo dõi cậu ấy, cậu ta cố ý muốn thám tử chụp được những bức ảnh kia, dự định đến thời điểm ngả bài cậu ấy sẽ dùng nó để giết chết anh, có điều lần trước không biết tại sao không giết anh. Giờ anh đã hiểu chưa?"

Vẻ mặt Lục Lê liền hoảng hốt lên.

Mẹ kiếp đây là cái quỷ quái gì, mạch não biến thái này anh thật sự không hiểu và không muốn hiểu.

Lục Lê nghĩ mà sợ hỏi: "Vậy tại sao cậu ta không giết chết tao?"

Hệ thống nói: "Có khả năng là do chưa tìm được hợp đồng ký kết giữa anh với cậu ta, cũng do anh giấu quá kỹ, nếu bị cậu ta tìm được anh liền sẽ game over."

Lục Lê: "..." Sao lại có cảm giác nó nói đạo lý mình lại không có cách nào phản bác được, thế nhưng hiện tại rất muốn nhổ nước bọt thì phải làm sao đây?

Lục Lê lại hỏi: "Thế cô gái kia không phải là bạn gái của cậu ta sao, trong nguyên tác không phải là tình yêu duy nhất của Nam Thù ư? Làm sao tôi có thể tin tưởng cậu ta đây?"

Hệ thống hàm hồ nói: "Khả năng BUG lại xuất hiện lần nữa."

Lục Lê sức lực tức giận đều đã không còn, nhưng anh vẫn nhẫn nại phẫn nộ một hồi: "Mày, cút, ngay, cho, tao!"

118. Chương 134

Lục Lê phát hiện từ sau lần đó trở đi Nam Thù rõ ràng có biến hóa, không trầm mặc ít lời như trước nữa, im lặng không lên tiếng, thời điểm tình cờ anh nói cái gì đó, còn có thể thuận miệng đối đáp theo anh.

Thật là có chút đột phá.

Có điều Lục Lê còn phát hiện, Nam Thù không chỉ có tiềm chất M, còn thêm cả tiềm chất si dại. Lục Lê không chỉ một lần phát hiện cậu nhìn lén mình, bắt tận tay day tận mặt giấu đầu lòi đuôi liền quay đầu đi, nhưng vành tai ửng hồng đã bán đứng cậu.

Đồ biến thái chết tiệt.

Điều đó cũng coi như thôi đi, nhưng mà làm Lục Lê không chịu nổi chính là, mỗi đêm trước khi ngủ hệ thống đều đưa cho anh một số hình ảnh, có cả hình ảnh SM, hơn nữa toàn bộ đều là Cao! Thanh! Không! Mã!

Cũng may hệ thống sợ anh chịu không được, nhân từ đem âm thanh triệt để biến mất.

Thế nhưng Lục Lê vừa nhắm mắt liền nhìn thấy S vung vẩy roi, sắc mặt M ửng hồng, cái mông cùng eo

lung lay lúc lắc, phẳng phất như tất cả mọi điều thô bạo đều hóa thành vui vẻ ngọt ngào, dương vật bị thắt nút lại liền ngẩng cao đầu, một mảnh ẩm ướt rối tinh rối mù, trong miệng giống như đang gọi "Chủ nhân em sai rồi".

Bà! Nội! Nó!

Kiên quyết không! Xem!

Thế nhưng mọi điều Lục Lê kháng nghị ở trước mặt hệ thống đều không đáng nhắc tới, sau khi anh xem xong hệ thống còn săn sóc hỏi: "Có thích không?"

Thích con mẹ mày ấy, ha ha ha.

Lục Lê quyết định vứt bỏ tất cả ra sau đầu đi ngủ sớm, nếu như nhắm mắt lại trong nháy mắt liền có thể ngủ thì thật quá tốt.

Anh không ngủ được liền nhìn chằm chằm lưng Nam Thù, nhìn rồi lại nhìn cơn buồn ngủ chợt kéo đến, thế nhưng nhắm mắt lại liền nhìn thấy những hình ảnh làm xốn con mắt, anh đột nhiên mở mắt ra, kiên cường bất khuất, có chết không màng.

Tiếng hô hấp của Nam Thù rất nhẹ nhàng, hầu như không dễ nghe được.

Không biết tiểu tử này có ngủ hay không?

Nghĩ đến cậu ngày mai còn muốn đến trường, Lục Lê liền bỏ đi ý nghĩ gọi Nam Thù dậy cùng chính mình tán gẫu.

Ở trong lòng Lục Lê đối với hệ thống giơ lên ngón giữa, mắng: "Mày thật tiện."

Hệ thống than thở: "Tui đây là muốn bồi dưỡng anh trở thành một S quý phái, trình độ như thế này anh còn không nhìn nổi, nếu như lên thêm một cấp độ có điện giật, hoàng kim, song long nhập động thì chắc có lẽ anh sẽ tan vỡ ngay tại chỗ mất thôi."

Lục Lê: "… Mày nói cái quỷ gì vậy, tao nghe không hiểu gì cả."

Hệ thống nói: "Điều đó chứng minh tu vi anh còn chưa đủ."

Lục Lê từ chối: "Mẹ nó ai muốn loại tu vi này, tao đây chỉ muốn chịch mày thôi được không."

Hệ thống bỗng nhiên trở nên trầm mặc, lúc này Lục Lê mới phát hiện nó lại bắt đầu im lặng.

Gần đây hệ thống thỉnh thoảng sẽ có lúc ẩn thân, có lúc anh hô hoán hồi lâu nó mới chịu tiếp lời.

Lục Lê mơ hồ có chút bận tâm, cứ đến thời điểm hệ thống chưa nói gì liền ẩn thân đi, con đường về nhà đối với anh mà nói như đang khép lại.

Lục Lê mở to mắt nhìn trần nhà, dùng sức nghiến răng, cân nhắc khi nào thì mới trở về.

Một cánh tay khoát lên trên người anh.

Lại đến nữa rồi, mùi vị quen thuộc lại ngọt ngào, là mùi vị độc nhất vô nhị trên người người kia.

Lục Lê quay đầu nhìn lại, thấy gò má Nam Thù ngủ say, truyền tới bên tai là tiếng hít thở nhẹ thiển. Tóc rối màu đen chặn lại hai con mắt nhắm chặt, ánh trăng màu bạc như khoác một tầng lụa mỏng trên người cậu.

Lục Lê nhìn rồi lại nhìn, liền không kìm lòng được tiến lên trước, ở bên gò má thanh niên mềm mại ấn xuống một nụ hôn khẽ.

Thanh niên tóc đen giật người, lại không rời đi, mà là nắm chặt cánh tay, dúi đầu vào trong lòng ngực Lục Lê, là động tác rất tự nhiên lại thân mật.

Tiểu tử này không phải mỗi buổi tối đều dính người như thế đi.

Lục Lê xem cậu giống như một chú chó lớn, có điều không đem cánh tay anh lấy xuống, chỉ là đem chăn hướng lên trên đắp lên hai người.

Anh nhắm hai mắt lại, kinh ngạc phát hiện những dây dưa không ngớt kia, những hình ảnh như muốn dính vào trong võng mạc đều biến mất không còn tung tích.

Lục Lê cười trộm một tiếng, tiến sát gần Nam Thù, hài lòng liền ngủ thiếp đi.

Sau khi đợi nam nhân triệt để ngủ say, thanh niên tóc đen mới mở mắt ra, thái độ khác thường, bên môi mang theo một mạt ý cười ung dung sung sướng.

Nam Thù đem nam nhân ôm vào trong lòng ngực chính mình, muốn anh như thường ngày dựa vào trên người mình. Khoảng cách gần trong gang tấc, cậu cúi đầu xuống, hai người liền có thể làm một chút tiếp xúc thân mật.

Nam Thù đem tầm mắt dính ở trên môi nam nhân.

Ngón tay cậu nhẹ nhàng vuốt nhẹ bờ môi mềm mại, tiếp đó liền tiến lên phía trước, vừa nhẹ nhàng lại dịu dàng trao cho anh một nụ hôn.

Nam Thù chưa hết thòm thèm liếm liếm khóe môi, hồi ức lại đây là tư vị gì.

Như thạch trái cây mềm mại, ngọt như mật đường.

Tổ hợp các mùi vị tạo nên hương vị này.

Cậu ôm nam nhân thật chặt, vô hình trung làm ra một tư thế bảo vệ, đồng thời cũng đem hết thảy nội tâm, âm u đen tối quẳng ra bên ngoài.

Bởi vì tối hôm qua không được thưởng thức những tấm hình công khai xâm chiếm tầm mắt anh, tâm tình Lục Lê vô cùng tốt, anh rất sớm liền tỉnh lại, phát hiện Nam Thù so với anh dậy còn sớm hơn.

Lục Lê ngáp một cái đi ra cửa, quả nhiên thấy Nam Thù đang ngồi ở trước bàn ăn chờ anh.

Nam Thù vẫn là vẻ mặt câu nệ đối phó, như một kẻ đáng thương không dám thở mạnh, cẩn thận từng li từng tí một cẩn thận nói: “Chủ nhân.”

Lục Lê ừ một tiếng, tiện tay mở TV lên.

Anh dùng nĩa xắn lên một khúc lạp xưởng, bỏ vào trong miệng nhai.

Hương vị không sai, vẫn y như cũ.

Tựa như không hề cảm giác có BUG tồn tại, tuy rằng mỗi thế giới Lục Lê đều ăn cơm do chính cậu làm, nhưng hễ mỗi lần ăn đều không ngán một tí nào.

Anh cũng không biết tại sao nữa.

Lúc này trùng hợp trên TV đưa thông tin, đại ý là trong trường đại học danh tiếng nào đó ở F thị có học sinh không cẩn thận tử nạn, nguyên nhân do say rượu lúc đêm khuya, đem chân ga giẫm đến mức độ tối đa, húc bay rào chắn, xe trực tiếp rơi xuống dưới vách núi.

Cũng may là trên xe chỉ có một mình cậu, chạy đến địa phương là con đường cái hẻo lánh, trừ cậu ra không còn người thương vong nào khác.

Cái tin tức này đưa tin rất nhiều, địa điểm lại là F thị nơi hai người sinh sống, Lục Lê mới nhìn thêm mấy lần.

Chỉ là khi anh ấn xuống remote chuyển sang một kênh khác, đột nhiên hình ảnh xuất hiện video gia đình người chết, gia quyến khàn cả giọng gào khóc: "Đây là mưu sát! Các người nhất định phải cho con trai chúng tôi một cái công đạo."

Lục Lê nhìn kỹ, dễ dàng nhận ra dáng vẻ gia đình kia.

Hóa ra người chết chính là thanh niên kia, trùng hợp lại chính là người đã bắt nạt Nam Thù.

Bây giờ nhìn lại quả nhiên không phải thanh niên tốt lành gì.

Có điều vụ này quá chấn động, người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, hiện tại ba cậu đang ở hiện trường chết đứng như người mất hồn.

Lục Lê xem xong tin tức này, không khỏi đồng cảnh ngộ cùng ba nạn nhân, quay đầu lại cảnh cáo Nam Thù: "Nửa đêm không cho phép cậu uống rượu đến say xỉn, đến tối là phải trở về nhà." Anh dừng một chút, nghĩ ra một biện pháp giải quyết rất hợp lý, "Bằng không tôi liền đem cậu nhốt vào trong lồng sắt, có nghe không?"

Nam Thù yên lặng rũ lông mi xuống, khi nghe đến lời nói của anh liền thấp giọng đáp lại một tiếng.

Lúc này Lục Lê mới yên tâm.

Anh quyết định mấy ngày sau sẽ đi xử lý bạn gái Nam Thù.

Ở trong trường học Nam Thù giao du với bạn gái có tên là Triệu Thanh Thanh, tuy rằng chính miệng cậu nói Triệu Thanh Thanh không phải bạn gái mình, nhưng Lục Lê vẫn chưa từ bỏ ý định, dự định tìm một cơ hội nghĩ ra biện pháp đem bọn họ chia uyên rẽ thúy.

Thừa dịp ngày thứ bảy, Lục Lê hẹn Triệu Thanh Thanh ra ngoài trường học đến quán cà phê, tư thái khốc soái cuồng bá duệ đưa cho cô một tờ chi phiếu, anh chưa kịp mở miệng, liền thấy Triệu Thanh Thanh hai mắt lóe sáng nhìn anh, vui vẻ nói: "Anh Triệu, anh muốn bao dưỡng em sao?!"

Lục Lê: "…" Em gái em nghĩ quá nhiều rồi.

Anh giả vờ cao thâm khó dò, nói tiếp: "Tôi muốn đưa cô xuất ngoại."

Triệu Thanh thanh cảnh giác liếc mắt nhìn anh, hỏi: "Không phải là anh muốn đem tôi bán đến thôn trang

nhỏ để làm vợ hờ của thằng cha già nào đó chứ?"

Lục Lê không nói gì nhưng nghẹn lại, anh lắc đầu nói: "Không phải, tôi muốn cô rời xa Nam Thù."

Triệu Thanh Thanh thở phào nhẹ nhõm, nói: "Vậy thì tốt." Sau đó đầy hứng thú nhìn anh, hỏi, "Sao anh lại muốn em rời xa cậu ta?"

Trời ạ, ánh mắt em gái này thật đáng sợ, giống như đã hiểu rõ tất cả mọi việc.

Vẻ mặt Lục Lê nghiêm túc nói: "Hai người không thích hợp ở bên nhau."

Triệu Thanh Thanh hỏi ngược lại: "Thế chả lẽ hai người các anh lại hợp nhau sao?"

Lục Lê: "…" Có thể để cho tôi nói chuyện bình thường được hay không, tôi đang tức giận lắm đây, nhưng mặt ngoài vẫn phải duy trì phong độ mỉm cười.

Anh hít một hơi thật sâu, sau đó tự bôi đen nói: "Nam Thù không phải người tốt lành gì, cậu ta không xứng ở cùng với cô. Tôi đưa cô xuất ngoại, cho cô điều kiện tốt nhất, giáo dục tốt nhất, bảo đảm khi cô trở về sẽ quên cậu ta không còn một mống. Thấy thế nào?"

Triệu Thanh Thanh bỗng nhiên nở nụ cười, lắc đầu than thở: "Quả nhiên… Anh thật giống như lời Nam Thù nói, không biết cách phải thích một người như thế nào, anh chú trẻ đáng yêu của em."

Lục Lê cau mày nói: "Cô có ý gì?"

Triệu Thanh Thanh nhún nhún vai: "Không có gì. Có điều anh cứ yên tâm, em cùng Nam Thù từ nhỏ đã là bạn bè hàng xóm, anh em kề vai sát cánh lớn lên, làm sao có khả năng cọ xát ra lửa tình ái cho được."

Lục Lê: "…" Thì ra là như vậy à, sao không nói sớm.

Ngược lại Triệu Thanh Thanh lại cười quơ quơ chi phiếu trong tay, nói: "Nói xong rồi chứ gì, anh phải cho em điều kiện giáo dục thật tốt đấy. Em ấy à, kỳ thật đã chịu không nổi cái nơi này ——" cô ngẩng đầu lên, ngửa mặt bốn mươi lăm độ nhìn lên bầu trời, dáng vẻ bi thương nghịch chảy thành sông.

Bị điên rồi.

Có điều Lục Lê nhìn thấy em gái dễ đối phó như vậy, liền thở phào nhẹ nhõm, tự mình đã sớm nhớ kỹ lời thoại liền nói ra: "Cô còn nhỏ, sẽ còn rất nhiều cơ hội, đến thời điểm buông tay thì cứ buông tay đi, đối với hai người chỉ có tốt mà không có hại."

Triệu Thanh Thanh gật đầu cười nói: "Anh Triệu, em biết, em đã sớm nhìn ra rồi." Vẻ mặt cô thú vị nhìn sang Lục Lê, nói tiếp, "Em sẽ chúc phúc đến hai anh."

"???" Có thể nói chuyện cẩn thận được hay không, làm sao càng nói lại càng vi diệu thế này, hơn nữa anh càng nghe càng không hiểu gì cả?

Triệu Thanh Thanh đứng dậy, tiêu sái hất mái tóc dài ra sau lưng, nói: "Anh đừng không tin nha, em thật sự chúc phúc cho hai anh đó."

Lục Lê sờ sờ mũi, giọng khô cằn nói: "Ờ, cám ơn nhé."

Triệu Thanh Thanh cúi thân xuống, vẻ mặt nguyên bản còn nở nụ cười dịu dàng đột nhiên trở nên nghiêm túc hẳn, cô nói: "Có điều anh Triệu này, như vừa nãy anh có nói đó, Nam Thù không phải người tốt lành gì… Thời điểm anh ở cùng với cậu ta, nhất định nhớ đề phòng đấy."

Lục Lê: "…" Lời này càng nghe càng không hiểu.

Triệu Thanh Thanh trừng mắt nhìn anh, còn nói: "Chú trẻ à, không chỉ là ra bên ngoài đâu, cũng phải cẩn thận tên biến thái nào đó ở bên cạnh nha."

Nhìn Lục Lê vẻ mặt cẩu mang, em gái lập tức liền cười phá lên, nện lên vai Lục Lê, nói rằng: "Không có chuyện gì đâu, anh Triệu, em chỉ trêu đùa anh một chút thôi."

"…" Chuyện này chả có gì vui hết đó có biết không.

Lại nói, anh từ rất sớm đã hiểu rõ cái tính biến thái này, còn cần phải nhắc nhở sao.

Có điều giải quyết Triệu Thanh Thanh xong, nghe được độ HE thuận lợi đột phá nút thắt cổ chai đã mấy giờ không thể tăng lên, tâm tình Lục Lê hiện tại rất vui vẻ.

Chỉ là ngay khi anh còn trong cơn cao hứng không được bao lâu, liền nhận được thư mời đi tham dự party đêm.

Nghĩ tới ngày đó tình cảnh hỗn loạn dâm mỹ, nội tâm Lục Lê chỉ muốn từ chối.

Hệ thống an ủi anh: "Chỉ cần anh trên đường đến đó dẫn theo Lilith mang về nhà là tốt rồi, không cần phải thật sự chơi 3P."

Lục Lê lập tức bạo phát: "Còn cần mày phải nói sao? Tao lại không phải biến thái, làm sao có khả năng chơi 3P cho được! Xì, bây giờ chỉ cần nói mấy từ này nhân cách tao như bị sỉ nhục, tinh thần bị chà đạp

không thương xót."

Hệ thống lại trầm mặc một hồi, việc không liên quan tới mình liền cao giọng nói: "Vì anh tui sẽ đốt một ngọn nến, chúc anh bình an."

119. Chương 135

Buổi chiều ánh nắng tươi sáng, trong phòng rèm cửa sổ dày nặng chặn lại ánh mặt trời chiếu xán lạn bên ngoài, Lục Lê ngồi xếp bằng trên ghế sô pha, nhìn chằm chằm không chớp mắt bộ phim điện ảnh mới đang trình chiếu. Nam Thù ngồi ở bên cạnh anh rốt cục không trong tư thế quỳ nữa, xem ra còn có mấy phần câu nệ.

Trên TV LCD trình chiếu bộ phim kinh dị bạo lực đầy máu tanh, nhân vật chính là tên giết người hàng loạt, dĩ sát nhân vi nhạc thú*, dùng máu tươi điều chế thành cống phẩm, khi thấy nhân vật chính cầm lấy một con dao nhọn sắc bén phân thây nạn nhân, hiệu ứng chặt thịt mài xương khớp chân thực hiệu quả đến nỗi khiến dạ dày Lục Lê đều muốn nhợn ói ngay tại chỗ.

***Dĩ sát nhân vi nhạc thú:** lấy giết người làm lạc thú.

Anh ho khan một tiếng, rốt cục không chịu nổi nữa dùng remote TV tắt bộ phim này đi, theo bản năng nhìn Nam Thù bên cạnh mình.

Nam Thù quay mặt lại, hai khuôn mặt đều nhìn nhau.

Không biết có phải là ảo giác của anh hay không, Lục Lê luôn cảm thấy lúc xem bộ phim này Nam Thù rất là hưng phấn.

Đúng, rất hưng phấn.

Lục Lê nói: "Cậu đi lại đó chọn bộ phim khác."

Thật không biết vì sao Nam Thù lại lựa chọn bộ phim này, hai người thời điểm cùng nhau không phải nên lựa chọn phim tình cảm hay hài kịch nhẹ nhàng sao, quả không hổ danh là biến thái, đường não đối với người bình thường không giống nhau.

Nam Thù ừ một tiếng, đứng dậy đi tới trước ti vi, ngồi chồm hỗm xuống chọn đĩa phim.

Lúc này, tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên.

Lục Lê không muốn nhúc nhích vẫn phải mang dép đi ra mở cửa.

Ngoài cửa người mặc trang phục cảnh sát cầm lên một thẻ ảnh chứng minh, nói rằng: "Triệu tiên sinh anh khỏe chứ, chúng tôi là cảnh sát. Liên quan đến việc cậu sinh viên đêm khuya lái xe bỏ mạng, đến hỏi thăm anh mấy vấn đề, mời anh thành thật trả lời."

Lục Lê sợ hết hồn, nhớ tới ngày đó xem tin tức, hỏi: "Chẳng lẽ sai lầm không phải do chính cậu ta làm sao? Thật sự là mưu sát ư?"

Cảnh sát nói: "Cái này tạm thời chúng tôi không dám xác minh, nhưng ở hiện trường điều tra ra được dấu vết phanh cùng chân ga có người cố ý để lại dấu vết hư hao, đồng thời trên người nạn nhân rõ ràng có vết thương tác động vào."

Nội tâm Lục Lê chấn động, có điều vẫn phối hợp với cảnh sát trả lời mấy vấn đề.

Đóng cửa lại, Lục Lê liền vội vàng hỏi hệ thống: "Ai là hung thủ?"

Hệ thống cao thâm khó dò nói: "Tui không biết."

Lục Lê: "…Mày đoán xem tao có tin nổi không?"

Hệ thống nói: "Có phải anh xem phim truyền hình quá nhiều rồi không?"

Lục Lê phẫn nộ: "Điều này sao có thể giống nhau cho được?!"

Hệ thống lại không nói nữa.

Sau khi khúc nhạc dạo ngắn kết thúc, Lục Lê trở lại trước sô pha, phát hiện Nam Thù như chưa từng có chuyện gì xảy ra vẫn đang chọn đĩa phim, thấy anh trở về, còn giơ lên đĩa CD trong tay, hỏi: "Cái này có được không?"

Lục Lê nhìn thấy đó là một bộ phim tình cảm, liền đồng ý, lần thứ hai lập tức ngồi xếp bằng trên ghế sô pha.

Lần này đúng là một bộ phim thanh xuân vườn trường, sau khi đã xem xong, Lục Lê tựa ở trên ghế sô pha ngáp một cái, muốn Nam Thù đi vén rèm cửa sổ lên.

Nhìn bên ngoài sắc trời trở tối, nhớ tới buổi tối ngày kia sẽ diễn ra party suốt đêm, Lục Lê âm thầm cân nhắc rất lâu, vẫn quyết định không mang theo Nam Thù đi.

Dù sao tình cảnh hỗn loạn như vậy cũng không thích hợp cho Nam Thù đi đến đó.

Nam Thù cũng nhìn đến sắc trời bên ngoài, lại như thường ngày, không cần Lục Lê ra lệnh liền chủ động mặc tạp dề, chuẩn bị đi làm cơm tối.

Lục Lê đứng lên phủ thêm áo khoác, thuận miệng đối với cậu nói: "Bữa tối ngày hôm nay chỉ làm phần ăn một người thôi. Ừm, khả năng tối khuya tôi mới trở về… Nếu không cậu cứ ngủ trước đi?"

Phút chốc Nam Thù ngẩng đầu nhìn anh một chút, Lục Lê không biết tại sao mình lại có điểm chột dạ, chỉ có thể làm bộ hững hờ quay đầu đi, nói rằng: "Tôi đi đây."

Nói xong cũng không quay lại nhìn Nam Thù, mang theo vài phần chật vật đi ra khỏi nhà.

Ra đến cửa Lục Lê thở phào nhẹ nhõm, hồi tưởng lại lần cuối cùng Nam Thù nhìn anh, khiến anh có loại ảo giác nếu không rời đi ngay sẽ bị tiểu tử này ăn tươi nuốt sống.

Làm sao có khả năng đó được.

Lục Lê lắc lắc đầu, đem hết thảy ý nghĩ không thiết thực đều vứt ra sau đầu.

Nếu như không có bất ngờ, hiện tại Nam Thù vẫn là đóa bạch liên bông đi, hơn nữa theo đúng như cốt truyện thì cậu bị ngược ngay từ đầu cho đến khi kết thúc, căn bản không có cơ hội hắc hóa.

Cho dù có, cũng không phải là vào lúc này.

Giữa lúc anh đang suy tư, Lục Lê bất tri bất giác lái xe tới hội sở nằm ngay địa điểm hẻo lánh, sau khi thông qua tầng tầng nghiệm chứng, mới được phép tiến vào bên trong.

Lần party này không giống như những lần trước, chủ nhân có thể cùng nô lệ tách ra, được chủ nhân cho phép nô lệ cũng có thể đi tìm kiếm người xa lạ khác, diễn một hồi kịch ám muội kích thích giao hoan. Ở đây mọi người đều mang mặt nạ gắn lông chim, bưng ly rượu đi tìm một nửa kia trong lòng đã ngưỡng mộ.

Nếu như hợp ý lẫn nhau, có thể đi đến lầu hai hai người trong phòng củi khô lửa bốc làm một lần.

Triệu Dư chính là ở trường hợp này gặp phải Vivian.

Vivian không chỉ là M, hơn nữa là một M cực kỳ cơ khát, không dễ dàng được ăn no. Vì lẽ đó khi ở cùng chung với Triệu Dư, cô đều chọn hình thức chơi 3P hoặc NP, thế nhưng khi nếm trải thủ pháp dạy dỗ điêu luyện từ Triệu Dư cùng với việc nắm sức lực, cô liền lập tức quỳ gối trước quần tây của Triệu Dư, hôn chân anh nói sẽ là M phục vụ tận tình cho anh.

May là tình huống lần này không có kịch liệt giống như lần trước, lần này tốt xấu còn có vuốt ve chuyện trò lẫn nhau, mà không phải tới là phải làm liền.

Khiến Lục Lê có thời gian tâm tình giảm xóc lại.

Lục Lê cầm trong tay ly rượu đỏ, tầm mắt tìm kiếm muốn nhìn thấy cô gái ấy.

Cho dù trên mặt có đeo mặt nạ lông chim, nhưng anh ngoại hình khí chất xuất sắc đưa tới không ít ánh nhìn ngưỡng mộ, một bên Lục Lê khách khí từ chối những người tới đây làm quen, một bên tìm kiếm trong bóng tối một người có sức quyến rũ không thể chờ đợi được nữa.

Thật sự từng giây từng phút anh đều không muốn ở nơi rách nát này chờ đợi.

Lục Lê bước nhanh hơn, anh đi tới bên trong góc muốn làm cho người kia chú ý, nhưng giữa đường không cẩn thận đụng phải người khác.

Áo sơmi màu trắng trong nháy mắt dính phải vết rượu đỏ, ngay cả áo lót bên trong cũng không tránh thoát được bị dính ẩm ướt, hai điểm đỏ ở trước ngực như ẩn như hiện, gợi cảm đến mức cực hạn…

Ngay lúc này, Lục Lê cảm thấy chính mình giống như một miếng thịt ngon đứng trong bầy sói đói, anh cũng nghe được những người đứng gần trong gang tấc nuốt nước miếng khát khao muốn chạm vào người anh.

Một nam nhân lớn tuổi như anh có gì đáng xem chứ? Là anh không theo kịp thời đại hay thẩm mỹ của những người ở đây cao hơn anh?

Lục Lê còn chưa kịp làm động tác, liền nghe được một giọng nữ ảo não truyền tới bên tai: “Thật xin lỗi, ngại quá, để tôi giúp anh lau khô…”

Anh nghe được giọng nói tiếng Trung sứt sẹo lại quen thuộc, ngay lập tức trong lòng trở nên thoải mái hẳn, một phát bắt được tay nữ nhân tính cầm khăn tay lau người anh, nói rằng: “Đi theo tôi?”

Cầm tay nhau, dựa vào nhau, cùng nhau đi đúng cốt truyện này.

Khuôn mặt nữ nhân dưới lớp mặt nạ lập tức đỏ bừng lên, tuy rằng trong tình trường cô là một tay già đời nhưng lúc này đây cô lại giống như những em gái tuổi teen ngây thơ trong sáng, đối mặt với lời đề nghị của Lục Lê, không chút do dự nào liền gật đầu đi theo.

Lục Lê lôi kéo tay cô liền muốn đi ra ngoài.

Nhưng Lilith ngăn cản anh, nói: "Đi lên lầu đổi bộ đồ khác chứ? Em có đem theo đồ mới cho anh đây, anh tùy ý có thể mặc. A, anh đừng hiểu lầm, bộ em mang theo là kiểu dành cho nam nhân."

Thật biết quan tâm săn sóc, không hổ là em gái hay đi hẹn hò, xem ra đã chuẩn bị hết đầy đủ rồi.

Áo sơ mi dính rượu đỏ trên người khiến anh cảm thấy rất chán ghét, để Lục Lê có chứng bệnh thích sạch sẽ không thích ứng nổi, lúc này quyết định đi lên lầu đổi bộ đồ mới.

Xem ra Lilith càng thêm hưng phấn, trái tim cô đập thình thịch thình thịch, sức mạnh giữ chặt tay Lục Lê càng lớn hơn.

Cô nắm tay Lục Lê đi tới lầu hai, quay đầu lại nhìn nam nhân một chút, nói rằng: "Em đã sớm nhận ra anh, anh là cái người lần trước…" Cô dừng một chút, nghĩ thật kỹ rồi lại nói, "Vì đứa em trai mà anh ra mặt?"

Lục Lê không nghĩ tới cô còn nhận ra mình, gật gật đầu, cười nói: "Không nghĩ tới cô còn nhớ tới tôi."

Lilith khích lệ nói: "You are handsome."

Lôi kéo nam nhân tiến vào phòng ngủ trên lầu hai, cô thuận lợi đóng cửa lại, trong phòng không mở đèn, chỉ có bóng đêm ngoài cửa sổ len vào, yên tĩnh dị thường.

Cũng thích hợp làm một chút chuyện vận động không hài hòa.

Toàn bộ sự chú ý của Lục Lê đều đặt trên vách tường cách âm, vừa nãy anh nhìn thấy có hai người ôm nhau đi vào phòng bên cạnh bọn họ, tuy rằng tiếng cửa đóng lớn như vậy, nhưng cách vách bọn họ lại không nghe được âm thanh nào khác.

Quả nhiên hiệu quả cách âm đúng là số một.

Lilith không mở đèn, cô lập tức đem Lục Lê chống đỡ trên cửa, gỡ xuống mặt nạ đính lông chim của mình, bên trong con mắt màu xanh lam chứa đầy câu dẫn cùng mê hoặc, hơi thở cô bên tai Lục Lê như cành hoa lan, như một yêu nữ mê người dùng chất giọng ngọt nị dụ dỗ đàn ông: "Anh rất tuấn tú."

Cô nhón chân lên, tay ấn cửa bên cạnh Lục Lê, cùng anh tới bên cạnh vách tường phía đông.

Lilith môi đỏ cong lên: "Tâm em hoàn toàn luân hãm triệt để vì anh rồi."

Ngực cô dính sát chặt chẽ lên ngực Lục Lê, thuần thục cọ xát, ý đồ gợi lên hứng thú của nam nhân đối với cô.

Cô đối với mình rất tự tin, nếu như cô thành tâm muốn mê hoặc một nam nhân nào đó, bất luận kẻ nào đều sẽ vì cô khuynh đảo mà sẵn sàng quỳ dưới chân.

Dáng đẹp da trắng môi đỏ, ngực lớn vòng eo tinh tế mông mẩy săn chắc, Lục Lê xác thực Lilith chính là loại hình mơ ước mà anh muốn theo đuổi.

Thế nhưng ——

Lục Lê hít sâu một hơi, khuôn mặt vặn vẹo, không đành lòng nhìn thẳng Lilith, nói: "Xin lỗi, chúng ta không thích hợp đâu."

Lilith bỗng dưng trợn to mắt, hỏi: "Tại sao? Nếu như anh không thích em, thế còn thân thể của em thì sao… Em rất tin tưởng, chúng ta ở bên cạnh nhau phi thường, phi thường phù hợp."

Không, không phải như thế đâu đại muội tử à.

May là trên mặt Lục Lê vẫn còn mang mặt nạ, không để Lilith nhìn thấy vẻ mặt vặn vẹo dữ tợn lại đầy thống khổ kia.

Tay anh run rẩy đẩy Lilith ra, kiên quyết lắc đầu nói: "Xin lỗi, chúng ta thật sự không thích hợp đâu."

Lilith tiếc nuối nói: "Như vậy sao?" Cô thở dài, biểu tình tiêu sái nói, "Tuy rằng rất đau đớn, có điều em tôn trọng quyết định của anh."

Ánh mắt Lục Lê mơ hồ không cố định, tầm mắt anh lướt qua Lilith nhìn về phía phương xa, nói rằng: "Cảm ơn."

Nữ nhân tóc vàng không dây dưa nữa, cô không cam lòng ở trước ngực Lục Lê sờ soạng mấy cái, mới buông anh ra, nói rằng: "Nếu anh từ chối em, vậy trả lại quần áo cho em."

Lục Lê nói: "Được… được rồi."

Anh cười gượng kéo cửa đi ra ngoài, hoàn toàn có thể xứng danh chạy trối chết rời đi nơi này.

Lục Lê nổi giận đùng đùng đi xuống cầu thang, điên cuồng chất vấn hệ thống: "Có phải mày quá ngu ngốc rồi không? Cố ý đem mấy hình ảnh xốn con mắt đến phát ói trình diện ngay trước mặt tao? Tao nói cho mày biết, mẹ kiếp lão tử không làm nữa!"

Thế nhưng ngoài dự đoán hệ thống lần này không ngăn cản anh rời đi.

Có trời mới biết Lục Lê khi nhìn đến mặt Lilith tam quan liền vỡ nát khi nhìn thấy những hình ảnh gợi dục lúc đó anh chỉ muốn chết đi cho xong.

Hơn nữa chính là những động tác!

Vẫn là Cao! Thanh! Vô! Mã!

Lục Lê đem áo khoác vứt lên trên xe, lái xe về nhà.

Ở trên đường hệ thống một câu cũng không nói, Lục Lê mắng nhiếc thoải mái, đều không nghe nó nói một câu phản bác nào.

Thời điểm tới cửa nhà, bỗng nhiên Lục Lê có loại dự cảm xấu.

Tuy rằng hệ thống rác rưởi đôi khi sẽ im lặng không lên tiếng, nhưng cái việc ẩn thân này không phải lúc nào cũng làm đúng theo quy luật.

Hệ thống bảo vệ việc riêng tư chính là cái cớ để nó bỏ chạy không chịu trách nhiệm.

Cái loại dự cảm xấu kia trở nên càng ngày càng mãnh liệt, trực giác nói cho anh biết sẽ có chuyện gì đó không hay sắp sửa diễn ra.

Hơn nữa, mỗi lần anh có loại dự cảm này, tám chín phần mười sẽ có liên quan đến tên biến thái kia.

Trong phòng dầy đặc một màu hắc ám vắng lặng.

120. Chương 136

Trong phòng tối tăm, Lục Lê chỉ có thể nghe được tiếng hít thở gấp gáp của chính mình, chiếc chìa khóa được anh để trên bàn, một bên vừa đổi dép một bên an ủi chính mình, đại khái Nam Thù thật sự rất nghe lời, dựa theo lời anh dặn dò rất sớm đã lên giường đi ngủ.

Bị hãm hại nhiều lần như vậy, tính cảnh giác của Lục Lê càng ngày càng tăng lên.

Lục Lê đem áo khoác đặt ở trên ghế sô pha, nới lỏng cổ áo ra, tự mình đi tới phòng bếp, chuẩn bị rót ly nước để uống.

Trong không gian yên tĩnh, đột nhiên anh nghe được một tiếng khẽ khàng vang lên.

Thần kinh Lục Lê căng thẳng phản xạ tính mở miệng: "Nam Thù?"

Anh quay đầu lại, nhưng không thấy bóng người.

Lục Lê hai ba ngụm liền đem nước sôi uống hết, anh đặt ly thủy tinh xuống, chuẩn bị đi đến phòng ngủ nhìn, xem thử Nam Thù đã đi ngủ chưa?

Anh đi tới trước cửa phòng ngủ, vặn ra tay cầm mở cửa, phát sinh một tiếng cót két trầm đục.

Trong phòng ngủ không có mở đèn, chỉ có ánh đèn bên ngoài, Lục Lê không thấy rõ trên giường chỉ có chăn, hay là có người nằm phía trên.

Anh buông tay cầm ra, tiến lên một bước vào phòng.

Lục Lê lại nghe được tiếng vang khẽ khàng kia, như là đế giày ma sát xuống sàn nhà bằng gỗ, tuy không lớn, nhưng trong hoàn cảnh yên tĩnh dị thường này lại đặc biệt nghe rõ ràng.

Một chiếc khăn mặt chứa thuốc mê che lại mũi miệng anh, Lục Lê theo bản năng phản kháng giãy dụa mãnh liệt, lại bị cánh tay mạnh mẽ siết lại, móng tay anh cào lên tay của đối phương, dưới tác dụng của thuốc, lực đạo anh càng ngày càng nhỏ, ý thức cũng càng ngày càng mê muội.

Trước mắt Lục Lê như hơi nước bốc lên mặt kính, trở nên hoàn toàn mơ hồ.

Nhưng anh rõ ràng nghe được, bên tai là âm thanh thanh niên quen thuộc tiếng nói nhẹ nhàng: "Đêm khuya uống rượu lái xe, đến cùng là ai sẽ bị phạt đây? Hở?"

Lục Lê cắn vào đầu lưỡi, muốn chính mình tỉnh táo lại, anh lắc đầu loạn xạ, trong miệng ngoại trừ tiếng thở dốc gấp gáp không phát ra được tiếng nói nào.

Ngón tay Nam Thù vuốt nhẹ qua gò má anh, chạm đến hầu kết, mãi cho đến tận dấu son in lại trên cổ áo sơ mi, nhìn đến dấu vết đó trong lòng buồn bực nhíu mày, thô bạo xé áo sơ mi chướng mắt kia, cái áo đáng thương không chịu nổi sức mạnh liền xé rách tả tơi.

Mùi nước hoa quẩn quanh không thuộc về nam nhân khiến cậu càng thêm buồn bực.

Nam Thù khẽ thở dài: "Anh thật dơ bẩn."

Lục Lê dùng khuỷu tay chống đỡ thân thể lung lay như muốn ngã xuống đất, anh kéo ống quần Nam Thù, trong miệng phun ra lời nói đứt quãng: "Không… không phải…"

Tôi không có, rõ ràng tôi chưa hề làm gì cả.

Mặt Nam Thù không cảm xúc bỗng nhiên vung lên vệt cười yếu ớt, tay cậu đặt trên đầu nam nhân vuốt ve khinh nhu, nói rằng: "Không sao, tôi sẽ đem anh tắm rửa sạch sẽ, từ trong ra ngoài."

Cậu dễ như trở bàn tay đem nam nhân còn nằm trên mặt đất ôm eo bế lên, động tác ôm đến khinh nhu nhìn không hợp mắt, đi vào trong phòng tắm, liền hung hăng vứt Lục Lê xuống sàn nhà —— cũng hoàn toàn biểu lộ ra trong lòng cậu tức giận đến như thế nào.

Lục Lê đau đến mức ngũ tạng lục phủ nứt toác muốn vỡ ra ngoài, nhưng anh vẫn bướng bỉnh nắm lấy chân Nam Thù, nói với cậu "Tôi không có".

Nam Thù tóm chặt lấy tóc Lục Lê, nâng mặt lên nắm lấy cằm anh, nói rằng: "Sợ hãi sao? Xin tha sao? Hóa ra anh không phải như những gì tôi nghĩ." Cậu cười khẽ một tiếng, còn nói, "Thế nhưng mà, tôi hiện tại lại thích anh như bây giờ hơn."

Cậu nói chính là thích.

Không mang theo sắc thái tình cảm nào khi nói ra câu này.

Đáy lòng Lục Lê lạnh buốt cả người.

Nước lạnh từ vòi hoa sen không chút lưu tình phun lên trên thân thể anh trần trụi, Lục Lê lạnh đến nỗi run lên một cái, nhưng chỉ có thể chật vật duỗi tay ra ngăn trở dòng nước.

Thắt lưng được cởi bỏ, quần tây màu đen cũng bị cởi xuống, toàn thân Lục Lê vô lực dựa vào bồn tắm lớn, nhận lấy từng dòng nước lạnh cọ rửa.

Nam Thù đưa vòi hoa sen dời đi, một tay ôm lấy nam nhân toàn thân run rẩy, phá lệ nhẹ nhàng đem anh ôm lên.

Tiếp xúc được da dẻ Nam Thù ấm áp, Lục Lê vội vàng ôm chặt lấy cậu, kề sát trên người cậu, môi run rẩy, nhưng một câu hoàn chỉnh cũng nói không nên lời.

Động tác theo bản năng không thể nghi ngờ đi lấy lòng Nam Thù, thanh niên tóc đen gỡ xuống kính mắt, tiện tay ném qua một bên, tiếp đó đem nam nhân toàn thân chỉ còn lại quần lót ôm lên bồn rửa tay.

Cho đến lúc này Lục Lê mới ý thức được, Nam Thù nói rửa sạch sẽ, là thật sự hoàn toàn rửa sạch sẽ.

Mặc kệ là bên ngoài, hay là bên trong, đều bị rửa sạch sành sanh.

Toàn thân đều không còn một tia sức lực nào cả, hoàn toàn không thể phản kháng.

Ngón tay hơi lạnh đâm vào bên trong vách, địa phương chưa bao giờ khai thác qua bị dị vật xâm lấn, bên trong vòi hoa sen nước lạnh không chút lưu tình ở trên người anh cọ rửa.

Toàn thân Lục Lê run rẩy không ngừng, anh muốn dùng lời nói cầu xin, động tác muốn quy hàng, nhưng đều bị thuốc mê liều cao cướp đoạt lý trí không cho anh một cơ hội nào.

Nhưng cố tình là, cố tình không cho phép anh ngất xỉu.

Tay chân như nhũn ra, ý thức mơ hồ, lại cố tình không cho anh ngất xỉu.

Nước lạnh bên trong vòi hoa sen chuyển thành nước nóng, đột nhiên nhiệt độ nước chuyển đổi khiến Lục Lê càng thêm run rẩy, anh há miệng lớn thở hổn hển, ngực phập phồng kịch liệt, nước mắt không khống chế được chảy xuống dưới.

Làn da bị xoa nắn đến ửng hồng, cũng không chịu nổi thêm một điểm kích thích nào nữa, bất luận cho dù chỉ là nhẹ nhàng sờ soạng cũng là một hình phạt nghiêm khắc tàn khốc nhất.

Không biết qua bao lâu, Nam Thù tiến sát vào cổ nam nhân ngửi một hơi, chỉ nghe được mùi sữa tắm thơm ngát, lúc này mới thỏa mãn dùng khăn tắm bao bọc lấy nam nhân, khinh nhu lau chùi bọt nước dính trên người anh.

Cùng với động tác nôn nóng thô bạo không giống như lúc trước, lần này cậu phi thường ôn nhu, giống như đang lau chùi món đồ trân quý dễ vỡ.

Lục Lê cho rằng màn tra tấn tàn nhẫn sẽ dừng lại, mờ mịt nhắm chặt hai mắt, chuẩn bị ngủ thiếp đi.

Nhưng Nam Thù đem anh ôm lên, nhéo nhéo gò má Lục Lê, nói rằng: "Không được ngủ, bởi vì… Trừng phạt còn chưa kết thúc đâu."

Lục Lê nhợt nhạt nhắm hai mắt lại, đem lời nói của cậu một chữ cũng không nghe vào tai.

… Trừng phạt?

Chẳng lẽ lại có thêm trừng phạt nào nữa?

Nam Thù tiến sát vào tai anh, âm thanh vừa nhẹ nhàng lại dịu dàng, nhưng lại khiến cho lông tơ Lục Lê dựng đứng hẳn lên, cậu nói: "Nói cho tôi biết, đêm nay ở cùng với ai? Hai người đã đi đâu? Làm cái gì?"

Lục Lê gian nan mở mắt ra, hai mắt như bị nhựa cao su dính lấy không thể mở ra, động tác đơn giản nhưng cũng không thể làm được, căn bản không còn khí lực dư thừa gì để mà đi giải thích.

Nam Thù lại ngắt lên mặt anh một hồi, khổ sở mở miệng nói: "Không nói sao? Vậy thì trừng phạt này không chỉ đơn giản đâu nha."

Tuy trong lời nói ngữ khí cậu giống như trêu đùa, nhưng Lục Lê đối với cậu quen thuộc đến cực điểm nhận ra được bên trong là hàn ý sâu sắc.

Lục Lê suy yếu lắc đầu, nếu như có thể, anh rất muốn nghiến răng nghiến lợi nói mày cút đi, mẹ mày lẽ nào mày đã quên dùng thuốc mê đối phó với tao sao?

Nam Thù nhưng không thèm nghe anh nói, đem Lục Lê nhẹ nhàng ôm ngang lên, đá tung cửa rời đi phòng tắm.

Trong tiềm thức Lục Lê biết cậu mang chính mình đi đâu, ngón tay anh vô lực kéo lại cổ áo Nam Thù, nói: "Không, tôi không… Không có…"

Nhìn ra trên mặt anh có nét kinh hoảng, bước chân Nam Thù đi liên tục, chỉ nhẹ giọng động viên: "Đừng sợ, chúng ta đi đến chỗ mà anh thích nhất."

Lục Lê nghe được tiếng cửa mở ra trầm đục.

Đây là căn phòng dưới đất.

Triệu Dư thích nhất là nơi này.

Nam Thù đem Lục Lê quăng xuống giường lớn màu đen làm bằng da, sắc mặt trầm xuống nói: "Tôi biết anh là hạng người gì, mặc kệ ngày hôm nay anh có cầu xin ra sao, tôi sẽ không dừng lại."

"Không cho anh chút dạy dỗ, anh sẽ không nhớ thân phận của mình.

Ngón tay cậu mạnh mẽ ma sát lên gáy Lục Lê, mãi đến khi da dẻ nơi này ửng hồng lên như muốn rách mảng da đều không dừng lại.

Lục Lê thở hổn hển muốn né tránh, mười ngón tay anh bấu xuống dướp lớp da giường, nhưng bởi vì bên ngoài bóng loáng làm như thế nào cũng đều không bắt lấy được.

Hai tròng mắt Nam Thù tràn đầy sự ghen ghét đố kỵ, cậu cắn răng nói: "Tôi ghen tị, hâm mộ, lại không cam lòng. Rốt cuộc là ai được chạm vào anh, hôn anh, ở bên cạnh anh… Tôi muốn biết hết tất cả, tôi sẽ tìm cho ra được người đó."

Sau đó ngay tại trước mặt anh, giết chết người đó.

Lục Lê sợ hãi nhìn Nam Thù.

Thế giới biến thái này càng ngày càng đáng sợ.

Nam Thù rốt cuộc cũng buông tha Lục Lê, cúi thân xuống, áp sát bên gáy anh hôn lên.

Lục Lê ngẩng đầu lên, hàm răng sắc bén Nam Thù cọ xát nơi cổ anh, khiến anh có cảm giác cậu sẽ đi đến động mạch cổ chính mình lập tức cắn xé nơi đó, hút cạn máu tươi của anh.

Linh cảm ảo giác này lập tức biến thành sự thật, Nam Thù đột nhiên buông anh ra, xoay người rời đi.

Lục Lê còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, liền thấy thanh niên tóc đen đã đi rồi trở lại, trên tay cậu còn cầm một sợi dây thừng nhỏ màu đen.

Ngón trỏ Nam Thù thon dài chống đỡ trên môi Lục Lê, để sát vào nói: "Đạo cụ bên trong phòng dưới đất có những thứ tôi chưa từng thấy, chỉ thấy được sợi dây này là hữu dụng nhất." Cậu suy nghĩ một chút, bỗng nhiên bổ sung thêm một câu, "Chủ nhân, tôi nghĩ rằng anh sẽ thích nó cho xem."

Thần linh ơi cái tên biến thái giả heo ăn thịt hổ này.

Thích cái đầu mày.

Tuy rằng Nam Thù nói chưa từng nhìn thấy, thế nhưng tốc độ buộc chặt nút thắt cùng thủ pháp thuần thục đến từng chi tiết, rõ ràng đã từng nghiên cứu qua.

Coi như hiện tại cho dù ý thức Lục Lê có thanh tỉnh như thế nào đi chăng nữa, khả năng cũng không tránh thoát được sợi dây thừng rắn chắc này.

Hai tay bị trói buộc lên đỉnh đầu, hai chân mở lớn không thể khép lại, tất cả mọi ánh sáng đều bị dây buộc mắt màu đen che lấy, trên người chỉ còn mặc cái quần lót duy nhất sớm đã ướt nhẹp vì ngâm nước, hết thảy khiến Lục Lê cảm thấy quá xấu hổ chỉ hận không thể sớm ngất xỉu đi.

Bị cưỡng chế cướp đoạt thị lực, các cảm quan khác liền trở nên mẫn cảm hơn.

Lục Lê nghe được tiếng bật lửa vang lên.

Anh còn nghe được tiếng Nam Thù tự nói lẩm bẩm: "Có khả năng sẽ rất đau đi, nhưng cũng có thể đem lại sự khoái cảm vui sướng. Thân thể chủ nhân dâm đãng như vậy, hẳn là khoái cảm sẽ chiếm nhiều hơn một chút. Nếu như có đau quá thì tạm thời nhịn một chút, rất nhanh liền ổn rồi."

Cái gì chứ? Đau ư? Khoái cảm sao?

Lục Lê còn chưa kịp phân tích hàm nghĩa trong lời nói của cậu, trên người liền truyền đến từng trận đau nhói.

Từng giọt nến đỏ nóng bỏng nhỏ xuống trên người anh không có vật gì che đậy, từng giọt từng giọt, kiên định lại tàn khốc rơi vào trên da thịt trần trụi của anh. Mồ hôi lạnh trên trán Lục Lê chỉ một chốc liền chảy xuống, anh lung lay đầu, liều mạng muốn tránh khỏi, nhưng chỉ càng làm sợi dây thừng siết chặt lại hơn.

Đau đớn khiến sắc mặt anh nhăn nhó lên, Lục Lê thở dốc càng thêm nặng nề, động tác anh tránh né nhấc lên hứng thú từ Nam Thù, nến đỏ theo bắp đùi anh hướng về phía trước, mãi đến tận bộ phận được quần lót bao vây lấy.

Lục Lê từ trong kẽ răng bỏ ra vài chữ: "Không, không —— "

Nước mắt như những hạt châu rơi xuống phía dưới.

Ngón tay Nam Thù gạt đi nước mắt trên khóe mắt anh, đem nước mắt dính trên đầu ngón trỏ thon dài đưa đến bên môi khẽ liếm, nói: "Nhiệt độ cây nến có hơi cao một chút, không cần phải lo lắng."

(Hết chương 136)

121. Chương 137

Tầm nhìn chạm tới chỉ là một vùng tăm tối.

Xung quanh rất yên tĩnh, thậm chí có thể rõ ràng nghe được tiếng hít thở của chính mình.

Toàn thân đều kêu gào đau nhức, chỉ cần hơi động nhẹ chút, xương cốt như rạn nứt ra, không thể chắp vá được nữa.

Dưới thân là thảm lót mềm mại, cảm giác này khiến anh chỉ nhấc một ngón tay cũng không muốn động, lẳng lặng nằm chờ tại chỗ, chỉ mong thời gian mau chóng trôi qua.

Bị tác dụng thuốc bào mòn, vốn đầu óc lập tức ngất xỉu ngay lập tức nhưng lại thanh tỉnh đến kỳ lạ.

Lục Lê mở mắt ra, mờ mịt nhìn trước mắt chỉ thuần một màu đen hắc ám.

Trong khoảng thời gian này, hoàn cảnh nơi đây đối với anh mà nói lại là nơi hết sức quen thuộc.

Anh động đậy thân thể đau nhức, cánh tay chống đỡ trên tấm thảm lông, ở trong bóng tối lặng lẽ dò dẫm.

Bàn tay Lục Lê chạm đến một vật lạnh lẽo, giống như một cây sắt có hình trụ, màn sân khấu bên ngoài bao phủ một tầng màu đen, anh có cảm giác mình cô độc tách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài.

Lục Lê nghe được tiếng bước chân chậm rãi hướng về anh đi tới.

Rất nhẹ, nhưng cũng rất dễ dàng bắt lấy.

Thân thể anh không thể ức chế liền run rẩy lên, trong lòng dâng lên một luồng hoảng sợ, anh bây giờ đã sáng tỏ tường tận, chính mình đang sợ hãi người kia sắp đến.

Màn sân khấu bao phủ ở bên trong được vén lên trên, tầm nhìn bên trong đã lâu rồi không gặp ánh sáng khiến viền mắt Lục Lê đau buốt, không biết tại sao nước mắt bất tri bất giác rơi xuống.

Lục Lê phát hiện trên người mình không có vật thể nào có thể che đậy thân thể mình.

Thanh niên đứng ngoài lồng sắt mang kính mắt màu đen, nét mặt tuấn tú lại nhã nhặn nở một nụ cười, trong tay cậu bưng một mâm đồ ăn, đem mâm đồ ăn đặt xuống trên bàn cách đó không xa, bưng lên một chén cháo, liền hướng về phía con mồi bị nhốt ở bên trong lồng.

Lục Lê theo bản năng muốn lui về phía sau, nhưng bắt chính mình mạnh mẽ phải ngừng lại.

Trong tiềm thức của anh đều biết, nếu như thật sự làm như vậy, nhất định sẽ có sự trừng phạt đáng sợ đang chờ đợi anh.

Thanh niên tóc đen hướng về anh ngoắc ngoắc tay, như đang gọi sủng vật: “Lại đây.”

Trong lòng Lục Lê có chút chần chờ, nhưng vào giây tiếp theo lựa chọn nghe chỉ lệnh từ đối phương.

Anh cúi thấp đầu, hai tay đè xuống đất, hai đầu gối chạm đất, lấy tốc độ cực kỳ chậm chạp hướng về phía thanh niên bò qua.

Hai người chỉ cách có cự ly ngắn, thanh niên tóc đen khích lệ xoa lên đỉnh đầu mềm mại Lục Lê, nói rằng: "Ngày hôm nay rất nghe lời." Cậu suy nghĩ trong một giây đồng hồ, còn nói, "Khen thưởng cho anh, hôm nay chúng ta tiếp tục phân đoạn dạy dỗ ngắn ngủi."

Lục Lê không biết tại sao, đột nhiên trong lòng đối với cậu ngập tràn cảm kích, anh giương mắt nhìn thanh niên, trong tròng mắt đen ướt át không còn quật cường như trước nữa, mà là ngoan ngoãn vô cùng thuận theo.

Hiển nhiên Nam Thù càng trở nên thích chí, cậu nói: "Ngoan. Nếu như nghe lời đến như vậy, tôi cho phép anh gặp lại bạn cũ, có thích không?"

Tuy đây chỉ là câu hỏi trưng cầu, nhưng hoàn toàn không cho phép ngữ khí phản bác nào.

Hiện tại Lục Lê toàn thân trần trụi, bị giam trong lồng sắt chật vật vô cùng, cảnh tượng như thế này bất luận cho dù "Bạn cũ" nào nhìn thấy, anh khẳng định không dám nghĩ tới.

Nhưng bây giờ anh lại cảm thấy điều đó không có gì to tát cả.

Không liên quan, muốn như thế nào thì làm cái đó đi.

Chỉ cần cậu cao hứng là tốt rồi.

Thanh niên tóc đen vốn bờ môi mỉm cười liền lập tức xụ xuống, sắc mặt cậu trở nên âm trầm đến cực điểm, đem chén sứ trong tay quăng xuống mặt đất, tiếng vỡ nát sắc bén vang lên, mảnh vỡ chén sứ cùng cháo bên trong rơi xuống đầy đất.

Hai tay thanh niên nắm lấy song sắt hình trụ màu đen ngăn cản hai người bọn họ, ánh mắt nguy hiểm quét nhìn nam nhân, lời nói từ trong kẽ răng thốt lên: "Chỉ vì một người phụ nữ, anh liền biến thành bộ dạng như vậy?" Nam Thù cười lạnh một tiếng: "Xem ra, tôi lựa chọn ở trước mặt anh giết chết ả là hoàn toàn đúng."

Ánh mắt nam nhân trống rỗng mất cảm giác, trong tròng mắt đen không bởi vì lời nói của cậu mà có nửa điểm sóng lớn.

Chỉ là theo lời nói Nam Thù, những ký ức không muốn hồi tưởng kia lại một lần nữa hiện lên ngay trước mắt.

Rất thống khổ.

Như chạm tới được linh hồn, khiến cho anh dằn vặt như đang ngâm mình trong hỏa lò.

Dừng lại.

…

"Không ——!"

Nam nhân gào đến mất tiếng cũng chỉ mong nâng lên lòng thương hại từ cậu, Nam Thù đem nến đỏ chuyển qua lòng ngực quang lỏa, nến màu đỏ lay động giữa hai núm vú anh.

Trong miệng Lục Lê tràn ra tiếng thống khổ như cầu xin.

Nam Thù thổi tắt nến đỏ, than thở: "Thật đáng thương, muốn trốn nhưng không có cách nào thoát ra được, chỉ có thể yên lặng chịu đựng sự trừng phạt từ tôi. Chỉ là nhìn anh dáng vẻ hiện tại bất lực như vậy, tôi không muốn nhẫn nữa."

Ý thức được đồ vật đang dằn vặt anh đã rời đi, Lục Lê liền thở phào nhẹ nhõm.

Thanh niên tóc đen vén lên tóc dính đầy mồ hôi ẩm ướt trên trán Lục Lê, nói tiếp: "Từ khi nào thì bắt đầu đây… Khi nào thì bắt đầu nghĩ muốn lột sạch quần áo anh ra, giữ lấy anh, muốn nghe anh ở dưới thân tôi trần trọc rên rỉ, mà không phải dùng dao cắt mổ da thịt anh ra, nghe anh gào thét thống khổ hạ mình thấp kém như con chó cầu xin tha thứ."

Nam Thù tiến lên trước, đem nam nhân trên thân dính đầy nến lột ra, bàn tay cảm nhận được anh nhẹ nhàng run rẩy lên, không quan tâm liền cười cợt lên, bên môi cắt ra một độ cong tà ác.

Cậu tự mình nói: "Thời điểm anh kêu tôi lên giường, còn nhớ chứ? Lúc đó tôi rất muốn dùng con dao cắt cổ anh ra, để máu tươi ấm áp phun đầy ra ngoài."

Thân thể nam nhân run rẩy càng lợi hại.

Nam Thù nói tiếp: "Có điều tôi thay đổi chủ ý."

"Tôi không nghĩ nên đi giết người như thế nào, mà là đang nghĩ, ôm anh rất là ấm áp, dáng vẻ của anh khi ngủ, lại như một con mèo nhỏ dính người."

"Còn có, thời điểm cùng với anh, những ác mộng khiến người ta buồn bực cùng căm ghét đều không còn tìm đến tôi nữa."

Ngón tay thon dài an ủi hạ thân nam nhân, Nam Thù dương môi nói: "Từ từ cứng lên… Kỳ thực, như vậy không phải anh cũng thoải mái quá đi. Như thường ngày chỉ để ý trầm luân với dục vọng là tốt rồi, có điều từ hôm nay trở đi thân phận của chúng ta xoay chuyển, tôi là chủ nhân, anh là nô lệ."

Lục Lê nghe rõ ràng cậu nói câu sau cùng, lắc đầu muốn cự tuyệt.

Nam Thù đem quần lót của anh cởi ra, nhàn nhạt nói: "Từ chối vô hiệu." Ngón tay cậu khẽ gảy lên dương vật run rẩy dựng đứng thẳng lên, nói rằng: "Tuy rằng nói như vậy, có điều tôi cũng không mâu thuẫn khi phải trở thành M, cũng không ghét lắm khi phải ngậm vật này vào trong miệng."

Lục Lê dừng lại động tác muốn làm, đột nhiên nói: "Chờ một chút, mặt sau cần phải nới lỏng ra."

Khi cả hai đang nói chuyện, hai ngón tay cũng chầm chậm thâm nhập hậu huyệt chật hẹp, gặp phải lực cản cậu nhăn lông mày lại, nhẹ giọng nói: "Rõ ràng trước đó đã rửa sạch sẽ có cẩn thận nới lỏng qua, như vậy mà vẫn không được, làm sao có thể chứa được bé cưng của tôi."

Cậu đứng lên, đi tìm cái gì đó.

Lần thứ hai trở lại, trong tay liền nắm được đồ vật.

Nam Thù mở nắp chai gel bôi trơn, đổ ra lòng bàn tay, chất lỏng dịu mát từ trong bàn tay không tiếc rẻ tiến đến giữa bắp đùi nam nhân.

Lần này ngón tay tiến vào rất thuận lợi.

Nam Thù nhắm hai mắt lại, say sưa cắn nhẹ lên cổ anh: "Trong thân thể của anh, thật là ấm áp."

Tên biến thái chết tiệt.

Lục Lê dẫu môi, một câu nói cũng không muốn nói, từ bên môi tràn ra chỉ có tiếng thở dốc ám muội.

"Hình như đã đủ rồi, ba ngón tay toàn bộ đều đi vào nha." Cậu thương tiếc lại hôn một cái lên gò má Lục Lê, ngón tay thon dài vuốt nhẹ bờ môi nam nhân, ý tứ sâu xa nói: "Nô lệ, thế chủ nhân thư giải đi."

Bàn tay ở trên đầu Lục Lê nhẹ nhàng xoa, tiếp đó túm lấy tóc của anh, khiến cho nam nhân ngẩng đầu lên.

Nam Thù một bên khinh nhu đè lại đầu anh, ngữ khí động viên nói: "Xin mời anh dùng đầu lưỡi khỏe mạnh liếm bé cưng đi."

Khí tức nam tính hung hăng xâm chiếm đầy xoang mũi, bé cưng ngậm trong miệng trở nên càng thêm nóng rực, cảm giác như thâm nhập đến tận yết hầu khiến Lục Lê chỉ muốn buồn nôn, khóe mắt chảy ra nước mắt sinh lý.

Lục Lê gặp tình huống khó khăn khiến Nam Thù khẽ cười một tiếng, nói rằng: "Xem ra anh chưa từng hầu hạ qua nam nhân, đúng không?"

Trong miệng Lục Lê phát sinh âm thanh mơ hồ không rõ, nước mắt theo cằm rơi xuống đất.

Nam Thù dùng lòng bàn tay lau đi nước mắt của anh, "Sao lại khóc đáng thương như thế này." Cậu đem bé cưng của chính mình từ trong miệng nam nhân rút ra, "Cũng phải, trước đây đều là người khác hầu hạ anh, đây có lẽ là lần đầu tiên anh hầu hạ tôi, cảm giác thế nào?"

Nói xong, cậu đem bé cưng đâm mạnh mẽ chôn vào bên trong anh.

"A… A…!!!"

Nam Thù giữ chặt eo anh, cúi thân xuống hôn lên môi nam nhân, khẽ nhếch môi lẩm bẩm vài tiếng: "Trầm luân vào dục vọng đi."

…

… Thời điểm ý thức anh còn ảm đạm, tựa hồ nghe được âm thanh gì đó, một loại âm thanh rất khủng bố.

Nữ nhân tuyệt vọng khóc thảm cầu xin, hỗn hợp âm thanh kinh sợ gào thét, xoay quanh bên tai anh, thật lâu không chịu rời đi.

Lục Lê nỗ lực muốn mở mí mắt nặng nề lên, phải thử lần thứ hai, lần thứ ba, rốt cục ánh sáng mới đập vào trong mi mắt.

Anh nhìn thấy nữ nhân nằm trên đất, cả người bị dây thừng trói buộc, nữ nhân tóc vàng ngổn ngang, khuôn mặt đầy lớp trang điểm nhòe nhoẹt, nước mắt khóc tràn mi, đôi mắt cùng miệng bị tấm vải bịt kín, chỉ có thể phát sinh tiếng rên rỉ mơ hồ.

Lục Lê trừng mắt nhìn, cảm thấy tướng mạo của cô thật sự rất quen thuộc.

Thật giống như một người quen mình đã từng nhận thức.

Là ai đó…?

Đại não trì độn rốt cục bắt đầu vận chuyển, Lục Lê nhận ra người phụ nữ kia, nàng chính là Lilith.

Thế nhưng tình huống này ——

Đột nhiên Lục Lê trợn to hai mắt, anh lấy cùi chỏ đem mình chống đỡ lên, gian nan di chuyển qua phương hướng nữ nhân, nhưng bởi vì trước mắt là một hình trụ màu đen dựng đứng nên không cách nào di chuyển được.

Anh ý thức được mình bị nhốt vào trong cái lồng sắt.

Mà bên ngoài lồng sắt, là nữ nhân bị người kia bắt cóc.

"Tỉnh rồi?"

Đột nhiên Lục Lê nghe được tiếng nói quen thuộc, kinh hãi không nhịn được liền run lên một cái.

Thanh niên ẩn nấp trong bóng tối từ từ hướng về phía anh đi tới.

Lục Lê nhìn thấy trên tay cậu, con dao lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Lục Lê điên lên nắm lấy hình trụ màu đen, hỏi: "Cậu muốn làm gì?! Cậu đem cô ấy bắt cóc lại đây —— "

Thanh niên tóc đen sắc mặt bình tĩnh nhìn anh, ngồi xổm thân xuống, nắm lấy tóc nữ nhân trên đất, lưỡi dao vắt ngang trước cổ cô, ngữ khí âm lãnh, nhưng bên môi lại vung lên nụ cười yếu ớt: "Đã như thế này rồi mà vẫn còn lưu tâm ả sao?"

Lục Lê lùi về sau thét toáng lên: "Thằng điên! Biến thái! Mày đang mang tội giết người đó!"

Lưỡi dao cắt ra cổ nữ nhân yếu đuối.

Máu tươi tràn ngập vào trong võng mạc, thế giới hoàn toàn một màu đỏ đục ngầu.

Nam Thù cầm lấy con dao ném qua một bên, cậu mở ra cửa lồng sắt, đi ôm ấp nam nhân đáng thương đang run rẩy từng hồi.

Lục Lê điên cuồng nện đánh cậu, tâm tình từ tâm lý kéo dài đến sinh lý vỡ nát hoàn toàn, thân thể co giật đến nỗi ói ngay tại chỗ.

Ác ma khẽ thở dài: “Anh thuộc về tôi.”

Thằng điên đáng sợ này trong tình huống bệnh trạng như thế tuyên thệ vật có ý muốn sở hữu.

122. Chương 138

Biến thái.

Biến thái biến thái.

Lục Lê nghe được hàm răng của chính mình va chạm nhẹ nhàng lẫn nhau, anh đang sợ hãi, rất sợ hãi, thân thể không khống chế được liền run rẩy lên.

Nam Thù dùng chìa khóa mở lồng sắt ra.

Kẽo kẹt.

Theo âm thanh lanh lảnh cất tiếng cửa sắt liền mở ra, đột nhiên Lục Lê cũng run theo.

Tầm mắt Nam Thù nhìn vào lồng sắt, trên người anh không hề có bất kỳ vật che lấp nào, nam nhân đáng thương che giấu chính mình đang cực kỳ sợ hãi.

Thanh niên tóc đen ngồi xổm thân xuống, cậu ở bên ngoài lồng sắt, hướng về Lục Lê mở ra hai tay, ôn nhu dương môi nói: “Lại đây.”

Lại đây, bò đến lòng ngực em này.

Hi vọng anh ngoan ngoãn nghe theo, mà không phải giống như trước tìm đủ mọi lý do để từ chối.

Ánh mắt nam nhân chết lặng xuất hiện một tia buông lỏng, anh vẫn còn đang do dự, tự hỏi, cân nhắc, rốt cục liệu có muốn hay không tiến đến cái ôm ấp của ác ma.

Nếu như anh tiến tới có nghĩa anh thật sự đã sa đọa.

Thanh niên tóc đen bên môi mỉm cười dần dần biến mất, cậu đè thấp tiếng nói, trong giọng nói ẩn hàm ý vị nguy hiểm: “Ngoan, đừng để tôi tức giận.”

Không hề cho một cơ hội khác, nam nhân đành lựa chọn thỏa hiệp.

Anh chậm rãi nâng đầu gối lên, giống như một con sủng vật nghe lời, hướng về phương hướng Nam Thù chậm rãi bò qua.

Nam Thù cũng không giục anh, hai tay vẫn lấy tư thế mở ra, hoan nghênh anh đến.

Khi nam nhân khoảng cách chỉ cách cậu gần trong gang tấc, Nam Thù liền không nhịn được nữa đem anh kéo vào trong lòng ngực, ôm chặt lấy, như bé trai tìm được món đồ chơi ưa thích, vô cùng muốn giữ chặt lấy nó.

Đem nam nhân không nhỏ nhắn ôm lên, trên mặt Nam Thù không có nửa điểm quẫn bách, mà là ung dung nắm lấy người trong ngực, đem anh đặt xuống trên mặt bàn bóng loáng.

Mặt bàn làm từ chất gỗ có chút lạnh lẽo, cảm nhận được thân thể nam nhân khẽ run lên, bàn tay Nam Thù ở phía sau lưng anh khẽ vuốt, nhẹ giọng nói: "Không có chuyện gì, tuy rằng lúc châm nhìn thấy đáng sợ, thế nhưng sẽ có thuốc tê dành riêng cho anh, có điều sẽ đau một chút mà thôi."

Nghe được lời cậu nói, thân thể Lục Lê bỗng dưng cứng đờ, ánh mắt tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng nhìn về hướng cách đó không xa có vài món đồ đặt trên bàn.

Ngân châm lóe lên hàn quang đâm đau nhói con mắt của anh.

Trước đó anh còn không động lòng thờ ơ với mọi việc, bất chợt anh nắm chặt góc áo sau lưng Nam Thù, không cho thanh niên rời khỏi anh, trong miệng phát ra tiếng nghẹn ngào kêu to: "Không ——!"

Nam Thù hôn một cái lên bờ môi anh run rẩy, nói rằng: "Sẽ không đau đâu."

Lục Lê lắc đầu: "Không!"

Anh nhìn Nam Thù, trong tròng mắt đen nước mắt tràn mi, cầu xin thanh niên từ bỏ ý nghĩ này.

"Không được." Thanh niên liền cự tuyệt, kiên định phủ quyết thỉnh cầu Lục Lê.

"Dùng loại thuốc nhuộm này in thành hình xăm sẽ không có cách nào rửa trôi được, tôi muốn anh cả đời đều nhớ kỹ, anh là người của tôi."

Lục Lê phẫn hận trừng mắt nhìn cậu, đột nhiên buông Nam Thù ra, hai tay đẩy thanh niên một cái, muốn từ bên cạnh cậu né ra.

Nhưng thân thể anh vô cùng suy yếu, chỉ đơn giản làm hai cái động tác thôi, cũng đã thở dốc hồng hộc, căn bản không có khí lực chạy trốn.

Nam Thù chế trụ cổ tay của anh, lực đạo cường thế khiến lông mày Lục Lê nhăn lại, đem tiếng thét kinh hãi gian nan nuốt vào trong vòm họng.

Cổ tay bị trói buộc phía sau, Lục Lê bị đẩy ngã ở trên mặt bàn bóng loáng, ngón tay thanh niên hơi lạnh ở trên người anh dò dẫm cả người, khiến anh một thân run rẩy lên.

Ở bên vòng eo anh Nam Thù nhẹ nhàng vuốt ve, cảm giác được da thịt dưới tay đang rung động, thanh niên cười khẽ một tiếng, nói: "Đâm vào nơi này, anh thấy sao? Nơi này là nơi mẫn cảm nhất trên người anh đấy."

Lục Lê như hỏng mất rồi liền nói không được.

Không cho anh phản bác nữa, bên hông một trận đau đớn, chất lỏng lạnh lẽo tiêm vào bên trong thân thể anh, trừ bỏ ban đầu đau đớn ra, tiếp đó chính là cảm giác chết lặng cùng vô cảm.

Ngoại trừ gây tê ở bên ngoài, thân thể vẫn còn chịu sự khống chế từ thành phần thuốc mê.

"Không, cầu xin cậu, không…"

Nam Thù cúi thân xuống, hôn lên khóe mắt chảy ra tuyến lệ, nói rằng: "Đừng sợ, sẽ không đau."

Sau khi cẩn thận tiêu độc qua ngân châm liền xuyên thấu qua da dẻ.

"Á ——!"

Tuy rằng cậu nói là như vậy, bởi vì tác dụng của thuốc tê mà không có bất kỳ đau đớn gì, nhưng về mặt tâm lý khủng hoảng vẫn khiến Lục lê cảm giác sợ hãi.

Mồ hôi lạnh theo sống lưng anh chảy xuống.

Nam Thù thủ pháp rất thành thạo, cũng rất cẩn thận.

Trận cực hình kéo dài thật lâu, thẳng đến khi tiếng khóc Lục Lê trở nên khàn đục, hầu như không phát ra được bất kỳ thanh âm nào, Nam Thù mới dừng tay lại, tuyên bố kết thúc.

Thanh niên yêu thương hôn một cái lên khóe mắt ửng hồng nam nhân, ôn nhu nói: "Xong rồi, đừng khóc."

Từng giọt nước mắt trong suốt không ngừng chảy xuống, tròng mắt cùng chóp mũi đỏ bừng, tầm nhìn đầy hơi nước mơ hồ, để anh không thấy rõ thanh niên trước mắt, căm tức phẫn hận cũng biến thành oan ức lên án.

Nam Thù sờ lên vòng eo anh có chữ "Thù", thỏa mãn mím môi nở nụ cười, đem cravat trên cổ tay nam nhân cởi xuống, ôm lấy eo anh đem anh từ trên bàn ôm lên.

Nam Thù như đối xử với bé con nghe lời, xoa xoa tóc anh, hỏi Lục Lê: "Đêm nay muốn ăn cái gì?"

Lục Lê rũ xuống nước mắt còn dính trên lông mi, cánh tay ôm lấy sau cổ cậu, không nói một lời.

Không chiếm được câu trả lời, Nam Thù liền tự nói với chính mình: "Làm món canh xương sườn mà anh thích nhất nhé?"

Lục Lê không nói lời nào.

Nam Thù vừa giống như nhớ ra cái gì đó, lại lẩm bẩm nói: "Quên mất, đêm nay muốn…"

Cậu dùng tay lau đi vệt nước mắt trên mặt, lại lần nữa đem anh đặt trên bàn, hỏi: "Chỉ cần anh chủ động hôn tôi, liền mang anh rời khỏi phòng dưới đất này, thế nào?"

Giao dịch này đối với Lục Lê phải nói là rất có lời.

Anh cũng không biết mình ở căn phòng tối tăm không thấy ánh mặt trời dưới mặt đất này đã bao nhiêu lâu, đương nhiên là anh khát vọng muốn rời đi nơi này, phi thường phi thường khát vọng, mặc kệ muốn trả giá như thế nào đi chăng nữa.

Thời khắc nam nhân còn đang sững sờ, Nam Thù đã bắt đầu đếm ngược: "Mười, chín, tám……"

Đột nhiên Lục Lê hồi phục tinh thần lại.

Con ngươi đen còn mang theo hơi nước nhìn về phía thanh niên, anh nhắm hai mắt lại, nước mắt liền chảy xuống dưới, xẹt qua khuôn mặt, rơi xuống trên người anh.

Anh nhắm mắt lại, tiến sát vào thanh niên.

"Bảy, sáu…"

Dấu môi in trên gò má mềm mại của cậu.

Nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, trong phút chốc liền rời đi.

Nam Thù dừng đếm ngược, ánh mắt đen tối không rõ, cậu nhìn nam nhân đã mở mắt ra, lại đưa ra một điều kiện khác: "Hôn trên gò má không tính."

Lục Lê không do dự, anh lại xẹt tới, mục tiêu lần này là môi thanh niên.

Môi khẽ chạm lướt qua liền thôi, anh muốn rút người trở về vị trí cũ, lại không nghĩ rằng Nam Thù nâng mặt anh lên, đầu lưỡi cạy mở hàm răng anh, sâu sắc thêm nụ hôn này.

Sắc mặt Lục Lê đỏ bừng lên, anh bị động thừa nhận hôn môi cường hãn này, môi lưỡi quấn quýt ám muội trao đổi khí tức, nước bọt trong suốt theo cằm chảy xuống.

Nam Thù buông anh ra, đầu ngón tay ở trên môi nam nhân sưng đỏ vuốt ve, liền đem anh ôm lên, nhanh chân rời đi căn phòng dưới đất.

Cửa sắt cổ xưa được mở ra.

Lục Lê nhìn thấy vật dụng gia đình quen thuộc, ánh đèn quen thuộc, bài trí quen thuộc.

Tuy vẫn bị phong bế trong nhà, nhưng so ra với việc ở phòng dưới đất tốt hơn rất nhiều.

Anh nhìn thấy được cánh cửa kia đóng chặt.

Chỉ cần mở cánh cửa kia ra, anh liền có thể rời đi nơi này, rời đi người này.

Nam Thù theo tầm mắt của anh nhìn sang, đem đầu Lục Lê ấn xuống dưới, nhàn nhạt hỏi: "Muốn đi ra ngoài?"

Lục Lê không lên tiếng.

Nam Thù đem anh đẩy xuống ghế sô pha, dưới ánh mắt thanh niên không hề che giấu chút nào đánh giá anh, Lục Lê toàn thân trần trụi từ lâu đã không giống như trước đỏ mặt lấy tay che lấp thân thể của chính mình, mà là thản nhiên mặc cho cậu nhìn thoải mái.

Nam Thù quỳ một gối xuống đất, mở ra cái hộp trên ghế sô pha, đem một bộ quần áo lấy ra.

Quần dài màu xám bạc, áo sơ mi màu đen.

Rất xa hoa, nhưng lại là chất liệu rất thoải mái.

Nam Thù cẩn thận vì anh bận quần áo vào, nhìn thấy nam nhân đổi mới hoàn toàn, nhịn rồi lại nhẫn, vẫn là không nhịn được nhào tới, đem Lục Lê đè ở trên ghế sô pha hôn môi cọ xát một trận.

Một bên thân mật một bên vừa nói: "Thật đẹp mắt. Là của tôi, tất cả đều là của tôi."

Thật ấu trĩ.

Nam Thù ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên tường, ý thức được thời gian không còn nhiều, sửa sang một chút quần áo hỗn độn trên người nam nhân, giơ lên tấm thiệp mời để trên bàn, nói rằng: "Đêm nay chúng ta đi tham gia party."

Lục Lê giương mắt nhìn cậu, trên mặt không có biểu tình gì.

Mặt Nam Thù lập tức xụ xuống, nói rằng: "Yên tâm, ở bên ngoài anh vẫn là chủ nhân." Cậu quỳ gối bên chân Lục Lê, "Anh là S, em là M."

Lời thề giống như trung thành nhưng nghe vào bên tai Lục Lê lại hết sức buồn cười.

Nam Thù thân mật chặn ngang bế lên nam nhân, Lục Lê cúi đầu xuống, vùi vào trước ngực cậu.

Thời điểm ngồi vào bên cạnh ghế tài xế, anh nghe được Nam Thù không yên tâm uy hiếp một câu: "Đừng nên vọng tưởng chạy trốn."

Lục Lê đương nhiên biết cậu ám chỉ điều gì, bên trong phòng dưới đất đầu DVD vẫn còn lưu trữ lại đoạn video ấy, nếu như không muốn thân bại danh liệt, liền đừng mơ đến ý định chạy trốn. Anh dựa vào trên lưng ghế dựa, cảm giác trên người có chút lạnh, liền mệt mỏi nhắm hai mắt lại.

Ý thức dần dần trở nên mơ hồ.

Xe dừng lại ở trước cửa hội sở.

Lục Lê giật mình tỉnh giấc.

Nam Thù đem chìa khóa xe giao cho người phục vụ, Nam Thù muốn đem Lục Lê ôm ra liền bị anh cự tuyệt, lắc đầu vô cùng chống cự, nhỏ giọng nói: "Tôi muốn chính mình tự đi."

Vốn tưởng rằng Nam Thù sẽ rất tức giận, nhưng lần này thanh niên lại gật gật đầu, rất thống khoái đáp

ứng: “Được rồi.”

Tuy rằng nói như vậy, nhưng lúc Lục Lê xuống xe cậu vẫn đỡ lấy anh, thân mật ôm lấy eo anh.

Lần party này cùng với hai lần trước đều khác nhau, lần này khách không thể tuyển chọn những người khác làm bạn lữ, mà là chính mình cùng nô lệ ngồi xuống đất lộ thiên chơi một hồi kích thích play, ai là người có lực hấp dẫn chú ý nhất, đạt được giải xuất sắc còn nhận được cúp lưu niệm.

Có không ít người đã dẫn đầu đi tiên phong.

Lục Lê vừa đi vào cái nơi tỏa ra mùi hủ bại dâm mỹ đầu liền đau như búa bổ.

Căn phòng này rất lớn, rất rộng rãi, đỉnh chóp trần nhà chế tác từ pha lê, có thể nhìn thấy bầu trời đầy sao.

Nam Thù đem anh đẩy ngã trên ghế sô pha, quỳ gối trước mặt muốn cởi giầy anh ra, Lục Lê ngăn cản cậu cử động, cự tuyệt nói: “Không.”

Không nghĩ, không cần.

Rời đi nơi này.

Nam Thù gỡ ra từng ngón tay của anh, nói rằng: “Nơi này không phải chỗ anh thích nhất sao? Dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi người khi làm tình sẽ càng thêm phần hưng phấn hơn.”

Lục Lê lắc đầu phủ quyết lời cậu.

Lục Lê cảm thấy một trận rét run, anh vung mở tay Nam Thù, ôm chặt thân thể của chính mình, lung tung mở miệng: “Không, dẫn tôi đi, rời đi…”

Như đưa thân mình đặt vào băng thiên tuyết địa lạnh giá.

Trong hoàn cảnh ồn ào như vậy, Lục Lê cũng có thể nghe được hàm răng chính mình va chạm lập cập lẫn nhau.

Sợ hãi cùng rét run đan xen vào nhau.

Lại một lần nữa anh nhắm hai mắt lại, hốc mắt chua xót, mệt mỏi không muốn nói thêm điều gì nữa.

(Hết chương 138)

123. Chương 139

Lúc này Nam Thù mới phát hiện trên mặt nam nhân đỏ ửng không bình thường, cậu đứng lên, hai tay nâng mặt Lục Lê lên, đem cái trán chống đỡ tới, quả nhiên cảm nhận được nhiệt độ nóng bức kinh người truyền tới từ nam nhân.

Phát sốt rồi.

Đây cũng khó trách, bỏ qua sinh lý bị dằn vặt tạm thời không nói tới, ngày hôm nay còn xăm hình, mỗi ngày dạy dỗ nhất định để lại trong lòng anh một nỗi niềm thống khổ không thể tả.

Nam Thù từ bỏ ý nghĩ ngày hôm nay muốn khống chế nam nhân.

Toàn thân Lục Lê như rơi vào hầm băng, anh lắc lắc cái đầu nặng nề, mở mắt ra nhìn thanh niên, há miệng thở dốc, phun ra một câu nỉ non làm nũng: "Mang tôi rời đi."

Nam Thù vẻ mặt nghiêm túc ừ một tiếng, chỉ để bàn tay chặn ngang trên trán anh, một giây cũng không trì hoãn, đem nam nhân vô lực tựa ở trên ghế sô pha chặn ngang ôm lên.

Xung quanh những dã thú đang chìm đắm trong mùa giao phối chìm nổi vào bên trong dục vọng.

Lục Lê dựa vào trước ngực thanh niên, trong tay nắm lấy một góc áo, trong thế giới trời đất quay cuồng này liền nặng nề nhắm mắt lại, đem hết thảy mọi điều cùng anh ngăn cách ở bên ngoài.

Khi được Nam Thù ôm, anh lại sinh ra một cảm giác quỷ dị ỷ lại cùng an tâm.

Khi được Nam Thù đặt xuống ghế phụ, Lục Lê còn nắm lấy góc áo cậu không chịu buông tay.

Nam Thù hôn một cái lên bờ môi nam nhân trắng bệch, nắm chặt bàn tay Lục Lê nóng bức đến kinh người, muốn anh buông tay ra, khuyên dỗ nói: "Ngoan nào, tôi mang anh về nhà."

Lục Lê vẫn không chịu buông ra.

Con ngươi đen tràn ngập thủy quang nhìn về phía Nam Thù, cảm giác mất đi an toàn lại lẻ loi, như con mèo nhỏ khát vọng được chủ nhân động viên an ủi, biểu tình yếu ớt kia khiến Nam Thù đột ngột sinh ra cảm giác yêu thương chi tâm, cậu sờ lên đỉnh đầu nam nhân mềm mại, nói rằng: "Đừng nghịch."

Ngữ khí ôn nhu, nhưng động tác trên tay không thể nghi ngờ gì cứng rắn đến cường ngạnh.

Cậu đem lưng ghế dựa phía sau Lục Lê điều chỉnh thấp xuống, áo khoác trên người cũng cởi ra, khoác đến trên người anh, tiếp đó lái xe đi về nhà.

Lục Lê nằm trên ghế ngồi, nghe âm nhạc trong xe êm dịu, nhìn gò má thanh niên tóc đen, trong cơn hỗn loạn liền ngủ thiếp đi.

Bên trong ý thức mơ hồ, anh cảm giác mình từ chỗ chật hẹp được đưa đến giường lớn mềm mại.

Rất nhu rất mềm, giống như nằm trên một tầng vải bông.

Trên mu bàn tay bỗng dưng cảm giác được cơn đâm đau nhói, chất lỏng lạnh lẽo theo mạch máu chuyển vào bên trong thân thể anh, Lục Lê run lập cập một hồi, chỉ là cơn lạnh lẽo này không có kéo dài bao lâu, ngay sau đó liền có xúc cảm ấm áp kề sát trên cánh tay của anh, đem một chút lạnh giá đó đuổi đi.

Nguyên bản Lục Lê lông mày nhăn lại đột nhiên giãn ra, không tự giác hướng về nguồn nhiệt dựa vào.

Có bàn tay động viên nhẹ nhàng vỗ về sau lưng anh.

Lục Lê lại lâm vào trong cơn ngủ say.

Anh nhìn thấy một mảnh bóng đêm yên tĩnh, còn nghe được dưới bóng đêm truyền đến tiếng vang ầm ĩ.

Trong bóng đêm chập chờn ánh đèn mờ nhạt chớp tắt mãnh liệt, âm thanh đánh đập không thương tiếc, hỗn hợp tiếng nữ nhân gào thét cùng chửi bới, khiến Lục Lê kinh hồn bạt vía, chỉ có thể ôm chặt lấy bé trai trong lòng ngực vẫn còn đang run rẩy, như vậy mới có điểm sức mạnh để bảo vệ bé.

Tuy rằng rất sợ hãi, nhưng cậu vẫn dùng ngữ điệu đối với bé trai nói: “Sẽ không có chuyện gì nha, chỉ là mẹ tính tình có chút nóng giận trong người, có đôi khi bà ấy cũng đánh chú Tôn đấy thôi.”

Có lẽ nghe được cậu nói đến tên người ấy, cậu cảm giác được bé trai trong lòng ngực đột nhiên run rẩy lên.

Lục Lê hoảng loạn ngừng miệng, bên trong bầu không khí căng thẳng lung tung mở miệng: “Lần trước chú Tôn chỉ chơi cùng với em mà thôi, chơi cái trò chơi gì mà cởi quần áo ra đó, ừm… Ông ta chỉ là thích em, thế nhưng, thế nhưng sao em lại không thích ông ta? Sau đó nhìn thấy ông ta lại không để ý ổng, hầy, anh đang nói cái gì thế này.”

Cậu ảo não cốc vào đầu mình, vẻ mặt uể oải.

Không biết bé trai có đem lời nói của cậu nghe vào tai hay không, bé chỉ ôm chặt lấy Lục Lê, đem cằm gác lên trên bả vai thiếu niên, tiếng nói nhỏ giọng run rẩy lên: "Em không muốn đi, em không muốn rời đi, anh, đừng để bà ấy dẫn em đi."

Lục Lê động viên vỗ lên lưng bé trai, nhẹ giọng nói: "Không có chuyện gì, em đến trốn bên trong ngăn tủ, mẹ sẽ không tìm được em." Nói xong, cậu cẩn thận từng li từng tí một đưa bé trai đặt trong tủ quần áo, đối với bé làm động tác im lặng, như thường ngày còn tặng kèm một nụ cười tỏa nắng.

Bé trai đi chân trần ngồi vào trong đống quần áo cũ, ôm chặt hai đầu gối, buông xuống mí mắt vẫn còn lưu lại bóng tối nhàn nhạt.

Không biết tại sao, Lục Lê nhìn bé trai, cảm giác có chút gì đó không đúng.

Nhưng cậu lại tìm không ra được điểm không đúng là ở chỗ nào.

Trong chớp mắt chỉ nghe được một tiếng va chạm thật lớn, cửa khóa chốt kỹ liền bị thô bạo đá văng ra, Lục Lê sợ đến nỗi cả người run rẩy lên, nơm nớp lo sợ nhìn nữ nhân đứng bên ngoài cửa, còn có mẹ cậu đứng ở phía sau, bình tĩnh nhìn ba dượng của bọn họ.

Trên mặt nam nhân còn mang theo vết thương mới tinh, ông đối diện với ánh mắt Lục Lê, hướng về cậu khiêu khích nhướng lông mày.

Nữ nhân nắm chặt gậy gỗ trong tay, chỉ tiếc mài sắt không thành thép đánh túi bụi về phía thiếu niên, vừa phẫn nộ liền mắng: "Ai cho mày bảo vệ nó! Ai cho mày bảo vệ nó! Cái thằng tiện chủng kia đáng lẽ phải đem nó đi! Để nó ở đây ăn nhờ ở đậu lâu như vậy, cũng coi như không làm thất vọng người cha đáng chết của nó đi!"

Lục Lê che đầu lại liền giải thích: "Mẹ, chẳng phải nói ông ta chỉ là ba nuôi thằng nhỏ thôi sao, sao người vẫn còn nóng tính như vậy chứ!"

Gậy gỗ thô bạo đánh trên lưng cậu, Lục Lê đau đến nỗi hít một ngụm khí lạnh, không cần nhìn cũng biết chắc chắn sẽ để lại một mảnh xanh tím rộng lớn trên lưng.

Khẳng định là lão cha già kia đã nói gì đó với bà.

Lục Lê nhịn đau khom lưng xuống, phẫn nộ trừng mắt nhìn người cha dượng vẫn ung dung đứng đó.

Nữ nhân đánh đến như lên cơn nghiện cái gì cũng đều không nghe lọt, bà đẩy Lục Lê ra, như điên rồi đi tìm kiếm hình bóng bé trai.

Khi bà muốn mở ra tủ quần áo, Lục Lê xông lên phía trước che chắn lại, lần đầu đối với nữ nhân mất

khống chế hô to: “Không được dẫn nó đi! Con không cho phép!” Lời lẽ thẳng thắn đanh thép, sau đó cậu lại hạ thấp giọng xuống nói, “Mẹ, để con chiếu cố nó đi, con thích nó, nó là em trai con mà…”

Bốp.

Giống như một món đồ rơi xuống đất, trong phòng không lớn đột nhiên yên tĩnh dị thường.

Lục Lê trợn to hai mắt, không thể tin được nhìn nữ nhân đối diện.

Tay cậu run rẩy sờ lên đỉnh đầu, bàn tay tiến đến trước mắt, nhìn thấy trên tay màu máu đỏ tươi chói mắt đến cực điểm.

Nữ nhân tựa hồ cũng ngây người, gậy gỗ trên tay vẫn duy trì động tác công kích.

Máu tươi chảy qua khóe mắt của cậu, Lục Lê lảo đảo một chút, choáng váng té ngã trên mặt đất.

Đau nhức xâm nhập đến từng hồi.

Lục Lê há to miệng, nước mắt rơi như mưa, nằm trên đất không một tiếng động rên rỉ nào.

Bé trai trốn trong tủ treo quần áo phát hiện bên ngoài khác thường, bé đẩy ra cửa tủ treo quần áo, nhìn thấy trên đầu cùng trên mặt thiếu niên chỉ toàn một màu máu đỏ tươi.

Bé đột nhiên ôm chặt khuôn mặt vặn vẹo, dùng hai tay che kín con mắt mình, một tiếng thét gào chói cả màng tai, nước mắt không hề có điềm báo trước chảy xuống, giọt nước mắt ấm áp nhỏ xuống trên mặt Lục Lê.

Lục Lê gian nan mở mắt ra, cậu nỗ lực cong lên khóe môi, dùng câu nói thường ngày đùa giỡn nói: “Không có chuyện gì… Sẽ không chết đâu…”

Đừng khóc.

Sao lại khóc thương tâm đến như vậy?

—— Em trai thân ái của anh, là người anh thương nhất, anh rất yêu em.

Lục Lê đầu đầy mồ hôi giật mình tỉnh lại, anh thở hổn hển, nhìn lên đỉnh đầu thấy được hoa văn quen thuộc trên trần nhà, lúc này mới ý thức được tình cảnh mình vừa gặp phải chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Mộng cảnh chân thực đến đáng sợ.

Anh phát hiện có một cánh tay vắt ngang qua người mình, thanh niên tóc đen ôm lấy anh, hai mắt cậu nhắm chặt, Lục Lê quay đầu nhìn cậu, cậu cũng vừa vặn mở mắt ra, hai người nhìn đối diện lẫn nhau.

Nam Thù làm động tác trước tiên, cậu để bàn tay lên trên trán Lục Lê, vẻ mặt vốn nghiêm túc bất chợt thả lỏng ra, nói rằng: "Đã hạ rốt rồi."

Lục Lê không nói gì, giật giật thân thể có chút cứng đờ, anh nhìn đồng hồ treo tường, hiện tại bây giờ là hai giờ khuya.

Nam Thù từ trên giường ngồi dậy, hỏi anh: "Đói bụng sao? Muốn ăn cái gì?"

Ở phương diện ăn uống này, Nam Thù sẽ không chậm trễ phục vụ anh.

Lục Lê lắc đầu một cái, bộ dáng mệt mỏi uể oải không muốn ăn gì cả.

Không biết tại sao, anh nhìn Nam Thù, đột nhiên nước mắt liền rơi xuống.

Lúc Nam Thù chạm tới gương mặt anh, Lục Lê mới cảm giác được trên mặt mình ướt át.

Nam Thù lau đi nước mắt của anh, hỏi: "Khóc cái gì?"

Lục Lê giương mắt nhìn cậu, bỗng nhiên nhớ tới quan hệ hiện tại của hai người, duỗi tay ra nắm lấy góc áo Nam Thù, trong giọng nói mang vẻ cầu xin: "Tôi không muốn trở lại phòng dưới mặt đất, chỉ cần trở lại nơi đó tôi lập tức sẽ phát điên, Nam Thù, xin cậu hãy thương xót tôi, tôi không muốn đi, tôi không muốn trở về."

Nam Thù lẳng lặng nhìn anh, tựa hồ đang tra xét lời nói chân thực của Lục Lê.

Hay là cậu không nghĩ tới nhanh như vậy nam nhân đã đầu hàng rồi.

Không nghĩ tới nhanh như vậy liền bẻ gãy được tính tình ngạo mạn ngông ngênh của nam nhân.

Không nghĩ tới.

Hai tay Nam Thù nâng mặt anh lên, tóc mai vành tai thân mật chạm vào nhau, đưa ra lời hứa hẹn: "Chỉ cần anh nghe lời, tôi sẽ không đem anh nhốt vào căn phòng dưới đất."

Hôn môi triền miên khiến hơi thở Lục Lê có chút bất ổn, nghe được lời thanh niên nói anh vẫn còn đang do dự, cũng đang suy tư giao dịch này mình có lời hay không.

Ý thức được quyền chủ đạo từ xưa đến nay chưa bao giờ đặt ở trên người mình, trên mặt Lục Lê né qua một tia giãy dụa, nhưng cuối cùng vẫn là gật gật đầu, thỏa hiệp nói: "Tôi nghe lời."

Vừa dứt lời, Lục Lê liền nhìn thấy trên mặt Nam Thù biểu tình mừng như điên, chỉ là biết rõ bệnh trạng biến thái này có ý muốn sở hữu chiếm dục cao, Lục Lê cũng nhìn ra được dưới lớp vẻ mặt này che dấu dục vọng đen tối.

Trong lòng đột nhiên dâng lên một luồng sợ hãi, khiến phía sau lưng Lục Lê lạnh toát cả người.

Người này, thật là đáng sợ.

Tay Nam Thù hiếm thấy khẽ run lên, cậu đem Lục Lê ôm vào trong lòng ngực, lộ ra một nụ cười vặn vẹo, khẽ thở dài hài lòng: "Ngoan."

Sau đó ba ngày liền trôi qua.

Từ sau ngày hôm đó, Lục Lê không còn trở lại căn phòng dưới đất như địa ngục đó nữa, ngoại trừ Nam Thù vẫn đem anh nhốt ở trong nhà, tựa hồ sinh hoạt lại trở về quỹ đạo, cùng trước đây không có sự khác biệt.

Lục Lê cảm giác mình như động vật nhỏ được Nam Thù nuôi nhốt.

Mỗi ngày ngoại trừ ngủ chính là ăn, à, còn có bị Nam Thù chịch nữa.

Tuy rằng xuất phát từ nội tâm Lục Lê không thích loại hành vi tình dục này, nhưng đã từng nếm trải những thủ đoạn dạy dỗ từ Nam Thù, mới cảm thấy đơn thuần chỉ bị chịch đã là thật sự may mắn lắm rồi.

Những đạo cụ trong căn phòng dưới đất kia, Lục Lê một chút đều không muốn hồi tưởng lại.

Không biết Nam Thù dùng thủ đoạn gì, Lục Lê không đi công ty lâu như vậy, mất tích lâu đến thế, chưa từng thấy một người nào đến tìm anh. Hơn nữa nữ nhân tóc vàng kia… Lilith mất tích, cũng không thấy cảnh sát đến gõ cửa hỏi thăm.

Thế giới phẳng phất chỉ còn dư lại hai người bọn họ sinh hoạt bên trong căn nhà này.

124. Chương 140

Rõ ràng Nam Thù còn rất nhiều thủ đoạn, Lục Lê không dám đi trêu chọc cậu. Anh hiện tại lựa chọn duy nhất chính là thuận theo cùng thỏa hiệp, sau đó ở bên trong gian phòng này bị Nam Thù giam cầm cả đời, an nhàn vượt qua quãng đời còn lại.

Thế nhưng Lục Lê không muốn.

Mỗi ngày anh đều cắn răng nhẫn nại, mỗi lần nghe được bên tai độ HE từ từ tăng lên, sẽ vô cùng hân hoan muốn nhảy nhót, cỗ tâm tình vui sướng này đều khiến anh muốn quên đi Nam Thù đang bên cạnh mình.

Chỉ là ở bề ngoài, anh vẫn rất biết nghe lời, giống như Nam Thù đã từng nghĩ tới, bẻ gãy đi cánh chim kiêu ngạo, sẽ không còn có ý nghĩ rời đi bên cạnh cậu.

Hệ thống thở dài nói: "Không nghĩ tới kỹ thuật diễn của anh lại tăng lên không ít."

Lục Lê không phản ứng nó.

Trên thực tế, hệ thống đột nhiên biến mất lâu đến như vậy, lại đột nhiên xuất hiện ghé vào lỗ tai anh ồn ào, Lục Lê cũng không thèm phản ứng nó.

Lục Lê không để ý tới nó, hệ thống cũng không hoảng loạn, chỉ lầm lũi nói: "Độ HE 80." Nó như nói cho Lục Lê nghe, cũng như nói cho chính mình nghe. Đột nhiên lại hỏi Lục Lê, "Anh muốn ở lại thế giới này sao?"

Thời điểm Lục Lê nghe nó nói lời này, anh đang bị Nam Thù ôm vào trong ngực, ngoan ngoãn dựa vào trên người thanh niên, ngồi ở trên ghế sô pha cùng nhau xem trên TV đang trình chiếu phim trinh thám.

Bộ phim trinh thám rất xuất sắc, chính là xem quá nhiều nên thành ra ngán ngẩm. Lại giống như anh cùng Nam Thù dây dưa lâu đến như vậy, kỳ thực trong lòng anh cũng rất ngán ngẩm.

Lục Lê không trả lời, anh hết sức chuyên chú nhìn chằm chằm lên màn hình TV, cật lực bỏ qua Nam Thù đối với anh động tay động chân.

Hệ thống nở nụ cười một tiếng, âm thanh điện tử cười lên rất cứng ngắc, nghe như một người đang thở dài: "Đương nhiên, nếu như anh muốn lưu lại, tui cũng không đồng ý."

Lục Lê không thể nhịn được nữa chụp lấy tay Nam Thù đã luồn vào trong áo anh, đồng thời hỏi hệ thống: "Mày có ý tứ gì?"

Hệ thống lại không để ý anh, anh không để ý đến tui thì tui cũng không thèm để ý anh, đúng là đáng khinh.

Chịu thua rồi.

Chỉ sau vài giây, Lục Lê liền bị đẩy ngã ở trên ghế sô pha, Nam Thù duỗi ra đầu lưỡi khẽ liếm cắn cổ anh, cởi ra cổ áo anh. Lục Lê đặt hai tay nắm chặt thành quyền bên thành ghế, vài lần do dự, nhưng cuối cùng lại không đem thanh niên trên người đẩy xuống.

Thật sự là bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đều có thể động dục.

Lục Lê hơi ngửa đầu, trên người anh chỉ mặc một kiện áo sơ mi hơi dài, dưới thân hoàn toàn trống trơn, ban đầu Nam Thù còn dự định không cho anh bận đồ, đây là Lục Lê cật lực tranh đấu mới được ưu đãi này.

Trước đó không lâu, Nam Thù còn đè lên người anh làm trên bàn sách một lần, lúc này địa phương sắp bị tiến vào đã mềm mại ướt át, có thể đem ngón tay dễ dàng đưa vào.

Thân thể bị dạy dỗ đặc biệt mẫn cảm lại không chịu nổi bất kỳ khiêu khích nào, Lục Lê không nhẫn nại được đưa tay ra vòng lấy ôm Nam Thù, bàn tay ở phía sau lưng cậu khẽ vuốt, không hề có một tiếng động thúc giục.

Hô hấp thanh niên tóc đen rõ ràng trở nên hỗn loạn, Lục Lê từ trong tròng mắt đen của cậu nhìn thấy dục vọng thiêu đốt, tiếp đó liền không đành lòng nhìn thẳng quay đầu đi, tùy ý Nam Thù muốn làm gì thì làm.

Dằn vặt không biết đã bao nhiêu lâu, Lục Lê kiệt sức thở hổn hển, Nam Thù còn hôn lên bả vai của anh, không chút nào thỏa mãn muốn tới một lần nữa.

Như thế mà còn nhịn được thì không phải là anh nữa.

Lục Lê tát một cái lên mặt cậu, tức giận nói: “Cậu đủ rồi.”

Mẹ nó súc sinh, chỉ biết làm làm làm.

Một cái tát này không có bao nhiêu sức mạnh, gương mặt Nam Thù trắng nõn tuấn tú trong khoảnh khắc liền hiện lên dấu tay sưng đỏ. Thanh niên tóc đen bỗng dưng dừng động tác lại, hơi nheo mắt nhìn về phía anh, bầu không khí ám muội đột nhiên đông lạnh xuống.

Đây là lần đầu tiên Lục Lê phản kháng lại Nam Thù.

Chính anh cũng bối rối, nháy đôi mắt vô tội nhìn Nam Thù một chút.

Trên bàn tay Lục Lê còn có chút nóng rát, anh bỏ qua một bên ánh mắt Nam Thù nhìn sang, mi mắt rũ

xuống, làm ra dáng vẻ ngoan ngoãn, giống như vừa nãy người đánh cậu không phải là anh.

Nam Thù khẽ cười một tiếng, đem cái tay Lục Lê muốn ẩn giấu kia nắm trong tay, đặt ở bên môi khẽ hôn, thoạt nhìn tâm tình còn rất tốt.

Lục Lê kinh hồn bạt vía lén lút liếc cậu một cái, thấy Nam Thù quả nhiên âm tình bất định giống như thường ngày, lại ở trong lòng mắng một tiếng biến thái, đoán không ra tâm tư cậu ta đang nghĩ gì.

Biến thái không có ý định làm khó dễ anh, ngược lại thanh âm nhu hòa hỏi: "Em biết anh mệt mỏi rồi, có muốn ăn gì không?"

Ăn ăn ăn, lúc nào cũng chỉ biết đến ăn.

Ăn xong liền mần.

Giống như heo.

Lục Lê hiển nhiên không có hứng thú ăn, sau khi Nam Thù đứng dậy chính mình ở trên ghế sô pha trở mình, cuộn tròn thân thể đưa lưng về phía cậu.

Tay Nam Thù vuốt ve trên tấm lưng dày đặc đầy dấu hôn tình sắc, chậm rãi vuốt nhẹ, mắt sắc ám trầm.

Lục Lê bị cậu sờ cả người run lên một cái, sợ Nam Thù lại thay đổi chủ ý muốn chịch anh, liền cuống quýt mở miệng: "Tôi muốn ăn canh xương sườn."

Nam Thù nhàn nhạt ừ một tiếng, liền đem móng heo làm càn thu trở về, đứng dậy đi nấu cơm.

Lục Lê eo nhức lưng đau ngồi dậy, nhìn ngoài cửa sổ bầu trời xám xịt, trong lúc vô tình trước mắt xẹt qua chú chim yến bay ngang, nhẹ nhàng thở phào một cái.

Không có internet, không có người giao tiếp, không có tự do, chỉ cần ở trong gian phòng này liền không có bất kỳ vật dụng nào cả.

Lúc ngây ngốc chỉ nhìn thấy Nam Thù, trò chuyện với nhau chỉ có Nam Thù, có thể dựa vào, cũng chỉ có Nam Thù.

Theo lý mà nói nếu như người bình thường bị đối xử như thế, khẳng định đã sớm điên rồi, nói không chừng sẽ cùng với người giam cầm anh đồng quy vu tận, chết cũng muốn kéo người đó chịu tội thay.

Thế nhưng Lục Lê không có, tuy rằng tinh thần anh mỗi ngày không thể nào tốt hơn được (đương nhiên phần lớn đều do Nam Thù áp bức anh), cũng giống như Nam Thù làm ra bộ dạng thỏa hiệp cùng nhượng bộ, nhưng không biết vì cái gì, đều đem lại cho người khác một loại cảm giác "Không đáng kể".

Không đáng kể, cậu muốn yêu sao thì tùy.

Anh không để ý.

Anh tự cho là "Thuận giả thành chương" đóng vai nhân vật này thật tốt, nhưng lại không nghĩ tới Nam Thù đã sớm nhìn thấu trò khôn vặt vãnh này.

Lục Lê phát hiện gần đây thái độ Nam Thù đối với anh bắt đầu có sự biến hóa.

Từ trước đều lấy cường ngạnh cùng thủ đoạn chinh phục, mà không biết bắt đầu từ khi nào, Nam Thù bắt đầu dùng thế công dụ dỗ anh. Nếu như từ trước đối xử với Lục Lê hết thảy đều tỉ mỉ chu đáo, hiện tại chính là bản nâng cấp · chu đáo tỉ mỉ.

Lục Lê còn phát hiện tên biến thái chết tiệt trở nên đặc biệt đáng sợ.

Nửa đêm anh mơ hồ mở mắt ra, đột nhiên liền nhìn thấy Nam Thù mở to đôi mắt một điểm đều không thấy buồn ngủ, nhìn chằm chằm không chớp mắt nhìn anh, kinh sợ đến mức Lục Lê toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Sau lần đó bị phát hiện, Nam Thù liền giả bộ nhắm hai mắt lại, dựa ở trên người Lục Lê, đưa cánh tay ra vòng lấy anh.

Lục Lê mắt cũng mông lung buồn ngủ liền nhắm hai mắt lại.

Chỉ là anh rõ ràng cảm giác được, Nam Thù không ngừng nắm chặt cánh tay anh, còn nhẹ nhàng run rẩy lên. Lục Lê cũng có thể cảm nhận được tâm tình cậu hoảng sợ, sợ hãi mất đi tâm tình, còn có hai loại tâm tình qua đi đó là chiếm hữu nồng đậm cùng cuồng khống chế dục.

Lục Lê biết, anh đều biết hết.

Tuy rằng nhìn cậu không tim không phổi, nhưng anh biết rõ Nam Thù quan tâm anh, thích anh, không thể mất đi anh.

Như vậy lấy tình cảm yêu đương vặn vẹo, hiện tại Lục Lê cũng không giống như vừa mới bắt đầu liền mâu thuẫn nữa.

Thế nhưng…

Thế nhưng anh ý thức được chính mình nhất định phải làm chút gì đó, mới có thể làm cho độ HE đang trong giai đoạn thất nút cổ chai càng tăng trưởng nhanh hơn, như vậy mới có thể nhanh lên một chút rời đi thế giới này.

Lục Lê yên lặng cúi đầu uống chén canh xương sườn, đột nhiên bả vai ghìm xuống, bên tai truyền đến âm thanh thanh niên hờ hững: "Đang suy nghĩ gì?"

Lục Lê lắc đầu, dùng đũa gắp một miếng xương sườn bỏ vào trong miệng nhai.

Nam Thù lại không hề ăn cơm, chỉ chống cằm nhìn anh, càng xem càng cảm thấy thích, nhịn không được tiến lại gần, hôn lên môi nam nhân một cái.

Sợ đến nỗi miếng xương sườn rớt xuống dưới mặt đất luôn rồi đó!!!

Nam Thù chưa đã thèm liếm liếm môi, nói rằng: "Em nhớ rõ ngày mai chính là sinh nhật anh."

Lục Lê lại đem miếng xương sườn khác gắp lên, bắt đầu gặm.

Nam Thù cũng không thèm để ý Lục Lê có để ý cậu hay không, ý tứ sâu xa hỏi: "Cái kia, anh muốn ăn bánh kem dạng nào? Chocolate, bơ, hay vẫn là trái cây?"

Sao tên biến thái này không hỏi mình có nguyện vọng gì chứ!?

Lục Lê liếc cậu một cái, lại bị ánh mắt cực nóng hổi làm sợ hú hồn.

Cái ánh mắt này… Không đúng lắm.

Như nóng lòng muốn thử, dáng vẻ hai mắt tỏa ánh sáng, rõ ràng có mưu kế gì đây.

Nam Thù cười cợt, hỏi: "Bánh kem trái cây, thấy thế nào?"

Lục Lê đối với đồ ngọt từ trước đến giờ không có hứng thú, liền tùy ý gật gật đầu.

Chính là vào đúng ngày sinh nhật của anh, rõ ràng Nam Thù khi mua bánh kem đã có ý đồ chân chính, thậm chí Lục Lê muốn đem bánh kem ném tới trên mặt cậu.

Nam Thù đặt trước hai cái bánh kem, một cái để ăn, một cái để dùng việc khác.

Thời điểm Lục Lê bị đẩy ngã trên bàn ăn, nội tâm hết sức từ chối. Bởi vì anh không biết trên bàn ăn có dầu mỡ hay không, có hay không dính lên trên người mình. Có điều nghĩ lại Nam Thù cũng có chứng bệnh thích sạch sẽ khẳng định đã sớm đem bàn ăn lau sạch sành sanh, lúc này mới từ trong cảm xúc chán ghét mới thoát ra bên ngoài.

Trong nháy mắt Nam Thù đã đem anh cởi sạch sẽ, dùng sợi dây ruy băng đỏ trói hai cổ tay buộc lên trên đỉnh đầu, cánh môi ẩm ướt hôn từ trên môi kéo dài xuống phía dưới, ở cần cổ của anh nhẹ nhàng gặm cắn,

Lục Lê rũ mắt xuống, trong miệng kiềm chế phát sinh tiếng thở dốc.

Không cự tuyệt, còn có hơi chút chủ động.

Anh biết đây là lúc Nam Thù thích nhất.

Miếng bơ thuần trắng bôi lên trước ngực, phía trên điểm xuyết lên trái dâu tây đỏ tươi, Nam Thù ngậm lấy trái dâu tây, đem bơ xung quanh quét hết vào trong miệng, hàm răng nho nhỏ nhô ra cọ xát trên điểm mẫn cảm.

Ôi trời ơi.

Lục Lê cảm giác được hạ thân chính mình không có bất kỳ an ủi nào đã bắt đầu chậm rãi trở nên hưng phấn lên.

Ngón tay hơi lạnh đi vào huyệt khẩu, một trái dâu tây theo ngón tay đưa vào chậm rãi thả vào trong, ngay sau đó, một vật cứng nóng rực khác gấp đến nỗi không chờ nổi liền đâm vào.

Lục Lê "A" một tiếng kêu lên đầy sợ hãi, sau đó cắn vào môi dưới, nhưng trong miệng vẫn cứ tràn ra tiếng ám muội rên rỉ.

Nam Thù nâng mặt anh lên, trao đổi một cái hôn môi triền miên sâu sắc.

Lục Lê bị miệng cậu tràn ngập mùi bơ ngọt ngào chán ghét hun cho đến chết rồi.

Hỗn hợp nước dâu tây như chất bôi trơn, theo bắp đùi anh chảy xuống dưới.

Trải qua vụ sinh nhật nghĩ lại thấy mà kinh khiến anh đúc kết được kinh nghiệm, từ nay về sau sẽ không làm tiệc sinh nhật phá cách nữa.

Hôm nay, Nam Thù nói muốn đi ra ngoài.

Cái tên này mỗi lần đi ra ngoài đều nói năng rất trịnh trọng.

Lục Lê thuận miệng lên tiếng, mỗi lần tên biến thái này đi ra ngoài cửa không khác nhau là bao, trong nhà hết thảy quản chế vẫn còn đó.

Nam Thù đem mặt anh chuyển qua, đợi khi hai người đối diện nhìn nhau, mới nói: "Chờ em trở lại."

Ánh mắt đó, giọng nói kia, rõ ràng là nói nếu như tôi về đến nhà mà không thấy anh, tôi sẽ vác theo con dao dài bốn mươi mét đi chém anh đấy nhé.

Lục Lê phản xạ tính mở miệng nói: "Đi sớm về sớm."

Nam Thù liền nở nụ cười, mi mắt cong cong, hôn Lục Lê đến không thở nổi mới thả anh ra, lặp lại lời nói: "Chờ em trở lại."

Lục Lê đáp ừ.

Nhưng tầm mắt anh lại bay tới bên ngoài cửa sổ.

125. Chương 141

Lục Lê nhìn Nam Thù đi ra cửa, sau khi tiếng cửa đóng rầm một tiếng, anh mới thu hồi tầm mắt, hồi tưởng lại trước khi đi Nam Thù còn cảnh cáo cùng ánh mắt nguy hiểm, đột nhiên Lục Lê cảm giác mình có chút mệt mỏi.

Hai người luôn dây dưa như vậy là có ý gì chứ.

Anh ngồi trên ghế sô pha hai tay ôm chặt đầu gối, ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ phía chân trời một màu thuần trắng, bỗng nhiên đối với hệ thống nói: "Tao chuẩn bị chạy đi đây, mày có giúp tao hay không?"

Hệ thống do dự một chút, tiếp đó lại giả ngu hỏi: "Anh muốn nói chuyện cùng tui?"

Lục Lê: "... Đúng."

Hệ thống nói: "Anh cảm thấy tui sẽ giúp ư?"

Lục Lê chắc chắn nói: "Mày sẽ giúp."

Nhưng hệ thống đánh nát hi vọng của anh: "Anh là muốn chạy trốn đi ư, rồi sau đó để cậu ta đem anh bắt về cưỡng bức dạy dỗ anh cả trăm lần, sau đó đánh gãy chân anh, để anh không bao giờ có thể tiếp tục có ý nghĩ chạy trốn nữa?"

Thần linh ơi thật là đáng sợ, tại sao hệ thống lại biết được những bước đi tên biến thái rõ ràng đến như vậy.

Lục Lê trầm mặc càng lâu, anh hỏi: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

Hệ thống đã định liệu trước anh sẽ hỏi vậy liền nói: "Anh biết như thế nào để bắt lấy một tên biến… Khụ khụ, tâm của một nam nhân không?"

Lục Lê lại nói: "… Thật là ngưu X, mày đang hành tao đấy à."

Hệ thống hừ lạnh một tiếng, nói: "Bây giờ anh phải làm như thế này, cho cậu ta tuyệt vọng rồi lại đưa ra hi vọng, hi vọng rồi sau đó tuyệt vọng, bảo đảm cậu ta không thể rời bỏ anh."

Lời này nghe như thế nào cũng giống như mẹ chồng giáo huấn nàng dâu.

Còn có, làm sao mà anh càng nghe lại càng không hiểu.

Lục Lê nói: "Tao không nghe tao không nghe tao không muốn nghe."

Hệ thống không trêu chọc nữa, bỗng nhiên nghiêm mặt nói: "Hiện tại anh có thích cậu ta không?"

Lục Lê nhất thời cứng họng, không biết trả lời như thế nào. Nếu như mới vừa bắt đầu, anh nhất định sẽ theo bản năng phản bác, nói rằng "Tao không thích".

Nhưng còn bây giờ thì sao, Lục Lê cũng không biết là có thích cậu nhiều hay không, hay là vẫn đáng thương cậu nhiều hơn một chút.

Sau một lúc lâu, Lục Lê hạ quyết tâm mới chậm rãi lắc đầu, cắn răng nói: "Không, tao không thích cậu ta. Đây chỉ là một giấc mộng, chờ sau khi tao tỉnh giấc mộng, sẽ cùng cậu ta không còn quan hệ gì nữa. Đương nhiên, Tô Cẩn Ngôn cùng tao trong thế giới kia càng không có bất kỳ quan hệ gì, tao chỉ coi nó là anh em, mà không phải là tình nhân. Mày có hiểu không?"

Hệ thống không hé răng.

Lục Lê không thể kéo khóe môi, lại không có tâm trạng để cười, ngôn ngữ tái nhợt lên án hệ thống: "Mày vì tao mà giáo huấn cùng với cậu ta biến thái như nhau, mày cho rằng tao không biết? Nhìn thấy cậu ta rời xa tao, nhìn thấy cậu ta và những người khác có dính líu quan hệ, tao liền cảm thấy đau đến nỗi không thể sống nổi, trái tim như bị ai đó xé rách. Mày cho rằng mày làm tất cả những việc này tao không biết sao, tao biết, tao biết những điều đó là mày đang ám chỉ tao."

Tiếng nói của anh càng ngày càng thấp, cho đến khi âm thanh chính mình yếu ớt mỏng manh không còn nghe thấy, Lục Lê đem cằm đặt lên trên đầu gối, ấp úng nói, "Tao làm sao có thể, sao có thể giống với tên biến thái chứ…"

Hệ thống trầm mặc thật lâu, Lục Lê lại không nói gì, cậu cũng không muốn nói gì thêm.

Mãi đến khi Lục Lê làm hành động đầu tiên.

Anh từ trên ghế sô pha đứng lên, đi chân trần tới trước cửa sô, lòng bàn tay kề sát trên đinh sắt bệ cửa sổ, quay đầu đi tới trước bàn trà, đem một chiếc ghế gỗ nhỏ xách lên.

Đập mạnh.

Một lần, hai lần, ba lần.

Tiếng vang nổ tung bên tai chấn động cả màng tai.

Đùng.

Thủy tinh vỡ vụn mở ra một lỗ lớn vừa đủ một người chui ra ngoài, bám vào trên khung cửa sổ tán thành hình dạng mạng nhện, mặt khác những mặt kính thủy tinh óng ánh rơi vỡ ào ào xuống dưới chân anh. Lục Lê cẩn thận nhón chân lên, tránh khỏi thủy tinh cắt xuống chân anh.

Anh dùng tay chống đẩy thân mình xuyên qua cửa sổ, đi tới sân thượng, khóa ngồi trên ban công màu đỏ thắm, gió thổi tới thổi bay tóc đen của anh, Lục Lê lúc này mới phát hiện tư thế như vậy khiến phía dưới của anh có chút mát mẻ, hai chân lập tức thay đổi thành tư thế ngồi, thuận tiện liếc mắt nhìn hướng về phía dưới lầu.

Đây là tầng lầu ba, nếu nhảy xuống không chết cũng tàn phế.

Lục Lê lắc chân, thoải mái nheo mắt đón gió lùa tới, còn không kìm lòng được huýt sáo vui sướng.

Hệ thống ghé vào lỗ tai anh nói: "Anh điên rồi sao?"

Lục Lê tâm tình rất tốt không thèm phản ứng lại với hệ thống.

Anh đang đợi.

Đang đợi người kia lúc nào ý thức được sủng vật nghe lời lại thuận theo dám to gan thoát đi sự khống chế, đang đợi người kia chạy về nhà cần phải mất bao lâu, đang chờ cậu… Trở về.

Thời gian anh chờ đợi rất ngắn, hầu như ngắn đến nỗi anh cho rằng thanh niên chỉ cần đi sát vách tiến đến xuyên qua cửa, người kia chỉ trong chớp mắt liền xuất hiện ở trước mặt anh.

Nam Thù lúc tiến vào, Lục Lê còn khiêu khích nhìn lại cậu một chút.

Giữa hai người chỉ cách có một cánh cửa.

"Xuống đây." Thanh niên tóc đen ra mệnh lệnh, âm thanh tựa như rắn độc đầy lạnh lẽo, nhưng Lục Lê vẫn nghe được trong giọng nói của cậu cật lực kiềm chế bất an cùng hoảng loạn.

Lục Lê rũ xuống mi mắt, tâm tình ấp ủ.

Tiếng nói của anh rất nhẹ, lời nói ra đều bị gió thổi đi, sắc mặt Lục Lê thống khổ nhìn Nam Thù, tuyến thanh âm run rẩy nói: "Cầu xin cậu bỏ qua cho tôi đi, tôi không thể chịu được nữa, tôi cũng không muốn tiếp tục nhẫn nại thêm nữa…"

Lúc anh nói chuyện, một tay nắm chặt thành lan can, thân hình ở trong gió lung lay, thật giống như chỉ cần dùng một chút lực thì anh sẽ ngã xuống.

Lục Lê liếc về Nam Thù đang hướng về anh chậm rãi tới gần, âm thanh sợ hãi thét to: "Cậu đừng tới đây! Cậu mà tới tôi sẽ nhảy xuống đấy!"

Anh làm bộ muốn thả tay nắm lan can ra, quả nhiên Nam Thù liền ngừng lại, mồ hôi lạnh từ trên trán cậu chảy xuống, cậu căng thẳng không nhúc nhích nhìn Lục Lê, xem ra muốn nở một nụ cười đến hòa hoãn bầu không khí này, nhưng lại không làm được.

Cứ việc Lục Lê đang uy hiếp cậu, Nam Thù vẫn như cũ âm trầm như thế, đối với nam nhân đang uy hiếp nói: "Ngoan, hiện tại nếu anh xuống dưới đây tôi sẽ buông tha cho anh, bằng không anh sẽ không muốn biết mình sẽ nhận được trừng phạt gì đâu."

Tên biến thái chết tiệt.

Lục Lê ở trong lòng thầm mắng một tiếng, tâm tình rất kích động nói: "Mẹ kiếp mày chính là thằng súc

sinh!”

Nam Thù cứng rắn không được, rốt cuộc thỏa hiệp, cậu thả ngữ khí mềm mại xuống, mang theo vẻ cầu xin cùng tuyệt vọng nói: “Anh xuống đây đi, tôi đảm bảo không bao giờ cưỡng bách anh nữa, có được không? Anh nói cái gì tôi đều sẽ nghe cái đó, giống như lúc trước…”

Rõ ràng cậu mới là tên sứ giả thô bạo, hiện tại lại nói như người bị hại đáng thương đến thế.

Kỹ thuật diễn tinh vi như vậy trừ bỏ cậu ra không ai có thể bắt chước được.

Lục Lê một lời từ chối cậu: “Không, cậu vĩnh viễn đừng hòng nghĩ đến điều đó!” Hung hăng trừng mắt nhìn về phía thanh niên tóc đen sắc mặt tái nhợt, trong lòng Lục Lê sinh ra một luồng trả thù khoái ý.

Nam Thù chậm rãi khúc đầu gối lên, song quyền buông xuống hai bên, tóc mái dài chặn lại đôi mắt cậu, lại là dáng dấp ôn hòa vô hại.

Cậu đối với Lục Lê nói: “Là em sai rồi.”

Lục Lê nhìn thấy, có cái gì đó theo cằm cậu chảy xuống phía dưới.

Thanh niên nhìn anh, vươn cánh tay muốn giữ chặt lấy Lục Lê, cậu lấy tư thái hèn mọn thỉnh cầu: “Em sai rồi, anh xuống đây đi, em không nghĩ, không muốn anh rời đi em.”

Tâm Lục Lê bỗng dưng mềm nhũn, từ lúc bắt đầu anh không chút yếu thế nào cùng thanh niên giáp mặt, cuối cùng lại chật vật né tránh tầm mắt cậu.

Cùng dự đoán không giống nhau.

Trong dự đoán Nam Thù sẽ liều lĩnh đem anh từ con đường tử vong kéo trở về, thô bạo kéo vào phòng, diễn một hồi dạy dỗ sống không bằng chết.

Lục Lê làm tốt nhiệm vụ chuẩn bị hiến thân.

Chỉ là anh nhìn thanh niên quỳ trên mặt đất, cầu xin chính mình đừng xem thường mạng sống bản thân, đừng rời khỏi cậu, anh càng cảm thấy đối phương cầm sai kịch bản rồi.

Hệ thống đột nhiên nói: “Đã qua biết bao nhiêu thế giới rồi mà anh vẫn chưa rõ sao, cậu ấy yêu anh đó, đồ ngốc à.”

Lục Lê không biết làm sao liền nở nụ cười.

Làm sao có khả năng là yêu cho được.

Đây là chiếm hữu, là khống chế, chỉ là một loại bệnh trạng đem lại cảm giác thỏa mãn mà thôi.

Làm sao có khả năng… Là yêu…

Ha ha.

Lục Lê buông tay nắm chặt lan can, mở hai tay ra, theo gió lay động càng thêm lợi hại.

Lục Lê đối diện trong tròng mắt Nam Thù chứa đựng sự sợ hãi, bỗng nhiên hướng về cậu lộ ra một mạt mỉm cười dữ tợn, trong miệng phun ra ba chữ nhẹ nhàng: "Tôi hận cậu."

Anh nhắm hai mắt lại, tùy ý chính mình ngã về phía sau.

Hết thảy đều nằm trong dự kiến.

Anh không có ngã xuống, càng không thể chết được.

Sắc mặt Nam Thù đen thui, Lục Lê giả vờ làm bộ dáng không gì đáng buồn bằng tâm đã chết, tùy ý để thanh niên thở hổn hển đem anh khiêng trở về bên trong nhà.

Nam Thù đem anh đẩy ngã trên chiếc giường lớn mềm mại, Lục Lê giãy giụa muốn ngồi dậy, lại bị Nam Thù chế trụ cổ tay, ánh mắt âm trầm đánh giá trên người anh.

Lục Lê chỉ có thể giả ngây giả dại, liều mạng đá đạp cậu, vừa phẫn hận nói: "Tôi hận cậu, tôi hận cậu, tôi hận cậu cho đến chết!"

Chát.

Lục Lê từ từ ngừng động tác lại, tiếng bạt tai thanh thúy qua đi, trên mặt anh nóng rát đau đớn, chứng tỏ vừa rồi bị đánh là sự thật.

Một cái tát này không có bảo lưu khí lực, đủ để biểu lộ ra Nam Thù tức giận đến như thế nào.

Lục Lê liếm liếm khóe môi, nếm được đầy vị máu tanh trong miệng.

Nam Thù lại đem cánh tay nâng lên.

Lục Lê lại sợ bị đánh, theo bản năng ngăn trở mặt của chính mình, nhắm hai mắt lại.

Nhưng vào giây tiếp theo, lại rơi vào một cái ôm ấm áp siết chặt.

Hận không thể muốn cùng anh hòa vào trong huyết nhục, Lục Lê nghe được tiếng xương cốt ghìm xuống vang lên răng rắc, anh đang muốn đẩy Nam Thù xuống, nhưng động tác còn chưa kịp hành động, liền cảm giác được trên cần cổ chính mình một trận ẩm ướt.

Lục Lê ngây ngẩn cả người.

Anh ý thức được Nam Thù đang khóc, đang sợ hãi, giống như sống sót sau cơn tai nạn chính là cậu, mà không phải là Lục Lê.

Nam Thù che lại hai mắt anh, nâng cằm Lục Lê lên, hung ác hôn lên môi anh.

Nếu nói là hôn, không bằng nói là dã thú cắn xé.

Lục Lê đau đến nhíu mày lại, anh nếm được mùi vị cay đắng, đó có thể là máu, hoặc cũng có thể chính là nước mắt Nam Thù chảy xuống.

Nam Thù hôn Lục Lê rất lâu mới buông ra, viền mắt đỏ chót, hung tợn trừng mắt nhìn anh, như chú chó săn bị ủy khuất rồi lại giả vờ kiên cường, lại cố làm ra vẻ đè thấp giọng nói: "Tôi tha thứ cho anh lần này, nếu lần sau còn làm như thế, tôi liền giết chết anh ngay lập tức."

Nếu như cậu không phải vừa nói vừa chảy nước mắt, mức độ đáng tin sẽ càng cao hơn một chút.

Nam Thù cởi quần của anh, tìm tới huyệt khẩu, liều mạng muốn vọt vào trong.

Lúc này Lục Lê mới phát hiện tên biến thái chết tiệt này vẫn còn có thể hưng phấn, sao có thể muốn cứng liền cứng.

Khả năng là do nhìn cậu khóc quá đáng thương, Lục Lê cũng không nhẫn tâm đẩy cậu ra, chỉ dùng mu bàn tay lau đi khóe mắt Nam Thù vẫn còn vươn nước mắt, hững hờ nói: "Cậu muốn giết thì giết đi."

Nam Thù khóc đến càng thương tâm, bên trong thương tâm còn kèm theo phẫn nộ. Cậu tiến lên trước dùng hàm răng sắc bén cắn vào cổ Lục Lê, ở phía trên lưu lại một dấu răng rõ ràng.

Lục Lê "A" một tiếng, một cú đánh đánh vào lưng cậu, mắng: "Cậu là chó dữ sao?"

Nhưng Nam Thù không thèm để ý, vươn đầu lưỡi ra khẽ liếm mấy lần trên vết răng lưu lại, đè lại bắp đùi Lục Lê, đem bé cưng chính mình chậm rãi tiến vào.

Lục Lê đau đến nỗi móng tay bấm vào bên trong da thịt cậu, do dự một chút, rốt cục không đem cậu đẩy ra.

Ngược lại vươn cánh tay ra, chủ động vòng lấy Nam Thù, thấp giọng lầm bầm: "Tên biến thái chết tiệt."

Từ sau lần đó trở đi, Nam Thù lén lút đem căn nhà chỉnh trang lại đến nỗi gió không thổi lọt vào, thay thế lớp thủy tinh mỏng manh bằng lớp kính chống đạn cứng rắn không thể phá vỡ, ý thức được Lục Lê ngẫu nhiên sẽ đối với cậu mềm lòng, chính sách dụ dỗ của Nam Thù cũng biến thành bản thăng cấp · chính sách dụ dỗ.

Trừ không cho Lục Lê đi ra ngoài cửa, trên căn bản anh nói cái gì chính là cái đó.

Thái độ cẩn thận từng li từng tí một khiến Lục Lê không thể thoải mái.

Anh chỉ cần mỗi một ngày làm gương mặt lạnh lùng, cách xa Nam Thù ngàn dặm là quá tốt rồi.

Hơn nữa điểm trọng yếu nhất chính là, Nam Thù sẽ không cưỡng bách anh làm một chút chuyện vận động không hài hòa, điều này làm cho Lục Lê đặc biệt phá lệ vui mừng.

Cuộc sống gia đình nhàn nhã tạm ổn qua nửa tháng, bất chợt nghe hệ thống đối với anh nói: "Độ HE đầy."

Lục Lê theo bản năng đưa ánh mắt từ màn hình TV chuyển qua trên người Nam Thù.

Nam Thù giơ lên khóe môi, duỗi tay ôm lấy anh, để khoảng cách của hai người trở nên gần nhau hơn, thân mật hỏi: "Làm sao vậy?"

Lục Lê mím môi, không phản ứng lại cậu.

Nam Thù cũng không hỏi, mấy ngày nay cậu đặc biệt trở nên cẩn thận, đối với Lục Lê đều không dám nói chuyện lớn tiếng. Thời điểm buổi tối, có cảm giác không an toàn chỉ muốn ôm lấy anh, mấy lần Lục Lê đều bị cậu làm động tác ôm chặt khiến anh phải tỉnh lại.

Vốn định quát lớn, nhưng khi đối diện với đôi mắt Nam Thù không hề buồn ngủ kia, hết thảy hỏa khí của Lục Lê đều tan thành mây khói.

Bởi vì anh biết mình sớm muộn gì đều sẽ rời đi nơi này, thế nhưng vừa nghĩ tới, nếu như sau khi anh rời đi Nam Thù sẽ làm sao, Lục Lê cũng không biết.

Không chỉ có Nam Thù, còn có bọn họ ở mấy thế giới trước, Lục Lê cũng không hỏi qua, liệu khi anh rời đi rồi bọn họ sẽ như thế nào.

Là sẽ quên mất anh mở ra một cuộc sống mới, hay là đối với anh nhớ mãi không quên, mãi cho đến khi lìa đời.

Lục Lê hết sức lảng tránh vấn đề này, vì lẽ đó anh chưa từng hỏi hệ thống, hệ thống cũng không chủ động nói với anh.

Không sao cả, dù sao sau này tỉnh lại hết thảy đối với anh không còn quan hệ gì nữa.

Sự thật không phải là như vậy phải không?

Lục Lê run lên sững sờ trong chốc lát, Nam Thù tiến sát lại gần anh, lập lại: "Làm sao vậy?"

Lục Lê lắc đầu.

Dưới ánh mặt trời thanh niên nhìn rất đẹp, nếu như nhất định phải hình dung, Lục Lê chỉ có thể nói một loại từ thuyết minh vẻ đẹp này: Thiên sứ. Nhưng anh biết, thiên sứ trước mắt này không thật thuần túy, nội tâm của cậu bị hắc ám nhuộm đen, sớm đã ô uế không thể tả.

Lục Lê do dự, do dự, vẫn là nghe chính mình mở miệng hỏi: "Cậu yêu tôi sao?"

Thanh niên tóc đen cười cong lên đôi mắt, đối với chuyện này đương nhiên nói: "Đương nhiên rồi."

"Yêu lắm yêu cực kỳ, yêu đến nỗi muốn cướp đoạt tất cả từ anh, để anh chỉ có thể nhìn em, chỉ có thể nghe em nói, trong lòng chỉ có thể có em."

Lúc cậu nói lời này biểu tình ôn nhu khiến người giận sôi gan, rõ ràng nhìn giống thiêu sứ như thế, nhưng lời nói lại như ác ma đến từ địa ngục.

Lục Lê nhìn chằm chằm cậu một hồi, bỗng nhiên thở dài, khóe môi cũng giương lên, hiện ra một đường cong, nói rằng: "Cậu thật khờ."

Chuyện này sao có thể là yêu được chứ.

Thật buồn cười.

Càng buồn cười chính là, anh cùng Nam Thù có ý tưởng giống nhau như đúc.

Nếu không chiếm được tâm cậu, vậy phải chiếm được thể xác cậu. Bẻ gãy cánh chim cậu, mở ra nhà tù giam cầm cậu, đem người mình yêu nhất xem như trân phẩm mà nuôi dưỡng.

Này có thể gọi là yêu sao?

Ngóc tay Lục Lê vuốt nhẹ gò má Nam Thù, nhẹ giọng hỏi: "Là cậu sao?"

Trong chuyến lữ hành huyền huyễn này, vẫn luôn làm bạn bên cạnh tôi, có phải chỉ có mình cậu?

Trong mắt anh mang theo sắc thái mong đợi, giấu trong lòng khiến người khác không đành lòng đánh nát hi vọng của anh.

Nhưng Nam Thù lại hỏi: "Là cái gì?"

Cậu bình tĩnh hỏi ngược lại, trong nháy mắt Lục Lê phục hồi lại tinh thần. Thanh niên trong mắt nghi hoặc cùng xa lạ đâm nhói tim anh, Lục Lê hoảng loạn buông tay xuống, quay đầu đi che dấu nói: "Không có gì."

Lục Lê nghe bên tai tiếng đếm ngược vang vọng, đem đầu dựa vào bả vai Nam Thù, nói rằng: "Tôi muốn ngủ một chút."

Nam Thù xoa lên sợi tóc mềm mại của anh, nói: "Đến trên giường ngủ đi."

Lục Lê nói: "Không, chỉ muốn ở đây." Anh tùy hứng nói xong, liền nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Đối với anh muốn gì được đó Nam Thù không nói gì nữa, chỉ ở trên trán Lục Lê khẽ hôn một cái, muốn anh gối lên trên đùi của chính mình, nói rằng: "Ngủ đi."

Trên TV còn không ngừng chiếu phim trinh thám, tuần hoàn trình chiếu lặp lại, đồng hồ đi một vòng rồi lại một vòng, sắc trời cũng dần dần tối xuống.

Chân cậu được anh gối lên ngủ bắt đầu cảm thấy tê dại.

Nam Thù xoa lên khuôn mặt nam nhân ngủ say, nhẹ nhàng kêu tên anh.

Không có đáp lại.

Lúc này ký ức giống như thủy triều tràn vào đại não cậu, rõ ràng đau đớn đến nỗi giây tiếp theo sẽ liền nổ tung, trên mặt thanh niên tóc đen không còn chút huyết sắc, nhưng cậu vẫn không rên một tiếng nào, yên lặng tiếp thu những ký ức vốn dĩ thuộc về cậu.

Quay cuồng trong ký ức dần dần trở về vị trí cũ.

Tay Nam Thù sờ đến da thịt lạnh lẽo đột nhiên run lên, cậu chậm rãi thở ra một hơi, đem nam nhân cẩn thận đặt xuống trên ghế sô pha, bờ môi ở trên môi màu trắng xám cọ xát nhau.

Con ngươi đen của cậu trở nên càng thêm thâm trầm, tiếng nói cũng biến thành mất tiếng, Nam Thù rũ mắt xuống, khinh nhu hôn lên môi nam nhân, trong miệng lộ ra tiếng nỉ non: "Chờ em đi tìm anh."

(Hết chương 141 – Kết Thúc Thế Giới Thứ Chín)

126. Chương 142: Thế Giới Thứ Mười – Hoan Nghênh Đến Thế Giới Của Tôi

Lục Lê nhận một cái bạt tai tát trời giáng, ý thức anh còn dừng lại lúc mình còn đang ngủ, thân thể đã hoảng loạn liền hành động trước, lúc nữ nhân còn đang mắng chửi thúc giục anh mau bận quần áo vào, anh liền vội vàng đi đến phòng tắm để rửa mặt.

Mắt buồn ngủ mông lung Lục Lê đứng trước gương, ở trong phòng tắm anh nhìn thấy một người rất quen thuộc. Trên má thiếu niên choai choai còn dán miếng băng gạc màu trắng, anh ở trong mặt kính thủy tinh mở to hai mắt, nhìn chính mình mà không thể tin được.

Lục Lê hậu tri hậu giác phản ứng lại, phát hiện trong gương người kia chính là anh.

Đây là thế giới hiện thực, chẳng qua chỉ có điều anh bị thu nhỏ mà thôi, thoạt nhìn bất quá cũng chỉ mười hai mười ba tuổi.

Lục Lê gõ gõ hệ thống, lo lắng hỏi nó xem đã xảy ra chuyện gì.

Hệ thống không lên tiếng.

Đây là thế giới cuối cùng, hay vẫn là thế giới nguyên bản?

Lục Lê như mất hồn rửa mặt xong xuôi, mặc quần áo vào, đi tới trước bàn ăn ngồi xuống.

Mẹ anh hùng hùng hổ hổ đem một ly sữa đậu nành đập xuống trước mặt anh, muốn anh nhanh lên một chút ăn xong rồi mau chóng cút đi.

Ngồi đối diện với Lục Lê, mang một đôi mắt kính gọng vàng, nam nhân trên người tỏa ra hơi thở sách vở. Đó là cha dượng anh, cũng là người duy nhất có thể thuyết phục mẹ không nên dùng bạo lực để giải quyết mâu thuẫn.

Nhưng mà người đàn ông này…

Lục Lê liếc ông một cái, liền nghiêm mặt cúi đầu, dùng cái muỗng múc sữa đậu nành đưa lên miệng.

Mẹ giơ tay ở ngay trên đầu Lục Lê cốc một cú, giận dữ hét: "Không biết lễ phép, mau hướng về chú Tôn chào hỏi."

May mà thân thể anh năng lực kháng đòn rất mạnh, Lục Lê chẳng qua cảm thấy đầu váng mắt hoa, bất quá chỉ là não hơi rung động mà thôi.

Nam nhân cười ôn hòa xua tay nói: "Không cần, đừng đánh con như thế. Thận Hành còn phải vội vàng đi học, con ăn cơm nhanh lên một chút, nếu không không đuổi kịp xe buýt bây giờ."

Người nam nhân này bất quá chỉ mới cùng mẹ anh kết hôn hai tháng mà thôi.

Cũng vừa lúc đó, liên quan đến thế giới này cùng với việc anh đến đây. Sau khi tiếp thu xong, trên tay Lục Lê run rẩy ngay cả nắm lấy cái muỗng còn không có, anh vội vàng vác lên cặp sách, không để ý phía sau mẹ kêu gào gọi lại, tay chân như nhũn ra, liều mạng hướng ra phía ngoài chạy đi.

Thế giới này công là Lục Thận Hành, thụ là Tô Cẩn Ngôn.

Lục Thận Hành có người mẹ khuynh hướng bạo lực, cũng do chính nguyên nhân như vậy, ba anh mới nhẫn nhịn không chịu được phải rời đi, thiếu niên đáng thương liền trở thành đối tượng phát tiết duy nhất của nữ nhân.

Cha dượng anh nhìn bề ngoài ôn hòa có lễ, kỳ thực chính là tên có sở thích ấu dâm, khi Lục Thận Hành đối với ông từ từ thả xuống cảnh giác, ông liền bắt đầu táy máy tay chân, cuối cùng không kiềm chế nổi làm chút chuyện sự tình không thể miêu tả.

Sống trong hoàn cảnh gia đình dị dạng như vậy, đương nhiên Lục Thận Hành không thể trưởng thành làm một thanh niên tốt, cuối cùng trưởng thành thành tâm lý vặn vẹo biến thái hoàn toàn.

Tô Cẩn Ngôn do chính ba ruột Lục Thận Hành ở cô nhi viện thu dưỡng làm con riêng, ba và mẹ cậu do sự cố tai nạn mà lìa đời, bởi vậy lưu lại Tô Cẩn Ngôn mới đến ở trong nhà anh.

Kế tiếp liền xảy ra các loại sự tình hủy đi tam quan, nói thí dụ như Lục Thận Hành sẽ đem Tô Cẩn Ngôn đưa lên giường, muốn cha dượng anh chịch Tô Cẩn Ngôn.

Lại nói thí dụ như ba người sẽ làm một màn 3P đặc sắc.

Lại một lần nữa thí dụ như Lục Thận Hành sau khi lớn lên đem cha dượng thủ tiêu, rốt cục đã từ lâu có ý đồ với Tô Cẩn Ngôn. Sau đó đối với cậu giam cầm lại, đem Tô Cẩn Ngôn dạy dỗ không thể rời bỏ chính mình…

Kết cục là khi Tô Cẩn Ngôn trốn ra được, hai người ở bên trong tranh chấp lẫn nhau đột nhiên trước mặt có một chiếc xe chạy tới, Lục Thận Hành theo bản năng đem Tô Cẩn Ngôn đến chịu tội thay, dùng sức về phía trước đẩy một cái, cuối cùng Tô Cẩn Ngôn bỏ mình, anh chỉ bị vết thương nhẹ.

Mẹ nó, đây là vở kịch kỳ hoa gì chứ.

Nhưng không thể phủ nhận chính là, đây là thế giới liên quan đến anh, liên quan đến chuyện xưa của anh.

Ở trên thế giới này, tất cả đều giống nhau, tất cả cũng đều không giống nhau. Giả thiết cơ bản đều tương đồng, nhưng chỉ có chuyện xưa giữa anh cùng Tô Cẩn Ngôn, cùng thế giới này phát triển quỹ tích hoàn toàn ngược lại.

Thế giới này Lục Thận Hành không có đổi tên.

Ở thế giới trước kia, nguyên danh Lục Lê chính là Lục Thận Hành.

Cẩn Ngôn cùng Thận Hành.

Anh còn nhớ lúc đó mẹ nghiến răng nghiến lợi bóp lấy cổ anh, nổi giận đùng đùng nói: “Thận trọng từ lời nói đến việc làm, thận trọng từ lời nói đến việc làm, ha ha…” Nữ nhân ở trong miệng lặp lại thành ngữ này vô số lần, rốt cuộc hạ quyết tâm đối với Lục Lê nói, “Đổi tên!”

Giải quyết dứt khoát.

Anh không có sự lựa chọn, bị nữ nhân cường thế từ Lục Thận Hành đổi thành Lục Lê.

Có người nói cái chữ “Lê” này là khi ông nội còn sống vì anh mà đặt tên, lúc ấy còn chưa sinh ra, không biết là trai hay gái, liền đem cái tên này đặt luôn.

Ở nhà Lục Lê không có quyền lên tiếng, mẹ kêu anh thay đổi, anh liền thay đổi.

Từ nay về sau anh không còn là Lục Thận Hành, mà là Lục Lê.

Lục Lê cùng Tô Cẩn Ngôn, cùng Lục Thận Hành với Tô Cẩn Ngôn hoàn toàn tương phản nhau.

Tuy rằng trong lòng Lục Lê với người nhà có nhiều bất mãn, thế nhưng anh nỗ lực làm dáng vẻ rực rỡ như ánh mặt trời, đối xử với mọi người bằng nụ cười. Đối mặt với mẹ có hành vi bạo hành, anh sẽ cười xin tha. Đối mặt cha dượng táy máy tay chân, anh có thể trốn liền trốn, chắc chắn sẽ không trở mặt.

Ở trong lòng anh âm u chưa từng phát sinh qua, chỉ là hết thảy cuộc sống của anh trở thành một màu trắng xám mà thôi.

Mỗi ngay sinh sống trong thế giới tối tăm không có ánh mặt trời, Tô Cẩn Ngôn lại như một bó đuốc, đem tử khí đầy âm u chung quanh anh thắp sáng thành một màu tươi sáng. Lục Lê đem hết thảy toàn lực bảo vệ cậu, hi vọng cậu không bị một điểm xấu xâm hại nào, vĩnh viễn sống trong thế giới hồn nhiên tốt đẹp.

Trên thực tế, anh cũng làm được.

Anh coi Tô Cẩn Ngôn như người thân cận mình, bảo hộ cậu, vĩnh viễn đem những thứ tốt đẹp nhất đưa đến cho cậu.

Chỉ là trăm triệu lần Lục Lê không nghĩ tới, có một ngày Tô Cẩn Ngôn sẽ hướng về anh thông báo, điều này làm cho anh ý thức được, tình thân không biết từ khi nào đã lên men biến chất.

Ngay khi Tô Cẩn Ngôn hướng về anh thẳng thắn tâm ý, Lục Lê nhìn thấy chiếc xe kia tiến về phía bọn họ, thân thể theo bản năng bảo vệ cậu.

Sau đó…

Sau đó anh liền gặp hệ thống, đi qua từng thế giới như những cơn mộng tưởng.

Đây là thế giới mà anh sẽ phát sinh lại từng chuyện cũ.

Lục Lê choáng váng ngồi trên xe buýt, sau khi coi xong cốt truyện không thể tưởng tượng nổi, đại não vẫn luôn trong trạng thái uy hiếp.

Anh gõ gõ lên hệ thống, phát hiện nó vẫn mất tích.

Lục Lê vác cặp sách, kéo bước chân nặng nề đến trường học. Anh đi tới cửa trường học, trên bia đá cẩm thạch bóng loáng thấy được ảnh ngược chính mình đầy chật vật, Lục Lê nỗ lực giơ lên khóe môi, xả ra một mạt mỉm cười như không có chuyện gì xảy ra.

Trước khi Lục Thận Hành chưa biến thái, anh cùng với Lục Lê giống nhau, tuy rằng thành tích học tập chẳng ra gì, thích đánh nhau, thế nhưng cũng là người có tình có nghĩa, nhân duyên cũng rất tốt, có rất nhiều cô bé nữ sinh len lén ái mộ anh.

Lục Lê đem cặp sách thả xuống, trên vai nhất thời ghìm xuống, anh quay mặt sang, liền nhìn thấy một khuôn mặt phóng to cười hì hì.

Là Tuần Tường người bạn ngồi cùng bàn với anh.

Lục Lê thúc một cú lên người cậu, cười nói: "Tường tử, đi thu bài tập về nhà sao?"

Tuần Tường phất tay một cái nói: "Việc nhỏ việc nhỏ, tui đây đã giúp ông sớm lấy một phần nộp lên trước rồi."

Lục Lê nói: "Cảm ơn ha." Tiếp đó lại dùng cùi chỏ chọc vào người cậu, nói, "Cút đi, đừng đè lên tui, nặng muốn chết à."

Tuần Tường ôm lấy bờ vai anh, vươn ngón tay chọc chọc miếng băng gạc trên mặt anh, cả kinh nói: "Sao ông lại dán cái này lên? Mẹ ông lại đánh ông nữa ư?"

Lục Lê xì một tiếng, tức giận nói: "Mẹ ông mới đánh ông ấy, tui đây là đi không cẩn thận nên mới ngã."

Lúc này Tuần Tường mới ý thức được vừa nãy mình nói chuyện âm thanh quá lớn, sợ là nửa cái lớp học này đều đã nghe được, lo lắng tổn thương lòng tự ái Lục Lê, vội vàng kéo tay anh, vẫn cười hì hì nói: "Xin lỗi nha người anh em, là mẹ tui đánh tui đó."

Lục Lê liếc cậu một cái, không thèm phản ứng với cậu.

Trùng hợp tiếng chuông tiết học vang lên, hai người vội vã trở lại chỗ ngồi.

Tuần Tường người này tuy tùy tiện, chính là có đôi khi không giữ mồm giữ miệng, chuyện đã qua một hồi là có thể quên ngay. Không bao lâu liền tới chọc ghẹo Lục Lê, cậu đè thấp thanh âm nói: "Tan học đi chơi bóng rổ không?"

Lục Lê cầm lấy bút chì vẽ loạn xạ xuống vở, nghe được Tuần Tường nói liền rũ xuống mí mắt, không hứng thú lắm nói: "Không đi."

Tuần Tường không buông tha, cách một phút lại tới chọc anh, hỏi Lục Lê có muốn đi chơi bóng rổ hay không.

Lục Lê đang cuồng gõ hệ thống, hi vọng hệ thống rác rưởi kia đáp lại lời anh. Thời điểm đang vô cùng tức giận, anh đấm Tuần Tường một cái, mặt không kiên nhẫn nói: "Được rồi được rồi, đi đi đi, tui phục ông rồi đó. Ông chủ của tui ơi, anh làm ơn nghe giảng bài dùm tui một cái."

Tuần Tường lập tức vui vẻ lên, dáng vẻ làm bộ nghiêm túc ngồi thẳng lưng nghe giảng.

Hai người bọn họ được giáo viên sắp xếp ngồi ở dãy ghế cuối cùng, phía trên cơ bản là học sinh đang dở bài tập làm bài, Lục Lê nhìn Tuần Tường giả bộ y chang những học sinh trên đó.

Cũng không lâu lắm, tiểu tử này liền ngủ say như chết.

Có câu nói nói như thế nào, cẩu thay đổi không ăn được X.

Lục Lê tâm phiền ý loạn dùng bút chì đặt xuống mặt giấy, nhìn lên mặt bảng nghe giảng bài.

Chuông tan học vừa vang, Tuần Tường so với những người khác tinh thần liền sáng láng, lập tức từ trên bàn ngồi dậy, lau lau khóe miệng chảy nước dãi, kéo Lục Lê hướng về sân thể dục chạy đi.

Lục Lê bị cậu lôi kéo chạy đi thở không ra hơi, chờ đến được sân thể dục, nhìn cây cối một màu xanh ngát, cảm thụ gió mát ở bên tai thổi qua, anh mới phát hiện như có một cái gì đó thoải mái nghẹn ở trong cổ họng.

"Đến lượt ông!"

Trên lưng tê rần, bóng rổ dính bùn đất nghiêng ngả lảo đảo lăn tới bên chân anh, khiến tinh thần Lục Lê trở nên hoảng hốt.

Khi Tuần Tường thúc giục anh, anh mới bắt đầu có động tác.

Trên thực tế sau này anh lớn lên, khi chính mình phải đi kiếm việc làm các loại công việc vặt, rất lâu sau này không có thoải mái chơi bóng rổ như vậy.

Mồ hôi rơi trên không trung, vội chạy trên thảm cỏ xanh dưới mặt đất, Lục Lê nhịn không được nhếch môi cười ha ha.

Chơi đến tận khi hoàng hôn ngả về tây, Lục Lê mới cùng Tuần Tường kề vai sát cánh trở về nhà.

Lục Lê nhẹ nhàng mở cửa, nhìn thấy trong phòng im ắng, anh mới yên tâm lớn mật đi vào, mở tủ lạnh lấy ra một chai nước có ga, uống ùng ụng vào trong cổ họng khô khốc.

Chỉ là anh mới vừa uống xong, cửa liền đùng một tiếng mở ra.

Lục Lê sợ đến run cả người, chai nước có ga cầm trong tay suýt chút nữa liền rơi xuống. Anh quay đầu nhìn lại, khi thấy mẹ nổi giận đùng đùng đi tới, tiến lên nhéo chặt lỗ tai anh, chỉnh đốn mắng một trận.

Lục Lê một bên lấy lòng xin tha một bên né tránh nữ nhân, biết rằng mỗi khi bà đánh người sẽ không bao giờ nương tay, liền lấy hai tay ôm lấy đầu, tận lực né tránh chỗ yếu.

Lục Lê ngẩng đầu, ánh mắt trùng hợp đối diện một đôi thủy quang ngoài cửa, con ngươi vô cùng đáng thương chạm vào nhau.

Lục Lê bỗng dưng mở to mắt, cảm thấy tình cảnh này quen thuộc đến đáng sợ. Anh đang chần chờ mấy giây, liền giống như lúc trước, môi chậm rãi nâng lên, lộ ra một nụ cười xán lạn, không hề có một tiếng động mở miệng nói: "Nhóc là em trai anh ư?"

Bé trai ngoài cửa đáng thương do dự gật gật đầu.

A, làm sao có thể quên được, đây chính là lần đầu tiên gặp gỡ giữa anh cùng Tô Cẩn Ngôn kia mà.

Lại giống như tình cảnh trong mộng.

Mẹ anh rốt cuộc dừng động tác đánh lại, bà giống như nhớ tới mình có mang theo đứa trẻ đáng thương mang đến đây, hầu như gào thét nói: "Lăn vào đây!"

Lục Lê nhìn thấy bé trai bị dọa đến nỗi run cầm cập, hơi nước trong mắt ngưng kết thành từng giọt, muốn đi lại không muốn đi.

Thấy bé trai vẫn đứng ở cửa không động đậy, nữ nhân hai, ba bước tiến lên đem bé lôi vào, thô bạo ném xuống mặt đất.

Lục Lê vội vã đem bé trai ngã xuống mặt đất ôm vào trong lòng ngực, ngẩng đầu đối diện nữ nhân sầm mặt, kinh hỉ hỏi: "Mẹ, đây là cho con?"

Khóe miệng anh vẫn còn vết thương xanh tím, nhe răng trợn mắt nheo mắt lại, mặt mày cười uốn cong, như nhìn thấy được món đồ chơi ưa thích, ôm lấy bé trai không buông tay.

Nữ nhân bị anh chọc cho phát cười, thấy Lục Lê thích, vốn là không muốn chăm sóc bé trai, lập tức không thèm để ý phất tay nói: "Đúng vậy, về sau mày tới chăm sóc nó."

Lại bổ sung thêm: "Con trai, đem cái thằng khắc cha khắc mẹ này giao cho con phụ trách."

Trời đất ơi cái lời nói ác độc này, lại được phát ra từ nữ nhân này sao.

Lục Lê nhảy nhót hoan hô một tiếng, đứng lên ôm chặt bé trai trong lòng ngực, thật giống như vừa nãy đã quên nữ nhân trước mặt này đã đánh đập chính mình, hưng phấn nói: "Cảm ơn mẹ."

Nữ nhân vừa thấy anh không biết tại sao lại có ngọn lửa thiêu đốt hừng hực, nhấc chân đạp Lục Lê một cái, nói: "Mau cút đi tắm rửa!"

Lục Lê eo bị đá đứng dậy xoa xoa, cũng không quay đầu lại liền mở cửa phòng ngủ mình ra, nói rằng: "Con biết rồi."

Anh khóa cửa lại, cẩn thận đem bé trai trong lòng ngực đưa đến chiếc giường nhỏ hẹp, ngồi chồm hỗm xuống nhìn bé trai, nhếch miệng cười nói: "Nhóc là em trai anh?"

Bé trai yên lặng chảy nước mắt, dùng mu bàn tay quệt đi giọt nước mắt, không hề có một tiếng động gật gật đầu.

Lục Lê xoa lên tóc đen mềm mại của cậu, động viên nói: "Được rồi được rồi, về sau anh sẽ là anh trai em, ai cũng không thể bắt nạt được em."

Tô Cẩn Ngôn không có theo họ ba Lục Lê, mà là lấy tính danh từ vợ cũ của ông là họ "Tô", có thể là sợ vợ trước sẽ tìm đến ông gây sự.

Mặc dù nói Tô Cẩn Ngôn đến ở nhà anh, trên thực tế mẹ anh căn bản không có tâm tư đi làm, mà là một lòng một dạ nghĩ làm sao dẫn vặt được Tô Cẩn Ngôn.

Dưới cái nhìn của bà, bé trai vốn đến từ cô nhi viện này, cũng là do chồng trước đê hèn để lại cho bà mà thôi.

Bé trai viền mắt đỏ chót giương mắt lên nhìn anh, im lặng không lên tiếng, nước mắt trong suốt vẫn không ngừng chảy xuống.

Đại khái là do thay đổi hoàn cảnh, chưa kịp thích ứng đi.

Lục Lê dự định trước tiên đi tắm, anh đem quần áo bẩn thỉu trên người cởi ra, phía sau lưng đau đớn, phỏng chừng là một mảnh bầm tím rất lớn.

Có điều đối với anh mà nói mấy loại vết thương nhỏ này là chuyện thường ngày như cơm bữa.

Lục Lê cau mày, trong miệng hít một ngụm khí lạnh, cấp tốc mặc vào áo ngủ sạch sẽ.

Thời điểm quay đầu lại, phát hiện bé trai đã ngừng khóc, chỉ là ngơ ngẩn nhìn anh.

Lục Lê đi tới gần, chọt chọt vào gò má mềm mại của bé, hỏi: "Em không còn khóc nữa à?"

Bé trai rũ xuống mi mắt, không nói lời nào.

Lục Lê cũng không chọc quê bé nữa, chỉ đứng lên, nói rằng: "Anh đi tắm đây."

Nói xong, chân liền bước nhanh đi ra cửa.

Vào thời điểm ăn cơm tối, nam nhân dạy học cấp ba cũng trở về nhà. Ông nhìn thấy trên bàn ăn có nhiều hơn một người, kinh ngạc nhíu mày hỏi: "Nhóc con này là ai?"

Bà mẹ tức giận nói: "Con trai của lão chết tiệt kia, chết thì cũng đã chết rồi, còn muốn chúng ta nuôi dưỡng tên tiện chủng này nữa."

Ánh mắt nam nhân dưới thấu kính lóe lên một cái, tiếp đó hiểu rõ liền cười nói: "Không vấn đề gì, anh cũng rất thích đứa nhỏ này, để nó làm bạn cùng với Thận Hành là tốt rồi."

Mẹ lập tức tươi cười rạng rỡ, nói rằng: "Vẫn là anh hiểu ý em."

Lục Lê xem xét hai người bọn họ một chút, càng cảm thấy trên mặt nam nhân hết sức dối trá chỉ khiến cho anh muốn buồn nôn thêm.

Anh nắm chặt tay bé trai, không nói một lời.

Tuy rằng mẹ của anh có khuynh hướng bạo lực, nhưng mà nữ nhân này cũng rất ít động thủ với ông chú Tôn kia, phần lớn kích động cùng với oán giận cuộc sống đều trút lên trên người Lục Lê.

Lục Lê đã từng nghĩ tới tại sao, thật không công bằng.

Anh đã từng nỗ lực phản kháng qua, nhưng cuối cùng không nhanh không chậm mà kết thúc.

Vì lẽ đó sau này, anh dùng nụ cười ngụy trang đi sự yếu đuối của chính mình, giả vờ kiên cường làm bộ chính mình vẫn thật sự sống tốt lắm.

Anh đã có bó đuốc như chiếu vào bên trong bóng tối, không phải sao?

Theo bản năng Lục Lê nhìn sang bé trai bên cạnh, lại phát hiện đối phương không hề nhìn lại anh, chỉ là vẫn cúi đầu, chống cự tất cả những sự vật bên cạnh mình.

Thật giống như có cái gì đó không giống nhau.

Nhưng Lục Lê không nói ra được đó là cái gì.

Thời điểm ban đêm, bọn họ nằm ở trên giường nhỏ hẹp, may mà vóc dáng hai người đều nhỏ gầy. Bé trai đem mình cuốn vào trong chăn, đưa lưng về phía Lục Lê, thoạt nhìn giống như đã an tĩnh đi ngủ.

Lục Lê không ngừng hô hoán hệ thống không đáng tin cậy, không nghe được tiếng đáp lại trong lòng anh gần như muốn tuyệt vọng.

Điều này khiến trong lòng anh có một giả thuyết, những gì mà anh đã trải qua chỉ là một giấc mộng, mà anh hiện tại ở thế giới này chính là thế giới nguyên bản, chỉ có điều trở lại một lần nữa mà thôi.

Lại có lẽ…

Lục Lê bực bội lắc lắc đầu, liếc nhìn bóng lưng bé trai, chợt phát hiện bóng lưng của bé đang run rẩy.

Tựa như đang khóc.

Lục Lê do dự mình có nên tiến lên hay không, lại hồi tưởng anh đã từng an ủi qua bé trai hay chưa, tiếp đó mới làm động tác cẩn thận. Anh lặng lẽ đến gần bé trai, tay khoát lên trên bả vai của bé, liền nói: "Đừng thương tâm, mau ngủ đi."

Thân thể bé trai bỗng dưng cứng đờ.

Lục Lê còn nói: "Nếu như em sợ hãi bóng tối, có thể ôm anh ngủ nha."

Anh nói xong cũng nhắm hai mắt lại, giả vờ ngủ.

Không bao lâu sau, hoặc cũng có lẽ đã qua thật lâu, có thân thể nhỏ bé ấm áp tiến lại gần, nhào vào trong lòng ngực của anh.

Lục Lê quyết định một chuyện.

Anh sẽ làm giống như thế giới trước của anh, chăm sóc Tô Cẩn Ngôn, bảo vệ Tô Cẩn Ngôn, không cho cậu chịu một chút xíu tổn thương nào từ bên ngoài.

Mặc kệ thế giới này có phải là thế giới cũ của anh hay không, anh cũng không thể trơ mắt để Tô Cẩn Ngôn rơi vào quỹ đạo phát sinh sau này.

Nguyên nhân ư?

Có biết là nó quá ngược hay không. Cốt truyện thế giới này thật sự phá hủy tam quan, không thoát tuyến, không tiết tháo.

Mẹ nói muốn Lục Lê chăm sóc Tô Cẩn Ngôn, đúng là giao toàn quyền cho anh xử lý.

Coi như bé trai không hề tồn tại.

Cũng vừa đúng ý trong lòng Lục Lê anh cũng không hi vọng bà có thể quản điều này.

Tựa như những gì anh nói, anh sẽ gánh vác trách nhiệm chăm sóc Tô Cẩn Ngôn. Lục Lê phân cơm đưa cho bé trai, còn ở trong tiệm cơm tư nhân tìm công việc bán thời gian để kiếm tiền, hi vọng có thể sớm một chút có đủ tiền đưa bé trai đi học.

Tiếng chuông tan học vang lên, Tuần Tường nhìn Lục Lê dáng dấp uể oải tiều tụy, lo lắng hỏi: "Làm sao vậy? Tinh thần sao lại không tốt đến thế? Ông ngủ hết bốn tiết học luôn rồi."

Lục Lê lắc đầu, ngáp một cái nói: "Không có việc gì không có việc gì, tối hôm qua xem truyện tranh đến rạng sáng, buồn ngủ quá à ~"

Tuần Tường đấm anh một cái, cười nói: "Ông giỏi lắm, xem ra mấy ngày nay dì không đánh ông, ông liền muốn ngồi lên đầu rồi."

Lục Lê hừ một tiếng, nói: "Bả không cho tui tiền tiêu vặt mua truyện tranh, tui đây cũng không ăn trộm ăn cắp, nên bả làm gì được tui."

Tuần Tường liên tục khâm phục: "Ừ ừ ừ, tui biết ông giỏi mà."

Lục Lê lại ngáp một cái, tiện tay lau sạch khóe mắt còn vươn nước mắt, tầm mắt hướng về bên cạnh nhìn sang, đột nhiên liếc về bên trong góc có thêm một người xuất hiện, Anh nhỏ giọng hỏi Tuần Tường: "Ai vậy, người nọ là ai thế? Người mới chuyển đến sao?"

Tuần Tường theo ánh mắt anh nhìn lại, ồ một tiếng, nói rằng: "Đúng rồi, mới ngày hôm qua chuyển đến đây, lúc đó ông còn đang ngủ say như chết."

Lục Lê nhìn chằm chằm người nọ một lát, bỗng nhiên nhìn thấy đối phương giương mắt nhìn anh.

Lục Lê ho khan một tiếng, cuống quít dời tầm mắt đi.

Không biết vì sao, khi anh bị phát hiện mình nhìn lén người kia vẫn còn có điểm xấu hổ.

(Hết chương 142)

127. Chương 143

Cho dù Lục Lê là con trai ruột của bà, nhưng bà cũng không đem nhiều sự chú ý đặt trên người anh. Lục Lê biết, đại khái bởi vì tướng mạo chính mình cùng người được xưng là ba kia rất giống nhau, nữ nhân hận ông, ngay cả liếc mắt nhìn anh một cái cũng muốn làm bẩn mắt bà.

Ngoại trừ học phí cùng phí sinh hoạt, nữ nhân sẽ không cho anh một xu tiền tiêu vặt nào khác.

Mặc kệ kết quả học tập, mặc kệ sinh hoạt ra sao, cái gì cũng đều mặc kệ. Chỉ khi nữ nhân nhất thời có ý nghĩ muốn quyền đấm cước đá, Lục Lê cũng mặc kệ bà ấy. Trên thực tế, anh đối với cái gia đình này không có quá nhiều lưu luyến.

Ngoại trừ Tô Cẩn Ngôn khiến anh không yên lòng ra, anh cũng không để ý ai cả.

Lục Lê liên tiếp đi làm công ba tháng, cuối cùng cũng lấy đủ số tiền đóng học phí cho Tô Cẩn Ngôn, rốt cuộc cũng có một ngày bé trai không còn bị nhốt trong nhà và được đi đến trường.

Anh lục tung cả tủ lấy được bản hộ khẩu cùng các giấy tờ chứng nhận khác có liên quan đến Tô Cẩn Ngôn đều lấy ra, ngày đó có người đến đưa di vật mà ba anh để lại, trùng hợp chỉ có Lục Lê cùng Tô Cẩn Ngôn ở nhà một mình, nếu như mẹ anh mà biết nhất định sẽ phẫn nộ đem tất cả mọi thứ đều xé hết, lén lút đem giấy chứng nhận trọng yếu dấu đi.

Bởi vì cả ngày đều chờ ở trong nhà, trạng thái tinh thần của bé trai không tốt lắm, Lục Lê mấy lần đều nhìn ra cậu có nguyện vọng muốn ra ngoài, nhiều lần chính mình có hỏi dò qua, nhưng bé chỉ toàn lắc đầu, tựa hồ đối với thế giới bên ngoài không có hứng thú.

Tô Cẩn Ngôn ngồi ở trên giường, lúc lắc cẳng chân nhỏ gầy, Lục Lê liếc mắt một cái nhìn đến vết thương trên đùi bé, nhíu mày hỏi: "Sao trên đùi em lại có vết thương?"

Tô Cẩn Ngôn lắc đầu một cái, không hé răng.

Lục Lê quỳ một chân trên đất, đem chân bé nhấc lên, thấy rõ ràng ở phía trên có vết bầm tím, sốt ruột nói: "Đến cùng đã xảy ra chuyện gì, em mau nói cho anh biết?!"

Tô Cẩn Ngôn vẫn không nói lời nào, chỉ là nước mắt rơi ào ào chảy xuống dưới.

Lục Lê tiến lên cởi áo bé ra, cẩn thận kiểm tra một lần, thấy chỉ có trên đùi cùng trên lưng có vết thương thì mới yên lòng, anh vội vã đến ngăn tủ đựng thuốc tìm thuốc tím, dùng bông gòn vì bé bôi thuốc.

Tô Cẩn Ngôn dùng mu bàn tay lau nước mắt, thời điểm thuốc bôi lên vết thương, cho dù miệng vết thương đau đớn bé cũng không rên lên một tiếng, chỉ là chân ngắn phản xạ lui về phía sau một chút, nỗ lực nhịn xuống bất động.

Trong lòng Lục Lê đã có đáp án, nhưng vẫn ở bên cạnh vừa bôi thuốc vừa hỏi han bé: "Là ai đánh em?"

Không chỉ là vết thương bên ngoài, khẳng định người kia còn có ý đồ đối với bé, chỉ bởi vì Tô Cẩn Ngôn giãy dụa mãnh liệt cùng phản kháng nên mới căm giận từ bỏ mục đích mà thôi.

Lục Lê vừa nghĩ tới tình cảnh kia, lửa giận ở trong lòng mãnh liệt bốc lên, lại như có người đem thủy tinh mà anh dốc lòng bảo vệ đánh nát khiến anh rất khó chịu.

Tô Cẩn Ngôn cắn môi, nhỏ giọng nói ra một cái tên: "Là chú Tôn."

Lục Lê hít một hơi thật sâu, anh đóng nắp chai thuốc tím lại, đặt xuống trên bàn, ngồi vào bên cạnh bé trai, dùng ngữ khí chất vấn nói: "Không phải anh đã nói nếu như anh chưa trở về, ai gọi em mở cửa thì không được ra sao? Sao em lại không nghe lời chút nào vậy?"

Kỳ thực đối với một đứa trẻ bảy tuổi mà nói điều kiện như vậy cũng quá mức hà khắc, đối lập với mọi đứa trẻ cùng lứa, Tô Cẩn Ngôn coi như biết nghe lời, bé hoàn toàn không yếu ớt cùng tùy hứng, mỗi ngày Lục Lê về nhà mở cửa phòng ngủ, liền nhìn thấy bé trai ngoan ngoãn ngồi ở trên giường, đôi mắt không nhúc nhích nhìn chằm chằm về phía cửa. Nhìn thấy anh trở về lập tức sẽ nhào tới ôm lấy anh, có lúc còn nói câu ngọt ngào "Em nhớ anh."

Lần đầu bị Lục Lê quở trách, nước mắt Tô Cẩn Ngôn rơi như mưa, bé nhẫn nại vững vàng từng tiếng hít thở không biến thành hỗn loạn, thân thể nhỏ bé run lên, nhưng cắn răng không chịu phát sinh một tiếng âm thanh nào.

Lục Lê nhìn bé dáng vẻ đáng thương đến thế, giọng nói trì hoãn xuống: "Khóc cái gì, có cái gì mà phải khóc chứ. Sau này ngoại trừ anh ra, ai bảo em ra mở cửa đều không được mở, biết chưa?"

Nhìn bé trai nức nở gật đầu, Lục Lê đem bé ôm lên đùi mình, lau đi nước mắt của bé, khẽ quát nói: "Chỉ biết khóc mà thôi."

Chỉ là động tác như vậy nhưng cùng với ngữ khí lại không hợp với nhau.

Cách ngày Lục Lê liền mang theo Tô Cẩn Ngôn đến trường học, thế bé công việc thủ tục nhập học.

Sau khi làm thỏa đáng tất cả, anh mới thở phào nhẹ nhõm. Chí ít trước khi anh tốt nghiệp, có thể chăm sóc Tô Cẩn Ngôn một quãng thời gian ngắn.

Lục Lê muốn bé trai nhanh đi gặp cô giáo chủ nhiệm lớp, nhưng Tô Cẩn Ngôn lôi kéo áo anh không cho anh đi.

Lục Lê nắm chặt tay bé, khuyên dỗ nói: "Thời điểm khi em tan học nhớ ở phòng học chờ anh, anh tới đón em." Anh dừng một chút, còn nói, "Trong giờ học anh sẽ đến tìm em, có được không?"

Tô Cẩn Ngôn không nói lời nào, chỉ cúi đầu bướng bỉnh kéo áo anh, không cho anh rời đi.

Cô giáo nhìn thấy Lục Lê cũng chỉ là một đứa trẻ thiếu niên, còn đến an ủi em trai, không khỏi cười nói: "Người anh này xứng chức anh trai quá. Đến đây, Tô Cẩn Ngôn đúng không? Cùng cô đi đến phòng học nào, trong phòng học có rất nhiều bạn tuổi tác cùng trang lứa với con, con có thể cùng với các bạn kết bạn với nhau nha."

Lục Lê khuyên can đủ đường đều vô dụng, không thể làm gì khác hơn là uy hiếp nói: "Em mà còn như vậy, anh bỏ mặc em luôn."

Nghe vậy, Tô Cẩn Ngôn chấn động toàn thân, trong nháy mắt trong tròng mắt đen sương mù ngưng tụ lại. Bé cật lực nhịn xuống nước mắt, tay buông góc áo Lục Lê ra, nhỏ giọng nói: "Đừng bỏ em…"

Tâm trạng Lục Lê nhất thời không đành lòng, bàn tay phủ trên đỉnh đầu bé trai, nói rằng: "Đi thôi, chờ anh tan học sẽ đến rước em."

Tô Cẩn Ngôn gật đầu.

Cô giáo nắm tay bé, mỗi bước đi đều cẩn thận nhìn về phía sau hướng về thiếu niên vẫy tay.

Đợi đến khi Tô Cẩn Ngôn cùng cô giáo tiến vào trong lớp, Lục Lê lại nhìn chăm chú một hồi, lúc này mới thả tay xuống, xoay người rời đi.

Nhưng khi anh nghiêng đầu qua nhìn sang chỗ khác, thì thấy một người đang nhìn anh.

Lục Lê sợ hết hồn, nhìn kỹ người kia, mới phát hiện là bạn học mới chuyển tới, tên là gì ấy nhỉ…

Quên mất rồi.

Ở trong thế giới của Lục Lê chưa từng thấy người này, nhưng ở trên thế giới này cậu lại chân thực tồn tại, khả năng có thể xảy ra BUG. Có điều nhờ có điều này cũng làm cho Lục Lê càng ngày càng xác định, thế giới này không phải thế giới cũ của anh.

Nhìn thiếu niên quần áo sạch sẽ cùng bộ dáng trắng nõn, không khó nhìn ra đó chính là tiểu thiếu gia quen sống trong nhung lụa.

Lục Lê lễ phép tính hướng về đối phương nở một nụ cười tươi rói, muốn sát vai rời đi.

Nhưng thiếu niên lại làm trước một bước hướng về anh đưa tay ra, bên môi tràn ra ý cười mềm mại, hướng về anh nói: "Mình tên là Lâm Hữu."

Lục Lê sửng sốt một chút, tiếp theo đưa tay nắm chặt bàn tay cậu có hơi lạnh một chút, nói: "Xin chào, tôi là Lục… Thận Hành."

Thiếu nên tên Lâm Hữu kia rũ mắt xuống, hàng mi dài nhu thuận dán ở trên mí mắt, nhẹ giọng nói: "Mình thích tên của cậu."

Lục Lê ngơ ngác "Ồ" một tiếng.

Anh muốn rút tay mình về, lại không nghĩ rằng khí lực đối phương lại lớn đến như vậy, dĩ nhiên muốn rút về lại rút không ra.

Hơn nữa hai người bọn họ tay đặt ở cùng một chỗ, so sánh khác biệt rõ ràng.

Lục Lê ho khan một tiếng, muốn Lâm Hữu đem tay của chính mình buông ra.

Lâm Hữu lại không buông, không chỉ không buông, còn mở ra lòng bàn tay của anh, nhìn thấy phía trên có vết thương nhỏ liền nhíu mày lại, hỏi: "Cậu đang thiếu tiền sao?"

Lục Lê cũng nhìn thấy, đó là khi anh đi làm dùng nước lạnh rửa dĩa thì bị mảnh dĩa làm xước qua, trước đó cũng không có để ý, hiện tại coi lại mới thấy nó đặc biệt nghiêm trọng, bây giờ mới thấy nhức một chút.

Lục Lê nhân cơ hội thu tay mình về, lắc đầu nói: "Không có, nếu như không có chuyện gì…"

Lâm Hữu đánh gãy lời anh, nói: "Nhà mình vừa vặn thiếu người, cậu có thể tới làm việc." Lục Lê còn chưa kịp nói chuyện, cậu liền bổ sung thêm, "Tiền lương so với cậu hiện tại đang làm sẽ nhiều gấp ba, mỗi tuần làm năm ngày, vào cuối tuần hay dịp lễ cậu có thể nghỉ phép, nếu như cậu cần tiền mình có thể chi cho cậu trước, sau đó bù đắp lại là được rồi."

Còn có chuyện tốt đến như vậy sao? Quả thực Lục Lê không thể tin vào tai của mình, cũng quên người đối diện chỉ là một thiếu niên mười hai tuổi.

Người trưởng thành cảnh giác so với những đứa trẻ có phần lớn hơn, Lục Lê đang suy nghĩ liệu Lâm Hữu đang có ý đồ gì, hơn nữa nhìn dáng vẻ cậu như vậy, khẳng định đem chính mình hỏi thăm cho rõ ràng.

Thấy Lục Lê do dự, Lâm Hữu lại thêm một điều kiện: "Bất quá một khi đã ký khế ước thì phải ký đến mười năm, cậu nhìn đi, mình đã đem bản khế ước mang đến rồi đây."

Nói xong, cậu móc từ trong túi tiền lấy ra một tờ giấy chiết khấu, sau khi mở ra, là một bản khế ước viết tay.

Chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo, như chính chữ học sinh tiểu học viết ra.

Lục Lê bất giác nở nụ cười, thầm nghĩ quả nhiên là một đứa con nít, anh đem tờ giấy trong tay Lâm Hữu tiếp nhận, không thiếu nghiêm túc hỏi: "Cậu nói có thật lòng không?"

Lâm Hữu cũng thật lòng trả lời: "Đương nhiên rồi, nếu như cậu mỗi ngày đi theo mình nhiều hơn một tiếng, mình sẽ tăng lương cho cậu."

Lục Lê cùng Lâm Hữu không có quá nhiều tiếp xúc, thế nhưng anh cũng từng nghe nói qua một chút chuyện liên quan đến Lâm Hữu.

Ba mẹ Lâm Hữu bận bịu sự nghiệp, luôn để cậu một mình ở trong nhà, tuy rằng có vô số người hầu chăm sóc, tuy rằng cơm nước không thiếu sót, thế nhưng cậu rất cô độc.

Là cái loại người giàu mà cô độc, cùng với những người bình dân như chúng ta không thể giống nhau.

Lục Lê còn tưởng rằng Lâm Hữu chỉ nói chơi, sau khi tan học anh thu thập sách vở bỏ vào cặp sách, vội vàng muốn đi đón Tô Cẩn Ngôn, phát hiện Lâm Hữu tựa ở cạnh cửa chờ anh, mới ý thức được thiếu niên này là thật lòng.

Lâm Hữu nói: "Cậu theo mình về nhà."

Lục Lê từ chối: "Không được, tôi phải đi đón em trai."

Lâm Hữu bặm môi, thoạt nhìn có chút không cao hứng, nhưng vẫn nói: "Vậy cậu cùng em trai đến nhà mình đi."

Lục Lê gật đầu: "Ừ."

Hai tay Lâm Hữu đút vào trong túi quần, từng bước rập khuôn đi theo anh, hỏi Lục Lê: "Khế ước của chúng ta vẫn còn chứ?"

Lục Lê nhón chân xem Tô Cẩn Ngôn có ra khỏi lớp học hay chưa, nghe được Lâm Hữu hỏi dò liền qua loa nói: "Nó vẫn trong cặp sách tôi."

Chờ đến khi cả lớp một đi ra hết, Lục Lê tìm một lần đều không nhìn thấy Tô Cẩn Ngôn. Anh hai ba bước đi tới cửa, trùng hợp nhìn thấy bé đang ngồi trên ghế, trong lòng ngực ôm cặp sách nhỏ, tha thiết mong chờ nhìn ngoài cửa.

Lục Lê hướng về bé ngoắc ngoắc tay: "Lại đây."

Tô Cẩn Ngôn mắt sáng lên, bịch bịch hướng về anh chạy tới, trong lúc đó còn lảo đảo một chút, suýt chút nữa vì cái ghế mà vấp ngã sấp mặt.

Thuận lợi tiến về phía cái ôm ấm áp của Lục Lê, trước đó bé trai còn rất hồi hộp xem ra lúc này vẻ mặt đã hòa hoãn đi, nét mặt biểu lộ một nụ cười tươi rói.

Lục Lê nắm lấy tay bé trai, nhìn về thiếu niên phía sau, hỏi: "Vậy giờ chúng ta đi chưa?"

Lâm Hữu liếc mắt một cái nhìn bọn họ nắm lấy tay nhau, rầu rĩ ừ một tiếng, xoay người nói: "Đi thôi."

Đi tới cửa trường học, Lục Lê liền nhìn thấy ngay giữa trung tâm có một chiếc xe hơi xa hoa, còn không chờ bọn hắn đi tới, tài xế liền mở cửa xe đi xuống xe, đối với Lâm Hữu cung kính nói: "Thiếu gia."

Lâm Hữu lên xe trước, vỗ lên ghế dựa bằng da, đối với Lục Lê cười nói: "Lên đây."

Lục Lê không do dự, lôi kéo Tô Cẩn Ngôn lên xe.

Tô Cẩn Ngôn muốn hỏi bọn họ muốn đi nơi nào, nhưng lại không biết làm sao mở miệng, đơn giản chỉ vững vàng nắm lấy tay Lục Lê, nghĩ thầm chỉ cần đi cùng với anh, đi đâu cũng không đáng kể.

Lục Lê đem tóc bé trai hơi dài vén qua sau tai, nhỏ giọng rù rì nói: "Nên cắt tóc thôi…"

Tô Cẩn Ngôn nheo mắt lại, tâm tình sung sướng tùy ý để anh sắp xếp tóc của chính mình.

Lâm Hữu nhìn hai người động tác thân mật, trong mắt lóe ra một tia chán ghét, cậu đưa ánh mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ, nhưng lại lén lút đưa tay ra, thừa dịp Lục Lê không chú ý kéo lấy góc áo của anh.

Lâm Hữu ở bên trong cửa sổ thủy tinh phản xạ ra, nhìn thấy chính mình thỏa mãn giơ khóe môi lên.

(Hết chương 143)

128. Chương 144

Nhà Lâm Hữu so với những gì Lục Lê tưởng tượng còn lớn hơn nhiều.

Lâm Hữu vẫy lui người hầu muốn tiến lên, đưa hai người bọn họ ngồi trên ghế sô pha, bắt đầu đàm luận điều kiện khế ước.

Ngồi ở đối diện Lục Lê thiếu niên hỏi anh: "Khế ước của chúng ta cậu kí chưa?"

Lục Lê đem tờ giấy khế ước nhăn nhúm từ trong cặp sách lấy ra, nhìn Lâm Hữu một chút, sợ cậu sẽ tức giận khi chính mình đưa ra đề nghị mà anh lại cho rằng đó là một câu chuyện hài, liền vội vàng nói: "Còn chưa kịp…"

Lâm Hữu nói: "Không sao." Cậu suy nghĩ một chút, lại hỏi, "Cậu đồng ý ư?"

Lục Lê nói: "Đương nhiên, đã đến nơi này rồi mà." Anh đứng lên, hướng lên trên vuốt lại tay áo nói, "Vậy công việc của tôi ở nơi đây là làm gì?"

Rửa chén dĩa, quét rác lau nhà, quét tước cả gian nhà những điều này chắc chắn là phải làm rồi. Lục Lê trái phải nhìn, lại phát hiện bên trong căn phòng này tất cả đều sạch sẽ sáng lấp lánh, cửa sổ hoa viên sát đất còn thấy được không khí trong lành, trên sàn nhà không dính một hạt bụi, hầu như có thể phản chiếu ra bóng người.

Cũng đúng, người hầu trong nhà Lâm Hữu nhiều như vậy, nơi nào còn cần đến anh quét tước chứ.

Tầm mắt Lục Lê nhìn đến trên người Lâm Hữu, muốn hỏi mình phải làm gì mới có thể lĩnh được tiền lương.

Lâm Hữu cũng đứng lên, thuận tiện đem cặp sách của mình nhấc xuống, đưa đến nhiệm vụ cho anh: "Theo mình làm bài tập."

Lục Lê ngây người, ấp úng mở miệng: "Hả?"

Lâm Hữu trầm ngâm một chút, nói rằng: "Cậu làm gia sư dạy kèm tại nhà mình, có được không?"

Theo lý thuyết sẽ không có người tìm đến bạn học cùng lớp để kêu họ làm gia sư, hơn nữa thành tích của những người làm gia sư bên ngoài sẽ tốt hơn là nhờ bạn bè… Hẳn là thế đi.

Có điều chỉ là đề mục của học sinh tiểu học, Lục Lê là một người trưởng thành, anh vẫn có thể ứng phó được.

Lục Lê gãi đầu đi theo bước chân Lâm Hữu, khiêm tốn xấu hổ nói: "Khả năng của tôi cũng không cao lắm đâu, cậu sẽ không trách tôi chứ?"

Lâm Hữu dừng bước, quay đầu nhìn anh, lắc đầu nói: "Sẽ không."

Cho nên nói như vậy có ý nghĩa gì nha!

Lục Lê hoàn toàn không thể hiểu được.

Lâm Hữu nhìn thấy phía sau Lục Lê có đứa bé trai, cong môi cười cợt, nói: "Anh cùng anh hai em phải học rồi, em ra ngoài phòng chơi một mình có được không?"

Tô Cẩn Ngôn rõ ràng không muốn, bé không nói một lời, chỉ là chống cự cắn môi, tay nắm chặt tay Lục Lê.

Lục Lê cũng không yên lòng Tô Cẩn Ngôn chỉ ở một mình, liền nói: "Em nó rất nghe lời, để em ấy ở bên cạnh chúng ta là được rồi."

Nhưng Lâm Hữu không buông tha, cậu vỗ tay kêu dì hầu gái gọi vào, nói rằng: "Dì Trương, dì đưa nó đến phòng chơi đi."

Dì hầu gái hướng về bé trai đang sợ hãi muốn đưa đến phòng có rất nhiều đồ chơi, Tô Cẩn Ngôn vẫn kéo tay Lục Lê không hề bị lay động, Lục Lê cảm giác tay mình bị nắm đến sưng đỏ.

Lời cũng nói đến đây rồi, vì phần tiền lương không ít này, cũng vì sợ đắc tội với vị kim chủ trước mắt này, Lục Lê xoa lên tóc bé trai, nói rằng: "Trước tiên em lại phòng đó chơi đi, chờ học xong anh tới tìm em."

Cho dù trong lòng không tình nguyện, Tô Cẩn Ngôn vẫn buông tay ra.

Lục Lê nhìn bé sau khi rời đi mới thu hồi ánh mắt, quay đầu lại thì phát hiện Lâm Hữu đang nhìn mình, không khỏi ho khan một tiếng, nói: "Em trai tôi có chút dính người, thật là không tiện."

Lâm Hữu cười cợt nói: "Mình biết."

Gì? Cậu biết cái gì?

Tay Lục Lê bị nhiệt độ mát mẻ từ một bàn tay khác nắm lấy, anh còn chưa kịp giương mắt nhìn về cái tay chủ nhân kia, thiếu niên liền lôi kéo anh đi, thẳng tới phòng ngủ lầu hai.

Trong phòng ngủ rất sạch sẽ, không có vật dụng gì thừa thải, có thể nhìn ra được Lâm Hữu là người yêu sạch sẽ.

Lâm Hữu ở trước bàn đọc sách chuyển cái ghế đưa cho anh, hỏi: "Tối nay sau khi tan học có thể không cần về nhà được không?"

Thấy Lục Lê chớp chớp mắt dáng vẻ nghe như không hiểu, cậu bổ sung nói: "Người trong nhà có lo lắng không?"

Lục Lê cũng không dám nói, không biết nếu về trễ có bị đánh hay không, có điều vẫn đối với Lâm Hữu nói: "Không có gì, hẳn là sẽ không lo lắng đâu."

Lâm Hữu nghe ra trong giọng nói của anh có do dự, nói tiếp: "Để mình kêu quản gia gọi điện thoại, muốn ông ấy cùng người nhà cậu nói chuyện xin phép một tiếng đi."

Lục Lê không ý kiến.

Lâm Hữu liền móc ra di động gọi điện thoại.

Lục Lê nhìn điện thoại trong tay cậu, không khỏi có chút hoài niệm, đây là kiểu di động đời mới nhất lúc bấy giờ, người nhà Lâm Hữu không hổ có nhiều tiền, nhỏ như thế này mà đã cho cậu sử dụng điện thoại xa xỉ này.

Bấm tay tính toán, thời điểm anh lên đại học mới sắm được chiếc điện thoại di động đầu tiên.

Lâm Hữu nói chuyện điện thoại xong nhìn Lục Lê sững sờ không biết đang suy nghĩ gì, vươn ngón tay ở trên trán anh búng một cái, nói rằng: "Suy nghĩ gì đó?"

Đột nhiên Lục Lê phục hồi tinh thần lại, nói: "Không có gì."

Lâm Hữu lấy sách bài tập ra, Lục Lê cũng liền bận rộn đem sách bài tập từ trong cặp sách lấy ra.

Một sạch sẽ một lôi thôi, nhìn một phát thấy rõ sự đối lập.

Lục Lê có điểm hổ thẹn ngượng ngùng.

Tuy rằng bọn họ hiện tại chỉ mới lớp 6, nhưng bài tập cũng rất nhiều, riêng hai trăm chữ từ vựng phải viết ba lần liền rất tốn công.

Lục Lê xem xét cậu một chút, còn tưởng rằng Lâm Hữu muốn ở bên cạnh anh giám sát, liền nói: "Cậu tha cho tôi đi, tôi liền cho cậu viết."

Lâm Hữu lại cười, như cười chính anh: "Không cần, mình chỉ muốn cậu cùng mình làm bài tập, không muốn cậu giúp mình viết."

Lục Lê "Ừm" một tiếng.

Anh lấy bút chì ra, bắt đầu làm bài tập.

Nói thật, đây là lần đầu tiên anh làm bài tập ở thế giới này, chuyện lấy bàn tay chỉ là cái cớ, hơn nữa vết nứt trên lòng bàn tay tuy rằng đau đớn nhưng chỉ biểu lộ ra cảm giác về sự tồn tại của nó, chữ viết muốn khó coi liền khó coi.

Lục Lê lén lút nhìn sách bài tập Lâm Hữu một chút, cùng cậu so sánh một hồi, phát hiện hai người kẻ tám lạng người nửa cân lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Cũng đúng, học sinh tiểu học mà, muốn giỏi như vậy để làm gì, lại không phải đi thi trạng nguyên.

Lục Lê an ủi chính mình, quả nhiên trong lòng thoải mái một chút.

Viết rồi lại viết, Lâm Hữu liền ngừng lại, nhìn thiếu niên bên cạnh vẻ mặt nghiêm túc.

Lục Lê phát hiện tầm mắt cậu nhìn sang, quay đầu hỏi: "Làm sao vậy, trên mặt tôi có gì à?"

Lâm Hữu không hề trả lời, dùng lòng bàn tay khinh nhu kề sát trên gương mặt anh, vuốt nhẹ lên mặt Lục Lê vết thương vẫn còn chưa lành, hỏi: "Có đau không?"

Đột nhiên Lục Lê có một loại trực giác, Lâm Hữu biết vết thương của anh từ đâu mà đến, vì lẽ đó nên không có hỏi.

Anh nhếch miệng nở nụ cười, nói rằng: "Chính mình tự ngã nên không đau lắm."

Lâm Hữu buông bút xuống, từ trong ngăn kéo lấy ra hòm thuốc nho nhỏ, tuy Lục Lê nói "Không cần", vẫn

kiên trì dán băng cá nhân trên mặt anh.

"Đưa tay cho mình."

"..." Lục Lê nghi hoặc đem bàn tay đưa tới.

Lâm Hữu đem tay anh xoay lại, vặn chai thuốc cao kia, cẩn thận dùng bông gòn bôi thuốc cao xức lên trên lòng bàn tay anh.

Lục Lê không biết tại sao, mũi mình lại đau xót, suýt chút nữa liền khóc lên.

Khả năng bởi vì Lâm Hữu quá ôn nhu, cũng có thể bởi vì cậu rất giống một người mà anh đã từng rất quen thuộc, là người ở bên cạnh anh luôn đem lại sự an tâm trước nay chưa từng có.

Thật là kỳ quái.

Lâm Hữu dùng miếng băng vải đem tay bị thương của anh buộc chặt, thuận tiện thắt nơ hình con bướm xinh đẹp.

Lục Lê nắm chặt tay lại, phát hiện vẫn có thể cầm bút viết chữ, đối với sự nhiệt tình trợ giúp của thiếu niên anh liền nói: "Cám ơn."

Lâm Hữu nheo mắt lại nở nụ cười, nói: "Không có gì. Ngày mai nói với giáo viên sự tình là ổn rồi, bài tập của cậu không cần phải viết."

Lục Lê sờ sờ mũi, không nói cho thiếu niên biết mỗi ngày chính mình đều không có làm bài tập.

Lâm Hữu cùng anh tuyệt nhiên ngược lại, khả năng ba mẹ cậu đối với cậu kỳ vọng rất lớn, vì lẽ đó mỗi một cuộc thi Lâm Hữu đều đứng hàng đầu, kiên định đứng vị trí thứ nhất không lay chuyển được.

Thời điểm Lâm Hữu làm bài tập, Lục Lê liền nằm nhoài bên cạnh cậu xem truyện tranh.

Nhìn không ra dáng vẻ Lâm Hữu là học sinh năm tốt như thế này, mà cũng biết xem truyện tranh.

Có điều... Lục Lê một bên vừa đọc một bên nhổ nước bọt, những cuốn truyện này không phải là những cuốn mới nhất ư, rõ ràng đều là những cuốn mua về nhưng không đọc, như vậy cũng có thể được sao.

Lục Lê nhìn rồi lại nhìn, không nhịn được ngáp một cái.

Lâm Hữu buông bút xuống, hỏi: “Mệt rồi sao? Có muốn ngủ ở đây không?”

Lập tức Lục Lê liền bừng tỉnh, liên tục xua tay: “Không cần, tôi không mệt mỏi chút nào.”

Lâm Hữu nói: “Cậu cùng em trai có thể ngủ tại đây, nhà mình còn rất nhiều phòng.”

Lục Lê nói: “Không cần mà.”

Thấy Lục Lê phản đối, Lâm Hữu có chút thất vọng rũ mắt xuống, tiếp tục làm bài tập.

Lục Lê lại lần nữa nằm nhoài trên bàn nhìn, cảm giác thời gian từng phút từng giây trôi qua, lưng Lâm Hữu vẫn thẳng tắp không nhúc nhích, động tác viết trên tay vẫn không dừng lại.

Bài tập nhiều đến như vậy sao…

Viết lâu như thế rồi vẫn còn chưa xong ư?

Khoảng thời gian này quá mức mệt mỏi, hầu như tối nào Lục Lê cũng đều không ngủ ngon giấc, viền mắt anh chua xót, rốt cuộc không chống đỡ nổi liền nhắm chặt mắt lại, tính toán chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, tỉnh lại sẽ dẫn Tô Cẩn Ngôn về nhà.

Lục Lê ngủ đến đất trời tối tăm không ý thức được Lâm Hữu đang nhìn anh.

Nhìn lâu thật là lâu.

Mãi đến tận không biết khi nào, cậu bỗng dưng phục hồi tinh thần lại, giơ lên cánh tay, đem thiếu niên ngủ say không có trọng lượng ôm đến trên giường.

Lâm Hữu nghe được tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên.

Lâm Hữu mở cửa, bé trai đứng ngoài cửa nhìn cậu, muốn nhón chân nhìn vô phía bên trong, nhưng bởi vì chiều cao nên không thấy rõ bên trong, bé nhỏ giọng hỏi: “Anh hai đâu?”

Hiển nhiên Lâm Hữu cũng không ưa bé, lạnh nhạt nói: “Ngủ rồi, cậu ấy nói đêm nay muốn ngủ lại tại đây.” Lâm Hữu chỉ chỉ sát vách, “Mày đi qua gian phòng bên kia.”

Tròng mắt đen Tô Cẩn Ngôn nổi lên sương mù, bé nói: “Tôi muốn anh hai.”

Lâm Hữu đóng cửa lại nhẹ nhàng, đi tới bên ngoài phòng, cậu tựa ở trên giường, từ trên cao nhìn xuống bé con: "Mày muốn học thì tự một mình học lấy."

Mấy tháng nay Tô Cẩn Ngôn chưa bao giờ cùng Lục Lê tách ra, bé đã sớm sâu sắc ỷ lại được thiếu niên chăm sóc, hiện tại đột nhiên bị một người ngoài chỉ trích muốn bọn họ tách ra, trong lòng Tô Cẩn Ngôn cảm thấy rất khó chịu.

Bé trai không nhúc nhích, càng không muốn rời đi. Bé nhìn Lâm Hữu, như đang nhìn một tên ác ma cướp đi người mà bé yêu quý, bé kiên quyết nói: "Tôi muốn tìm anh hai."

Lâm Hữu nhíu mày nói: "Mày có biết vì mày mà cậu ấy phải đi làm thêm không? Hiện tại tao cho cậu ấy rất nhiều tiền, cũng cho mày cái ăn cái mặc, cho mày đến trường, cho mày tất cả những gì mày muốn."

"Vì lẽ đó, câm miệng lại, nghe lời tao sắp xếp an bài."

Không biết bé trai liệu có hiểu lời đối phương nói không, chỉ là nước mắt không hề có điềm báo trước rơi xuống.

Lâm Hữu không thèm phản ứng với bé, xoay người rời đi.

Rầm.

Cửa bị đóng lại.

(Hết chương 144)

129. Chương 145

Cách ngày Lục Lê tỉnh lại, đối mặt với hoàn cảnh xa lạ còn có chút hốt hoảng, tiếp đó hậu tri hậu giác nghĩ đây là nhà Lâm Hữu.

Anh vén chăn xuống giường, phủ thêm lớp áo sau đó đẩy cửa phòng ngủ ra, liền nghe trên đỉnh đầu có tiếng chuông cửa vang lên, Lục Lê ngẩng đầu lên, mới phát hiện treo bên trên khung cửa chính là cái chuông gió.

Ngay khi chuông gió vang lên, có một cô hầu gái từ cầu thang vội vàng đi tới, cung kính đối với anh nói: "Cậu tỉnh rồi, mời cậu cùng thiếu gia xuống dùng cơm."

Lục Lê còn có điểm mê mang, anh hàm hồ đáp một tiếng, đi theo hầu gái xuống cầu thang.

Đứng ngay giữa cầu thang, Lục Lê liền nhìn thấy trên bàn ăn có hai người đối lập nhau không nói chuyện, vừa thấy anh đi xuống, hai người đồng thời liền nở nụ cười.

Ô hay, làm rất đồng bộ nha.

Lục Lê tiến lên xoa đầu Tô Cẩn Ngôn, nét mặt ửng đỏ già nua đối với Lâm Hữu nói: "Xin lỗi, tối hôm qua tôi ngủ say như chết, thật là không tiện…" Anh cũng rất khâm phục năng lực giấc ngủ chính mình, chỉ cần ngủ mà không có động tĩnh gì lớn liền hoàn toàn không tỉnh lại.

Lâm Hữu cười nói: "Không sao, tới dùng cơm đi, sau đó chúng ta cùng nhau đi học."

Tô Cẩn Ngôn thì lại cúi thấp đầu xuống, bàn tay lặng lẽ cùng tay Lục Lê đụng vào nhau, sau đó nắm thật chặt.

Ánh mắt Lâm Hữu liếc nhìn thấy, nhưng không nói gì.

Từ ngày đó bắt đầu, mỗi lần tan học Lâm Hữu liền mang bọn họ đến ở trong nhà cậu, cho dù là chủ nhật cũng sẽ tăng lương chỉ muốn Lục Lê mang Tô Cẩn Ngôn ở lại đây.

Liền như vậy qua một tuần lễ, Lục Lê cảm thụ được bên trong phong thư trên tay trọng lượng nặng trình trịch, không thể tin được lại có thể kiếm tiền dễ dàng đến như vậy.

Trước đây làm việc mệt muốn chết qua một tháng còn không nhận được nhiều tiền như thế này.

Lục Lê đối với việc có trở về hay không cũng không quan trọng, huống hồ ngay cả một cú điện thoại mẹ đều chưa từng gọi qua, khẳng định ước gì bọn họ đừng nên trở về thì hơn.

Chỉ là anh phát hiện Tô Cẩn Ngôn lúc chờ ở trong nhà Lâm Hữu không hề dễ chịu, hơn nữa loại tâm tình chống cự này càng ngày càng mạnh, hầu như đối với sự vật đều khó mà nuốt xuống.

Lục Lê nhìn bé trai cúi đầu uể oải, hỏi: "Em bệnh ư?" Nói xong, anh liền kề bàn tay sát trên trán Tô Cẩn Ngôn, "Lạ thật, đâu có sốt."

Tô Cẩn Ngôn vẫn không nói một lời.

Lục Lê cảm giác bé trai so với trước đây trở nên càng không nghe lời, càng trầm mặc. Anh lo lắng hỏi: "Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?"

Không biết chọc trúng điểm nào, Tô Cẩn Ngôn lập tức òa khóc lên, nước mắt rơi như mưa chảy xuống dưới. Lục Lê cảm thấy Tô Cẩn Ngôn như thủy điện xả lũ, chỉ cần một chút kích thích nước sẽ rò xuống chảy ào

ào, anh lo lắng hỏi: “Em mau nói, khóc thì có ích lợi gì?”

Tô Cẩn Ngôn ngẩng đầu lên nhìn anh, khóc thút thít nói: “Chúng ta, chúng ta lúc nào…”

Lúc này cửa trùng hợp từ bên ngoài mở ra, Lâm Hữu đi tới nhìn thấy dáng vẻ Tô Cẩn Ngôn, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Sao lại khóc?”

Lục Lê dùng mu bàn tay đem nước mắt bé trai lau đi, lắc đầu nói: “Không biết nữa.” Anh nhìn về phía Tô Cẩn Ngôn, “Vừa nãy em muốn nói cái gì?”

Tô Cẩn Ngôn lại không chịu nói.

Bé từ trên giường ngồi dậy, cúi đầu chạy ra ngoài cửa.

Lâm Hữu đi tới, đem trong tay một chồng truyện tranh đưa đến cho Lục Lê, nói: “Muốn xem không?”

Lục Lê cũng không khách khí với cậu, cười gượng nhận lấy. Ngày hôm qua Lâm Hữu mang những cuốn truyện tranh kia tới Lục Lê đều đã xem xong, không nghĩ tới hôm nay lại mang đến cho anh nhiều cuốn như vậy.

Lại nói những cuốn truyện tranh này đúng là hoàn toàn rất mới, nhãn mác còn chưa xé ra nữa cơ.

Đừng nói tiểu tử này cố ý mua truyện mới cho anh đi.

Đãi ngộ này… Rõ ràng anh cũng không có làm gì, nhưng Lâm Hữu lại đối với anh tốt đến như vậy, để trong lòng Lục Lê dâng lên một cỗ cảm xúc khác thường.

Lâm Hữu cùng anh sóng vai ngồi vào bên giường, đột nhiên nói: “Cậu cưng đứa em trai quá.”

Lục Lê theo bản năng nói: “Hết cách rồi, trách nhiệm mà.”

Nói xong, chính anh cũng phải sững sờ.

Không biết bắt đầu từ khi nào, hay là bắt đầu từ thế giới của anh, anh liền đem Tô Cẩn Ngôn chăm sóc và cho rằng đó chính là trách nhiệm của chính mình, đương nhiên một người anh trai là phải chiếu cố em trai mình. Nhưng Lục Lê rõ ràng có thể phân rõ đó là tình thân, mà tuyệt đối không phải tình yêu.

Vừa nghĩ tới trong thế giới của anh, Tô Cẩn Ngôn khóc lóc hướng về anh nói “Em yêu anh”, Lục Lê liền cảm thấy đau đầu.

Nếu như thế giới này kết cục cũng giống như thế, liệu về sau sẽ như thế nào đây? Lẽ nào anh sẽ tiếp tục luân hồi? Một lần rồi lại một lần nữa?

Lục Lê càng nghĩ càng không được, anh lắc lắc đầu, phủ quyết những gì mình đang nghĩ đến rồi tự lẩm bẩm nói: "Làm sao sẽ như vậy chứ…"

Đã từng xảy ra một lần, như thế nào lại giẫm lên vết xe đổ một lần nữa.

Hơn nữa hệ thống cũng biến mất.

Này có phải là đang giễu cợt anh trải qua hết thảy đều chỉ là phán đoán hay không?

"Đến bàn học thôi."

Tiếng nói thiếu niên nhẹ nhàng khiến Lục Lê phục hồi tinh thần lại, anh thuận miệng đáp một tiếng, phát hiện Lâm Hữu đã đến trước bàn đọc sách, liền vội chạy đến ngồi xuống bên cạnh cậu.

Lâm Hữu nói: "Đưa tay ra."

Lục Lê vươn tay ra đưa cho cậu.

Lâm Hữu kéo lấy tay anh, xoay chuyển qua, nhẹ nhàng vuốt nhẹ da dẻ trở nên bóng loáng, không nói nữa, chỉ lấy ra kem dưỡng da vì anh bôi lên.

Khi vết nứt nẻ trên tay hoàn toàn mềm lại, Lâm Hữu mỗi ngày sớm muộn đều vì anh xoa kem dưỡng da tay, để tránh tay dễ bị khô và bệnh tình trầm trọng thêm.

Hai đôi tay xếp chồng lẫn nhau, đều dính kem dưỡng da, lại nhẹ nhàng xoa nắn vào bên trong da. Hương hỗn hợp trên kem dưỡng da không biết tên truyền tới trong mũi Lục Lê, không biết vì cái gì, lại có loại cảm giác quen thuộc.

Nói cách khác, Lâm Hữu người này vẫn đem lại cho anh cảm giác quen thuộc.

Lâm Hữu buông tay anh xuống, gảy lên ngón tay, trong lúc thiếu niên còn đang sững sờ liền búng lên trán một cái, hỏi: "Làm sao thế… Gần đây luôn thấy cậu ngẩn người."

Lục Lê lắc đầu một cái, nói: "Không có gì." Anh liếc nhìn tiểu thiếu gia trắng nõn sạch sẽ, xung phong nhận việc nói, "Tay tôi cũng ổn rồi, có thể giúp cậu làm bài tập về nhà."

Ai ngờ Lâm Hữu cười từ chối: "Không cần, cậu ở bên cạnh mình như thế là đủ rồi."

Lục Lê nhìn trước mặt mình một đống truyện tranh bìa ngoài màu sắc rực rỡ, nhỏ giọng nói: "Như vậy không tiện đâu."

Khi không lại lấy nhiều tiền như vậy, chính mình không hề làm gì cả, nếu là người khác đều sẽ thấy không tiện.

Lại nói Lục Lê mặt cũng không lớn như vậy.

Lâm Hữu nâng cằm nhìn anh, nói: "Cha mẹ mình đều ở nước ngoài bận rộn công tác, trong nhà không có người cùng tuổi đến chơi với mình, cảm giác một người ở đây có chút cô quạnh."

Lâm Hữu trần thuật như hững hờ, Lục Lê lại nghe ra trong giọng nói của cậu có chút cô đơn, lập tức nói: "Không phải tôi đang ở bên cạnh cậu sao." Nói xong anh liền nắm chặt tay thiếu niên, hi vọng cậu đừng biểu lộ ra vẻ mặt buồn bã nữa.

Không nghĩ tới những câu nói sến súa trong các tiểu thuyết ngôn tình lại hiệu nghiệm đến vậy, để anh nhất thời có tâm trạng dâng lên, Lục Lê không nhịn được muốn đem Lâm Hữu ôm vào trong ngực động viên.

Trong khoảnh khắc Lâm Hữu như được chữa trị, bên môi nâng lên một nụ cười, nói: "Cũng may còn có cậu."

Lục Lê không chịu được ánh mắt sáng quắc từ cậu, liền dời tầm mắt, trong miệng nói: "Tôi, tôi sẽ chơi cùng cậu." Tuy tuổi còn nhỏ nhưng lời tâm tình đã nói ra hết.

Lâm Hữu ừ một tiếng, như thường ngày bắt đầu làm bài tập.

Lục Lê cũng như thường ngày, nằm nhoài trước bàn đọc sách nhìn cậu làm bài tập, nỗ lực chống lại mí mắt chính mình đừng ngủ thiếp đi.

Ngày thứ hai thời điểm trường sắp tan học, chủ nhiệm lớp đến tận nơi gõ cửa, kêu Lục Lê đi ra ngoài.

Lục Lê còn tưởng rằng là ai tới tìm anh, không nghĩ tới đó là mẹ một tuần nay không nhìn thấy.

Khuôn mặt nữ nhân tiều tụy không thể tả, viền mắt sưng phù, trong đôi mắt che kín đầy tơ máu. Sau khi bà nhìn thấy Lục Lê, hai tay nắm lấy vai thiếu niên gầy yếu, nói: "Cùng mẹ về nhà."

Lục Lê bị bà nắm lấy vai siết lại đau đến cau mày, trong lòng run sợ hỏi: "Mẹ, sao thế ạ?"

Nữ nhân không nói lời nào, chủ nhiệm lớp cũng nhìn ra được tâm tình của bà không ổn lắm, muốn tiến lên ngăn cản, "Phụ huynh em Lục, chị…" Nhưng nữ nhân đẩy ra người che ở trước người bà, hoàn toàn không có lý trí liền thét gào lên: "Tao mang con của tao đi còn cần mày đồng ý?! Cút ngay!"

Bà ta điên rồi sao?

Lục Lê bị bà nài ép lôi kéo tiến về phía trước, thời điểm đi tới khúc quanh năm ngón tay anh bấu chặt lên vách tường, ngăn lại bước chân nữ nhân, nói rằng: "Bà muốn mang tôi đi đâu?"

Vừa dứt lời, trên mặt Lục Lê liền ăn một cú tát đau đớn, bên tai vang lên ong ong, có cái gì đó chảy xuống khóe miệng, anh lè lưỡi liếm thử, nếm được đó chính là vị máu tươi.

Nương theo từng trận choáng váng, Lục Lê cũng vạn bất đắc dĩ bị nữ nhân lôi kéo đi.

Lục Lê cho rằng nữ nhân sẽ đem anh mang về nhà, còn đang lo lắng sau khi tan học nên làm sao rước Tô Cẩn Ngôn bây giờ, nhưng ai biết, cái người nữ nhân mà anh gọi là mẹ này đem anh mang tới trên sân thượng trường học, ý đồ muốn anh nhảy lầu tự tử với nhau.

Hiện tại các giáo viên cùng học sinh đều ở trong lớp học, trong hành lang vắng vẻ, cho dù Lục Lê có kêu to cũng không gây được sự chú ý từ họ.

Hay là bọn họ cho rằng đó chỉ là người lớn răn đe đứa nhỏ không nghe lời?

Lục Lê chỉ có thể hi vọng vào giáo viên chủ nhiệm lớp có thể phát hiện ra hiện tượng dị thường.

Ý thức được bà muốn làm cái gì Lục Lê điên cuồng giãy dụa lên. Thét to: "Bà thả tôi ra! Bà muốn làm gì!"

Nhưng thân thể của anh quá mức gầy yếu, hoàn toàn không có cách nào lay động nữ nhân phía sau.

Nữ nhân gắt gao kiềm lại cổ anh, trên sân thượng từng cơn gió đem tóc bà thổi ngổn ngang phía sau, gương mặt tái nhợt không có huyết sắc bỗng nhiên nở nụ cười. Lục Lê có thể cảm giác được bà đang sốt sắng, hoặc là hưng phấn, bởi vì cánh tay đang kẹp lấy cổ anh run rẩy lên.

Nữ nhân lầm bầm lầu bầu lẩm bẩm: "Tôi không tin, tôi không tin… Làm sao anh ấy lại là dạng người như thế, làm sao lại như vậy, tôi không tin…"

Người nào, anh ấy là ai?

Còn có, mẹ nó đối với anh có quan hệ gì chứ, mụ điên chính mình muốn điên thì điên đi, còn muốn mang theo người khác tự sát chịu tội thay.

Nữ nhân rơi vào điên cuồng đột nhiên tỉnh lại, bà kéo bước chân Lục Lê không ngừng lui về phía sau, đi tới bậc thang trên sân thượng, chỉ đi thêm vài bước nữa sẽ rớt xuống từ tầng mười hai, đáp xuống xi măng dưới đất.

Lục Lê cảm giác phía sau cổ có giọt nước mắt nóng rực, bên tai nghe được nữ nhân đang nói: "Đều do mày, đều do tụi mày dụ dỗ anh ấy… Nếu không phải thế anh ấy sẽ không bị cảnh sát bắt đi!!!"

Đậu má chuyện này có quan hệ gì đến anh chứ!

Còn có bà đang nói cái quái gì vậy.

Đúng lúc này, cửa lớn trên sân thượng đột nhiên bị phá tung, cảnh sát mang theo súng ống vọt vào, lớn tiếng nói: "Mau lui xuống dưới, thả con tin ra, nếu không chúng tôi liền nổ súng!"

Lục Lê nhìn thấy một bóng người quen thuộc, đó là Lâm Hữu.

Trên mặt cậu mang theo vẻ lo lắng cùng căng thẳng, lúc cùng ánh mắt Lục Lê đối diện, còn vì cậu làm ra khẩu ngữ an ủi.

Lục Lê thấy rõ Lâm Hữu đối với anh nói: Đừng sợ.

Gió thổi làm nữ nhân đứng lung lay loạng choạng, chỉ cần một cử động nhẹ nhàng thôi bọn họ liền ngã xuống mặt đất, lúc trước Lục Lê còn có tâm tình sợ hãi, một khắc khi nhìn đến Lâm Hữu tâm bỗng dưng liền yên ổn lại.

Thật là kỳ quái.

"Đừng tới đây! Các người đừng tới đây!"

Giọng nữ nhân gào thét bị gió thổi tản đi hơn một nửa, bước chân của bà còn lui về phía sau, lập tức sẽ tiến đến giới hạn.

Lục Lê bị cánh tay của bà kềm chặt cổ phải ho khan hai tiếng, anh đột nhiên có sức mạnh, giơ tay lên, dùng sức đẩy ra cánh tay nữ nhân, dùng hàm răng tàn nhẫn hướng lên phía trên cắn tới.

Nữ nhân đau đớn kêu lên một tiếng, bàn tay hướng về Lục Lê đẩy sang, Lục Lê bị ném qua một bên, thân thể cuộn tròn lại, vội vàng hướng về phía sau vài bước, bò dậy nhìn về phía nữ nhân trên sân thượng.

Bởi vì trọng tâm bất ổn, hai tay chỉ phí công ở trong không khí bắt được hai lần, thân hình nhoáng một cái, liền ngã về phía sau.

Lục Lê theo bản năng nhào tới, muốn đem nữ nhân cứu trở về, đáng tiếc ngay cả góc áo của bà đều không bắt lấy được.

Anh nghe được tiếng động ở phía dưới vang lên tiếng bịch trầm thấp, còn có người đi đường ở phía dưới rít gào khóc thét.

Lục Lê ngơ ngác ngồi tại chỗ.

Mãi đến tận khi rơi vào trong một cái ôm ấm áp, người kia như muốn xác nhận anh vẫn còn tồn tại, ôm chặt lấy, sức mạnh lớn đến nỗi Lục Lê không thể thở nổi, mới làm anh từ tình cảnh vừa rồi trở về với hiện thực.

"... Thật may mắn khi cậu không gặp chuyện gì cả." Ôm lấy anh, thiếu niên có hơi run rẩy liền nói như vậy.

(Hết chương 145)

130. Chương 146

Cha dượng anh bị bắt bỏ tù, mẹ anh thì nhảy lầu bỏ mình.

Lục Lê cũng không thể nói rõ mình cao hứng hay là khổ sở, anh nghĩ, vốn thế giới này không chân thực tồn tại, không có gì phải khổ sở cả. Nói thật, cho dù trong nội tâm anh rất âm u, thế nhưng trong lòng anh ít nhiều còn có chút vui mừng.

Là vui mừng vì thoát khỏi bọn họ.

Cơn mưa ướt át thổi tan đi sương mù lượn lờ từ mấy ngày trước, hơi thở từ cỏ xanh bùn đất ngập tràn không khí, cây dù che trên đỉnh đầu ngăn đi từng hạt mưa rơi xuống. Lục Lê đứng trước mộ của mẹ mình, trong lúc nhất thời không miêu tả ra được tâm tình của mình là vui hay là buồn.

Bỗng dưng trên vai ghìm xuống, Lục Lê đột nhiên phục hồi tinh thần lại, quay đầu lại liền nhìn thấy thiếu niên tóc đen lông mày cau lại, lo lắng đối với anh nói: "Nén bi thương."

Lục Lê giật giật môi, dùng âm thanh nhỏ đến mức không thể nghe thấy nói: "Cám ơn."

Xác thực anh phải cám ơn Lâm Hữu, đem hết toàn lực trợ giúp cho anh, phí hết tâm tư làm anh vui lòng, cẩn thận từng li từng tí một tiếp cận anh, vô thanh vô tức dỡ xuống trái tim Lục Lê, để Lục Lê không thể đối mặt giống như người xa lạ khi ở chung cùng cậu.

Lục Lê không biết Lâm Hữu có tâm tư gì, anh cũng không muốn biết.

Lâm Hữu nói: "Trở về đi."

Lục Lê đem bó hoa bạch cúc đặt xuống bia mộ, hai tay nâng lên đôi bàn tay man mát không có bung dù kia của Lâm Hữu, đặt ở bên mép thổi mấy hơi, sau đó vung lên một nụ cười thoải mái, nói: "Đi thôi, chúng ta cùng về nào."

Lâm Hữu ngẩn ra, tiếp đó cũng cong lên khóe môi, cười nói: "Ừ."

Trên tay âm thầm thi lực, bất giác tay càng nắm chặt Lục Lê một chút.

Bởi vì tính khí bạo lực của mẹ Lục Lê, trời mới vừa sáng người nhà mẹ đẻ liền đoạn tuyệt với bà, điều này cũng dẫn đến Lục Lê ngay từ nhỏ chưa từng thấy ông bà ngoại. Vào thời điểm nữ nhân bị phán định là đã chết, mặc kệ là người trong nhà của bà, hay là người trong nhà của cha dượng, những người đó đáng lẽ phải làm thân nhân người giám hộ lại không một ai xuất đầu lộ diện. Ai lại muốn chỉ vì tài sản cằn cỗi này để lại, mà thu dưỡng hai đứa con ghẻ đến mấy năm.

Tình người ấm lạnh, căn bản là như vậy.

Vào lúc này, Lâm Hữu liền xuất hiện. Cậu đối với Lục Lê động viên trấn an, mi mắt rũ xuống, thiếu niên nhìn như bi thương lại buồn rầu nhẹ xoa đỉnh đầu, nói rằng: "Bắt đầu từ bây giờ, cậu cùng em trai sẽ do chính mình chăm sóc."

Lục Lê hiển nhiên không tin cùng là thiếu niên như nhau, cậu sao có thể thuyết phục ba mẹ sẽ vì anh làm giám hộ?

Nhưng cố tình Lâm Hữu lại làm được, cậu hướng về bờ bên kia đại dương đơn giản nói chuyện điện thoại, liền xác định được mối quan hệ giám hộ cùng bị giám hộ.

Lục Lê cảm thấy Lâm Hữu tự ý làm ra chủ trương dáng vẻ rất cường thế, cực kỳ giống một người. Nếu như hệ thống có mặt ở đây, Lục Lê sẽ hỏi hệ thống: "Có phải lại xuất hiện BUG rồi không?"

Tuy rằng luôn một mực vênh mặt hất hàm sai khiến anh, nhưng hệ thống làm tức chết người kia hiện tại lại không có ở đây.

Thời gian như bước chân chưa bao giờ ngừng lại, chưa bao giờ trì hoãn, Lục Lê bỗng nhiên bừng tỉnh, mới phát hiện mình từ lâu đã hòa nhập vào thế giới này ròng rã mười năm.

Tuy rằng bề ngoài nói "Hòa nhập" vào thế giới này, nhưng Lục Lê mơ hồ có loại dự cảm, sớm muộn gì cũng sẽ đối mặt với tâm tình này.

Đặc biệt là khoảng cách kỳ hạn càng ngày càng gần, nội tâm Lục Lê cũng bắt đầu rung chuyển bất an. Bởi vì anh biết kết cục của thế giới này, cho nên mới phải bất an, mới muốn thay đổi.

Lục Lê tựa ở trước cửa sổ sát đất, hai tay đút vào trong túi quần tây, nhìn ngoài cửa sổ từng cơn mưa tí tách nhỏ xuống. Mà cái người đứng gần anh kia bất chợt toát ra dáng vẻ lười biếng, ánh mắt si mê dính ở trên người anh thật lâu không chịu rời đi.

"Anh!"

Lục Lê nghe được thanh âm quen thuộc, theo bản năng tiếp được cái ôm vào trong lòng ngực của thanh niên, lập tức đem vẻ mặt sủng nịch thu lại, đem hai tay thanh niên hoàn ở bên hông anh giữ lại, cau mày nói: "Có chuyện gì?"

Nam nhân lạnh lùng xa cách trong con ngươi Tô Cẩn Ngôn né qua một tia bi thương, cậu ngẩng đầu lên, mang theo ước ao hỏi: "Ngày mai anh sẽ tới tham gia buổi thi biện luận của em, đúng không?"

Đầu Lục Lê không quay lại nhìn Tô Cẩn Ngôn, nói: "Ngày mai công ty có việc, anh…"

"Đủ rồi!" Tô Cẩn Ngôn mất khống chế hô to một tiếng, dưới ánh mắt Lục Lê bình tĩnh phút chốc ngữ khí mềm nhũn xuống, gần như trần thuật cầu xin, "Vì sao anh lại biến thành như vậy, anh, trước đây chúng ta rõ ràng không phải như vậy… Có thể hay không đem anh hai của em trở về…"

Đứa nhỏ này xác thật bị anh chiều hư rồi.

Thời điểm trong đầu Lục Lê xuất hiện ý nghĩ này, thiếu niên mười bảy tuổi tùy hứng đang trong giai đoạn trưởng thành cũng đã xoay người rời đi, rầm một tiếng đóng cửa lại, âm thanh nổ vang rung trời kia chứng tỏ cơn tức giận của cậu.

Lục Lê đau đầu xoa xoa thái dương, tầm mắt phóng tới trên bầu trời mờ mịt.

Vì để tránh xuất hiện kết cục trong nguyên tác, hoặc là xuất hiện kết cục trong thế giới này, Lục Lê phải bóp tắt cảm tình Tô Cẩn Ngôn vẫn còn trong nôi, không giẫm lên vết xe đổ.

Vì lẽ đó mấy năm qua anh đều vô tình hay cố ý xa lánh Tô Cẩn Ngôn, có điều để anh đau đầu chính là, Tô Cẩn Ngôn tinh tế mẫn cảm phát hiện biến hóa này, đối với anh càng thêm chấp nhất. Lục Lê lâu lâu cũng phát hiện em trai của anh đối với anh làm một chút động tác thân mật, mà những cử chỉ kia rõ ràng đã thoát ly phạm trù tình thân.

Lục Lê trước sau không nghĩ ra, anh cho rằng trong lúc đó bọn họ chỉ đơn thuần là tình thân, tại sao đến Tô Cẩn Ngôn lại không thể kiềm chế nổi ái tình cơ chứ.

Anh chỉ có thể quy kết nguyên tác này có quá nhiều kỳ hoa, như cái thế giới gay biến thái này.

Có điều bấm tay tính toán, khoảng cách thời gian kết cục còn đến tận ba tháng, chỉ cần thời điểm cốt truyện phát sinh có thể tận lực tránh né thì phải tránh, lại như anh đã sớm vứt bỏ nguyên tác, đem nội dung lệch khỏi quỹ đạo đến xuống thấp nhất.

Như vậy là được rồi.

Lục Lê đốt điếu thuốc, trước mắt khói thuốc mông lung, nicotin đem đại não kéo vào vũng lầy mê say.

Đúng lúc này, di động để trên bàn trà thủy tinh phát sinh tiếng vang ông ông.

Lục Lê nhìn thấy tên hiển hiện trên màn hình, bất giác híp mắt nở nụ cười. Anh tiến lại bắt máy, trước sau như một trêu chọc: "Hữu Hữu, sao lại rảnh rỗi gọi điện đến đây?"

Nam nhân bên đầu kia cũng phát sinh một tiếng cười khẽ, nói: "Nhớ cậu, muốn mời ngài một buổi ăn cơm."

Lục Lê bị thanh âm thằng nhãi này làm buồn nôn một hồi, lúc này mới cảm thấy những điều các em gái thường hay nói "Giọng nói êm tai đến nỗi đều muốn có chửa ngay lập tức" là có thật. Lục Lê cười nói: "Bạn gái kia của cậu không ghen sao?"

Nam nhân bên đầu kia nhàn nhạt nói: "Chia tay."

Lục Lê kinh ngạc nhíu mày, "Lại chia tay, lần này tốc độ nhanh chóng quá." Anh hít một hơi thuốc, bị sặc đến nỗi ho khan vài tiếng, trả lời: "Vậy thì phải mời chứ, ông chủ Lâm có nhiều tiền như vậy, nhất định phải mời tôi ăn đồ sang đó. Sơn trân hải vị thì khỏi bàn, cá muối tôm hùm cũng không thể thiếu."

"Muốn ăn cái gì tôi đều mua cho cậu."

Lục Lê cứng họng, đem cuốn thuốc lá để vào trong gạt tàn thuốc, nghiền ép dập tắt lửa mới nói: "Địa điểm hẹn ở đâu?"

Nam nhân không nói rõ địa điểm ở đâu, chỉ nói: "Cậu cứ ở nhà chờ, tôi lập tức tới ngay."

Lục Lê cúp điện thoại, một lần nữa đem điện thoại phóng tới trên bàn trà thủy tinh.

Sau khi anh trưởng thành, Lục Lê liền mang Tô Cẩn Ngôn một lần nữa trở về nhà bọn họ, bỏ học bắt đầu vì học phí em trai mà đi làm công. Lục đó Lâm Hữu muốn giữ lại nhưng không thành công, liền không nói gì nữa, chỉ cùng anh duy trì liên lạc.

Lâm Hữu đã sớm tiếp quản xí nghiệp của ba cậu, theo lý thuyết so với việc anh làm nghề phổ thông sẽ bận rộn nhiều lắm, đã thế còn chừa lại hai, ba ngày rảnh rỗi, lấy danh nghĩa mời đi ăn cơm tìm đến anh ôn chuyện.

Lục Lê sẽ không từ chối cậu.

Trên thực tế Lâm Hữu từ nhỏ đến lớn đều giúp anh cùng Tô Cẩn Ngôn, anh cũng thật sự tìm không ra lý do gì để từ chối.

Mấy lần Lục Lê đều gọi điện thoại cho thiếu niên chạy ra khỏi nhà, thấy có biểu hiện tắt máy liền mới thôi gọi. Mấy năm qua bởi vì anh không chút nào để ý, khoảng cách hai người càng lúc càng lớn, số lần cãi vã cũng tăng lên, khi còn bé bé trai ngoan ngoãn kia đã biến thành thanh niên hiện tại cố chấp tùy hứng, cùng Lục Lê tách rời mối quan hệ.

Chỉ là chắc chắn Lục Lê sẽ không cho phép, cũng tuyệt đối sẽ không tiếp nhận cảm tình của Tô Cẩn Ngôn.

Không bao lâu sau, Lâm Hữu liền lái xe tới trước cửa nhà Lục Lê, Lục Lê vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy cậu…

Áo sơ mi trắng đơn giản phối cùng quần tây màu đen, mặc ở trên người Lâm Hữu khiến khí chất trên người cậu đặc biệt mê người, Lục Lê biết cậu đổi bạn gái như thay quần áo, nhưng tuy rằng như vậy cũng có rất nhiều người hướng về cậu nhào tới, có lúc anh cũng cảm thấy tiểu tử này đều gây họa cho các em gái, sẽ có ngày bị trời phạt cho xem.

Lâm Hữu hướng về anh đi tới, đối với Lục Lê đưa tay ra, nói: “Đi thôi.”

Lục Lê nắm chặt tay cậu, có chút rầu rĩ không vui nói tiếng ừ.

Lâm Hữu nhìn ra anh có cảm xúc khác thường, liền hỏi: “Lại cùng em trai cãi nhau à?”

Lục Lê bực bội túm lấy tóc mình, rất muốn đem tất cả mọi chuyện đều nói hết cho Lâm Hữu nghe, nhưng lại không biết nên bắt đầu nói ra sao, chỉ có thể dùng âm thanh uể oải nói: “Đứa nhỏ càng ngày càng khó quản.”

Ở trước mặt Lâm Hữu, anh sẽ không giống như khi đối mặt Tô Cẩn Ngôn làm bộ mặt giả vờ thành thục, hoàn toàn thả xuống cảnh giác uể oải, bày ra tính tình trẻ con chính mình.

Đương nhiên, Lâm Hữu vẫn bụng làm dạ chịu bao dung anh.

Lâm Hữu nhướng người qua thân anh thắt dây an toàn, nói: “Chờ nó trở về, tôi thế cậu dạy nó.”

Bỗng nhiên Lục Lê lại lật lọng nói: "Kỳ thực điều này cũng không trách nó… A, thật là phiền chết mà." Càng muốn nói, nhưng lại càng không nói ra được, đó mới là phiền lòng ấy.

Lâm Hữu tránh đi đề tài này, nói: "Muốn ăn cái gì, tôi dẫn cậu đi ăn."

Lục Lê sờ lên đai an toàn trước ngực, lắc đầu một cái nói: "Không thấy ngon miệng."

Ngón trỏ thon dài của Lâm Hữu ở trên tay lái gõ nhẹ, nghe được lời Lục Lê liền lập tức nói: "Không được, nhất định phải ăn."

Lục Lê không chịu được nói: "Rồi rồi rồi, thiếu gia như cậu hành chính vì dân dĩ thực vi thiên." Nói xong chính anh liền nở nụ cười, đối với Lâm Hữu nói, "Muốn uống canh xương sườn."

Lâm Hữu suy nghĩ một chút, ở trong bóng tối tìm kiếm xem nhà hàng nào làm món canh xương sườn uống ngon nhất, thời điểm muốn mở miệng liền nghe nam nhân bên cạnh nói: "Có điều muốn uống nhất chính là do cậu làm."

Lâm Hữu ngẩn ra, mím môi, ngượng ngùng nói: "Tôi không biết làm cơm."

Lục Lê liếc mắt nhìn cậu, thấy cậu không làm theo yêu cầu của anh, chỉ là thất vọng rũ mắt xuống, nói rằng: "Vậy đi thôi, tùy tiện ăn cái gì cũng được."

Lâm Hữu có chút đứng ngồi không yên, cậu đột nhiên thắng xe lại, đem xe hướng về hướng ngược lại.

"Đến nhà tôi, thử xem tôi có thể làm ra được không?"

(Hết chương 146)

131. Chương 147

Nhà Lâm Hữu vẫn trong ký ức như vậy, chỉ là bọn họ sau khi trở về cùng nhau toàn bộ người hầu đều biến mất không thấy, Lục Lê rất lâu rồi chưa về lại nhà Lâm Hữu, lúc này mới phát hiện toàn bộ nhà đều trống rỗng, chỉ có một mình Lâm Hữu ở đây.

Lâm Hữu quay đầu lại nhìn thấy Lục Lê biểu hiện đăm chiêu, như muốn bỏ đi sự nghi ngờ của anh liền nói: "Bởi vì bình thường tôi luôn mang bạn gái trở về đây, miễn cho những người giúp việc kia sẽ nói những lời không hay đến ba mẹ tôi, tôi liền đem bọn họ cho nghỉ việc."

Lục Lê tiếp nhận lời giải thích này của Lâm Hữu, kỳ thực ngay khi anh mang theo Tô Cẩn Ngôn chuyển ra khỏi nơi này, từ trước cho đến nay Lâm Hữu số đào hoa càng ngày càng nở, trên cơ bản mỗi lần xuất hiện ở trước mặt Lục Lê, đều sẽ thấy cậu mang theo những cô gái không giống nhau.

Rõ ràng nhìn Lâm Hữu không giống như người có số đào hoa.

Nhìn đến đại thiếu gia nới lỏng cravat, vén tay áo lên, chuẩn bị rửa tay làm canh, Lục Lê thấy cậu bận rộn liền áp sát tới, tựa ở một bên cửa phòng bếp, hỏi: "Có cần giúp một tay không?"

Lâm Hữu suy nghĩ một chút nói: "Cậu ngồi trên ghế sô pha xem ti vi trước đi, chờ tôi làm món ăn xong, sẽ tới kêu cậu ăn."

Lục Lê cũng không khách khí với cậu, phất tay nói: "Được rồi, tôi ở bên ngoài chờ ông chủ Lâm đây."

Lục Lê xương cốt rã rời nằm trên ghế sô pha, trong lòng ngực ôm lấy gối ôm, nghe trong phòng bếp âm thanh nồi xoong, dùng remote ti vi mở kênh.

Không ngạc nhiên chút nào, trên ti vi đang phát phim trinh thám mà anh quen thuộc nhất.

Nói tới bộ phim trinh thám này, Lục Lê còn nhớ vào thời anh còn học cấp ba có sáng tác tác phẩm không chuyên, bị chế tác thành phim truyền hình khiến anh thật sự tức giận.

Nếu như trở lại thế giới hiện thực, khẳng định sẽ không có chuyện tốt đến như vậy…

Chờ… chờ một chút.

Chẳng lẽ nói, bộ phim trinh thám ở thế giới này kỳ thật không phải chân thật?

Nếu như có hệ thống ở đây, nó sẽ khẳng định không biết BUG gì, nhìn anh yêu thích thì đem qua đây.

Trên màn ảnh nhìn anh thám tử bị hốt hoảng bức bách dồn vào trong góc, mặc dù biết tiếp theo sẽ xảy ra cái gì, nhưng Lục Lê vẫn hào hứng theo dõi.

Ngay khi đến thời điểm cao trào một cánh tay tóm chặt lấy bả vai anh thám tử, hình ảnh đột nhiên dừng lại, tiếp đó, nhạc kết thúc phim vang lên kết thúc bộ phim.

A a a, thật sự là mỗi lần nhìn thấy đều rất khó chịu.

Lục Lê nghiến răng nghiến lợi nhìn TV, dư quang thoáng nhìn Lâm Hữu từ trong phòng bếp đi ra, liền từ

trên ghế sô pha đứng dậy, hai tay tiếp nhận chén lớn trong tay Lâm Hữu. Khi anh nhìn thấy dầu trôi nổi trên canh xương sườn nửa sống nửa chín thì, khóe miệng giật lên nói: "Không tệ, ít nhất vẫn còn ngửi được mùi hương… Có điều canh xương sườn này vẫn chưa chín đi?"

Vẻ mặt Lâm Hữu xem ra có chút vô tội, cậu nhìn vào bên trong miếng xương sườn vẫn còn dính tơ máu cùng thịt, nói: "Tôi quen nhìn miếng thịt bò bít tết rồi, nên cảm thấy như vậy là đã chín."

Lục Lê nói: "Đại thiếu gia nhà tôi ơi đây không phải là bò bít tết, xương sườn phải đun sôi ăn mới ngon nha." Anh ngờ vực nhìn Lâm Hữu, "Cậu thật sự không biết nấu cơm?"

Lục Lê hỏi xong vấn đề này lại cảm giác mình rất ngu ngốc, Lâm Hữu từ nhỏ đến lớn cùng anh lớn lên bên nhau, là thiếu gia năm đầu ngón tay không dính nước, làm chuyện gì đều có người hầu đến hầu hạ, như thế nào lại có thể nấu cơm với trình độ kỹ thuật cao như vậy.

Lâm Hữu cười cười: "Không biết thiệt."

Lục Lê thở dài, nói: "Thôi được rồi, cái kia để tôi làm đi, mấy cái nấu cơm này không nên làm khó đại thiếu gia nữa."

Lâm Hữu một bên cởi găng tay vừa nói: "Vẫn là nên đi ra ngoài mua đồ ăn thôi, làm như vậy quá phiền phức. Canh xương sườn kia tốt nhất là nên đến nhà hàng ăn sẽ…"

"Cậu bị thương?" Lục Lê ngắt lời cậu, không dám chạm vào vết thương Lâm Hữu, nhưng ngón tay vẫn còn đang chảy máu, lo lắng hỏi, "Hòm thuốc ở đâu?"

"Không có chuyện gì, vết thương nhỏ mà…"

Nhìn thấy Lục Lê cực kỳ thật lòng nhìn về phía tròng mắt của cậu, Lâm Hữu mới thỏa hiệp nói: "Còn đặt ở chỗ cũ."

"Ở đây chờ, tôi đi lấy." Lục Lê bỏ xuống câu nói này liền xoay người đi lên lầu.

Lục Lê từ lầu hai đem hòm thuốc lấy xuống, nhìn thấy Lâm Hữu còn đứng ở trong phòng bếp trước kệ bếp nghiên cứu quyển thực đơn, liền tiến lên tóm lấy cậu ra khỏi phòng bếp, nói: "Sau này cậu không nên vào bếp nữa, cẩn thận kẻo lại có vết thương."

Nói làm như không phải là anh kiên trì muốn Lâm Hữu làm cơm cho mình vậy.

Lâm Hữu cũng không đâm thủng chuyện này, chỉ tùy ý nam nhân cẩn thận từng li từng tí một vì chính mình sát trùng, dưới con mắt quan tâm của anh còn muốn cật lực ẩn giấu đi trái tim đột nhiên đập mạnh, làm ra bộ dáng bình tĩnh lại hờ hững.

Khi ngón tay thon dài dán lên miếng băng cá nhân, Lục Lê mới thở phào nhẹ nhõm. Không phải anh kinh ngạc gì, nhưng đôi tay tốt như vậy, ai lại có thể nhẫn tâm để lại sẹo cơ chứ.

Lục Lê đứng lên, vừa hướng về phía phòng bếp vừa nói: "Cậu muốn ăn cái gì sẵn tiện tôi làm luôn, chờ đã, trước tiên tôi đi xem trong tủ lạnh có nguyên liệu nấu ăn gì…"

Đương nhiên Lâm Hữu sẽ không kén ăn, Lục Lê tiện tay làm ra bữa ăn phổ thông, cậu cũng cổ động chính mình một phen, khiến Lục Lê có chút xấu hổ.

Lục Lê gắp một khối xương sườn bỏ vào trong chén, gặm hai cái, lơ đãng đặt câu hỏi: "Đến cùng, vì sao cậu lại đối với tôi tốt đến như vậy? Vừa thấy mặt đã vậy, sau đó cũng vậy, hiện tại cũng vậy, đến cùng là tại sao?"

Lâm Hữu chậm chạp không trả lời, Lục Lê tính ngẩng đầu lên, trùng hợp nhìn thấy trong mắt cậu ngưng tụ thiên ngôn vạn ngữ, thật giống như lời đã đến bên mép, nhưng lại không có cách nào nói ra.

Lục Lê cho rằng Lâm Hữu sẽ nói ra, anh mơ hồ cảm giác được, Lâm Hữu là thật sự muốn nói với anh cái gì đó, nhưng cuối cùng nam nhân chỉ cúi đầu, nở nụ cười.

Bên mép Lâm Hữu nở nụ cười, nói: "Không có lý do gì cả, chỉ đơn thuần nghĩ muốn đối tốt với cậu."

Lục Lê đối với câu trả lời này hết sức thất vọng, anh đem xương sườn gặm vang lên từng tiếng cọt kẹt, trong miệng nói ra lời nói mơ hồ: "Thật sự đây không phải là lý do khiến người khác tin được."

Lâm Hữu lại không nói gì nữa, chỉ ân cần gắp rau cho anh.

Sau khi thu dọn chén đũa xong, Lục Lê nhìn một chút đồng hồ treo trên tường, nói: "Tôi phải về rồi."

Lâm Hữu nói: "Để tôi đưa cậu về."

Lục Lê xua tay nói: "Không cần, tôi đi xe buýt về là được rồi. Yên tâm, chung quanh đây rất náo nhiệt, vừa ra khỏi cửa là có người rồi."

Lâm Hữu đã mặc áo khoác, không cho Lục Lê cự tuyệt lặp lại lần nữa: "Để tôi đưa cậu về."

Lục Lê bất đắc dĩ nói: "Được rồi." Anh cười đập lên vai Lâm Hữu, trêu đùa nói, "Ông chủ Lâm sao lại tri kỷ như thế? Tôi lại không phải bạn gái cậu, sau này đừng nên khách khí với tôi như vậy."

Lâm Hữu đăm chiêu nhìn Lục Lê, bầu không khí ngưng trệ một lát, bỗng nhiên xoay người nói: "Đi thôi."

Lục Lê vội vàng đuổi theo.

Khi ngồi ở trên xe, Lâm Hữu thế anh nịt dây an toàn, hỏi: "Em trai cậu về nhà chưa?"

Tầm mắt Lục Lê liên tục nhìn chằm chằm vào di động, lắc đầu nói: "Không biết, chắc là trở về rồi. Tiểu tử này bây giờ khó quản lắm, mỗi lần đều rời nhà trốn đi."

Đây không phải lần đầu tiên Tô Cẩn Ngôn tông cửa trốn ra ngoài, vài lần trước đó Lục Lê còn nóng ruột vô cùng, sau nhiều lần cãi vã đều đối mặt với tình huống như vậy, Lục Lê cũng bình tĩnh đi không ít.

Đối với Lục Lê, Lâm Hữu tuy rằng không nói gì, nhưng bên trong lại biểu thị tán thành.

Xe dừng ở trước cửa nhà, anh đẩy cửa xe ra ngẩng đầu hướng lên trên nhìn một cái, thấy trong nhà vẫn hoàn toàn tĩnh mịch tối tăm, trong lúc này mới hoảng loạn lên.

Tiểu tử này thật quá quắt lắm rồi, muộn như vậy vẫn còn chưa về nhà.

Lâm Hữu cũng đi xuống xe, cậu nắm lấy vai Lục Lê, ngữ điệu nhẹ nhàng nói: "Tôi cùng cậu đi lên trên nhà chờ nó trở về."

Lục Lê vừa muốn lắc đầu một cái nói không cần, đúng lúc này điện thoại di động của anh đột nhiên vang lên. Nhìn đến trên màn hình biểu hiện hai chữ "Em trai", Lục Lê thật sự vô cùng tức giận, ngữ khí vô tình nói: "Tô Cẩn Ngôn bây giờ cậu làm phản rồi phải không, anh nói cho cậu biết, nếu như ngày hôm nay cậu không trở về đây thì vĩnh viễn đừng trở về nữa!"

Đầu bên kia điện thoại truyền đến âm thanh thanh niên, cậu tựa hồ đang cổ vũ chính mình lấy đủ dũng khí, nhưng cuối cùng chỉ có thể rên rỉ giống như chết: "Anh, em hỏi anh một vấn đề… Đã từ lâu, từ lâu rồi em đã muốn hỏi…"

Lục Lê nghe ra trong giọng cậu có men say, hỏi: "Em uống rượu? Ai bảo em…"

"Em đã thành niên rồi!" Thanh niên như mèo bị dẫm phải đuôi kinh sợ thốt lên, muốn nam nhân nhận rõ sự thật này, "Em đã thành niên, anh, anh quên rồi sao? Anh cùng em đi làm thẻ căn cước, mới tuần lễ trước em còn có cả giấy phép lái xe, còn có… Tối hôm qua em còn làm tình với một người phụ nữ. Những cái này cũng đã chứng minh, em đã trở thành một người trưởng thành."

Thái dương Lục Lê đau nhức, anh thả ngữ khí mềm nhũn xuống nói: "Được được được, anh biết em đã thành niên. Vậy giờ em có trở về hay không, sau đó chúng ta ngồi xuống đàm luận?"

Thanh niên cười lạnh một tiếng, phẫn hận nói: "Anh, người anh thích chính là Lâm Hữu đi."

Lục Lê liếc mắt nhìn Lâm Hữu, nắm điện thoại di động cách xa vài bước, cau mày nói: "Em nói nhăng nói cuội gì đó?"

Nắm đấm Tô Cẩn Ngôn không biết đập về phía nào, phát ra một tiếng vang trầm thấp. Cậu đối với Lục Lê nói: "Anh hết sức trốn tránh em chỉ vì tình cảm của em dành cho anh, nhưng xoay người đi thì anh lại tìm về một người đàn ông khác… Chỉ bởi vì em là em trai anh sao? Nhưng giữa chúng ta, rõ ràng chúng ta không có liên hệ máu mủ mà!"

"…"

"Lẽ nào tình cảm của chúng ta lại so với một người ngoài không bằng ư? Luôn có người chẳng biết xấu hổ nói với em, anh đã thuộc về người khác. Em không cam lòng…"

"…"

"Anh, em vẫn luôn, vẫn luôn yêu anh, vẫn luôn đều…"

Lục Lê không thể nhịn được nữa đánh gãy lời nói của cậu: "Được rồi! Em nháo đủ chưa!"

Đầu bên kia điện thoại đột nhiên yên tĩnh lại.

"Muốn tôi nói sự thật cho cậu biết đúng không?" Tay Lục Lê run rẩy lên, anh ngẩng đầu nhìn ánh trăng, từ bên trong túi áo móc ra một điếu thuốc, ngậm lên miệng dùng bật lửa đốt lửa, khi khói thuốc trắng chậm rãi phiêu lên trong không khí, liền nói, "Được, tôi nói cho cậu biết, tôi không có chút nào lý giải cảm tình biến thái lại dị dạng của cậu, nếu như cậu không phải em trai tôi, tôi đã sớm đem rác rưởi như cậu đá một phát bay ra ngoài, cậu có hiểu không?"

Nói xong lời cứng rắn, Lục Lê không đành lòng liền nói bổ sung: "Cậu kiềm chế lại cho anh, anh biết xu hướng tình dục của cậu có chút đặc thù, để anh giới thiệu cho cậu người tốt đẹp hơn anh. Cậu liền…"

Trong điện thoại giọng nói thanh niên rầu rĩ: "Em biết rồi." Cậu dừng một chút, "Anh không cần nói nữa."

Lục Lê tưởng nói như vậy sẽ tạo thành thương tổn đến Tô Cẩn Ngôn, nhưng thà giải quyết nhanh chóng còn hơn để cậu vương vấn tơ lòng. Chỉ là ——

Lục Lê cảm thấy ý nghĩ của chính mình quá mức lạc quan, cũng quá mức ngây thơ.

Thanh niên bị ác ma mê hoặc cười ha ha, cố chấp lại khủng bố nói: "Chỉ cần hắn biến mất thế là xong."

Lục Lê nghe được trong điện thoại có tiếng động cơ phát ra.

“Chỉ cần hắn chết đi là được rồi.”

Bạch quang chói mắt hiện ra, ô tô bị người thao túng điên cuồng đột nhiên gia tốc xuất hiện ở trước mặt, cánh tay Lục Lê chặn ở trước mắt, ngơ ngác không có động tác nào.

Trong đầu của anh lần lượt xuất hiện hai ý nghĩ.

Cái thứ nhất lẽ nào Tô Cẩn Ngôn quá say hay bị mắt mù, dĩ nhiên lại hướng về anh xông đến.

Thứ hai tuy rằng không biết vì sao cốt truyện lại xảy ra sớm như vậy, cũng không biết tại sao Tô Cẩn Ngôn lại trở thành tài xế gây tai nạn, nhưng nếu như anh biết rõ chắc lúc đó anh đã chết rồi.

Các loại ý nghĩ chợt lóe qua.

Đùng.

Ô tô va chạm vào thân thể, thanh âm này không thể nói là êm tai được.

Nhưng Lục Lê phát hiện mình không có chết.

Bởi vì ngay thời khắc sống còn, có một sức mạnh đem anh đẩy ra ngoài.

Đột nhiên Lục Lê quay đầu lại.

Ô tô do nam nhân điều khiển mất khống chế cán qua người, bánh xe còn đang điên cuồng chuyển động theo vòng tròn, nương theo tiếng Đùng kia, chiếc ô tô không chịu nổi gánh nặng liền đụng vào thân cây bên cạnh, phát sinh tiếng vang rung trời!

“Lâm Hữu!!!”

Lục Lê hầu như phải bò qua, anh dò dẫm tìm kiếm trong bóng đêm đem Lâm Hữu ôm lên, trên tay cùng trên người đều dính phải máu tươi dính nhớp.

Lục Lê run môi hỏi: “Cậu, tại sao cậu…”

Nước mắt không hề có điềm báo trước, từ trong hốc mắt thi nhau chảy ra, rơi xuống trên người cậu.

Lâm Hữu suy yếu ho khan vài tiếng, bên môi tràn ra một vệt máu tươi, tiếng nói của cậu nhỏ đến mức

không thể nghe thấy, như đang cật lực tự thuật.

Lục Lê tiến sát gần, nghe rõ lời nói của cậu.

"Rốt cuộc… Có thể bảo vệ cậu…"

132. Chương 148

Tích ——!

Lục Lê từ trong mộng bừng tỉnh, nghe được tiếng vang chói tai này liền luống cuống tay chân đứng lên, mở ra nút màu đỏ đặt phía trước giường, sau đó liền hô to: "Hộ sĩ! Nhanh lên một chút mau lại đây!"

Bác sĩ cùng hộ sĩ vội vàng chạy tới, Lục Lê lùi ra sau vòng ngoài, ở bên ngoài lo lắng nhìn về hướng giường bệnh.

Nơi đó người đang nằm chính là Lâm Hữu, Lâm Hữu vẫn còn hôn mê bất tỉnh.

Sau cái đêm xảy ra tai nạn ấy, Lâm Hữu cùng Tô Cẩn Ngôn đều bị thương nặng, chỉ là Tô Cẩn Ngôn vào ngày hôm qua đã tỉnh táo lại, Lục Lê lại nghe bác sĩ báo cho biết Lâm Hữu sẽ thành người thực vật, điều này cũng báo trước tỷ lệ tỉnh lại cực kỳ thấp.

Hơn nữa…

"Cậu ấy sẽ không tỉnh lại."

"Từ bỏ đi, mau đi tìm Tô Cẩn Ngôn, tiếp tục hoàn thành công lược."

"Thời gian trôi qua mười năm độ HE chỉ mới tăng 50, lẽ nào anh đem nhiệm vụ quăng đến Thái Bình Dương rồi à? Đã kiên trì đến nước này, đừng nói anh sẽ buông tha chứ?"

"……"

"……"

Từ ngày Lâm Hữu trọng thương cho đến nay, hệ thống lâu ngày không gặp lại một lần nữa trở về.

Hơn nữa, ở bên tai anh léo nhéo không thôi.

"Cậu ta sẽ giống như mấy thế giới trước, là BUG không tồn tại, cái này anh cũng biết chứ?"

Đủ rồi…

"Chỉ còn lại cái thế giới cuối cùng này, tôi không cho phép anh thất bại! Anh có nghe hay không!"

Đừng nói nữa…

Không muốn nghe, không muốn tiếp thu, không muốn đối mặt.

Làm ơn, đừng nói nữa…

"Tao bảo mày câm miệng lại có nghe hay không!!! Đồ vô lại! Câm miệng!"

Nam nhân mất khống chế kêu gào, khuôn mặt vặn vẹo, điên cuồng dùng nắm đấm đấm vào cửa sổ thủy tinh, khiến những người xung quanh sôi nổi liếc mắt nhìn sang.

Lục Lê thở hổn hển, anh từng quyền từng quyền đập về phía cửa sổ thủy tinh trong suốt, cứ như đó mới chính là kẻ thù của anh. Nghe được tiếng thủy tinh vỡ vụn, còn có những chỗ bị rạn nứt thành hoa văn mạng nhện, Lục Lê liền cảm thấy vui sướng cực kỳ.

Dưới ngọn đèn những mảnh thủy tinh phản xạ ra ảnh ngược chính mình, Lục Lê nhìn chằm chằm khuôn mặt quen thuộc, lẩm bẩm tự thuật: "Mày có tư cách gì khống chế tao, muốn tao chịu sự bài binh bố trận của mày? Tao ấy hả, đã nhịn mày quá lâu rồi."

Âm thanh máy móc điện tử kia tựa hồ như có luồng sóng đi ngang, nó nói: "Đây là thế giới cuối cùng, anh tuyệt đối, tuyệt đối không thể thất bại!"

Lục Lê cật lực làm cho chính mình bình tĩnh trở lại, anh kiềm chế tức giận hỏi: "Tại sao đến bây giờ mày mới xuất hiện?"

Hệ thống trầm mặc một hồi, hiển nhiên không muốn trả lời vấn đề này, chỉ mở miệng qua loa nói: "Anh chớ xía vào chuyện này, dựa theo tui làm là được rồi. Chỉ cần độ HE được 100, anh có thể trở về thế giới hiện thực, còn tui thì…"

Âm thanh hệ thống càng ngày càng nhỏ, mãi đến tận khi Lục Lê không còn nghe được nó nói cái gì nữa.

Lục Lê vung vẩy máu tươi trên tay, dựa vào tường chậm rãi ngồi xuống đất, trên tay tuy rằng đau đớn đến mất cảm giác, nhưng trong đầu anh vẫn như cũ một mảnh hỗn độn, không có một tia thanh minh.

Thế nhưng anh biết rất rõ, anh sẽ không làm theo lời hệ thống nói.

Lục Lê hơi thở hổn hển, nói: "Mày chết tâm đi, tao sẽ không đi công lược Tô Cẩn Ngôn."

"Tao sẽ canh giữ ở bên người Lâm Hữu, chờ cậu ấy tỉnh lại, hoặc là lần thứ hai mở ra luân hồi… Dù sao đáng lẽ người chết phải là tao, mà không phải là cậu ấy."

Bỗng nhiên hệ thống cười nhạo một tiếng, chỉ tiếc mài sắt không thành thép nói: "Anh suy nghĩ thật sự quá ngây thơ." Nó dừng một chút, xoắn xuýt tìm từ, nói tiếp, "Chả phải đã nói với anh rằng Lâm Hữu là BUG ư, trong thế giới này không có Lâm Hữu, bên trong thế giới của anh cũng không có Lâm Hữu, đúng không?"

Lục Lê không lên tiếng.

Hệ thống nói: "Cho nên nói nha, nếu như anh lại luân hồi một lần nữa, tui không thể đảm bảo Lâm Hữu sẽ xuất hiện ở thế giới này. Chậc chậc, tuy rằng mỗi thế giới đều tồn tại BUG, thế nhưng anh ngẫm lại xem, ngoại trừ thế giới thứ nhất ra, còn lại không phải đều thuận lợi thông qua?"

Lục Lê vẫn trầm mặc không nói, thế nhưng hệ thống biết, anh đã đem lời của mình đều nghe hết.

"Cho nên nói, anh vẫn nên thành thành thật thật đi…"

"Sẽ không còn phương pháp nào sao?"

Âm thanh hệ thống ngẩn ra, sau đó nghi vấn mở miệng: "Cái gì?"

Lục Lê giương đầu lên, nhìn vào ánh đèn trong bệnh viện khiến người khác lóa mắt, như đang hỏi mình, lại như nói cho hệ thống nghe: "Không có phương pháp nào giúp cậu ấy sao?"

Từng giọt nước mắt trong suốt theo cằm chảy xuống, ở trên gương mặt không hề cảm xúc lưu lại đường thủy ngân uốn lượn.

Hộ sĩ đeo khẩu trang màu trắng, trong tay bưng khay từ trong phòng bệnh đi ra, nhìn thấy Lục Lê nói: "Lục tiên sinh, người nằm trong phòng bệnh đã thoát khỏi nguy hiểm." Cô nhìn thấy nam nhân đang chảy máu tay, kinh ngạc nói: "Ơ, tay anh?"

Lục Lê đem tay bị thương giấu phía sau, nói rằng: "Không có gì, khổ cực cho cô rồi, cám ơn cô rất nhiều."

“Nào có nào có.”

Lục Lê nhanh chân đi về hướng phía trong phòng bệnh, ngồi vào trước giường bệnh, hai tay nâng lên bàn tay nam nhân, nhìn sắc mặt Lâm Hữu tái nhợt, đem mặt vùi vào khớp xương trong tay, che giấu tâm tình mãnh liệt mà đến.

Bả vai kích thích vài cái, Lục Lê xoa đi khóe mắt chảy ra nước mắt, viền mắt đỏ chót, đột nhiên anh nở nụ cười.

“Kỳ thực, tôi đã sớm nhận ra cậu.”

“Vừa mới bắt đầu cậu thật sự rất đáng ghét, cậu biết không? Không, không nên nói là chán ghét, vừa mới bắt đầu tôi đặc biệt hận cậu. Bởi vì cậu hoàn toàn không biết làm sao yêu thương người khác, lấy giam cầm mang danh tình yêu gì đó… Thật sự, đặc biệt chán ghét.”

“Có điều sau này phát hiện đây là phương thức yêu thương rất đặc biệt từ cậu, đại khái liền đã quen rồi.”

Lục Lê cẩn thận đem vết máu trên mu bàn tay lau đi, sau khi phát hiện máu thịt be bét trên mu bàn tay còn dính vụn kính thủy tinh, lại không có tiền đồ khóc lên, một đại nam nhân ủy ủy khuất khuất khóc lóc kể lể: “Thủy tinh đâm vào trong rồi nè. Sao cậu vẫn còn chưa tỉnh vì tôi mà đi xử lý chứ? Nếu như cậu nhìn thấy, nhất định sẽ đau lòng đi…”

Lục Lê khóc lóc rồi lại nở nụ cười, anh nói: “Cậu ngụy trang cũng quá ác đi, bạn gái gì chứ, vốn là vì đề phòng tôi mà thôi —— cậu lúc đó khẳng định là nghĩ như vậy đi. Ngay cả chính tôi cũng không nghĩ tới, có một ngày sẽ bị cậu uốn cong triệt để.”

Trên màn ảnh máy móc biểu hiện sóng điện não không có sóng chấn động.

…

Thời điểm Lục Lê đi vào phòng bệnh, nhìn thấy thanh niên đang ngồi trên giường bệnh, rõ ràng ngoài cửa sổ ánh nắng tươi sáng, trong phòng lại là một mảnh tối đen.

Trong nháy mắt khi nghe đến tiếng cửa mở ra, phút chốc thanh niên cũng nghiêng đầu, nhìn thấy chính là Lục Lê trong mắt phát ra ánh sáng. Tô Cẩn Ngôn cong lên khóe môi, nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Anh.”

Lục Lê trầm mặc đi tới, đứng ở trước giường bệnh, ở trên cao nhìn xuống vẻ mặt thanh niên bất biến.

Tầm mắt chuyển qua hai chân cậu bị bó thạch cao, bên tai Lục Lê vang vọng những lời bác sĩ đã nói “Xương bị vỡ nát, không còn có khả năng đứng lên.”

“Em biết anh sẽ đến nhìn em.”

Tô Cẩn Ngôn nói xong, liền muốn dùng tay bị bó thạch cao chạm vào Lục Lê.

Lục Lê liền né tránh.

Tay Tô Cẩn Ngôn cứng ngắc treo ở trên không trung, phẫn nộ thu về. Cậu nhìn Lục Lê, gian nan mở miệng nói: “Anh…”

Lục Lê đánh gãy lời cậu, dùng lời nói bình tĩnh, âm điệu không phập phồng nói: “Anh cho rằng mình đã nói rất rõ ràng rồi.”

Tô Cẩn Ngôn vốn sắc mặt tái nhợt trở nên như tờ giấy trong suốt, cậu nỗ lực duy trì mỉm cười, nhưng trong giọng nói khó nén run rẩy: “Anh đang nói cái gì vậy…”

“Cẩn Ngôn, em buông tay đi.”

Thanh niên cúi đầu, lần đầu tiên trốn tránh tầm mắt Lục Lê nhìn sang, nhẹ nhàng nói: “Anh, anh đừng nói như vậy. Anh rõ ràng biết, em căn bản không có cách nào buông tay ——” nói xong, cậu nghẹn ngào một hồi, vừa lắc đầu vừa nói, “Em không có cách nào buông tay, trừ phi em chết.”

Lục Lê không hề có một tiếng động thở dài, nhìn trước mắt đứa nhỏ được chính mình nuôi dưỡng, trong lòng dâng lên một luồng chua xót, ngữ khí cũng hòa hoãn đi: “Buông tay đi.”

“Anh không thể tiếp nhận em.”

Lời này như bản tuyên án tử hình đến cho cậu, Tô Cẩn Ngôn mặt xám như tro tàn, cậu cắn môi, từng giọt nước mắt rơi xuống, nhưng cậu vẫn quật cường nhìn Lục Lê, hỏi: “Là bởi vì anh ta, anh mới từ chối em, có đúng không?”

Lục Lê lắc đầu nói: “Không, cho dù không có cậu ấy, anh cũng không tiếp nhận em.”

Tô Cẩn Ngôn nức nở hỏi: “Tại sao?”

Lục Lê lấy tay đặt lên đỉnh đầu cậu, như khi còn bé nuông chiều xoa nhẹ, nói rằng: “Em vĩnh viễn là em trai anh.”

Một lúc lâu, Lục Lê mới nghe được thanh niên nói: “Em biết rồi.”

Sau khi cùng Tô Cẩn Ngôn thẳng thắn tâm ý, đúng như dự đoán, Lục Lê liền nghe hệ thống phẫn nộ lại không cam lòng gào thét: "Anh lại không đi công lược cậu ta! Đừng quên nhiệm vụ của anh!"

Lục Lê lạnh nhạt đáp lại: "Tao không làm."

Hệ thống tức muốn nổ khí, khi trị số tức giận đạt đến đỉnh điểm, lại đột nhiên bình tĩnh, cười lạnh một tiếng nói: "Được, cùng lắm là luân hồi lại thôi. Ngược lại có anh làm bạn, lại không phải chỉ mình tui…"

Nói xong, cậu giống như nghĩ tới điều gì đó, đột nhiên ngậm miệng lại.

Bước chân Lục Lê liên tục, trở về phòng nói một câu: "Không sao cả."

Hệ thống trầm mặc một lát, thời điểm lại mở miệng, âm thanh điện tử kia đã biến thành không gợn sóng, nó hỏi: "Anh thật sự yêu Lâm Hữu ư?"

Lục Lê lại một lần nữa trở lại vị trí phòng bệnh Lâm Hữu, anh nhìn nam nhân vẫn cứ ngủ say, mặt mày không che giấu nổi ôn nhu, nghe được hệ thống nói theo bản năng đáp lại: "Ừm."

Lục Lê một lần nữa nắm lấy tay Lâm Hữu, nỗ lực đem nhiệt độ của chính mình truyền qua cho cậu.

Hệ thống trong lời nói mang theo một chú ý vị, nó nói: "Lục Lê, tui xưa nay không phải một người nhẹ dạ, ừm… Không phải là một hệ thống nhẹ dạ."

Lục Lê thuận miệng đáp: "Tao biết."

Vừa mới bắt đầu, không hiểu sao lại đưa cho anh nhiệm vụ, không hiểu sao lại ép buộc anh hoàn thành công lược, hết thảy đều không hiểu vì sao, mà cái hệ thống này vẫn luôn đưa ra mệnh lệnh, vênh mặt hất hàm sai khiến muốn anh làm cái này cái kia.

Anh dựa theo mà làm như vậy, bởi vì anh muốn hoàn thành nhiệm vụ, rời đi trò chơi hoang đường này.

Nhưng anh hiện tại lại không muốn làm theo, không phải là Lục Lê không muốn trở lại thế giới hiện thực, ngưng hẳn mộng cảnh này. Mà bởi vì thế giới này cùng thế giới hiện thực của anh quá mức giống nhau, cùng thế giới cũ của anh y như đúc, dẫn đến anh không thể công lược Tô Cẩn Ngôn.

Huống hồ còn có Lâm Hữu ở đây.

Anh cũng thật sự không nhận rõ, giữa Lâm Hữu cùng với trở về thế giới hiện thực cái nào mê hoặc hơn.

Lục Lê miên man suy nghĩ, liền nghe hệ thống ghé vào lỗ tai anh nói: "Tôi đưa anh trở về thôi, trở lại thế giới cũ của anh, thoát khỏi tất cả mọi thứ ở hiện tại."

"Coi như anh chưa từng xảy ra chuyện gì hết, cứ xem như là một giấc mộng, thế nào?"

133. Chương 149

Lục Lê sửng sốt.

Theo lý mà nói, thời điểm hệ thống tung ra điều kiện mê người như vậy, anh phải nên sung sướng như điên, lại giống như chín thế giới khác tiêu sái rời đi, lại thiên ân vạn tạ đối với hệ thống nói "Cám ơn mày".

Thế nhưng câu nói hiện tại mà anh bật thốt lên lại là: "Vậy còn cậu ta thì sao?"

Cái kia không cần nói cũng biết, ý chỉ người nằm trên giường bệnh, Lâm Hữu đời sống thực vật.

Hệ thống đã dự liệu anh sẽ hỏi như vậy, thở dài nói: "Anh muốn mang cậu ta đi?"

Lục Lê không biết làm sao trả lời.

Nếu như mỗi thế giới nam nhân đều chỉ tồn tại trong thế giới BUG, Lục Lê biết, anh khẳng định không thể mang Lâm Hữu cùng đi.

Cũng vì nguyên nhân như vậy, anh mới do dự không quyết định.

Hệ thống hỏi một câu không liên quan: "Anh không thích Tô Cẩn Ngôn, vậy tại sao lại yêu Lâm Hữu?"

Lục Lê nói: "Yêu là cái gì, kỳ thực cho đến hiện tại tao cũng không biết." Anh đem tầm mắt rơi xuống trên giường bệnh nhìn đến thân thể người kia, còn nói, "Có điều hai người tụi tao dây dưa lâu như vậy, nếu như tao rời đi, trở lại thế giới hiện thực tao sẽ rất nhớ cậu ấy. Loại nhớ nhung này rất kỳ diệu, chậm rãi, một chút, lặng yên không một tiếng động thấm vào xương tủy."

Lục Lê nói xong liền nở nụ cười, nói rằng: "Mẹ bà nó, tao làm sao có thể nói sến súa hoa mộng thế này."

Hệ thống cân nhắc một chút, sau đó nói: "Nếu như, tui nói là nếu như, Tô Cẩn Ngôn trở thành thế giới này, anh có còn thích cậu ta hay không?"

Lục Lê chần chờ một chút mới nói: “Có lẽ… sẽ có đi.”

Hệ thống nói: “Tui biết rồi.” Âm thanh tuyến cứng nhắc lại không hề gợn sóng đột nhiên nghiêm nghị lên, đối với Lục Lê nói, “Tui đưa hai người rời đi, anh cùng với cậu ta.”

Lục Lê không thể tin được hệ thống sẽ nhân từ như vậy, anh hỏi: “Không phải chỉ khi nào độ HE đầy mới có thể tiến vào một thế giới mới, hoặc là rời đi nơi này sao? Hiện tại lại…”

Hệ thống nói: “Tui biết anh muốn hỏi gì. Trước đây tui đã nói rồi, từ xưa đến nay tui không phải một người nhẹ dạ đúng không, đó là đối với người ngoài mà thôi, còn đối với anh, ít nhất tui có một chút mềm lòng.”

Trong lòng Lục Lê có một ý tưởng khó mà tin nổi, có điều anh vẫn hỏi: “Vì sao?”

Hệ thống quỷ dị nở nụ cười một tiếng, nói: “Dù sao, anh chính là tui, mà tui cũng là anh nha.”

Lục Lê: “…” Quả nhiên.

Hệ thống đã từng nói với anh một câu như vậy, nhưng khi đó Lục Lê lại cho rằng đó chỉ là câu chuyện hài nên quẳng nó ra sau đầu.

Lục Lê còn muốn hỏi, nhưng hệ thống không cho anh nói thêm, chỉ nói: “Anh nắm chặt tay cậu ấy, sau đó nhắm mắt lại, tui đếm một hai ba, anh sẽ vù ngay lập tức trở về thế giới cũ.”

Lục Lê theo lời nắm thật chặt cánh tay Lâm Hữu, đối với hệ thống chân thành nói: “Tuy rằng không biết đến cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng tao muốn cám ơn mày.”

Hệ thống nói: “Dông dài.”

Lục Lê uốn cong môi nở nụ cười, thời điểm muốn nhắm mắt lại đột nhiên nhớ tới Tô Cẩn Ngôn, hỏi: “Thân thể tao ở thế giới này sẽ chết sao? Thế còn em trai tao…”

Tô Cẩn Ngôn cố chấp đến cảnh giới nhất định, mất đi hai chân sau đó lại mất đi anh hai, nhất định sẽ không chịu sự thật này, lựa chọn phương thức càng thêm cực đoan.

Hệ thống lại nói: “Mấy cái đấy anh không cần để ý. Dù sao… Trong thế giới này không nên có hai Tô Cẩn Ngôn, cũng không nên có hai Lục Thận Hành.”

Đây là câu nói sau cùng Lục Lê nghe được.

Câu nói này cũng làm cho anh yên lòng.

Ngay sau đó, ý thức anh lâm vào một mảnh hắc ám, mà tay anh cầm tay Lâm Hữu gắt gao cũng vô hình trung dành cho Lục Lê sức mạnh.

… Rất ấm áp

… Giường dưới thân cũng rất mềm mại.

… Chăn đắp ở trên người cũng tràn ngập hơi thở ấm áp.

Ánh mặt trời chói mắt chiếu vào trên mí mắt, đem mọi chuyện dang dở đều đuổi đi, rõ ràng là muốn bức bách anh mau chóng tỉnh lại.

Mau tỉnh lại đi, mau tỉnh lại đi.

Lông mi không an phận run rẩy mấy lần, cặp mắt đang nhắm kia bị ánh mắt mong chờ chậm rãi mở, đối mặt với trong phòng bệnh thuần trắng cùng mùi thuốc sát trùng gay mũi, trong mắt anh mang theo mờ mịt không biết phải làm sao.

Lục Lê từ trong mảnh xán lạn chói mắt như ánh mặt trời, nhìn thấy cái người quen thuộc kia, gương mặt quen thuộc, như thiên sứ đẹp trai đứng ngay trước mặt.

Hai tay của bọn họ còn đang nắm lấy.

Hô hấp thanh niên cẩn thận từng li từng tí một, cậu rõ ràng biết được tình cảnh của chính mình, đối mặt với nam nhân trong cơn ngủ say tỉnh lại, nhẹ giọng đặt câu hỏi: "… Anh?"

Mang theo do dự cùng không xác định, hỏi dò vô cùng đáng thương, như đang đợi cứu rỗi duy nhất.

Lục Lê khụ một chút, nhiều ngày nằm trên giường bệnh khiến thân thể anh có chút suy yếu, có điều tốt xấu gì vẫn có thể gian nan nói ra. Anh hỏi: "Là em sao?"

Vẫn luôn làm bạn ở bên cạnh tôi, đến tột cùng có phải là cậu hay không?

Vấn đề này anh đã từng đối với hắc hóa M kia hỏi, nhưng không nghe được câu trả lời.

Lúc này đây, nội tâm anh thấp thỏm, bất an, nhưng càng nhiều là chờ mong.

Thanh niên phản ứng cực nhanh, sau khi Lục Lê hỏi xong liền trả lời: "Là em."

Vẫn đang tìm anh, vẫn truy tìm anh, vẫn đang nhớ anh, vẫn rất yêu anh.

Người kia là em.

Lục Lê nhìn cậu, nói: "Em không phải Lâm Hữu."

Câu trần thuật bình tĩnh mà không phải câu hỏi, làm thanh niên có chút không biết nói tiếp như thế nào, cậu chỉ có thể gật gật đầu, sau đó nói: "Em là Tô Cẩn Ngôn." Cậu nắm thật chặt tay Lục Lê, đưa tới bên môi, ấn xuống cái hôn mềm nhẹ nói, "Tô Cẩn Ngôn thuộc về Lục Lê, mà Lục Lê lại thuộc về Tô Cẩn Ngôn."

Lục Lê khẽ động bắp thịt cứng ngắc, cho cậu một mạt mỉm cười ngầm ý nguy hiểm, nói: "Anh nghe không rõ, em phải nói rõ từ đầu đến cuối cho anh biết."

Tô Cẩn Ngôn rũ lông mi xuống, tay sượt lên gò má Lục Lê, nói: "Em cũng không biết, chỉ biết là anh thuộc về em."

Vẫn đúng như cái tên này trả lời, đừng thấy ở thế giới cuối cùng ra dáng vẻ quân tử lắm, hiện tại toàn bộ lộ ra nguyên hình.

Tô Cẩn Ngôn cau mày, như nhớ lại những hồi ức không vui, cậu nói: "Chúng ta tổng cộng gặp qua mười lần."

Lục Lê nói: "Đúng là mười lần, nhưng mỗi một lần đó em đều không nhớ đến anh." Bên trong lời nói kia mang theo điểm oán hận.

Tô Cẩn Ngôn lắc đầu, phản bác nói: "Không, không phải chúng ta trải qua mười thế giới kia, mà là Lục Thận Hành ở cùng thế giới của em, chúng ta tổng cộng gặp mười lần." Nói xong, cậu lại lật đổ lời của mình, "Không, phải nói là tám lần là cùng Lục Thận Hành, chỉ hai lần là ở cùng anh." **(Lời editor: đoán xem 2 lần gặp Lục Lê là ở thế giới nào? =])**

Lục Lê càng nghĩ càng thấy kinh khủng hỏi: "Em có ý gì?"

Nhưng Tô Cẩn Ngôn cúi người ở trên môi anh ấn xuống một nụ hôn, nói rằng: "Xin lỗi, lần đầu tiên anh cùng em gặp gỡ, em cho rằng anh vẫn là Lục Thận Hành, nhưng không nghĩ tới..." Cậu nhìn đôi mắt Lục Lê, thành kính lại nghiêm túc nói, "Anh chính là anh, anh là Lục Lê, Lục Lê thuộc về Tô Cẩn Ngôn."

Lục Lê chớp mắt nhìn, nói: "Thôi xong, tuy rằng không biết em đang nói cái gì, cứ chấm dứt ở đây đi." Anh lại không cao hứng nói, "Có điều thật sự rất quá đáng, đi đến mỗi thế giới đều quên anh, nhưng anh lại một mực nhớ đến em."

Tô Cẩn Ngôn mỉm cười, tuy rằng nụ cười đó rất khó thấy, tựa như được bỏ thêm BUFF đẹp đến như vậy.

Không được không được, anh sao có thể mê trai đến thế.

Tô Cẩn Ngôn trêu đùa nói: "Ký ức chỉ có thể phong ấn sau khi anh rời đi, em ở trong mỗi thế giới đều trải qua nỗi đau tang thương." Hơn nữa, khi đến thế giới thứ mười cậu có lại hết thảy ký ức, thần kinh đau đớn kịch liệt khiến cậu như muốn điên lên, nhưng kèm sau đó lại thoải mái rất nhiều.

Lục Lê hừ một tiếng, nói: "Xem ra ở mỗi thế giới anh chọn rời đi đều là đúng. Em ngoại trừ lớn lên đẹp trai ở ngoài ra, còn có ưu điểm gì muốn anh cùng em bên nhau chứ?" Anh ảo não một tiếng, "Chỉ biết cưỡng bách cưỡng bách cưỡng bách, sao anh lại bị em bẻ cong được, anh đâu phải bị bệnh Stockholm."

Tô Cẩn Ngôn cũng không tức giận, chỉ nói: "Em sẽ sửa."

Câu nói này cực kỳ nghiêm túc, khiến Lục Lê muốn không tin cũng không được.

Lục Lê không nghĩ dễ dàng tha thứ cho cậu, ra vẻ lạnh nhạt nhắm mắt lại nói: "Vậy xem em biểu hiện ra sao."

Không thể buông tay, không nghĩ buông tha, vĩnh viễn sẽ không buông ra.

May là chiếc xe kia lúc va vào anh đúng lúc anh đứng sát xe, trên người Lục Lê ngoại trừ vết thương trầy da ở ngoài ra, nghiêm trọng nhất chính là não bộ bị thương, điều này dẫn đến anh phải nằm viện một năm.

Ở trên giường bệnh nằm lâu như vậy, thân thể mỗi cái cơ năng đều thoái hóa thành trạng thái trẻ con, Lục Lê mỗi lần đi đường đều phí sức lực thật lớn, bất đắc dĩ còn yêu cầu trợ giúp từ Tô Cẩn Ngôn.

Mặt Lục Lê đỏ bừng vùi mặt vào trong lòng ngực thanh niên, cõi lòng đầy xấu hổ nói: "Đủ rồi, nhanh thả anh xuống…" Dưới con mắt của tất cả mọi người lại còn bị ôm lên, Lục Lê chỉ muốn đào lỗ chui xuống dưới.

Tô Cẩn Ngôn tâm tình vui sướng khóe môi cong lên, nhẹ nhàng đem anh bế kiểu công chúa, không chút nào để ý nói: "Anh vẫn còn chưa hồi phục nhé, anh hai."

Tiểu tử này mỗi một lần gọi tiếng anh hai liền khiến cả người Lục Lê nổi da gà, không khỏi quát lớn nói: "Không được gọi anh là anh hai."

Tô Cẩn Ngôn nói: "Em thích gọi anh như thế đó, đặc biệt lúc ở trên giường, chỉ cần gọi một tiếng anh liền sẽ…"

Mẹ nó cái tên lưu manh này.

Lục Lê che miệng cậu lại, xấu hổ và giận dữ muốn chết nói: "Em câm miệng lại."

Tô Cẩn Ngôn thật sự ngậm miệng lại, bất quá Lục Lê vẫn nghe cậu lầm bầm: "Như vậy cũng khá tốt…"

Không ổn rồi! Anh muốn tự mình đi đường!

Từ sau ngày đó, Lục Lê càng cố gắng tập vật lý trị liệu, muốn sớm ngày rửa sạch mối nhục xưa.

Ngày hôm nay, rốt cuộc một lần nữa được đi lại trên đường Lục Lê liền nhớ tới một chuyện, đối với Tô Cẩn Ngôn nói: "Em biết không, có một cái máy móc tự xưng là hệ thống đi theo anh, còn nói với anh, tui chính là anh anh chính là tui gì đó."

Tô Cẩn Ngôn nói: "Em biết."

Lục Lê kinh ngạc hỏi: "Em biết sao? Lẽ nào em cũng có một cái?"

Tô Cẩn Ngôn cười nói: "Em không có. Thế nhưng… Em biết anh có một hệ thống, hơn nữa còn biết hệ thống kia chính là Lục Thận Hành."

Lục Lê nói: "Không trách… Lời nó nói sau cùng trước khi anh về lại thế giới này là thế giới không thể có hai Tô Cẩn Ngôn, cũng không thể có hai Lục Thận Hành. À mà không đúng, nhưng anh lại không phải Lục Thận Hành…"

Lục Lê còn chưa kịp xoắn xuýt xong, Tô Cẩn Ngôn liền đem anh kéo vào trong lòng ngực, ngăn chặn môi anh.

Tiếng thở dốc gián đoạn từng cơn, Tô Cẩn Ngôn nói: "Anh là Lục Lê của em, anh là của em, chỉ có thể là của em."

Lời nói ngang ngược lại không nói lý này, sắc thái cố chấp âm u, nhưng Lục Lê lại không có phản cảm nào.

Lục Lê bị gắt gao ôm ấp cảm nhận được tâm tình của thanh niên, cái ôm ấy không có cảm giác an toàn, anh nhẹ nhàng đáp lại: "Ừm, anh chính là của em."

(Hết chương 149 – Kết Thúc Thế Giới Thứ Mười)~ **HOÀN CHÍNH VĂN** ~

134. Chương 150: Phiên Ngoại: Tố Chất Nghề Nghiệp Của Hệ Thống 1

Lục Thận Hành cũng cảm thấy chính mình không phải người tốt lành gì.

Cho nên đến một ngày anh chịu đựng sự trừng phạt chó má, cái gì mà mười lần luân hồi, trong lòng anh không có nhiều dao động lắm, thậm chí có điểm muốn cười.

Sau đó có cái hệ thống trói chặt anh muốn truyền tống anh sang từng thế giới, khi anh hiểu rõ các nhân vật tra công muốn làm gì, Lục Thận Hành còn cho rằng, những hình phạt đối với anh mà nói căn bản không tính là hình phạt, theo một ý nghĩa nào đó nên tính là phúc lợi.

Bởi vì anh vốn dĩ tra như vậy, thậm chí so với từng thế giới có tra công còn muốn tra hơn.

Ừ, Lục Thận Hành thích nam nhân.

Được tên cha dượng biến thái lại khó ưa ảnh hưởng, Lục Thận Hành liền thích nam nhân, chuyện thích làm nhất chính là tính · giao. Loại chinh phục nam nhân kia khiến anh khoái cảm đê mê, như nhiễm phải độc dược mãnh liệt nhất, Lục Thận Hành sẽ ở trên đỉnh cao gọi tên em trai anh, ảo tưởng đã từng là đóa bạch liên hoa ở dưới thân anh gào khóc rên rỉ.

Hứng thú càng làm anh kiêu ngạo hơn.

Ung dung qua chín vị trí đầu trong từng thế giới, tiến vào thế giới thứ mười Lục Thận Hành mới phát hiện, đây là thế giới cũ của anh, cha dượng vẫn là cha dượng anh, còn Tô Cẩn Ngôn không còn là Tô Cẩn Ngôn thuận theo lại ẩn nhẫn nữa.

Lục Thận Hành nhìn thấy Tô Cẩn Ngôn, trong mắt cậu như con sói hung ác đang trừng mắt nhìn anh, còn hướng về anh tàn nhẫn uy hiếp.

Chưa từng gặp qua con mồi gây cho anh nhiều hứng thú đến như vậy, Lục Thận Hành toàn thân hưng phấn như từng điểm ma sát ra lửa, có dục vọng hướng về phía trước muốn chinh phục.

Nhưng anh lại phát hiện, mỗi một lần anh đều sẽ thua, hơn nữa thua thất bại thảm hại, thua đến nhục nhã ê chề.

Mỗi một thế giới không phải Tô Cẩn Ngôn bị anh giết chết, thì cũng chính là anh bị Tô Cẩn Ngôn giết chết, liền như vậy tàn sát lẫn nhau tám lần, Lục Thận Hành có chút chán ghét.

Đồng thời để anh chán ghét còn có hệ thống ghé vào lỗ tai anh cãi lộn không ngừng.

Vẫn luôn la hét ầm ĩ không chịu để yên, thúc giục anh nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ.

Đệt mẹ, quá phiền phức.

Không thể không nói, Lục Thận Hành là người có tâm cơ thủ đoạn, lòng dạ anh hẹp hòi, luôn đánh lén phía sau lưng người khác. Cho nên khi anh giết chết hệ thống, chính mình tiếp nhận chức trách hệ thống, hết thảy đều thuận lý thành chương, nước chảy thành sông.

Lục Thận Hành cho rằng chỉ cần giết chết hệ thống sau đó chính mình có thể trở lại thế giới hiện thực.

Thế nhưng sự thật chứng minh, ý nghĩ này thật sự quá ngây thơ.

Sau khi Lục Thận Hành làm hệ thống, cốt truyện lại một lần nữa mở ra, Lục Thận Hành thấy một "Hắn" khác, cũng một cách tự nhiên trói chặt "Hắn" với nhau.

Thế nhưng Lục Thận Hành không muốn thực hiện, cũng có thể nói là chẳng muốn thực hiện nghĩa vụ hệ thống, chưa từng xuất hiện ở bên người ký chủ, cũng không có truyền lại cốt truyện cho hắn biết.

Tuy rằng được gọi là hệ thống, thế nhưng phần cứng rất dễ hư hỏng, về sau sẽ sản sinh ra virus cùng BUG.

Lục Thận Hành chán ghét nhất chính là khi anh có được hết thảy công năng linh kiện của hệ thống, anh chỉ có thể tiến vào không gian hư vô sau đó đi ra ngoài, bên tai chỉ nghe được độ HE từ từ tăng lên, tăng lên được tới 98 điểm.

Lục Thận Hành hưng phấn không thể tự kiềm chế, đại biểu cho anh lập tức từ luân hồi chết tiệt này rời đi.

Nhưng mà sự thật lại một lần nữa đánh vỡ ảo tưởng của anh.

Khi Lục Thận Hành làm hệ thống cùng với Lục Thận Hành trong cốt truyện bị xe đâm, đồng thời truyền tống tới thế giới thứ nhất.

Cũng chứng minh rằng, cả mười thế giới hướng dẫn thất bại nên kết thúc, nhưng lần này lại không cho anh cơ hội làm lại từ đầu, mà là đơn giản thô bạo truyền tống đến thế giới thứ nhất.

Lục Thận Hành hoàn toàn bất đắc dĩ, rốt cuộc xuất hiện trước mặt ký chủ mới.

Sau đó anh phát hiện, tiểu tử này không biết từ đâu tới nói mình là Lục Lê, mà không phải Lục Thận Hành.

Còn phát hiện thêm những điều thú vị, ký chủ gọi là Lục Lê này cùng anh khác biệt mười vạn tám ngàn dặm. Tuy rằng bọn họ có cùng một khuôn mặt, nhưng Lục Thận Hành thích chính là nam nhân, Lục Lê lại thích nữ nhân. Lục Thận Hành thích nhất chính là làm tình, Lục Lê bài xích nhất chính là làm tình.

Lục Thận Hành am hiểu nhất là đùa bỡn lòng người, yêu nhất chính là giam cầm trong gian phòng nhỏ, đối với con mồi tuyên thệ quyền sở hữu của chính mình. Lục Lê ghét nhất chính là lạm tình hoa tâm, ở phương diện tình cảm không có kinh nghiệm gì, trì độn vô cùng.

Khác biệt quan trọng nhất chính là, Lục Thận Hành tàn nhẫn độc ác, Lục Lê nhân từ nương tay.

Tương phản như thế này cũng khiến cho Lục Thận Hành biết được, Lục Lê không thể hoàn thành nhiệm vụ này.

Đương nhiên, linh cảm của anh là chính xác.

Nhiều lần thất bại, nhiều lần luân hồi, không chỉ Lục Thận Hành tự tin hoàn toàn biến mất, càng khiến cho Lục Lê càng ngày kiệt sức.

Tuy rằng Lục Thận Hành cướp đoạt công năng hệ thống, nhưng anh chỉ là người mới nhập môn, phần mềm hệ thống cũng chỉ là kiến thức nửa vời. Vì lẽ đó virus cùng BUG lại có thể đột nhập vào tận bên trong, xâm nhập kho số liệu.

Virus đến quá mức mãnh liệt, bất tri bất giác lan tràn đến cả thế giới, Lục Thận Hành không thể chống đỡ nổi.

Ở trong tình thế cấp bách anh liền quay về BUG xuất hiện không biết từ khi nào kia sử dụng ký ức thanh trừng, như vậy anh có thể dừng lại ở thế giới này, sẽ vẫn luôn hữu dụng.

Có điều Lục Thận Hành không nghĩ tới chính là, BUG không biết đến từ đâu này làm cho tiến độ HE vẫn còn trì trệ đột nhiên một lần nữa bắt đầu tăng lên, chỉ bằng điểm này thôi quả thực có thể mở tiệc khắp chốn vui mừng.

Huống hồ cái người gọi là Lục Lê kia, chỉ cần lấy điểm về nhà đến áp chế hắn, hắn sẽ liền quyết tâm đi làm nhiệm vụ.

(Hết chương 150)

135. Chương 151: Phiên Ngoại: Tố Chất Nghề Nghiệp Của Hệ Thống 2

Hành động của Lục Thận Hành tự tiện cướp lấy hệ thống khiến cho tổng bộ chú ý, nhưng anh lại dựa vào virus xâm nhập cơ sở dữ liệu, vì thế giới sắp vặn vẹo mà làm bộ mặt hoàn mỹ giả dối, đồng thời cũng lừa gạt bộ điều tra tuần tra hệ thống đang ở khắp nơi trong không gian.

Chỉ là khi anh quay đầu lại nhìn toàn bộ thế giới, mới phát hiện cốt truyện giống như hoàng hoa khuê nữ bị chà đạp đến hư hỏng, nơi chốn đều tồn tại lỗ hỏng cùng BUG. Lục Thận Hành đem hết toàn lực đi điều tra rốt cuộc từ ở một nơi nào đó lấy được virus, nhận được kết quả này khiến cho anh giật mình.

Là ở thế giới cuối cùng này, cũng là thế giới thứ mười virus phiêu tán tới đây, mà hiển nhiên virus lại ở trong thế giới thứ mười này.

Đến tận đây, Lục Thận Hành phải thúc thủ vô thố.

Lục Thận Hành không nghĩ tới chính là, tuy rằng cốt truyện đã rối tinh rối mù, thậm chí xuất hiện tình huống công thụ đảo điên, nhưng thang điểm HE lại có thể tăng 100, cũng thuận lợi cho bọn họ rời đi thế giới thứ nhất.

Đương nhiên, vì không cho Tô Cẩn Ngôn diện mạo, cũng vì duy trì toàn bộ thế giới hài hòa ổn định hơn, phòng ngừa hắn làm ra sự tình khác người nào nữa, Lục Thận Hành dùng hết năng lượng hướng dẫn đến áp chế BUG không biết từ đâu xuất hiện, lấy trí nhớ của cậu toàn bộ tiêu trừ hết.

Tất cả những thứ này đều là gạt ký chủ đáng thương lại đơn thuần của anh.

Nguyên bản chức trách của hệ thống chỉ có ba việc: Bảo vệ thân thể ký chủ an toàn, đối với nội dung cốt truyện tiến hành 180 độ không góc chết nghiên cứu truyền lại cho ký chủ, vì ký chủ cung cấp bàn tay vàng.

Tới khi vào tay Lục Thận Hành, chức trách của hệ thống có ba việc đều gộp lại thành một, đó chính là: Vì hoàn thành nhiệm vụ không tiếc bất cứ giá nào.

Kỳ thực anh đã sớm chán ghét với thế giới vô tận, thời gian dài đằng đẵng, luân hồi vòng đi vòng lại. Tựa như một vị thần nhận chức trách quá lâu cũng sẽ cảm thấy vô vị, Lục Thận Hành sau một hai lần công lược thất bại, thể xác và tinh thần rất mệt mỏi, cũng không tiếp tục nghĩ từng cái giả thuyết trong luân hồi nữa.

Cho nên khi làm hệ thống Lục Thận Hành bị bức bách đến từ "Chính mình" trong không gian song song làm hoàn thành nhiệm vụ, anh nông nóng hi vọng chờ đợi, nhìn đến độ HE từ từ tăng lên, trong lòng Lục Thận Hành nảy lên hi vọng trở về càng lúc càng lớn.

Nhưng không nghĩ tới, "Hắn" đến từ thế giới song song kia lại không muốn làm con rối nghe lời, thời điểm ở thế giới thứ ba, ký chủ liền làm hành động, chứng tỏ lập trường rằng hắn không hề bị khống chế, bị áp bách, bị uy hiếp.

Hắn cắt ra cổ tay chính mình, lấy cái chết để chứng minh ý chí, coi như muốn lại một lần luân hồi nữa cũng không muốn làm sự tình mà mình không muốn.

Điều này làm cho Lục Thận Hành ý thức được, tuy rằng kết thúc mười lần chung kết luân hồi đi chăng nữa,

anh có thể thoải mái bỏ rơi công tác hệ thống, hưởng thụ trở lại thế giới hiện thực lạc thú, nhưng anh lại không rõ Lục Lê đến từ thế giới song song sẽ như thế nào. Cũng làm anh ý thức được, hiện tại từng bước ép bức hành vi sẽ khiến hắn căm hận hệ thống thì có khác biệt gì.

Thời điểm ở thế giới thứ tư, Lục Thận Hành làm ra hành động. Anh cố tình đem ký ức ký chủ làm cho hỗn loạn, muốn từ bên trong nguyên bản biến Lục Lê thành chỉ có thể ỷ lại cảm tình vào phụ phẩm.

Lục Lê ở thế giới song song đem cốt truyện của mười thế giới hoàn thành, hắn gặp phải kết cục Tô Cẩn Ngôn ngăn trở xe cho mình, mà không phải Lục Thận Hành đem Tô Cẩn Ngôn kéo đến trước người mình, vì hắn ngăn trở xe.

Lục Thận Hành lấy trí nhớ của chính mình đưa cho Lục Lê, những lần anh ngược đãi Tô Cẩn Ngôn, từng bước một bức Tô Cẩn Ngôn đến phát điên đưa ký ức này cho Lục Lê lòng dạ nhân từ, mục đích là muốn cho Lục Lê đối với diện mạo Tô Cẩn Ngôn không biết BUG này dỡ xuống phòng ngự.

Thành quả không tệ.

Tuy rằng lấy kết cục bi kịch mà chấm dứt, nhưng Lục Thận Hành rõ ràng biết, Lục Lê đã đối với BUG không biết đến từ đâu kia có cảm tình. Triền tình cổ mất đi hiệu lực, võ công khôi phục chính là minh chứng tốt nhất.

Thế giới thứ năm, Lục Thận Hành làm trầm trọng thêm, thừa thắng xông lên. Anh dựa vào thiết lập Lục Lê làm bác sĩ cùng nội dung cốt truyện, lấy đi ký ức đã từ lâu đi theo ký chủ, để ký chủ đối với cảm tình của BUG không biết đến từ đâu sẽ càng trở nên mãnh liệt hơn.

Lục Thận Hành thừa nhận, anh là người dẫn đường không hề sai, nhưng hết thảy toàn bộ đều do chính Lục Lê tự mình lựa chọn. Anh chỉ là người dẫn đường đưa ra ý kiến mà thôi, còn lại tất cả liền dựa vào hướng hành động của ký chủ mà tới.

Đến thế giới thứ bảy, Lục Thận Hành phát hiện Lục Lê không bình thường. Trên thực tế, sau khi anh can thiệp ký ức Lục Lê, anh bắt đầu từ từ phát hiện ký chủ "Không bình thường".

Lục Lê từ trước cho đến bây giờ không phải loại người có tính chiếm hữu dục mãnh liệt đến thế, mà khi nhìn hắn kéo cổ áo cha nuôi, ánh mắt đen thâm trầm kia tràn ngập chấp niệm, Lục Thận Hành mới rõ ràng cảm giác được đây là phương thức Lục Lê biểu đạt tình cảm chính mình.

Lục Lê chính là Lục Thận Hành, Lục Thận Hành chính là Lục Lê.

Chỉ là Lục Lê ngụy trang quá tốt, hắn đã sớm thích người kia, nhưng lại một mực đến chết cũng không thừa nhận. Hắn rõ ràng có thể nói những câu có thể giải quyết mọi chuyện tốt hơn, nhưng cố tình tính cách lại vô cùng bướng bỉnh. Rõ ràng trong lòng hắn khó chịu như sóng tràn bờ đê, cũng chỉ đơn thuần ngoài miệng nói "Em muốn đánh gãy chân anh".

Này cùng với tính cách Lục Thận Hành hoàn toàn không giống nhau, nhưng ở một phương diện khác lại phá lệ phù hợp.

Đối diện với chính mình, Lục Thận Hành có như thế nào đi chăng nữa tâm cứng rắn đến đâu cũng dần dần mềm nhũn.

Trên thực tế, nguyên bản mục tiêu vẫn luôn là nhiệm vụ cùng công lược anh sẽ hỏi Lục Lê "Anh có nguyện ý lưu lại thế giới này không?", cũng chứng minh sự nhẹ dạ của mình.

Lục Thận Hành ý thức được BUG không biết đến từ đâu kia đã sớm không thể nói là BUG nữa, phải gọi là người xâm nhập vào từng thế giới, sự tình đã vô pháp nghịch chuyển.

Trải qua từng thế giới, người xâm nhập càng ngày càng lớn mạnh. Nguyên bản Lục Thận Hành có thể phong ấn lại hết thảy ký ức của cậu, nhưng theo thời gian trôi qua, khi anh cùng Lục Lê hoàn thành rời đi công lược đi đến thế giới tiếp theo, hết thảy ký ức trong thế giới trước đều trở lại trong đầu chủ nhân.

Điều này cũng dẫn đến Lục Thận Hành không thể tiêu hao nhiều năng lượng để đánh đổi, áp chế ký ức người xâm nhập vào thế giới.

Ở thế giới thứ chín sau khi hoàn thành công lược, Lục Thận Hành biết, hiện tại sức mạnh của anh không thể sánh bằng so với người xâm nhập. Thế nên khi tiến vào thế giới thứ mười, anh bị cưỡng chế giải trừ mối quan hệ với Lục Lê, nhưng lại trói chặt ở trên người một người khác.

Người kia là Lâm Hữu.

Cũng chính là Tô Cẩn Ngôn ở thế giới song song cùng với Lục Lê

136. Chương 152: Phiên Ngoại: Tố Chất Nghề Nghiệp Của Hệ Thống 3

Bị cưỡng chế rời khỏi ký chủ, Lục Thận Hành ít nhiều gì cũng hoảng hốt một chút, mà sau khi được trói chặt đến ký chủ hiện tại, Lục Thận Hành mới hoàn toàn minh bạch tại sao lại có chuyện này.

Lâm Hữu, cũng chính là ký chủ hiện tại của anh, là Tô Cẩn Ngôn của thời không nơi Lục Lê ở.

Nguyên lai lúc ấy Lục Thận Hành từ bỏ làm ký chủ, ngược lại trong hệ thống không gian giả lập, quỷ đồ chơi có tên là "Quy tắc" không cách nào thuận lợi vận chuyển, liền đem thời không của Lục Lê cường ngạnh kéo lại đây, muốn hắn làm Lục Thận Hành, hoàn thành mười lần nhiệm vụ luân hồi.

Nhưng mà Tô Cẩn Ngôn không theo cùng Lục Lê tới đây.

Thế giới cuối cùng từ đầu đến cuối đều tồn tại BUG, chỉ là Tô Cẩn Ngôn che giấu năng lực rất cao minh, không để nhóm tuần tra hệ thống phát hiện dị thường, mà đem tất cả thất bại đều quy tội cho Lục Thận Hành công lược sai sót. Vì lẽ đó tự nhiên cũng không đem cậu trục xuất ra khỏi không gian không thuộc về cậu.

Hệ thống sẽ cùng ký chủ chung ký ức, thời điểm Lục Thận Hành tiếp thu ký ức công năng hệ thống suýt chút nữa có khuynh hướng nổ tung, điều này cũng mang ý nghĩa, phần ký ức thuộc về Tô Cẩn Ngôn nó khổng lồ đến cỡ nào, lại có bao nhiêu trầm trọng ra sao.

Lục Thận Hành biết rõ ký ức của Tô Cẩn Ngôn, rốt cuộc biết tại sao từ đầu đến cuối, Tô Cẩn Ngôn đều không thỏa hiệp, không cách nào công lược thành công.

Bởi vì Tô Cẩn Ngôn này không phải là Tô Cẩn Ngôn của Lục Thận Hành, mà là Tô Cẩn Ngôn của Lục Lê.

Tựa như Lục Lê cùng Lục Thận Hành tuy rằng bề ngoài giống nhau, bản chất cũng có một chút tương đồng, nhưng trên thực tế khi tiếp xúc với bọn họ người khác sẽ khẳng định rằng bọn họ là hai người hoàn toàn khác nhau.

Hiện tại Tô Cẩn Ngôn đóng vai Lâm Hữu cũng là như vậy.

Cậu là Tô Cẩn Ngôn, nhưng cũng không phải Tô Cẩn Ngôn.

Lục Thận Hành nghĩ đi nghĩ lại, mới định nghĩa cho cậu một cái xưng hô, chính là Tô Cẩn Ngôn thuộc về Lục Lê.

Tô Cẩn Ngôn ở thời không song song đã rất sớm đi tới thế giới của Lục Thận Hành. Cùng Lục Thận Hành giống nhau, cậu cũng trải qua thử thách luân hồi; cùng Lục Thận Hành giống nhau, trí nhớ của cậu sẽ không biến mất. Nhưng cậu cùng Lục Thận Hành không giống nhau, đó chính là, cậu không biết tại sao mình lại bị vây ở chỗ này, cậu không có hệ thống, tứ cố vô thân, chỉ có đối với vận mệnh lúc trước là phản kháng.

Cậu thành công đẩy lùi được tâm tư Lục Thận Hành tính gây rối cậu, cứ mỗi một thế giới, thủ pháp của cậu từ non nớt biến thành tàn nhẫn, ánh mắt của cậu từ mờ mịt trở nên âm u, vẻ mặt của cậu từ ngụy trang ngoan ngoãn đến hoàn toàn vỡ nát.

Tại sao vận mệnh lại đối với cậu như vậy?

Một lần lại một lần luân hồi, dằn vặt tra tấn cứ nối tiếp nhau, hết thảy tất cả, là đối với cậu trừng phạt ư? Hay là do trò đùa của thần?

Lục Thận Hành tiếp thu những ký ức ấy, không chỉ anh cùng Tô Cẩn Ngôn tàn sát lẫn nhau đến tận tám lần, còn có lần gặp gỡ giữa Tô Cẩn Ngôn cùng Lục Lê, cùng với ký ức Tô Cẩn Ngôn truy tìm Lục Lê đến

tận mười lần luân hồi.

Chu choa, đây là một tin tức hot nha.

Lục Thận Hành huýt sáo, kinh ngạc cảm thán vuốt xuống ký ức trong tay, không khỏi cảm khái lên tiếng.

Hóa ra khi anh giết chết hệ thống rồi lấy được công năng hệ thống, Lục Lê đến từ thế giới song song suýt chút nữa đã công lược thành công làm cho tiểu tử này muốn hủy thiên diệt địa, chỉ có điều còn kém hai điểm độ HE thôi, bọn họ liền có thể giải thoát, mà không phải một lần nữa luân hồi.

Lục Thận Hành nhìn về phía màn hình tỏa ra lam quang óng ánh, nhìn thấy bên trong Tô Cẩn Ngôn ôm Lục Lê máu tươi đầy người tình cảnh cực kỳ bi ai, đây là lần đầu tiên Lục Thận Hành nhìn thấy dáng vẻ cậu như đất trời sụp đổ, trong ấn tượng tiểu tử này chỉ biết hướng về chính mình nhe răng khiêu khích hoặc cười âm trầm, mà bên trong bức tranh này lại hoàn toàn khác nhau.

Cậu bi thống, bi thương, nỗi đau đớn tuyệt vọng khi thấy người yêu gặp nạn khiến toàn bộ khuôn mặt của cậu đều co giật vặn vẹo.

Môi Tô Cẩn Ngôn run rẩy, nước mắt giống như thoát khỏi hốc mắt hướng về phía dưới chảy xuống, mặt cậu kề sát lên trên mặt Lục Lê, tiến sát vào bên tai nam nhân nói rằng: “Em xin lỗi, em cho rằng anh vẫn là hắn… Xin lỗi…”

Lục Thận Hành sững sờ.

Tiểu tử này có ý gì? Lẽ nào cậu đã biết Lục Lê không phải Lục Thận Hành? Có điều nghĩ lại cũng đúng, nếu như không phải Lục Lê, Tô Cẩn Ngôn sẽ không mạo hiểm chế tạo ra virus, hơn nữa đem virus phân phát đến từng thế giới.

Đến thế giới thứ mười Tô Cẩn Ngôn thả virus ra, kết quả thực hiển nhiên, nói rõ Tô Cẩn Ngôn đang làm sự tình gì.

Khi Tô Cẩn Ngôn thuận theo cốt truyện, ý thức được căn nguyên của chính mình, cậu cưỡng chế đột phá không gian song song, tính đuổi theo Lục Lê đi vào không gian của hắn.

Thế nhưng thất bại.

“Quy tắc” định ra quy tắc không cách nào phá vỡ, tuy rằng hành vi Tô Cẩn Ngôn đối với quy tắc tạo thành tổn hại, nhưng chủ thể không lay động một chút nào.

Quy tắc chính là quy tắc.

Lục Thận Hành không thể bắt được lỗ hổng trong đó.

Thế nhưng Tô Cẩn Ngôn lại làm được một phần, cho tới khi đến các thế giới khác BUG không biết đến từ đâu đều do chính cậu làm ra.

Từ thế giới thứ mười cậu đã bắt đầu truy đuổi Lục Lê tới thế giới thứ nhất, làm cốt truyện của tất cả thế giới điên đảo lên, kết quả vô luận có đi như thế nào, Lục Lê có kháng cự cậu ra sao, cậu đều vì Lục Lê mà khuynh tâm, dùng đôi tay dính đầy máu tươi từ trong lòng ngực đem trái tim đang nhảy lên từng nhịp đập đưa ra, đưa đến trước mắt Lục Lê.

Lục Thận Hành tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Anh thật không nghĩ tới trong chuyện này lại có khúc chiết như vậy.

Anh còn có một dự cảm, chính là lần này đột nhiên bị trói chặt với ký chủ mới, hẳn là vì ngăn cản Tô Cẩn Ngôn.

À quên mất, hiện tại Tô Cẩn Ngôn là Lâm Hữu.

Lục Thận Hành đem từng trang ký ức đóng lại, tiếp đó nỗ lực cùng Lâm Hữu trò chuyện.

"Tui không phải là hệ thống, tui là Lục Thận Hành." Lục Thận Hành nói như vậy, nhìn tiểu tử kia dung nhan bất động, bộ dáng thâm trầm, cũng không biết đang có ý đồ gì.

Thiếu niên tên Lâm Hữu từ đầu đến cuối đều rất bình tĩnh, cũng không lâu lắm, cậu liền tiếp nhận mình bị hệ thống buộc định, còn cố tình thoát ly thể xác "Tô Cẩn Ngôn" ngoài đời.

Cậu không cùng Lục Thận Hành nói qua một câu nào.

Thế nhưng Lục Thận Hành phát hiện hết thảy hành động của cậu cùng thành tựu.

Cái tên này có thiện ý tiếp cận Lục Lê, giúp đỡ Lục Lê thoát ly khỏi nơi bị gia đình bạo hành, từ từ dỡ xuống trái tim Lục Lê.

Hết thảy đều không chê vào đâu được.

Thế nhưng Lục Thận Hành biết, anh biết tất cả những thứ này là do chính Lâm Hữu đa mưu túc trí, hao tổn tâm huyết.

Anh nhìn thấy Lục Lê đối với Tô Cẩn Ngôn thân mật không có kẽ hở nào, cật lực ngụy trang dáng vẻ ghen tuông ngất trời, trở lại trong căn phòng màu trắng đạp đá phát tiết một trận, sau đó liền đi ra, còn dùng tay che mặt lại, ha ha cười lạnh một tiếng.

Lục Thận Hành thấy cậu cười không hiểu vì lý do gì, cả người liền run rẩy sợ hãi.

Cũng là khi đó Lâm Hữu đối với anh nói, câu đầu tiên mở miệng nói chính là: "Sẽ rất nhanh thôi anh ấy sẽ là của tôi. Mặc kệ là Lục Thận Hành, hay vẫn là Tô Cẩn Ngôn, đừng nghĩ rằng sẽ ngăn cản được hai chúng tôi…"

Nói thật, trong nháy mắt Lục Thận Hành còn tưởng rằng Lâm Hữu là tên biến thái. Rõ ràng cậu chính là Tô Cẩn Ngôn, nhưng lại đem Tô Cẩn Ngôn trong thế giới giả tưởng này xem là tình địch.

Lục Thận Hành muốn hỏi cậu điều gì đó, chỉ là suy nghĩ một hồi lâu, lại không biết nên hỏi cái gì.

Trái lại là Lâm Hữu đối với anh nói: "Tôi cần anh giúp đỡ một chuyện."

Lục Thận Hành là dạng người nào nha, nếu như anh có thể để người khác sai khiến thì anh không còn là Lục Thận Hành nữa, cho nên lập tức cự tuyệt nói: "Dựa vào cái gì tui phải giúp đỡ cậu? Tiểu tử à cậu từ đâu tới mà dám lớn mật vậy?"

Lâm Hữu chắc chắn nói: "Lục Lê sẽ không yêu Tô Cẩn Ngôn."

Lục Thận Hành trả lời lại một cách mỉa mai: "Nhưng cậu chính là Tô Cẩn Ngôn."

Lâm Hữu xoa xoa thái dương, không cùng anh thảo luận đề tài thấp kém này, chỉ nói: "Anh hẳn phải biết tính tình của anh ấy, anh cũng biết Tô Cẩn Ngôn kia có tính khí gì đi. Lục Lê sẽ không tiếp thu Tô Cẩn Ngôn, Tô Cẩn Ngôn sẽ không giống như những gì anh ấy tưởng tượng đến đâu."

Lục Thận Hành suy nghĩ một chút, đồng ý nói: "Điểm này cậu nói quả là không sai."

Lục Lê kia tính khí kiên cường anh đều biết, nhưng còn Tô Cẩn Ngôn kia… Có đúng là Tô Cẩn Ngôn thật hay không?

Tô Cẩn Ngôn kia đối với anh nhẫn nhục chịu đựng, lại ẩn nhẫn bất đắc dĩ, có đúng là thuộc về cậu không?

Lục Thận Hành không biết, nhưng anh mơ hồ cảm giác được, Lâm Hữu nói là chính xác.

Lâm Hũu nói: "Anh đưa tôi rời khỏi đây đi."

Lục Thận Hành hồi phục tinh thần lại khi nghe được cậu nói, liền cười nhạo nói: "Tui? Cậu cho rằng tui có năng lực kia sao? Nếu như tui có, đã sớm rời đi cái địa phương đáng chết này."

Lâm Hữu nói: "Anh vẫn chưa rõ sao?" Cậu thở dài, còn nói: "Lục Lê từ thế giới song song đến đây, bởi vì anh thay thế vai trò làm hệ thống, chỉ có anh từ không gian giả lập có thể thoát ra, nên anh ấy cũng có thể rời đi, trở lại thế giới song song của anh ấy."

Lục Thận Hành ngẫm lại cảm thấy rất có đạo lý, liền hỏi: "Vậy còn cậu? Cậu liền cam lòng để hắn ta một mình rời đi?" Dựa theo anh đối với tiểu tử này lý giải, Lâm Hữu sẽ không buông tay dễ như thế được.

Bất quá nói không chừng, cậu yêu Lục Lê như thế, khẳng định sẽ có loại tâm tình hiên ngang mãnh liệt ở lại thế giới này.

Ai ngờ Lâm Hữu nói: "Anh ấy rời đi, tôi sẽ đi tìm anh ấy. Không phải vậy thì anh nghĩ thử coi, tại sao tôi lại hư cấu ra nhân vật Lâm Hữu này, mà không phải trở lại trong thân thể Tô Cẩn Ngôn?"

Lục Thận Hành lảo đảo hít một hơi khí lạnh.

Trời đất, hóa ra là như vậy.

Vừa mới bắt đầu còn hao tổn tâm cơ, dụng tâm trù tính. Quả nhiên, tiểu tử này giống y như anh đều không phải dạng người dễ chơi.

Lâm Hữu nói: "Hiện tại Tô Cẩn Ngôn của anh cũng quay về rồi, liền để tôi mang theo Lục Lê rời đi."

Lời nói hợp tình lại hợp lý.

Có điều Lục Thận Hành không phải là dạng người dễ dàng cho người khác thực hiện được, mà là cố ý hỏi: "Vẫn là câu nói kia, tại sao tui phải giúp cậu?"

Lâm Hữu cười quỷ dị, cậu nói: "Bởi vì Lục Lê sẽ không yêu Tô Cẩn Ngôn, Tô Cẩn Ngôn cũng không yêu Lục Lê. Dù sao… Tô Cẩn Ngôn đó là thuộc về anh."

Trong lòng Lục Thận Hành đau xót.

Anh nhớ tới Tô Cẩn Ngôn thương tích khắp người kia.

Mặc kệ anh đối với Tô Cẩn Ngôn làm cái gì, đứa bé kia đều gật đầu thuận theo, cho dù anh tự mình lấy Tô Cẩn Ngôn giao cho cha dượng anh.

Ngay cả khi anh rõ ràng biết tâm ý Tô Cẩn Ngôn đối với mình, vẫn nhiều lần đi thương tổn cậu.

Coi như... coi như vào thời khắc cuối cùng anh còn đem Tô Cẩn Ngôn chắc trước người mình.

Đứa bé kia vẫn là cười đối với anh nói: "Em không hận anh."

Thật khờ mà.

Lục Thận Hành đồng ý với lời đề nghị của Lâm Hữu.

Sau khi Lục Lê cùng Lâm Hữu rời đi, Lục Thận Hành liền thoát ly hệ thống không gian giả lập, một lần nữa trở lại thân thể của "chính mình".

Đã từ lâu chưa cử động qua thân thể, Lục Thận Hành có chút không quen. Anh nhìn thoáng qua Lâm Hữu trên giường, ánh nhìn liếc đến trên đầu giường sóng điện não hiện ra đường thẳng tắp cắt đứt trạng thái sống còn, đồng thời còn phát sinh tiếng vang sắc bén, quyết đoán ấn vào nút đỏ khẩn cấp.

Lục Thận Hành đưa tay vào trong túi quần tây, nhàn nhã hướng đến thang máy, đi tới phòng bệnh ở tầng mười.

Đi tới trước cửa phòng bệnh, thời điểm gõ cửa anh còn có chút khẩn trương.

"Cốc cốc cốc"

Trong phòng không có tiếng đáp lại, Lục Thận Hành liền đẩy thẳng cửa đi vào.

Kéo rèm cửa sổ trong căn phòng mờ tối ra, không khí tựa hồ trở nên ngưng trệ. Lục Thận Hành tiện tay mở đèn, thanh niên ốm yếu ngồi ở trên giường bệnh vẫn như cũ quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, sống lưng thẳng tắp, nhưng đã mất đi sinh khí.

Không bởi vì có người tới mà động tác có một tia dao động nào khác.

Lục Thận Hành nhìn qua trên đầu cậu quấn đầy băng gạc màu trắng, còn có trên hai chân bó thạch cao trầm trọng.

Nhìn dáng vẻ thanh niên giả vờ kiên cường, Lục Thận Hành không nhịn được đi tới, cúi thân xuống, vòng lấy eo cậu, cằm đặt trên vai gầy trơ xương, nhẹ nhàng kêu tên thanh niên: "Cẩn Ngôn."

Toàn thân thanh niên kịch liệt run rẩy, trong giọng nói cậu mang theo hoài nghi cùng không tin, cẩn thận

từng li từng tí một xác nhận nói: "… Anh?"

137. Chương 153: Phiên Ngoại: Bàn Luận Về Việc Tiểu Đáng Thương Như Thế Nào Tiến Hóa Thành Hắc Liên Tâm

Tô Cẩn Ngôn chưa từng quên cậu đã từng có được phần ấm áp ấy.

Không thể quên bên cạnh còn có rất nhiều người. Trên mặt anh có ý cười ôn nhu mê say, ngón tay mảnh khảnh mang theo mùi hương ánh nắng mặt trời, tiếng nói ôn thuận dễ nghe cho dù có nghe hoài cũng không chán, nhất cử nhất động của người nọ tựa hồ có thể tác động đến thần kinh cậu.

Người kia, người kia, là người cậu yêu tha thiết, là người cậu muốn được khát vọng ôm vào lòng nhất.

Chỉ là rốt cuộc không thể gặp được ——

Từ đầu đến cuối đều lấy tư thái anh trưởng bảo hộ cậu, đem tất cả thống khổ đều gánh vác trên người, ở thời điểm nguy hiểm nhất đều không nghĩ đến chính mình, mà là ở phía sau cậu, rốt cuộc không còn gặp nhau được nữa.

Tưởng tượng đến điều này, hô hấp Tô Cẩn Ngôn liền gấp gáp lên, trên ngực cậu đau đớn kịch liệt, khiến sắc mặt cậu tái nhợt, toàn thân đều run rẩy, thần kinh hỗn loạn đau đớn.

Tô Cẩn Ngôn ý thức được, kia không phải Lục Thận Hành, mà là Lục Lê.

Ở trên đường cái, cậu ôm nam nhân vào trong lòng ngực thân thể dần dần lạnh lẽo, Tô Cẩn Ngôn hối tiếc không kịp, cậu như muốn điên lên gào khóc muốn Lục Lê của cậu quay trở về.

Lục Lê, Lục Lê, Lục Lê.

Cho dù có mặc niệm trăm ngàn chữ cũng không đủ, chỉ vì muốn nhớ kỹ anh, vĩnh viễn cùng cậu ở bên nhau.

Tên của anh là Lục Lê.

Cả đời Tô Cẩn Ngôn đều sẽ nhớ rõ, lần đầu tiên nhìn thấy tình cảnh Lục Lê.

Ngày đó hoàng hôn mờ nhạt cùng ánh nắng chiều ở không trung tản mạn ra thành một mảnh huyết hồng tươi đẹp, dọc theo đường đi cậu bị nữ nhân kia thô bạo kéo trở về nhà, sau vài lần va chạm, nữ nhân đi ở

phía trước lại không toát ra một chút thiện ý, chỉ toàn quát lớn cùng mắng chửi.

Bé trai nhỏ bé khiếp nhược giả vờ ngoan ngoãn, chỉ là đôi mắt được mái tóc đen che đi cực kỳ bình tĩnh, khóe miệng nhếch lên không dễ dàng phát hiện, tràn đầy ý cười châm chọc.

Khiến người khác sợ hãi chính là, thời điểm cậu nhìn về phía nữ nhân kia, giống như đang thấy một xác sống.

Bấm tay tính toán, đây là lần thứ chín một lần nữa cậu bị nữ nhân này mang về nhà.

Nữ nhân sở hữu động tác, sở hữu ngôn ngữ, sở hữu thần thái thoạt nhìn cùng với những lần trước giống nhau như đúc, ngay cả khóe mắt lông mày không thèm che dấu vẻ chán ghét chút nào, nhưng Tô Cẩn Ngôn phát hiện ra động tác nhỏ của bà có chút bất đồng. Bé trai âm thầm quan sát, mắt đen hơi lóe, đem nữ nhân có chút động tác nhỏ ấy in vào trong mắt.

Thời điểm biết được mục đích, nữ nhân liền thả bàn tay nắm chặt lấy cổ tay cậu, bé trai nhìn trên cổ tay trắng nõn xuất hiện mảnh bầm tím do bị cấu véo, đứng ở cửa do dự không dám vào nhà.

Dù sao có đi vào hay không, cậu khẳng định mình sẽ nhìn thấy cái gương mặt chán ghét kia.

Dự kiến sắp trở thành sự thật khiến trong lòng cậu mâu thuẫn.

Người kia sẽ làm ra bộ dạng đối với cậu chảy nước miếng, rõ ràng cũng không phải đối với cậu có hứng thú gì cho cam, lại như trêu đùa, kích khởi tính thô bạo của Tô Cẩn Ngôn, cuối cùng hai người không thể không chém giết lẫn nhau làm thành kết cục.

Nhưng lần này cũng không thuyết minh Tô Cẩn Ngôn sợ Lục Thận Hành.

Ngược lại, hiện tại Lục Thận Hành cố tình chọc giận cậu, cậu liền trở nên bình tĩnh lý trí.

Nữ nhân chân trước mới vừa bước vào, không bao lâu, Tô Cẩn Ngôn đứng ở ngoài cửa liền nghe được âm thanh tiếng đánh lên da thịt, cùng với giọng thiếu niên hơi khàn, lại khó nén tiếng rên rỉ vì đau đớn.

Tô Cẩn Ngôn đang muốn đẩy cửa liền do dự.

Tô Cẩn Ngôn phi thường hiểu biết cái người tên Lục Thận Hành này, dựa theo vài lần phát sinh trước, anh kiêu ngạo khó thuần, giống như con nhím tùy thời tùy chỗ xù gai, ích kỷ lại hay ra lệnh khiến người khác giận sôi gan. Anh ta tuyệt đối sẽ không cho phép bất luận là ai động vào một đầu ngón tay của anh, càng không cần nói sẽ yên lặng chịu đựng để nữ nhân này vô cớ đánh chửi.

Trong nháy mắt đó, Tô Cẩn Ngôn còn tưởng rằng toàn bộ thế giới này sẽ vỡ nát.

Cậu do dự chỉ trong vài giây ngắn ngủi, cuối cùng vẫn đẩy cánh cửa khép hờ ra.

Ánh nắng chiều chiếu vào trong phòng nhiễm một màu huyết hồng rực rỡ, lúc ấy dáng vẻ của người ấy đối với chính mình mà nói —— khiến Tô Cẩn Ngôn nhớ mãi không quên.

Dưới vầng sáng ngũ quan của anh nhìn không rõ ràng cho lắm, nhưng từ trên trán nhỏ xuống từng giọt mồ hôi lại như hạt trân châu lóa mắt đến như vậy.

Còn có đôi mắt kia.

Khi đôi mắt đen trùng hợp nhìn về phía cậu, trong lòng Tô Cẩn Ngôn chấn động, cảm giác giống như vượt qua thời gian ngàn năm, đột nhiên trong nháy mắt xúc động đến lệ nóng doanh tròng. Cậu ngơ ngẩn đứng ở cửa, nhìn cái người kia rõ ràng bị bạo hành vô cớ, thiếu niên cười so với ai khác chói sáng như ánh mặt trời.

Chỉ liếc mắt một cái thôi, Tô Cẩn Ngôn liền nhận định người này.

Nhưng cậu ở trong từng vòng luân hồi dần trở nên thông minh nội tâm có muôn vàn tính kế, đầu óc một lần nữa trở nên khôn khéo lên, nghi hoặc cùng suy đoán như mọc rễ nảy mầm.

Cậu chỉ cảm nhận được trong lòng rung động, nhưng cậu không có kinh nghiệm cũng không biết cái phần rung động này đại biểu cho điều gì. Bởi vậy cũng không biết "Thích" cùng "Yêu" đột ngột tới nhanh như vậy, khiến cậu một chút chuẩn bị cùng phòng bị cũng không có.

Nhưng không thể phủ nhận. Trong lòng Tô Cẩn Ngôn vẫn tồn tại ngờ vực.

Cậu cùng Lục Thận Hành đối chọi nhau gay gắt đến như vậy, khó tránh khỏi Lục Thận Hành sẽ không dùng phương thức dụ dỗ cùng mê hoặc, đạt tới mục đích nào đó. Mà cái mục đích kia, kết quả hẳn chính là rời đi dòng luân hồi vô tận này.

Tô Cẩn Ngôn khi đó không biết Lục Thận Hành đã không phải là Lục Thận Hành, mà là Lục Lê từ thế giới song song đưa đến đây. Cho nên cậu làm bộ thuận theo để thử nam nhân, nhưng nhận lại được không phải là những lời dâm loạn hạ lưu tục tĩu, mà là cẩn thận che chở cùng tiếng nói âu yếm nhẹ nhàng.

Cơ hồ Tô Cẩn Ngôn muốn chìm đắm vào phần nhu tình này.

Đến khi cậu ý thức được, người trước mắt này bất tri bất giác làm cậu khuynh tâm sẽ không yêu cậu.

Tô Cẩn Ngôn từ khi nào lại biết đến.

Đại khái là khi Lục Lê lặp đi lặp lại nhiều lần cự tuyệt lời tỏ tình của cậu, khi Lục Lê quyết tuyệt nói cho anh biết mình không có khả năng từ tình thân biến chất thành tình yêu, ruột gan Tô Cẩn Ngôn liền bắt đầu cồn cào sốt sắng lên.

Cậu không muốn ngụy trang cùng Lục Lê huynh hữu đệ cung biểu hiện giả dối, mà là xé rách cảnh tượng thoạt nhìn tốt đẹp này, đem người mà cậu muốn gắt gao ôm vào trong lòng ngực nhất, hôn lên đôi môi nóng bỏng, hung hăng lại chiếm hữu.

Trước nay Tô Cẩn Ngôn chưa từng cho rằng chính mình là người tốt, thời điểm đối mặt với Lục Thận Hành, cậu luôn luôn khinh thường ngụy trang, nhưng thời điểm đối mặt với Lục Lê, nội tâm thú tính của cậu bị toàn lực áp chế xuống, không muốn dọa hỏng người mà cậu quý trọng nhất.

Tô Cẩn Ngôn liên tiếp thử qua rất nhiều lần, cậu càng ngày càng phát giác Lục Thận Hành trước mắt đều không phải là Lục Thận Hành chân chính.

Người nọ cũng từng nghiêm túc cùng cậu nói: "Anh còn có một cái tên khác, đó chính là Lục Lê."

Nhưng Tô Cẩn Ngôn rất cẩn thận, cậu không muốn đem tình cảm chính mình giao ra, cậu sợ kết quả chính mình sẽ bị thiệt thòi một mảnh chân tình, đổi lại chính là vô tình trào phúng cùng lạnh lùng cười nhạo.

Cậu dám chắc, khẳng định đến lúc đó mình sẽ điên lên, kết quả liền mở ra luân hồi mới, hủy diệt hết tất cả các thế giới trước.

Vài lần luân hồi trước, Tô Cẩn Ngôn cũng không dễ dàng cho vận mệnh dắt mũi mình đi, mà là tìm mọi cách chạy thoát cái "Vận mệnh" vô căn cứ này.

Cho nên, khi cậu quan sát thế giới này liền phát hiện cơ chế vận tác của nó, cuối cùng cũng tìm được lỗ hổng, tính toán làm hành động thật lớn.

Ngay cả chính cậu trăm triệu lần không nghĩ tới chính là, Tô Cẩn Ngôn sẽ yêu Lục Lê. Hơn nữa cái loại tâm tình này theo thời gian càng ngày lên men, đến cuối cùng không thể vãn hồi nữa.

Tưởng tượng đến điều đó, cậu muốn anh chỉ có thể ở bên cạnh chính mình.

Thậm chí, Tô Cẩn Ngôn có thể vì Lục Lê từ bỏ kế hoạch của chính mình, chỉ cần bọn họ có thể ở bên nhau, chỉ cần Lục Lê tiếp thu tình cảm của cậu, chỉ cần Lục Lê trước sau như một đối với cậu nở nụ cười ôn nhu.

Hết thảy đều trở nên không còn quan trọng nữa.

Nhưng Tô Cẩn Ngôn không ý thức được cái loại tình cảm mãnh liệt muốn có này, được gọi là tình yêu.

Trong cuộc đời mỗi con người có vô số chuyện ngoài ý muốn, có ngoài ý muốn khiến người ta sinh ra kinh hỉ, mà sẽ có loại người còn đưa ra đòn cảnh cáo, lệnh đương sự mau chóng thức tỉnh.

Đối với Tô Cẩn Ngôn mà nói, cái ngoài ý muốn lớn nhất chính là thời khắc sống còn kia, Lục Lê một tay đem cậu chắn hộ ở trước ngực, mà chính anh lại bị xe đâm lục phủ ngũ tạng hỗn loạn thành một đống bùn nhão, máu tươi không ngừng từ vết thương chảy ra, sinh mệnh của anh từ từ chậm rãi trôi đi.

Cái ngoài ý muốn này cũng nói cho Tô Cẩn Ngôn biết, cậu từ bỏ hết thảy kế hoạch ý tưởng chính là một trò hề, cậu không có năng lực xoay chuyển đến kết cục cuối cùng, vậy có nghĩa rằng Lục Lê đều sẽ vì cậu mà bỏ đi.

Tô Cẩn Ngôn gắt gao ôm lấy thân thể lạnh băng trong lòng ngực, cảm nhận được khối thân thể dần dần trở nên hư vô, về sau càng trở nên trong suốt, cậu cũng không chịu buông tay ra.

Sau một giây luân hồi một lần nữa được mở ra, Tô Cẩn Ngôn đem "Quy tắc" đột phá chế tạo ra virus phóng xuất vào bên trong, những virus được cậu phái tới thâm nhập đến từng thế giới, cũng làm cho Tô Cẩn Ngôn rõ ràng ý thức được toàn bộ thế giới trong hệ thống này khổng lồ bao nhiêu.

Nguyên lai không chỉ có một thế giới này.

Tổng cộng có mười thế giới, mà cậu lại ở vị trí cuối cùng.

Vốn dĩ quy tắc vận chuyển hẳn là hoàn mỹ vô khuyết, nhưng bởi vì virus sinh sản, quy tắc ý thức được có nguy hiểm đang rình mò, từ đó không cam lòng yếu thế tăng mạnh quyền uy lên —— điều này cũng làm cho thế giới đã xảy ra không thể khống chế nghịch chuyển.

Tô Cẩn Ngôn đuổi theo Lục Lê tới thế giới thứ nhất.

Đây là do quy tắc khi bị chọc giận làm ra chuyện tình này.

Nhưng ký ức cậu lại bị xóa sạch sẽ, đây là do hệ thống Lục Thận Hành liều mạng áp chế cậu.

Tô Cẩn Ngôn chỉ có thể ở mỗi thế giới sau khi Lục Lê rời đi, đối mặt với người yêu mất đi nội tâm đau đến triệt để, đồng thời cũng tìm về được ký ức thuộc về cậu.

Đi đến từng thế giới thì tích lũy càng nhiều, những cái ký ức đã từng bị ngăn chặn cuối cùng trở lại trên người cậu, tuyệt vọng sẽ trở nên càng ngày càng nhiều, cái loại tâm tính vô pháp khống chế này bao phủ cậu, khiến Tô Cẩn Ngôn cơ hồ không muốn kiên trì động lực đi làm nữa.

Chính là không được.

Tình cảm chấp nhất, nguyện vọng mạnh nhất, tưởng niệm sâu nhất đều nói cho cậu biết, không thể từ bỏ.

Mỗi lần Tô Cẩn Ngôn sẽ cùng người yêu thi thể lạnh như băng dính sát vào nhau, sau một hồi ôn tồn uống rượu độc giải khát, liền một lần nữa bước lên con đường tìm kiếm Lục Lê.

Thẳng đến thế giới thứ chín, Tô Cẩn Ngôn mới lấy lại được quyền chủ động, cảm giác đau đến tận xương tủy lại làm cậu tỉnh táo dị thường, do đó làm cậu có cơ hội phản kích.

Cậu không hề bị quy tắc đến áp chế cùng trói buộc, mà là vận dụng lực lượng tích lũy phá vỡ quy tắc.

Cho nên ở thời điểm thế giới thứ mười Tô Cẩn Ngôn không làm Tô Cẩn Ngôn, mà cậu đã biến thành Lâm Hữu trống rỗng được đưa đến đây.

Tô Cẩn Ngôn lấy thân phận Lâm Hữu tới bảo hộ Lục Lê, mưa dầm thấm đất từ từ dỡ xuống trái tim Lục Lê, làm anh bất tri bất giác tiếp nhận chính mình.

Cậu cố ý lưu lại dấu vết, khiến Lục Lê phát hiện thân phận thật của cậu, lại chậm chạp không chịu đem cửa sổ giấy đâm thủng.

Cậu đánh cuộc, đánh cuộc Lục Lê sẽ chủ động đi hỏi cậu, hướng cậu xác nhận sự thật. Đánh cuộc chính mình cùng "Tô Cẩn Ngôn" kia rốt cuộc ai là người ở trong lòng anh có phân lượng lớn hơn một chút.

Tô Cẩn Ngôn thề vào thời khắc cậu che trước người Lục Lê, xác thật đó chỉ là thân thể phản ứng tự nhiên, mà không trộn lẫn tạp chất âm mưu tính kế gì. Chỉ là khi nhìn đến Lục Lê ôm cậu khóc thê thảm đến như vậy, Tô Cẩn Ngôn cảm thấy trong lòng như bị xé rách một cái động, đau đớn khôn nguôi.

Nhưng cậu không có biện pháp an ủi Lục Lê, cậu ngay cả một chút sức lực nhúc nhích đều không có, sau khi nói ra được câu "Rốt cuộc có thể bảo vệ được cậu", từ trong miệng tràn ra hỗn hợp nước miếng cùng máu tươi.

Ý thức Tô Cẩn Ngôn lâm vào hôn mê.

Cậu ở trong bóng tối sâu thẳm chờ đợi thật lâu, cũng suy nghĩ rất nhiều sự tình.

Cậu nghĩ nếu chính mình về thế giới song song, mà Lục Lê lại lựa chọn luân hồi một lần nữa, vậy cậu phải làm sao bây giờ?

Loại ý tưởng này làm cậu thật nôn nóng, thật vất vả, nhưng còn ẩn hàm một ít nho nhỏ chờ mong.

Sự tình có lẽ sẽ không như tưởng tượng đâu.

Thời điểm Tô Cẩn Ngôn mở to mắt ra, ánh mặt trời cực kỳ chói mắt chiếu vào, còn tưởng rằng chính mình vẫn như cũ còn ở cảnh trong mơ.

Một lần nữa sắp xếp lại một chút ký ức, mới phát hiện chính mình đã về lại thế giới hiện thực.

Cậu cùng Lục Lê về đến thế giới song song thuộc về bọn họ, mà hiện tại đây lại là chuyện xưa, ngược dòng đến lúc Lục Lê quên mình đem cậu ôm vào trong ngực bảo hộ phía sau.

Tô Cẩn Ngôn nhìn về phía nam nhân vẫn như cũ hôn mê, ánh mặt trời sáng lạn chiếu xuống, nam nhân tốt bụng lại thuần túy làm người khác không đành lòng khinh thường. Cậu vươn tay, nhẹ nhàng chạm vào làn da mềm mại, cảm thụ được nhiệt độ ấm áp, nhịn không được gắt gao dán về phía anh, rùng mình kiềm chế niềm vui sướng trong lòng mình.

Đó là của cậu, đều là của cậu.

Toàn bộ hết thảy đều là của cậu.

Khi đôi mắt đang nhắm chặt kia nhẹ nhàng run rẩy mở ra, hô hấp Tô Cẩn Ngôn đột nhiên dừng lại, cơ hồ quên mất phải mở miệng nói chuyện.

Cậu mừng như điên hướng về trên đầu anh hôn tới.

Cậu rất muốn hỏi, anh lựa chọn em ư? Là cam tâm tình nguyện đứng ở bên cạnh em sao? Là thật sự… yêu em sao?

Chỉ là Tô Cẩn Ngôn không dám hỏi.

Cậu sợ Lục Lê mở miệng ra sẽ nói rằng "Anh chỉ vì thương hại em, vì em đã cứu mạng anh" hoặc những câu khác có ý nghĩa như vậy, làm cậu hi vọng dâng lên rồi lại dập tắt ngay tức khắc.

Nếu như vậy, cứ đơn giản không cần phải hỏi.

Chỉ cần người này ở bên người cậu là tốt rồi, vĩnh viễn, vĩnh viễn không được rời khỏi cậu.

Thẳng đến thật lâu sau, Tô Cẩn Ngôn mới lấy hết can đảm hỏi Lục Lê: "Lúc trước…… Vì điều gì mà anh lại lựa chọn mang theo em cùng nhau rời đi?"

Trên thực tế nếu Lục Lê lựa chọn rời đi, cậu nhất định sẽ đuổi theo không rời. Hiện tại cậu hỏi những lời này thật ra cũng có điểm nghi ngờ, không nghĩ đến Lục Lê lựa chọn mang cậu về thế giới song song.

Lục Lê đang hết sức chuyên chú xem TV, bên trong đang phát sóng bộ phim truyền hình nổi tiếng gần đây.

Là bộ phim do chính anh chấp bút làm biên kịch, công ty Tô Cẩn Ngôn làm nhà đầu tư cho phim trinh thám này. Rốt cuộc Lục Lê như ước nguyện đem tiểu thuyết của chính mình đưa lên màn ảnh lớn, may mà có Tô Cẩn Ngôn duy trì, nếu chiếu phim mà không có nhà đầu tư, chưa chắc sẽ được nhiều người nghênh đón khen ngợi.

Anh đang xem thì nghe Tô Cẩn Ngôn gần như không xem hỏi chuyện, Lục Lê chỉ ừ một tiếng cho có lệ, sau đó mặt bị kéo sang một bên, cùng sắc mặt cậu không vui mặt đối mặt với nam nhân.

Lục Lê khụ một tiếng, dùng remote TV điều chỉnh âm lượng xuống thấp, hỏi: "Em nói cho anh biết, rốt cuộc có chuyện gì đang xảy ra?" Hiện tại Tô Cẩn Ngôn thăng chức cho anh thành kim chủ, Lục Lê lấy lòng cậu hẳn là điều đương nhiên.

Chỉ là Lục Lê hỏi một câu, khiến cho sắc mặt Tô Cẩn Ngôn hòa hoãn xuống, dùng hai tay ôm lấy Lục Lê, cố tình tiến vào sát bên tai anh nói: "Vừa rồi em mới vừa hỏi, vì điều gì mà anh lại lựa chọn mang theo em cùng nhau rời đi?"

Lục Lê bị hơi thở của cậu phả vào vành tai mặt già liền đỏ bừng lên, đối với vấn đề của Tô Cẩn Ngôn thật ra không nghe được nhiều cho lắm, chỉ ấp úng hỏi lại: "Cái gì mà mang em rời đi?"

Tô Cẩn Ngôn hơi híp mắt, tính tình cùng sự kiên nhẫn đều được Lục Lê mài giũa cực kỳ tốt, căn bệnh biến thái hồi lâu không có phát tác qua, lại lặp lại lần nữa: "Lúc trước anh lựa chọn rời đi thế giới kia, trở lại thế giới thuộc về chúng ta, là vì cái gì?"

Lục Lê ngẩng đầu lên nghĩ nghĩ, nói: "Nào có vì cái gì nha…"

Đôi mắt Tô Cẩn Ngôn không chớp nhìn anh.

Lục lê quay đầu lại nhìn đôi mắt cậu nghiêm túc, đột nhiên cười một chút, cầm tay cậu, cũng nghiêm túc trả lời: "Đương nhiên là bởi vì có em nha, sao lại ngốc đến như thế."

Không chỉ bởi vì muốn trở lại thế giới hiện thực, càng nhiều là, bởi vì có Tô Cẩn Ngôn "thuộc về anh" tồn tại ở đây.

Trong mắt Tô Cẩn Ngôn hưng phấn như chùm pháo hoa tỏa sáng, nhìn vào cảm thấy thật đáng sợ.

Lục Lê nghĩ nghĩ, nói: "Nếu lúc ấy không phải hệ thống nói sẽ mang anh cùng em rời đi thế giới đó, anh sẽ

không rời đi thế giới kia đâu."

Tô Cẩn Ngôn nghe được trái tim chính mình nhảy lên kịch liệt, chỉ là thanh âm hỏi ra vẫn như cũ bình tĩnh đến như vậy, cậu hỏi: "…… Vì cái gì?"

Lục Lê nhăn mi lại, nghiêng mắt liếc nhìn cậu, oán trách nói: "Vừa rồi không phải nói qua sao, đương nhiên là bởi vì thế giới kia có em nha, có đúng không……"

Câu "Ngốc" còn chưa kịp thoát ra khỏi miệng, Tô Cẩn Ngôn liền nắm cravat anh, khiến cho anh ngẩng đầu lên, cái hôn cực nóng ngay trên môi anh, trằn trọc hút. Mút, mở ra khớp hàm đưa đầu lưỡi câu lấy lưỡi anh, trong mũi Lục Lê ngửi được đều là hương vị ngọt ngào trên người Tô Cẩn Ngôn.

Quen thuộc đến như vậy, làm lòng người cảm thấy an tâm.

Cánh tay Lục Lê vòng lấy sau cổ Tô Cẩn Ngôn, thần sắc giảo hoạt ở trong mắt anh chợt lóe qua, tiếp đó chủ động đem chính mình dâng lên.

Như thế nào lại không biết, như thế nào không rõ được vấn đề.

Cái tâm ý của tên biến thái chết tiệt này, anh hẳn từ rất sớm liền minh bạch rồi, chỉ là thời điểm cùng hoàn cảnh không thích hợp, anh lại trì độn không nhận thấy được, cũng không muốn đi đáp lại mà thôi.

Dây dưa hồi lâu, kỳ thật Lục Lê đã sớm bất tri bất giác thỏa hiệp, luân hãm, sớm rơi vào bên trong cái bẫy do ác ma thiết lập ra.

Ầy, không biết là may mắn hay là bất hạnh đây?

Có điều…

Kệ nó đi, bọn họ hạnh phúc là tốt rồi.

(Hết chương 153)~ **HOÀN PHIÊN NGOẠI** ~

Lời Editor: cuối cùng cũng hoàn thành xong bộ này, cám ơn mọi người đã theo dõi, góp ý và đi đến cuối con đường này. Hẹn mọi người trong các tác phẩm khác nhé.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/khoai-xuyen-chi-tra-cong-chi-nam